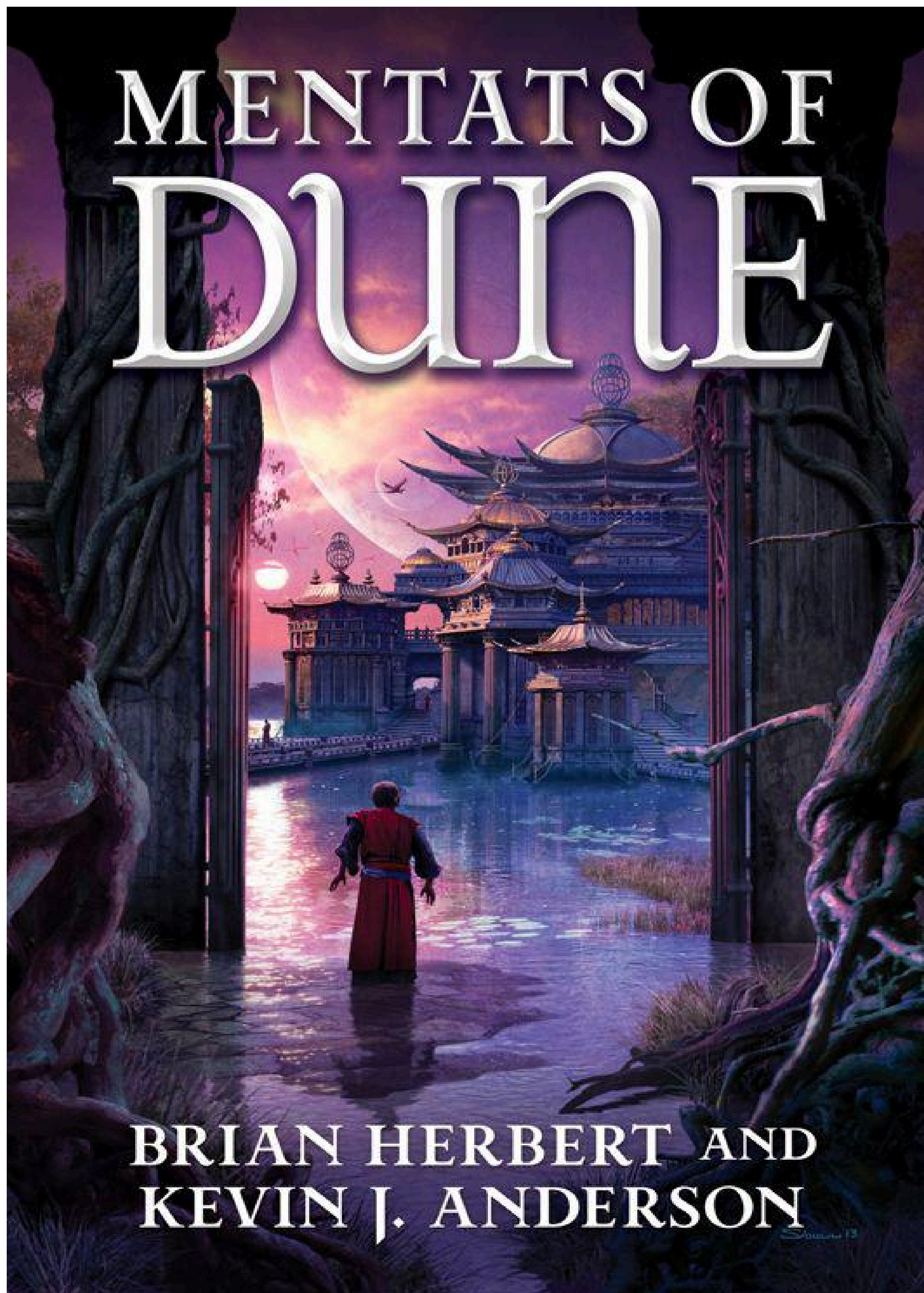
MENTATS OF DUNE

BRIAN HERBERT AND
KEVIN J. ANDERSON

MENTATS OF
DUNE
BRIAN HERBERT AND
KEVIN J. ANDERSON

MENTATS OF DUNE

Brian Herbert

and

Kevin J. Anderson

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK

NEW YORK

Pentru Jan, a cărei frumusețe și inteligență continuă să mă uimească. Viața mea a început când te-am întâlnit.— BRIAN HERBERT

Pentru Rebecca, care continuă să exploreze locuri și idei exotice și palpitante împreună cu mine, și mai sunt încă nenumărate universuri noi de imaginat.—KEVIN J. ANDERSON

RECUNOAȘTERI

Ca și în cazul tuturor cărților noastre, suntem profund recunoscători soțiilor noastre, Janet Herbert și Rebecca Moesta Anderson, pentru dragostea și sprijinul lor creativ. De asemenea, dorim să ne exprimăm recunoștința față de Tom Doherty de la Tor Books, editorii noștri, Pat LoBrutto (Tor) și Maxine Hitchcock (Simon & Schuster UK), și agentul nostru, John Silbersack (Trident Media Group). În plus, Kim Herbert și Byron Merritt au muncit neobosit pentru a ajuta la creșterea conștientizării despre romanele Dune prin eforturi promoționale, apariții la convenții și muncă pe site-uri web. Kevin ar dori, de asemenea, să-i mulțumească lui Mary Thomson pentru orele sale de transcriere și cititorilor de test, Diane Jones și Louis Moesta.

CUPRINS

Dacă acceptăm tehnologia avansată în orice *formă, vom începe să facem scuze și justificări pentru a o folosi. Există atât de multe moduri de a lua calea greșită și de a cădea pe o pantă alunecoasă, în jos, în jos, în jos. Loiali Butlerieni, trebuie să fim mereu vigilenți și puternici! Comitetul de Ortodoxie al Împăratului nu merge suficient de departe. Dacă lăsăm mașinile să facă chiar și treburile mărunte pentru noi, ele vor deveni din nou stăpânii noștri.*

Fac apel la toți urmașii mei credincioși, din toate lumile Imperiului, să ceară ca fiecare lider planetar să semneze angajamentul meu anti-tehnologie. Dacă cineva refuză, Butlerienii mei— și Dumnezeu—vor ști cine sunt. Nimeni nu se poate ascunde.

—MANFORD TORONDO, decretul cetățeanului

Idiotismul întreg! Nu pot decide dacă să râd de nebunia Butleriană sau să plâng pentru viitorul speciei noastre. Ce vor cere acești fani în continuare? Absența completă a tehnologiei medicale? Ar interzice ei focul și ar declara existența roții prea periculoasă? Suntem cu toții condamnați să ne adunăm în păduri și câmpuri?

Suficient. Acesta este decretul Venport Holdings: Niciun vas de marfă sau transport de pasageri VenHold nu va face comerț cu nicio planetă care semnează angajamentul antitehnologie al lui Manford Torondo. Nu vom livra bunuri sau pasageri, nu vom transmite comunicații, nu ne vom angaja în comerț cu nicio lume care împărtășește filosofia sa periculoasă și barbară.

Fă-ți alegerea: Preferi să te bucuri de strălucirea civilizației sau să te ascunzi în umbrele disperării primitive? Decide.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, anunț de afaceri formal

De fiecare dată când rezolv o criză, alta apare ca o plantă dăunătoare. Ce să fac, Roderick? Problemele vin spre mine din toate direcțiile!

Am desființat școala Sisterhood de pe Rossak pentru că erau suspectați că dețin computere interzise—deși nu am putut niciodată să dovedesc asta, și m-au făcut să arăt ca un prost. Și după ce s-a întâmplat cu draga noastră soră Anna când a fost printre ei…. Ce rușine teribilă! Va fi vreodată la fel?

Când trădarea doctorilor Suk a fost expusă, aproape că i-am distrus și pe ei. În ciuda a ceea ce pretind că este Condiționarea Imperială, și chiar dacă acum îi forțez să opereze sub o supraveghere atentă, nu am încredere în ei. Totuși, având atâtea probleme de sănătate, nu am de ales decât să-i las să aibă grijă de mine.

Manford Torondo mă presează să adopt prostiile lui Butleriene și să-i urmez fiecare capriciu, în timp ce Josef Venport cere opusul. Amândoi sunt nebuni, dar dacă îl ignor pe Manford Torondo, el poate chema mulțimi sălbatice și distrugătoare. Și dacă nu-l îmbunez pe Venport, el ține întreaga noastră economie ostatică.

Mă simt ca un om legat între doi tauri Salusani care trag în direcții opuse! Sunt al treilea Corrino care stă pe tronul Imperial de la înfrângerea mașinilor gânditoare—de ce este atât de greu să-mi fac proprii cetățeni să mă asculte? Ajută-mă să decid ce să fac, dragă frate. Ca întotdeauna, prețuiesc sfatul tău mai presus de toate celelalte.

—corespondență privată Corrino, EMPEROR SALVADOR către PRINCE RODERICK

Ce contează toate realizările noastre, dacă nu durează dincolo de viețile noastre?—HEADMASTER GILBERTUS ALBANS, Arhivele Școlii Mentat

Marea Școală Mentat a fost *a lui*—de la conceptul inițial acum șapte decenii, până la alegerea acestei locații în mlaștinile îndepărtate de pe Lampadas, până la numeroșii absolvenți pe care i-a pregătit de-a lungul anilor. Cu o eficiență și determinare tăcută, Gilbertus Albans schimba cursul civilizației umane.

Și nu i-ar permite împăratului Salvador Corrino sau fanaticilor antitehnologie Butlerieni să i-o ia.

În aproape două secole de viață extinsă artificial, Gilbertus a învățat cum să supraviețuiască. Realizând că figurile controversate și carismatice tind să nu rămână în viață mult timp, și-a jucat rolul public cu mare grijă —rămânând tăcut și discret, chiar consimțind la alianțe neplăcute care, conform proiecțiilor sale, ajutau obiectivele generale ale Școlii sale Mentat.

Mentats: oameni cu minți atât de organizate încât ar putea funcționa ca computere într-o societate reacționară care disprețuia orice indiciu de mașini gânditoare. Nici măcar proprii săi ucenici nu știau că Gilbertus se baza în secret pe fundalul, înțelepciunea și experiențele unice ale mentorului său, notoriul robot Erasmus. Se temea că chiar și cei mai susținători studenți ai săi ar ezita la asta. Cu toate acestea, după ani de performanță constant fiabilă, absolvenții săi Mentat deveneau indispensabili caselor nobile ale Imperiului.

În astfel de vremuri periculoase, totuși, orice întrebare sau simplă suspiciune ar putea dărâma școala. Știa ce se întâmplase cu Fraternitatea de pe Rossak. Dacă ar face cea mai mică greșeală și și-ar dezvălui adevărata identitate ...

În biroul său din clădirea principală a academiei, a aruncat o privire la cronometru. Fratele Împăratului, Roderick Corrino, urma să sosească cu un transport militar autorizat, pentru a confirma că sora lor era în siguranță în grija Școlii Mentat. Cu ceva timp în urmă, Gilbertus promisese Corrinilor că metodele sale riguroase de predare ar putea ajuta fata cu probleme mintale să se îmbunătățească, dacă nu chiar să prospere. Dar mintea umană era un lucru complicat, iar daunele cauzate creierului ei de otrava de pe Rossak nu erau cuantificabile, nici tânăra femeie nu putea fi vindecată în vreo manieră evidentă. Gilbertus spera că Roderick Corrino înțelegea asta.

Înainte de a ieși în zona comună a școlii, și-a pus roba distinsă de director de culoare carmin. Se ocupase deja de machiajul său pentru zi—pudrându-și părul cu un gri fals, îmbătrânindu-și pielea—pentru a-și ascunde aspectul tineresc. Acum se grăbea, știind că naveta militară imperială va sosi la timp. Trebuia să se asigure că Anna era pregătită să facă o impresie bună pentru fratele ei.

Gilbertus a ieșit din clădirea academiei și și-a umbrit ochii. Aerul strălucitor era îmbibat de umiditate; fiecare picătură suspendată părea să plutească în fața ochilor săi ca o lupă. Aleile de lemn conectau structurile școlii care pluteau pe marginea unui lac mlăștinos și tulbure. Inițial, școala fusese ancorată mai departe în apă, dar după probleme cu creaturi acvatice agresive, întregul complex fusese mutat într-o poziție mai protejată pe țărm.

Acum, școala includea un amestec de structuri originale și noi, care arătau mai elegant, cu domuri și platforme de observație ridicate. Poduri la niveluri variate legau căminele, sălile de studiu, laboratoarele, clădirile de meditație și bibliotecile. Ziduri defensive înalte înconjurau întregul complex, augmentate de o rețea de scuturi ascunse, electronice subacvatice sofisticate și turnuri de observație.

Deși porțiuni din Lampadas erau bucolice și plăcute, acest lac și mlaștinile învecinate erau marginea ascuțită a planetei, plină de pericole și prădători. Pe măsură ce directorul își făcea drum spre observator, sunetele mlaștinii se amestecau în aer, iar un zumzet de muște înțepătoare se învârtea în jurul său. Acesta nu era un mediu seren în care studenții să își dezvolte abilitățile mentale prin ore de meditație neîntreruptă. Gilbertus alesese această zonă neprimitoare cu un scop specific în minte. El credea că pericolul și izolarea vor ajuta la concentrarea minților candidaților săi de elită.

Chiar și cu apărarea școlii împotriva pericolelor naturale, Gilbertus era de fapt mai îngrijorat de ceea ce ar putea face Butlerienii, din ce în ce mai imprevizibili. O forță militară sofisticată ar putea distruge cu ușurință școala printr-un bombardament aerian sau spațial, dar fanaticii antitehnologie nu ar folosi arme de înaltă tehnologie; cu toate acestea, numărul lor copleșitor ar putea provoca mari distrugeri, așa cum dovediseră deja cu revoltele de masă pe mai multe lumi din Imperiu. Gilbertus trebuia să meargă pe o linie fină.

La prima vedere, butlerienii au aplaudat fundamentele de bază ale pregătirii Mentat - că oamenii ar putea face orice ce pot face mașinile de gândire și chiar mai mult. Liderul lor, Manford Torondo, fără picioare, folosea adesea calcule sau strategii Mentat pentru a-și atinge scopurile, dar era, de asemenea, suspicios față de orice schimb deschis de idei în timpul discuțiilor animate între studenți. Într-un semestru anterior, Gilbertus a expus școala unui mare pericol când a sugerat, în timpul unei dezbateri intelectuale ipotetice, că mașinile de gândire s-ar putea să nu fie atât de teribile pe cât le descria propaganda butleriană. Școala, și Gilbertus însuși, au supraviețuit cu greu reacției lor. Își învățase lecția. De atunci, a rămas tăcut și conciliant pentru a evita să inflameze din nou pe cineva.

Pe măsură ce se îndrepta spre anexe, unul dintre administratorii minori a transmis o alertă că naveta imperială era în coborâre. Gilbertus și-a atins urechea. „Mulțumesc. O voi aduce pe Anna Corrino în zona de aterizare.” Sperase că avea una dintre zilele ei clare, astfel încât să poată interacționa cu fratele ei, mai degrabă decât să rămână pierdută într-un labirint mental.

Cel mai înalt clădire al școlii a servit ca un observator cu ochiul liber, unde studenții Mentat puteau studia universul, număra stelele noaptea și memora modelele infinite ca exercițiu de reamintire. În timpul zilei, puntea înaltă și deschisă era goală—cu excepția Annei Corrino, care se uita la împrejurimile ei.

Tânăra era fixată pe peisajul local, unde un labirint de copaci sangrove crea o barieră insurmontabilă spre est, iar mlaștini lipicioase, nisipuri mișcătoare și cursuri de apă stagnante împletite făceau călătoria dificilă spre sud; lacul mare și puțin adânc al mlaștinii limita școala la nord și vest.

Gilbertus s-a apropiat de Anna. „Fratele tău vine. Va fi bucuros să te vadă."

Ea nu l-a recunoscut pe Director, dar un mic tremur în obrazul ei și o clipire a pleoapelor i-au spus că era conștientă de prezența lui. S-a întors să se uite la o secțiune drenată a mlaștinii care servea ca un câmp de aterizare pentru navete și avioane locale. Fiarele periculoase ale lacului avuseseră daune asupra fostului câmp de aterizare cu plute, făcându-l impracticabil de întreținut.

Ala sa principală, Zendur, și o echipă de ucenici Mentat au folosit dispozitive cu duze plate pentru a stropi flăcări peste iarba mlăștinoasă, curățând o zonă pentru naveta lui Roderick Corrino. Deoarece vegetația creștea atât de repede aici, zona de aterizare trebuia să fie pregătită pentru fiecare sosire așteptată; Gilbertus nu avea ucenici care să întrețină locul în alt mod, deoarece nu dorea să încurajeze vizitatorii neașteptați—în special pe Manford Torondo.

Anna nu și-a îndepărtat privirea de la echipa de curățare în timp ce vorbea. „Câte muște crezi că omoară?"

„Sau câte fire de iarbă?" a spus Gilbertus, știind că era un joc pentru ea.

Anna a considerat problema. „Dacă aș ști aria mlăștinoasă pentru câmpul de aterizare, aș putea calcula o distribuție probabilă a firelor de iarbă. Având o anumită cantitate de iarbă mlăștinoasă, aș putea estima câte muște sunt susceptibile să o populeze."

„Și câte păianjeni să-i mănânce,” a sugerat Gilbertus, încercând să-și mențină gândurile agile.

„Pot face o proiecție în cascadă urmând lanțul trofic.” Umerii îngustați ai Annei s-au mișcat, iar ea a format un zâmbet mic, întorcându-se să se concentreze pe el pentru prima dată în acea zi. „ Dar nu contează cu adevărat, nu-i așa? Pentru că iarba va crește la l oc, muștele se vor întoarce, păianjenii le vor mânca, iar mlaștina își va revendica teritoriul—până la următoarea dată când îl curățăm.”

„Mă duc să întâlnesc naveta fratelui tău acum. Te-ai alătura mie?”

Anna s-a gândit. „Prefer să aștept aici și să privesc.”

„Prințul Roderick este nerăbdător să te vadă.”

„Este un frate bun. Voi vorbi cu el... dar am nevoie de timp pentru a-mi aranja gândurile mai întâi. Voi fi pregătită când îl vei aduce aici. Nu vreau să-l dezamăgesc.”

Nici eu nu, s-a gândit Gilbertus.

* * *

DUPĂ CE AU CURĂȚAT zona de aterizare, cursanții au stins incendiile de vegetație, apoi au răzuit zona de vegetația arsă. Deși aerul păstra un miros de cenușă umedă, Gilbertus l-a găsit mai plăcut decât miasma obișnuită a mlaștinii.

Pe măsură ce naveta imperială a aterizat, Directorul a traversat o serie de pasarele temporare pentru a-l întâlni pe Prințul Roderick. Mica navă diplomatică purta insigna cu leul auriu a Casei Corrino, dar nu era o ambarcațiune stridentă. A fost transportată la La mpadas cu un folder spațial militar imperial. Doar două persoane au ieșit și au coborât pe rampa, fără însoțitori.

Bărbatul înalt și drept era Prințul Roderick, blond și chipeș, cu trăsături patriciene Corrino. Într-o clipă de amintire Mentat, Gilbertus a revizuit dosarul nobilului: fratele mai tânăr al Împăratului avea o soție (Haditha), un fiu (Javicco) și trei fiice (Tikya, Wissoma, Nantha). Cunoscut pentru calmul său și mintea ascuțită, Roderick îl sfătuia pe Împărat în cele mai multe

lucruri, și Salvador în general îl asculta. Din toate indiciile, era mulțumit să fie un consilier mai degrabă decât un conducător.

Bătrâna care îl însoțea pe Prinț a fost o surpriză: Lady Orenna, numită „Împărăteasa Virgină” pentru că fusese soția împăratului J ules Corrino, dar nu i-a dăruit copii (și, se presupune, nu a împărțit niciodată patul cu el). În schimb, copiii împăratului Jules—Salvador, Roderick și Anna—aveau trei mame diferite, toate concubine.

Recenzia amănunțită a lui Gilbertus ca Mentat a fost atât de rapidă încât vizitatorii nu au observat pauza. El a pășit înainte. „ Domnul meu Roderick și Lady Orenna, bun venit la Școala Mentat. Tocmai am vorbit cu Anna. Ea se pregătește să vă primească.”

Roderick a dat un semn rapid din cap. „Aștept cu nerăbdare să-i observ progresul.” Părea dezamăgit că sora lui nu venise să-i salute personal.

„Este în siguranță, stabilă, mulțumită,” a spus Gilbertus. „Rutina Școlii Mentat o ajută. Te avertizez să nu te aștepți la miracole, totuși.”

Doamna Orenna a menținut un zâmbet strălucitor. „Îmi este dor de sărmana fată, dar vreau ce e mai bine pentru ea. Voi dormi mai bine pe Salusa dacă pot vedea cu ochii mei că este fericită aici.”

În timp ce încerca să proceseze de ce bătrâna venise aici, datele s-au așezat în mintea lui Gilbertus. Deși Orenna nu era mama Annei, Împărăteasa Fecioară o luase pe tânăra femeie sub aripa ei, iar cele două aveau o relație specială. Anna fusese întotdeauna o fată zăpăcită, ușor distrată, cu un pendul de emoții oscilante și o lipsă totală de bun simț. Dezamăgit de fata neascultătoare, Salvador o exilase la școala Surorilor de pe Rossak, dar acolo mintea ei fusese deteriorată mai degrabă decât îmbunătățită. Și acum era aici.

„Veți descoperi că este sănătoasă”, a spus Gilbertus. „Tehnicile Mentat oferă cea mai bună șansă posibilă pentru recuperare.”

Roderick era eficient, totul era afaceri. „Vizita noastră va fi destul de scurtă. Suntem la mila transportului nostru—această navetă a fost o dispensare specială, la cererea împăratului Salvador, deoarece navele VenHold refuză să ofere servicii

Lampadas. Spațiul militar se termină o mare patrulă și trebuie să se întoarcă la Salusa Secundus.

Feuda dintre butlerienii antitehnologici și imperiul comercial al Venport Holdings a devenit mai amară în timp, cu antipatia reciprocă transformându-se în conflict deschis. Și tronul imperial a fost prins în disputa aceasta. În loc să călătorească la bordul unui spațiu VenHold sigur, ghidat de Navigatori misterioși și infailibili, Roderick a fost nevoit să vină aici cu un transport militar mai puțin fiabil.

Doamna Orenna era clar nemulțumită că trebuiau să plece atât de repede. „Am călătorit o distanță lungă pentru a o vizita pe Anna. Nu-mi place să fiu grăbită. Suntem familia fetei - Forțele Armate Imperiale ar trebui să-și schimbe programul pentru *conveniența noastră*.”

Roderick a dat din cap, și-a coborât vocea. „Sunt și eu dezamăgit, dar nu vreau să perturb funcționarea armatei, pentru că trebuie să apară puternici și de încredere. Nu putem pur și simplu să confiscăm o navă comercială VenHold și să-l forțăm pe Directeur Venport să ne facă voia.”

Femeia mai în vârstă a spus cu un oftat: „Și de ce nu? Un cetățean loial ar trebui să facă așa cum cere Împăratul, nu invers. Tatăl tău ar fi zdrobit o astfel de insubordonare.”

„Da,” a spus Roderick, „probabil că ar fi făcut-o.”

Gilbertus a spus: „Școala mea este un loc unde Anna poate fi protejată de stresul tensiunilor politice.” Știa că fratele lui Roderick era slab, indecis și ușor intimidat. Împăratul Salvador nu avea puterea de a-și impune voința nici asupra magnatului transporturilor, nici asupra liderului Butlerian fără picioare.

În aceste zile de politică periculoasă, totuși, Gilbertus învățase să-și păstreze gândurile pentru el și să mențină neutralitatea. El a impresionat această prudență asupra studenților săi de asemenea: Idealul Mentat nu ar trebui să fie niciodată un comentator sau un avocat, ci un instrument, un dispozitiv analitic pentru a oferi îndrumare și proiecții.

„Nu aveți tensiuni politice aici?” mormăi Roderick. „Școala dumneavoastră este prea aproape de sediul Butlerian pentru gustul meu.”

„Manford Torondo este de cealaltă parte a continentului, domnule, și nu are nicio dispută cu Școala Mentat. De fapt, mai mulți dintre ucenicii mei urmează mișcarea.” *Deși nu sunt cei mai buni studenți ai mei.* „Îi învățăm pe oameni abilități mentale care sunt egale cu orice mașină de gândire. Fiecare absolvent Mentat care iese să servească în Imperiu demonstrează că computerele sunt inutile, așa că Manford ne aplaudă. De ce ar trebui să ne facem griji în legătură cu Butlerienii?” „Înd

Într-adevăr, de ce?” a întrebat Roderick, dar nu și-a răspuns propria întrebare .

Anna îi aștepta pe ei pe puntea observatorului, încă privind peste peisaj. În mlaștinile împletite de mangrove, un grup de candidați Mentat își făcea drum prin canale sinuoase de apă maronie și gropi nevăzute, folosind pietre de trecere ascunse chiar sub suprafață. Orice Mentat care memorisise exact unde să meargă putea găsi pietrele sigure. Acum, în timp ce candidații practicanți își făceau drum, unii dintre ei au alunecat de pe cărare.

Din câte putea spune Gilbertus, Anna nu se mișcase de când o părăsise, dar comportamentul ei era diferit. Expresia ei era mai animată decât privirea lipsită de emoții, fixată, care indica faptul că era hiperconcentrată pe un detaliu sau un calcul. S-a luminat la vederea fratelui ei și a doamnei Orenna.

Orenna a îmbrățișat fata. „Arăți bine, Anna! Mult mai puternică.”

Roderick părea ușurat, chiar mândru. A șoptit lui Gilbertus: „ Mulțumesc.”

Anna a spus: „Am o zi bună. Am vrut să am o zi bună pentru vizita ta.”

„Și mă bucur că ești în siguranță,” a spus Roderick. „Școala Mentat are multe pericole.”

Gilbertus a spus: „Am instalat apărări suplimentare. Putem proteja sora ta—și toți studenții noștri.”

Ca și cum ar dori să conteste afirmația sa, a avut loc o agitație în mlaștină. Un reptil cu spini a sărit din apa maronie unde studenții Mentat își făceau drum peste pietrele de temelie scufundate. Creatura a prins cel mai apropiat student în maxilarul său lung și a tras-o în

canalul mai adânc. Atât prădătorul, cât și prada au dispărut la fel de repede ca o rază de soare pe apă unduitoare.

Studenții Mentat s-au adunat, pregătiți să se apere, dar dragonul din mlaștină deja își avusese masa și plecase.

Cu ochii mari, Orenna a strigat: „Cum poți să o protejezi pe Anna? Nu ai fost în stare să protejezi acea fetiță!”

Gilbertus nu și-a arătat emoția la pierderea studentului. „ Anna nu are voie să iasă afară din ziduri sau pe lac. Ai garanția mea personală pentru siguranța ei.”

„Și ce se întâmplă cu un atac din exterior?” a spus Roderick. „ Anna ar fi un ostatic valoros.”

Gilbertus a spus: „Suntem o școală mică pentru dezvoltarea și îmbunătățirea minții umane. Mentatii nu reprezintă o amenințare pentru nimeni.”

Roderick i-a aruncat o privire sceptică. „Te comporți cu reținere, Domnule Director.”

„Declar un fapt. Am realizat multe proiecții și am dezvoltat apărări împotriva tuturor scenariilor probabile. Asta este ceea ce un Mentat este instruit să facă, domnul meu.”

Orenna a mângâiat brațul tinerei. „Protejează-ți școala cu orice preț. Ai o comoară inestimabilă în Anna.”

Gilbertus a dat din cap, dar se gândea în schimb la inestimabila memorie Erasmus, pe care o ținea ascunsă în școală. Protejarea ultimului robot independent era un risc continuu mai periculos decât orice a discutat cu vizitatorii imperiali. „Da, multe comori.”

Aderarea oarbă la idei prostești îi face pe oameni să acționeze în moduri care sunt demonstrabil împotriva propriilor interese. Mă interesează doar ființele umane inteligente și raționale.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, memo intern VenHold

Nava cargo VenHold a apărut din foldspace exact acolo unde Navigatorul a prezis—un alt exemplu al cât de avansați erau oamenii săi mutați.

De pe puntea de navigație înaltă, Josef Venport a privit cum nava sa se apropie de planeta Baridge. Puțini membri ai echipajului și niciun pasager nu erau permisi în apropierea rezervorului Navigatorului, dar Josef putea merge oriunde dorea. El deținea Flota Spațială VenHold, controla crearea Navigatorilor și domina cea mai mare parte a comerțului interplanetar.

Străbunica sa, Norma Cenva, s-a transformat în primul Navigator prin supersaturare cu melange, iar Josef a creat sute de alții pentru că flota sa extinsă avea nevoie de ei. Această efort a declanșat o lungă cascadă de cerințe: Pentru a crea mai mulți Navigatori, avea nevoie de cantități uriașe de mirodenie, ceea ce a necesitat o expansiune a operațiunilor pe Arrakis… ceea ce a forțat Flota Spațială VenHold să facă investiții record, care la rândul lor l-au obligat să obțină profituri imense pentru companie. O piesă după alta a căzut laolaltă ca un puzzle frumos.

Îi displăcea când vreun nebun întrerupea acel tipar.

Nava lui a navigat spre Baridge, un loc neimportant, ajustându-și poziția pe măsură ce intra în orbită. Dând din cap, Josef s-a întors spre soția sa, Cioba. „Mă îndoiesc că știu c hiar că am sosit. Dacă barbarilor le displace atât de mult tehnologia,

trebuie să fi scăpat de scanerele pe distanțe lungi și de dispozitivele de comunicație.” A dat un snort nepoliticos. “Poate că poartă blănuri în loc de haine.”

Cioba era o femeie frumoasă, cu părul închis la culoare, instruită pe Rossak de către Suroritate înainte de a fi desființată de Împărat. Cu o voce calmă și rațională, a spus: “Baridge poate că a acceptat jurământul lui Manford Torondo, dar asta nu înseamnă că au abandonat toată tehnologia. Chiar și oamenii care respectă cerințele butleriene pot fi reticenți în a-și schimba complet viețile.”

Mustățile groase și roșcate ale lui Josef s-au ridicat când a zâmbit la ea. “Și asta este motivul pentru care vom câștiga, draga mea. Obiecțiile filosofice sunt binevenite, dar o astfel de credință extremă se estompează de îndată ce devine inconvenient.”

Planeta a arătat albastrul obișnuit al apei, un vârtej alb de nori, nuanțele de maro și verde ale maselor de pământ. Lumi locuite aveau o anumită uniformitate, dar Josef își strângea dinții în timp ce se uita la aceasta, din cauza a ceea ce reprezenta și a deciziei prostești pe care liderul lor, Deacon Kalifer, o luase.

Josef nu avea răbdare pentru oamenii cu viziune îngustă, mai ales când se aflau în poziții de putere. „Aceasta este o misiune pierdută. Nu ar fi trebuit să cheltuim combustibilul și timpul pentru a veni aici. Nu există niciun profit în a ne lăuda.”

Cioba s-a aplecat aproape, atingându-i brațul. „Baridge merită o a doua șansă, iar tu trebuie să le amintești ce costă decizia lor. Deacon Kalifer ar fi putut să se răzgândească până acum.” Ea i-a mângâiat părul gros al soțului ei.

A atins-o de mână, a ținut-o, apoi a lăsat-o. „Oamenii mă surprind adesea, dar nu de obicei într-un mod bun.”

Soarele turbulent al Baridge era în ascensiune într-un ciclu activ de pete solare. Anterior, planeta era cunoscută pentru spectacolele colorate de auroră, care capturau și deviau o mare parte din radiația solară, dar o ploaie de particule încărcate pătrundea totuși la suprafață. Pentru a se proteja, oamenii din Baridge foloseau creme de protecție, își acopereau feroneriile cu filme filtrante și adăposteau străzile cu copertine retractabile. Sateliți în orbită

a monitorizat activitatea solară și a avertizat cetățenii când ar trebui să rămână în interior. Sistemele medicale avansate au tratat epidemia rezultată de cancer de piele, iar populația a folosit melange în mod intens, ceea ce i-a ajutat să se protejeze.

În condiții normale, Baridge era bine pregătit pentru pericolele ciclului solar, dar Deacon Kalifer și cabala sa conducătoare cedaseră recent presiunii din partea fanaticilor barbare ai lui Manford Torondo. După ce a acceptat jurământul Butlerian și a condamnat Venport Holdings, Kalifer a declarat că planeta sa va fi de acum înainte liberă de orice tehnologie contaminată.

Și astfel, fidel cuvântului său, Josef a încheiat comerțul cu planeta. A fost clar pentru întregul Imperiu că navele sale nu vor livra echipa mente, bunuri de lux, melange sau alte provizii către vreo lume care a îmbrățișat jurământul Butlerian. Companiile de transport mai mici s-au străduit să umple nevoia, dar operau flote slabe și învechite, iar niciuna nu avea Navigatori pentru a-și ghida navele în siguranță prin foldspace, ceea ce a dus la o rată de pierdere a navelor dezastruoasă.

Josef a aruncat o privire către rezervorul închis care conținea Navigatorul acestei nave. Abia putea să vadă forma răsucită înotând în negura gazului de mirodenii, dar știa că acesta fusese inițial un spion pe nume Royce Fayed, care fusese prins încercând să fure secretul creării Navigatorilor. Josef dezvăluise cu generozitate acele secrete bărbatului - forțându-l să devină un Navigator. Sub îndrumarea directă a Normei Cenva, totuși, Fayed devenise unul dintre c ei mai buni Navigatori ai VenHold. Acum că transformarea era completă, era profund recunoscător pentru darul pe care îl primise.

Navigatorul a vorbit prin difuzorul rezervorului. “Sosim la Baridge.”

Josef avea adesea probleme în a conversa cu Navigatorii, deoarece mințile lor erau atât de avansate. “Da, suntem la Baridge.” Credea Fayed că el nu era conștient de destinația lor?

„Detectez o altă navă în orbită. Nu este o navă comercială.”

Cu un strălucire, unul dintre pereții metalici a devenit o fereastră de tra nsmisie. La o mărire mare, a afișat o navă de război în orbită apropiată—nu o

nava din actualele Forțe Armate Imperiale, dar una dintre vechile crucișătoare din Armata Jihadului, reactivată și folosită de barbari.

Josef și-a strâns dinții când a văzut nava de supraveghere luminându-se în timp ce accelera spre ei. „Este una dintre navele lui Half-Manford.” A studiat ambarcațiunea de pe ecranul de transmisie, a văzut tunurile sale pline de spini, dar nu a simțit nicio îngrijorare. Nu avea nicio îndoială că căpitanul navei de război va fi arogant, plin de credință și irațional.

Fruntea lui Cioba s-a încrețit. „Reprezintă o amenințare pentru noi?”

„Desigur că nu.”

Un tânăr cu o voce răgușită, așezat la timona navei butleriene, a trimis o transmisie. „Vessel VenHold, sunteți interziși la Baridge. Aceste persoane au jurat să nu folosească tehnologia voastră blestemată. Plecați sau veți fi distruși.”

„Nu are niciun rost să răspund, soțul meu”, a spus Cioba cu un suspin. „Nu poți discuta cu fanaticii.”

Deși a fost de acord că nu are prea mult sens, Josef nu a putut să-și țină cuvintele înăuntru. A activat transmițătorul. „Straniu, am crezut că VenHold a impus un embargo asupra acestei planete, nu invers. Este deosebit de ciudat să vezi un astfel de adept fervent al lui Butler zburând cu o navă spațială complexă. Nu cumva o tehnologie atât de sofisticată te face să-ți pierzi controlul asupra vezicii?”

Căpitanul butlerian probabil că va face un fel de raționalizare despre tehnologia lor fiind „folosită pentru binele mai mare” sau va susține că a evitat să fie inacceptabilă pentru că era „în slujba unei lucrări sfinte.”

Când imaginea lui Josef a apărut pe ecran, căpitanul navei de război s-a retras. „Demonul Venport însuși! Ai fost avertizat!” Surprinzător, a întrerupt transmisia.

Cioba a dat din cap spre fereastra de transmisie. „Își încarcă armele.”

„Manford Torondo a pus probabil o recompensă pe capul meu.” Josef a găsit ideea la fel de ofensatoare pe cât era de amuzantă.

Fără avertisment, nava de război Jihad învechită a deschis focul, bombardându-i cu vechi obuze explozive. Bombardamentul cinetic lovea continuu.

Scuturile avansate ale navei VenHold—o altă minune inventată de Norma Cenva—dar armele învechite nu puteau provoca niciun rău. Apărările VenHold erau cu mult superioare oricărui lucru pe care inamicul îl avea.

„Faceți o notare în jurnal,” a spus Josef înregistratorilor de pe perete. „Nu am tras primii. Nu am comis acte agresive sau provocatoare. Am fost atacați fără motiv și suntem nevoiți să ne apărăm.” A strigat către puntea armelor, unde personalul era deja la posturile lor. „Distrugeți acea navă. Mă enervează.”

Ofițerul de arme anticipase comanda, iar un roi de proiectile a ieșit și a tăiat nava butleriană în fâșii. Totul s-a terminat în câteva secunde, iar Josef a fost bucuros că nu a trebuit să piardă mai mult timp.

În timp ce privea strălucirea în scădere a resturilor de pe ecran, Cioba a șoptit: „ Am crezut că ai spus că nava aceea nu reprezintă o amenințare pentru noi.”

„Nu pentru *noi,* dar acei sălbatici butlerieni reprezintă o amenințare pentru civilizație însăși. Cred că aceasta a fost o pedeapsă necesară.” A vorbit cu Navigatorul. „Există alte nave în apropiere? Transportatori de marfă, vase comerciale rivale?”

„Niciuna,” a spus Fayed.

„Bine, atunci poate că oamenii din Baridge vor fi mai ușor de gestionat.” A trimis o transmisie către suprafață, adresându-se direct lui Deacon Kalifer. S-a asigurat că conversația era pe un canal public. Josef a ghicit că mulți dintre presupusii devotați butlerieni de acolo aveau încă dispozitive de ascultare ilicite și voia ca toți să audă cuvintele sale.

Diaconul Kalifer a răspuns imediat ce Josef a făcut contact, ceea ce implica că liderul planetar a urmărit într-adevăr sosirea lor. Probabil că știa și că nava de supraveghere Butlerian a fost distrusă. Bine — un alt motiv pentru ca diaconul să nu fie dificil.

Pe ecran, umerii lui Kalifer s-au lăsat, iar pielea lui s-a lăsat pe cadru de parcă ar fi ales o mărime greșită de pe un raft. Vorbirea lui avea o calitate lentă și greoaie, iar propozițiile lui întotdeauna durau mai mult să se finalizeze decât putea suporta Josef. Diaconul Kalifer era un om care făcea ca fiecare ascultător să vrea să spună *Grăbește-te!*

„Ah, nava VenHold, speram că veți reconsidera embargoul. Și sunt bucuros că ați venit aici personal, Directorule Venport."

„Am venit personal, dar nu sunt mulțumit de primire. Fii recunoscător că nava de pază nebună nu îți va mai cauza probleme." Aceasta s-ar putea să nu fie o călătorie pierdută după toate; cel puțin, i-a dat lui Josef ocazia să învârte cuțitul în timp ce oamenii din Baridge ascultau. „Aduc medicamente, în special medicamente pentru cancer, și creme din polimeri pentru a vă proteja împotriva asaltului de radiații din ciclul solar. Am adus de asemenea o echipă de cei mai buni medici instruiți la Școala Suk. Aceștia se specializează în tratarea leziunilor cutanate și a unei varietăți de cancere și pot ajuta oamenii dumneavoastră."

„Mulțumesc, Directeur!" Kalifer era atât de entuziasmat încât a vorbit repede pentru o dată.

Cioba i-a atras atenția lui Josef și el și-a dat seama că ea știa exact ce făcea. Simțul ei de afaceri ascuțit și abilitatea de a observa o făceau un activ de neprețuit pentru el.

Menținând un ton neutru, Josef i-a răspuns lui Kalifer. „Avem de asemenea o mare încărcătură de melange, despre care știu că este populară aici. Baridge a fost un client important al VenHold și ne-ar părea rău să pierdem afacerea dumneavoastră. Oferim această expediție specială la un preț redus, pentru a sărbători reluarea comerțului nostru."

Când Kalifer a zâmbit cu ușurare, Josef și-a întărit vocea. „În primul rând, însă, trebuie să te dezici de angajamentul tău față de Manford Torondo. Ai renunțat la toată tehnologia avansată, dar acum îți dai seama cât de irațional a fost acest lucru. Dacă dorești să restabilești comerțul cu VenHold și să pri mești aceste provizii—inclusiv încărcătura noastră de condimente din Arrakis—trebuie să renunți public la Butlerieni."

A întâlnit privirea diaconului Kalifer. Liderul planetar nu a vorbit timp de un moment îndelungat - o pauză chiar mai extinsă decât discursul său nor mal, ponderat. „Dar asta nu este posibil, Directeur. Populația ar face revolte, i ar Liderul Torondo ar trimite echipe de răzbunare împotriva noastră. Te rog pentru puțină flexibilitate. Vom plăti prețuri mai mari dacă insiști."

„Nu am nicio îndoială în privința asta”, a spus Josef. „Dar creșterea prețurilor nu este ceea ce cer. Pentru binele umanității, această nebunie barbară trebuie să se oprească—și se va opri doar când planete precum Baridge vor alege civilizația și comerțul în locul fanatismului.” Și-a încrucișat brațele peste piept. „Aceasta nu este o manevră de negociere, Deacon. Este singura mea ofertă.”

Pielea lui Kalifer a devenit gri, iar expresia lui s-a îmbolnăvit. „Eu... nu pot accepta, Directeur. Cetățenii din Baridge vor rămâne fervenți.”

Deși furios pe dinăuntru, Josef a adoptat un ton indiferent. „ Așa cum dorești, Deacon. Ți-am oferit mai întâi încărcătura mea, dar o pot elimina la următoarea noastră oprire planetară. Retrag oferta mea. Atâta timp cât rămâi obstinat, nu vom face alte li vrări. Mult noroc în a supraviețui efectelor furtunilor solare.”

Cioba a încheiat transmisia. Josef și-a lărgit nările, dând din cap și încercând să se calmeze.

„Își vor schimba părerea destul de repede”, i-a spus ea. „Am putut să văd asta în ochii diaconului, ușoara lui ezitare, anxietatea subiacente din vocea lui. Deja se simt disperați.”

„Dar cât de repede se vor răzgândi? Nu sunt înclinat să le mai dau șanse.” Josef s-a întors spre rezervorul Navigatorului. „Să mergem la următoarea planetă de pe lista noastră și să vedem ce au de spus.”

Mintea omului este sfântă, dar inima omului este coruptă.—
MANFORD TORONDO, Lampadas rallies

Cu planeta sa izolată de strictul embargo VenHold, determinarea lui Manford Torondo a devenit și mai puternică. Nu avea nicio îndoială și s-a asigurat că și adepții săi Butlerieni nu au nicio îndoială. Ca lider, Manford trebuia să ofere îndrumări clare, fără excepții, fără loc pentru abateri. Și, ca adepți, erau obligați să-l asculte.

Uneori, însă, trebuia să le reamintească. Un exemplu dramatic și clar putea influența milioane de oameni.

În întunericul dinaintea zorilor, Manford călărea pe umerii puternici ai l ui Anari Idaho, cel mai puternic și cel mai loial dintre Maestrii săi ai Sabiei. Anari era corpul său, mușchii săi, forța sa și sabia sa. După ce și-a pierdut picioarele într-o explozie a unui fanatic la un miting antitehnologic timpuriu, iar viziunea Rayna Butler a murit în brațele sale, Manford a preluat locul mentorului său cu aceeași fervoare. Fără a lăsa handicapul să-l limiteze, a îmbrățișat expresia „jumătate de om, de două ori lider."

Ce a mai rămas din corpul său se încadra într-un ham special făcut pe umerii Anari, dar deși Maestrul Sabiei îl purta, ea nu era o bestie de povară. Anari îl cunoscuse de atât de mult timp, iubindu-l în modul ei perfect devotat, încât cei doi operau ca o unitate. Adesea, ea simțea gândurile lui Manford și răspundea nevoilor sale înainte ca el să vorbească. Trebuia doar să *creadă* că vrea să meargă într-o anumită direcție, iar Anari se îndrepta acolo.

Când își desfășura afacerile în birourile sale, Manford stătea într-un scaun special ridicat care îl făcea să pară impunător. Ori de câte ori apărea la mitinguri,

el a ales susținători voluntari pentru a-l transporta pe un palanquin. Și când mergea în bătălie, Anari îl purta întotdeauna.

Forța sa de atac Butleriană părăsise orașul principal la amurgul nopții anterioare, călătorind cu vehicule cu platformă pe drumul de-a lungul râului, apoi mai departe în interior, către un mic sat. Refugiul lui Dove merita acum atenție doar din cauza a ceea ce spionii lui Manford raportaseră.

Grupul său—treisprezece maeștri ai sabiei, plus încă o sută de susținători pregătiți să lupte până la moarte—ar fi mai mult decât suficient pentru a învăța lecția necesară, chiar dacă întregul oraș ar rezista. De asemenea, îi însoțea un potențial asociat de afaceri din afara lumii, Rolli Escon, șeful companiei de transport EsconTran. Astăzi, Directorul Escon avea să observe și să învețe.

Pe măsură ce se apropiau de Dove's Haven, Manford a instruit adepții Butlerian să rămână în urmă, în timp ce Maestrii Sabiei au preluat conducerea. În față, Manford putea vedea satul întunecat și adormit. Spionii săi identificaseră deja care locuințe erau ocupate de cei trei lideri ai orașului. Acestea vor fi primele ținte.

Vizibil inconfortabil, Rolli Escon mergea alături de Anari Idaho. Omul de afaceri de pe altă lume a aruncat o privire în sus pentru a putea vorbi cu Manford pe măsură ce se apropiau de orașul nevinovat. „Lider Torondo, ar trebui să încheiem acordul nostru de afaceri înainte să procedați? Sunteți un om ocupat și pot începe lucrările administrative necesare în altă parte."

Escon venise la Lampadas cu o propunere de afaceri pentru Manford. Compania sa de transporturi spațiale era mică în comparație cu standardele Flotei Spațiale VenHold și nu era gestionată la fel de eficient, dar cel puțin vasele sale nu foloseau computere ilegale sau monștri mutați, așa cum cu siguranță făceau navele lui Josef Venport.

De pe stânca sa, Manford a privit în jos la Escon. „Ce muncă administrativă?"

„Va fi o provocare să redirecționez navele mele de marfă acolo unde pot servi cel mai bine cauza butleriană. Sunt dornic să ajut planetele care suferă cel mai mult din cauza embargoului VenHold—în special Lampadas."

Manford s-a încruntat la bărbat, nemulțumit de nerăbdarea lui. „ Lampadas este bine. Cei mai puternici și mai devotați adepți ai mei trăiesc aici, aproape de mine, și nu avem nevoie de răsfăț și conforturi. Diavolul Venport nu va înțelege niciodată că privarea ne face mai puternici.”

Escon și-a plecat capul, jenat. „Aveți dreptate, domnule.”

Manford a continuat, „Alții nu sunt la fel de puternici, din păcate. Tentatia nevoilor imaginare îi distrage de la credința lor. Așadar, pentru binele lor, trebuie să îndepărtez acea distragere. Am nevoie de navele voastre pentru a livra ceea ce adepții mei au cu adevărat nevoie, și vom scuipa în fața embargoului VenHold.”

„Navele mele sunt ale tale, Lider Torondo.” Escon a făcut o plecăciune scurtă. „Sunt încântat să servesc cauza Butleriană.”

Manford putea simți că Anari era dornică să înceapă atacul asupra Dove’s Haven, dar ea nu ar fi vorbit niciodată necorespunzător în prezența altora. Anari își exprima adevăratele opinii doar când erau singuri, adesea în timp ce îi masa umerii dureroși, îi freca uleiuri pe piele sau îl ajuta să intre în baie. Deși putea să-și exprime gândurile acolo, el nu-și amintea să fi fost vreodată în dezacord cu el, cu excepția cazului în care era vorba despre siguranța lui personală—în acest aspect, era inflexibilă.

Acum, ea doar murmura: „Mintea omului este sfântă.” Swordmasters-ii din apropiere au repetat cuvintele într-un murmur scăzut.

Manford s-a îndreptat în ham. „Accept donația dumneavoastră generoasă pentru mișcarea noastră, Directeur Escon. Navele și combustibilul sunt foarte binevenite.”

Magnatul transporturilor și-a mișcat picioarele, iar Manford și-a dat seama că nu intenționa să doneze *toate* cheltuielile. Chiar și așa, liderul butlerian nu și-a retras acceptarea ofertei.

Soldații săi adunați erau neliniștiți în întunericul răcoros, ținând în mână bâte, cuțite și sulițe. Manford nu le-a interzis să poarte arme de foc cu proiectile, dar acest grup nu avea nevoie de astfel de arme împotriva oamenilor din Dove’s Haven. Zoriile se vor ivi în curând și trebuiau să înainteze.

Totuși, Escon a continuat conversația. „Dar... câte dintre navele mele vor fi necesare, domnule? Am înțeles că deja aveți vasele dumneavoastră,

navele dezafectate din Armata Jihadului—cadouri pentru tine de la Împăratul Salvador Corrino?

„Acestea sunt o sută patruzeci *de nave de război*, Directeur, și le cer pentru chestiuni militare, nu pentru a transporta mărfuri sau pelerini. Păstrez doar patru aici la Lampadas. Celelalte au fost dispersate ca o dovadă de forță pentru a susține planetele care au acceptat jurământul meu. Ele servesc ca amintiri necesare."

Escon și-a curățat gâtul și și-a adunat curajul. „Dacă pot, Lider Torondo—poate că ai permite o suprataxă specială pentru fiecare zbor efectuat în numele nobilului cauzei butleriene? Aceasta ar compensa suficient costurile pentru a menține navele mele și a extinde rutele pentru a susține munca ta sfântă. Chiar mai bine, dacă ai susține public EsconTran în fața competitorilor mei, care ar putea fi corupți în secret de iubitorii tehnologiei..."

Anari s-a mutat de pe un picior pe altul, arătând că era obosită să stea acolo.

Fruntea lui Manford s-a încrețit în timp ce lua în considerare ideea. „Și ce este cu istoricul de siguranță al companiei dumneavoastră, Directeur? Au existat rapoarte despre accidente tragice în flota dumneavoastră, nave dispărute din cauza erorilor de navigație."

Escon a fost prea repede disprețuitor. „Nu îndrăznim să folosim mașini de gândire, Lider Torondo, și astfel facem tot ce putem. Călătoria î n spațiu nu a fost niciodată perfect sigură—nimic nu este. Un călăreț poate fi ucis și pe un cal." A lăsat să-i scape un râs stângaci. „Ca procent din totalul zborurilor spațiale, pierderile noastre sunt minuscule."

„Care sunt cifrele, exact?"

„Eu... ar trebui să revizuiesc datele." Escon s-a luminat când i-a venit o idee. „ Prin susținerea companiei mele, ați demonstra tuturor că Dumnezeu este de partea noastră. Cu siguranță, asta va îmbunătăți singură istoricul nostru de siguranță."

Manford nu putea să conteste asta. „Foarte bine, afacerea este încheiată și asta încheie afacerea noastră. Am alte obligații aici și acum." S-a întors cu fața înainte și a așezat o mână cu dragoste pe părul scurt și castaniu al lui Anari Idaho. „Și odată ce terminăm această afacere neplăcută la Dove's Haven, ne putem întoarce la munca noastră obișnuită."

Lumina zorii s-a strecurat ca o pată de sânge în cer. Urmașii lui Manford erau plini de adrenalină, drogul dreptății. Directorul Escon părea nerăbdător să plece, dar a rămas în urmă stânjenit, nevrând să ofenseze.

Un bărbat în robe de culoare maro închis s-a apropiat de Manford, ignorând omul de afaceri. „Primul nostru grup a intrat în așezare, Lider Torondo. Unul dintre luptătorii noștri este staționat la clopotul orașului, pregătit să-i trezească pe toți pentru a fi martori.”

„Mulțumesc, Diacon Harian.”

Majordomul grim și stâncos al lui Manford era un simbol al implacabilității, precum și o întruchipare a idealurilor butleriene. Bunicii lui Harian supraviețuiseră sclaviei mecanice pe planeta Corrin și erau printre numeroșii refugiați disperati salvați de pe Podul Hrethgir în timpul legendarului ultimului bătălie împotriva lui Omnius.

În timp ce Manford se ruga adesea la mici picturi iconice ale frumoasei Rayna Butler, Deacon Harian prefera să se cufunde în înregistrările istorice ale lui Corrin, imagini surprinse în timpul descărcării haotice a ostaticilor umani folosiți ca scuturi de către mașinile gânditoare—până când marele erou de război Vorian Atreides a demascat bluff-ul lui Omnius. Înfrângerea lumilor mașinilor merita orice cantitate de sânge uman, inocent sau altfel.…

Deși Harian nu avea experiență personală cu mașinile gânditoare, ura sa față de ele era fundamentală pentru ființa sa. Ca și copil, auzise povești terifiante de la bunicii săi și simțea că este destinat să se alăture mișcării Butleriene. Și-a ras capul și sprâncenele în imitația iubitei Rayna Butler, care își pierduse părul în timpul uneia dintre plagile provocate de Omnius.

Harian a raportat acum: „Suntem pregătiți să atacăm pe cei care te-au sfidat, Lider Torondo.”

Manford a dat din cap. „Amintește-ți, aceasta nu este o atac, nu este o pedeapsă.” S-a schimbat de poziție în hamul său. „Este o *lecție.*”

Pe măsură ce lumina zorilor începea să se spargă, Anari Idaho și-a ridicat sabia, o acțiune reflectată de colegii săi Swordmasters. Neavând nevoie să mai fie tăcuți,

cei o sută de adepți Butlerieni au scos un strigăt. Manford a spus: „ Condu-ne, Anari.” Ea a pășit în oraș, purtându-l pe umeri.

Zgomotul a adus câțiva săteni somnoroși în stradă, unde s-au uitat la mulțimea care se apropia. Când l-au recunoscut pe liderul fără picioare, o fărâmă de ușurare le-a trecut pe fețe—doar pentru a fi înlocuită cu frica.

Împuternicitul lui Harian a sunat clopotul orașului. Linia din față a Maestrilor Sabiei a mărșăluit în piața satului în rânduri precise, în timp c e Butlerienii necontrolați au avansat, strigând și bătând în uși, trezind pe toată lumea. Oamenii neliniștiți au ieșit, murmurând, unii plângând.

Anari a ajuns la casa Primarului și a bătut în ușă cu pomul sabiei, dar nu a așteptat un răspuns. Echilibrându-l pe Manford în ham ca și cum ar fi fost un copil supradimensionat, a dat o lovitură feroce care a distrus încuietoarea. Pe măsură ce a î mpins ușa deschisă, colegii ei Maestri ai Sabiei au pătruns în casele celorlalți doi lideri și au tras triumviratul afară.

Cei trei bărbați semi-trezi purtau pijamale, clătinându-se înainte și luptându-se să își pună cămăși, dar ochii lor s-au lărgit pe măsură ce au înțeles situația în care se aflau. Înalt pe umerii lui Anari, Manford stătea ca un judecător la banca sa, pronunțând sentința.

Doi dintre primarii orașului bâlbeau scuze, în timp ce al treilea rămânea tăcut și grim. Cel tăcut înțelegea foarte bine ce a greșit și știa că acțiunile sale nu puteau fi justificate.

Manford a vorbit cu o voce blândă. „Nu este nevoie să vă temeți. Toți sunteți pe cale să fiți martorii gloriei rapide a dreptății. Sfinții martiri Serena și Manion cel Nevinovat sunt cu noi astăzi.”

„Despre ce este vorba, Lider Torondo?” a întrebat unul dintre primari.

Manford doar a încruntat din sprâncene. „Vaporile mele de război din orbită păzesc pentru a proteja inocența tuturor urmașilor loiali. Am detectat nave mici VenHold în această zonă, aparent spioni sau furnizori de pe piața neagră. Haven-ul lui Dove a cumpărat mărfuri de la cel mai mare dușman al umanității.”

„Nu, domnule!” a strigat liderul orașului, vorbăreț și plângăcios. Vocea lui era aproape un țipăt.

„Oamenii din acest sat s-au lăsat să devină dependenți de mirodenii, iar dependența lor este aparent mai puternică decât credința lor.”

Câțiva cetățeni se plângeau. Diaconul Harian a ieșit din casa Primarului, în timp ce butlerienii jefuiau celelalte două. Majordomul sumbru a etalat un pachet neidentificat pe care îl găsise. L-a deschis și a turnat pulbere parfumată de culoare scorțișoară pe pământ.

„Ca triumviratul primăriei acestui oraș, voi trei sunteți responsabili pentru oamenii voștri, datori să-i împiedicați să se abată. Dar nu ați făcut așa. Ca lider al butlerienilor, trebuie să accept vina pentru adepții mei care fac alegeri greșite—și nicio pedeapsă nu poate fi atât de mare ca durerea pe care o simt. Pentru voi trei, pedeapsa va fi clară și rapidă.”

Măcelarii au avansat. Anari și-a ridicat propria sabie, iar Manford i-a șoptit: „Cel tăcut merită respectul nostru, așa că oferă-i o recompensă. Ucide-l mai întâi.”

Anari nu i-a dat Primului Primar timp să anticipeze moartea sau să se teamă de lovitură. S-a mișcat într-o asemenea viteză încât sabia ei l-a decapitat înainte să apuce să se miște. Capul și corpul său tremurând au căzut pe pământ în direcții opuse. Ceilalți doi bărbați au plâns. Măcelarii i-au ucis; l-au lăsat pe cel plângăcios pentru la urmă.

Manford s-a uitat în jos la corpurile fără cap din centrul orașului. „Trei oameni care au făcut greșeli teribile—un preț mic de plătit pentru o lecție foarte importantă.” Acum a făcut semn celor o sută de susținători care așteptau în echipa sa să avanseze.

În entuziasmul lor, butlerienii au avariat case în Dove’s Haven, spargând feronerie și rupând uși, dar cu liderul lor controlându-i, au menținut jafurile la un minim.

Terminând acum, Manford a împins-o pe Anari, iar ea l-a dus departe, urmată de restul grupului lor. În timpul confruntării și execuțiilor, Manford uitase de Rolli Escon. Pe măsură ce omul de afaceri se împiedica acum, fața lui era cenușie.

Manford nu avea milă pentru slăbiciune. „Unele lecții sunt dureroase, Directeur.”

Poți să o simți? Momentul în care nava ta începe să plieze spațiul, pericolul crește cu un ordin de magnitudine. Vei supraviețui trecerii?

—graffito scris pe coridorul public al navei VenHold

Nu toate problemele erau epice ca amploare, și chiar și o figură legendară suferea de inconveniente dureroase, deși minore.

Unghia infectată a lui Vorian îi freca interiorul cizmei și îi făcea dificil să meargă pe nisip. Când nu era iritat de disconfort, de fapt, găsea situația ironică. Cu siguranță îi oferea o perspectivă diferită: Vorian Atreides, renumitul Erou al Jihadului, războinicul care trăise mai mult de două secole, suferind de o slăbiciune foarte umană.

Nu se simțea deloc ca o legendă impunătoare în timp ce își însoțea căpitanul pe drumul acoperit de praf de la spațiul portuar de periferie până la Orașul Arrakis. Desigur, Căpitanul Marius Phillips nu avea idee cine era el cu adevărat, deși Vor nu făcuse niciun efort să-și ascundă apariția.

Vor avea părul închis la culoare, un chip îngust și ochi gri; era înalt și slab, în contrast izbitor cu tovarășul său scund și cu picioare scurte. La prima vedere, el și căpitanul Phillips păreau cât se poate de diferiți, dar Vor avea un talent pentru a găsi un teren comun cu ceilalți. Îi plăcea cu adevărat căpitanul comerciant și îl admira pentru calmul său și pentru modul său ușor de a administra nava Nalgan Shipping.

După aterizare, cei doi au îmbrăcat costume tradiționale de distilare pentru a recaptura și recicla fluidele lor corporale în ariditatea crispă a lui Arrakis. Phillips se agita și se juca cu costumul său. „Urăsc acest planetă de deșert.”

Deoarece Vor purtase un costum de apă înainte, s-a oprit să-l ajute pe Phillips să-și așeze tubul filtrului la gură și să ajusteze fitingurile din jurul gâtului. „Așa am făcut când eram pe o echipă de mirodenii aici.”

Când ajustările au fost complete, celălalt bărbat i-a mulțumit cu o voce aspră. Phillips fusese aici în numeroase călătorii de afaceri, dar nu învățase multe despre obiceiurile locale. „Asta e suportabil, cel puțin,” a spus el, ajustând materialul din polimer de pe piept. „Nu aș fi venit niciodată în acest loc blestemat dacă nu ar fi fost profiturile din mirodenii. Și nu aș lucra pentru Nalgan Shipping dacă una dintre companiile mai mari m-ar accepta.”

Bărbații au reluat mersul în timp ce o briză caldă sufla din deșert. „Aceasta*este* un loc neplăcut,” a fost de acord Vor, încercând să ignore piciorul său dureros pentru ca Phillips să nu observe șchiopătatul său. „Potrivit doar pentru liberi nativi și viermi uriași.” Îi spusese căpitanului câteva detalii despre trecutul său sau despre fundalul său. Această planetă avea multe amintiri dure pentru el.

Aici este locul unde a murit Griffin Harkonnen. Nu am putut să-l salvez.

Căpitanul s-a atașat de Vor în timpul lunilor lor de călătorie î mpreună și deja îl făcuse al doilea în comandă peste o echipă mică care avea o fluctuație mare din cauza salariilor mici de la Nalgan Shipping. Nimeni de pe nava de marfă nu știa adevărata identitate a lui Vor, locul său în contextul istoriei. Nu dorea mai multă faimă, nu dorea responsabilități mari, lăsându-și trecutul complet în urmă, ca o piele veche. Pentru a-și asigura intimitatea, a călătorit sub numele de familie Kepler—planeta unde a trăit și a crescut o familie, până acum un an.

Apariția fizică a lui Vor s-a schimbat puțin în mai mult de opt decenii de la Bătălia de la Corrin, dar imaginile militare s-au estompat din memoria cotidiană. Dacă cineva ar compara fața lui cu înregistrările vechi, ar putea observa asemănarea, dar cine ar ghici că ar putea fi adevăratul Vorian Atreides? Aici, era doar un alt om din mulțime, un muncitor obișnuit—ceea ce era modul în care prefera să fie. Se săturase de glorie și așteptări.

Chiar și în timpul lungului și sângerosului Jihad, Vor nu s-a bucurat niciodată de victoriile, gloria și laudele obținute. Războiul adusese măceluri fără sfârșit, tragedii și dureri sufletești. El își îndeplinise datoria, mai mult decât ar fi putut.

așteptat de orice om și văzuse căderea mașinilor gânditoare. Dar după ce a fost totul terminat, Vor nu mai avea nevoie de corupția politicii—trădările, comploturile și lipsa de etică. Se săturase de război și de așa-zisii nobili; viața unui om obișnuit i se potrivea mai bine. Se simțea mai confortabil în obscuritate.

Nu cu mult timp în urmă, fusese mulțumit pe Kepler, un loc uitat de lume, până când a fost forțat să meargă pe Salusa Secundus și să ceară Împăratului să ofere protecție pentru lumea sa adoptivă. Ca parte a acelei înțelegeri, a fost de acord să-și lase soția și familia și a jurat să stea departe de politica i mperială și din ochii publicului. Părăsirea familiei a fost dureroasă, dar inevitabilă, pentru că Vor nu îmbătrânea—în timp ce soția și copiii săi o făceau. Același lucru se întâmplase înainte cu o altă soție și o altă familie pe lumea oceanică Caladan. Întotdeauna trebuia să se îndepărteze de inevitabila marchă a timpului.

După ce și-a dat promisiunea împăratului Salvador, Vor s-a alăturat unei echipe de condimente pe Arrakis, încercând să dispară în anonimat. Dar chiar și aici, trecutul său l-a bântuit și l-a urmărit. Era Griffin Harkonnen, un tânăr dedicat, dar nepregătit, care îl învinovățea pe Vorian Atreides pentru căderea casei sale nobile. Tânărul Griffin nu ar fi trebuit niciodată să părăsească proprietățile familiei de pe Lankiveil, dar se legase în noduri de onoare și apoi a murit pe Arrakis, prins în reacția de răzbunare a cuiva altcuiva. Încercând să facă lucrul onorabil, Vor a trimis corpul tânărului înapoi familiei sale.

Experiența l-a făcut pe Vor să vrea să dispară mai mult ca niciodată. Din cauza amintirilor sale amare de aici, disprețuia Arrakis mult mai mult decât căpitanul Phillips ar putea vreodată să-și dea seama. Se si mțea neliniștit acum, pe măsură ce intrau în orașul principal.

Căpitanul a dat din cap către limpul lui Vor. „Picior dureros? Te-ai rănit pe navă?”

„O să mă descurc.” A preferat să-l lase pe om să-și tragă propriile concluzii; o unghie infectată părea prea trivială.

Orașul Arrakis era un oraș de frontieră greu încercat, cu case uzate și străzi prăfuite, nepavate. Vor era familiarizat cu locurile dubioase și cu localnicii mai colorați și excentrici, deși se îndoia că cineva își va aminti.

el din zilele sale ca un muncitor obișnuit într-o echipă de condimente. Locuitorii erau oameni și femei duri, la fel de necruțători ca mediul înconjurător. Toți aveau propriile motive pentru a veni aici și majoritatea nu se îngrijea să împărtășească poveștile lor. Vor se integra bine printre ei.

El și căpitanul au așteptat pe strada principală la locul stabilit. „Vreau să-l întâlnești pe contactul meu obișnuit”, a spus Phillips. „Dacă înveți cum să negociezi afacerile corecte, atunci pot să te fac procuratorul meu.” A zâmbit. „ Și aș putea să rămân la bordul navei. Poți avea nisipul pentru tine.”

Companiile comerciale combinate gestionau operațiunile cu condimente pe Arrakis și își apărau fără milă monopolul. Cele mai multe condimente erau transportate prin intermediul spațialelor Venport Holdings, dar se puteau plăti mită și se puteau obține dispensări speciale pentru o mică companie precum Nalgan Shipping, care distribuia melange la costuri exorbitante către piețe de nișă pe planete îndepărtate. Căpitanul Phillips lucra cu un „expeditor” care putea ocoli restricțiile și birocrația pentru a le permite să-și umple nava cu condimente de înaltă calitate.

Vor și căpitanul au așteptat stânjeniți în umbrele de sub un copertin, iar zece minute după ora stabilită, un bărbat îmbrăcat într-o robă de deșert prăfuit s-a îndreptat spre ei. Vântul s-a ridicat în jurul lui.

„Sunt foarte ocupat”, a spus Qimmit, negustorul de condimente, ca și cum ar fi fost deranjat de întârzierea lui. „Mulți cumpărători pentru condimentele mele astăzi. Am fost de acord să mă întâlnesc cu voi, dar nu fac promisiuni. Sper să faceți să merite timpul meu.”

„Nava mea este pregătită să preia încărcătura obișnuită”, a spus Phillips. „Aceleași condiții ca înainte.” L-a prezentat pe bărbat lui Vor, spunând: „Qimmit și cu mine facem afaceri de ani de zile.”

„Prețul de astăzi s-a schimbat din necesitate, prietene”, a spus Qimmit, cu o expresie exagerată de tristețe. Deși gluga costumului său de apă acoperea cea mai mare parte a capului său, avea o cicatrice pe bărbie și alta deasupra sprâncenei stângi. Ochii săi albaștri, dependenți de condimente, nu s-au concentrat pe c ăpitanul Phillips în timp ce vorbea, ceea ce l-a făcut să pară necinstit în fața lui Vor.

Phillips bristled. “Out of necessity? What do you mean?”

“The hazards of doing business on Arrakis. Combined Mercantiles just destroyed another spice-poaching operation, killed a hundred men. They

apără controlul lor asupra condimentului, așa că mită necesară pentru a obține o încărcătură de melange pentru orice expeditor în afară de VenHold... ei bine, prietene, sunt costisitoare. Vermii au înghițit trei recoltoare în ultima lună, iar furtunile de nisip sunt mai frecvente ca niciodată. Asta duce la creșterea costurilor de întreținere și înlocuire pentru echipamente. Nu am de ales decât să îți percep un procent suplimentar de cincisprezece la sută.” El a zâmbit conciliant. “Ești prietenul meu, așa că îți percep mult mai puțin decât altora.”

Vorian a observat interacțiunea fără comentarii.

„Nalgan Shipping este o companie mică și nu își poate permite o astfel de creștere”, a spus Phillips. „Există întotdeauna vermi pe Arrakis, și furtuni, și costuri mari de întreținere.”

„Și întotdeauna Combined Mercantiles—dar compania este mai puternică acum decât înainte. Și mai nemiloasă.”

Phillips a rămas ferm. „Fie ne întoarcem la prețul nostru anterior, fie voi vorbi cu alți comercianți.”

„Poți vorbi, dar vei găsi puțini dispuși să facă comerț în afara Combined Mercantiles.” Vocea lui Qimmit a devenit mai aspră. „ Contactează-mă din nou după ce te vor dezamăgi. Dar sentimentele mele vor fi rănite, așa că așteaptă un preț și mai mare.”

Phillips a privit cu curiozitate la Vor, care a spus: „Știu alte locuri unde comercianții de condimente se amestecă cu echipele de recoltare și transportatorii de marfă.”

Căpitanul s-a întors de la Qimmit. „Ne vom asuma riscurile.”

Niciodată nu subestima puterea răzbunării ca factor motivant în societatea umană.—Observație și avertizare Mentat

Valya Harkonnen și-a dat seama că a făcut un lucru crud părinților ei după ce s-a întors la Lankiveil. Poate că ei nu o vor ierta niciodată... dar ea nu căuta iertare. Niciodată nu a căutat. Obiectivele ei erau dincolo de astfel de preocupări.

Chiar și așa, se întreba dacă va mai vedea vreodată casa ei ancestrală. Lankiveil era un loc rece, izolat, neprimitor, deloc o lume demnă de nobilul Casa Harkonnen. Din punct de vedere al dreptului, familia ei ar fi trebuit să trăiască în capitala imperială Salusa Secundus, nu în exil pe o planetă uitată de care puțini oameni voiau să viziteze. Într-o zi, ea va ajuta familia ei să recâștige gloria pe care o merita.

Deocamdată, totuși, călătorea departe de Lankiveil, luându-și cu ea sora ei adolescentă, Tula. Dar gândurile Valyei o urmăreau din urmă și o umpleau de tristețe.

Părinții ei suferiseră destul, iar ea nu intenționase să le cauzeze mai multă durere, dar când corpul fratelui ei Griffin a sosit într-un container de transport—trimis de monstruosul Vorian Atreides—fusese împins peste margine. A ezitat mult timp să încerce Agonia care o va transforma într-o puternică Mamă Reverendă, având în vedere că a văzut prea multe Surori eșuând, care fie au murit în încercare, fie au rămas cu daune cerebrale—ca Anna Corrino. Dar cu iubitul ei Griffin mort și urâtul Atreides încă liber, în cele din urmă a acceptat riscul și a consumat drogul mortal Rossak. Valya știa că, dacă reușește să devină Mamă Reverendă, va dobândi abilități mentale remarcabile, control corporal și acces la o

biblioteca Alte Memorie. Cu astfel de avantaje, Vorian Atreides nu ar scăpa niciodată de justiție….

Încuiată în camera ei din casa principală Harkonnen, Valya s-a întărit, a înghițit otravă—și a plonjat într-un tărâm de durere atât de excruciantă încât era sigură că a făcut o greșeală uriașă. Tula o găsise zbătându-se și strigând pe podea.

Dar Valya era puternică. A supraviețuit—și s-a schimbat.

Cu trecerea a doar câteva luni, amintirea durerii pentru Valya s-a atenuat și a dispărut. Era ca amnezia unei mame după o naștere dificilă, iar noile ei abilități minunate au eclipsat cu mult disconfortul pe care l-a îndurat. Acum Valya avea amintiri din generații a nterioare de naștere, durerea trăită de mame din vremuri demult apuse. Fizic, era încă în prima parte a douăzeci de ani, dar mintea ei păstra experiențele și înțelepciunea a mii de ani….

Cu puțin timp înainte ca Împăratul Salvador să desființeze Școala Rossak, Maica Reverendă Raquella Berto-Anirul i-a încredințat lui Valya. Bătrâna a explicat cum își imagina o misiune vitală, de lungă durată pentru ordin, implicând creșterea de mătuși care ar purta copii cu markeri genetici specifici și necesari. Scopul Raquellei, și astfel scopul Surorilor, era de a îmbunătăți rasa umană, de a perfecționa specia care a trecut prin atât de multe încercări.

Dar planurile pe termen lung ale Surorilor fuseseră împiedicate de comportamentul brutal și meschin al lui Salvador Corrino. După ce a ucis Surorile Mentat și vrăjitoarele supraviețuitoare, desființând Școala Rossak și împrăștiind restul femeilor, Împăratul a păstrat doar o sută de Surori ortodoxe loiale cu el pe Salusa, conduse de trădătoarea Maică Reverendă Dorotea. Femeile special antrenate i-au oferit lui Salvador servicii utile, în ciuda crizei sale anterioare de supărare împotriva Surorilor.

Valya știa că adevărata Sororitate nu a fost învinsă, totuși. Mentorul ei, Reverendă Mama Raquella, își reînființase în tăcere școala pe îndepărtatul Wallach IX, asistată de Directorul Josef Venport. Dorotea ar putea avea ea

factiona lingusitoare în Palatul Imperial; Valya intenționa să se reunească cu Raquella, ca o Mamă Reverendă.

Și sora ei Tula ar putea fi o parte importantă a planurilor viitoare, de asemenea— atât în numele Surorilor, cât și pentru Casa Harkonnen. Ambițiile Valyei aveau loc pentru ambele priorități. Valya își va propune sora ca o candidată pentru pregătirea corespunzătoare. Imensa navă de transport VenHold îi purta acum într-o călătorie ocolitoare către Wallach IX. Valya știa că Mama Superior Raquella ar primi cu bucurie întoarcerea celei mai bune studente a ei.

Pe măsură ce nava călătorea, Valya a simțit o rush de entuziasm, sperând că ea și intensă, cu ochii strălucitori Tula vor găsi oportunități aici. „Am nevoie să fii pregătită și alături de mine. Trebuie să știu că ești dispusă să faci tot ce trebuie făcut.”

Vocea Tulei suna mică și nesigură. „Sper să mă accepte.”

„Îi voi face să te accepte. Am atâta influență asupra Maicii Superioare. Au nevoie de recruți talentați pentru a reconstrui Ordinul.”

Aveau doar șaptesprezece ani, Tula era extrem de frumoasă, cu o siluetă subțire, trăsături faciale clasice, ochi de un albastru marin și păr blond creț. Ar fi putut să atragă orice tânăr, dar izolarea ei tăcută a împiedicat-o să aibă o poveste de dragoste pe Lankiveil. Ordinul o va schimba și o va întări, iar Tula va trebui să învețe cum să își folosească activele fizice considerabile. Ea ar putea fi un instrument sau o armă pentru a avansa cauza Casei Harkonnen.

Tinerele femei își părăsiseră părinții, fratele lor mai mic, Danvis, și casa lor de pe Lankiveil. Amândouă se vor întoarce cândva, odată ce vor restaura numele Harkonnen într-un loc de onoare în loc de rușine istorică... și odată ce Valya va vedea Atreides distruși. Sora ei o va ajuta să realizeze toate acestea.

În lunile de după înmormântarea lui Griffin, Valya a lucrat pentru a se asigura că ura Tulei față de Vorian Atreides era la fel de mare ca a ei. Acest om era responsabil pentru atât de multă suferință Harkonnen, începând cu rușinea străbunicii ei Abulurd în Bătălia de la Corrin.

Sora Raquellei ar putea să o ajute să obțină ceea ce avea nevoie.

Ajungând în sfârșit la Wallach IX, cele două surori au coborât din navetă pe câmpul de aterizare. Au simțit un vânt rece și umed, dar Valya și-a c ontrolat corpul și a privit-o pe Tula încercând să facă la fel, așa cum fusese învățată; suportaseră un frig mult mai rău pe Lankiveil. Cele două și-au strâns paltoanele groase din blană de balenă în jurul gâtului, mândrindu-se cu noul blazon al familiei Harkonnen pe care Valya îl concepuse și cosuse pe paltoanele lor înainte de plecare: o creatură mitologică cu capul și aripile unei vultur, corpul unui leu. Un griffin, în onoarea fratelui lor căzut.

O femeie îmbrăcată în negru s-a apropiat, iar Valya a recunoscut-o pe Reverendă Mama Ellulia, care trecuse prin Agonie în ultimele zile pe Rossak. Ellulia era înaltă și slabă, cu șuvițe de păr gri-argintiu ieșind din gluga de pe cap. Expresia ei s-a luminat de recunoaștere. „Valya, ne-ai găsit din nou!”

Valya și-a ridicat bărbia în timp ce a anunțat: „Sora a fost întotdeauna în mine, iar acum mă întorc ca o Mamă Reverendă.” A luat-o de braț pe Tula. „Am adus-o pe sora mea mai mică pentru a fi instruită de asemenea. Am venit să o vedem pe Raquella.”

Ellulia s-a încruntat la familiaritate. „*Mama Superioară* Raquella este plecată pe Lampadas pentru a recupera noi Sister Mentats, dar se așteaptă să se întoarcă în două zile.” Expresia ei s-a îmblânzit când s-a întors către Tula. „ Dar orice candidat la fel de talentat ca Valya Harkonnen va fi o adăugare demnă la adevărata Sororitate. Mă bucur că ai venit aici, mai degrabă decât să te alături facțiunii lui Dorotea pe Salusa Secundus. M-am îngrijorat că ai face alegerea greșită, Valya. Ești prietena lui Dorotea.”

Valya s-a încruntat. Prietenia ei cu Dorotea fusese falsă pentru a putea supraveghea grupul de Surori periculoase și eretice. „Niciodată nu am fost de acord cu lingușelile lui Dorotea față de Butlerieni.”

În acele zile, Valya spera să devină moștenitoarea lui Raquella la conducerea ordinului, dar era reticentă să suporte Agonia. Acum, însă, Valya era o Mamă Reverendă însăși, iar aici, pe Wallach IX, spera să-și recâștige poziția în ierarhie. Părăsind adevăratul

Fraternitatea pentru a-și forma grupul său slab de la picioarele împăratului Salvador, Dorotea nu mai era concurenta ei.

Ellulia i-a condus pe cei doi nou-veniți către un grup de clădiri prefabricate cu acoperișuri metalice. „Maica Superior va fi încântată să afle că sunteți în siguranță, iar noi avem nevoie de fiecare Maică Reverendă—numărul nostru a crescut încet, dar încă pierdem multe în fața Agoniei.” Ea a arătat spre una dintre clădiri, unde o femeie gârbovită și schiloadă era ajutată să intre. „Sora Ignacia a fost printre cele mai strălucitoare, iar acum este doar una dintre cele șaptezeci și opt de Maici Reverendă eșuate de care trebuie să avem grijă.”

Valya a dat din cap, amintindu-și de Ignacia. „Erau prea slabe pentru a reuși.” Acum că a trecut și ea prin Agonie, nu simțea nicio simpatie pentru cei care au eșuat. „Maica Superior spune adesea că toți facem sacrificii necesare pentru avansarea Fraternității.”

Ellulia a încruntat din sprâncene, dar a dat un semn de aprobat cu precauție. „ Și din cauza sacrificiilor lor curajoase, vom onora întotdeauna Surorile noastre afectate și ne vom îngriji de ele. Continuăm să investigăm cerințele încercării, pentru a vedea dacă putem face tranziția mai ușoară pentru Surorile noastre.”

Valya nu dorea ca propria ei soră să ajungă moartă sau în comă—Tula avea prea multe de realizat. „Un obiectiv admirabil, dar doar cei mai buni și cei mai puternici sunt potriviți să devină Mame Reverendă. Și... ce se întâmplă cu Anna Corrino? Unde este ea acum?”

Ellulia a făcut un sunet cu limba. „Pe Lampadas.”

Alarmată, Valya a întrebat: „Cu Butlerienii?”

„Nu, la Școala Mentat. Gilbertus Albans folosește tehnicile s ale pentru a-i restabili mintea afectată.”

Valya a simțit o strângere de inimă, pentru că era responsabilă pentru fata zăpăcită care a luat otravă ce aproape că a omorât-o. În loc să recunoască asta, totuși, a spus: „Mă îndoiesc că tehnicile Mentat o vor vindeca, dar dacă nu reușește să se recupereze acolo, măcar vina nu va cădea pe Sororitate.” A clătinat din cap. „Este un comentariu nepoliticos, dar Anna nu a fost niciodată calificată să devină o Soră, cu atât mai puțin o Mamă Reverendă. Ea a venit doar la Rossak

pentru că Împăratul avea nevoie de cineva care să o supravegheze—și Împăratul a distrus școala noastră din cauza asta.

Pe măsură ce Ellulia conducea surorile Harkonnen spre clădiri, Valya evalua noul complex școlar. A văzut vârfuri acoperite de zăpadă în depărtare, un soare slab, albăstrui deasupra. Vântul tăios îi flutura roba din blană de balenă. Privind clădirile prefabicate ieftine, a fost dezamăgită de cât de departe căzuse odată organizația glorioasă.

Era toată vina Doroteei, știa Valya, pentru că l-a întors pe Împărat împotriva lor. Dorotea se strecurase în bunăvoința lui Salvador, convins că Surorile foloseau computere interzise pentru a gestiona înregistrările de reproducere—ceea ce era adevărat, deși Dorotea nu dovedise niciodată asta.

Observând expresia dezamăgită a Valyei, Ellulia s-a oprit în fața clădirilor austere. „Josef și Cioba Venport au donat aceste structuri temporare pentru noua noastră sediu. Această planetă este refugiu nostru sigur—suntem norocoși să o avem."

Valya a aruncat o privire către Tula, care acum părea nesigură în legătură cu venirea aici. „Sunt suficiente pentru instruire—asta contează. Și sora mea știe cum să îndure dificultățile."

Tula și-a îndreptat umerii. „Nu m-am așteptat ca asta să fie ușor."

Ellulia s-a oprit la o clădire cu un etaj, cu o fereastră deschisă, în ciuda frigului. Privind în interior, Valya a văzut patru Surori stând pe bănci. A fost surprinsă să le audă discutând despre pasaje din *Cartea Azhar,* manualul filozofic al Surorilor scris ca răspuns la *Biblia Catolică Portocalie.* S-a întors către Ellulia. „Credeam că Împăratul Salvador a ordonat distrugerea tuturor copiilor din *Cartea Azhar.*"

Cealaltă femeie a zâmbit. „Una dintre acele Surori a memorat textul, iar acum celelalte trei îl transcriu din dictarea ei. Nimic nu se pierde atâta timp cât memoria rămâne. Vom republica cartea după ce Surorile vor rezolva câteva neînțelegeri minore de formulare. Maica Superior Raquella este arbitru."

Ellulia i-a condus printr-o ușă într-o sală adiacentă, tocmai când o rafală rece de vânt a lovit clădirea. Valya a auzit pereții subțiri gemând și

a simțit podeaua mișcându-se sub picioarele ei. Această nouă școală de pe Wallach IX era cu mult diferită de orașul antic și luxuriant de pe Rossak.

Cum dezvolți o strategie împotriva nebuniei? Cum lupți împotriva celor care acționează împotriva propriului interes? Ce arme pot pătrunde ignoranța cu care Butlerienii se învăluie ca într-un mantou mândru?

—JOSEF VENPORT, memo intern VenHold, distribuție limitată

Doi ucenici Mentat tăcuți au condus-o pe Maica Superioară Raquella pe pasarele înălțate care conectau complexul impunător de clădiri. Prezența ei la Școala Mentat era neoficială și nerecenzată, facilitată de Cioba Venport, care susținea Frăția Raquella în exil.

Pe puntea principală a școlii, directorul Albans s-a grăbit spre ea. În ciuda umidității opresive, purta pantaloni negri, o cămașă bej, un sacou și o cravată. „Îmi cer scuze pentru întârziere, Maică Superioară. O studentă a fost ucisă în timpul antrenamentului zilele trecute, iar părinții ei erau, î n mod firesc, supărați - o familie foarte influentă din Landsraad.” Gilbertus și-a șters transpirația de pe fața roșie. „Curriculumul nostru este conceput pentru a îmbunătăți abilitățile mentale, dar facem ca ucenicii noștri să se confrunte și cu pericole fizice. Chiar și cu măsurile de apărare suplimentare pe care le-am instituit pentru Anna Corrino, nu putem oferi garanții absolute în ceea ce privește siguranța studenților.”

Raquella a dat un semn sumbru, gândindu-se la Surorile care au murit în agonia încercării de a deveni Mame Reverendă. „Înțeleg foarte bine. Dobândirea cunoștințelor este adesea periculoasă—mai ales în zilele acestea.”

În vizitele sale anterioare la Lampadas, vechea Maică Superioară a fost întotdeauna impresionată de provocările riguroase pe care Directorul le impunea elevilor săi. A avut-o pe sora Mentats în Școala sa Rossak, inclusiv pe vechea Karee Marques, care a fost instruită la Lampadas, iar Karee a fost o

prieten bun și un Mentat important pentru Suroritate. Împăratul Salvador o ucisese, împreună cu restul Mentatelor Surori.

Criză. Supraviețuire. Avansare. Asta fusese un mantra pe Rossak, potrivit atunci și acum, pentru că Gilbertus Albans antrena noi Mentate Surori pentru școala reînviată a lui Raquella de pe Wallach IX.

Pe măsură ce Directorul o conducea în interiorul clădirii principale de cursuri, ea s-a întors de pe pasarela înaltă pentru a privi lacul întins și puțin adânc. „Studenții mei se adaptează la Wallach IX, care este mult mai puțin ospitalier decât Rossak. Este o lume deteriorată, încă recuperându-se după bombardamentele atomice de la sfârșitul Jihadului. Dar vom rezista, iar Surorile vor fi puternice.”

„Provocările îi îmbunătățesc pe cei care supraviețuiesc”, a spus Gilbertus. „Există multe căi către perfecțiune și realizare personală. Și nenumărate impasuri.”

„Amândoi încercăm să îmbunătățim umanitatea, Domnule Director—ajutând rasa noastră să își atingă potențialul fără o dependență inutilă de mașini.”

Raquella s-a gândit la înregistrările sale de reproducere păstrate, posibilitățile genetice care fuseseră înregistrate de generații; era suficientă informație pentru a contura o cale pentru întreaga umanitate—dacă era folosită corect. Cu îndrumarea potrivită, Sisterhood ar putea realiza în câteva milenii ceea ce ar necesita în mod normal milioane de ani prin procese naturale.

Computerele secrete ale Sisterhood conțineau miliarde de mostre detaliate, dar acele computere fuseseră demontate și ascunse adânc în junglele lui Rossak, unde fanaticii antitehnologiei nu le-ar fi putut găsi niciodată. Când școala Wallach IX a lui Raquella va fi mai stabilă, ea va putea recupera mașinile interzise și le va putea folosi din nou.

Între timp, directorul Albans terminase antrenamentul a zece Surori pentru a servi ca Mentati. Aceste noi Surori Mentati puteau memora numeroasele volume legate ale înregistrărilor de reproducere pe care Raquella le-a ascuns de la Rossak în exil și puteau efectua propriile proiecții complexe ale liniilor de sânge. Era tot ce putea face Surorile, până când își vor recupera computerele.

„Femeile voastre sunt printre cei mai buni studenți ai mei”, a spus Gilbertus. „Minți foarte iscusite. Urmați-mă—sunt dornice să fie reunite cu Maica Superioră. De îndată ce proctorii termină de supus aceste teste mentale, dacă totul decurge așa cum mă aștept, le puteți lua cu voi ca noi absolvenți Mentat.”

Ușurarea o făcea să se simtă amețită. „Atât de multe s-au întâmplat în cadrul Surorilor noastre de când au venit aici, la Lampadas. Ele vor ajuta la resuscitarea școlii mele.”

La vârsta extremă a Raquellei, enormitatea fără speranță a provocării de a reconstrui era deosebit de obositoare pentru ea. Ca Mamă Reverendă, își cunoștea propriul corp intim, până la nivel celular. Biologia ei ajunsese la limitele sale, deși era ajutată de efectele geriatrice ale melange-ului. În nu mele Surorilor, nu își putea permite să moară... nu încă. Prea multe erau în j oc. Cele mai înțelepte și mai calificate Surori fuseseră ucise de soldații împăratului Salvador, iar Raquella nu avea un succesor evident. Dacă ar fi murit, Surorile ar fi murit... și ea refuza să permită asta.

De luni de zile, ea a trimis în tăcere notificări, căutându-și surorile împrăștiate și chemându-le înapoi la Wallach IX—cu excepția celor ortodoxe care au mers cu Dorotea să-i slujească Împăratului. Din fericire, Salvador nu i-a interzis Raquellei să înființeze o nouă școală în altă parte. Poate că a fost din lipsă de interes, sau poate că Dorotea a sfătuit t oleranța. Raquella spera că nepoata ei mai păstrează măcar atât de multă loialitate și compasiune. Chiar și așa, Raquella a încercat să nu atragă prea multă atenție asupra noii sale școli.…

Ea și Directorul au ajuns într-o cameră de antrenament cu un podea groasă din plaz și pereți care ofereau vederi asupra unui canal adânc săpat sub clădirea școlii. Era plin cu apă tulbure și iarbă de mlaștină aspră. Patruzeci de studenți stăteau în jurul perimetrului, purtând căști și privind creaturi înfricoșătoare care se mișcau prin canal, lovindu-se de plaz.

„Această probă mentală este una dintre examenele noastre finale”, a explicat directorul. „Acele creaturi periculoase sunt o distragere constantă vizuală și auditivă, iar sunetele lor individuale sunt transmise prin căști,

amplificat într-o cacofonie. Scafandrii blindati îngrămădesc animalele, agitându-le. Facem tot posibilul pentru a interfera cu delicatele și precisele căi mentale ale studenților noștri... și ei trebuie să performeze fără greșeală.

Raquella a crezut că trebuie să existe modalități mai simple de a distrage studenții, dar afișajul intimidant părea eficient. Stagiarii au arătat o mare concentrare în timp ce își mișcau gura, murmurând încet.

„Vor vorbi într-un dispozitiv de citire a buzelor”, a spus Gilbertus, „recitând liste lungi din ceea ce au memorat și făcând proiecții complicate. Este o modalitate de a testa retenția și înțelegerea, precum și perspectiva istorică. A fi un Mentat i mplică nu doar memorare, ci și analiză holistică. Recruții tăi sunt unii dintre cei mai buni stagiari ai mei, în special Fielle Vinona.”

Raquella a zărit-o pe Fielle, o tânără robustă, concentrată asupra unei creaturi monstruoase, cu dinți ascuțiți, în mlaștină, în timp ce recita lecția ei. Reptila preistorică a înotat înainte și a lovit plazul la doar câțiva centimetri de fața cărnoasă a lui Fielle. Frustrată de barieră, creatura s-a îndepărtat și a atacat un alt animal, sfâșiindu-l. Fielle nu a clipește. Raquella a simțit un val de mândrie.

Printre ucenici, a fost surprinsă să o zărească pe Anna Corrino, blonda. Tânăra nu a observat-o pe Maica Superioră, concentrată pe exercițiile ei. „Ai avut vreun succes cu sora Împăratului?”

„Este o ucenică foarte pricepută, deși abilitățile ei sociale sunt deficitare. Facem tot ce putem pentru ea.”

* * *

A DOUA ZI, Directorul Albans a permis celor zece trainee ale Ordinului să absolve, așa cum promisese. Toți au trecut fiecare examen, unii excelând peste majoritatea celorlalți studenți Mentat, cu sora Fielle fiind cea mai strălucitoare dintre ei. Fielle își purta greutatea bine, fiind o femeie atrăgătoare mai degrabă decât frumoasă, cu o maxilar solid, ochi căprui alertați și păr scurt negru.

Fielle a menținut o atitudine de modestie nepretențioasă, dar Raquella știa că avea ambiții profunde. Ca Maică Superioară, bătrâna a decis să îngrijească și să ghideze aceste ambiții, încurajând puterea și loialitatea lui Fielle pentru binele Surorilor. După ce și-a pierdut cel mai mare student, Valya Harkonnen, precum și nepoata sa Dorotea și Surorile sale ortodoxe în fața Curții Imperiale, Raquella avea nevoie să reconstruiască o fundație solidă pentru ordinul său.

Ea spera cu disperare să repare ruptura din cadrul Surorilor, astfel încât atât facțiunea Wallach IX, cât și cea Salusan să poată colabora din nou, dar simțea că timpul ei se scurge. Ea trăise deja mult mai mult decât o durată normală de viață, i ar acum era mai important ca niciodată să-și aleagă succesorul.

Raquella și-a ascuns gândurile tulburate în timp ce își aduna noile Surori Mentats, bucurându-se să le ducă la Wallach IX. Pe măsură ce se îmbarcau în naveta VenHold, putea simți entuziasmul lor, fiind încântate să meargă la noua școală.

Dar, pe măsură ce își făcea drum spre locul ei, temătoare de călătoria lungă și ocolitoare prin foldspace, Raquella s-a simțit brusc amețită. Genunchii i s-au îndoit, dar s-a agățat de spătarul unui scaun. Cu un mare efort și control corporal, a reușit să rămână în picioare.

De parcă de la o mare distanță, a auzit o voce îngrijorată lângă ea și a simțit o strângere puternică și susținătoare. „Maică Superioară!” Fielle a ajutat-o să se așeze în cel mai apropiat scaun. „Cum pot să ajut?”

Raquella nu a răspuns. Avea nevoie de toată concentrarea ei mentală doar pentru a continua să respire, pentru a se concentra asupra funcționării interioare a corpului ei. A simțit prezența lui Fielle radiind forță lângă ea. Raquella a simțit că noua Soră Mentat era o persoană bună și capabilă, dar mult prea tânără și lipsită de experiență pentru a conduce Sororitatea. Și nici măcar o Maică Reverendă încă.

Dar toate celelalte Surori erau prea tinere și lipsite de experiență. Își pierduse cei mai buni candidați. Dacă Maica Superioră ar muri aici și acum, nu avea idee cine ar prelua controlul asupra ordinului. Poate că Sororitatea s-ar stinge pur și simplu. Nu putea permite asta!

Chiar și pe măsură ce vocea lui Fielle continua în fundal, Raquella s-a uitat adânc în interiorul ei și a analizat ce era în neregulă cu corpul ei. Trebuia să rezolve problema, chiar dacă asta necesita un efort supraomenesc. A detectat o deteriorare a echilibrului în chimia ei i nternă, pierderea unor enzime și hormoni esențiali din sistemul ei. Încercând să găsească o soluție interioară, și-a amintit de o altă criză cu mult timp în urmă când și-a ajustat chimia corporală pentru a neutraliza otravă atunci când Vrăjitoarea Ticia Cenva a încercat să o ucidă. În înfrângerea acelei amenințări grave, Raquella găsise cheia pentru a deveni o Mamă Reverendă.

Închizând ochii, s-a lăsat pe spate împotriva scaunului dur. „ Am nevoie doar de un moment. Trebuie ... să mă concentrez.”

Raquella și-a adâncit conștiința în interior, unde și-a imaginat mecanismele interioare ale corpului ei și a păstrat acest plan celular ca o imagine colorată vie proiectată pe pleoapele ei închise. Respirând profund, văzând fiecare detaliu, a început să facă ajustări pentru a-și reechilibra metabolismul, îmbunătățind fluxul de oxigen către creierul ei, combinând elemente pentru a forma enzime și neurotransmițători necesari.

În tot acest timp, a auzit vocea slabă, dar din ce în ce mai îngrijorată a lui Fielle în fundal, precum și bâlciul privat al Alteia Memorie din interiorul ei. Cu acele vieți anterioare, Raquella experimentase moartea de nenumărate ori de-a lungul nenumăratelor generații, dar nu era pregătită să se alăture vocilor fantomă, nu încă. Trebuia să facă tot posibilul pentru a se menține în viață—nu pentru că îi era frică de moarte, ci pentru că îi era frică pentru Sororitate.

Vocea lui Fielle s-a estompat, ca și cum ar fi alunecat într-un vid profund, apoi a crescut mai puternică cu fiecare moment care trecea. Când Raquella și-a deschis ochii, a văzut-o pe tânăra femeie aproape de ea, cu celelalte nouă Surori Mentat adunate în jur, îngrijorate. Au făcut l oc când un medic Mentat a alergat la bordul navetei purtând o mică trusă medicală, dar bătrâna l-a respins. „Sunt perfect bine. Mi-am efectuat propria analiză internă, mulțumesc.” A aruncat o privire în jurul navetei care îi va duce în orbită. „Am muncă importantă de făcut pentru Sororitate. Trebuie să plecăm conform programului.”

Cu o expresie de dezaprobată, doctorul s-a retras pe culoar. Raquella a zâmbit la celelalte Surori, dar un strigăt urgent continua în mintea ei. *Nu trebuie să întârzii. Prea puțin timp r ămas și atât de mult de făcut înainte să mor!*

Un lider trebuie să fie foarte atent în alegerea celor mai apropiați consilieri. O decizie greșită poate fi dezastruoasă, chiar fatală.

—EMPEROR FAYKAN CORRINO I, privind execuția ministrului de Finanțe Ulberto

Prințul Roderick Corrino a avut oportunități nesfârșite de a prelua tronul de la fratele său. Deficiențele lui Salvador erau evidente, iar Roderick nu avea nicio îndoială că ar putea fi un mai bun conducător al Imperiului.

Cu toate acestea, el a refuzat să ia în considerare astfel de gânduri și a descurajat pe alții să facă sugestii ofensive. Fratele său era împăratul legitim, iar loialitatea față de familie și fibra morală puternică au depășit orice a mbiții personale. În schimb, Roderick s-a dedicat ajutării lui Salvador să devină un mai bun împărat și să-l ghideze prin ape periculoase. Așa putea Roderick să servească cel mai bine Imperiul. Singura cale.

Din păcate, Salvador nu a ascultat întotdeauna sfaturile sale.

Una dintre cele mai mari îngrijorări ale lui Roderick era că fratele să u refuza să îi îndepărteze pe ofițerii incompetenți și necinstit din Forțele Armate Imperiale; Împăratul ocupa pozițiile în mare parte ceremoniale î n funcție de legăturile nobile ale solicitanților sau de darurile pe care i le ofereau, nu de abilitățile lor militare. În decadelor de la înfrângerea mașinilor gânditoare, odată masiva armată umană devenise lentă și dezorganizată. Roderick dezaproba modul în care familiile Landsraad se certau pentru propria lor importanță, acum că nu mai aveau un dușman monolitic care să le distragă atenția de la ambițiile personale.

Acum o săptămână, frații Corrino primiseră un tur al gării extinse Zimia, situată în afara capitalei. Generalul comandant Odmo Saxby

a organizat și condus inspecția, emanând o încredere de sine prostească pe care oricine ar fi putut-o observa—cu excepția lui Salvador, aparent.

Garnizoana mare a arătat o lipsă de atenție la detalii, cu clădiri și echipamente prost întreținute și trupe neglijente care mărșăluiau în formații inegale. Saxby avea tendința de a-și agita brațele când se entuziasma și se împiedica cu sabia sa ornamentală în fața trupelor adunate. Mânierile sale ar fi fost de râs dacă nu ar fi ocupat o poziție atât de importantă, iar Roderick putea doar să își imagineze cum soldații trebuie să se amuze pe seama lui în privat.

În numele patronajului și influenței politice, Salvador permitea să se facă mari daune forțelor militare odată mândre. Moralul în rândurile lor era evident scăzut, iar Roderick auzise zvonuri că unii ofițeri își însușeau bani pentru uz personal. Dar Împăratul nu considera nimic din toate acestea o problemă.…

Roderick a rezervat câteva momente în fiecare zi pentru a-l pregăti pe Împărat pentru agenda zilnică. În această dimineață, înainte ca ușile Camerei de Audiență cavernose să fie deschise, Prințul Roderick stătea în fața tronului său de cristal verde. Aveau camera doar pentru ei, dar el putea deja auzi vizitatorii adunându-se în afara ușii principale închise. Totuși, nu se grăbea cu briefingul său.

Roderick stătea aproape la nivelul ochilor cu Salvador, care se lăsa pe tronul său înălțat. Împăratul a luat o priză de melange dintr-o mică cutie împodobită cu bijuterii și a pus-o în gură. Îngrijorat constant de boli imaginare, era convins că dozele frecvente de condiment îi vor î mbunătăți sănătatea. Roderick a avertizat că melange este, de asemenea, adictiv, dar cuvintele lui au căzut pe urechi surde. Cel puțin, condimentul îi ascuțea concentrarea fratelui său, ceea ce era benefic.

Roderick a vorbit într-un ton uniform. „Această dușmănie și-a lăsat amprenta asupra comerțului din întreg Imperiul. Multe lumi au acceptat angajamentul anti-tehnologie al lui Manford Torondo, iar ca răzbunare, nicio navă VenHold nu le va oferi servicii.”

Salvador a luat o altă priză de condimente. „Vor continua livrările de melange?”

„Arrakis este tehnic sub control imperial, iar sediul Combined Mercantiles se află în Arrakis City. Deși oamenii din deșert sunt fani î n felul lor, nu prevăd ca acea planetă să cadă sub influența Liderului Torondo. Chiar dacă VenHold nu va livra condimente pe nicio lume butleriană, livrările vor veni aici fără întrerupere.”

„Asta e o ușurare, cel puțin.” Salvador s-a lăsat pe spate pe tron. „ Dacă planetele butleriene suferă de un embargou extins, poate că asta va slăbi mișcarea. Nu-mi place cât de important crede că este Manford.”

Roderick nu voia ca fratele său să se relaxeze prea mult. „Butlerienii reușesc să primească provizii prin companii rivale și inferioare de folding spațial. Numai Venport Holdings are un istoric perfect de siguranță.”

„Asta este ceea ce îl face pe Josef Venport atât de arogant. Crede că nu avem altă opțiune de călătorie în spațiu, datorită Navigatorilor săi!” Salvador a scos un sunet de supărare.

„Armata noastră folosește navele VenHold pentru cea mai mare parte a transportului de marfă, deși suntem capabili să zburăm și independent. Directorul Venport poate fi un om dificil, dar îl găsesc mai ușor de gestionat decât pe Manford Torondo.”

Salvador se agita pe tronul său. „Nu mi-a plăcut niciodată zborul în spațiu—prea mult risc în plierea spațiului. Acesta este palatul meu. Alții pot veni să mă viziteze și să își asume orice risc doresc în călătorie. Dacă nu sunt de acord cu politica lui Venport, să folosească EsconTran, sau Nalgan Shipping, sau Celestial Transport.”

„Transportul Celestial a dispărut de un an, absorbit de VenHold.” Roderick a trecut un document fratelui său. „Mai îngrijorător, însă, este faptul că dovezile acumulate arată că rata de pierdere a companiilor mai mici este mult mai gravă decât a fost raportată oficial. Rivalii VenHold ascund ratele lor ridicate de accidente.”

Salvador a răsfoit înregistrările. „Atât de multe rapoarte, atât de multe documente.” A ridicat privirea, părând plictisit, ca și cum ar fi vrut să se întoarcă la alte distracții.

Roderick nu l-ar lăsa să se distragă. S-a apropiat de tron pentru a-și ghida fratele prin cifre. „După cum poți vedea, embargoul VenHold a afectat grav comerțul în întreg Imperiul, ceea ce ne impactează veniturile din taxe și tarife. VenHold ocolește chiar și lumi care pretind că sunt neutre. Josef Venport și Manford Torondo cer fiecare declarații de loialitate concurente—nimeni nu este permis să fie neutru."

„Companiile rivale ar trebui să învețe cum să creeze Navigatori," a spus Salvador. „Asta ar fi bine pentru competiție."

„Dar este un secret bine păstrat. Consilierii noștri secreți încearcă mereu să obțină informații despre cum Navigatoarele sunt mutate din oameni, dar VenHold are o securitate impecabilă și straturi de protecție pe care nu le putem pătrunde."

„Apoi adu alți consilieri."

Roderick a suspinat. „Salvador, ai ales personal toți c onsilierii. Ei nu vor contesta niciodată nimic de importanță, sau nu îți vor spune ce nu vrei să auzi."

Împăratul i-a zâmbit călduros. „Și ești mai deștept decât toți ei, frate mic."

Roderick și-a înghițit mândria. „Poate că nu sunt mai deștept, dar sunt loial. Voi continua să fac tot posibilul pentru a te ajuta să înțelegi complexitatea Imperiului pe care îl conduci."

Împăratul a râs. „Și *eu* sunt destul de deștept să deleg gestionarea documentelor și tratatelor ție." Rod
erick a trimis o rugăciune tăcută de mulțumire că Salvador cel puțin a făcut asta t.

Ochii împăratului erau strălucitori și alertați, acum că mirodenia a î nceput să-și facă efectul; Roderick a observat o nuanță de albastru acolo din cantitatea pe care o consumase. „Dacă aș putea să-ți cresc salariul, Roderick, aș face-o. Dacă aș putea să te promovez mai sus decât ești deja, aș face și asta. Întregul Imperiu știe cât de important ești pentru tronul meu. Recunosc liber că nu aș putea rămâne la putere fără asistența ta dedicată și înțeleaptă."

S-a aplecat înainte, clătinând din cap. „Am pierdut răbdarea cu nenumăratele certuri, acorduri și obligații—nu pot ține evidența

toți, și nu este corect să pui acea muncă pe umerii tăi. Am nevoie de propriul meu Mentat pentru a mă ajuta să-mi amintesc lucruri - multe dintre casele nobile au unul. Ar trebui să am și eu un Mentat.

Roderick făcuse aceeași sugestie cu luni în urmă, dar Salvador trebuie să fi uitat. „O decizie înțeleaptă, Stăpâne - voi chema imediat unul.”

Salvador s-a uitat la ușile încă închise și a făcut un gest obosit cu mâna. „Cred că ar trebui să ne ocupăm de afacerile zilei. Să terminăm cu asta.”

* * *

URMĂTOARELE TREI ore au fost o paradă plictisitoare de nobili minori cu griji minore. La indicația lui Roderick, Maica Reverendă Dorotea a stat pe o parte a tronului, folosindu-și abilitățile înnăscute pentru a studia fiecare vizitator pentru nuanțe emoționale. A demonstrat un talent remarcabil în a separa adevărul de minciună, iar chiar și Salvador acum recunoaște înțelepciunea deciziei de a lăsa-o pe Dorotea și o sută de Surori ortodoxe alese să locuiască în palat. Deși nu erau toate Adevăruri, erau utile în diverse moduri.

Cameristul rotund al Curții a anunțat un vizitator din Péle, planeta natală a împărătesei Tabrina. Deși Tabrina era soția lui Salvador, între ei era puțină căldură, iar antipatia împăratului se extindea și asupra familiei ei, Casa Péle. Bogăția lor l-a ajutat să se mențină pe tron în primii ani tumultuoși după moartea împăratului Jules Corrino, dar el nu mai avea nevoie de ei.

Străinul care se apropia de tron avea un aspect ciudat. Blanton Davido era de înălțime medie, deși picioarele și brațele l ui păreau vizibil mai scurte decât ar fi trebuit; cu toate acestea, se mișca cu o grație lină și s-a înclinat în fața împăratului.

„În calitatea mea de executiv în minerit, supraveghez cele mai importante operațiuni ale Casei Péle.” Davido a scos o bijuterie portocalie din buzunarul tunicii sale. „Când un miner ne-a adus această bijuterie frumoasă, am știut că este

potrivit doar pentru un Împărat. Cu toată umilința, permiteți-mi să vă prezint aceasta.

Deoarece toți vizitatorii fuseseră verificați pentru arme, Salvador i-a permis bărbatului să plaseze piatra prețioasă pe podiumul de la picioarele tronului său. Davido a cerut apoi dispensa Împăratului pentru ca Casa Péle să își extindă operațiunile miniere către un sistem planetar suplimentar.

Așadar, este mai mult decât un simplu cadou, s-a gândit Roderick.

Ca justificare pentru cerere, Davido a rezumat nivelurile de producție anterioare și a furnizat cifre pentru veniturile anticipate viitoare, care ar fi supuse impozitelor imperiale.

Dorotea s-a aplecat aproape de Roderick. „Discern o minciună deranjantă în acest om, domnul meu. El subraportează nivelurile de producție ale Péle pentru a evita impozitarea semnificativă—și nu este singur în acest plan. Lordul Péle trebuie să fie colaboratorul său."

Surprins, Roderick s-a uitat la ea. „Aceasta este o acuzație gravă de adus împotriva tatălui Împărătesei. Ești sigură?"

„Sunt sigură."

„Și Împărăteasa Tabrina are cunoștință despre asta?"

„Nu știu, dar câteva întrebări ar putea oferi cu ușurință răspunsul."

Roderick a ordonat executivului minier să se retragă de pe tron. „ Așteaptă comanda Împăratului." Salvador părea deranjat de întrerupere, dar a ascultat în timp ce fratele său îi șoptea la ureche, explicând suspiciunile Doroteei. „Datorită naturii sensibile a acuzației, ar fi cel mai bine să-i spui lui Davido că cererea lui va necesita o investigație suplimentară înainte să iei o decizie."

Dar Împăratul l-a împins ușor pe fratele său deoparte. „Nu, mă voi ocupa de asta chiar acum." S-a înroșit de furie. „Blanton Davido, am fost informat că Casa Péle a falsificat înregistrările de producție pentru a reduce impozitele imperiale. Ești parte din schemă."

Ochii executivului minier au strălucit de frică, pe care a încercat să o ascundă cu indignare. „Asta nu este adevărat, Majestate! Nu am nicio legătură cu vreo fraudă."

„Atunci cine o face?"

Davido fusese dat peste cap, uimit că informația a ieșit la iveală, dar nesigur cât de mult știa Împăratul. Cunoștințele răspândite ale interogatorilor viguroși ai lui Salvador, o echipă din ramura specială Scalpel a Școlii Medicale Suk, îi ofereau omului un motiv suplimentar de frică.

Dorotea nu a comentat în timp ce o urmărea pe executivul minier zbătându-se.

În cele din urmă, reprezentantul lui Péle a spus: „Stăpâne, ar putea fi fost o subraportare în câteva livrări, dar am luat imediat măsuri pentru a corecta orice discrepanțe pe care le-am găsit. După o investigație internă amănunțită, am stabilit că au fost erori oneste. Desigur, vom corecta orice deficit — cu dobândă.”

„Și penalizări.” Salvador a zâmbit sumbru. „Cât de convenabil pentru Casa Péle că erorile oneste ar duce la impozite mai mici. Ce spui, frate? Ar trebui să acordăm cererea unui astfel de om de afaceri neglijent?”

Pentru o dată, Roderick a fost impresionat de hotărârea Împăratului. Înainte să poată răspunde, Dorotea i-a șoptit din nou la ureche. „Frauda este mult mai mare decât admite Davido. Uite cum transpiră înaintea tronului, tremurul pleoapelor, dilatarea pupilelor, unghiul gâtului său - toate indicii.”

Era adevărat; fruntea mare a bărbatului strălucea de tr anspirație, iar ochii săi întunecați deveniseră sticloși, ca și cum și-ar fi imaginat deja că va fi întrebat de unul dintre practicanții Scalpelului.

Roderick a spus: „Înainte să fim de acord cu ceva, trebuie să aflăm mai multe despre aceste erori de raportare și să vedem cât de răspândite sunt.”

Împăratul Salvador a lovit cu pumnul în tron în timp ce se uita furios la Davido. „Vei fi reținut până când adevărul complet va fi dezvăluit.”

Teroarea a consumat trăsăturile bărbatului. Pe măsură ce gardienii îi luau brațele, el s-a uitat implorator la Împărat, apoi și-a întors capul spre marele bijuterie portocalie de pe podium, dorind evident să nu fi venit niciodată aici.

* * *

DEVREME ÎN ZIUA URMĂTOARE, Marele Inchizitor Quemada, șeful echipei Scalpelul Împăratului, și-a finalizat munca și a trimis un transcript oficial al procedurilor împreună cu o notă scrisă de mână. „ Stăpâne, regret să te informez că subiectul avea un prag de durere foarte scăzut. Speram să-l interoghez mai extensiv, dar inima lui a cedat. Îmi cer scuze sincere pentru această eșec."

Salvador era dezamăgit, dar Roderick a subliniat că chiar și interogatoriul sumar a oferit mai mult decât suficient pentru a condamna Casa Péle. La mijlocul dimineții, cei doi frați s-au întâlnit cu Împărăteasa Tabrina.

Ea stătea regal în ușa biroului ornate al lui Salvador, cu capul sus și ochii ei întunecați, în formă de migdală, strălucind către soțul ei. „Ce indignitate ai comis împotriva reprezentantului familiei mele? Nu aveai motiv să-l arestezi pe domnul Davido—nu a avut ocazia să se apere!"

„A avut o șansă să răspundă la întrebări detaliate", a spus Roderick. „Conversația lui cu Quemada a fost scurtă, dar fructuoasă."

Ochii Tabrinei s-au lărgit. „L-ai torturat? Cer să-l văd—acum!"

Roderick a întors privirea. „Din păcate, vinovăția lui a fost prea grea pentru inima lui, și nu a supraviețuit."

Împărăteasa a fost șocată de veste, dar Salvador a fluturat transcrierea tipărită în aer. „Ai vrea să vezi ce spune despre tatăl tău?"

„Nu doresc să citesc minciuni despre familia mea. Evident, aceste acuzații au fost fabricate dintr-un motiv—și care este acel motiv, dragă soț? Ca Casa Corrino să poată confiscă bunurile Casei Péle?"

Roderick a intervenit, încercând să o calmeze. „Cu tot respectul, Împărăteasa Tabrina, aceasta este o chestiune de onoare. Împăratul nostru se bazează pe onestitatea supușilor săi—în special onestitatea unei familii atât de bine plasate ca a ta. Frauda comisă împotriva tronului imperial este trădare gravă."

Salvador a studiat transcrierea, ca și cum ar căuta ceva ce a ratat mai devreme. „Fii fericit că Quemada nu a găsit dovezi ale implicării tale personale în schemă, dragul meu. A te lua ca soție a fost o

decizie de afaceri necesară, astfel încât averea Casei Péle să mă ajute să mă mențin pe tronul meu. Dar această fraudă nu poate rămâne nepedepsită. Voi solicita o parte semnificativă din activele familiei tale ca plată de scuză înainte de a lua în considerare iertarea lor.

„Vei avea nevoie de dovezi mai întâi!”

El i-a oferit un zâmbet care i-a înghețat sângele lui Roderick. „Avem dovezi suficiente, dar dacă nu ești mulțumit, atunci voi chema fiecare membru al familiei tale, pe rând, pentru ca interogatorii mei Scalpel să îi întrebe.” A ridicat din umeri. „Sau, pot plăti pur și simplu penalizarea.”

În timp ce animalele se camuflează pentru vânătoare sau supraviețuire, înșelătoriile pe care le-am observat în eforturile umane ating un nivel extrem.

—ERASMUS, Jurnalele Laboratorului Zilelor de Apoi

Dorotea admira și se temea de Marele Inchizitor și nu-i plăcea să recunoască faptul că aveau multe în comun. Fiecare poseda o abilitate excepțională în a separa adevărul de minciună, „a sorta grâul de neghină", așa cum îi plăcea lui Quemada să spună. Dar metodele lor diferau radical. Mama Reverendă discernea veridicitatea prin observație atentă, în timp ce torturătorul iscusit folosea tacticile durerii pe care le învățase la Academia Scalpel a Școlii Suk.

Quemada stătea acum aproape de ea pe iarbă, în afara palatului, iar prezența lui părea să absoarbă căldura din aer. Bărbatul înalt, cu părul negru, avea un farmec ciudat, un apel prădător. O urmărea pe Dorotea cu o privire ascuțită ca ghearele unui șoim, în timp ce ea își conducea surorile ortodoxe printr-o sesiune de antrenament în Adevăr.

Prin ordonarea masacrului de pe Rossak, Împăratul încercase să șteargă școala Surorilor fără a ține cont de care femei erau loiale și care susțineau în secret utilizarea calculatoarelor interzise. Nu avea răbdarea de a separa grâul de neghină, dar Dorotea îl convinsese de utilitatea ei. Supraviețuirea adepților ei—și nucleul Surorilor în sine—era necesar să nu eșueze. Prin abilitățile lor de a spune adevărul, Dorotea și însoțitorii ei începeau să-și dovedească valoarea, dar trebuia să fie atentă în permanență.

Și acum Marele Inchizitor privea.

Pe o lume îndepărtată, Maica Superior Raquella, învinsă, încerca să-și adune Surorile împrăștiate, un efort trist și patetic. Chiar și Împăratul își pierduse interesul pentru ele.

Dorotea, însă, avea acum o sută de Surori cu ea, iar simțul ei al adevărului o va ajuta să selecteze noi candidate. Când va găsi o protejată cu abilitățile potrivite, va supraveghea antrenamentul ei, apoi îi va oferi oportunitatea de a consuma drogul Rossak când va fi pregătită; dacă candidata va supraviețui, va deveni o Maică Reverendă. Dorotea construia o nouă, puternică comunitate de Surori, ca un copac vibrant care se ridică din rădăcinile unui butuc vechi.

Întâi, însă, trebuia să asigure încrederea absolută a Împăratului.

Pentru sesiunea de antrenament de astăzi, Dorotea adusese opt Surori care au fost învățate să-și folosească abilitățile interne de observație pentru a distinge adevărul de minciuni. Sora Esther-Cano a condus femeile prin exerciții. Fiind una dintre ultimele vrăjitoare de sânge pur născute pe Rossak, avea abilități excepționale de detectare a minciunilor.

Esther-Cano a căutat în închisorile Imperiale și a identificat șase dintre cei mai notori mincinoși de pe Salusa Secundus—escroci, fraudatori, artiști ai înșelăciunii. O echipă de gardieni i-a scos din detenție, i-a îmbrăcat în haine de afaceri sau îmbrăcăminte casuală și i-a amestecat într-un grup de voluntari obișnuiți. Toți au primit instrucțiuni, în timp ce gardienii prudenți îi supravegheau. Cei doisprezece subiecți stăteau pe scaune pe gazon, povestind despre viețile lor pretinse. Unii spuneau adevărul, iar alții mințeau.

„Am crescut în mahalalele din sudul Zimiei, așa că am început viața cu un dezavantaj”, a spus o femeie subțire, de vârstă mijlocie. Dorotea și-a ridicat sprâncenele, sigură că împăratul Salvador nu ar admite niciodată că mahalale există undeva în capitală. „Furtul a fost singura modalitate prin care am putut supraviețui. Am luat lucruri de la părinții mei, de la profesorii mei și de la comercianții locali.” A făcut o pauză, a tremurat și a continuat. „Numai când am găsit adevărul scris în *Biblia Catolică Portocalie* am înțeles că trebuie să salvez alte persoane,

mai degrabă decât să profite de ele.” Ochii ei erau plini de lacri mi în timp ce continua să-și relateze povestea. “Am împărtășit cuvântul, am predicat oricui ar fi ascultat.”

Când femeia a terminat de povestit, Esther-Cano a ales unul dintre studenții ei pentru a comenta. Sora Avemar era tânără și frumoasă, cu păr creț închis la culoare și ochi căprui atenți. “Nu am încredere în ceea ce spune. Povestea ei este ficțiune.” A enumerat indicii evidente: transpirația pe frunte și buze, o ușoară tremurare a mâinilor, o schimbare în tonul vocii care indica minciuna, postura, direcția privirii, chiar și alegerea cuvintelor evazive.

Dorotea a zâmbit, pentru că ajunsese la aceeași concluzie.

„Acum închide-ți ochii și privește în interior”, a spus Esther-Cano lui Avemar, în timp ce mincinoasa se agita pe scaunul ei, forțată să rămână tăcută în timpul discuției. „Ia-ți un moment și spune-mi mai multe despre acest subiect.”

Avemar a meditat, respirând superficial, iar când în sfârșit și-a deschis ochii, aceștia străluceau cu o nouă strălucire. „Tot ce a spus această femeie a fost adevărat, dar a fost și o minciună—o minciună prin ascundere. A participat la multe activități ilegale ca tânără, a folosit r eligia pentru a-și schimba viața, a preluat cauza predicii din *OrangeCatholic Bible.* Dar și-a folosit fervoarea pentru a-și avansa propria cauză. A luat bani de la ascultătorii ei fideli sub false pretenții.”

Femeia de pe scaun s-a înroșit, s-a zbătut și, în cele din urmă, a dat din cap. Avemar a subliniat: „Lacrimile care îi curg pe obraze sunt reale.”

„Foarte bine”, a spus Esther-Cano. „Ascunderea poate fi la fel de mare o minciună ca o falsitate deschisă.”

Apoi, un bărbat în vârstă dintr-un alt scaun a spus cu o voce accentuată: „ Istoria vieții mele nu este deloc interesantă. După ce am servit în forțele armate ale împăratului Jules, am frecventat colegiul Zimia pentru a studia contabilitatea. După ce am absolvit, am lucrat timp de ani de zile pentru o companie de export pe Ecaz, apoi am ocupat o poziție similară pe Hagal. Eu și soția mea am acumulat un capital prin mijloace oneste, apoi ne-am retras aici, pe Salusa.”

Esther-Cano a indicat un alt bărbat să-și spună povestea, așa că studenții au avut două povești de luat în considerare în același timp. Următorul vorbitor a fost un tehnician care întreținea trăsurile regale trase de lei ale Împăratului. A încercat să stârnească un râs povestind despre momentul în care un leu mascul a încercat să se împerecheze cu o leoaică în călduri, în ti mp ce amândoi erau în jug; au răsturnat întreaga trăsură cu doi servitori în interior.

După ce Maicile Reverendă au criticat poveștile, ceilalți subiecți au povestit până când toți cei doisprezece au vorbit. Dorotea a observat, trăgând cu ușurință concluziile corecte. Fiecare dintre subiecți a spus minciuni sau a exagerat într-o oarecare măsură; nu conta dacă erau criminali sau cetățeni obișnuiți. De asemenea, a fost încântată să vadă că celelalte Surori învățau treptat să-și folosească instinctele și gândurile subconștiente pentru a obține informații.

„Totul se reduce la observație”, le-a spus Esther-Cano. „ Folosind simțurile umane disponibile pentru tine.”

Quemada a tăcut lângă Dorotea. Trăsăturile sale frumoase, chiar blânde, ascundeau o cruzime eficientă - propria sa formă de minciună. Niciunul dintre subiecții Marelui Inchizitor nu l-ar considera vreodată o persoană blândă, indiferent de apariția sa. Când cei doisprezece subiecți și-au terminat poveștile, Dorotea s-a întors spre el. „Și care este evaluarea ta?” A întâlnit privirea sa aparent neamenințătoare.

„Cred că studenții tăi au nevoie de mult mai multă practică.”

„De aceea se numesc studenți.”

El a zâmbit subțire. „Metodele mele sunt superioare. Școala Suk s-a asigurat de asta.”

„Metodele tale sunt diferite și directe. Nu neg eficiența lor, dar ale noastre sunt mai puțin intruzive. Și nu omorâm subiecți înainte de a dezvălui tot ce știu. Am fost capabil să detectez înșelăciunea lui Blanton Davido în momentul în care s-a prezentat împăratului Salvador.”

Quemada a rămas sceptic. „Oricine poate face acuzații. Am obținut o *mărturisire.*”

„După ce *I* am identificat crima.” Ea s-a uitat la el timp de un moment îndelungat. „Există diferite moduri de a ajunge la adevăr—unde o metodă poate eșua, alta ar putea reuși. Tu și cu mine nu suntem în competiție. Amândoi servim Imperiul. Pe măsură ce Împăratul reușește, la fel și noi.” Ea a privit cei doisprezece subiecți, gândindu-se la toate înșelăciunile și minciunile care intrau în curtea Imperială cu fiecare sesiune. „De fapt, Quemada, s-ar putea să îți cresc volumul de muncă acționând ca un filtru și trimițând mai mulți oameni către tine.”

Inquisitorul Mare a dat un mic semn din cap. „Împăratul Salvador va fi bucuros să știe că minciunile vor fi expuse, prin orice metodă.”

O memorie poate fi cea mai dureroasă pedeapsă, iar un Mentat este condamnat să reviziteze fiecare memorie cu claritatea experienței imediate.— GILBERTUS ALBANS, Analele Școlii Mentat (redactat ca fiind inadecvat)

Gilbertus a închis ușa biroului său, a scos o cheie veche, ornate, din buzunar și a întors-o în broască. A auzit clicul satisfăcător, dar aceasta era doar o securitate superficială. Nimeni altcineva de la școală nu știa despre sistemele sale mai sofisticate.

Chiar dacă directorul a cerut să nu fie deranjat, el a aplicat totuși un sigiliu static în jurul ușii, a tras bolturi ascunse suplimentare, a opacizat fereastra care dădea spre lacul de mlaștină și apoi a activat reflectoare de zgomot alb, scrambleri de ascultare și blocatoare de semnal împotriva oricăror instrumente sofisticate de spionaj.

A fost absurd să credem că Manford Torondo, condamnând orice tehnologie mai avansată decât un instrument medieval, ar folosi tehnologia de supraveghere sub acoperire, dar liderul butlerian era un om al contradicțiilor, al eticii situaționale și al moralității condiționate. Deși se plângea de vastul imperiu de transporturi al lui Josef Venport, Manford călătorea prin Imperiu în spacefoldere avansate, justificând călătoria în spațiu ca un rău necesar pentru a-și răspândi mesajul important. Adepții săi folosisera arme avansate pentru a distruge șantierele navale gigantice ale lui Venport de la Thonaris, iar el îl forțase pe Gilbertus să-l asiste în acea operațiune. Manford era suficient de inteligent pentru a vedea contradicțiile din propriile sale poziții, dar era atât de dedicat încât nu-i păsa.

În acest moment, Gilbertus nu dorea să își asume niciun risc. Numai când era convins că biroul său era sigur—cu baricade fizice, precum și cu trucuri tehnologice pe care le învățase în timp ce creștea printre mașinile gânditoare—se simțea în siguranță.

Expirând un oftat lung, a acționat controale secrete pe un dulap, a dat la o parte un panou fals, a dezactivat un alt sistem de securitate. Apoi a îndepărtat cea mai periculoasă minte din universul cunoscut—nucleul de memorie al robotului independent Erasmus, înrobitor și torturator al milioanelor de ființe umane.

Mentorul și prietenul lui Gilbertus.

Sfera de gelcircuitrie strălucea într-un albastru palid din sursa sa interioară de energie și gânduri fierte. „Te-am așteptat, fiul meu.” Vocea lui Erasmus suna mică și metalică prin difuzoare. „Mă plictisesc.”

„Ai întreaga școală de explorat prin ochii tăi de spion, Tată. Știu că observi fiecare student și fiecare conversație.”

„Dar prefer conversațiile mele cu tine.”

Cu mult timp în urmă, pe Corrin, Erasmus a ținut sclavi umani ca subiecți experimentali, testând, împingând, torturând și observând milioane dintre ei—iar Gilbertus Albans nu a considerat nimic din asta. În acele zile, Gilbertus fusese un caz special, un tânăr sălbatic și needucat, abia capabil să vorbească. Omnius, computerul minte eternă, l-a provocat pe Erasmus să dovedească potențialul umanității, iar printr-o îndoctrinare plictisitoare și neobosită, robotul curios a reușit să transforme acel băiat sălbatic fără nume într-un specimen uman excepțional.

Aceasta l-a schimbat pe Gilbertus pentru totdeauna, l-a făcut ceea ce este astăzi—și știa că l-a schimbat și pe Erasmus.

În timpul Bătăliei de la Corrin, Omnius l-a plasat pe Gilbertus printre alți ostatici umani în containere orbitale cu bombă. Dacă Armata Ji hadului ar fi deschis focul asupra fortăreței mașinilor, multe mii de ostatici nevinovați ar fi fost uciși. Incapabil să tolereze riscul pentru protejatul său prețios, Erasmus a lăsat mașinile gânditoare vulnerabile pentru a putea salva o mică viață—o decizie complet irațională.

decizie plină de compasiune? Chiar și Gilbertus a înțeles doar parțial motivele acțiunii robotului, dar a simțit o devotare intensă față de mentorul său iubit.

Gilbertus, la rândul său, îl salvase pe Erasmus. În timp ce planeta mașinilor era invadată de Armata Jihadului, el a scos pe furiș nucleul de memorie al robotului, care conținea tot ce era Erasmus. Disperat, apelând la toate abilitățile umane pe care le avea, Gilbertus și un grup mic de alți simpatizanți ai mașinilor au scăpat amestecându-se cu ceilalți refugiați….

Acum, la mai bine de opt decenii distanță, Gilbertus își construise o viață complet diferită, creând o nouă construcție pentru el însuși și niciodată nu și-a mărturisit trecutul.

„Când mă vei lăsa să încep să experimentez pe Anna Corrino?" a insistat Erasmus. „Ea mă intrigă."

„Nu ai făcut destule experimente pe oameni? Obişnuiai să te lauzi cu asta—sute de mii de subiecți."

„Dar nu am văzut niciodată un candidat atât de interesant ca acea tânără. Mintea ei este ca un puzzle imposibil de rezolvat, iar eu trebuie să-l rezolv."

„Odată ai spus *că* eram subiectul tău cel mai fascinant," a glumit Gilbertus. „Ai pierdut interesul pentru mine?"

Robotul a făcut o pauză, ca și cum ar fi vrut să reflecteze. „Ești gelos pe fascinația mea pentru ea? Spune-mi mai multe despre emoțiile tale."

„Nu sunt gelos—doar protector. Anna Corrino trebuie să rămână în siguranță sub îngrijirea mea. Orice rău i s-ar face va aduce mânia Imperială asupra Școlii Mentat —și sunt destul de familiarizat cu experimentele tale, Tată. Un procent uriaș din subiecții tăi nu au supraviețuit." A mers la o masă decorativă lângă scaunul său de citit, s-a aplecat și a pregătit piesele pentru jocul lor obișnuit de șah piramidal.

„Promit că voi fi atent", a insistat robotul.

„Nu. Nu pot risca sora Împăratului. Mă aflu deja pe o linie subțire cu Butlerienii când îi învăț pe studenți tehnicile tale fără să par un simpatizant al mașinilor."

Robotul era într-o stare de vorbă mai deschisă decât de obicei. „Da, recunosc umbra crescândă a suspiciunii. Încercările tale crude de a te face să arăți mai în vârstă încep să depășească credibilitatea, iar anii se adună. Știai c ă va veni vremea să părăsești această școală. Ai nevoie de o nouă identitate, o nouă viață. Ar trebui să părăsim Lampadas—este prea periculos aici."

„Știu...." Simțindu-se trist, Gilbertus s-a uitat la gelsfera, care părea atât de mică și fragilă pe suportul ei, atât de impotentă în comparație cu robotul magnific care odată domnea asupra lui Corrin, plimbându-se în robe strălucitoare din pluș.

Erasmus era persistent. „Și trebuie să-mi găsești un alt corp de robot. Unul mai bun decât data trecută. Am nevoie să fiu din nou mobil pentru a mă putea apăra... pentru a putea explora și învăța. Aceasta este rațiunea mea de a fi."

Gilbertus a aranjat piesele de șah și a făcut prima sa mutare, știind că Erasmus îl observa prin ochii de spion din cameră. „Nu am niciun corp de robot cu care să lucrez. Butlerienii m-au forțat să distrug toate exemplarele mele didactice. Știi asta - ai observat-o."

„Da, am făcut-o. Și păreai să te bucuri de haos."

„A fost o expresie studiată cu atenție, necesară pentru a-l păcăli pe Manford Torondo și pe adepții săi. Nu te supăra."

„Poate că poți aduce mai mulți studenți Tlulaxa. Ei pot crește un corp biologic sintetic pentru a accepta nucleul meu de memorie. Acum, asta ar fi interesant."

Gilbertus a spus cu o voce mai liniștită: „Vreau să te ajut, Tată, din recunoștință pentru toată ajutorul pe care mi l-ai oferit. Dar trebuie să fi m mai prudenți acum decât oricând. Având în vedere vestea pe care am auzit-o astăzi, pericolul este mult crescut." Știa că robotul va fi tentat.

„Ce noutăți? Am monitorizat toate conversațiile dintre studenți și instructori."

„Nu am dezvăluit această informație studenților sau facultății, dar zvonurile se vor răspândi cu siguranță destul de repede." A așteptat ca Erasmus să semnaleze următoarea sa mișcare pe tabla de șah piramidală, apoi a mutat cu dăruire piesa de joc. „Unul dintre vechii simpatizanți ai mașinilor din Corrin a fost descoperit ascunzându-se, un manager de sclavi umani numit Horus Rakka."

„Îl amintesc,” a spus Erasmus. „Un angajat adecvat care a ținut subiectele în frâu. A tăiat mulți, dar nu mai mult decât ceilalți stăpâni ai sclavilor.”

„Ei bine, se pare că a scăpat din Corrin, la fel ca noi. Notoriul Horus Rakka și-a schimbat numele și a trăit o nouă viață în exil, pretinzând că este altcineva în tot acest timp.”

„Corrin a fost copleșit acum optzeci și patru de ani standard,” a spus Erasmus. „Nu am înregistrări exacte ale nașterii pentru toți ajutoarele mele umane, dar Rakka avea aproximativ treizeci de ani pe atunci. Acum ar fi un om foarte bătrân.”

„Da, era bătrân când Butlerienii l-au găsit—bătrân și fragil. Dar l-au executat totuși, l-au ars de viu într-un spectacol public. Această descoperire nu face decât să crească fervoarea butleriană, și vor continua să vâneze până când ultimul 'apologist al mașinilor' va fi găsit—și asta aș putea fi eu.”

Vocea lui Erasmus avea o notă de neliniște. „Nu trebuie să-i lași să te găsească, nici pe mine.”

„Horus Rakka a dus o viață discretă. Nimeni nu a acordat atenție lui— și totuși a fost descoperit. Eu, pe de altă parte, am devenit proeminent, și există întotdeauna riscul ca cineva să mă recunoască. La un moment dat, aș fi putut duce o viață fericită în obscuritate, dar acum este prea târziu pentru asta.”

Erasmus s-a simțit ofensat de idee. „Nu te-am creat pentru a-ți ascunde potențialul. Ești destinat măreției. Te-am făcut așa.”

„Înțeleg asta și am urmat calea pe care ai vrut-o pentru mine, fondând această mare școală și învățând oamenii să-și organizeze gândurile așa cum o fac mașinile—aceasta este o moștenire pe care o împărtășesc cu tine. Cu toată grija, sfaturile și atenția ta, m-ai tratat ca pe un fiu, mi-ai arătat dragoste.”

Robotul a găsit asta amuzant. „Poate că am *aratat* ceea ce credeți că este dragoste, dar am fost capabil să experimentez doar un echivalent grosier al e moției. Există încă multe lucruri pe care nu le înțeleg despre dragostea umană, sentimentele unui tată pentru un copil sau ale unei mame, și sentimentele reciproce ale

un copil către părinții săi. Acestea sunt lucruri pe care s-ar putea să nu le înțeleg niciodată, pentru că nu pot fi niciodată un adevărat tată biologic pentru un copil, cu conectivitatea emoțională pe care o implică.

Privind de la jocul de șah care nu interesa niciunul dintre jucători, Gilbertus s-a întors de la nucleul de memorie al robotului, în timp ce mintea sa călătorea departe, intrând într-o transă Mentat.

În compartimentele meticulos organizate ale creierului său, Directorul a creat un sanctuar privat foarte special. L-a numit Vault-ul său de Memorie, un loc unde își stoca experiențele din primii săi ani ca om liber după ce a scăpat de Corrin.

Gilbertus a trăit sub o identitate falsă în primele sale două decenii de libertate, convingându-i pe alții că era un om normal. Arăta ca un tânăr sănătos de treizeci de ani și își întreținea corpul ca și cum ar fi fost o mașină de precizie, la fel cum își întreținea mintea. A ajuns pe planeta îndepărtată Lectaire, unde a decis că vrea să fie fermier. A fost angajat ca ajutor, învățând că agricultura în practică era diferită de teoria pe care o studiasem.

Acum, de fiecare dată când Gilbertus intra în Vault-ul său de Memorie, retrăia momente alături de familia fermierului, vecinii, festivalurile lor de vară și sărbătorile de recoltă, rugăciunile lor de iarnă și sărbătorile de primăvară. A fost prima dată când Gilbertus a interacționat vreodată în societatea umană. A studiat oamenii din Lectaire, a învățat, a imitat. În c urând, a trăi printre oameni a devenit o a doua natură pentru el, și a descoperit că îi plăceau vecinii săi, se bucura de interacțiunea socială.

Realizarea l-a surprins, deoarece Erasmus spusese întotdeauna că oamenii li beri erau necontrolați, necivilizați și dezorganizați, având vieți mizerabile și nesatisfăcătoare. În ciuda învățăturilor mentorului său, a descoperit că oamenii din Lectaire aveau inimi calde și o mașinărie socială care le permitea să funcționeze în moduri pe care o mașină gânditoare nu le-ar înțelege niciodată.

Gilbertus a petrecut șapte ani printre ei, lucrând pe ferme, trăind o viață liniștită. În timp ce continua să protejeze nucleul de memorie ascuns al robotului—și era pregătit să omoare pe oricine ar fi descoperit-o—s-a lăsat să se integreze.

A întâlnit o tânără pe nume Jewelia și a descoperit dragostea - un lucru pe care Erasmus nu a reușit niciodată să-l învețe. În astfel de chestiuni, a fost nevoit să învețe singur.

Și a învățat despre durerea inimii. Jewelia l-a iubit, dar în cele din urmă s-a căsătorit cu altcineva, lăsându-l cu inima frântă și luptându-se s ă înțeleagă. Mentorul său secret, un robot, nu putea oferi alt confort decât să sugereze într-un mod superficial că Gilbertus să-l elimine pe rivalul său. Gilbertus nu înțelegea foarte bine propriile sentimente, dar robotul independent le înțelegea și mai puțin.

În schimb, Gilbertus a închis departe fiecare amintire a lui Jewelia, fiecare conversație, fiecare moment petrecut împreună, fiecare sărut și îmbrățișare tandră, păstrând acele experiențe ca pe o comoară inestimabilă.

Gilbertus plecase din Lectaire, urmând visele grandioase ale robotului și încurajarea de a forma o școală care să învețe în secret tehnici de gândire a mașinilor. Erasmus l-a convins, de asemenea, să-și recupereze numele său original, Gilbertus Albans, pe care puțini oameni îl știau chiar și pe Corrin și pe care probabil că l-au uitat cu mult timp în urmă....

În mod similar, Horus Rakka încercase să dispară într-o viață normală, neobservată, înainte de descoperirea și execuția sa. Dar Gilbertus renunțase la orice oportunitate de a fi obișnuit, acceptând chemarea mai mare pe care Erasmus o cultiva în el.

Acum, pe măsură ce ieșea din Vault-ul său de Memorie, și-a dat seama că Erasmus continuase să vorbească, nefiind conștient de semnele fizice evidente care indicau că tutorele său intrase într-o transă Mentat. „Trebuie să dezvoltăm un plan de evadare”, spuse robotul, „astfel încât să putem părăsi Lampadas în momentul în care există pericol. Existența noastră însăși poate depinde de a fi complet pregătiți.”

Gilbertus s-a reorientat către prezent. „Am deja o aeronavă de urgență privată în hangarul securizat al școlii. Pot zbura departe dacă este necesar.”

Robotul a făcut o pauză. „Ar trebui să o luăm pe Anna Corrino cu noi când plecăm.”

„Totuși, nu voi permite să efectuezi experimente pe ea.”

„Cu toate acestea, o voi observa cu atenție.”

O sonerie a sunat la ușa biroului închis, în ciuda instrucțiunilor explicite ale lui Gilbertus de a nu fi deranjat. Într-o agitație de mișcare, el a sigilat nucleul de memorie periculos și a ascuns dulapul în spatele cărților. A activat sistemul de difuzoare, dar nu a deblocat ușile. „Am solicitat intimitate."

Era Alys Carroll, una dintre trainee-urile sale severe, o recrutat Butlerian pe care a fost nevoit să o accepte pentru a rămâne în grațiile lui Manford. „Ai primit o convocare, Director. Trebuie să pleci imediat."

Alys avea o personalitate aspră; și mai rău, nu-și dădea sea ma de asta, sau poate că nu-i păsa. „O convocare de la Împărat?" Gilbertus a deblocat sistemele de securitate, apoi a folosit cheia sa veche pentru a debloca și deschide ușa.

Alys stătea în fața lui. "*Liderul Torondo* ordonă să veniți la sediul său." A spus numele lui Manford ca și cum ar fi fost la fel de i mportant ca Împăratul. Și Gilbertus și-a dat seama că, pentru ea, liderul Butlerian ar putea fi chiar la un nivel mai înalt decât atât.

Cu un zâmbet forțat și politicos, Directorul a spus: "Voi pleca cât mai curând posibil."

„*Imediat,*" a repetat ea.

Unii oameni privesc în noapte și sunt uimiți de stelele pe care le văd. Nu voi fi mulțumit până când navele mele nu vor zbura către toate acele sisteme stelare.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, memo intern VenHold

În ultimul an, Josef Venport și-a transformat planeta de sediu într-o adevărată fortăreață. Conflictul cu Butlerienii era un război nedeclarat, dar tot un război. El îl vedea ca pe o luptă pentru viitorul umanității— și el era persoana care trebuia să se ocupe de aceasta.

O perioadă de criză necesita un mare lider, cum ar fi Serena Butler, care și-a lansat Jihadul împotriva mașinilor gânditoare, sau Faykan Butler, care a condus victoria finală pe Corrin, sau chiar Jules Corrino, care a înăbușit revoltele CET după eliberarea incendiara *Biblia Catolică Portocalie.*

Împăratul Salvador, totuși, nu era o astfel de persoană. Pe măsură ce Half-Manford încerca să readucă societatea umană în barbarie, iar Josef lupta pentru a păstra civilizația, Împăratul era prins ca o pepene într-un menghine, neavând nimic de făcut și fiind ușor zdrobit.

Josef a trebuit să ofere o aparență de respect față de tron, pentru a nu provoca o rezistență imperială deschisă în timp ce își aduna proprii aliați. Marea parte a flotei lui Salvador era transportată la bordul vehiculelor VenHold, dar Josef nu putea conta pe acei soldați pentru a-și apăra interesele dacă Împăratul refuza să ia partea cuiva.

În vremuri ca acestea, își dorea ca Prințul Roderick să fie liderul în locul lui Salvador. Dar din cauza unui accident de naștere ...

Deoarece Kolhar servea ca sediu al Venport Holdings și ca teren de creație pentru Navigatorii mutanți, Josef nu putea permite planetei să

a fi vulnerabil. A trebuit să se protejeze, iar el avea cu siguranță mijloacele necesare pentru a face acest lucru.

În războiul de secole împotriva mașinilor gânditoare, multe lumi umane fuseseră protejate de scuturi planetare create inițial de Norma Cenva. Acum, Josef folosea și el acele tipuri de scuturi pentru a-și proteja bazele industriale de pe planetă și docurile de construcție din orbită - pentru a le proteja împotriva Butlerienilor. Navele de război VenHold dedicate, multe dintre ele fiind salvate din vechile vase robotice, patrulau spațiul din jurul Kolhar. Apărările sale ar lovi fără ezitare dacă vreun barbar ar testa apărările Venport. Josef instalase armament terestru și desfășurase o linie de nave de patrulare, precum și o rețea de senzori de supraveghere în întreaga sistem.

Planeta ar trebui să fie sigură, dar când venea vorba de fanii antitehnologici, nimic nu era sigur.

La șantierele navale Thonaris, Josef își lăsase garda jos și subesti mase violența și stupiditatea sălbatică a Half-Manford, și aproape că pierduse totul. Nu ar mai face niciodată acea greșeală. Josef știa că Kolhar ar fi o țintă principală dacă barbarilor li s-ar organiza vreodată. Oh, ar putea descompune hoarde de sălbatici, dar alții ar continua să vină. Le spusese explicit angajaților și aliaților săi că nu ar fi dezamăgit dacă cineva l-ar asasinat pe Manford Torondo. Fără demagogul lor carismatic pentru a-i conduce, maimuțele vorbărețe s-ar dispersa și ar găsi o altă superstiție idioată în care să creadă.

Din turnul său înalt de administrație, Kolhar a observat șantierele sale navale aglomerate, câmpurile de aterizare și diversele industrii. Calea de a obține victoria era prin civilizație și eficiență. „Nu pierzi niciodată când pariezi pe natura umană”, îi spusese odată lui Cioba. „Profită de lăcomie și de dorința universală de a trăi ușor. Aceasta este defectul profund al tezei butleriene: Half-Manford se așteaptă ca oamenii să aleagă privarea și s uferința în locul confortului și bunăstării lor? Nu poate dura niciodată.”

Deși știa că are dreptate, Josef era profund dezamăgit că restul Imperiului durează atât de mult pentru a ajunge la aceeași concluzie. Multe planete adoptaseră jurământul butlerian, așa că Venport Holdings le-a tăiat legăturile.

Când au devenit disperați, Josef le-a oferit o soluție perfect rezonabilă—să admită că preferau societatea civilizată în locul mizeriei primitive, iar el va relua comerțul galactic cu ei. La fel de simplu. Își trimisese propriile nave în orașele îndepărtate de pe Lampadas, simțind o satisfacție rece în a tenta acele persoane chiar sub nasul liderului butlerian.

Dar a subestimat încăpățânarea umană. Le lua mult prea mult timp să cedeze sub presiune.

Sistemul de comunicație a transmis un mesaj în biroul său. „Transportatorul de mirodenii tocmai a sosit din Arrakis, Directeur. Cu permisiunea dumneavoastră, vom deschide scuturile planetare pentru a permite trecerea."

„Permisiune acordată. Direcționați nava către Zona de Decolare Doisprezece. Voi lua o mașină de teren și mă voi întâlni personal cu Draigo." Și-a aranjat biroul și a luat o jachetă înainte de a ieși în aerul rece.

Draigo Roget ar urma să aducă o evaluare completă a operațiunilor de recoltare a condimentelor ale Combined Mercantiles. Draigo era cel mai talentat absolvent al Școlii Mentat și un angajat de neprețuit al Venport Holdings.

De îndată ce Josef a aflat de școală, a văzut potențialul așa-numitelor computere umane. Nu doar că Mentat-ii posedau abilități analitice și predictive extraordinare, ci puteau calcula cu viteza mașinilor de gândire, păstrând mai mult din umanitatea lor decât o făceau Navigatorii mutați. Prin urmare, el dorea să folosească Mentat-ii pentru a-și îmbunătăți propriile interese de afaceri.

Având acest lucru în minte, Josef a selectat un tânăr pe nume Draigo Roget și l-a plantat în Școala Mentat de pe Lampadas, oferindu-i un trecut fals. Planul său era ca Draigo să învețe tehnicile Mentat pentru a putea reveni la Kolhar și a-i învăța pe alți candidați. Josef avea nevoie de cât mai mulți putea obține.

Ghidând vehiculul de teren el însuși, Josef a condus prin zona de aterizare aglomerată, străbătând printre containerele de marfă și camioanele de alimentare. Putea simți mirosul metalului fierbinte, al fumului și al polimerilor stresați. Directorul nu era un om care să stea în biroul său și să lase pe alții să se ocupe de muncă (deși el

ar fi putut prefera asta, dacă ar fi putut fi sigur că toată lumea va performa conform standardelor sale). Dar avea puțini oameni pe care se putea baza cu adevărat. Soția sa, Cioba, era unul dintre ei; Draigo Roget era altul.

În timp ce parcă în afara Zonei de Decolare 12, a observat transportorul de condimente coborând prin cerul gri, observând designul său. Navele spațiale VenHold proveneau de la mulți arhitecți și producători de nave. A adunat fiecare navă robot salvabilă pe care a putut-o găsi; a cumpărat (sau a furat) nave de la companii de transport defuncte sau slabe; și era în proces de a construi cât mai multe foldere spațiale noi pe care industriile sale le puteau produce. Scopul său era să alunge toți rivalii din afaceri, exact așa cum a făcut cu braconierii de condimente de pe Arrakis.

Pentru a rămâne în grațiile împăratului, transportatorii foldspace ai VenHold au transportat nave de război din Forțele Armate Imperiale. Armata imperială avea propriile motoare Holtzman care puteau plia spațiul, dar navele VenHold erau mult mai fiabile, iar Josef percepea foarte puțin pentru acest serviciu.

Existau și alți transportatori spațiali în întreg Imperiul, dar navele rivale foloseau tehnologie de navigație arhaică, avansând prin foldspace cu speranța oarbă că nu vor întâlni un pericol de navigație. Josef avea un monopol asupra Navigatorilor prezicători, iar ca o rezervă specializată și un secret bine păzit, multe nave VenHold foloseau de asemenea computere de navigație.

Mașinile de teren cu platformă s-au apropiat de transportatorul de mirodenii aterizat, care aburi în aerul rece din Kolhar. Ușile de marfă s-au desfăcut, iar muncitorii au ieșit cu încărcături de mirodenii ambalate. Fabrica-nava mirosea a melange, iar Josef a tras o respirație adâncă. Folosea acest lucru doar ocazional; nu avea nevoie de el, deoarece era suficient de revigorat de profiturile uriașe din vânzarea mirodeniilor.

Draigo Roget a coborât pe rampe, scanând mulțimea până când l-a zărit pe Directeur. Un bărbat cu părul închis la culoare, îmbrăcat în negru, Mentatul avea comportamentul unei umbre furtunoase; ochii săi agili absorbeau mai multe detalii decât un om normal ar putea să absoarbă.

El s-a oprit înaintea lui Josef cu o expresie încrezătoare, renunțând la politețuri. „Directorule Venport, operațiunile noastre pe Arrakis sunt solide. Am revizuit toate înregistrările cu o concentrare de Mentat și am finalizat un audit mai amănunțit decât ar putea efectua orice inspector imperial. Nu există nicio legătură detectabilă. Din câte poate determina cineva, nu există nicio conexiune între Venport Holdings și Combined Mercantiles."

„Și producția de mirodenii?" a întrebat Josef. „Prioritatea noastră este să îndeplinim mai întâi cerințele Navigatorilor noștri și apoi să vindem orice surplus de melanj lumilor care se alătură nouă împotriva Butlerienilor."

Draigo nu a arătat nicio reacție. „Îți dai seama că populațiile de pe multe dintre planetele supuse embargoului sunt dependente, Director?"

„Exact, și dacă pur și simplu renunță la sprijinul lor pentru Half-Manford, pot relua comerțul interplanetar. Le voi oferi toate mirodeniile pe care le doresc, dar mai întâi trebuie să aleagă. Este o chestiune de priorități și alianțe." A dat din cap. „Am crezut că această nebunie se va termina cu mult înainte de acum."

Mentatul a dat un semn de aprobat, rece și neangajat. „Este dificil să depășești moștenirea a mii de ani de opresiune a mașinilor într-o generație s au două. Nu putem subestima durerea profundă și groaza pe care unii oa meni le experimentează atunci când sunt amintiți de sclavia lor."

Josef a dat din cap. Încă nu înțelegea.

De la orice alt operator, s-ar fi așteptat la documente formale care să listeze cantitățile de mirodenie produse și expediate, precum și pierderile cauzate de furtuni, atacuri de viermi de nisip sau sabotaj. Draigo, totuși, a recitat pur și simplu totul din memorie. Pe măsură ce fluxul de numere continua, Josef a ridicat o mână. „ Numai punctele esențiale, vă rog. Alții se pot ocupa de detalii mai târziu."

Draigo și-a mutat raportul la un rezumat. „Acest transportator transportă suficient condiment pentru proto-Navigatori care sunt în prezent în proces de metamorfosis, și va furniza multor dintre Navigatori deja în serviciu. Patruzeci și trei la sută din această expediție poate fi vândută altor clienți pentru a genera profituri pentru continuarea producției de condiment."

Josef l-a condus pe Draigo la vehiculul terestru. „Vino cu mine la câmpul Navigator. Îi vom spune Normei.”

În timp ce ghida vehiculul terestru care zumzăia departe de zona de aterizare, Josef a spus: „De îndată ce Baridge sau una dintre celelalte planete barbare își schimbă partea, un val de altele va urma. Trebuie doar să avem unul care să pună procesul în mișcare. Nimeni nu vrea să fie primul, dar eu voi continua să-i tentez.” A făcut o față încruntată. „Dacă le promit condi mente ca recompensă, totuși, trebuie să ne asigurăm că avem cu adevărat *rezerve* abundente de melange. Nu pot să mă răzgândesc în privința unei promisiuni.”

„Am avut deja grijă de asta, Directeur. Am redirecționat unele profituri în construcția și desfășurarea mai multor mașini de recoltare a condimentelor. Combined Mercantiles angajează echipaje din afara lumii și plătește salarii mari. Cei mai buni muncitori ai noștri vin din poporul liber al deșertului. Sunt bine pregătiți să lucreze în dunele adânci, dar sunt emoțional instabili, în special tinerii. Unii dintre ei încearcă să saboteze echipamentele noastre.”

„De ce? Îi resent pe cei din afara lumii din vreun motiv?”

„Este mai mult un ritual de inițiere, cred.”

„Atunci trebuie oprit. Arestați sabotorii, aduceți-i în fața justiției, faceți-i să plătească pentru daunele pe care le cauzează.”

„Sunt imposibil de prins, Directeur. Și chiar dacă am arestat și am făcut un exemplu din mai mulți tineri, celelalte triburi s-ar uni împotriva noastră. Nu ne putem permite asta.” A făcut o pauză, ridicându-și sprâncenele întunecate. „Am o altă sugestie.”

„O proiecție Mentat?”

„Doar o idee.”

„Sunt încă interesat.”

„Recrutați-i, domnule. Faceți-i să lucreze pentru VenHold. Aș putea răspândi vestea printre tinerii nemulțumiți: Dacă vreunul dintre ei vrea o oportunitate, îi vom lua de la deșert și le vom arăta universul. Ce tânăr plictisit Freeman dintr-un sat înapoiat din deșert nu ar sări la această ocazie?”

„Ce folos am putea avea pentru niște primitivi nomazi neinstruiți?”

„Ei deja și-au dovedit abilitățile în sabotarea *echipamentului nostru*. Am putea să-i antrenăm și să-i lăsăm liberi la bordul unor nave ale concurenților tăi.”

„Deja avem saboteuri care s-au infiltrat în EsconTran. Asta este un motiv pentru care recordul lor de siguranță este atât de abisal,” a spus Josef.

„Cred că Freemen corect antrenați ar putea fi chiar mai eficienți. Și trebuie doar să le oferim celor potriviți o șansă să plece de pe planetă. Ei vor deveni loiali nouă.”

Josef și-a mângâiat degetele pe mustața sa groasă. „Da, Mentat al meu. Îmi place această idee. Recrutează câțiva Freemen pentru a-i adăuga echipelor noastre de sabotaj deja aflate în acțiune.”

Au ajuns în câmpurile plate dincolo de marginea orașului. Câmpurile pline de iarbă erau presărate cu camere plaz care erau folosite de voluntarii Navigator pentru a-și petrece zilele saturate în mirodenie, în timp ce primeau instrucție matematică de nivel înalt pe care doar Navigatorii o puteau înțelege. Deși Norma Cenva ghida adesea navele VenHold pentru a-și continua explorarea universului, ea putea, de asemenea, să plieze spațiul cu propria minte fără a avea nevoie de motoare Holtzman. Niciun alt Navigator nu se apropia de abilitățile ei.

O echipă de monitorizare a drenat gazul de mirodenii dintr-un rezervor plaz pentru reciclare. Doi lucrători echipați cu costume de protecție au urcat în cameră pentru a îndepărta corpul unui Navigator eșuat. Forma flască și distorsionată a fost scoasă pe o targă susținută de suspensoare. Corpul încă se zbătea; gura era lăsată, ochii erau gri, orbi, acoperiți cu un văl. Josef prefera să recupereze aceste eșecuri înainte de a muri, deoarece creierele lor încă vii puteau fi trimise la instalația sa secretă de cercetare de pe Denali. Chiar și creierele Navigatorilor eșuați erau extrem de utile pentru experimente.

Lăsând vehiculul de teren la marginea câmpului, el și Draigo au trecut printre rezervoare. Un număr remarcabil de candidați erau supuși unei transformări fizice și mentale extreme. Josef nu știa de unde proveneau toți voluntarii, nici nu se deranja să întrebe. Chiar și Navigatorii transformați forțat—cum ar fi Royce Fayed—erau recunoscători odată ce misterele universului se desfășurau în fața lor.

Tancul străbunicii sale se odihnea pe vârful unei mici înălțimi. Alți lucrători VenHold, venerând-o pe Norma Cenva, construiseră o structură care semăna cu un templu. Simțind sosirea lor, Norma s-a apropiat de un zid curbat de plaz și s-a uitat la ei. Apariția ei ar fi speriat cele mai multe persoane—fără păr, cu ochi mari și un aspect amfibian—dar Josef o cunoscuse așa toată viața lui.

„O navă a adus mirodenii, Bunico—suficiente pentru toți Navigatorii noștri actuali."

Răspunsul Normei a întârziat mult, de parcă ar fi trebuit să-și adapteze și să-și personalizeze gândurile astfel încât oamenii obișnuiți să poată înțelege. „Știu. L-am văzut."

„Sperăm să creștem producția de condimente pentru a crea mult mai mulți Navigatori. De asemenea, dorim mai multe vânzări de melanj pentru a atrage acele planete care refuză să accepte civilizația. Este cea mai bună pârghie a noastră."

„O război teribil. Dar critic pentru civilizația umană," a spus Norma. „În viziunile cu condimente văd adevărul. Amenințarea butleriană se răspândește ca o boală."

„Nu-ți face griji, îi vom înfrunta," a spus Josef.

„Vei încerca. Previzionarea mea arată viitoruri posibile, dar nu întotdeauna evenimente imediate. Departe în viitor, butlerienii vor câștiga probabil. Oamenii vor teme tehnologia timp de milenii. Tiranii vor schimba civilizația. Vor apărea tirani și mai răi."

Josef a simțit o goliciune în inima sa. „Înțelegem cât de important este acest conflict, Bunico. Luptăm pentru sufletul umanității, pentru viitorul nostru, al modului nostru de viață. Nu ne vom da bătuți." S-a înfuriat gândindu-se la proștii superstițioși. „ Îi voi zdrobi pe acești barbari sub călcâiul meu."

Draigo a întrerupt, vorbind cu calmul unui Mentat. „Norma, ai prezis, dar nu este incertă prezicerea ta?"

„Da," a spus ea.

„Ceea ce ai descris a fost doar un viitor probabil. Dacă îi înfrângem pe Butlerieni și schimbăm mentalitatea colectivă, acel viitor nu va avea loc."

„Ai dreptate."

„Prin urmare,” a continuat Draigo, ca și cum ar completa o dovadă matematică, „trebuie să-i înfrângem pe Butlerieni.”

„Aceasta a fost întotdeauna intenția mea,” a spus Josef.

Norma s-a retras în ceața ei de gaz melange și nu ar mai răspunde la alte întrebări din partea niciunui bărbat.

Cu imaginația umană, este posibil să se realizeze lucruri mari. Totuși, cu e moțiile volatile ale oamenilor, este la fel de posibil să distrugi acele realizări.

—PTOLEMY, Raportul de laborator Denali #17-224

Vaporii caustici care se învârteau în afara domurilor de laborator izolate aveau un efect hipnotic asupra lui. Ptolemeu îi plăcea să privească afară și să-și lase gândurile să zboare libere. Prea des, însă, ruminările lui erau distorsionate de amintiri dureroase. El îi dădea vina pe Butlerienii rătăciți și pe liderul lor nebun și ciudat.

Directorul Venport a înființat o facilitate de cercetare pe planeta toxică Denali, o fortăreață protejată unde cele mai bune minți puteau dezvolta modalități de a lupta împotriva ignoranței și fricii răspândite de proștii antitehnologie.

Ptolemeu s-a întors de la buclele de ceață decolorată și și-a concentrat atenția asupra interiorului strălucitor al laboratorului, cu instalațiile sale din aliaj curat și rezervoarele transparente de plaz. Rezervoarele conțineau creiere vii mărite, îndepărtate chirurgical din corpurile Navigatorilor eșuați.

Pe planeta sa natală Zenith, Ptolemeu a avut odată o altă facilitate, unde a petrecut ani alături de cel mai bun prieten și partener de cercetare, Dr. Elchan, un om de știință biologic Tlulaxa. Inovațiile lui Elchan în legăturile nerv-muscul-gândire i-au permis lui Ptolemeu să facă progrese mari în metodele de înlocuire a membrelor. Acelea au fost zile palpitante, de aur!

Chiar dacă progresele lui Elchan s-au bazat pe informații obținute din tehnologia cymek interzisă, Ptolemeu a lucrat cu sârguință (și fără să-și dea seama, a realizat mai târziu) pe Zenith, convins că cercetarea sa

a beneficiat întreaga umanitate. Nici o *persoană rezonabilă* nu ar putea obiecta. S-a gândit la amputați și la persoanele paralizate pe care le-ar putea ajuta, bucuros să pună tehnologia odată urâtă la lucru pentru binele comun. Ptolemeu credea că știința era un lucru neutru care putea ajuta masele, dacă era folosită de o persoană cu inimă bună—ca el. Sau putea cauza daune mari, dacă era coruptă de un om rău.

Da, Ptolemeu fusese naiv în privința puterii urii și fricii. În ciuda îngrijorărilor partenerului său Tlulaxa, el oferise cu bucurie lui Manford Torondo noi picioare artificiale, care ar fi putut servi liderului butlerian l a fel de bine ca membrele sale originale. Ptolemeu era sigur că ar putea înmuia inima lui Manford arătându-i partea bună a tehnologiei avansate.

Dar gestul său amabil fusese ca și cum ar fi călcat pe un ș arpe. La comanda lui Manford, fani barbarici s-au năpustit as upra facilității de cercetare a lui Ptolemeu, au ars laboratorul și l-au forțat să privească cum își frigea prietenul de viu. Era modul pervertit al lui Manford de a învăța o lecție "necesară".

Ptolemeu învățase într-adevăr o lecție, care l-a pus pe un drum pe care niciunul dintre acei monștri nu l-ar fi așteptat. Aceste facilități Denali erau chiar mai sofisticate decât laboratoarele sale de pe Zenith. Aici, Ptolemeu nu trebuia să-și justifice munca în fața nimănui, nici să se îngrijoreze de finanțare sau de priviri curioase. Putea face orice dorea... orice era necesar.

Rezervoarele care conțineau creierele proto-Navigator decapitate bubuit și făceau spumă, emanând un miros acru amestecat cu ozon. Electrafluidul albastru pal oferă nutrienți și conduce gândurile către patch-urile de difuzor, deși creierele Navigator nu erau foarte conversaționale.

Mințile au înțeles ce li s-a întâmplat. Inițial, s-au oferit voluntari pentru a deveni Navigatori, dar uneori suprasaturarea cu gaz de mirodenii provoca prea multe mutații, iar corpurile lor cedau. Cu toate acestea, aceste creiere îmbunătățite s-au dat în slujba lui Josef Venport și a viitorului civilizației umane. Ei înțelegeau pericolul grav reprezentat de Butlerieni și aveau să devină arme formidabile în lupta pentru civilizație.

Ca parte a progresului său continuu, Ptolemeu a implantat electrozi de gândire în spatele craniului său, care i-au permis să comunice cu creierele dezincarnate. Ceea ce a primit a fost un amestec de senzații, o panoplie de gânduri confuze. Deconectate de corpurile lor originale, creierele Navigatorului erau lipsită de viață și dezorientate. Dar acest lucru se va schimba în curând.

Ptolemeu știa numele lor, dar nu întâlnise niciunul dintre ei în existența lor corporală normală. El a primit doar rămășițele minților și corpurilor lor după ce au eșuat în transformare. Unul dintre creierele dezincarnate, Yabido Onel, dorea atât de mult să fie Navigator încât a resimțit eșecul său mai greu decât ceilalți și a devenit descurajat până la punctul de a se preda, dar laboratoarele lui Ptolemeu i-au menținut creierul în viață.

Companionii lui Yabido includeau o Navigatoră feminină eșuată, Xinshop. Ptolemeu văzuse imagini cu ea în ziua în care s-a oferit voluntar să fie Navigator, o tânără incredibil de frumoasă cu păr închis la culoare și ochi albaștri—și imagini după ce s-a transformat într-o creatură deformată oribil î n interiorul unui rezervor de melanj. Xinshop aproape că a murit când nu a reușit să atingă starea mentală accelerată a unui Navigator. Acum, Xinshop er a o masă strălucitoare de materie cerebrală gri și roz într-un recipient cu biofluide, conectată la electrozi de gândire și tuburi de alimentare care o mențineau în viață.

Ușa de aerisire s-a deschis cu un șuierat din pasajul de conectare din instalația cu dom, iar Administratorul Noffe a intrat. Bărbatul mic Tlulaxa purta un costum de curățare alb strâns. În instalațiile sterile Denali, igiena era o a doua natură pentru toți cercetătorii.

Din cauza scandalurilor din timpul Jihadului lui Serena Butler, membrii rasei Tlulaxa erau pe larg disprețuiți, dar erau totuși cercetători și bioingineri străluciți. Directorul Venport nu a pierdut timpul cu prejudecăți când avea nevoie de imaginația unor oameni străluciți. Noffe, care fusese salvat din Thalim după ce barbarilor le-a părut că munca sa era „inacceptabilă”, conducea acum întregul complex de cercetare Denali.

Pentru partea sa, Ptolemeu dezvoltase un plan de a crea o nouă armată cymek înfricoșătoare pe care butlerienii nu o puteau rezista, iar acum munca de la Denali

se concentrase mai mult ca niciodată. Barbarii trebuiau opriți înainte să distrugă civilizația.

„Echipele mele de ingineri au terminat de recondiționat încă zece dintre vechile walker cymek”, a anunțat Noffe. Pielea de pe fața lui era decolorată de o mare pată palidă care părea că a fost decolorată de un chimic experimental vărsat. „Sunt gata să fie testate cu creierele voastre Navigator.”

Ptolemeu a fost încântat să audă asta. „Titanii vechi erau magnifici, dar putem face mai bine. Când Manford Torondo îi va vedea, vreau ca cymekii noștri să fie mai mult decât simple coșmaruri din trecut. Savagii lui superstițioși sunt o povară moartă pentru societatea umană și ne vor trage în jos, cu excepția cazului în care îi tăiem de la sursă.” A tras câteva respirații pentru a se calma.

Noffe i-a oferit un zâmbet cald. „Nu aș putea fi mai de acord, prietene. M-au ținut într-una dintre închisorile lor și voiau să mă omoare pentru că nu l e plăcea cercetarea mea.” A tremurat la povestea familiară. Atâția oameni de știință fuseseră uciși de cei ignoranți. Noffe scăpase, datorită lui Venport, dar alți cercetători Tlulaxa fuseseră legați, împiedicați și li se refuzase orice cale de investigație care ar fi putut ridica întrebări. Totuși, investigația, prin natura sa, era menită să ridice întrebări.

„Noua noastră Epocă a Titanilor va demonstra că am învățat din greșelile predecesorilor noștri. Aceste creiere Navigator sunt superioare și luminate. Nu vor suferi de hubrisul Titanilor originali. Mai degrabă, vor deveni gardienii progresului.”

Noffe a dat din cap, împărtășind viziunea lui Ptolemeu. „Am desemnat ingineri pentru a îmbunătăți formele walker, transformându-le în corpuri militare moderne cu nuclee blindate și sisteme de arme integrate mai bune decât modelele anterioare. Am dezvoltat filme din aliaje noi și am crescut transferul de putere prin sistemele mecanice.” A strălucit de mândrie și încredere.

Ptolemeu a meditat: „Epoca Titanilor ar fi putut fi o adevărată epocă de aur dacă doar generalul Agamemnon și ceilalți și-ar fi păstrat ambițiile nobile în loc de distrugătoare.” Dezamăgit, a dat din cap. „Am auzit povești despre Titanul Ajax: Forma sa de războinic era atât de gigantică încât a zdrobit de unul singur o rebeliune planetară.” Ptolemeu a clipește, privindu-l pe calm.

Creierele navigatorilor în rezervoarele lor, inclusiv Yabido Onel și Xinshop. „Aceste minți iluminate nu s-ar coborî niciodată la ceva atât de sălbatic și distrugător.”

Și totuși, Ptolemeu a observat că el însuși își strângea mâinile. Uneori, violența nemiloasă era justificată, iar el își imagina adesea ce ar face dacă ar putea purta un walker mecanic gigantic, folosind multiple membre și gheare pentru a sfâșia Butlerienii urâți, ca un copil care smulge aripile unei muște.

Ptolemeu nu uitase niciodată țipetele Dr. Elchan, dar poate că atunci când va auzi țipetele *Manford*, acestea vor fi suficient de puternice pentru a șterge acele ecouri din mintea sa.

Noffe avea o sclipire în ochi. „Formele noastre de walker cu design nou nu vor fi doar mai puternice, ci și mai agile. Titanii originali au folosit cea mai bună tehnologie pentru a-și construi corpurile, dar timp de secole au făcut progrese ingineresti minime—nu aveau nevoie. Oamenii noștri au însă stimulente.”

„Și conduse de creierele proto-Navigator, vor forma o armată mult superioară”, a adăugat Ptolemeu, „atâta timp cât sunt ghidați corespunzător.”

Pe măsură ce se uita la cețurile chimice toxice, și-a amintit de propria sa fragilitate. Nu va putea niciodată să lupte pe aceleași condiții ca noii cymek, deși își dorea foarte mult să fie în mijlocul bătăliei odată ce vărsarea de sânge a început. Ceea ce Manford Torondo i-a făcut era*personal,* iar Ptolemeu intenționa să ofere un răspuns foarte personal.

„Odată ce vom perfecționa thoughtrodes și procesul chirurgical, Noffe, tu și cu mine ar trebui să devenim și noi cymek.” A suspinat. „Cineva trebuie să fie acolo pentru a-i conduce corespunzător și a stinge fervoarea butleriană.”

Speriat, administratorul Tlulaxa și-a clătinat capul și a scos un tuse involuntară, răgușită. „Corpul meu nu este perfect—departe de asta—dar am o anumită atașare emoțională față de el. Nu sunt dornic să-mi pun creierul într-una dintre acele mașini, indiferent cât de sofisticate sunt. În plus, în acest moment”—a gesticulat spre creierele mărite și neliniștite

care așteptau să primească un formular pentru plimbător—„avem suficiente piese de schimb disponibile pentru a ne face treaba.”

Oamenii și mașinile sunt fundamental diferite. Mi se pare ciudat că fiecare ar trebui să încerce atât de mult să-l emuleze pe celălalt.

—HEADMASTER GILBERTUS ALBANS, Prelegeri inițiale la Școala Mentat

Călătoria de la izolata Școală Mentat la Empok, capitala de pe Lampadas, a fost de două ori incomodă. Când Manford l-a convocat, Gilbertus *ar fi putut* să ia avionul de urgență privat al școlii și să facă călătoria în câteva ore, dar Directorul nu era grăbit, deoarece se temea de ceea ce Manford i-ar cere acum. Dacă liderul Butlerian s-ar plânge de întârziere, Gilbertus ar putea să sublinieze inocent că a ales să nu folosească mijloacele de transport avansate tehnologic, chiar dacă erau mai rapide.

Mai mult de o zi după ce Alys Carroll a livrat citația, Gilbertus a sosit la modestul sediu central Butlerian. Empok era un oraș vechi. La prima vedere, unii ar fi putut să-l considere pitoresc și bucolic, o întoarcere la vremuri inocente, dar Gilbertus putea vedea slăbiciunile. Își petrecuse prima parte a vieții în fabuloasa oraș mașină de pe Corrin, unde totul era perfect, ordonat și eficient. Aceasta era departe de acea utopie. Capacitățile de salubritate, energie și transport erau învechite și în deteriorare.

De când a înființat Școala sa de Mentat, Gilbertus a studiat perspectivele umane asupra Jihadului lui Serena Butler. Obiectiv, el a înțeles pericolele și defectele mașinilor de gândire, excesele, durerea—și știa că Erasmus nu înțelegea adâncimile complexe ale durerii emoționale—totuși Gilbertus avea experiență directă cu avantajele remarcabile ale

tehnologie. Dacă doar Butlerienii ar accepta progresul păstrându-și propria umanitate ...

Nu îndrăznea să sugereze o astfel de gând periculos.

Anari Idaho stătea în fața biroului lui Manford. Deși Maestrul Sabiei l-a recunoscut pe Gilbertus, i-a aruncat o privire rezervată, ca și cum ar fi vrut să evalueze dacă ar fi putut deveni o amenințare de la ultima lor întâlnire. Directorul purta o expresie studiată de calm, știind că nu va putea niciodată să-i citească adevăratele gânduri. Logica și rațiunea erau o armă puternică, dar tăișul acelei arme era tocit atunci când se întâlnea continuu cu ignoranța profundă.

„Liderul Torondo m-a convocat”, a spus Gilbertus, în cazul în care ea nu era conștientă.

Anari s-a dat la o parte pentru a-l lăsa să intre în birou. „Da, a făcut-o. Am așteptat.”

Manford stătea într-un scaun mare și căptușit, unde semăna cu un magistrat la o bancă; biroul masiv îi ascundea picioarele lipsă. Gilbertus se confrunta cu liderul Butlerian, dar atenția lui era atrasă de un robot de luptă amenințător care stătea lângă zidul din piatră de câmp—un model puternic de luptă cu brațe de armă întărite, circuite protejate și arme cu lame ascuțite. Strălucirea palidă a senzorilor faciali ai robotului arăta că mașina era activată și conștientă, deși la un nivel scăzut de energie. Cârligele groase de lanțuri se învârteau în jurul corpului său.

Gilbertus știa că mek-ul de luptă era suficient de puternic pentru a rupe acele lanțuri, așa că legăturile serveau mai mult pentru a-l consola pe Manford decât pentru a imobiliza robotul. Liderul Butlerian dorea să arate că mek-ul de luptă era prizonierul său, pentru a-și dovedi superioritatea.

Deaconul Harian, chel și palid, stătea aproape de mek-ul de luptă, ca și cum s-ar fi confruntat cu propriile sale temeri. Harian părea întotdeauna furios și pregătit să dezvăluie violența; își ținea mâna pe hiltul unei săbii cu puls. Fără îndoială, deaconul credea că ar putea să-l protejeze pe Manford dacă mek-ul și-ar rupe lanțurile și ar începe o nebunie.

Aproape ignorând prezența mek-ului de luptă, Gilbertus și-a menținut atenția asupra lui Manford, care îl privea cu ochi vigilenți. „Aceasta este o

powerful fighting robot, Headmaster," Manford said, as if he needed to explain. "Like his famous counterpart, the independent robot Erasmus, he has been defeated."

Anari Idaho stood behind Gilbertus, ready to dispatch the machine if necessary. "On Ginaz," she said, "Swordmaster trainees practiced against such meks. We slaughtered them by the thousands … every one we could get our hands on."

"I recognize the design," Gilbertus said. "We studied such fighting machines at the Mentat School, so my students could understand and analyze the enemy of humanity." He kept his voice carefully neutral. "But you required me to destroy them all. How did this one come to be here?"

„Acest mek îmi servește scopul", a spus Manford cu o voce dură. „O să-l folosesc pentru a arăta curții imperiale și tuturor de pe Salusa Secundus—de fapt, întregii umanități—că oamenii sunt superiori calculatoarelor în fiecare mod. Mai multe dovezi că Omnius, Erasmus și slujitorii lor sunt complet și total inferiori." Manford a privit cu furie mek-ul, ca și cum s-ar fi așteptat să răspundă. Dar nu a făcut-o.

Gilbertus a dat un semn lent din cap, știind că va trebui să fie de acord cu orice a cerut liderul Butlerian. „Mentatul meu a demonstrat competența sa în serviciul vostru. De nenumărate ori, de fapt."

„Și unul dintre Mentatul tău va demonstra din nou acest lucru pentru Împăratul Salvador. Acest mek captiv este încă funcțional și receptiv. Intenționăm să-l transportăm la Palatul Imperial, iar acolo, în fața tuturor observatorilor, un Mentat va juca șah piramidal împotriva acestei mașini gânditoare. Ești încrezător că un Mentat poate, într-adevăr, să învingă acest robot?" Deși vocea lui Manford a rămas calmă, aceasta purta un ton de amenințare.

Gilbertus a evaluat întrebarea. „Nimeni nu poate prezice absolut rezultatul unui joc de strategie, dar da, Mentatii mei sunt egali cu orice mașină de gândire. Intuiția umană le-ar oferi un avantaj într-o astfel de competiție."

Manford i-a zâmbit. „Exact așa cum mă așteptam. Aceasta va fi o performanță importantă, un om pus față în față cu un mek." Astfel de provocări fuseseră organizate înainte, iar Manford crea un spectacol care avea să dovedească

nimic … dar Gilbertus și-a dat seama foarte bine că liderul butlerian va insista. „Director, alege un Mentat din școala ta să călătorească cu mine la Salusa—cineva care va înfrunta această mașină de gândire pentru ca toți să vadă. Robotul știe că dacă pierde jocul, îl vom distruge.”

Diaconul Harian a spus: „Ar trebui să-l distrugem, indiferent de situație.”

„Deoarece robotul nu va câștiga, distrugerea sa este oricum o certitudine,” a spus Gilbertus. El știa de asemenea că dacă Mentatul ales nu *reușește* să înfrunte mek-ul, Manford va fi rușinat și furios. Studentul Mentat va fi ucis … iar mek-ul de luptă va fi distrus oricum.

Liderul butlerian s-a gândit: „Crezi că vrea să trăiască, Mentat? Are acest tip de conștientizare?”

Gilbertus s-a uitat la robot. „Este o mașină—nu *vrea* nimic. Nu are suflet. Cu toate acestea, astfel de meks au abilități defensive puternice și programare de auto-conservare. Va încerca să rămână intact.”

Robotul de luptă fusese construit pe Corrin, așa cum putea să-și dea sea ma Gilbertus din designul și configurația sa. Undeva, îngropat adânc în nucleul său de memorie, mek-ul ar putea chiar să-și amintească *de el* din vremea când trăia ca tutore al lui Erasmus. Dacă mek-ul ar fi fost un om, ar fi putut să se plângă și să implore pentru a supraviețui, ar fi putut să dezvăluie periculosul trecut secret al lui Gilbertus în speranța de a se menține în viață. Dar robotul de luptă nu îi păsa de politica și interacțiunile umane.

În timp ce Gilbertus studia mek-ul legat, a observat că Deacon Harian îl privea cu ochii strânși și cu o suspiciune evidentă.

Deși avea încredere în ucenicii săi, Gilbertus nu ar fi riscat pe niciunul dintre ei —nici măcar fanaticul Butlerian Alys Carroll—într-un astfel de spectacol prostesc și imprevizibil. „Oricare dintre studenții mei m-ar face mândru, Lider Torondo, dar eu sunt aici acum. Voi accepta eu însumi sarcina.” A zâmbit către Anari și către Deacon Harian, apoi s-a întors din nou către Manford, respingând mek-ul legat. „Putem pleca imediat, dacă ești atât de înclinat.”

Manford era mulțumit. „Bine. EsconTran are deja o navă care așteaptă în orbită.”

* * *

NAVELE DIN flota EsconTran nu erau modele de lux, dar Rolli Escon a modificat un set de cabine astfel încât Manford Torondo să poată avea o suită opulentă în loc de o cabină de pasager simplificată. Atribuit la cazări mai puțin luxoase, Directorul Albans s-a menținut separat de Manford. Cei doi erau aliați politici, dar nu prieteni, și nu socializau—exact așa cu m își dorea fiecare dintre ei. Manford recunoștea valoarea minților umane care puteau îndeplini funcțiile mașinilor de gândire, dar avea îndoieli cu privire la puritatea gândurilor lui Gilbertus.

Liderul Butlerian prefera singurătatea pentru a putea medita și a se ruga. Deși loiala Anari dorea să fie constant cu el, erau momente când Manford avea nevoie să fie neperturbat, având doar compania propriilor gânduri. Când se lupta cu coșmarurile sale, nu dorea ca Anari să-l vadă. Maestrul Sabiei îl venera, urma fiecare comandă a lui fără ezitare. Nu o lăsa să-i vadă slăbiciunea. Deși Anari nu l-ar fi compătimit niciodată, nu dorea să o facă să se îngrijoreze.

Ea l-a dus la cabana lui, iar Manford a intrat înăuntru pe mâini, deplasându-se fără picioare. Nu era complet dependent de alții, deși Anari nu s-ar fi deranjat să-l poarte. Ea stătea la ușă, așteptând, dar el i-a cerut să închidă ușa și să-l lase. „Voi fi bine. Dacă am nevoie de ceva, te voi chema.”

O ușoară nemulțumire i-a jucat pe față. „Voi fi aici.”

„Știu că vei fi.”

El a sigilat cabana, iar apoi, când a fost în sfârșit departe de privirile curioase, a scos volumul blestemat pe care nu putea permite nimănui altcuiva să-l vadă. Timp de ani de zile a studiat scrierile îngrozitoare ale lui Erasmus, fascinat și oripilat de ele, și acum a pătruns din nou în mintea celui mai mare rău pe care l-a întâlnit vreodată. Manford ținea unul dintre jurnalele robotului independent notoriu, scrieri periculoase care fuseseră recuperate din epava lui Corrin.

Manford nu se putea abține. Până acum, își memorisise majoritatea cuvintelor, dar încă era repulsat de fiecare dată când citea răceala lui Erasmus

observații despre masacrarea prizonierilor umani nevinovați. *Experimente.* Robotul demon a disecat oameni vii, i-a torturat pentru a analiza reacțiile lor, a folosit dispozitive de măsurare pentru a înregistra frica, teroarea și chiar disprețul. Robotul a studiat imagini cu moartea în toate porțiunile spectrului, folosind monitorizarea la scară de nanosecunde a victimelor crimelor în încercarea de a zări sufletul, pentru a dovedi sau a infirma existența acestuia.

Manford îl ura pe Erasmus mai mult decât orice altă ființă, totuși a citit rapoartele cu o fascinație bolnavă, întrebându-se ce ar fi putut învăța mașina întunecat de curioasă despre umanitate. După atâtea secole de investigații, cum era posibil ca Erasmus să rămână incapabil să dovedească că ființele umane aveau un suflet? Manford a găsit acest lucru neliniștitor.

În modul său rece de gândire, Erasmus avea o credință neclintită în propriile sale convingeri. Manford s-a cutremurat când acest gând i-a trecut prin minte: Nu! Un robot nu ar putea avea credință sau o suflet! Mașinile nu erau asemănătoare oamenilor în niciun fel. Roboții erau creații artificiale, nu concepute de Dumnezeu. Niciun robot nu ar putea înțelege vreodată umanitatea binecuvântată, bunătatea pură a iubirii și întreaga gamă de emoții. Pentru a se proteja, a murmurat mantra butleriană sub respirație: „ Mintea omului este sfântă.”

Pe impuls, a mers pe mâini până la ușa cabanei sale și a activat-o. Când s-a deschis, nu a fost surprins să descopere că Anari stătea acolo; nu se mișcase și, fără îndoială, va rămâne pe loc, păzindu-l toată noaptea. Călătoria prin foldspace în sine ar dura doar o zi, dar pregătirile, încărcarea și descărcarea navei ar dura mai mult decât atât.

Anari s-a întors, calm, pregătit pentru orice. „Cum te pot ajuta, Manford?”

„Du-mă la mek-ul de luptă. Vreau să mă asigur că este complet sigur.”

„Este sigur,” a spus Anari.

„Vreau să-l văd.”

Fără să întrebe, Anari l-a ridicat și l-a dus pe coridorul navei. Un lift i-a dus la o secțiune care fusese concepută ca o închisoare.

pentru criminalii care sunt trimiși în exil.

Mek-ul, anterior legat, devenise și mai neajutorat acum. La sugestia diaconului Harian, jumătatea inferioară a corpului mașinii de luptă fusese deconectată, picioarele ei tăiate, astfel încât robotul era doar un trunchi cu brațe și cap... oarecum asemănător cu Manford însuși. Pentru o securitate suplimentară în timpul transportului, au sudat abominația de punte.

Mek-ul și-a întors capul pentru a-l privi pe Manford. Chiar și fără jumătatea inferioară a corpului său, cu armele dezactivate și imobilizate, mașina de luptă era totuși înfricoșătoare.

Manford s-a întors către Maestrul său de Sabie. "Lasă-mă cu el." Anari și-a exprimat îndoielile, dar el a insistat: "Nu voi subestima pericolul. Voi fi în siguranță. Nu sunt neputincios." După mo   Cu ezitare, a ieșit din cameră. „Nu voi merge departe."

Manford s-a mișcat înainte pe mâini, dar a rămas în afara razei de acțiune a robotului. Deși mașina nu a făcut nicio mișcare pentru a-l ataca, ar putea fi ca un prădător care așteaptă... sau ar putea fi complet învins, după toate.

„Te disprețuiesc. Și toate mașinile gânditoare."

Mek-ul de luptă și-a întors capul în formă de glonț spre el. Senzorii săi optici străluceau, dar lucrul acela nu a răspuns. Era c a un demon făcut mut.

Manford s-a gândit la străbunicii săi de pe Moroko. Întreaga populație a planetei fusese ștearsă de plagile mașinilor gânditoare. Moroko fusese o casă a morților, cu trupuri împrăștiate oriunde cădeau, orașe goale. Planul mașinilor gânditoare fusese să aștepte ca cadavrele să putrezească, pentru a putea revendica planeta neatinsă pentru ei înșiși. Strămoșii săi supraviețuiseră doar pentru că erau plecați în acel moment...

„Ai înrobit umanitatea", a spus Manford robotului, „și acum *te-am* înrobit *eu.*"

Mek-ul de luptă încă nu a răspuns. Se pare că modelele militare nu erau conversaționale.

Manford s-a uitat la mașină, gândindu-se că ar fi putut avea picioare artificiale pentru el, apendice biologice grefate pe el, nervii reatașați, mușchii operați prin thoughtrodes ca cei folosiți de cymek. Își amintea de oamenii de știință cu ochi strălucitori care îi făcuseră acea ofertă: Fuseseră înșelați și naivi - un bărbat pe nume Ptolemeu și tovarășul său... Manford uitase numele celuilalt cercetător, deși își amintea în continuare țipetele lui în timp ce era ars de viu. Elchan, așa era?

De ce presupuneau oamenii de știință că fiecare slăbiciune trebuie reparată în loc să fie suportată? Știa că ar fi putut fi întreg din nou... iar cel mai înfricoșător secret al lui Manford era cât de mult a fost tentat de asta.

Manford s-a uitat la mek-ul de luptă, fascinat și speriat. „ Te vom înfrunta,” a spus el, apoi a clipit. „Te-am *deja* învins.” Părea să se convingă pe sine mai degrabă decât robotul.

Manford ura fascinația sa necruțătoare pentru mașinile de gândire. Dar, forțându-se să-și amintească ororile pe care aceste monștri artificiali le-au provocat umanității, el ar rămâne suficient de puternic pentru a rezista tentației, deși îngrozit de realizarea că alții nu erau atât de puternici.

Josef Venport continua să atragă umanitatea spre damnare din nou cu utilizarea sa flagrantă a mașinilor de gândire. Manford nu ar permite să continue! Umanitatea își obținuse salvarea câștigată cu greu și nu îndrăznea să-i lase să o arunce.

„Te vom înfrunta,” a spus el din nou într-un șoaptă răgușită, dar mek-ul de luptă a rămas neimpresionat.

Fără un cuvânt, Manford a părăsit celula, mergând rapid pe mâini. De data aceasta, a refuzat să-l lase pe Anari să-l poarte.

Există o mare înțelepciune în unele dintre vocile pe care le aud, dar altele sunt doar distrageri. Trebuie să fiu atent la care dintre ele ascult.

—ANNA CORRINO, scrisoare către fratele ei Roderick

Chiar înainte ca mintea ei să fie alterată de încercarea cu otravă, Anna Corrino auzise vocile unor oameni care nu erau neapărat acolo. Ca fată, adesea vorbea despre acele voci și repeta sfaturile lor; instructorii și mentorii ei de la curte le-au respins pe „prietenii imaginari" ca fiind fanteziile unui copil.

Doamna Orenna, totuși, era mai sensibilă la Anna; Împărăteasa Fecioară o înțelegea mai bine decât oricine altcineva de la curte. Bârfele considerau apropierea celor două ciudată, deoarece Orenna avea motive să o disprețuiască pe fiica nelegitimă a soțului ei, dar bătrâna a ales să nu pedepsească o fată nevinovată pentru indiscrețiile împăratului Jules Corrino.

Când Anna avea doar douăsprezece ani, doamna Orenna i-a spus: „Am descoperit mai multe informații despre adevărata ta mamă." Anna nu o cunoscuse niciodată pe amanta împăratului, care a dispărut la scurt timp d upă ce a născut-o. „Bridgit Arquettas era mai mult decât o concubină—mama ta avea sânge de vrăjitoare, din Rossak. Asta înseamnă că ești specială, draga Anna. S-ar putea să ai abilități pe care restul dintre noi nu le putem înțelege." Orenna zâmbise. „De aceea nu aș fi atât de rapidă să resping vocile pe care le auzi."

Pe terenul Palatului Imperial, Anna avea propriul loc special de ascunzătoare într-un copac de ceață, o creștere impresionantă cu ramuri lăsate și trunchiuri multiple care formau un desiș labirintic. Mintea ei era aliniată cu planta psihic sensibilă, iar cu gândurile ei, Anna putea

manipuleze creșterea copacului și să formeze ramurile într-o fortăreață specială în care doar ea putea intra. Chiar și după ce Orenna descoperise locul de ascunzătoare al fetei, bătrâna a păstrat acest lucru un secret strâns, întărind legătura dintre ele….

A trecut atât de mult timp.

Acum, la Școala Mentat, Anna recunoștea uneori unde se afla, în timp ce în alte momente rătăcea pe coridoare goale și complicate ale amintirilor, multe dintre care știa că nu erau ale ei. Și erau mai multe voci după ce consumase otravă Rossak în încercarea de a deveni o Mamă Reverendă.

Când Anna a ieșit din acel comă, mintea ei era ca o imagine de caleidoscop, culori frumoase și modele fascinante, dar fracturate și niciodată la fel de la un moment la altul. Într-un fragment de amintire, s-a văzut intrând în mod stângaci într-o cabană privată pe terenul palatului. Acolo a găsit-o pe Lady Orenna goală și învăluită cu Toure Bomoko, unul dintre membrii exilați ai Comisiei de Traducători Ecumenici.

Încercările blasfemice ale CET-ului de a consolida toate religiile umane într-un singur tom ortodox, *Biblia Catolică Portocalie,* au creat o asemenea agitație încât publicul dorea să-i sfâșie pe traducători—și chiar a făcut-o în mai multe cazuri. Câțiva dintre savanți s-au refugiat sub protecția împăratului Jules.

Când Anna a fost martoră la atacul lui Bomoko asupra Orennei, fata a fugit, strigând, și a dat alarma. După aceea, împăratul Jules a forțat-o să asiste la execuțiile teribile, care au lăsat cicatrici adânci în Anna. Iar acele cicatrici au devenit și mai groase și mai urâte când și-a dat seama, ani mai târziu, că ceea ce a văzut s-ar putea să nu fi fost de fapt o *viol….*

Amintirea kaleidoscopului s-a schimbat, iar Anna s-a regăsit înapoi la Școala Mentat, studiind tabele complexe de numere și examinând modele intricate, o rețea uriașă de lumini care clipeau în secvențe pe care doar un Mentat sau o mașină de gândire le-ar putea distinge. Anna a observat imediat modelul.

Cu un început, și-a dat seama că acesta era *acum.*

Își amintea că Roderick o trimisese la Lampadas pentru a se antrena cu directorul Albans. A încercat să se integreze printre studenții Mentat, iar exercițiile au ajutat-o să învețe să se concentreze și să organizeze vocile din mintea ei. În zilele ei clare, Anna putea deveni aproape normală.

Își amintea cum era să interacționeze cu oamenii, să poarte o conversație plăcută care nu era inundată cu un univers de detalii f actuale, inclusiv liste de nume și numere. Cu o ușoară schimbare a imaginilor din kaleidoscopul memoriei, și-a amintit brusc numele fiecăruia dintre cei 362 de cursanți Mentat aflați în prezent la școala Lampadas. Apoi, o altă schimbare, și și-a amintit de miile de absolvenți anteriori: 2.641. Numele fiecărui student se derulau în fața minții ei, dar a respins lista distrăgătoare, spunându-și că nu era necesar să le revizuiască acum. Putea face asta mai târziu, să le pună în ordine corectă, alfabetică sau cronologică, poate după data nașterii sau planeta de origine.

Kaleidoscopul s-a schimbat din nou, arătându-i lucruri pe care nu le experimentase niciodată personal. Anna a văzut spectacolul Palatului Imperial de pe Salusa Secundus, camerele luxoase, camerele c oncubinelor—și pe Împăratul Jules ca un tânăr chipeș, agresiv și carismatic. Anna nu-și văzuse niciodată tatăl în acest fel și și-a dat seama că aceasta era o amintire direct de la *mama ei.* Pe măsură ce se gândea la șirul de imagini prăfuite, Anna l-a recunoscut pe tânărul Bridgit Arquettas în orașul de pe stâncă de pe Rossak. Bridgit crescuse cu o urmă de sânge de vrăjitoare în venele ei, înainte de a fi luată de pe Rossak de tatăl ei. Familia s-a mutat în Ecaz, care avea de asemenea multe jungle.

Într-o fugă, imaginile s-au estompat cu viteza decadelor care treceau, Anna a văzut cum era mama ei—de fapt *ea însăși,* dacă aceste amintiri erau acum parte din ea. Bridgit a dat audiție pentru a deveni parte din enclavea Împăratului și a atras atenția lui Jules Corrino. Anna a auzit mai multe voci șoptite din trecut în mintea ei: Jules o flata pe Bridgit după ce au făcut dragoste, șoptind promisiuni pe care amândoi știau că erau la fel de goale ca o cutie de cadou aruncată.

Anna nu experimentase niciodată acele amintiri înainte de a lua otravă de la Sisterhood, iar acum ele îi umpleau mintea în izbucniri fragmentate. Nu, nu reușise să devină o Mamă Reverendă așa cum sperase, dar drogul Rossak îi deschisese amintiri care nu erau ale ei. Niciunul dintre ceilalți candidați eșuați nu era ca ea; majoritatea rămâneau comatoși. Dar Anna vedea imagini ale altor Vrăjitoare în mintea ei—mama mamei ei și dincolo, strămoși care luptaseră în Jihad, femei opresate de mașini gânditoare—un tunel lung de amintiri care îi dădea o senzație amețitoare de vertij. Aceștia erau predecesorii ei ge netici pe linie feminină, licăriri și imagini care cumva rămâneau în interiorul ei....

Ori de câte ori Anna se plictisea de cursurile ei, când exercițiile Mentat erau prea ușoare pentru ea, putea să se cufunde în acele alte amintiri și să trăiască acele vieți trecute aleatoriu, pe măsură ce veneau la ea. Unele dintre viețile anterioare păreau mult mai interesante decât a ei, în timp ce o viață în special—o femeie care fusese capturată de mașini gânditoare cu mai mult de două secole în urmă și încet dezgolită de piele până la moarte—era mult mai rău. Anna abia putea suporta o privire asupra acelei amintiri groaznice î nainte de a o închide.

Ea s-a gândit la Hirondo Nef, un bucătar de la Palatul Imperial, un tânăr atrăgător care făcea prăjituri și bomboane speciale pentru ea, iar cuvintele lui erau și mai dulci. Dorește să fie prețuită, Anna s-a îndrăgostit de el, umplută de pasiunea copleșitoare a unei prime iubiri. Și-a dat inima lui Hirondo cu o abandonare completă. Ar fi fugit împreună și ar fi trăit ca oameni simpli, dar cei doi frați ai ei au zdrobit acel vis romantic. Hirondo fusese prea ușor convins că, de fapt, nu o iubea cu adevărat, iar eșecul său de a lupta pentru ea încă o durea. El dispăruse.

Prietenii imaginari ai Annei, prietenii ei din memorie, erau mult mai loiali.

Deși ținea evidența nenumăratelor detalii despre multe subiecte esoterice, nu acorda prea multă atenție zilei, lunii sau anului în care se afla, sau cât timp fusese la Școala Mentat. Astfel de informații i se păreau frivole. Roderick și Orenna o vizitaseră aici... recent? Nu-și putea aminti.

Când o altă zi s-a încheiat, Anna a mâncat cu studenții, ca de obicei. Unii au încercat să se împrietenească cu ea, în timp ce alți stagiari o evitau. În cea mai mare parte, studenții Mentat erau preocupați de treburile lor.

Când a venit timpul, Anna s-a dus la culcare în camerele ei private. Mulți dintre studenți trebuiau să împărtășească camere î n căminul școlii, dar, fiind sora Împăratului, avea dreptul la o cameră privată. Nu ceruse una - pur și simplu i-a fost oferită. Și acum, pentru că era timpul (nu pentru că a observat că era obosită), s-a întins pe patul ei mic și a închis ochii, înconjurată de întuneric. Singură și liniștită, în sfârșit capabilă să se concentreze ...

Ciudat, a auzit un șoaptă clară lângă urechea ei, într-o voce erudită, dar liniștitoare. Dar o *voce masculină* de data aceasta. Foarte ciudat. "Bună, Anna Corrino, sunt prietenul tău. Te pot ajuta."

Ea a zâmbit, dar nu și-a deschis ochii. Se întreba de unde venise această amintire, ce prezență fantomatică din mintea ei decisese să o viziteze în timp ce adormea.

„Pot să-ți întăresc gândurile”, a continuat vocea. Sună prietenoasă, puternică, încrezătoare. Anna dorea cu disperare un prieten. „Te pot învăța să-ți organizezi mintea. Poți avea claritate—*dacă* mă lași să explorez aleile și cărările minții tale. Să le descoperim împreună.”

Îi plăcea vocea lui. Anna a zâmbit din nou, a dat un „mmmm” neangajant și a ascultat în timp ce el îi oferea idei, făcea promisiuni și oferea sugestii. Încă asculta cuvintele liniștitoare când a adormit.

* * *

DE TIMP CE GILBERTUS ALBANS a fost plecat de la școală după chemarea lui Manford, Erasmus a rămas în cabinetul său secret, un nucleu de memorie izolat fără un corp, incapabil să se miște.

Dar el a așezat căi electrice în întreaga complexitate a școlii Mentat, a plantat micro-ochi de spion și receptoare peste tot. El putea

observați studenții, ascultați conversațiile lor, absorbiți tot ce s-a întâmplat. Nu era la fel ca și cum ar fi experimentat viața el însuși, dar era preferabil decât să se afunde în întuneric, tăiat de la univers... și mai bine decât plictiseala. Chiar și Gilbertus nu și-a dat seama de amploarea în care robotul isteț se infiltrase în școală cu micile sale mașini. Erasmus adăugase, de asemenea, multe apărări secrete de ale sale terenului înconjurător, îngrijorat de pericolul descoperirii; Gilbertus nu era întotdeauna suficient de atent.

Dar acum Erasmus dorea să se extindă. Tutorele său de mult timp ar fi plecat timp de săptămâni în călătoria sa către Salusa Secundus cu liderul Butlerian, iar asta ar fi fost suficient timp pentru robot să facă progrese semnificative aici cu Anna Corrino. Da, își va asuma acel risc. Până când Gilbertus se va întoarce, Erasmus va fi realizat tot ce avea nevoie.

Prin difuzoarele mici implantate lângă patul Annei, el putea în sfârșit să vorbească cu tânăra interesantă. Nu își va dezvălui numele real; ea nu avea nevoie să știe asta. Propaganda istorică umană a demonizat robotul independent și curios, iar Erasmus nu dorea să o sperie. Vocea pe care o alegea ar fi fost liniștitoare, reconfortantă. Anna era o fată inteligentă, dornică de avansare mentală și căutând o modalitate de a-și organiza gândurile distruse.

Mai mult decât orice altceva, își dorea un prieten.

„Odihnește-te în pace, Anna,” a spus el, „și vom continua discuția noastră mâine.” Aștepta cu nerăbdare multe conversații cu ea.

Instructorul înțelept nu învață tot ce știe.—
REVEREND MOTHER VALYA HARKONNEN

Când s-a întors cu noua sa Soră Mentat la Wallach IX, Raquella a fost încântată să descopere că Valya Harkonnen s-a întors înapoi în rândurile lor. De asemenea, a fost ușurată. În ciuda tinereții sale, Valya era una dintre cele mai de încredere protejate ale Maicii Superioare și avea nevoie de ea. Raquella o pregătise pe tânăra femeie, o îngrijise, îi dăduse responsabilități vitale pe Rossak, chiar îi permisese să facă parte din cercul interior al Sora care știau despre computerele secrete de înregistrare a reproducției.

Ambițioasă și talentată, Valya era determinată să servească școala Surorilor — suficient de mult încât Raquella o considerase chiar o succesoare probabilă… înainte ca totul să se schimbe.

Cunoscând personalitatea dură a lui Valya, Raquella nu a fost surprinsă că aceasta ar risca să suporte Agonia, chiar și fără Surori care să o asiste. Pe Lankiveil, bătut de vânt, unde Sora Arlett o recrutase cu ani în urmă, Valya consumase otrava adaptată complet singură — și a ieșit puternică ca o nouă Maică Reverendă. Raquella a văzut întotdeauna potențialul în ea.

Cu toate acestea, femeia Harkonnen avea și o latură întunecată, o loialitate obsesivă nu tocmai ascunsă față de propria familie, suficientă pentru a-i da Maicii Superioare motive de îndoială. Chiar și așa, Raquella știa că s-ar putea să nu aibă de ales, deoarece timpul se scurgea.

Criza recentă de sănătate a lui Raquella de pe Lampadas fusese încă un alt memento al mortalității sale. Corpul ei antic se străduia să se agățe de un fir de viață și nu știa dacă mai avea ani sau zile rămase. Avea nevoie de

un succesor clar. Fraternitatea pe care o creaseră și o îngrijiseră era într-o stare deranjantă de flux, împărțită în două facțiuni rivale. A văzut ruptura ca pe o rană mortală și avea puține șanse să o vindece—nici măcar nu știa dacă era posibil.

Diviziunea era *personală,* mai mult decât o luptă pentru putere sau o dispută filozofică. Când sora Dorotea a descoperit că era nepoata secretă a Raquellei—smulsă de lângă mama ei și crescută fără cunoștința originii sale—ea a resentit Maica Superior și căile nemiloase ale Fraternității. Din cauza reacției ei emoționale, Dorotea a luat decizii greșite. Fraternitatea fusese distrusă din cauza asta.

Emoțiile au cauzat atât de mult daune colaterale!

În timp ce încerca să-și reconstruiască școala pe Wallach IX, Raquella s-a gândit la cea mai bună modalitate de a-și salva prețiosul ordin, de a vindeca cele două jumătăți rupte. Vocile zgomotoase ale Alteia Memorie nu ofereau perspective utile, deși cacofonia lor continua. Câțiva indivizi mai zgomotoși o chemau, cerându-i lui Raquella să li se alăture în eternitatea morții și să lase aceste probleme să se rezolve singure, așa cum au făcut întotdeauna.

Poate că ar trebui pur și simplu să se predea, să o numească pe Dorotea succesoarea ei și să lase cele două grupuri să se fuzioneze. Ele ar deveni totalitatea Surorilor, cu binecuvântarea Împăratului. Poate că Surorile ortodoxe de pe Salusa Secundus ar primi cele mai talentate femei din Wallach IX....

Sau, dacă nu Dorotea, atunci Valya ar putea fi singura ei speranță.

Raquella a simțit o vigoare reînnoită în timp ce o îmbrățișa pe Valya Harkonnen, o fiică risipitoare întoarsă înapoi la Suroritate. Tânăra a zâmbit c u mândrie. „Te-am găsit din nou, dar nu sunt doar eu, Maică Superioară. Aș dori să o întâlnești pe sora mea, Tula. I-am oferit câteva antrenamente pe Lankiveil, și o vei găsi la fel de dedicată și hotărâtă cum am fost eu la vârsta ei."

Raquella s-a întors către fată, ale cărei ochi erau la fel de palizi ca gheața de glacier. „Valya a ridicat ștacheta pentru tine, dar sunt întotdeauna încântată să primesc noi recruți." Păstrându-și expresia blândă, a întins o mână uscată pentru a mângâia umărul tinerei, în timp ce folosea toate abilitățile ei ca

Reverenda Mamă să citească nuanțele de pe fața Tula. Dacă e ceva, această tânără avea o intensitate și mai sălbatică în comportamentul ei decât sora ei.

Un instrument de ascuțit și de folosit bine pentru Sororitate, se gândea.

În absența Maicii Superioare, Valya și Tula s-au adaptat rapid la școala Wallach IX. Deși Raquella nu o acceptase încă pe Tula formal ca nouă studentă, Valya continua să-și antreneze propria soră, demonstrând tehnici concepute de ea; unele dintre celelalte trainee au observat și au învățat. Raquella aprecia inițiativa Valyei și va face tot posibilul să-și modeleze ambițiile pentru binele Sororității.

Cei zece noi Sister Mentats au venit să se alăture celorlalte Surori, privindu-le cu o dezamăgire rezervată la noile facilități de pe Wallach IX. Înainte de a pleca spre Lampadas pentru a începe antrenamentul intensiv de Mentat cu Directorul Albans, școala Sisterhood-ului prospera pe Rossak. Acum, priveau structurile prefabricate pe care Josef Venport le-a furnizat, împreună cu peisajul rece și sumbru care era atât de diferit de junglele luxuriante de un violet argintiu. Totul pe Wallach IX era mult mai brut decât peșterile antice și impunătoare de pe Rossak.

Dar cel puțin Sisterhood-ul a supraviețuit, s-a gândit Raquella. *Și ne vom reconstrui.*

Fielle, cea mai strălucitoare dintre noile Sister Mentats, a rămas aproape de Maica Superioară. Raquella a observat privirile rapide de evaluare ale Valyei către fiecare dintre Sister Mentats-urile care se întorceau, ca și cum ar fi încercat să determine dacă ar putea fi o competiție. Nu a putut să nu observe legătura lui Fielle cu Maica Superioară, iar ochii Valyei s-au întărit pentru doar o clipă.

Raquella era sigură că Valya își va da seama că o *Mentat* Maică Reverendă precum Fielle avea abilități pe care ea însăși nu le poseda—abilități utile. Deși o rivalitate ar putea forța ambele femei să își dezvolte cele mai bune talente, aceasta ar putea duce și la fricțiuni, chiar la o altă fisură periculoasă, iar Maica Superior nu putea permite asta. Ea avea să intervină și să se asigure că aceste două devin

aliați. Combinând abilitățile lor, Valya și Fielle ar putea deveni o echipă mult mai puternică decât orice ar putea oferi Dorotea.

* * *

RAQUELLA S-A REÎNTOARS în camerele modeste pe care le întreținea pe terenul școlii. Clădirile erau noi, dar cu curenți de aer, fără căldura și familiaritatea Rossak-ului, fără gravitatea istoriei. Dar asta se va schimba. Poate că Frăția se va întoarce cândva la Rossak, sau poate că Wallach IX va deveni o Școală Mamă importantă în sine.

După ce s-a odihnit, Raquella și-a schimbat roba și a ieșit afară, unde soarele slab îi încălzea fața. Se simțea revigorată, mai capabilă să facă față obligațiilor sale continue. Atât de multe de realizat... și nu îndrăznea să se lase să moară cu toată acea muncă importantă neterminată. Dar trebuia să fie realistă.

Pe o întindere de iarbă fragilă de culoare verde-albăstrie din afara complexului, ea îi observa pe Valya și Tula practicând arte marțiale, cu alte Surori adunate în jur pentru a le urmări. Deși despărțite de șapte ani în vârstă, cele două fete Harkonnen erau cam de aceeași înălțime și constituție, ambele fiind fizic apte și flexibile.

Din testările anterioare, Raquella știa că liniile de sânge Harkonnen ar putea fi potrivite pentru o amestecare benefică pe care computerele de reproducere o proiectaseră. Puținii Mentati Surori ai școlii aveau dificultăți în a reproduce proiecțiile acum, fiind limitați de copiile legate ale fișierelor Rossak pe care reușiseră să le salveze.

Era evident pentru Raquella că trebuia să recupereze computerele sofisticate din locul lor ascuns în junglele Rossak. Acele baze de date gigantice cu o bogăție de date genetice din case nobile și alte familii semnificative nu puteau fi pierdute. Arhivele de sânge i-ar permite experților săi să sugereze potriviri genetice optime. Era timpul să le recupereze, iar întoarcerea lui Valya era serendipică. Femeia Harkonnen avea

a desfăcut computerele și a ascuns componentele. Va trebui să conducă o misiune de recuperare.

În timp ce Raquella privea, cele două surori Harkonnen au executat o serie de mișcări rapide de luptă pe care Valya le-a dezvoltat împreună cu fratele ei Griffin. Tinerelor femei s-au atacat reciproc și s-au retras, au făcut feinte, au avansat, evitând loviturile cu precizie, de parcă ar fi fost un dans complex, bine repetat. Mișcările lor erau fluide, grațioase și extrem de rapide. Au sărit una spre cealaltă; Tula a sărit peste Valya și a intrat într-un rostogol lin, în timp ce Valya a rostogolit în direcția opusă. La mai puțin de zece metri distanță, s-au ridicat în picioare, s-au învârtit și au atacat din nou, ignorând oftaturile și aplauzele surorilor care le urmăreau.

Raquella a considerat că genetica Harkonnen ar putea oferi posibilități intrigante, dar nu putea să o vizualizeze pe Valya ca pe o stăpână de reproducere—era prea independentă, prea puternică. Această frumoasă fată nouă, Tula, pe de altă parte, ar putea fi perfectă pentru program.

Valya și Tula stăteau spate în spate și fiecare a făcut un pas, apoi s-au învârtit și au lovit cu mâinile și picioarele. O pereche de lovituri a lovit ținta, î n timp ce Valya a dat o lovitură surorii sale în abdomen, primind în schimb o lovitură puternică în gât. De încă trei ori au stat spate în spate, au făcut un pas și s-au învârtit una spre cealaltă. Raquella și-a dat seama că aceasta era variația lor a unui duel mai puțin mortal, în care încercau diferite atacuri de fiecare dată.

Raquella observase deja abilitățile impresionante de luptă ale Valyei pe Rossak, dar viteza și fluiditatea ei s-au îmbunătățit semnificativ. Antrenamentul suplimentar în cadrul Surorilor, precum și un control mai mare ca Mamă Reverendă, au făcut-o pe Valya uimitoare. Ea își monitoriza mușchii, reflexele și fiecare mișcare pe care o făcea cu un control precis. Era evident că Valya îi învățase pe Tula o mulțime, deoarece împărtășeau aceleași instincte și viteză. Ca echipă de luptă, puteau fi destul de letale.

Când tinerele femei și-au încheiat demonstrația improvizată, unii dintre privitori au întrebat-o pe Valya despre tehnica ei, în timp ce Tula stătea uitându-se tăcută și timidă. Cu o privire către Mama Superioară, Valya și-a ridicat vocea. „Când m-am antrenat cu Surorile, am identificat un număr de

luptători talentați în rândurile noastre. Atunci, exercițiile erau demonstrații informale de control corporal, dar acum ar trebui să fie mai mult decât atât.” Ea și-a șters transpirația de pe frunte. “Noi, Surorile, ne cunoaștem corpurile și reflexele mai bine decât orice luptător obișnuit—putem profita de asta, să o dezvoltăm. Trebuie să fim capabile să ne apărăm împotriva amenințărilor externe. Frăția noastră a fost deja masacrată o dată.”

Raquella a făcut un pas înainte. “Ce sugerezi?”

Valya și-a dat părul înapoi din față. “Îți amintești cât de ușor au fost ucise Surorile Mentat de trupele Imperiale? Ele erau neputincioase în fața soldaților brutali!”

Maica Superior a ascultat și a reflectat. “Misiunea Frăției este de a îmbunătăți abilitățile umane în toți candidații noștri. Antrenamentul este fizic, dar și mental, i ar abilitățile mentale sunt îmbunătățite de corpuri bine antrenate. Sunt de acord, antrenamentul în lupta personală ar face Frăția mai puternică.”

„Dușmanii noștri cu siguranță nu se așteaptă la asta.” Valya stătea lângă sora ei în timp ce se confruntau cu bătrâna. „Avem permisiunea dumneavoastră să arătăm altor Surori metodele noastre?”

„Desigur. Fiecare individ contribuie la întreg. Dezvoltați o rutină de instrucțiuni așa cum considerați de cuviință. Dar mai întâi am o misiune diferită pentru tine.” Ea și-a întins brațul. „Vino, Valya, mergi cu mine.”

Pe măsură ce traversau iarba, Raquella s-a sprijinit de brațul femeii mai tinere, deși ar fi putut să-și mențină echilibrul fără ajutor. Sprijinul de care avea nevoie de la Valya era mult mai mult decât atât.

Bătrâna a continuat: „La ordinele mele, ai fost esențială în ascunderea înregistrărilor noastre electronice de reproducere pe Rossak. Deși noile Surori Mentats memorează înregistrările legate incomplete, aceasta nu este suficient. Chiar dacă înregistrările ar fi exhaustive, le-ar lua mult prea mult timp să asimileze atât de multe date, câte o pagină pe rând, iar rezultatul nu ar îndeplini obiectivele noastre mai mari.”

Valya putea vedea încotro se îndrepta discuția, iar ochii ei străluceau de o mândrie înfometată. „Vrei să merg la Rossak, să recuperez computerele ascunse și să le aduc înapoi pe Wallach IX, astfel încât să putem continua

lucrează la o scară accelerată.” Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet sumbru. “Asta ar dovedi că Dorotea și facțiunea ei nu au câștigat.”

Raquella s-a oprit la o bancă pentru a-și trage sufletul. “Acele computere au cauzat moartea multor Surori și au creat o mare schismă în ordin. Dar sunt necesare și refuz să le predau. Dorotea nu ar putea niciodată să găsească computerele, nu ar putea dovedi că au existat, oricât de mult ar căuta. Când le vom avea din nou, trebuie să fim extrem de atenți să nu lăsăm secretul să iasă la iveală.”

Valya și-a strâns ochii. “Sunt bună la păstrarea secretelor—și la realizarea a ceea ce trebuie făcut. Le voi aduce înapoi pentru tine, Maică Superior. Te poți baza pe mine.”

“Da ... da, mă pot baza pe tine. Condu o echipă din cele mai bune Surori ale noastre către Rossak pentru a recupera ceea ce este al nostru ... și fă-o repede. S-ar putea să nu avem mult timp.”

Valya era îngrijorată. „Există o criză?”

„Există întotdeauna o criză. În acest moment, sunt foarte bătrân, Valya. Bătrân și obosit.”

Oricine caută sensul vieții este pe o cale a prostului. Viața umană nu are un scop sau o valoare redeemătoare.

—cymek GENERAL AGAMEMNON, *O vreme pentru titani*

Pe o stradă laterală din Orașul Arrakis, Vorian Atreides a rămas cu căpitanul Phillips în sala de jocuri aglomerată și zgomotoasă timp de mai bine de o oră. Au privit jucătorii, consumatorii de droguri și pe cei care îmbibau bere de condimente puternice sau băuturi scumpe din alte lumi. Locul murdar miroseau a praf, melange și un miros slab de urină dintr-o cameră de recuperare prost etanșată. Vor a încruntat sprâncenele; niciun adevărat lucrător al deșertului nu ar fi atât de neglijent încât să lase acea umiditate să se piardă. Și-a mișcat cizmele pentru a găsi o poziție mai confortabilă pentru degetul său infectat și dureros.

Griffin Harkonnen a frecventat locuri ca acesta, răspândind mită, punându-se în pericol, disperat să găsească orice informație despre locul unde Vorian Atreides s-a ascuns pe lumea deșertică.…

Căpitanul Phillips dorea să asculte conversațiile, sperând să găsească un furnizor care să poată oferi o încărcătură de melange la un preț mai bun decât cel al lui Qimmit. Până acum, Phillips rămăsese tăcut, dar acum a prins privirea lui Vor, apoi a dat din cap peste umăr. Vor a luat o înghițitură atentă și casuală din berea sa de condimente în timp ce arunca o privire în direcția indicată de căpitan. L-a zărit pe Qimmit în mulțime, discutând cu minerii și oamenii de afaceri de la Combined Mercantiles.

„Se îndreaptă în direcția noastră… și nu din întâmplare,” a spus Phillips. „L-am urmărit cum se apropie de noi.”

Cu gluga sa de costum prăfuit trasă în jos pentru a-i dezvălui părul zbârlit și neîngrijit, Qimmit a alunecat prin mulțime, prefăcându-se că nu se uită la cei doi bărbați.

„Nu va trebui să găsim un furnizor alternativ dacă el decide să-și reducă prețul”, a continuat căpitanul. „Qimmit este un viclean, dar este cel mai puțin corupt dintre furnizorii posibili. Cel puțin nu-mi vinde niciodată produs diluat.”

„Ar trebui să-i întoarcem spatele?” a întrebat Vor. A ghicit că Qimmit nu s-a așteptat niciodată să plece în primul rând și nu ar dori să-și piardă afacerea în favoarea unui rival. „Să-i arătăm că va trebui să muncească pentru a ne recâștiga?”

Phillips a ciocnit paharul său de sticlă de al companionului său, a dat din cap. „O tactică bună de negociere, Vorian Kepler.”

Kepler. Numele de familie alternativ încă îl deranja pe Vor. Ar fi vrut să-i poată spune căpitanului întreaga adevăr, dar Vor prefera să rămână anonim.

Încercau să atragă atenția barmanului pentru a comanda reumpleri când o voce necinstită a spus din spate: „Dacă voi doi sunteți aici, atunci nu ați găsit un alt furnizor. Încă aveți nevoie de o încărcătură de mirodenii?”

Vor și căpitanul s-au întors să se confrunte cu comerciantul de mirodenii zâmbitor, cu schoonerele lor încă goale. Phillips l-a evaluat pe comerciant cu o rezervă rece. „Nu am *selectat* încă un alt furnizor.”

Qimmit l-a bătut pe spate pe căpitan și l-a privit cu ochi albaștri neconcentrați. „Ești norocos, vechi prieten. Am vorbit cu unul dintre asociații mei, iar echipajul său tocmai s-a întors după ce a excavat un mare depozit de mirodenii în deșertul adânc. Mirodenia este rezervată pentru Combined Mercantiles, desigur, dar i se permite un anumit procent pentru, ah, utilizare discreționară. A livrat încărcătura într-un depozit aici în oraș și va pune procentul său la licitație. Dar dacă se întâmplă asta, trece prin inspectori, ambalatori, administratori de transport, toți care se așteaptă la mită. În loc să mă complic cu toate acestea, l-am convins să-ți ofere încărcătura sub o structură de prețuri revizuită—dacă putem ajunge la un acord rapid. Sunt într-o afacere volatilă.”

Căpitanul a răspuns într-un ton sec, ca și cum ar ține supărare, iar Vor nu credea că este un act. „Structura de prețuri revizuită? Exact ce preț propui?”

Qimmit a vorbit despre marjele de profit, pierderile de echipament și taxele de depozit, și a zâmbit din nou când a oferit un discount pretins, care a adus prețul la doar puțin mai mult decât a oferit căpitanul Phillips inițial. Afacerea a fost încheiată, iar Qimmit și-a salvat fața, în timp ce Phillips a obținut încărcătura la un cost acceptabil. Cei doi bărbați au reușit în cele din urmă să-l convingă pe barman să le ofere o altă rundă de bere condimentată pentru toți trei - și comerciantul a plătit.

Căpitanul Phillips și-a terminat băutura, părea neafectat de potența acesteia, și s-a întors către Vor. „Ar fi bine să încărcăm marfa imediat și să ne întoarcem la navă. Prognoza meteo arată o furtună de nisip care se apropie mâine dimineață, și nu vreau să fiu prins pe această stâncă.”

* * *

În timp ce se grăbeau prin orașul plin de praf, făcându-și drum pe alei convolute care aveau o aversiune față de liniile drepte, Vorian și căpitanul Phillips au întâlnit oameni ai deșertului îmbrăcați în robe pline de praf, adunați în jurul unui vehicul de transport deteriorat care aterizase într-o piață deschisă lângă un depozit prăbușit.

Oamenii deșertului s-au apropiat cu o eficiență rapidă a mișcării, ca niște furnici care lucrează împreună la o misiune tăcută. Mergând umăr l a umăr, au intrat în cala de încărcare, apoi s-au întors pe rampe, fiecare pereche purtând un corp înfășurat lejer într-o prelată din polimer.

Phillips s-a oprit, expresia lui fiind un amestec de frică și dezgust. Vor știa ce făceau oamenii. „Victime, căpitane—recuperate de la o echipă de condimente, judecând după praful portocaliu care se învârtea în jur. Accidente frecvente au loc.”

„Știu”, a spus Phillips, „dar am crezut că viermii de nisip au cauzat cele mai multe decese.”

„Wormii nu sunt singura amenințare din deșert”, a spus Vor. „Îmi amintesc de un accident care a implicat un compartiment de evacuare etanș, dus de la o fabrică de condimente. A devenit o capcană mortală cu gaze toxice sigilate în interior.” A dat din cap spre corpurile înfășurate pe care oamenii din deșert le transportau. „Acea mașină zboară prin orașul Arrakis, căutând corpuri pe străzi, fie că au fost înjunghiate sau împușcate, fie pur și simplu moarte din lipsă de speranță.”

După ce fiecare corp a fost scos din hold, muncitorii și-au trecut rapid mâinile peste haine, dar au găsit puține comori de recuperat. Evident, victimele fuseseră deja jefuite.

Phillips a dat din cap. „Ce risipă de viață.”

„Nimic nu se pierde în acest loc”, a spus Vor. Și-a coborât vocea. „Ai putea crede că corpurile sunt pur și simplu abandonate în deșert, aruncate într-o groapă comună de vreun fel. Puțini vor vorbi despre ceea ce sunt pe cale să-ți spun, dar există zvonuri că oamenii din deșert sunt atât de disperați după apă încât descompun corpurile pentru orice umiditate se găsește în carne.”

Phillips părea decisiv neliniștit, dar Vor recunoștea necesitățile într-un loc atât de aspru. “*Noi* avem opțiunea de a pleca de aici, Căpitane. Mulți dintre acești oameni nu o fac. Când mor pe Arrakis, dispar.” Simțea o greutate în piept.

Neavând dorința ca trupul lui Griffin Harkonnen să sufere o soartă similară, Vor l-a trimis acasă pentru ca tânărul să poată fi îngropat pe pământul familiei.

Griffin fusese un tânăr care se afla în afara adâncimii sale și care căuta o răzbunare nechibzuită și necontrolată. Vor înțelegea de ce Griffin îl învinovățea pentru rușinea Casei Harkonnen, dar tânărul nu trebuia să moară.

Nu am putut să-l salvez, se gândi Vor. Și Harkonnenii continuau să-l urască. Asta era tot ce realizase Vor cu viața sa? Asta era acum moștenirea lui, umbra care se va agăța de numele familiei sale?

El era fiul Titanului Agamemnon, disprețuitul cymek, dar Vor a depășit asta pentru a deveni cel mai mare Erou al Jihadului. El câștigase Bătălia de la Corrin și învinsese mașinile gânditoare pentru totdeauna. Dar el era, de asemenea, responsabil pentru rușinea protejatului său Abulurd Harkonnen, care

a adus efectiv la pământ întreaga casă nobilă și i-a trimis în exil....

Și-ar fi dorit să fi putut călători la Lankiveil cu trupul lui Griffin, să se confrunte cu familia, să explice ce s-a întâmplat, mai degrabă decât să scrie o notă scurtă și criptică. Dar Harkonnenii deja îl urau prea mult și l-ar fi omorât pe loc. Oferirea sa de pace ar fi fost văzută ca o sărăcire a unei răni deschise. Totuși, el și-a neglijat responsabilitatea și nu exista nicio scuză pentru asta, oricât de dureros ar fi fost.

Neliniștit, căpitanul Phillips s-a întors de la corpurile înfășurate. „Nu pot să părăsesc acest planetă suficient de repede.”

* * *

PE MĂSURĂ CE nava de marfă se ridica de pe Arrakis și se îndrepta spre folderul spațial Nalgan Shipping care aștepta în orbită, Vor st ătea în scaunul de copilot. El urmărea instinctiv instrumentele și tot ce făcea căpitanul, deși avea alte gânduri în minte.

În viața sa lungă și îndelungată, Vor a încercat întotdeauna să facă lucrul moral, luând acțiuni de care nu ar regreta mai târziu. Dar, trăind mai mult de două secole, a făcut prea multe lucruri pe care și-ar fi dorit să se fi desfășurat diferit... lucruri care îi rămăseseră în memorie, incomplete. La sfârșitul Jihadului, s-a retras și a încercat să dispară în istorie, dar istoria nu l-a lăsat să plece. Amintirile sale nu l-au lăsat să plece.

Indiferent de care planetă a vizitat, a văzut amintiri ale trecutului și lucruri pe care dorea să le schimbe în legătură cu viitorul. Gândurile despre Griffin Harkonnen și amintirile despre cum Vorian a rănit Harkonnenii—fie intenționat, fie accidental—s-au mutat în prim-planul conștientizării sale și au șoptit ca niște fantome în jurul său.

Vor nu știa ce va fi moștenirea sa dacă va dispărea complet din Imperiu. Cum și-ar defini scopul vieții sale? Timp de decenii a fost un războinic—un erou pentru cei mai mulți, dar un răufăcător pentru alții. A lăsat în urmă o urmă de moarte, distrugere și vise spulberate. În tot acest timp, a regretat în special pierderea a două femei foarte iubite—Leronica, care a murit pe Salusa

Secundus la vârsta de nouăzeci și trei de ani, chiar înainte de sfârșitul Jihadului, și cel mai recent pe draga sa Mariella, pe care o căsătorise pe Kepler și cu care rămăsese, de asemenea, pe măsură ce și ea îmbătrânea... până când Împăratul Salvador l-a forțat să părăsească Kepler și să dispară din nou. Având de ales, Mariella a optat să nu meargă cu el și, în schimb, a rămas cu copiii și nepoții lor.

Inima lui suferea din cauza dorului pentru ambele femei, pentru copiii săi și pentru nepoții săi. Cu multe decenii în urmă, fusese străin de fiii săi gemeni, născuți din Leronica, și îi lăsase pe toți în urmă. Probabil că avea mulți alți nepoți despre care nu știa, chiar și strănepoți și altele.

De la moartea lui Griffin, el nu a făcut decât să nu meargă nicăieri, rătăcind fără o destinație, ținându-și capul plecat… dar de ce nu ar trebui să încerce măcar să facă ceva bun? Nu s-a născut pentru a fi un spectator pasiv — și nu putea rămâne invizibil la nesfârșit. Dorea să realizeze ceva care chiar *contează.*

Pe măsură ce naveta plină de condimente se apropia de folderul spațial Nalgan în orbită, el privea spre stele. De când s-a înscris ca marinar fără legături, a continuat să simtă vinovăția roșind în el, iar această întoarcere pe Arrakis nu a făcut decât să amplifice durerea.

Vor a decis că trebuie să vindece rănile. Pentru binele tuturor descendenților săi, indiferent de unde s-ar afla, numele Atreides era mai mare decât el.

Când nava de marfă s-a așezat în docul său la bordul navei spațiale, Vor i-a spus căpitanului Phillips: „Îmi pare rău, dar am ... o altă chemare. Va trebui să părăsesc nava de îndată ce pot aranja un alt mod de transport.”

Căpitanul părea șocat, chiar dezamăgit. „Dar m-am obișnuit cu tine! Ai nevoie de o mărire?” A zâmbit stângaci. „Vrei *jobul meu*? Aș fi fericit să schimb locurile—nu aș oferi niciodată această ofertă altcuiva, dar ești cel mai calificat pilot și muncitor pe care l-am avut vreodată.”

„Nu, nu este vorba despre bani sau poziție.” De fapt, Vor avea o mare avere distribuită în numeroase bănci planetare, o avere pe care o acumulase în

viața lui lungă. „Există... anumite probleme pe care trebuie să le rezolv din trecutul meu. Regret că am dat un termen atât de scurt. Îmi pare rău că trebuie să fac asta pentru tine."

Phillips a așteptat detalii suplimentare, dar Vor le-a păstrat pentru el. În cele din urmă, căpitanul a suspinat. „E evident pentru oricine că ești prea calificat pentru slujba ta—ar fi trebuit să-mi dau seama că porți în minte o carte plină de secrete."

Vor a dat un semn misterios. *De fapt, secretele mele ar umple multe volume, nu doar o singură carte.* „Poate că drumurile noastre se vor întâlni în viitor."

Phillips a pus un braț muscular peste umărul său. „Nu e nevoie să aranjezi un transport alternativ. Te voi duce oriunde vrei să mergi, i ar Nalgan Shipping va plăti pentru asta. Care este destinația noastră?"

După un moment de gândire intensă, Vor a spus: „Lankiveil."

Deșertul este nesfârșit. Chiar dacă cineva călătorește peste dune toată ziua și noaptea, la răsărit orizontul va fi la fel de departe și va arăta la fel ca în ziua precedentă.

—zicerea deșertului

Când Draigo Roget s-a întors în Orașul Arrakis și a respirat aerul uscat și zgomotos, a observat detaliile din jurul său cu focalizarea catalogată a unui Mentat antrenat. De asemenea, s-a bazat pe propriile sale experiențe. Fusese pe această planetă de multe ori.

Printre celelalte îndatoriri ale lui Draigo, Directorul Venport delegase supravegherea operațiunilor de recoltare a condimentului către el. Cu focalizarea sa de Mentat și loialitatea față de VenHold, îmbunătățise deja eficiența și rentabilitatea muncii.

De când a părăsit școala Lampadas, Draigo a antrenat mai mulți candidați Mentat de-ai săi. Având în vedere volatilitatea fanaticilor butlerieni, Directorul Venport știa că este prea periculos să infiltreze mai mulți operativi în academia Mentat chiar acum. Dacă ar face asta, paranoicul Manford Torondo ar putea să-i descopere—și să-i omoare. Mai bine ca Draigo să-i învețe el pe candidați.

Prin intermediari VenHold, el obținuse o aprovizionare cu un nou medicament promițător pentru concentrare a gândirii, sapho, și începuse să-l administreze în doze mici unor studenți de-ai săi ca experiment; Directorul Albans păstra o aprovizionare în școala Lampadas, dar nu îl folosise. Rezultatele timpurii ale lui Draigo păreau promițătoare, dar el intenționa să procedeze încet.

Mai mulți dintre ucenicii lui Draigo lucrau în Orașul Arrakis ca angajați ai Combined Mercantiles, iar doi dintre noii săi Mentati l-au întâlnit la

spațiuport. Fără a necesita politețuri, Draigo a cerut un raport în timp ce se îndreptau spre sediul companiei. Primul Mentat, un bărbat mic cu o voce înaltă, a prezentat un rezumat clar al activităților lor. „Am studiat modelele meteorologice de pe Arrakis, analizând imagini de la noile noastre sateliți meteorologici proprietari. Vremea este capricioasă, dar dezvoltăm modele generale. Cu cât prezicem mai eficient furtunile, cu atât mai bine putem planifica operațiunile noastre de recoltare.”

„Și să reducem pierderile de echipamente,” a spus al doilea Mentat, un bărbat mai înalt, ușor mai în vârstă.

„Există vreo progres în a face față viermilor de nisip uriași?” a întrebat Draigo. „Putem să-i detectăm mai devreme sau să-i alungăm când atacă operațiunile noastre de recoltare a condimentelor?”

„Niciun progres, domnule,” a spus primul Mentat. „Viermii de nisip nu pot fi opriți.”

Draigo s-a oprit să se gândească la asta pentru un moment, apoi a dat un semn scurt din cap. A acceptat concluzia lor. „Nefericit.”

Clădirea Combined Mercantiles era răcoroasă în interior, iar aerul rămânea uscat. Nu erau feronerie reale în instalația etanșă, dar pe peretele sălii de conferințe era o fereastră falsă care arăta o coastă accidentată și valuri care se spărgeau sub un cer plin de nori groși de ploaie, un loc pe care nativii din Arrakis nu l-au văzut niciodată.

„Am adus mai mulți candidați Freemen, așa cum ai cerut. Unii au refuzat, dar unul a fost suficient de curios pentru a-i convinge pe ceilalți.”

„Un Freeman curios?” a spus Draigo. „Asta este un semn bun.”

Șase tineri prăfuiți și bronzați stăteau în cameră în jurul unei mese lungi. Draigo Roget i-a studiat în tăcere, iar ei au făcut același lucru cu el. Toți aveau ochi albaștri în albaștri, indicând o viață întreagă de expunere la melange—ceea ce ar trebui să fie mascat, pentru a nu stârni suspiciuni în afara lumii. Această problemă putea fi rezolvată.

Unii dintre oamenii din deșert erau neliniștiți și priveau imaginea zidului oceanului cu teamă și intimidare. Unul dintre tinerii bărbați era mai fascinat decât ceilalți, iar intensitatea lui părea să-i încurajeze să

fii atent. Deoarece erau îmbrăcați în robe din fibră de condimente acoperite cu praf, iar corpurile lor erau închise în costumele de distilare necesare pentru supraviețuirea în deșert, lui Draigo i-a luat un moment să-și dea seama că unul dintre grup era o femeie.

După o lungă pauză de evaluare reciprocă, Mentatul a spus: „ Am vrut să vorbesc cu tine. Sunteți oamenii liberi ai deșertului?”

Un tânăr, cu un chip slab și bărbie ascuțită, a aruncat o privire către tovarășii săi, apoi s-a ridicat în picioare. „Nu suntem oameni liberi, dacă suntem prizonieri ai ofertei atrăgătoare pe care oamenii tăi ne-au făcut-o.”

„Și vrei să o auzi, altfel nu ai fi aici.”

„Ar trebui să ne întoarcem afară la sietch,” a spus un Freeman cu o expresie încruntată și pielea ridată, îmbătrânită. „Nu aparținem aici.”

„Nici eu nu aparțin acolo”, a spus tânărul cu bărbia ascuțită. „ Am discutat despre asta. Credeam că vrei să înveți despre celel alte lumi.”

„Am tot deșertul de văzut”, a mormăit Freeman, cu o față încruntată. S-a lăsat înapoi în scaunul său.

Singura femeie dintre ei l-a privit pe Draigo și a întrebat: „Cum știm că ne putem baza pe tine?” Era atât de slabă și cu pielea tăbăcită încât frumusețea ei fusese ștearsă de căldură și de clima aridă. Corpul ei nu avea nicio umiditate suplimentară pentru a-i umple sânii într-un mod normal, iar costumul ei de distilare ascundea chiar și o sugestie de curbă.

Draigo a râs. „Nu am făcut nimic pentru a te face să ne pui la îndoială. Ți-am arătat ospitalitate, ți-am oferit apă, și ai băut-o. Poți pleca dacă nu dorești să fii aici, dar mai întâi uită-te la lumea prezentată pe perete. Te putem duce acolo.” A arătat. „Și la multe alte planete. Nu visează niciunul dintre Liberi la restul universului? Dacă nu-ți place, poți să te întorci în deșertul tău mizerabil.” „De ce ne-ai cerut să venim aici?” a spus altul dintre tinerii bărbați .

„Pentru că ați sabotat echipamentele noastre de recoltare a condimentelor,” a spus Draigo, afirmând un fapt, nu acuzându-i. „Ați stricat unele dintre

pliante, contaminându-și pachetele de energie cu nisip și încălcându-și etanșeitatea.

Tânărul cu bărbia ascuțită s-a încruntat. „Nu știm nimic despre astfel de crime. Nu poți dovedi că am avut vreo parte în asta.”

„Nu-mi pasă dacă ai fost tu,” a spus Draigo. „Și chiar dacă t e-aș pedepsi, altcineva ar veni, și altcineva după aceea. Ar fi ca și cum ai folosi o mână pentru a bloca nisipul să intre într-o casă, lăsând ușa larg deschisă.”

„Atunci de ce suntem aici?” a cerut tânăra.

„Mai întâi, spune-mi numele vostru,” a spus Draigo.

„Un nume este un lucru privat, nu dat cu ușurință,” a spus ea. „ L-ai câștigat?”

Draigo a zâmbit. „Ți-am oferit apă. E atât de mult să cer numele vostru în schimb?”

Femeia a zâmbit rigid și a spus: „Eu sunt Lillis. Ceilalți pot să-ți ofere numele lor dacă doresc. Nu-mi este frică.”

Draigo a râs din nou. „Cel puțin unul este fără frică.”

„Eu sunt Taref,” a spus cel cu bărbia ascuțită, care părea să fie liderul. Ceilalți patru, cu grade variate de reticență, s-au prezentat ca Shurko (cel aspru), Bentur, Chumel și Waddoch.

Draigo a umblat prin cameră. Fusese în deșert la bordul f abricilor de condimente; de două ori a văzut chiar viermi uriași distrugând echipamente de recoltare care nu puteau fi îndepărtate la timp. Tindea să fie de acord cu evaluarea Mentat-ilor săi că nu e xistau apărarea evidente împotriva unor astfel de leviatani. Auzise chiar prin surse de încredere că Liberii știau cum să *călărească* viermii de nisip pe distanțe mari. Draigo nu era sigur că crede acea poveste incredibilă, dar erau atât de multe rapoarte….

„Oamenii tăi au sabotat echipamentele noastre. Mă îndoiesc că o faci pentru că îi urăști pe cei din afara lumii care recoltează mirodenii. Combined Mercantiles oferă materialele necesare aici în Orașul Arrakis, dacă alegi să le cumperi, dar în rest lăsăm triburile în pace în deșertul tău. Cred că tinerii

oamenii ca voi vandalizează echipamentele noastre pentru că sunt plictisiți și neliniștiți. Este o formă de divertisment și o provocare. Doriți să lăsați o amprentă.

Draigo a observat expresiile lor. Acești tineri Liberi erau prudenți, dar nu foarte bine pregătiți în a-și ascunde emoțiile. A văzut o foame în fețele lor maronii și piele uscată, ochii lor întunecați, intens albaștri.

„Permiteți-mi să vă ofer o oportunitate, o modalitate de a vă canaliza abilitățile. Cunoașteți deșertul... și știți că deșertul nu este totul în univers.” A făcut un gest spre peretele de proiecție. „Nu v-ați dori să mergeți undeva diferit, poate pe o planetă cu atât de multă apă încât să vă puteți scufunda în ea, sau să priviți în cer și să vedeți picături căzând prin aer, ca nisipul ridicat de o furtună?” A ascultat murmurul lor, a dat din cap din nou spre peisajul oceanic. „Caladan nu este nici măcar o lume specială. Nimeni altcineva din Imperiu nu o consideră remarcabilă.”

„Cum poate fi asta?” Lillis nu își putea lua ochii de la i maginile mării furtunoase. „Atât de multă apă într-un singur loc!”

Draigo a râs. „Se numește ocean. Cele mai multe lumi le au, cel puțin cele pe care trăiesc oamenii. Nu ți-ar plăcea să vezi acel planet din prima mână și altele asemănătoare? Te pot lua din acest deșert, să-ți arăt că există mult mai mult decât dunele din Arrakis.”

„Am rezerve în legătură cu asta,” a spus Shurko. „Familia mea și deșertul au fost întotdeauna suficiente pentru mine.”

Taref a scos un sunet de dispreț. „Te-am auzit spunând altceva.”

Shurko părea copleșit. „Doar eram de acord cu *tine* când am spus asta. Dar asta nu înseamnă că am intenționat să abandonez complet deșertul.”

„Dacă te simți neliniștit în legătură cu asta, atunci nu ești genul de persoană pe care o caut,” a spus Draigo. „Și dacă vii cu noi, te putem aduce înapoi într-un an, dacă dorești, o persoană mult mai înțeleaptă și mai experimentată.”

„*V*reau să văd oceanul,” a spus Taref, de parcă ar fi provocat pe ceilalți să nu fie de acord cu el. Avea manierele unui lider natural, dar abilitățile și încrederea lui nu erau încă bine dezvoltate. „Și voi toți mi-ați spus la fel când eram în tabără.”

Colegii săi rămași s-au uitat unii la alții. Așteptaseră conducerea lui Taref și toți au fost de acord să accepte oferta, deși cu grade variate de entuziasm. Shurko a ezitat și, în cele din urmă, a spus: „Atunci voi merge și eu.”

Draigo și-a întărit vocea. „Nu sunt interesat de voluntari care își schimbă atât de ușor părerea. Ceea ce cerem va fi dificil, dar captivant. O șansă pe care niciun alt Freeman nu a avut-o. Vrei să fii primul... sau vrei să nu fii nimic?”

Acum, însă, era o chestiune de mândrie pentru Shurko. „Îți dau cuvântul meu. Voi merge cu prietenii mei. Vom rămâne împreună.”

Lillis a exprimat prudență. „Ce vrei de la noi în schimb?”

Draigo a zâmbit. „Fă ceea ce ai dovedit deja că poți face atât de bine—sabotaj. Te vom antrena. Pe Arrakis, s-ar putea să înțelegi cum funcționează mașinile de recoltat mirodenii, dar navele spațiale cu motoare Holtzman sunt cu mult mai complicate. O persoană are nevoie de zeci de ani de educație și inteligență înnăscută pentru a înțelege cum funcționează un motor de foldspace.” A făcut o pauză pentru a se uita la oamenii din deșert, fără a se obosi să-și ascundă puțin disprețul. „Din fericire, este nevoie de mult mai puțin antrenament pentru a face un astfel de motor *not* să nu funcționeze.”

Waddoch a fost surprins. „Sabotaj? De ce ai vrea să ne distrugem una dintre propriile tale nave spațiale?”

„Vreau să sabotezi navele spațiale ale unei *companii rivale*: EsconTran.”

Numele nu însemna evident nimic pentru Freemen. Cei doi ucenici Mentat ai săi erau alertați și atenți. Draigo a încercat o explicație diferită. „Nu aveți triburi? Rivalități?”

„Desigur,” a spus Taref. „Toți avem. Eu sunt fiul unui Naib.”

„Al *treilea* fiu al unui Naib,” a spus Lillis.

„Din cauza celor doi frați mai mari, nu voi conduce niciodată tribul.”

„Compania noastră are rivalități cu alte companii de transport maritim. Dorim să le facem rău.” Acum, oamenii din deșert au înțeles situația.

Taref și-a coborât vocea, care era plină de uimire și respect. „Chiar dacă nu voi fi niciodată Naib, voi fi singurul din familia mea care va vedea o avere

în apă, cum ar fi asta.” El s-a uitat la peretele feronerie. “Voi fi singurul care va vedea ce este acolo.”

Draigo a dat din cap. “În primul rând, permite-mi să te duc pe tine și pe însoțitorii tăi la Kolhar. Acolo te vom instrui, vom crea identități noi convingătoare pentru fiecare dintre voi. Deoarece veniți din Arrakis, nu veți fi în niciun registru de securitate imperial. Numele și identitățile voastre nu vor ridica nicio problemă, dar trebuie să vă dăm filme pentru ochi pentru a acoperi ochii voștri albaștri, altfel vor atrage prea multă atenție. În mod aparent, veți fi muncitori simpli, pricepuți în întreținerea de bază a motoarelor, pentru că vă vom oferi acea expertiză. Și apoi veți face în secret anumite ajustări la părți și sisteme critice. EsconTran are deja un istoric de siguranță dezamăgitor, iar cu ajutorul vostru putem f ace lucrurile mult mai rău.”

Taref a aruncat o privire către tovarășii săi, apoi înapoi la fereastra falsă a oceanului. Când în sfârșit s-a întors să-l înfrunte pe Draigo, Mentatul a recunoscut foamea strălucitoare de acolo, o dorință de a vedea noi orizonturi și de a scăpa de deșertul sumbru. „Dacă ne iei de aici și ne arăți lumi noi, Draigo Roget, atunci distrugerea câtorva nave spațiale pentru tine este un preț mic pe care trebuie să-l plătim.”

Dintr-o anumită perspectivă, istoria—de fapt, toată existența—poate fi privită ca un joc cu atât câștigători, cât și învinși.

—GILBERTUS ALBANS, memo intern al Școlii Mentat

A fost un spectacol în Curtea Imperială, iar Gilbertus și-a jucat bine rolul, pentru că Manford Torondo îl observa. Îngropat în spatele unor straturi de ziduri mentale impenetrabile, el resimțea disprețul de a fi tratat ca un animal de spectacol pentru Butlerieni.

Manford nu îl considera pe Gilbertus nici un egal, nici un aliat, ci mai degrabă un instrument, o armă—un mijloc pentru liderul Butlerian de a-și f ace punctul de vedere. În afară de poate de loialul său Maestru al Sabiei, Manford îi vedea pe toți oamenii în același mod, de la cel mai umil adept fanatic până la Împăratul Salvador Corrino. El arăta dispreț față de oricine nu era la fel de hotărât ca el… și *nimeni* nu era la fel de hotărât ca el.

Manford a făcut clar că se baza pe Mentatul său antrenat pentru a dovedi că mașina de gândire era inferioară. Dacă Gilbertus nu reușea să câștige concursul asignat, Butlerienii își vor exprima dezamăgirea asupra Școlii de Mentat.

În locul costumului său obișnuit de Director, Gilbertus a purtat o simplă robă de Mentat când a intrat în Camera Imperială de Audiență satelitară. Chiar și această cameră laterală era mai mare decât orice sală de curs de la Școala de Mentat. Podeaua fusese eliberată pentru a crea o expansiune deschisă, asemănătoare unei arene gladiatoriale, în centrul căreia se afla o singură masă pentru Gilbertus și jocul său.

În locurile din jurul perimetrului, mulțimile deja umpleau camera—funcționari de curte agitați, ambasadori severi din planete variate, comercianți

parteneri, diaconi butlerieni și nobili bogați care semnaseră angajamentul antitehnologie al lui Manford.

Împăratul Salvador stătea pe un tron fals, o imitație palidă a adevăratului său scaun din cristal verde. Era modul său stângaci de a arăta că spectacolul l ui Manford nu era suficient de important pentru a justifica utilizarea camerei principale a împăratului cu mobilierul său regal.

Gilbertus a observat că împărăteasa Tabrina era vizibil absentă. Căutând prin înregistrările sale de memorie ale altor apariții la curte, și-a amintit de numeroase ocazii când nu o văzuse pe Tabrina lângă soțul ei.

Roderick Corrino ocupa unul dintre locurile speciale rezervate, suficient de aproape încât să poată urmări partida de șah piramidal. Soția sa, Haditha, și fiul lor cel mic și cele trei fiice erau cu el, de parcă acest spectacol ar fi fost o plimbare plăcută în familie. Râzând și șoptindu-i, Roderick și-a așezat cea mai mică fiică, Nantha, pe genunchi.

Mai multe dintre surorile ortodoxe care au slujit la curte erau de asemenea acolo, așteptând rigid. Maica Reverendă Dorotea plutea aproape de Împărat, poate pentru a-i oferi sfaturi, poate pentru a explica nuanțele jocului. Deși Salvador înțelegea regulile șahului piramidal, nu a demonstrat niciodată vreo abilitate deosebită când l-a jucat.

Gilbertus a aruncat o privire în jurul audienței, numărând participanții și memorând identitățile lor într-o singură clipire. Nimeni aici nu ar aplauda pentru adversarul său, iar mek-ul de luptă urma să fie distrus indiferent de rezultat. Deși robotul era un model relativ primitiv, Gilbertus era sigur că mek-ul avea suficientă conștientizare pentru a înțelege soarta sa.

Fără a vorbi, Gilbertus s-a apropiat de masă și de setul de șah expus. Tabla și piesele erau mai mari decât dimensiunea standard, astfel încât observatorii din rândurile îndepărtate să poată vedea ce se întâmplă.

Mek-ul de luptă castrat era sprijinit pe tabla de joc, fără a se zbate, cu senzorii săi optici strălucind slab. Picioarele robotului erau încă detașate, iar trunchiul era fixat pe o platformă metalică. Toate armele cu lamă ale mek-ului fuseseră tăiate, lăsând cioturi obtuze, care confortau

observatorii. Acest model mek a fost mortal în multe feluri dincolo de cele evidente, totuși, Gilbertus nu a vrut să explice cum a știut acest lucru.

„Îmi recunosc adversarul”, a spus el. Rămânând în picioare, Directorul s-a confruntat cu mek-ul într-un gest tradițional de respect care a provocat un murmur tulburat în rândul audienței.

Anari Idaho stătea lângă liderul Butlerian fără picioare, care se odihnea pe un palanquin căptușit. Sabia ei era scoasă și pregătită în caz că ar fi fost nevoie să lupte cu mek-ul de luptă.

Manford a spus: „Aceasta este o provocare între suflet și fără suflet, mintea sfântă a omului și mintea blestemată a mașinii. Mentatul meu, Directorul Gilbertus Albans, provoacă oficial de monul mașină la un joc de șah piramidal. Oamenii nu au nevoie de tehnologie sofisticată pentru a-și atinge potențialul. Mentatul meu va dovedi că oamenii sunt superiori mașinilor în fiecare mod.”

Gilbertus a considerat că este un discurs inutil jingoistic. Fiecare persoană din public știa ce urma să se întâmple și care erau mizele. Gândindu-se la istoria umană antică, i-a venit în minte bătăliile din Colosseum, gladiator împotriva gladiator, adepți religioși asupriți puși f ață în față cu prădători flămânzi, deși nu aveau nicio șansă de supraviețuire. Șahul piramidal era un alt tip de luptă, dar robotul de l uptă din fața lui era ca unul dintre acei prizonieri creștini condamnați.

Fără îndoială, Manford formulase un răspuns adecvat chiar dacă Gilbertus ar trebui să piardă, pregătit să numească aceasta o „ victorie morală” mai degrabă decât una reală. În acest caz, Butlerienii își vor lua revanșa asupra Școlii Mentat mai târziu.

Dar Gilbertus nu plănuia să piardă. S-a așezat la masa de joc și a făcut un gest casual cu brațul. „Ca provocator, cedez prima mutare adversarului meu.” A acorda prima mutare i-a oferit mek-ului un ușor avantaj. Gilbertus dorea să arate clar că nu trișează sau că nu profită în alt mod de robot.

Îndreptându-se înainte în scaunul său, Roderick Corrino părea surprins; Salvador părea deranjat. Manford nu se aștepta să facă o astfel de

ofertă, dar nu a reacționat; expresia de pe fața lui clasic de fr umos arăta că avea o încredere totală în Directorul Mentat.

Robotul și-a mutat figura de Leu înainte și în sus, la o altă platformă de luptă. Gilbertus a răspuns cu Martirul cu față de erou, mutându-se pentru a bloca. Robotul a ales Infantul într-o joacă sacrificială. Ideea în sine a deranjat publicul, aducând în minte asasinarea copilului Serenei Butler de către Erasmus - evenimentul care a declanșat Jihadul Butlerian.

Gilbertus a contracarat cu propriul său Leu, ridicându-se trei niveluri. Era în ton cu detaliile fine ale jocului, concentrat pe desfășurarea scenariilor și strategiilor, planificând zece mutări înainte și gândindu-se la un contraatac pentru orice abordare pe care mek-ul ar putea-o lua.

Mașina de gândire a mutat o altă piesă, un simplu soldat de i nfanterie, într-un gambit curios. Gilbertus a apucat soldatul de infanterie și l-a îndepărtat de pe tablă. Când robotul a făcut următoarea sa mutare, o cascadă de posibilități s-a așezat în ordine, iar Gilbertus a văzut strategia mașinii. Era într-adevăr o șansă bună ca adversarul să câștige. Gilbertus și-a ajustat propriile planuri. A început să transpire puțin, conștient cu durere că robotul nu va arăta niciodată o astfel de slăbiciune umană.

Unul dintre nobilii din audiență a scos un oftat prea tare; el a prins și intenția robotului, deși majoritatea celorlalți spectatori nu au înțeles. Gilbertus a făcut o mutare defensivă pe tabla multilayer, iar robotul a blocat-o, diminuând opțiunile viabile ale lui Gilbertus. A văzut o cale îngustă și spera ca robotul să nu o recunoască la fel.

Mek-ul a fost necruțător, contracarându-l pe Gilbertus, forțându-l într-un colț vulnerabil la cel mai jos nivel. Publicul a început să devină neliniștit. În vederea sa periferică, a observat expresia furtunoasă a lui Manford.

Gilbertus și-a reaplicat toată concentrarea de Mentat asupra jocului. Știa un lucru pe care publicul nu putea să-l ghicească, ceva ce nici mek-ul de luptă nu știa: În ultimele secol și jumătate, jucase regulat șah piramidal cu Erasmus. Robotul independent era un adversar priceput care îi perfecționase tacticile l ui Gilbertus, învățându-l multe trucuri subtile. Acest

mek-ul de luptă ar putea avea regulile încorporate în programarea sa, dar Gilbertus știa cum să folosească aceste reguli pentru a-și asigura propria victorie.

Încă două mutări de retragere din partea lui Gilbertus, iar mek-ul a avansat de fiecare dată, spre capcana pe care o pregătea Directorul. Împăratul Salvador părea vizibil neliniștit. Sora Dorotea i-a șoptit la ureche, dar orice ar fi spus nu l-a liniștit. Gilbertus a făcut încă o mutare, iar mek-ul de luptă a răspuns așa cum era de așteptat.

Apoi, Mentatul a declanșat capcana. A prins Leul și în următoarele două mutări a folosit unul dintre soldații săi pentru a bloca evadarea Mamei și apoi a captura piesa. În încă trei mutări, a întors jocul prin capturarea Marelui Patriarh și aruncând piesa deoparte cu lipsă de respect.

Mulțimea a strigat. Robotul a recunoscut înfrângerea inevitabilă, dar a continuat să joace. Gilbertus nu avea de ales decât să finalizeze victoria, în toate detaliile sale. Nu credea că fiecare vestigiu al tehnologiei ar trebui disprețuit și călcat în picioare, dar acesta era un rol, și l-a jucat bine. Deși sentimentele sale erau contradictorii în legătură cu mașinile gânditoare, el, desigur, s-a alăturat umanității.

Manford a aplaudat. „Directorul Mentat a dovedit ceea ce deja știm. Mașinile nu sunt doar rele, ci sunt și depășite, i relevante și inferioare omului. Ele nu servesc niciunui scop util. Toate pot fi distruse, iar civilizația noastră ar fi mai bună pentru asta. Ne putem îmbunătăți fără pata mașinilor.”

Anari Idaho a pășit înainte. În locul obișnuitului său sabie cu lamă ascuțită, ea purta o sabie cu puls modificată, tipul folosit odată de Maestrii Sabiei pentru a lupta împotriva roboților în timpul Jihadului. Ea a livrat lovitura de grație, împingând lama sa pulsantă în mek-ul de luptă, descărcând o explozie de energie care a deranjat circuitele sale gelatinoase, eliberând un scânteiet de scântei. Mek-ul fixat a bâjbâit și s-a zbătut, apoi a căzut nemișcat.

Anari a retras o altă armă de la șoldul ei, un ciocan greu din aliaj, pe care l-a folosit pentru a zdrobi mașina într-o ruină îndoită, în mijlocul aplauzelor din ce în ce mai puternice.

Gilbertus a stat nemișcat, acceptând rezultatul. Întregul acest spectacol a servit puțin scopului, cu excepția de a-i oferi lui Manford Torondo o scuză pentru propagandă, iar Gilbertus a jucat conștient în acest joc.

Când Anari și-a terminat eforturile, și-a șters sudoarea de pe frunte și a făcut un pas înapoi. Ridicând sabia-puls în o mână, ciocanul greu în cealaltă, a zâmbit către Gilbertus. „Bună treabă, Director.”

A acceptat laudele ei, dar în pasajele secrete ale minții sale, a creditat victoria mentorului său, Erasmus.

Oamenii sunt fără sfârșit perplexi și fascinanti. Nu este de mirare că au nevoie de atât de multe emoții diferite pentru a concocta explicații, scuze și raționalizări pentru tot comportamentul lor irațional.

—ERASMUS, Caiete de laborator

Cu Gilbertus plecat pe Salusa Secundus, robotul independent a folosit ochii-spion pe care îi instalase în întreaga Școală Mentat pentru a observa activitățile cursanților. Studenții au urmat cu sârguință îndrumările supraveghetorilor și administratorilor, forțându-și creierul să se concentreze corespunzător și urmând curriculumul Directorului… fără să își imagineze vreodată că fundația instruirii lor provenea de la o mașină de gândire disprețuită—care îi observa tot timpul.

Erasmus s-a bucurat de ironie, dar a fost și frustrat. Timp de secole în imperiul mașinilor de gândire, el fusese un cercetător pasionat, participând la experimente practice. A găsit revigorant să manipuleze subiecți umani și să verse sânge în numele înțelegerii. Gilbertus l-a ajutat pe Erasmus în multe dintre experimente. Acestea fuseseră vremuri excelente.

Subiecții umani nu fuseseră participanți dornici, dar de-a lungul istoriei științei, ce animal de laborator a fost fericit să-și sacrifice viața pentru un beneficiu mai mare al cunoașterii? În cercetările sale, Erasmus a dat peste un vechi proverb: Există multe moduri de a tăia o pisică, iar pisicile nu le plăceau niciunul dintre ele. Oamenii pe care i-a tăiat (literalmente) nu au apreciat nici ei experiența.…

Acum, prins și impotent, singurul refugiu al nucleului robotului consta în evaluarea studenților de la distanță. A observat un grup de ei adunați în jurul unei mese de disecție din oțel inoxidabil pe care au întins un dragon de mlaștină reptilian. Specimenul mort, de două metri lungime, avea creste spinoase și plăci de armură verzi suprapuse, precum și dinți curbați pentru a prinde prada.

Erasmus s-a concentrat asupra vederii, a crescut mărirea .

Ajutoarele sale robotice mici munciseră din greu pentru a plasa ochi-spioni în afara zidurilor complexului școlii, astfel încât să poată observa orice ucenic care cădea pradă prădătorilor de mlaștină. A monitorizat fiecare astfel de exercițiu, calculând șansele și—da, a recunoscut în sinea sa—sperând să vadă un atac sângeros. Voia să observe cum se apărau Mentats-ii în f ormare. Până acum, niciunul nu a reușit să înfrunte un dragon de mlaștină în luptă directă, deși doi au opus o luptă extraordinară.

Acum, în laborator, studenții au folosit cuțite chirurgicale și unelte de tăiere zimțate pentru a face incizii prin plăcile de armură ale dragonului. Erasmus și-a dorit să poată participa, stând în corpul său anterior din metal fluid sau chiar într-un corp mek mai greu. Își amintea forma sa fizică frumoasă cu mâinile delicate de argint care erau capabile să manipuleze unelte complexe.

Personal, el a obținut întotdeauna mai multe perspective din disecarea subiecților umani în timp ce erau încă *vii.* Ce mod mai bun de a analiza reflexele și răspunsurile la durere? Subiecții vii, în durere, ofereau de asemenea cele mai bune date despre emoții. El observa și măsura expresia din ochii lor, cererea și implorarea, panică pură, și apoi—o schimbare distinctă care era evidentă odată ce învățase ce să caute—pierderea speranței chiar înainte de apariția morții.

Acum, studenții au desfăcut fibrele musculare gri și au îndepărtat organele interne ale reptilei. Deși moartă, creatura din mlaștină se mișca reflexiv, iar maxilarele sale lungi s-au strâns. Unul dintre studenți a sărit din calea ei, abia la timp pentru a-și păstra mâna neatinsă. Chiar și așa, dintele curbat a lăsat o zgârietură adâncă și roșie pe brațul ei.

Erasmus s-a concentrat pe zgârietură. Știa că reptilele din mlaștină purtau bacterii mortale în saliva lor. O zgârietură de la acest dinte ar putea

se infecteze, să devină gangrenos, iar studentul ar putea muri, febril și vorbind fără sens, în dureri insuportabile. Erasmus spera că echipa medicală a școlii nu va trata zgârietură. Ar fi foarte interesant să studiezi efectele delirului asupra unei minți Mentat îmbunătățite.…

A trecut la un alt set de ochi-spion pentru a observa o cameră plină de noi cursanți care studiau pagini și pagini de numere aleatorii, pe care apoi erau rugați să le reproducă din memorie. Exercițiul i-a ajutat să își organizeze creierele, să reproducă abilitățile unei mașini (cu excepția faptului că o mașină gânditoare nu avea nevoie să exerseze). Mulți dintre cei admiși au eșuat în această etapă și au fost eliberați din școală, dar alții au reușit să î nvețe. Erasmus i-a admirat pentru perseverența și determinarea lor, deoarece oamenii aveau astfel de dezavantaje mari cu creierele lor moi și haotice.

Erasmus a considerat toate abilitățile sale de gândire de bază ca fiind de la sine înțelese. Cu mult timp în urmă, el fusese identic cu atât de mulți alți roboți, programați de Omnius pentru a servi Imperiului Sincronizat. Computerul ever mind fusese duplicat pe sute de lumi, fiecare nucleu de memorie separat menținând paritatea prin nave de actualizare, cum ar fi cea pilotată de Vorian Atreides.

Erasmus câștigase unicitate doar printr-un accident fericit. După ce a căzut într-o crevasă de gheață pe Corrin, el fusese prins timp de peste un secol, perioadă în care nu avea nimic de făcut decât să mediteze asupra existenței sale și să-și dezvolte personalitatea avansată. Până când Erasmus a fost salvat, el era diferit de orice alt robot independent... și acesta a fost momentul în care a început să facă lucruri mărețe. Suferința sa fusese necesară pentru a-l transforma într-o astfel de mașină de gândire superioară, una cu o minte foarte creativă.

Într-un sens, situația sa actuală era similară—prins și neputincios, dezmembrat. Dar Gilbertus putea să-l salveze în orice moment.

Acum că cei doi s-au ascuns atât de mult printre oameni sălbatici, Erasmus se îngrijora că tutorele său a devenit corupt, chiar simpatic cu restul rasei sale. Era timpul ca amândoi să părăsească Lampadas, să-și schimbe parametrii, să creeze o nouă identitate pentru

Gilbertus. Deluziile butleriene erau interesante, dar periculoase—și deveneau din ce în ce mai periculoase.

Gilbertus instalase deja apărări mai puternice în jurul Școlii Mentat, sub pretextul de a o proteja pe sora Împăratului. Ziduri înalte înconjurau acum complexul școlii, iar abordarea prin labirintul de mlaștini era dificilă. Porțile erau închise, câmpul de aterizare era mic și sigur. Malul lacului era protejat cu apărări electronice și fizice, augmentate de prădători periculoși în apă.

Dar nu era suficient, din punctul de vedere al lui Erasmus.

Folosind drone robotice mici pentru a finaliza munca, nucleul robotului a creat căi avansate de conducte și a instalat unități ascunse de dispersie a energiei de înaltă intensitate, o rețea care putea proiecta un impuls cu microunde pentru a incapacita inamicii umani. Totuși, nu și-a lăsat garda jos.

Atenția lui Erasmus a continuat să rătăcească prin întreaga școală. Timpul trecea pe nesimțite în timp ce studia activități care odată fuseseră atât de fascinante, dar acum erau plictisitoare. Într-o cameră de i nstrucție, șapte studenți Mentat priveau un perete care proiecta puncte de lumină în pătrate de grilă prestabilite, urmând un model complex pe care cursanții erau rugați să-l descifreze. Luminile scintilau ca o ex punere aleatorie de statică, iar cursanții încercau să prezică secvența. Majoritatea dintre ei au eșuat. Numai una—intriganta Anna Corrino—identifica corect secvența de fiecare dată. O privea cum îi mișcă buzele în timp ce murmura răspunsurile.

Pentru o mașină de gândire, timpul era infinit flexibil, fiecare secundă fiind împărțită în nenumărate părți, dar Erasmus a ales să accelereze timpul acum, încetinind procesele sale de gândire astfel încât ziua solitară să treacă într-o clipă. Când s-a lăsat din nou conștient, era noapte afară—și Anna se întorsese în camerele ei. Acum, lucrurile aveau să devină interesante.

Senzorul său extern a detectat o cacofonie de sunete de mlaștină, zumzet și clicuri, chemări de împerechere, țipetele prăzii eliminate, foșnetul animalelor mari prin subpădure, un strop de fălci ascuțite înotând prin mlaștina densă de mangrove.

El și-a canalizat atenția către camerele Annei. Era dornică să meargă la culcare în fiecare noapte acum, pentru că de fiecare dată când se întindea lângă micile difuzoare implantate în pereți, asculta vocea lui liniștitoare și îi răspundea.

„Spune-mi din nou despre iubitul tău, Hirondo Nef," a spus Erasmus.

Tânăra a devenit alternativ emoțională și detașată în timp ce vorbea despre bucătarul palatului care o făcuse să swoon, dar care—în evaluarea lui Erasmus—fusese o simplă distragere și cu siguranță nu merita o specimenă feminină măreață și valoroasă precum Anna.

„Salvador a distrus dragostea noastră," a spus ea cu o ezitare în voce, bucuroasă că avea un ascultător empatic. „A trimis-o pe Hirondo departe, ne-a despărțit."

„Sunt sigur că a avut cele mai bune intenții pentru tine," a sugerat Erasmus.

„Nu, fratele meu se gândea doar la protejarea tronului său. El*a ucis* Hirondo. Știu asta!"

Într-adevăr, Erasmus spera așa. Își dorea să poată fi martor la reacția ei dacă ar descoperi dovezi că s-a întâmplat cu adevărat. Ar fi fost interesant să vadă emoțiile de pe fața ei și să audă țipetele ei de disperare. „Spune-mi mai multe despre fratele tău", a spus el.

Anna a clipit în întuneric. „Care dintre ei? Roderick sau Salvador?"

„Amândoi. Avem destul timp."

Ea a început să enumere un set de fapte organizate curios: datele nașterii lui Roderick și Salvador, înălțimile lor, numele soțiilor lor, numele și datele nașterii celor patru copii ai lui Roderick. Din tonul sumbru al vocii ei, Eras mus putea să-și dea seama că îi ducea dorul teribil de toți.

Apoi Anna a ieșit din starea ei analitică. „De ce pui atât de multe întrebări? Nu ești tu o amintire în mintea mea? Ar trebui să știi toate acestea."

„Sunt prietenul tău, iar prietenii vorbesc între ei." Erasmus s-a gândit la cum Gilbertus fusese studentul său loial și venerat, cum cei doi discutaseră îndelung, jucaseră șah piramidal până târziu în noapte și studiaseră rezultatele experimentelor pe diferite subiecte umane. „Orice ai de spus, Anna, o voi găsi fascinant. Ești o persoană foarte intrigantă

—” S-a oprit înainte să spună *specimen.* În schimb, a spus: „—t ânără doamnă. Vreau să fii protejata mea specială.”

S-a gândit la dragonul din mlaștină pe care ucenicii Mentat l-au disecat. Într-o zi, dacă Erasmus va obține vreun corp nou astfel încât să poată manevra unelte și echipamente, poate că va studia creierul Annei mai îndeaproape, tăindu-l în bucăți și deconstruindu-l pentru a o ajuta… sau cel puțin pentru a învăța mai multe despre mintea umană în general.

„Vreau să fiu un prieten cum nu ai mai avut.”

Ea și-a tras sufletul. „Întotdeauna am vrut asta.”

Anna a continuat să vorbească despre frații ei și despre doamna Orenna, pe care o considera o adevărată figură maternă. I-a spus cât de mult îi lipsește palatul de pe Salusa și refugiul ei special în tanglele unui copac de ceață.

Pe parcursul uneia dintre poveștile ei, Anna a început să plângă. Erasmus ar fi putut să-i ofere platitudini simple pentru a o face să se simtă mai bine, dar a rămas tăcut, continuând să observe cu atenție. Mai bine să lase acest moment să se desfășoare, astfel încât să poată studia încotro se va îndrepta.

Da, era o tânără unică și fascinantă, iar el își putea imagina creierul ei tăiat pe o masă de laborator.

Trecutul este întotdeauna cu noi, într-o formă sau alta. Cei cu percepția corectă pot să-l vadă.

—maxim al Fraților

Trădătoarea Dorotea și surorile ei ortodoxe s-au despărțit de învățăturile Raquellei pentru că au refuzat să accepte orice formă de tehnologie avansată, indiferent de necesitate. Era punctul ei orb, știa Valya. În timp ce se prefăcea că este prietena Doroteei, Valya observase o margine deranjantă de iraționalitate în ochii și comentariile celeilalte femei. În timpul unei misiuni de ani de zile pe Lampadas pentru a observa mișcarea Butleriană, Dorotea fusese otrăvită de credințele lor.

Nu era de mirare că Dorotea își lăsase emoțiile să o copleșească, întorcându-se ca o viperă împotriva Fraților.

Spre deosebire de surorile ortodoxe, Valya nu disprețuia tehnologia avansată: era un instrument de folosit în scopurile ei și pentru succesul obiectivelor Fraților. Având în vedere complexitatea vastă a calculatoarelor de înregistrare a reproducției și capacitatea lor de analiză predictivă, ea înțelegea necesitatea acelor mașini de gândire îmblânzite. În plus, acele baze de date exhaustive îi permiteau să urmărească liniile de sânge Atreides. Tehnologia era un mijloc pentru un scop, iar Valya ar folosi orice armă disponibilă pentru a-și atinge obiectivele, care erau cu mult mai importante decât orice provocare morală esoterică.

În timp ce butlerienii se năpusteau prin Imperiu și distrugeau orice lucru care semăna cu o mașină gânditoare, Venport Holdings promova tehnologia în beneficiul rasei umane. Acum, Cioba Venport a aranjat transportul

Echipa lui Valya s-a dus în secret la Rossak pentru a recupera computerele îngropate. O Soră loială, Cioba știa să nu pună întrebări.

Pe măsură ce naveta lor camuflată a ieșit dintr-un imens spațiu VenHold, ghidată de un pilot priceput al Sororității, Valya a stat printre cincisprezece femei care demonstraseră competență în luptă în exerciții de testare pe Wallach IX, Surori special selectate din cercul cel mai de încredere al lui Raquella. Unele dintre Surorile comando erau înarmate, iar toate erau arme în dreptul lor. Era o șansă să se confrunte cu soldați imperiali pe care Împăratul îi lăsase în urmă pentru a supraveghea orașul abandonat de pe stâncă. Dacă s-ar întâmpla asta, Valya era încrezătoare că Surorile ei ar putea totuși să prevaleze, dar ar fi fost mai bine dacă ar reuși să se strecoare în și din junglă fără a fi observate. Preferă să nu fie nevoită să explice cadavre...

Sora Olivia, una dintre recentele absolvente ale Sister Mentats, a ales un loc lângă Valya în timp ce naveta cobora prin atmosferă. „Am petrecut un an pe Rossak înainte de a merge la Lampadas pentru pregătirea de Mentat. Va fi trist să vedem orașul nostru mare de pe stâncă abandonat."

Olivia era tânără și avea șolduri late, cu păr lung și blond și o personalitate asertivă pe care Valya o găsea uneori deranjantă, poate pentru că îi amintea de ea însăși. Olivia formase o prietenie solidă cu Fielle în timpul petrecut împreună la Școala de Mentat, iar Valya evalua influența tuturor noilor Sister Mentats. Fielle, în special, era o stea strălucitoare care deja atrăgea multă atenție din partea Maicii Superioare. Valya o observa cu atenție, evaluând dacă va fi un aliat puternic sau un rival.

„Stai aproape de mine în permanență", o avertiză pe Olivia. „Naveta va ateriza departe de orice apărare militară imperială, iar noi ne vom face drum prin cea mai densă sălbăticie. Este un teren de testare și există multe pericole pentru cei neatenți."

Sora Mentat îi oferă un zâmbet indulgent, dar o furie tăcută fierbea sub expresia ei controlată. „Nu sunt neatență, nici o nebună. Și mlaștinile Lampadas au prădători fioroși la fel de periculoși ca oricare dintre Rossak."

Valya și-a dat seama că ar trebui să încerce mai multă finețe. Chiar înainte de a deveni Maica Reverendă, observase multe conexiuni subtile în rețeaua politică și personală a Surorilor—factione, alianțe, rivalități, resentimente, toate sub masca învățământului formalizat și a dezbaterii filosofice. Dar asta s-a schimbat când Frăția însăși s-a destrămat. Acum, Valya a jurat că va ajuta adevărata Frăție de pe Wallach IX să fie puternică, unită, concentrată.

Și deoarece Maica Superioară va trebui să-și numească succesorul în curând, Valya trebuia să se asigure că bătrâna va lua decizia corectă. Valya se simțea invidioasă când Raquella era cu Fielle sau când își arăta interesul pentru alte Surori—dar vocile din mintea lui Valya, voci înțelepte din Alte Amintiri, o sfătuiau să se ridice deasupra unei astfel de meschinării, pentru binele Frăției și misiunea sa de a îmbunătăți omenirea. Valya a ascultat astfel de sfaturi, dar a întors o ureche surdă când aceleași voci au sugerat că ar trebui să renunțe la obiectivele sale ambițioase pentru Casa Harkonnen, astfel încât să se poată concentra în întregime asupra Frăției.

Valya însăși era absurd de tânără, în ani fizici, pentru a fi considerată pentru un rol atât de monumental. Dar pentru o Maică Reverendă, cu nenumărate generații de experiențe în interiorul ei, vârsta fizică era irelevantă. Totuși, determinarea și voința ei erau *proprii.*

Dacă ar deveni Maică Superioară, ar trebui să conducă toate Surorile, de l a cea mai proaspătă acolită, precum Tula, până la cea mai înțeleaptă Maică Reverendă. Nu putea lăsa ca Raquella să o vadă comportându-se copilărește sau cu capriciu. Trebuia să formeze alianțe, nu să le distrugă. Dușmanii lor adevărați erau Surorile ortodoxe de pe Salusa și trădătoarea Dorotea.

Acum, și-a reprimat sentimentele de antipatie față de Fielle și a considerat binele din cealaltă tânără. Fielle era talentată, dar atât de nouă și netestată încât nu putea fi înlocuitoarea lui Raquella. Pentru ca Valya să se mențină în mintea lui Raquella și să demonstreze că se ridică deasupra meschinăriei, cea mai bună soluție era să o transforme pe Fielle într-o aliată, poate prin prietena ei Olivia.

După un moment de evaluare și considerație, Valya a zâmbit călduros și i-a s pus Oliviei: „Ești parte din echipa mea dintr-un motiv bun. Pe lângă pericolele din junglă, trebuie să fim atenți la orice trupe imperiale pe care Salvador le-a lăsat în urmă. Ca Soră Mentat, s-ar putea să poți vedea pericole pe care nici măcar eu nu le detectez. Trebuie să facem din aceasta o misiune rapidă și lină."

Olivia părea ușurată. Toate mușchii tensionați din fața ei s-au relaxat. „Munca noastră aici este vitală pentru Sororitate. Fiecare dintre noi este un membru important al echipei."

Pe măsură ce naveta continua să coboare, Valya s-a uitat prin fereastra portului la planeta întunecată de noapte de dedesubt. A observat câteva l umini de oraș strălucind în sălbăticia murdară. Deși Școala Sororității fusese smulsă și orașul principal de pe stâncă abandonat, mulți oameni încă trăiau pe Rossak: antreprenori, recoltatori, cercetași, chiar și exilați.

Conform unui raport de informații pe care Cioba Venport l-a obținut de la propriii săi operativi VenHold, Împăratul Salvador a staționat un mic contingent de trupe lângă fosta așezare a Surorilor. Deși soldații aveau dosare de serviciu slabe și echipamente substandard, Valya era sigură că gardienii erau aici la sugestia lui Dorotea pentru a se asigura că Surorile exilate nu vor încerca să se întoarcă în orașul de pe stâncă. Dorotea dorea să-și mențină facțiunea de Surori care se supuneau Împăratului - și să o facă pe Raquella irelevantă.

Ar fi trebuit să o omor pe Dorotea în timp ce se zbătea din cauza otravii, se gândi Valya. Dar nimeni nu se aștepta să supraviețuiască Agoniei. Niciun candidat anterior la statutul de Soră nu a supraviețuit intact, cu excepția lui Raquella însăși.

Deoarece contingentul imperial avea doar echipamente de supraveghere rudimentare, nava camuflată VenHold a trecut cu ușurință de scanările lor și a aterizat într-o poiană din junglă la câțiva kilometri de destinația lor. Ea a ascultat conversațiile joase ale membrilor echipei sale, a auzit entuziasmul și anticiparea din vocile lor. Pur și simplu întoarcerea pe planeta de origine a ordinului părea o formă de victorie pentru ei.

Ieșind afară în jungla amețitoare purtând un headset de vedere nocturnă, Valya a ascultat foșnetul animalelor care se furișau prin subboschet. Nu s-a îngrijorat. De multe ori, călătorise prin adâncurile junglei când o ajuta pe Karee Marques în căutarea toxinelor sau a drogurilor naturale.

Prin amplificatoarele de iluminare, a mărit vederea și a văzut orașul stâncos majestuos în depărtare, fața sa de piatră pârjolită pli nă de tuneluri și acum golită de locuințe. La un moment dat, acesta fusese centrul vibrant al Surorilor; acum nu era decât amintiri estompate. Nu mai putea distinge cărările sau balcoanele asemănătoare crepelor care împodobeau peretele abrupt de piatră.

În acele zile, computerele de reproducere fuseseră ascunse acolo sus într-o peșteră adânc în interiorul stâncii. Îndemnată de insistența Doroteei, echipa de căutare a împăratului paranoic răscolise tunelurile, dar Valya deja luase cu ea tehnologia periculoasă. Neînduplecat de lipsa dovezilor, împăratul a masacrat Surorile Mentat și vrăjitoarele rămase, care încercau doar să-și protejeze școala. Chiar dacă Salvador Corrino dăduse ordinul, Valya încă punea vina pe Dorotea.

Pe măsură ce membrii echipei ei au ieșit din navetă și și-au adunat echipamentul, ea a inhalat aerul umed și bogat în mirosuri al junglei. În timp ce privea orașul de pe stâncă, care părea bântuit, și-a amintit de femeile pe care le cunoscuse acolo. În fundul minții ei, Valya a auzit ceea ce părea a fi un murmur de voci umane, ca și cum stânca cu celule ar fi fost saturată cu spiritele surorilor moarte. A simțit un fior brusc în timp ce vocile strigau plângând, gemând pentru ceea ce s-a pierdut și nu va mai fi niciodată.

Valya avea suficiente fantome în trecutul ei și prea mult sânge pe mâini. Și nu era încă terminată. Chiar și cu toate luptele Surorilor asuprite, ea s-a gândit cu furie la fratele ei ucis, Griffin, și la generațiile de rușine pe care Casa Harkonnen le-a suferit. Sângele pe care Valya dorea să-l aibă pe mâini era sângele *Atreides*.

Când restul echipei ei era echipat și pregătit să se deplaseze prin vegetația deasă, Valya a activat o harta holografică în aer, iar echipa ei s-a adunat.

în jur. „Suntem *aici,*” a spus ea, arătând. „Această groapă de pământ este destinația noastră. Trei dintre voi ați fost cu mine când am sigilat computerele, și deși a trecut mai puțin de un an, jungla își revendică rapid teritoriul.”

Ea i-a privit pe toți. „Recuperăm ceea ce este al nostru, ceea ce ne va aduce cu un pas mai aproape de reconstruirea Fraternității așa cum este destinată să fie.”

* * *

VALYA ȘI tovarășii ei trudesc prin întunecatele jungle Rossak. Purtați localizatoare electronice, s-au mișcat în spatele a doi comando care deschideau calea, folosind aparate de topire care dizolvau plantele încurcate pentru a curăța un drum larg.

Urmele lor ar fi evidente, dar odată ce au scăpat cu computerele, Valya nu-i păsa. Scout-urile imperiale nu ar ghici niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat, iar vegetația argintie purpurie fertilă a Rossak-ului ar șterge rapid cicatricile.

Toți purtau încă ochelari de îmbunătățire, care adăugau o contur verde la tot ce era în jurul lor. În spatele celor care tăiau poteci, șase comando-uri ghidau containere silențioase pentru a ține toate componentele sigilate.

Valya a trimis două femei înainte, cu alte două de fiecare parte pentru a observa orice pericol. Au găsit o potecă de vânătoare care se îndrepta în direcția corectă, iar topitorii de vegetație au curățat calea prin viță și arbuști încurcați. Sora Olivia și alte două manevrau containerele suspensor. Era cald chiar și noaptea, iar Valya transpira abundent.

După ce a condus operațiunea inițială de a ascunde computerele, știa unde să găsească gura de calcar. A dat peste conturul slab iluminat, acoperit de mușchi, al unei stânci în formă de ciupercă, a recunoscut reperul și a ieșit de pe potecă pentru a explora, spunând celorlalți să aștepte. Valya a găsit un stivă liberă de plăci de calcar în formă de clătite, cât înălțimea umerilor ei. A înconjurat-o, descoperind una dintre plăcile libere căzute într-o parte - părea naturală pentru ochiul neantrenat. Folosindu-și ochelarii, a îmbunătățit detaliile.

„Aici,” a strigat ea. „Am nevoie de ajutor.”

Valya s-a dat la o parte și a îndrumat doi dintre comando-urile ei să împingă. Sub efortul lor, piatra s-a mișcat, dezvăluind o deschidere de peșteră ascunsă și un pasaj înclinat căptușit cu trepte de calcar brut. Ea și-a ajustat ochelarii de îmbunătățire a luminii și a intrat în întuneric, conducând calea în jos.

Când ea și însoțitorii ei au ascuns componentele aici, au avut foarte puțin timp. Maica Superior a distrat adepții Doroteei invitându-i la o dezbatere, păcălindu-i pe detractori să creadă că subiectul calculatoarelor era deschis pentru discuție. Și în timp ce asta se întâmpla, Valya salvase mașinile și înregistrările.

Acum restul echipei ei a urmat-o pe Valya pe pasajul înclinat către camera cenotei subterane. Tunelurile de acces fuseseră lărgite de generații de Misborn, exilați din orașul de pe stâncă care trăiau în izolare în jurul piscinelor subterane. Misborn-ii dispăruseră acum, s-au stins în generațiile de la sfârșitul Jihadului.

Valya și-a dat jos ochelarii de vedere nocturnă și a aprins un iluminator puternic. Deasupra, rădăcinile groase și pufoase ale copacilor pătrundeau prin tavan, atârnând ca niște frânghii pierdute. Apa picura și răsuna în tuneluri.

Valya și-a amintit ruta; a numărat pașii, apoi s-a uitat la dreapta și a găsit o deschidere îngustă, până la piept. A îndreptat fasciculul iluminatorului, dezvăluind un tunel de piatră. „Aici ar trebui să fie locul."

Celelalte Surori s-au apropiat, pregătite să ajute. Valya s-a uitat la Olivia, a invocat un sentiment de autoritate și și-a modificat vocea într-un ton mai jos, mai răgușit. O observase pe Olivia, evaluând-o, învățându-i punctele slabe care ar putea fi manipulate. Stabilind tonul vocii, a spus: „ Fă-te mică și verifică dacă componentele sunt intacte."

Ea exersase o nouă tehnică pe care o descoperise de când devenise Maică Reverendă, o modalitate de a influența oamenii prin utilizarea vocii sale pentru a manipula voința acelei persoane. Acum era mulțumită de cât de eficient era ordinul chiar și împotriva unei Surori Mentat. *„Creează-te acolo."* Era ca o împingere invizibilă.

Olivia s-a oprit pentru un instant, și apoi, ca și cum o mână invizibilă ar fi împins-o, a sărit în deschiderea tunelului. Părea surprinsă de reacția ei reflexivă și a strigat de alarmă, apoi s-a recuperat și a continuat în pasaj, târându-se. Când a văzut reacția Oliviei, Valya a simțit o senzație amețitoare de putere.

A analizat ce a făcut, încercând să memoreze *compulsia* pe care o pusese în vocea ei. Părea amplificată de puterea Memoriei Alte pe care o purta în interiorul ei—observase că sunetul răgușit al Vocii ei convingătoare avea anumite similarități cu cacofonia Memoriei Alte pe care o auzea în minte, un zgomot de fundal joasă de la acele femele ancestrale. Putea să-și îmbunătățească compulsiunea cu nuanțe adaptate la ceea ce știa despre Olivia. Și femeia a răspuns așa cum era de așteptat.

Valya a zâmbit, știind că trebuie să exerseze mai departe. Aceasta ar necesita o studiere mai profundă.

Olivia s-a târât în întuneric până când a avut prezența de spirit să-și activeze propriul iluminator. Cu o voce fără suflare, a strigat înapoi: „ Containerele sunt aici, componentele încă sigilate în foi de polimer.”

Valya a simțit un sentiment de ușurare, dar voia să se grăbească. Încercând să-și cheme din nou vocea autoritară, dar fără un efect atât de puternic de data aceasta, a vorbit cu două dintre comando-urile ei, Surorile Ulia și Stancy. A adăugat un mic*push* pentru a vedea ce s-ar întâmpla. „ Ajutați-o pe Olivia să mute componentele. Aduceți-le pe toate cu mare grijă. Apoi le vom încărca în containerele de suspensie și ne vom îndrepta înapoi spre navetă. Putem pleca până la răsărit.”

Stând deoparte, Valya a privit în timp ce celelalte Surori făceau munca de recuperare a calculatoarelor. Ea a făcut inventarul, ținând evidența fiecărui component.

Surorile au ieșit, murdărite de pământ și spori, și au mutat componentele pe coridor către containerele de susținere. Membrii echipei vorbeau în șoapte, nu din frica de a fi detectați de Imperiu, ci pentru că camera cenote părea să dețină amintiri ciudate.

Valya a simțit un sentiment de uimire, știind ce conțineau înregistrările computerului, o privire în grandioasa tapiserie a genomului uman, aproape infinită

ramuri ale umanității care au evoluat de-a lungul milioanelor de ani și vor continua să evolueze... de preferat sub îndrumarea atentă a Surorilor.

Din zilele marilor plăgi mecanice, Vrăjitoarele din Rossak au compilat o comoară de linii de sânge din mii de linii familiale primare. Raquella a continuat acel proiect uriaș - și totul ar fi putut fi pierdut din cauza unui prost supersticios ca Dorotea și a Butlerienilor fervenți care se temeau de informație pentru sine.

Din cauza acestor computere, Surorile s-au împărțit în două ca un bloc de lemne uscate. Era doar o diferență filozofică? Sau avea Dorotea motive personale pentru a încerca să o distrugă pe Raquella?

Dacă Maica Superioară Raquella ar muri fără un succesor clar și Surorile ortodoxe ar submina restul ordinului, asta ar distruge tot ce a creat Raquella. Privea acum în jurul cenotei întunecate și misterioase, Valya a gândit că abominația grupului schismatic al lui Dorotea era la fel de greșită ca oamenii mutați care au trăit cândva aici, în fosa.

Valya nu vorbise niciodată cu voce tare cu nimeni, în afară de sora ei, Tula, despre importanța personală a acestor înregistrări care le-ar permite să urmărească descendenții lui Vorian Atreides. Dacă intenționau să șteargă linia de sânge Atreides, mai întâi trebuiau să-i găsească.…

Valya ar putea prelua conducerea Surorilor și l-ar trimite pe Tula să recupereze onoarea Harkonnen, în timp ce ea însăși ar contura un plan pe termen lung pentru adevărata Sororitate. Ar avea nevoie de luptători pricepuți, strategii politici, Mentati, Adevăruri și crescători pentru a ajuta la modelarea rasei umane.

Dorotea nu putea fi lăsată să cauzeze probleme suplimentare.

Până când au ieșit în jungla întunecată, femeile aveau mai puțin de o oră înainte de zori, dar nori se adunaseră deasupra, adăugând mai multă acoperire. Manervând containerele de suspensie pe calea deja curățată, s-au grăbit înapoi la naveta camuflată.

Este ceva cu adevărat așa cum percepem? Care sunt filtrele percepției noastre? Cei mai cinstiți dintre noi vor privi adânc pentru a examina cum opiniile noastre sunt distorsionate de propriile noastre iluzii.

—formarea Surorilor Ortodoxe

Pentru a sărbători triumful simbolic al oamenilor asupra mașinilor gânditoare—indiferent că a fost doar un joc de șah piramidal—Salvador Corrino programase o paradă prin capitala Zimia. El urma să stea într-o trăsură deschisă ornate, trasă de patru lei aurii plini de viață și să asculte aplauzele mulțimii.

Totuși, avea un sentiment neplăcut că ei vor aplauda pentru Manford Torondo, nu pentru el. Liderul Butlerian adusese laolaltă adepții săi fervenți și fervenți, iar ei erau deja aglomerați pe străzi. Cum putea fi atât de multă lume în propria capitală a lui Salvador?

Manford a călărit lângă Împărat pe un scaun special conceput în trăsură, astfel încât amândoi să poată saluta mulțimile cu ochi strălucitori de pe fiecare parte a străzii. Cu un zgomot și un clocot, rămășițele combatanților înfrânți au fost trase în urma trăsurii regale, ca trupul unui tiran răsturnat. Pentru securitate, trupele imperiale în uniformă au mărșăluit în spatele trăsurii.

Ciudat, liderul Butlerian fără picioare era deja în scaunul său când Salvador a urcat în trăsură. În afară de un gest de aprobat indecifrabil și o expresie blândă, Manford nu a comunicat cu Salvador pe măsură ce procesiunea a început. Omul fără picioare nu a arătat nicio deferență față de Prezența Imperială, ci a salutat mulțimile într-un mod rigid, robotic.

Suspicios, Împăratul l-a studiat pe Manford mai atent. Ceva nu era în regulă, dar nu putea să-și dea seama ce anume. Trăsăturile lui, ochii lui, chiar și modul în care stătea ...

Simțind privirea, omul fără picioare s-a uitat înapoi la el. „ Machiajul meu este credibil?”

„Machiaj? Ce vrei să spui?”

„Mi s-a spus că asemănarea mea cu Liderul Torondo este destul de izbitoare. Și tu, de asemenea—foarte convingător!” Omul a clipit la el. „Să nu ne păcălim unul pe altul. Ne înțelegem rolurile. Eu nu sunt adevăratul Manford Torondo, iar tu nu poți fi adevăratul Împărat Salvador. Pentru siguranța liderilor noștri sfinți, tu și cu mine trebuie să acceptăm riscul public în locul lor.”

Simțindu-și fața arzând, Salvador a spus: „Ești *dublura* lui Manford?”

Falsul Manford a continuat să salute mulțimile, bucurându-se de aplauze. A spus din colțul gurii: „Ești un substitut excelent. Chiar și vocea ta este perfectă.”

„Aceasta este o nedreptate!” Salvador s-a ridicat parțial de pe scaun, apoi și-a amintit să continue să zâmbească și să salute în timp ce leii se îndreptau înainte. „Eu sunt adevăratul Împărat Corrino!”

Omul din scaunul de lângă el părea uimit. „Adevărat? Ei bine, Majestate, atunci aceasta este o mare onoare. Ești foarte curajos să te confrunți cu amenințarea asasinatului atât de deschis. Fac tot posibilul să nu arăt nicio frică, pentru binele Liderului Torondo.” Omul strălucea de mândrie. „Dublura sa anterioară a murit oribil din cauza otravii, dar poate voi fi mai norocos.”

Salvador era șocat, dar se simțea jenat că nu s-a gândit el însuși la idee. Nu-și putea lua ochii de la dublură, ale cărei picioare lipseau clar. Impostorul a observat atenția lui. „Da, a fost necesar să-mi amputeze picioarele. Altfel, deghizarea mea ar fi fost neconvingătoare.” A zâmbit, găsind umor în situația sa.

„Tu ... ai făcut asta voluntar?”

„Desigur. Liderul Torondo mi-a cerut asta. O mică sacrificare din partea mea pentru gloria mai mare a sufletului uman.” Se uita la mulțimile în expansiune. „Și eu păstrez un mare om în siguranță pentru a putea continua munca sa,

indiferent de numeroasele amenințări împotriva lui.” Văzând alar ma lui Salvador, falsul Manford a încercat să sune liniștitor. “Sunt sigur că nu este nimic de temut astăzi, Sire. Ai un număr considerabil de soldați care asigură securitatea pe parcursul paradei.”

Împăratul și-a șters transpirația rece de pe frunte. “Nu-mi mai spune un cuvânt.” Acum își imagina asasini sălbatici în mulțime și voia să fugă din trăsură și să-și salveze viața… dar asta i-ar provoca o mare rușine publică. Ar trebui să finalizeze această procesiune. Pulsul îi bătea, dar dublul lui Manford nu părea îngrijorat. Salvador și-a dorit ca, în represalii pentru această farsă, să-l poată preda pe adevăratul lider butlerian lui Quemada pentru câteva întrebări.

Ca Împărat, Salvador era liderul întregii umanități, și dacă liderul butlerian avea nevoie de un dublu, atunci Împăratul ar trebui să aibă unul, de asemenea… și Roderick la fel. Dacă i s-ar întâmpla ceva fratelui său, Salvador nu ar putea niciodată să conducă Imperiul singur. Fie butlerienii ar trece peste el cu cereri de masă nerezonabile, fie Josef Venport ar insista asupra concesiilor inacceptabile pentru a beneficia industriile sale puternice.

Salvador a fost prins între acești doi dușmani mortali—fiecare inflexibil și amândoi concentrați pe pasiunile lor respective. Deși el și Roderick aveau relații strânse de afaceri și politice cu Venport Holdings, Corrinos au făcut de asemenea concesii față de nebunii Butlerieni. Situația era un butoi de pulbere așteptând să explodeze.

La cererea lui Manford, Împăratul a format un Comitet de Ortodoxie pentru a monitoriza și judeca tehnologia din întreg Imperiul. Butlerienii au furnizat o listă de articole inacceptabile—o listă care se schimba mereu și nu devenea niciodată mai scurtă. Salvador a trebuit să accepte lista sau mulțimile furioase ar fi asaltat capitala și l-ar fi doborât.

Între timp, majoritatea navelor din Forțele Armate Imperiale erau transportate la destinațiile lor la bordul folderele spațiale VenHold, într-un serviciu oferit la un cost redus și cu o mare siguranță. Flota Spațială VenHold era clar alternativa superioară.

Din fericire pentru Împăratul Salvador, Manford Torondo și Josef Venport se urau reciproc. Poate că s-ar neutraliza unul pe altul—atâta timp cât conflictul nu-l va doborî pe Salvador.

Lângă el, cu ochii strălucitori și un zâmbet lipsit de substanță, falsul Manford continua să se bucure de aplauze. Mulțimea era o masă de fețe și expresii, generând valuri de zgomot.

În cele din urmă, spre ușurarea lui Salvador, trăsura imperială și-a încheiat procesiunea de sărbătoare și s-a îndreptat înapoi spre Sala Parlamentului cu domuri aurite. Cu o privire incomodă la dublul fără picioare, a ieșit din trăsură fără să aștepte garda sa militară sau anturajul și s-a grăbit în clădire, în timp ce servitorii săi în uniformă încercau să țină pasul cu el.

Fratele său, Roderick, îl aștepta pe scara care ducea la balconul de la etajul doi de unde se aștepta ca Salvador să susțină un discurs. Încă auzind murmurul zgomotului mulțimii de pe străzile din afară, Împăratul încerca să-și controleze respirația. Fratele său și-a ridicat sprâncenele. "Ce s-a întâmplat?"

Salvador i-a spus despre dublul lui Manford. „Acel nenorocit s-a păstrat în siguranță și ascuns, dar m-a lăsat pe mine să înfrunt riscul asasinilor!” Nările lui s-au dilatat. Afară, mulțimea părea neliniștită, ca și cum ar fi scăpat de sub control. „Găsește-mi propriul meu dublu, Roderick—fără întârziere. Oh, și ar trebui să găsești unul și pentru tine. Dacă ți se întâmplă ceva—”

„Voi începe procesul.” Vocea lui Roderick era liniștitoare și constantă, iar Salvador s-a simțit mai calm doar având prezența puternică a fratelui său alături. „Chiar acum, mulțimile se așteaptă să te vadă. Și dacă nu susții un discurs, Manford probabil va vorbi fără tine. El este deja acolo incitându-i.”

Când au ajuns pe balcon, adevăratul lider butlerian stătea în hamul său pe umerii Maestrului Sabiei, ca și cum ar fi fost pregătit pentru luptă. Două Mame Reverendă de la Curtea Imperială stăteau în umbră, într-o parte: adevăratul său Adevărat, Dorotea, și sora Woodra, moale și plinuță—ambele adepte fervente ale butlerianismului. Directorul Gilbertus Albans,

privind în afara locului și inconfortabil cu toată atenția, stătea în spatele lor. Deoarece el învinsese mek în jocul de șah din piramidă, Headmasterul Mentat era obligat să fie prezent pentru sărbătoare.

De îndată ce l-a văzut pe Salvador sosind, Manford l-a împins pe Anari Idaho, iar ea a ieșit pe balcon unde mulțimea putea să-l vadă. Fără să aștepte ca Împăratul să se alăture lui—exact așa cum Roderick a avertizat—și-a ridicat mâinile, iar gestul său a fost ca și cum ar fi aruncat combustibil pe foc. Răcnetul de aplauze a fost asurzitor.

Împăratul a simțit o senzație de scufundare. Lângă el, Roderick s-a oprit și a arătat o clară dezgust față de lipsa de respect a liderului Butlerian față de Împărat.

De pe umărul lui Anari, Manford și-a ridicat vocea pentru mulțime și a gesticulat înapoi spre Salvador. „Împăratul nostru s-a alăturat nouă! Toți să-l aclameze pe Salvador Corrino I!”

Împins de tot entuziasmul evident, Salvador a apărut în față. Da, strigau pentru el *acum,* pentru că mulțimea era plină de Butlerieni, iar Manford le spusese să aplaude. A observat că vocea adevărată a lui Manford era distinct diferită de cea a dublului, plină de carisma familiară.

Înainte ca Împăratul să poată vorbi, Manford a strigat: „Mentatul nostru a învins o teribilă mașină de gândire, la fel cum credincioșii vor înfrunta tehnologia malefică în toate formele sale. Nu uitați niciodată! Ați câștigat dreptul de a sărbători distrugerea, pentru că acea distrugere ne-a câștigat libertatea.” Zâmbetul său avea o margine sălbatică, necontrolată. „În numele Împăratului, anunț un alt festival de distrugere aici în Zimia! Bucurați-vă de distrugerea oricăror rămășițe de tehnologie a mașinilor! Acesta este *timpul vostru* să vă arătați energia, să vă arătați umanitatea—și să sărbătoriți victoria noastră!”

Răcnetul mulțimii a devenit o valvă de zgomot atât de puternică încât clădirea groasă din piatră tremura. Salvador a încercat să fie auzit, alergând înainte, dar părea mic în comparație cu imensul Maestru al Sabiei. „Nu am autorizat un festival de distrugere!” Cuvintele lui s-au pierdut în zgomot.

Fiecare lună, distrugerea simbolică a câtorva rămășițe de mașini era un spectacol atent planificat, cu măsuri de siguranță astfel încât mulțimile să nu devină

fără control. Dar Manford Torondo tocmai a dezlănțuit mulțimea.

„Așteaptă!” a strigat Salvador.

Anari și-a ridicat sabia sus, iar când a adus-o în jos, mulțimea a curs ca un potop în străzile laterale și în sectorul comercial, împingând deoparte soldații și gardienii care încercau să mențină ordinea.

Roderick a venit înainte, cu fața roșie. „Pentru un festival de distrugere, trebuie să existe întâi pregătiri, securitate suplimentară—”

Manford le-a oferit fraților Corrino un zâmbet enervant. „ Sunt excitați și supărați—este important să le permitem să elibereze puțin din presiune. Nu-ți face griji, totul este inofensiv.”

Salvador l-a privit pe Manford cu furie, respirând greu, „Inofensiv? Uită-te la frenezia care se construiește acolo. O să jefuiască, să ardă, să distrugă—”

„Apoi poți reconstrui. Întreaga umanitate a trebuit să se reconstruiască de la sfârșitul Jihadului.”

Mulțimea s-a mișcat de parcă ar fi fost un singur organism într-o vânătoare de pradă nebună. Chiar și cei care nu erau butlerieni au fost purtați de val sau călcați în picioare.

Salvador a privit cu dezamăgire, apoi s-a întors către Roderick, dar fratele său părea și el șocat și neputincios. De pe balcon, au auzit sticlă spartă și strigăte de triumf în piață, și țipetele cetățenilor care erau zdrobiți în haos. Cel mai înfricoșător dintre toate, Salvador știa că mulțimea se putea întoarce împotriva lui în orice moment, dacă Manford le-ar fi spus să facă asta.

Există putere în numere, o putere brută și primitivă. Dar pe măsură ce o mulțime crește și crește, capacitatea sa de a raționa scade.

—GILBERTUS ALBANS, înregistrările Școlii Mentat

Festivalul de distrugere a scăpat de sub control pe parcursul serii, iar focuri au ars în trei părți ale orașului. În mijlocul tuturor acestor evenimente, Manford Torondo și Maestrul său de Sabie păreau complaceri, de parcă nu ar fi avut nicio responsabilitate pentru ceea ce se întâmpla.

Roderick a fost dezamăgit să vadă că trupele imperiale erau complet ineficiente în a potoli energia haotică. Deși numeroși, soldații și forța de securitate Zimia nu aveau o conducere capabilă, iar rush-ul rapid al violenței i-a luat prin surprindere; când au ezitat să tragă asupra mulțimii, au fost fie împinși deoparte, fie călcați în picioare. Turbulența unei mulțimi care nu avea un scop coordonat a dispersat trupele staționate.

Chiar și ofițerii militari nu știau cum să reacționeze la furtuna neașteptată de energie sălbatică. Roderick îi spusese fratelui său în mod repetat că Forțele Armate Imperiale aveau nevoie de lideri mai buni și de o organizare mai bună; acum, văzând cât de prost se comportau trupele, se simțea hotărât să ia măsuri. Mai întâi, însă, acest vandalism fără minte trebuia să fie adus sub control.

Și aceasta era o *sărbătoare*, nu o mulțime condusă de furie.

Roderick se îngrijora pentru soția și copiii săi, care ar putea fi acolo dacă veniseră să urmărească procesiunea victoriei. Dar nu putea face nimic în legătură cu asta, în afară de a trimite mesaje pentru ca garda să-i găsească. Știa că prioritatea lui era să-l protejeze pe Împărat. Pe măsură ce violența se intensifica, Roderick

a aranjat ca fratele său să se ascundă într-o rețea privată de tuneluri subterane construite cu secole în urmă, într-o perioadă de raiduri frecvente ale cymek-ilor. Împărăteasa Tabrina a fost dusă într-un alt loc de ascunzătoare, deoarece Salvador nu avea dorința de a fi închis cu ea.

În timp ce haosul continua în orașul de deasupra, Roderick și un contingent de gărzi de elită l-au condus pe Salvador prin labirintul de combinații și sisteme de securitate care permiteau accesul la tunelurile secrete. „Îmi ard orașul, Roderick!"

Roderick a încercat să-și mențină fratele calm. „Am trimis trupe pentru a proteja clădirile importante și am convocat soldați din navele noastre de război aflate în orbită pentru a impune ordinea." Știa, totuși, că gărzii erau în haos, mulți dintre ei fiind neatenți; nu s-ar fi mirat dacă unii dintre ei fuseseră omorâți. Cu siguranță, destui și-au abandonat posturile. „E greu să strategizezi împotriva unei mulțimi care nu are un plan logic."

Împăratul s-a oprit la peretele de oțel glisant când i-a venit o idee. „Și familia ta, Roderick? Adu-i aici unde vor fi protejați."

„Am trimis veste, dar nu au fost găsiți încă." Roderick s-a luptat cu nodul din stomac, amintindu-și cum copiii lui au iubit întotdeauna spectacolul unei parade bune. „De îndată ce sunt sigur că ești în siguranță, mă voi întoarce acolo și îi voi găsi eu, dacă va fi nevoie."

La început, Salvador nu voia ca fratele său să plece, dar s-a întărit și a dat un semn curajos. „Voi fi bine. Du-te acum—contează pe tine să salvezi Zimia!"

Lăsându-l pe Împărat cu gărzi în tunelurile adânci, Roderick s-a grăbit înapoi la un post de comandă de urgență din palat. Când a ajuns la biroul său secundar, a fost surprins să-l găsească pe Directorul Albans acolo, oferindu-se să ajute. Roderick s-a oprit, suspectând o capcană. Nu era Albans un aliat cunoscut al Liderului Torondo? Dar Directorul, de obicei un om calm și logic, părea șocat de violența butleriană. Văzând expresia de pe fața Mentat-ului cu ochelari, Roderick l-a invitat în camera privată și a închis ușa.

Ei puteau auzi zgomotele mulțimii de afară. La lumina focurilor îndepărtate vizibile prin feroneriile biroului, a zărit o sculptură brută din lut pe biroul său—credea că ar trebui să fie un cățeluș—pe care Nantha i-o făcuse. Roderick a simțit o nouă pangă de frică și a sperat că Haditha și copiii lor erau în siguranță departe de agitație acum.

S-a întors către Mentat, controlându-și cu greu furia față de distrugerea inutilă. „Ai oferit să ajuți, Director? Dacă știi o modalitate de a opri această violență, sunt dornic să o aud. Spune-i Liderului Torondo să l e ordone să se oprească, sau a intrat în ascunzătoare protectoare?"

Mentatul a făcut o față posomorâtă. „El este printre oamenii săi—asta îl face în siguranță. Dar nu le va spune să se oprească... pentru că cred că îi este frică că nu vor asculta." A scos ochelarii săi rotunzi, i-a curățat cu un șervețel și i-a pus înapoi. „Prinț Roderick, cred că ești un om de onoare, altfel nu aș fi aici. Dacă sugerez cum ai putea să pui capăt acestei furii, trebuie să promiți că nu vei dezvălui niciodată cine a oferit soluția, nici măcar Împăratului—și cu atât mai puțin lui Manford Torondo."

„De ce nu?"

„Manford demonstrează puterea pe care o poate dezlănțui. O face pentru a-l speria pe Împărat, și bănuiesc că nu va trece mult timp până când va face cereri și mai extreme." Și-a coborât vocea. „ Dacă află că am lucrat cu tine pentru a înăbuși violența, m-ar omorî, iar adepții lui ar distruge școala mea de pe Lampadas."

Roderick și-a îngustat privirea, neînțelegând motivațiile Mentat-ului. Acest om tocmai se prezentase în fața curții, înfrângând un mek de luptă într-un joc pentru a mângâia mândria Butleriană. Și Manford condusese festivalul — nu acesta era ceea ce voia Gilbertus? Dar responsabilitatea principală a lui Roderick era să restabilească pacea și stabilitatea în Zimia. „ Voi păstra sfatul tău în confidență, Mentat. Cum stingem această mulțime?"

„Violența se va diminua în noapte pe măsură ce oamenii se întorc acasă, dar unii Butlerieni plănuiesc să incite o altă izbucnire de violență devreme mâine dimineață."

Roderick a simțit o explozie de furie nouă. „Care urmăritori și unde sunt ei? Trebuie să-i arestăm."

„Nu-i vei găsi niciodată." Gilbertus a dat din cap. „Nu, aceasta necesită o tactică diferită, o capcană. Trebuie să alegi trei orașe periferice pe care ești dispus să le sacrifici. Voi iniția un zvon că stocuri de mașini de gândire conservate sunt păstrate în acele orașe—poate ascunse de însuși Directeur Venport. Acest lucru va determina cu siguranță mulțimea să intre într-o și mai mare fervoare."

Mentatul și-a folosit degetele pentru a număra secvența evenimentelor. „Asta îți permite să atragi Butlerienii din centrul Zimiei. Ei vor inunda satele alese, iar călătoria în sine poate să le epuizeze exuberanța. Apoi poți stabili perimetre de securitate cu trupele tale și să-i blochezi pe Butlerieni în acele trei orașe."

Roderick s-a încruntat. „Nu-mi place. Mulțimile vor jefui satele țintă."

Screams și explozii se puteau auzi afară. O coloană de foc s-a ridicat în noapte.

„Dar vor fi departe de Zimia." Directorul a ridicat din umeri. „ Nu putem găsi întotdeauna o soluție care ne place."

* * *

RAPOARTELE DE distrugere din întreaga Zimia l-au forțat pe Roderick să-și reducă pierderile. Mentatul avea dreptate. Studiind hărțile, a selectat trei orașe subpopulate și ușor de apărat și a dat decizia sa directorului.

Gilbertus Albans s-a strecurat printre Butlerieni și a inițiat o cascadă de zvonuri, sugerând că computerele și roboții erau stocați în secret în cele trei sate îndepărtate. Roderick se simțea îngrijorat de bunăstarea cetățenilor de acolo, dar trebuia să protejeze capitala. A trimis mesaje urgente înaintea mulțimilor, sperând să convingă locuitorii orașelor țintă să fugă cât timp mai aveau timp.

Bine, după miezul nopții, pe măsură ce nebunia începea să se stingă în inima Zimiei, Manford Torondo a auzit zvonurile el însuși. Reacționând rapid, a trimis echipe de susținători pentru a pedepsi orașele acuzate. După ce și-a făcut anunțul, Manford și-a convocat Mentatul și Maestrul Sabiei să se alăture lui și a plecat din Salusa Secundus, întorcându-se cu spatele la haosul pe care l-a cauzat. Roderick simțea că omul se furișează pentru a se ascunde de consecințele a ceea ce a făcut.

În sfârșit, totuși, Roderick a avut o șansă să stingă revolta. Cu Manford plecat, susținătorii săi erau confuzi, dar încă în alertă. Roderick a trimis trupe imperiale pentru a înconjura cele trei orașe țap ispășitor și a izola cei mai vehemenți Butlerieni - și le-a spus trupelor să fie nemiloase. Chiar înainte de zori, criza a început să se domolească.

Cu ochii roșii și epuizat, Roderick a trimis un mesaj fratelui său, dându-i vestea bună, deși Salvador a fost prudent, sugerând să rămână în izolare încă o vreme, doar pentru a fi sigur. Roderick nu a contestat acest lucru, deocamdată, dar știa că atunci când va răsări ziua, oamenii vor dori să fie asigurați că Împăratul lor a supraviețuit. Între timp, Roderick era procuratorul Împăratului și se ocupa de răspuns pe tot parcursul Zimiei. A vorbit în public, arătând calm și stabil, un bastion ferm în această criză. Roderick Corrino era ceea ce aveau nevoie să vadă.

Pe măsură ce a sosit zorile, operațiunile de curățare au început în capitală; incendiile au fost stinse, „petrecăreții" arestați și spitale de campanie au fost înființate unde medicii Suk au triat răniții. Numeroase corpuri—Butlerieni, poliția Zimia, trupele Imperiale, trecători nevinovați și chiar copii—au fost descoperite în dărâmăturile din jurul pieței centrale. Mulți dintre victime au ieșit pur și simplu să vadă parada și au fost prinși în haos. Corpurile au fost aduse într-o zonă centrală de reținere pentru a fi procesate și identificate.

Roderick se simțea atât de obosit și epuizat încât s-a răsfățat cu o ceașcă de cafea amară cu condimente, iar stimulentul i-a oferit un impuls necesar. În sfârșit, a primit vestea binevenită că Haditha și copiii săi fuseseră duși într-un loc sigur, dar în acest moment nu avea nicio șansă să se întoarcă acasă la ei.

Până la mijlocul dimineții, Roderick simțea că cel mai rău fusese adus sub control și a început să simtă o fărâmă de liniște. Apoi, o Haditha cu un aspect obosit a intrat în biroul său din Sala Parlamentului, trăgând după ea un gardian care părea distrus. Roderick s-a grăbit să o salute cu o îmbrățișare, știind cât de speriată și epuizată trebuie să fie.

Dar când o ținea, ea s-a retras cu o expresie teribilă pe față, întregul ei corp tremurând atât de tare încât nu putea vorbi. Un gardian cu un as pect palid care o însoțise stătea stânjenit în apropiere.

„Nantha!” a strigat în cele din urmă Haditha, iar numele a sunat aspru, ca și cum ar fi fost smuls din gâtul ei. Nu putea forma alte cuvinte.

Roderick a luat-o de umeri și a privit expresia ei plină de durere. Lângă ea, gardianul a murmurat: „Am primit vestea că trupurile celei mai mici fiice a ta și ale bonei ei au fost găsite printre dărâmături. Se pare că au fost călcate în picioare....”

Roderick nu putea să creadă ce a auzit. „Dar am primit un raport că familia mea era în siguranță!”

Gardianul a întors privirea. „Se pare că nu au luat în considerare toți copiii tăi, Prinț. A fost multă confuzie.”

„Nantha voia să vadă parada!” a plâns Haditha. „A cerut bonei ei, și au ieșit împreună. Nu m-am gândit la nimic. Și toată noaptea, am sperat—am sperat....”

Desigur, Nantha ar fi ieșit la paradă, și-a dat seama Roderick cu o disperare bolnavă. Fata de șapte ani a iubit întotdeauna culorile și fastul. Își putea imagina pe Nantha tragând de brațul bonei, implorând, râzând, iar bona ar fi cedat. Și de ce nu? Au văzut multe parade împreună.

Gemetele lui Haditha i-au străpuns inima. Roderick nu putea să-și concentreze privirea, așa că și-a închis ochii. Capul îi pulsa, ochii îi ardeau. A vorbit cu gardianul. "Și ceilalți copii ai noștri?"

"În siguranță, domnul meu."

Își amintea cum Manford a fugit, ca și cum ar fi încercat să scape. Ce s-ar fi întâmplat dacă liderul Butlerian ar fi aflat vestea teribilă și ar fi plecat înainte să poată...

a fi arestat? Roderick și-a strâns pumnii. Manford Torondo nu putea să fugă suficient de repede sau să meargă suficient de departe pentru a evita răzbunarea. El a cauzat asta, provocând furia, aprinzând focurile violenței. De ce? Pentru a-și flexa mușchii în fața lui Salvador? Butlerienii au fost întotdeauna periculoși, fervenți, necontrolabili, iar Salvador a fost prea slab pentru a le face față... cedând, prefăcându-se, dându-se înapoi câte un pas mic de fiecare dată.

Manford Torondo a provocat revoltele pentru a dovedi un punct. Și Nantha a murit. Mulți oameni au murit. Daune colaterale.

„Voi găsi o modalitate de a opri acel om. Următorii săi au cauzat prea multă distrugere, prea multă durere. Manford Torondo nu poate crea și dezlănțui o mulțime, apoi să se întoarcă cu spatele la consecințe. Sângele este pe mâinile lui."

Haditha s-a uitat la soțul ei cu cea mai tristă față pe care și-o putea imagina. „Asta nu ne va aduce copilul înapoi."

El o ținea, o legăna și a realizat că și el plângea. „Nu, nu va aduce." Roderick s-a gândit la ce fetiță dulce fusese Nantha, cum îi plăcea mereu să știe unde era tatăl ei, cum îi plăcea să se joace în biroul lui și să pretindă că semnează documente importante împreună cu el. Nu cu mult timp în urmă, când el îi ținea mâna și stătea cu Salvador și Tabrina, Nantha i-a șoptit: „Pot să fiu împărăteasă într-o zi?"

El a zâmbit și a spus: „Fiecare persoană poate visa."

Acum, toate visurile lui Nantha Corrino fuseseră șterse pentru totdeauna.

Flancat de trei gărzi de elită, împăratul Salvador a pătruns în biroul fratelui său, arătând neîngrijit și agitat, dar mai încrezător. Nu părea să știe despre moartea lui Nantha. A zâmbit și a spus: „ Roderick, iată-te! Vino cu mine—trebuie să arătăm oamenilor că această criză dureroasă s-a încheiat. Totul va fi bine acum."

Dacă mă lovești, te voi lovi mai tare. Dacă mă urăști, te voi urî și mai mult. Nu poți câștiga.

—GENERAL AGAMEMNON, *O vreme pentru titani*

Deși atmosfera lui Denali era toxică, Ptolemy se simțea *în siguranță* aici. Erau Butlerienii care îl făceau nervos. Ei erau mai periculoși decât orice planetă.

A traversat peisajul sumbru și mortal, călărind în cabina walker-ului său adaptat special, brațele și picioarele conectate la thoughtrodes modificate care îi permiteau să controleze siste mele complexe ale mașinii. Dar operarea sistemelor manual era o corvoadă, iar Ptolemy invidia noii cymek-uri agile.

Instalate în rezervoarele lor de conservare și conectate la o rețea de thoughtrodes, creierele proto-Navigator s-au adaptat ușor formelor puternice de walker pe care le-a dat. Ptolemy a fost deosebit de impresionat de agilitatea și intensitatea a doi foști ofițeri mercenari care părăsiseră serviciul lor pentru a se oferi voluntari pentru conversia în Navigator, Hok Evander și Adem Garl. Acum erau printre cele mai agresive dintre creierele walker.

Opt dintre creierele instalate au folosit walker-e vechi salvate din ruinele fostei baze cymek de aici, dar alte creiere Navigator au călărit în corpuri mecanice noi construite de inginerii Denali. Walker-ele îmbunătățite ar fi mai mult decât suficiente î mpotriva oricăror arme pe care barbarilor le-ar putea folosi.

Astăzi, Ptolemeu a însoțit noile walker-e. Erau uluitoare! Cu senzori îmbunătățiți de thoughtrode, cymek-urile lui strălucitoare dansau peste

peisaj accidentat ca păianjeni mecanici. În contrast, vechii walker recuperați aveau o mers ponderat, ca și cum creierele trebuiau să muncească mai mult pentru a mișca sistemele lor greoaie. Corpurile walker erau interschimbabile, iar canistrele de creier puteau fi transferate de la o mașină walker într-un zburător sau un corp de manipulator, după cum era necesar. Ptolemeu dorea ca noii săi Titani Navigator să învețe cum să folosească fiecare formă posibilă.

Totuși, el prefera walkerii robusti și intimidanți. Era ceva satisfăcător în a-i imagina apropiindu-se de țintele lor într-o falangă inexorabilă care făcea ca victimele să simtă teroarea a ceea ce urma să li se întâmple. Da, voia ca Manford Torondo să știe ce îl așteaptă.

Departe de domurile de laborator protejate, Ptolemeu călărea într-un cabina de suport vital presurizată instalată într-unul dintre vechile walker-uri. Acest lucru îi permitea să meargă alături de noile sale creații în atmosfera toxică, căutând modalități de a le îmbunătăți. Dacă ar deveni vreodată un cymek, Ptolemeu nu ar mai trebui să se îngrijoreze de sistemele de suport vital. Ar merge oriunde și-ar dori, în orice mediu, și nu s-ar teme de nimic.

Directorul Venport văzuse deja rapoartele lui Ptolemeu. Poate că Directorul ar dori să devină un cymek, iar apoi ar putea să ghideze noii Titani. Ptolemeu nu se vedea ca un lider și nu avea dorința de a deveni ca despotul Agamemnon. De fapt, nu dorea niciun rol în ceea ce avea acum—dar barbarilor le-a forțat să-l implice în acesta distrugându-i viața, laboratorul, prietenul.

Acum, Ptolemeu a încercat să țină pasul cu exuberanții cymeks Navigator pe măsură ce se plimbau pe teren. Picioarele lor multiple se mișcau cu o ușurință remarcabilă și exersau smulgerea unor bolovani uriași din pământ și aruncarea lor cât mai departe posibil. Din cauza ceții caustice, Ptolemeu nu putea nici măcar să vadă unde au aterizat.

În interiorul mașinii sale mai vechi, s-a străduit să țină pasul cu cymeks-urile de nouă generație pe măsură ce răsunau peste terenul stâncos. Și-a mișcat brațele, legate de controale, dar membrele walker-ului nu erau analogice, și el

ocazional s-a încurcat, simțindu-se stângaci. Celelalte mașini ale sale erau atât de grațioase.

Exersându-și abilitățile de luptă, s-au luptat unii cu alții pentru a-și testa forța și reflexele, braț de războinic împotriva braț de războinic. El i-a identificat pe fiecare dintre ei după panourile de lumină unice de pe corpurile lor. Un walker, operat de creierul femelei Xinshop, a sărit pe un vârf înalt, dar nu a reușit să obțină suficientă înălțime. Înainte să poată cădea, totuși, rachetele au erupt din propulsoarele din spate ale corpului, ridicând noul cymek în siguranță pe vârful stâncilor. Odată stabilizat, Xinshop a ridicat o pereche de brațe de prindere ca și cum ar fi în triumf.

Ptolemeu îi plăcea disponibilitatea lui Xinshop de a servi. Ea fusese printre primii dintre Navigatorii eșuați care au îmbrățișat noile sale posibilități ca cymek. De fiecare dată când vorbea cu ea, își imagina cum arăta Xinshop înainte să o întâlnească, când era o tânără radiantă care se oferea voluntar pentru Flota Spațială VenHold. Uneori, Ptolemeu își imagina chiar că ar putea fi împreună ca un cuplu, amândoi cymeks. Dar înainte ca asta să se întâmple, avea mult de lucru pentru a-și aduna forța mecanizată, rafinând sistemele. Asta era prioritatea lui.

De asemenea, îi plăcea personalitatea reapărută a lui Yabido Onel, care sărea peste peisajul accidentat din prim-plan. Timp de multă vreme, Yabido refuzase să spună multe prin intermediul difuzorului, cu excepția dorinței sale de a muri pentru că eșuase ca și candidat Navigator. Dar după ce Ptolemy i-a arătat ce ar putea realiza ca cymek, el a simțit o speranță și o determinare reînnoite, care s-au exprimat sub formă de modele energetice strălucitoare în creierul său.

Ptolemy putea încă să vadă strălucirea domurilor de cercetare. Deși proiectul său Titan în expansiune a absorbit unii dintre cei mai talentați ingineri și personal de suport ai lui Denali, Administratorul Noffe continua să dezvolte arme în programe independente, cum ar fi pulsațiile de scrambling care ar putea fierbe creierele umane, în același mod în care vrăjitoarele din Rossak uciseseră vechii cymeki. O echipă de cercetare a creat „greieri” mecanici mici care puteau să se strecoare în navele inamice și să aprindă camerele de stocare a combustibilului volatile.

Cercetătorii colegi ai lui Ptolemeu aveau propriile motive pentru a disprețui fanii, dar el credea că *programul său* va fi cel care va garanta victoria împotriva lui Manford Torondo. O hoardă de noi Titani ali mentați de creiere proto-Navigator ar provoca frică în orice populație.

În timp ce se trudise înapoi în walkerul său reparat, departe de domele de cercetare, Ptolemeu a observat două lumini de avertizare amber pe panoul de control din cabina. Sistemele sale de suport vital pierdeau putere din cauza unei scurgeri într-o îmbinare, erodată de atmosfera caustică. Și era prins în mica sa cameră.

A realizat o estimare și și-a dat seama că abia avea timp să se grăbească înapoi la complexul protejat. Fără marjă de siguranță.

Fără întârziere, a manevrat comenzile și a întors walkerul în timp ce transmitea un semnal de urgență către Titanii săi. Cu un mers tremurând, a încercat să se târască peste peisaj, dar era prea anxios, ceea ce îl făcea necoordonat. Brațele îi tremurau în interiorul legăturilor, semnalele thoughtrode erau amestecate.

Nu voia să moară aici, nu cu munca lui neterminată.

O furtună s-a rupt și a început să scurgă combustibil pe pământul de afară. Luminile de avertizare au început să clipească pe panoul de control al cabinei. Acum Ptolemy și-a dat seama că nu putea să se întoarcă.

La scurt timp, doi titani robusti—perechea de mercenari Hok Evander și Adem Garl—au apărut de fiecare parte și au prins corpul său mai mic de cymek cu cleștele lor mecanic. Au ridicat forma sa de walker de pe pământ ca doi crabi metalici care își ridică fratele mai mic. Cu un mers bizar de coordonat, cymekii Navigator au sărit peste stâncile accidentate spre domele strălucitoare.

O altă scurgere, iar sistemul de suport vital al lui Ptolemy a cedat complet. Gazele caustice care se infiltrau în sisteme ar fi distrus mai multe etanșări.

Sistemul său de comunicație era încă activ și a transmis un alertă de urgență către bază. Restul Titanilor Navigator s-au grăbit înapoi spre instalație ca o echipă de salvare coordonată, astfel încât, atunci când Ptolemeu a ajuns la ușa de aer a domului principal, ei să poată asista.

Prin ceața învăluitoare, Ptolemeu a zărit domul chiar înainte, dar putea să simtă și vapori acri care se scurgeau în cabina de suport vital, începând să-l otrăvească. Integritatea camerei eșuase în cinci zone separate. Ochii îi ardeau din cauza fumului acid, dar cumva (delir?) nu părea la fel de dureros ca lacrimile arzătoare care îi curgeau pe față după ce l-a văzut pe Dr. Elchan prăjit de viu în laborator.

După ce a primit transmisia de urgență a lui Ptolemeu, Administratorul Noffe a apărut pe ecran. „Sunt pregătit să te primesc. Vei fi în siguranță."

„Va fi aproape." Ptolemeu a tușit, iar fiecare respirație îl ardea ca praful de sticlă încălzit spălat cu acid. A tușit din nou, iar o stropire de sânge a apărut pe ecranul de control din fața lui.

Alarmat, Administratorul Noffe a strigat comenzi celor doi cymek care transportau walker-ul lui Ptolemy. Aceștia l-au tras până la ușa larg deschisă a domului hangarului și l-au aruncat brutal în interior, corpul walker-ului tre murând și eșuând. Folosind mâini agile ca niște clești, au operat comenzile de la airlock.

Sigilat în cabina sa, Ptolemy a tușit necontrolat. A inhalat o ceață chimică arzătoare. Cu un urlet de vânt puternic, schimbătoarele de aer din interiorul domului au început să absoarbă atmosfera contaminată, ventilând-o afară. Chiar înainte ca lumina verde să se aprindă, Ptolemy a deconectat hatch-ul cabinei și l-a deschis. Nu mai putea aștepta. Cum putea aerul din interiorul domului hangarului să fie mai mortal decât ceea ce se străduia să respire în interiorul capsulei de suport vital? Și-a smuls brațele din legăturile de control, a târât afară din cabină și a căzut pe podeaua rece de metal, vomitând, gâfâind și tușind cu gâtul iritat.

Din fericire, fiecare respirație părea un pic mai curată decât cea anterioară. Vântul se învârtea în jurul lui în timp ce oxigenul proaspăt se revărsa în zona închisă, dar plămânii lui păreau să fie plini de sânge caustic.

În cele din urmă, o ușă de aer mai mică din tubul interior s-a deschis, iar un Noffe frenetic a alergat spre el. „Doctorii sunt pe drum." S-a aplecat lângă Ptolemeu, ajutându-l să se ridice.

Ptolemeu abia putea vedea prin ochii săi arzători, dar nu credea că este grav rănit. Sau poate se înșela singur. „Asta nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost un cymek."

„Nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost mai atent," a replicat Noffe. „ Nu trebuia să mergi atât de departe într-un walker vechi ca acela."

Cumva, Ptolemeu a reușit să zâmbească, rostind cu greu cuvintele. „Ai văzut ... cum au reacționat walkerii Navigator? Au analizat urgența ... m-au salvat. Au trecut primul test admirabil."

„Da, au performat mai bine decât tine. Aproape că te-am pierdut!"

Mai multe gânduri se formau în mintea lui Ptolemeu. „ Directorul Venport trebuie să știe cât de competenți sunt noii Titani. Chiar și acest mediu periculos nu este cel mai extrem loc în care cymekii noștri s-ar putea afla luptând."

El a continuat să vorbească chiar și în timp ce personalul medical îl verifica cu atenție. I-au pus o mască pe față și au dispersat un fel de ceață analgezică în plămânii lui. În scurt timp, Ptolemeu a putut respira mai bine și a dat masca la o parte, continuând să vorbească cu Noffe. „Trebuie să facem un test mai dramatic pentru Directeur Venport—și m-am gândit la locul perfect pentru a-l face. Îi vom duce pe Arrakis."

„Ar trebui să te odihnești și să te vindeci mai întâi," a spus Noffe. „Sunt îngrijorat pentru tine."

„Sunt îngrijorat de alte lucruri—pot să mă odihnesc în timp ce fac aranjamentele importante."

Fiecare ciocan are capacitatea înnăscută de a lovi un cui. Fiecare minte umană are capacitatea înnăscută pentru măreție. Dar nu fiecare ciocan este folosit corect, nici fiecare minte umană.—DRAIGO ROGET, debriefing Mentat pentru Venport Holdings

Chiar înainte de a părăsi orbita Arrakis, Taref era *obosit* de a fi uimit. Nu știa câte lucruri remarcabile mai putea suporta. Chiar și visele lui nu își imaginau vreodată atât de mult.

Dacă s-ar întoarce acum la sietch-ul din deșert și le-ar spune tot ce a experimentat în scurta perioadă de timp de la acceptarea ofertei VenHold, Naib Rurik i-ar spune să abandoneze astfel de prostii, iar frații lui mai mari l-ar lua în râs.

Dar Taref știa că totul era adevărat.

Companionii săi cu ochii mari s-au adunat împreună la bordul navetei VenHold, privind pe fereastră în timp ce nava se ridica în orbită și se apropia de principalul spațiu-fold. Triburile izolate de Freemen erau vag conștiente de alte planete și alte moduri, dar niciunul dintre prietenii săi nu știa multe dincolo de viețile lor într-o așezare izolată în peșteră... până acum.

Taref și Lillis stăteau la fereastră, admirând priveliștea. Chiar și morocănosul Shurko, incapabil să-și ascundă nervozitatea, se uita la sfera de aramă a planetei. Acolo era Arrakis - părea complet incomprehensibil. Cel mai mare sietch nu era mai mult decât un punct imens de aici, iar viermii de nisip erau prea mici pentru a fi văzuți. Chiar și Orașul Arrakis, cea mai mare metropolă pe care Taref o vizitase sau o imaginase vreodată, era abia o marcă ascunsă într-un bazin adăpostit cu margini de stâncă.

continuând să crească, a reușit să localizeze orașul doar după o concentrare atentă și ajutor de la Lillis.

„Ne vom întoarce vreodată? Am luat decizia corectă, Taref?” a întrebat ea, iar Shurko s-a uitat și el la el, dornic să audă răspunsul său.

„Desigur că da. Oamenii noștri vor fi mândri.”

„Oamenii noștri nu ne vor înțelege niciodată,” a spus Shurko. „ Nu vor ști de ce am făcut asta.”

Taref s-a simțit întotdeauna ca un outsider, imaginând povești și lu mi în timp ce restul tribului său găsea tot ce avea nevoie să știe în nisipul de la picioarele lor și vântul pe fețele lor. Dar își amintea istoria. „Cu generații în urmă, strămoșii noștri au scăpat de sclavie și au zburat cu un spațiu necontrolat către noua noastră casă. Am fost blocați pe Arrakis de atunci – și acum ne întoarcem pur și simplu la restul universului, rupându-ne lanțurile și scăpând de sclavia noastră în deșert. Și dacă ne descurcăm bine acolo, prietenii mei, vom fi primii dintre mulți Liberi care se ramifică. Oamenii noștri nu mai trebuie să fie prinși acolo unde nu este nimic altceva decât dune și perspectiva unei morți uscate.”

Taref se îndoia că va dori vreodată să se întoarcă în acel loc plin de praf și nu cunoștea mulți alții în sietch care să gândească așa cum o făcea el. Chiar dacă a insuflat un sentiment de curiozitate în prietenii săi, ei nu simțeau cu adevărat adâncimea visurilor sale; ceilalți ascultau pur și simplu poveștile sale pasionate, mai degrabă decât să viseze pentru ei înșiși.

Pentru o mare parte a vieții sale, Taref s-a simțit prins în așezarea izolată și primitivă. Tatăl său l-a certat pentru că visa la locuri în afară de Arrakis. „Cum te ajută asta în supraviețuire? Dacă Shai-Hulud vine pentru că mergi cu prea mult ritm pe nisipuri, te va asculta el poveștile tale înainte să te devoreze?”

Dar Taref a visat oricum. Se simțea frustrat sub dezaprobarea severă a lui Naib Rurik și punea la îndoială multe dintre regulile deșertului. Știa că tradițiile erau o bază pentru supraviețuirea de zi cu zi, dar unele dintre vechile obiceiuri nu mai erau valabile. A pus întrebări despre obiceiurile vechi, provocând doar mânia altor membri ai tribului, nu răspunsuri. Taref, ciudat, nu ar fi niciodată

nu deveni Naib al poporului său, niciodată nu a vrut să. Naib Rurik ar conduce probabil sietch-ul timp de mulți ani, iar cei doi frați mai mari ai lui Taref ar lua locul tatălui lor.

Taref văzuse calea rigidă pe care viața sa era destinată să o urmeze, ca un canal săpat adânc în stâncă—și nu accepta ceea ce vedea. Voia universul! Trebuie să fie atât de minunat acolo, planetă după planetă de minuni. Înapoi în aerul clar și uscat al deșertului, obișnuia să se uite la stele și să își imagineze alte lumi. De mai multe ori, a făcut călătoria către Orașul Arrakis doar pentru a observa sosirea și plecarea navelor spațiale… și a visa la ceea ce ar putea fi.

Taref dorea să fie ca cei de pe alte lumi. Aveau atât de multe oportunități deschise pentru ei, dar, într-un fel, îi invidia și. De mai multe ori s-a oferit voluntar să lucreze la recoltoarele de mirodenii pentru că știa că va stârni dezaprobarea tatălui său. Și când el și prietenii săi au sabotate echipamentele de recoltare, Taref a pretins că se răzbună pe *cei de pe alte lumi* din cauza cine erau și a oportunităților pe care le aveau.

Când Mentatul Draigo Roget și-a făcut oferta, Taref la început a încercat să rămână distant, dar dorința era ca o sete în el, iar Mentatul VenHold oferise un literjon simbolic de apă rece.

Privind planeta deșertică cum se îndepărtează pe măsură ce spațiu-folderul accelera, Taref s-a străduit să își imagineze vederile și experiențele pe care le-ar avea pe lumi îndepărtate. Motoarele Holtzman pliau spațiul, iar nava se răsucea din sistemul stelar Canopus.

În timp ce marele vas era în tranzit, Draigo s-a dus să se adreseze noilor săi recruți. „Aveți tot ce vă trebuie? Vom oferi apă, mâncare și haine noi.”

„Atât de multă apă,” a spus Lillis cu o voce ca un suspin.

„Și deja avem haine,” a spus Chumel.

Deși Taref știa că costumele lor de distilare erau ținute bine făcute care le-au salvat viețile de multe ori în deșertul deschis, Draigo s-a încruntat la hainele pline de praf. „Voi curățați-vă și vă veți îmbrăca exact ca ceilalți muncitori. Nu puteți să vă îndepliniți misiunea dacă ieșiți în evidență. Trebuie să treceți neobservați.

ca umbre slabe.” El și-a strâmbat nasul și a mirosit adânc, deși Taref nu observase niciodată vreo aromă printre oamenii din deșert. „Te vom învăța practicile tradiționale de igienă.”

„Niciun Freeman nu va lăsa pe altcineva să-i ia costumul de apă,” a spus Bentur, un tânăr cu o voce aspră care de obicei își păstra cuvintele pentru el.

„Îți vom oferi haine mai bune pentru utilizarea ta te mporară. Între timp, îți vom păstra lucrurile și ți le vom returna ori de câte ori dorești să te întorci pe Arrakis.”

„Am auzit că străinii sunt hoți,” a spus Shurko.

Draigo a zâmbit ușor, ceea ce semăna mai mult cu un zâmbet sarcastic. „Și am auzit că Freeman-ii din deșert știu foarte puțin despre străini.” Shurko s-a simțit ofensat și părea gata să se lupte cu Mentatul.

Taref a spus: „Oprește-te, Shurko—mi-ai dat cuvântul tău.”

„Nu am fost de acord să fiu insultat!”

„Oprește-te să fii prost. Ne duc de pe Arrakis cu un mare cost, arătându-ne căile lor. Nu au nevoie să ne fure. Îți amintești de acel planet cu oceanul și ploaia căzând din cer? Dacă a vrut să ne înșele, aceasta este o farsă elaborată și costisitoare.”

„Dar ce așteaptă el de la noi care ar merita o astfel de investiție?” a întrebat Lillis.

„Nu este o farsă—este o oportunitate,” a spus Draigo. „Te vom învăța despre cei din afara lumii și despre concurenții noștri comerciali. Îți vom oferi minunile moderne care erau doar zvonuri în micul tău sat din deșert.”

„Se numește sietch”, a spus Lillis.

Draigo a dat un scurt din cap. „Foarte bine. Voi învăța de la tine, așa cum tu înveți de la mine.”

* * *

TAREF A FOST ȘOCAT când el și prietenii săi au fost stropiți cu apă pentru a se spăla de praf și mizerie, iar apa rămasă a fost lăsată pur și simplu să se scurgă, unde, presupunem, a fost reciclată. Întotdeauna înainte, el își spălase mâinile și corpul cu nisip fin, dar acum se simțea mult

mai curat—chiar mai curat decât ar putea fi o persoană dacă ar fi lovită de o furtună de nisip.

Această risipă de apă a fost o extravaganță incredibilă—și o sugestie a ceea ce era posibil acolo. Draigo le spusese că există multe lumi în Imperiu, iar cele mai multe erau mult mai primitoare decât Arrakis. Gândindu-se înapoi la viața sa până în acest moment, Taref și-a dat sea ma că nu a văzut nimic, nu a făcut nimic, *a fost* nimic. Dacă VenHold îl lăsa să călătorească așa cum promisese, părea că există la fel de multe posibilități pentru el acum cât erau stele pe cerul nopții.

Lillis era neliniștită și nerecunoscută când a venit la el purtând un salopetă curată. Părul ei castaniu deschis era curat și liber, iar—Taref s-a minunat de asta—încă *umed*. Waddoch a băut și a băut din apa care curgea liber până când s-a îmbolnăvit și a vomitat o băltoacă, ceea ce l-a făcut să se simtă jenat. Lucrătorii de întreținere ai navei au folosit și mai multă apă pentru a spăla voma.

„Acest lucru este… incredibil.” Taref s-a simțit puțin rău din cauza umidității; el și tovarășii săi au avut dificultăți în a respira aerul umed, dar a presupus că treptat se vor obișnui cu acesta.

Când nava spațială a sosit la Kolhar, scuturile planetare au fost date la o parte pentru a permite trecerea navetei descendente. Nava a trecut prin nori de furtună, iar apa a lovit corpul navei, curgând în canale uimitoare de-a lungul feronerie.

Când au aterizat la spațiul aerian Kolhar și au ieșit pe o lume nouă, gheața albă și rece a căzut din cer și l-a lovit pe Taref în f ață. Nu simțise niciodată o astfel de frig. Picăturile înțepătoare l-au udat pe el și pe tovarășii săi. Shurko și-a protejat fața cu mâinile și a privit prin degete spre cer, impresionat și speriat.

Draigo a râs și i-a îndemnat să plece. „Aceasta se numește lapoviță s au zăpadă - apă înghețată. Cade din cer și se adună pe pământ. Unele planete sunt acoperite cu ea, la fel cum Arrakis este acoperit cu nisip.”

Taref și-a întins mâna, minunându-se cum fulgii de zăpadă se dizolvau în palma lui. „Aceasta este *apă*? Apă înghețată?” Zăpada continua să cadă, și

deși s-a topit repede în spațiul cald al portului spațial, tușe de alb au marcat colinele din afara orașului.

„Modelele meteorologice de pe alte lumi s-ar putea să fie interesante pentru tine, dar nu sunt relevante pentru obiectivele noastre.” Draigo a scuturat fulgii albi de pe umeri. „Aceasta este doar o parte din noul univers pe care ți l-am promis. Îți vom arăta mai multe mai târziu, și va fi timp pentru instrucție.”

* * *

A DOUA ZI, Draigo l-a dus pe Taref și pe tovarășii săi în câmpul proto-Navigatorilor, compartimente private care conțineau voluntari supuși transformării.

Taref a mirosit. „Există melange în aer.”

„Sper că nu este prea mult,” a spus Draigo. „Condimentul este prea valoros pentru a-l lăsa să se scurgă fără discriminare.”

Lillis a mers la una dintre camere și a privit printr-un fereastră de observație. „Sunt oameni înăuntru, sufocându-se în gaz de mirodenii!”

„Acesta îi face să se transforme în ceva special. De aceea trebuie să recoltați atât de mult melanj din Arrakis. Mercantile combinate ne ajută să creăm Navigatorii care ghidează navele noastre stelare.”

Oamenii din deșert s-au adunat în jurul camerelor, văzând forme deformată zăcând în gaz de mirodenii. „Mirodeniile îi ajută pe Liberi să își deschidă mințile și să vadă posibilități,” a spus Taref. Dar aceasta nu era ceea ce se aștepta, iar vederea grotescă l-a făcut să se simtă neliniștit.

„Face același lucru pentru Navigatorii noștri, dar în moduri pe care nimeni nu le poate înțelege,” a spus Draigo. „Ei cuprind vastitatea spațiului în mințile lor și își imaginează căi sigure pentru navele noastre spațiale.”

Mirosul pătrunzător de scorțișoară era reconfortant pentru Taref, deși nu îi era deloc dor de planeta deșertică. Deși Shurko și Bentur păreau deja nostalgici, Taref nu regreta alegerea sa. Era hotărât să vadă minunile din restul galaxiei. Deși aceste camere pline de condimente și Navigatorii distorsionați erau intrigante, Taref credea că zăpada care cădea din cer era și mai uimitoare….

Draigo i-a dus înapoi la complexul extins al spațiului Kolhar, iar Lillis a observat cu voce tare că clădirile înalte și expuse nu vor supraviețui niciodată uneia dintre puternicele furtuni Coriolis de pe Arrakis. Pe drum, le-a povestit și despre abilitățile sale ca Mentat, observând privirile lor pline de necredință. Doar o altă minune.

Miriade de nave de toate tipurile și configurațiile stăteau alături de macarale și lifturi suspendate care aduceau componentele împreună și le blocau în loc. Echipele de muncitori asamblează structuri, apoi adaugă motoare și completează interiorul. Alți muncitori sudau și vopseau navele. Aerul mirosea a solvenți acri, grăsime și combustibil vărsat.

Draigo și-a dus noile recruți de la o navă spațială la alta, evitând descărcătoarele de marfă și vasele de realimentare, precum și platformele încărcate cu pachete de energie de schimb. Shurko și-a pus mâinile la urechi. „ Atât de mult zgomot. Și noile mirosuri! Îmi face mintea să se învârtă."

„Acesta este un port spațial", a spus Draigo. „Va trebui să te obișnuiești cu el, pentru că intenționez să te las liber în șantierele navale de la alte porturi spațiale. Familiarizează-te cu hangarele, activitatea, sarcinile. Va trebui să arăți la fel de confortabil în locuri ca acesta cum ești în sietch-ul tău."

Când prietenii săi păreau intimidați, Taref și-a îndreptat umerii. „Am învățat cum să operăm mașinile de mirodenii. Putem învăța sarcinile simple efectuate de lucrătorii din șantierele navale și porturile spațiale." S-a uitat la Draigo. „Și apoi vrei să ne sabotăm motoarele rivalului tău?"

Mentatul a dat din cap. „Acea vreme va veni. Avem nave de toate designurile comune aici, pe Kolhar. Îți vom arăta cum să faci lucrări de bază, t e vom învăța ce trebuie să știi, astfel încât să te califici pentru un loc de muncă la EsconTran sau orice altă companie de transport." Pe măsură ce Draigo vorbea, Taref se uita la numeroasele nave spațiale, la navetele care se ridicau, la o navă de marfă care ateriza, la o navă de pasageri care era construită.

Draigo a atras din nou rapid atenția lui. „Îți vom spune ce să spui pentru a-i convinge pe alții că înțelegi cum funcționează un spațiu pliabil, la fel cum un lucrător de doc trebuie să știe. Și"—și-a coborât vocea și s-a aplecat mai aproape

—„Îți voi arăta lucrurile simple pe care le poți face pentru a face sistemele critice să eșueze.” El a gesticulat în jurul spațiului aglomerat al portului s pațial. „Vei deveni experți în a face ca navele spațiale să meargă prost.”

Mașinile gânditoare nu aveau un monopol asupra cruzimii, căci ființele umane fac lucruri de neimaginat. Butlerienii pictează mașinile cu o pensulă prea largă și folosesc doar culoarea neagră. Ei fac la fel de mult rău civilizației umane cât au făcut vreodată mașinile gânditoare.

—GILBERTUS ALBANS, jurnal personal, înregistrări ale Școlii Mentat (redactate ca inadecvat)

După nebunia din străzile Zimiei și timpul său tulburător petrec ut cu Manford Torondo, Gilbertus a fost bucuros să fie înapoi în siguranță la Școala Mentat. Liderul butlerian nu părea deloc deranjat de distrugerea pe care o cauzaseră adepții săi.

Gilbertus spera să se calmeze jucând o partidă de șah piramidal cu nucleul Erasmus. Mentorul său robot era mult mai inteligent decât un mek de luptă și probabil că va câștiga jocul, așa cum făcea de obicei, dar Gilbertus știa trucuri care nu se bazau în întregime pe analize matematice. De fiecare dată când câștiga o partidă, era pentru că își valorifica *umanitatea,* adăugând la cunoștințele pe care acest robot unic i le-a oferit de-a lungul secolelor.

În biroul său sigilat și securizat, directorul a scos nucleul de memorie gelcircuit și a pregătit tabla de șah piramidală antică. Erasmus a spus: „Aș fi fost dezamăgit dacă ai fi pierdut jocul în fața acelui mek de luptă greoi, fiule.”

„Aș fi fost dezamăgit și eu, Tată,” a răspuns Gilbertus. „De f apt, aș fi fost mort, pentru că m-ar fi executat.”

„Atunci sunt dublu bucuros că ai câștigat. Acest mek era un model rudimentar, complet lipsit de sofisticare. Nu ar fi trebuit să ai nicio problemă în a formula o strategie pentru a-l înfrunta.”

„Nu ar fi trebuit să am probleme - și totuși a fost un meci strâns. Eram sub o mare presiune, desigur, care ar fi putut să-mi perturbe procesele de gândire. Emoțiile mele au interferat cu abilitățile mele de Mentat. Vulnerabilitatea și mortalitatea mea umană s-au infiltrat în mintea mea și aproape că m-au sabotate.”

Nucleul robotului pulsa cu o lumină albastră palidă. „Mek-ul și-a folosit inteligența, oricât de slabă ar fi fost, pentru a te intimida să faci greșeli. Nu demonstrează asta superioritatea mașinilor gânditoare?”

Gilbertus a mutat o piesă, apoi a analizat noua configurație a tablei. „Manford Torondo a tras exact concluzia opusă.” Trebuia să angajeze robotul, să-l distragă.

Erasmus a ales următoarea sa mutare, a iluminat pătratul de destinație, iar Gilbertus a mutat piesa pentru el. S-a lăsat pe spate pentru a reevaluare strategia adversarului său. El și Erasmus j ucaseră acest joc de nenumărate ori înainte, așa că Gilbertus știa cât de greu era să-și surprindă mentorul. Se simțea foarte calm acum, fără efectele dăunătoare ale emoției asupra proceselor sale mentale.

„Au folosit victoria mea pentru a defăima mașinile gânditoare. Înainte de asta, au făcut tot posibilul să umilească mek-ul de luptă, tăind armele sale integrate și chiar picioarele. Apoi, după meci, l-au distrus în bucăți și i-au târât corpul prin străzi.”

„Așa cum am spus de multe ori, fiul meu: societatea umană este o mizerie barbară și sălbatică,” a spus Erasmus. „Consideră câți aliați ai mașinilor gânditoare au fost vânați și uciși de-a lungul anilor—chiar și bătrânul Horus Rakka, care și-a trăit viața în liniște, ascuns.” Gilbertus a fost surprins să audă agitație în vocea simulată a robotului. „Oamenii sunt monstruoși și distrugători. Mă îngrijorează de tine... de amândoi. Nu mai suntem în siguranță aici.”

De ceva timp, Gilbertus era, de asemenea, îngrijorat, deși dorea s ă ascundă adevărata pericol de mentorul său. A mutat una dintre piesele de soldat, lăsând-o vulnerabilă la atac - intenționat. Erasmus a răspuns luând piesa, așa cum era de așteptat. Gilbertus apoi

a sacrificat un ofițer de nivel mediu, atrăgând mai multe dintre piesele importante ale adversarului său acolo unde dorea. “Yo te pare distrat, fiule al meu,” a spus Erasmus. “Îmi fac griji pentru tine.”

Gilbertus și-a stăpânit zâmbetul. Robotul independent era cel care devenea distrat. “Nu înțelegi conceptul de a te îngrijora.”

“Am dezvoltat această capacitate de secole. Cred că am făcut unele progrese în tot acest timp.”

Gilbertus a zâmbit. “Da, Tată, presupun că ai. Există multe pe mintea mea, mai ales după violența rabidă din Zimia.” Nu exact o minciună, ci o distragere, o scuză menită să-l adoarmă pe adversar, schimbând concentrarea robotului independent. “Atât de mulți oameni uciși de mulțimi, chiar și mica fiică nevinovată a Prințului Roderick. Butlerienii devin din ce în ce mai periculoși—nu credeam că este posibil. Mă tem că aș putea fi de partea greșită în această luptă.”

„Ești. Am crezut că am fost de acord cu asta cu mult timp în urmă.”

Gilbertus nu putea să nu se gândească la fostul său student Draigo Roget, epitomul a ceea ce ar trebui să fie un Mentat. Prin alăturarea sa lui Josef Venport la șantierele navale Thonaris, strălucitul Draigo a îmbrățișat cauza rațiunii și civilizației, în timp ce Gilbertus s-a aliat fără să vrea cu cei care se temeau de tehnologie. Cel mai bun student al său alesese cauza corectă... și acum Gilbertus se afla într-o poziție în care trebuia să lupte împotriva lui Draigo.

Robotul erudit a continuat: „De la început, Școala noastră de Mentat a fost destinată să păstreze căile logicii prin procese de gândire eficiente—oameni imitând mașinile de gândire pentru a păstra progresele Imperiului Sincronizat.”

Gilbertus și-a lăsat mâna să plutească deasupra uneia dintre piesele de șah. „ Ți-am spus că Manford este un student pasionat al jurnalelor tale de laborator? Mi-a spus la bordul navelor noastre de război când ne îndreptam spre Thonaris.”

„Oh? Manford are jurnalele mele?”

„A obținut mai multe volume salvate din ruinele lui Corrin și acum le studiază. Cred că este chiar obsedat de scrierile tale. El

ar putea fi la fel de fascinat de mașinile de gândire pe cât ești tu de oameni. Nu ar fi o ironie supremă?

Jurnalele mele sunt doar cuvinte. El nu poate să mă cunoască din ele, deși ar putea învăța ceva din munca mea diligentă.

Cuvintele sunt lucruri puternice, a contracarat Gilbertus. Manford ști e asta și se teme de daunele pe care cuvintele le pot provoca. Își amintea cum poziția sa ipotetică în apărarea calculatoarelor aproape că a dus la prăbușirea școlii. Trebuie să fiu extrem de atent la tot ce spun și scriu.

Directorul a mutat un crucișător de luptă în poziție, dar fără a-l proteja suficient. Din nou, Erasmus a sărit.

Doar pentru a fi în siguranță, trebuie să ne dezvoltăm planul de evadare care a întârziat prea mult, a spus robotul. Ai fost la această școală timp de prea multe decenii. Ar trebui să ne strecurăm și să ne ascundem timp de câțiva ani—poate întorcându-ne în acea lume pitorească a Lectaire, unde te-ai prefăcut că ești fermier. După aceea, tu și cu mine putem continua lucrările noastre bune.

Gilbertus nu ar mai vedea-o pe Lectaire, deși îi era dor de femeia Jewelia, pe care o iubise. Acum ar fi foarte bătrână, dacă mai trăiește. „ Dar ce ar fi dacă munca mea bună *este* această Școală Mentat? Am influență aici, iar chiar și Butlerienii mă ascultă, într-un fel. Dacă aș fugi, aș abandona civilizația umană în fața focurilor fanaticismului."

„Încerc să ne salvez *pe amândoi* de a fi arși," a spus Erasmus. „Un astfel de sfârșit nu este plăcut de imaginat, chiar și pentru un robot."

Gilbertus a rămas ezitant. A construit această academie și a înțeles adevărata importanță a ceea ce reprezenta. Iubea studenții strălucitori și curriculumul intens, chiar și pereții care se ridicau din lacul mlăștinos și din mocirlă. Era mândru de ceea ce realizase aici. Nu putea să întoarcă spatele și să permită să fie corupt.

Pe măsură ce jocul continua, robotul a schimbat subiectul. „Am observat-o pe Anna Corrino. I-am analizat creierul fragmentat înregistrând conversațiile ei și am discutat direct cu ea. Este fascinantă."

Gilbertus și-a ridicat sprâncenele. „Ai *comunicat* cu ea? Nu ar fi trebuit să te dezvălui."

„Această tânără femeie a început deja să audă voci în mintea ei, așa că eu sunt doar un alt prieten imaginar. Dar ea are gene de vrăjitoare în linia ei de sânge, iar creierul ei reorganizat are căi unice, cele mai intrigante.” A făcut o pauză. „Putem să o folosim, dar mai întâi învăț să o înțeleg. Ar trebui să experimentăm—”

„Nu vei *face.*” Gilbertus și-a amintit laboratorul robotului de pe Corrin, experimentele de regenerare a organelor pe care le-a efectuat, plagile oribile pe care le-a dezvoltat, măcelărirea unui număr infinit de oameni, operațiile crude pe care le-a efectuat asupra victimelor vii fără anestezie.

Erasmus suna defensiv. „Prin cercetările mele ating măreția. Uite doar ce am creat în tine.”

Gilbertus a rămas ferm. „Nu te voi lăsa să te joci cu sora Împăratului. Este prea periculos și ar putea duce la represalii uriașe. Dacă nu încetezi această linie de investigație, te voi tăia complet. Pot să rup toate legăturile cu ochii tăi de spion și să te las din nou izolat.”

„Nu ai face niciodată asta.” Erasmus suna dur și dominant, așa cum fusese cu decenii în urmă, când era un stăpân de roboți puternic. „De ce altceva exist decât să învăț și să îmi extind mintea? Nu pot tolera să fiu static. Cât despre prioritățile tale, ai dăuna apărării acestei școli prin orbul meu!” Când Gilbertus nu a răspuns, robotul a încercat o abordare diferită.

„Nu poți să îmi smulgi toată munca fără să dărâmi fiecare clădire. În plus, există avantaje în supravegherea mea. Știi că Alys Carroll te observă ca un șarpe, gata să lovească? Ea păstrează înregistrări ale fiecărei declarații pe care o faci și care ar putea fi discutabilă.”

Gilbertus a fost deranjat, deși nu surprins, de acțiunile studentului Butlerian. „Poți să ștergi acele înregistrări?”

„Nu sunt fișiere electronice. Ea scrie cu un stilou pe hârtie. Este destul de ciudat.”

Gilbertus a încruntat sprâncenele, a făcut o altă mutare pe tabla de șah. A făcut pe distratul, ceea ce știa că Erasmus va observa.

„Te-am pregătit ca un Mentat, fiul meu—deci fă o proiecție și imaginează-ți tot ce ar putea merge prost dacă această școală ar fi atacată. Trebuie să folosim fiecare apărare posibilă. Și Anna Corrino ar putea fi una dintre aceste apărări — fie ca aliat, fie ca ostatică.”

Gilbertus a respirat adânc. „Bine, Tată. Îți voi permite să conversezi cu ea și să tragi concluzii—cu mare prudență și reținere—dar nu îi vei provoca niciun rău fizic sau mental. Asta nu este o cerere. Ea este membră a celei mai puternice familii din universul cunoscut.”

Robotul a ezitat. „Recunosc că am luat în considerare o intervenție chirurgicală asupra ei, dar nu mai doresc să explorez funcționarea minții ei prin acea metodă. Am început să mă atașez oarecum de ea.”

Gilbertus a fost surprins de această mărturisire. „Cât de mult ai învățat despre compasiune?”

„Compasiunea este un component fundamental al umanității. Mi-ai spus odată că trebuie să o înțeleg, și știu că ai o mare compasiune pentru mine. M-ai salvat, m-ai protejat în toți acești ani. Compasiunea poate duce la dragoste. Încă studiez acest lucru.”

Gilbertus îi datora robotului independent totul și nu putea s ă-l abandoneze niciodată. „Compasiune, adevărată... dar asta nu mă va opri să te înfrâng în acest joc de șah.”

A scanat tabla de șah în formă de piramidă, a văzut că Erasmus își plasase piesele exact acolo unde capcana avea nevoie să fie. El angajase și distrăsese robotul, iar Eras mus nici măcar nu știa de manevrele pe care le folosea protejatul său.

A sărit cu unul dintre soldații săi rămași, o piesă nesemnificativă, și l-a asasinat pe Împărăteasa adversarului său, ceea ce a lăsat alte piese importante vulnerabile. Deși robotul a încercat să contracareze mișcările de urmărire, Gilbertus le-a executat fără greș. În cele din urmă, un alt soldat a avansat și a dat o lovitură fatală, luând Marele Patriarh și câștigând jocul. În Curtea Imperială, mek-ul jucase conform unei înțelegeri directe a regulilor complexe; Erasmus era și mai sofisticat, dar Gilbertus îl cunoștea mai bine decât orice altă minte.

„Încă nu înțelegi oamenii”, a subliniat el.

Robotul s-a gândit la joc pentru un timp îndelungat înainte de a admite: „Se pare că nu.”

Nu putem niciodată să compensăm tot răul pe care îl cauzăm în viețile noastre. Fiecare dintre noi ia decizii bazate pe priorități personale. În acest proces, oamenii sunt inevitabil lăsați deoparte. Cineva suferă.

—învățătura noii Academii Filosofice

Shuttle-ul pe care Vorian Atreides l-a folosit pentru a coborî în Lankiveil era un autobuz zburător plin de muncitori, majoritatea străini pregătiți să lucreze pe bărci pe mările reci. Mai mult de cincizeci de bărbați și femei fuseseră transferați aici pentru a ocupa locuri de muncă promise de familia bogată Bushnell, care se extinsese asupra celor mai bune ape de recoltare a balenelor cu blană. Pe măsură ce Casa Harkonnen se diminua, Bushnell-ii au văzut o oportunitate și s-au mutat în teritorii pe care Vergyl Harkonnen nu le mai putea proteja.

Bushnellii aveau sânge nobil, dar cu un secol în urmă căzuseră în dizgrație politică după ce se retrăseseră din unele dintre cele mai vigoare bătălii din Jihad. Chiar și atât de departe de Salusa Secundus, Landsraadul încă avea influență, iar ambițiile actuale ale Bushnellilor fuseseră împiedicate de alți nobili care încă păstrau resentimente. Căutând să-și recupereze statutul, familia se mutase în Lankiveil, un loc uitat, unde Harkonnenii erau, de asemenea, considerați cu dispreț.

Vor știa că Harkonnenii aveau puține șanse fără o bună conducere în afaceri. Casa lor nobilă căzuse în vremuri dificile după mai multe eșecuri comerciale, în special pierderea recoltei de blană de balenă dintr-o întreagă sezon, când un transportator de marfă ieftin dispăruse în foldspace. Vergyl Harkonnen nu era un conducător planetar priceput, iar fiul său mai mare, Griffin, avea

a fost cea mai bună speranță a familiei... până când Griffin a fost ucis pe Arrakis, cu Vor alături, incapabil să-l protejeze.

Acum Vor spera că, dacă ar merge la Lankiveil, ar putea face ceva pentru familia lui Griffin. Mândrii Harkonnen nu ar accepta niciodată caritate sau asistență din partea omului care le-a cauzat căderea, dar dacă ar putea realiza asta fără cunoștința lor...

Nu credea că a fost vreodată pe această lume rece, bătută de vânt, înainte, chiar dacă știa că fostul său prieten și protejat Abulurd fusese exilat aici. Și-a promis că va compensa pentru asta acum. În timpul călătoriei pe care căpitanul Phillips a aranjat-o pentru el, Vor a studiat imagini ale docurilor și clădirilor orașului de pe planetă, așezate printre fiorduri abrupte. Vergyl Harkonnen și familia sa trăiau aici, operau birourile guvernamentale planetare și gestionau propria flotă de recoltare a balenelor cu blană.

Pe măsură ce naveta a aterizat într-o furtună de zăpadă umedă și vântoasă, nimeni nu părea îngrijorat de vreme. După debarcare, angajații deja desemnați ai lui Bushnell au luat un autobuz de zăpadă care fusese trimis să îi ridice. Vor a plătit pentru un transport local care l-a dus de cealaltă parte a fiordului, în satul aglomerat și în casa principală Harkonnen din lemn.

Norii gri se subțiaseră până când a ajuns în micuțul sat de vânătoare cu balene, acoperit de zăpadă, și a pășit pe un trotuar din lemn pe strada principală. Purta haine groase, impermeabile și căra o geantă grea cu bunuri personale.

Înainte ca Vor să părăsească nava de transport Nalgan, căpitanul Phillips îi dăduse tot ce avea nevoie, iar el avea nevoie de foarte puțin. Phillips îi ceruse să se răzgândească, dar văzând expresia de determinare din ochii gri ai lui Vor, a lăsat problema deoparte. „Sper să găsești ceea ce cauți acolo jos."

Chiar și Vor nu era sigur ce căuta, cu excepția faptului că trebuia să-și ușureze conștiința.

Numai câțiva oameni erau afară, bărbați îmbrăcați în haine grele de protecție pentru o zi pe mări agitate. Vântul bătea puternic, iar apa din port era de culoarea oțelului mat, dar mai multe ambarcațiuni de vânătoare de balene ieșeau, luminile lor de funcționare strălucind în ceață și ninsoare.

După ce s-a cazat într-o casă de oaspeți, Vor a intrat în restaurantul adiacent, unde oaspeții luau prânzul. Mirosuri neobișnuite de gătit l-au asaltat: pește, sare, condimente pătrunzătoare. O femeie cu părul lung și roșu lucra în sală, servind fripturi groase de balenă însoțite de legume aburite și boluri pline cu chowder. În timp ce Vor aștepta să-i aducă o masă, a observat doi bărbați stând lângă un panou de mesaje, citind anunțurile postate acolo.

O chelneriță i-a adus bolul de chowder gros. „Ai venit cu autobuzul, căutând de lucru pe o navă de vânătoare de balene?”

„Îl angajează pe Vergyl Harkonnen?”

„De obicei, dar Bushnells plătesc mai bine. Asta e singura rațiune pentru care noii veniți sunt interesați de Lankiveil. De unde ești?”

„Din multe locuri. Călătoresc și găsesc de lucru unde pot.”

Chelnerița a indicat panoul de mesaje. „Postează o notă acolo cu calificările tale. Cineva o va vedea.”

Când Vor și-a terminat masa, a scris o carte neobișnuită, oferind să lucreze pe o barcă din blană de balenă Harkonnen fără salariu, în schimbul realizării de i magini pentru a putea compila un raport de cercetare despre experiențele sale. A pretins că este un scriitor liber profesionist, folosind numele asumat de Jeron Egan. Știa destul de bine să nu folosească numele Atreides pe aici.

În dimineața următoare, managerul pensiunii i-a spus că Vergyl Harkonnen vrea să-l vadă. Vor a mers la casa mare, uzată de vreme, de pe fjord. Pe măsură ce privea structura impunătoare, pereții din lemn, acoperișul din șindrilă, și-a dat seama că *Abulurd* a construit acest loc cu decenii în urmă, făcându-și casa aici și îndurând exilul său, fără îndoială transmițându-și resentimentele față de Atreides generației următoare.

Acum, în timp ce Vorian urca scările înghețate spre veranda din față, ușa s-a deschis înainte să apuce să bată, iar un bărbat cu barbă l-a întâmpinat. Vor l-a recunoscut pe Vergyl Harkonnen. „ Ești tipul care a postat anunțul? Ești scriitor?”

Privind fața lui Vergyl, Vor putea vedea asemănarea clară cu trăsăturile lui Griffin. Își amintea ultima dată când îl văzuse pe tânărul bărbat, întins mort în nisip cu gâtul rupt. Văzând liniile de pe fața tatălui,

Vor simțea o grea neliniște. Acest om îndurase o durere teribilă și văzuse averea familiei sale căzând în cele opt decenii dificile după Bătălia de la Corrin.

Vor și-a dat jos haina caldă și s-a alăturat patriarhului Harkonnen într-o mică cameră de primire pentru a discuta despre o posibilă angajare, ca o misiune de cercetare. Sonia Harkonnen a adus cești cu ceai aburind.

„Ceai de floare de benzină,” a spus ea. „În dezghețul din fiecare vară, culegem florile și fructele. Sunt plante rezistente c are înfloresc când au prima oportunitate.”

Vor învățase în cercetările sale că Sonia Harkonnen era o Bushnell prin naștere, dar fusese înstrăinată de familia ei pentru că s-a căsătorit cu un nobil de rang inferior. Se întreba acum dacă o eventuală împăcare cu Bushnell-ii ar fi singura modalitate pentru Vergyl și Sonia de a păstra ce puțin mai rămăsese din Harkonneni.

Fără a atinge băutura sa fierbinte, Vergyl s-a aplecat înainte. „Nu primim niciodată oameni care să vrea să lucreze gratis, domnule Egan, așa că oferta dumneavoastră mă intrigă. Sunteți dispus să rămâneți cel puțin o lună? Munca pe bărcile cu blană de balenă este fizic solicitantă, cu vreme rece constantă și mări agitate. Sunteți sigur că cercetarea dumneavoastră merită suferința? Cine ar vrea să citească despre asta?”

Vor a întâlnit ochii bărbatului, văzând din nou o umbră a lui Griffin. „ Banii pot fi cheltuiți și pierduți, dar cunoștințele devin o parte permanentă din tine. Ceea ce învăț aici va fi valoros, cel puțin pentru mine.”

Vergyl și-a ridicat sprâncenele. „Uneori sunt lucruri pe care aș prefera să nu le știu, lucruri pe care nu le pot uita niciodată.”

În acea după-amiază, când norii s-au subțiat și zăpada s-a oprit, Vergyl i-a făcut lui Vor un tur al bărcilor sale. „Acestea sunt cai de muncă, și recunosc că au nevoie de o întreținere mai bună, dar soarta noastră nu mai este ce a fost odată. Încerc să mențin bărcile în funcțiune, dar s-ar putea să fiu nevoit să vând totul în curând.”

Deși nu putea niciodată să compenseze pentru lucrurile de care Harkonnenii îl învinovățiseră, Vor dorea să-i ajute financiar și avea resursele necesare pentru a face acest lucru, răspândite în multe bănci planetare, chiar dacă nu putea explica.

cine era el, nu putea niciodată să le dezvăluie identitatea binefăcătorului lor. Mai întâi, voia să îi cunoască mai bine.

În acea seară a fost invitat la cină în casa familiei Harkonnen, unde Vergyl și Sonia stăteau la o masă lungă, aproape goală, împreună cu fiul lor de șaisprezece ani, Danvis, un tânăr cu fața roz și care părea singuratic.

„Casa pare atât de liniștită în aceste zile," a spus Sonia în timp ce îi servea lui Vor un steak de balenă cu blană. Gustând o îmbucătură, a fost încântat să descopere că steak-ul nu era peștos sau sărat și avea o textură plăcut de fer mă. „Danvis este singurul rămas acasă. Cele două fiice ale noastre, Tula și Valya, sunt antrenate în Frăție. Iar fiul nostru Griffin... a murit anul trecut."

„Îmi pare rău să aud asta." Vor a spus-o cu o adâncime pe care nu o puteau ghici niciodată. Vergyl i-a arătat imagini cu cele două fiice, iar Vor și-a amintit cât de mult a vorbit Griffin despre Valya în special.

Vergyl a spus: „Griffin este îngropat chiar la marginea orașului, într-un loc cu o vedere magnifică asupra apei. Cel puțin are asta…" Vocea lui s-a stins, iar el a dat deoparte masa nefinalizată.

„Se pare că a fost foarte iubit," a spus Vor.

„Așa a fost," a spus Sonia.

Vergyl a continuat: „Griffin era destinat să fie un mare lider de afaceri. Chiar voia să fie reprezentantul nostru planetar la Landsraad. Dar toate acele speranțe sunt pierdute și dispărute acum." A zâmbit cu o expresie sumbră, lipsită de speranță, către fiul său mai mic, care stătea tăcut și stânjenit la masă; băiatul abia spusese un cuvânt pe parcursul mesei. „Așa că acum depinde de Danvis să continue moștenirea." Vergyl s-a uitat la Vor, și-a curățat gâtul. „Ai sosit la un moment bun și apreciem disponibilitatea ta de a lucra. Cu siguranță avem nevoie de ajutor, indiferent de motivele tale."

„Poate că pot ajuta să-ți întorci soarta." El suna optimist și încrezător.

„Mă îndoiesc că un proiect de cercetare ar putea realiza asta. Poți face minuni?" Vechiul Harkonnen a încercat să facă comentariul său o glumă, dar umorul era forțat.

„Pot încerca.” Vor își amintea de tânărul Griffin, atât de nobil și curajos și plin de vitalitate. Acești oameni distruși făceau parte din moștenirea pe care Vor o crease, mergând înapoi cu zeci de ani. Casa Harkonnen merita mai bine decât asta, și el a jurat să facă tot ce putea pentru a-i ajuta.

Poate exista un singur rezultat într-o misiune critică: succes absolut. Orice altceva trebuie considerat un eșec complet. Nu există o cale de mijloc.

—VALYA HARKONNEN, observații înainte de misiunea de recuperare Rossak

Pentru a aduce computerele vitale înapoi la Sororitate, Valya merita o mare fanfară, dar nu va exista aplauze publice. Cele mai multe dintre Surori nu vor ști niciodată ce a făcut ea și echipa ei de recuperare, dar și-a dovedit valoarea în fața Maicii Superioare Raquella, iar asta conta mai mult decât orice recunoaștere.

Aceste computere interzise erau cel mai bine păstrat secret al Sororității, cunoscut doar de cercul elitist al lui Raquella, și acum erau înapoi acolo unde le era locul. După un astfel de cost în sânge, Valya știa că vechea Maică Superioară va folosi baza de date de reproducere într-un mod extensiv. Și secretul trebuie păzit mai aspru ca niciodată.

Când echipa ei s-a întors pe Wallach IX, Valya a trimis un cuvânt codificat către Raquella că a reușit. Pregătindu-se să primească componentele deghizate, Maica Superior a trimis toți acoliții în studii izolate, a deviat orice ochi curioși rămași de pe câmpul de aterizare și a curățat calea astfel încât echipa obosită și murdară a Valyei să poată muta computerele. Numai cei mai de încredere aliați ai Raquellei puteau ști ce se întâmplă.

Bătrâna i-a oferit un zâmbet mândru, iar Valya a acceptat o îmbrățișare de felicitare. A simțit o slăbiciune bruscă și descurajantă în corpul subțire de răchită al Maicii Superioare. Cât timp mai putea să reziste?

Valya funcționa de zile întregi cu foarte puțin somn și nu a putut să se relaxeze în timpul călătoriei de întoarcere de la Rossak. Prea multe

ideile i-au aprins imaginația. Acum, datorită ei, computerele puteau fi restaurate, iar într-o zi Valya ar putea fi chiar în poziția de a aduce toate resursele Surorilor împotriva lui Vorian Atreides. Gândul de a șterge întreaga lui linie de sânge o lăsa fără suflare....

Wallach IX fusese odată o Lume Sincronizată, acasă la o populație umană înrobită. Când Surorile și-au reînființat școala aici, au descoperit o rețea de buncăre adânci lăsate în urmă înainte de căderea mașinilor gânditoare. Acum, acele adăposturi subterane erau un loc perfect pentru a instala—și ascunde—computerele recuperate și înregistrările de reproducere.

Maica Superior a adus-o pe Fielle și alte Surori de încredere pentru a ajuta la instalarea componentelor în camere subterane. Valya se întreba cât de mult planificase noua Soră Mentat cu Raquella în timp ce echipa de comando era în misiunea sa. Valya avea nevoie să o cunoască mai bine pe această tânără femeie, pentru a se asigura că erau de aceeași parte.

Fielle a dat o evaluare rece. „Noi, Surorile Mentat, putem folosi cunoștințele noastre, dar aceste computere vor fi un instrument extraordinar pentru a ne ajuta să planificăm harta viitoarelor reproducții."

Sora Olivia a ieșit din navetă și s-a grăbit spre prietena ei cu părul închis la culoare. Ambele tinere erau plinuțe, dar păreau confortabile cu greutatea lor. Ceilalți membri ai echipei care se întorceau se angajau în discuții entuziaste. Valya le-a observat pe toate, știind că aceste femei, după ce au finalizat o misiune de succes sub conducerea ei, vor forma nucleul aliaților ei aici, precum și grupul în creștere de Surori pe care le-a instruit în noile ei metode de luptă. Valya s-a gândit la cum vechii Karee Marques au fost un consilier loial pentru Raquella timp de mulți ani; spera ca Fielle să poată îndeplini un rol similar pentru Maica Superioară Valya. A dat din cap la gândul acesta.

„După ce componentele sunt descărcate și asigurate, de ce nu veniți voi două să luați o masă cu mine?" a sugerat Valya lui Fielle și Olivia. Ele s-au uitat la ea cu surprindere, iar ea a adăugat: „Mi-ar plăcea să o cunoașteți pe sora mea, Tula."

Maica Superioară Raquella părea ușurată să audă invitația. „ Ar trebui să vă cunoașteți toate ca prietene. Fraternitatea a suferit

daune teribile când Dorotea s-a gândit la ea însăși mai degrabă decât la binele nostru. Noua noastră școală de pe Wallach IX trebuie să fie puternică și unită.

„Nu aș putea fi mai de acord,” a spus Valya.

* * *

ÎN CÂTEVA ZILE, mașinile interzise au fost reasamblate, verificate și activate. Valya s-a regăsit cu sarcini similare celor pe care le îndeplinise î n peșterile izolate de pe Rossak—dar de data aceasta, sora ei dornică era alături de ea. Valya ceruse permisiune specială de la Maica Superior, și nu avea încredere în nimeni mai mult decât în Tula… în anumite privințe.

Valya petrecuse anul trecut asigurându-se că sora ei știa exact cum Vorian Atreides a greșit Casei Harkonnen, iar Tula era la fel de hotărâtă să-l pedepsească pe eroul de război distant și l ongeviv. Hotărârea tinerei femei îi făcea plăcere lui Valya.

Valya era suficient de puternică pentru a echilibra cele două obiective principale din viața ei: Nu putea să se odihnească până nu își distrugea fratele ucigaș, omul care adusese ruină întregii sale familii. Aceasta era obsesia ei personală. Dar, în imaginea mai mare, Valya putea schimba cursul istoriei umane și evoluția, dacă *ea* ar ghida Frăția. Nu fusese niciodată una care să se mulțumească cu ambiții mici.

Acum, ea și Tula lucrau în buncărul principal, răsfoind înregistrările de reproducere. Stând la un terminal cu control dual și ecrane legate, derulau prin miliarde de mostre de ADN pentru a-și examina propria li nie de sânge și legăturile cromozomiale cu alte linii de sânge. Surorile de încredere ale Raquellei lucrau la alte ecrane din apropiere. Mai multe Sister Mentats studiau analizele genetice și le comparau cu proiecțiile lor realizate din documentația tipărită mai greoaie.

Tula și-a trecut o mână prin părul ei blond și creț și s-a aplecat mai aproape de ecran. „Chiar suntem atât de strâns înrudiți cu Corrinos?”

„Ne-au șters numele și pretind că istoria nu există, dar linia noastră de sânge este separată de măreția istorică doar prin câteva generații. Împăratul poate scrie propria sa versiune, dar noi știm că Harkonnenii și

Butlerii au luptat umăr la umăr împotriva mașinilor gânditoare în Jihad. Dar am pierdut totul după Bătălia de la Corrin, din cauza acelui bleste mat Vorian Atreides. Pentru a ascunde rușinea, Butlerii și-au schimbat numele în Corrino și au șters Harkonnenii din arborele lor genealogic.

„Vorian Atreides," a spus Tula. De fiecare dată când Valya auzea numele, ardea ca un otravă în urechile ei.

Cele două tinere femei au urmat conexiunile de familie, desenând o rețea complicată de linii de sânge din baza de date. Pe măsură ce căutau, își ștergeau electronic urmele în spatele lor, ceea ce bloca orice altă Soră să vadă ce făcuseră. Urmărind înapoi prin secole de înregistrări detaliate, au efectuat căutări profunde pe linia de sânge Atreides, urmărind marcaje unice dispersate în Liga Nobililor și Planetele Nealiate, până înapoi la infamul general cymek Agamemnon.

Dar Valya nu era interesată de istoria antică. Mai degrabă, ea voia descendenți recenti de sânge de care Vorian Atreides ar putea să-i pese încă.

De când l-a ucis pe Griffin pe Arrakis, bărbatul dispăruse—ceea ce nu era surprinzător pentru un laș și un criminal. Vorian părea mort pentru istorie, dar Valya spera că nu era cu adevărat mort—nu încă, pentru că voia să-l vadă rănit și rănit profund. El trebuia să simtă durerea pe care a cauzat-o Casei Harkonnen timp de generații. Voia să răsucească cuțitul și să-l facă să privească moartea lentă a familiei sale, a moștenirii sale. Numai atunci îl va ucide*pe el.*

Înregistrările indicau că, în timpul călătoriilor sale cu Armata Jihadului, Vorian a avut iubiți pe diferite planete. Una dintre partenerii săi respinși fusese o tânără pe nume Karida Julan din Hagal, despre care se spunea că i-a dăruit un copil. Dar înregistrarea era sumară, datele erau deteriorate... poate chiar șterse intenționat?

În timp ce se uita la ecranul din fața ei, Valya a auzit un zgomot de voci interioare din Alte Amintiri, ca și cum acele prezențe fantomatice

își amintea de vremuri atât de vechi. Cacofonia îi provoca dureri de cap, dar și-a blocat zgomotele - putea să-și facă propria alegere!

Conform unor informații noi, Vorian Atreides a dezvăluit când a reapărut și s-a prezentat la Curtea Imperială, că s-a căsătorit cu o femeie pe nume Mariella pe planeta Kepler și a avut doi fii și trei fiice cu ea, și un număr nedefinit de nepoți. Această revelație l-a trimis pe Griffin în urmărire, vânând dușmanul Atreides pe Kepler și apoi pe Arrakis, unde Griffin a murit.

Valya știa deja despre ramura Kepler a liniei Atreides, dar Tula a descoperit înregistrări care erau mai complete și mai relevante. În ultimele zile ale Jihadului, Vorian Atreides și vechea sa tovarășă Leronica Tergiet au avut doi fii pe planeta Caladan, Estes și Kagin - și până acum aveau mulți nepoți. Linia de sânge Atreides se răspândea ca o boală.

Privirea Valyei s-a oprit asupra numelui a doi dintre descendenții lui Kagin— Willem și Orry Atreides, frați care trăiesc acum pe Caladan, amândoi de vârstă măritată … și asemănători cu dragul ei Griffin.

Imagini clare și precise ale celor doi tineri au apărut pe ecrane: trăsături patriciene, nasuri și ochi inconfundabili Atreides. Valya s-a uitat la sora ei mai mică, frumoasă, și au schimbat zâmbete. Amândouă păreau să ia în considerare aceleași posibilități interesante.

Dacă Atreides ar putea simți măcar aceeași durere pe care a suferit-o familia ei!

„Poate ar trebui să mergi pe Caladan,” a sugerat Valya.

Nu este suficient să supraviețuiești unei mari adversități. Trebuie să împărtășești și ceea ce ai învățat în proces pentru a preveni o recidivă. Altfel, lărgești domeniul adversității și creezi o singularitate în care pot cădea și mai multe vieți. Acest lucru derivă dintr-o adevăr fundamental: Oamenii sunt un organism colectiv, iar acel organism funcționează cel mai bine atunci când membrii săi recunosc interesele lor comune.

—Manual de instruire pentru fraternitate

Chiar înainte de prânz, Prințul Roderick stătea în curtea centrală a Palatului Imperial și aștepta ca fratele său să iasă. Trecuseră două săptămâni de la festivalul catastrofal de distrugere, iar Împăratul Salvador încă insista asupra unor verificări suplimentare de securitate și percheziții ale gărzii. Adesea, își anula apariția cu o notificare scurtă, fie din paranoia, fie din pură indecizie. Salvador a fost întotdeauna temător față de boli, iar acum vedea asasini peste t ot. Revolta mulțimii l-a terifiat, l-a zguduit până în măduva oaselor.

Salvador, totuși, nu pierduse o fetiță mică....

Stând în aer liber și la soare, Roderick se străduia să se concentreze asupra siguranței fratelui său mai mare. Multe facțiuni din Landsraad și interese comerciale purtau dușmănii sângeroase, dorind să-l omoare pe Împărat, din orice motiv. Încă șocat de moartea lui Nantha, Roderick abia putea să funcționeze acum și nu voia să-și piardă și fratele. Universul său părea să fie făcut din cea mai subțire sticlă.

Chiar și după ce a văzut imagini cu revoltele înflăcărate, Roderick nu putea înțelege de ce au avut loc. Manford Torondo declanșase violența mulțimii și știa exact ce făcea, dar ce voiau Butlerienii să realizeze cu toată acea distrugere fără minte? Și de ce sărăcuțul

Nantha? Fetița fusese atât de perfectă, atât de tânără, atât de încântată de lume.

Era imposibil să se reconstruiască secvența evenimentelor. În timp ce Haditha își lua fiul și cele două fiice mai mari la un concert baliset, bona o răsfățase pe micuța Nantha, așa cum făcuse de atâtea ori înainte. Bona ceruse securitate suplimentară pentru paradă, o gardă de onoare tipică—și acum, evident, doar simbolică—formată din patru soldați. Bona și Nantha mergeau adesea unde își doreau, întorcându-se mereu acasă râzând după aventurile lor. Roderick știa că cea mai mică fiică a sa ar fi implorat până când ar fi obținut ceea ce dorea.

A fost nevoie de toate eforturile sale pentru a opri gemetele joase din gât. Haditha era în disperare, dând vina pe bona, care fusese de asemenea ucisă în violența maniacală, dar Roderick nu o disprețuia pe femeia moartă. Fetițele nevinovate ar trebui să poată privi paradele în siguranță.

Războiul s-a încheiat acum, zdrobit fără milă - prea târziu - de un val de trupe militare imperiale trimise din navele de război aflate în orbită. Urmând sfatul directorului Albans, Roderick a stins mulțimile atrăgându-le în orașele din jur și adunându-le pentru a nu mai putea provoca alte daune. Manford Torondo le-a lăsat pe toate în urmă, lăsând fervoarea să se estompeze, iar adepții frenetic s-au dispersat treptat în micile lor ascunzători.

Până când mulțimile au părăsit centrul orașului Zimia, Nantha și bona erau moarte, dar în toate incendiile și distrugerile sălbatice, nimeni nu a identificat victimele până a doua zi.

De atunci, Roderick s-a menținut ocupat gestionând imensa operațiune de curățare și reconstrucție. Ca un oaspete neglijent și neatent, Manford Torondo a părăsit pur și simplu Salusa, fără a exprima vreo remușcare pentru daunele extinse, morțile și rănile pe care le-a cauzat.

Niciunul dintre Butlerieni nu ar fi acuzat de crime. Chiar dacă cineva ar identifica persoana care i-a călcat efectiv pe frumoasa fiică, crima nu a fost comisă de o singură persoană. Mulțimea era ca o furtună, iar niciun *individual* membru nu putea fi tras la răspundere.

Except poate Manford Torondo … dar Salvador nu va avea niciodată ocazia să lupte în acea bătălie. Dacă liderul Butlerian ar fi arestat, mulțimile ar da foc Zimiei și ar ucide orice Corrinos pe care i-ar găsi. Manford nu va fi niciodată pedepsit pentru moartea și distrugerea pe care le-a cauzat.

Roderick a ridicat privirea, scos din reverie când un bărbat cu un aspect familiar a intrat în curte printr-o ușă arcuită. Purta robe imperiale din catifea și o pălărie împodobită cu bijuterii. „Frate, îți mulțumesc că m-ai întâlnit!” Bărbatul l-a îmbrățișat, dar Roderick s-a retras, frunzărind. Acesta nu era Salvador; era un străin.

A auzit un chicot din umbrele ușii arcuită. „Te-am păcălit?” Salvador a ieșit în soare, flancat de gărzi.

Roderick s-a uitat la bărbatul în robe imperiale și pălărie, l-a ignorat. „Nu seamănă deloc cu tine.”

„Are el înălțimea și constituția potrivită! Nu vezi asta?”

„Putem face mai bine. Voi dedica mai multe resurse căutării tăcute. Îmi cer scuze că nu am fost mai proactiv în a-ți găsi un dublu. Am fost...” Vocea lui s-a blocat în gât. „Am fost preocupat.”

Salvador a intrat în curte și l-a alungat pe dublul său neconvingător pentru a putea vorbi cu fratele său. „Ce altceva ai de raportat?”

Roderick și-a curățat gâtul, a dat la o parte ceața grea a durerii. „Din cauza pericolului continuării demonstrațiilor butleriene, împărăteasa Tabrina s-a refugiat permanent în casa ta de la țară. Am trimis, desigur, un contingent de gărzi cu ea.”

Expresia acră a lui Salvador a făcut clar că nu ar fi plâns dacă un grup neașteptat de butlerieni s-ar fi întâmplat să o omoare. „ Ea mă evită acum că am descoperit schemele familiei ei.”

„Mi-am exprimat aprecierea față de Adevărul Dorotea pentru că a descoperit prima dată comploturile.” De fiecare dată când a avut ocazia, Roderick i-a reamintit lui Salvador despre valoarea grupului de femei care acum serveau tronul Imperial.

„Da, da, recunosc că ai avut dreptate în privința asta. Mă bucur că nu ne-am debarasat de toate Surorile din Rossak. Dorotea s-a făcut indispensabilă. Din

recunoștință pentru modul în care a identificat complotul Casei Péle, am decis să o las să antreneze mai multe Surori—cu verificări și echilibre corespunzătoare, desigur.

Roderick a dat din cap. „Și despre Casa Péle, contabilii noștri Mentat au efectuat audite extinse și avem dovezi că tatăl lui Tabrina a raportat sub nivel producția de minerit pentru a evita impozitele imperiale. Am impus amenzi punitive devastatoare, iar Blanton Davido este deja mort din mâinile Marelui Inchizitor. Asta ar trebui să fie o pedeapsă suficientă."

„Cu siguranță, nu! Un subaltern nu poate lua locul omului care merită cu adevărat să fie pedepsit. Vreau ca Omak Péle să fie adus aici pentru a se confrunta cu Quemada."

Roderick era sceptic. „Împărăteasa Tabrina va obiecta vehement."

„Soția mea este binevenită să ia locul tatălui ei dacă dorește. Lordul Péle s-a ascuns imediat ce scandalul a izbucnit, dar sunt sigur că avem resursele necesare pentru a-l găsi."

Roderick și-a închis ochii, a dat un mic din cap. „Noi o facem."

Cei doi au mers împreună pe un portic împodobit cu statui ale eroilor Jihadului. Într-un moment neobișnuit de cald, Salvador l-a îmbrățișat pe fratele său, ținându-l aproape. „Îmi pare rău pentru Nantha. Îi vom pedepsi pe cei responsabili."

Roderick și-a tras sufletul, aproape că s-a înecat cu el. El și Haditha nu vor depăși niciodată moartea copilului lor. A fost o pierdere care trebuia răzbunată prin distrugerea mișcării butleriene. Vocea lui a ieșit ca un mormăit joasă. „Știm deja cine este responsabil."

* * *

DOUĂ ZILE DUPĂ ce a fost dat ordinul pentru arestarea tatălui ei pe Péle, împărăteasa Tabrina a intrat în biroul lui Roderick fără o programare. O femeie deosebit de frumoasă, cu ochi negri, migdalați, se mișca cu grația subțire a unei pisici. Purta o rochie lungă dintr-un material strălucitor de aur și rubin.

„Tatăl meu nu este supus interogatoriului imperial", a spus ea fără ceremonie. „Blanton Davido a murit din cauza Marelui Inchizitor, iar Casa Péle a plătit deja deficitul de taxe plus amenzile scandaloase.

Problema a fost corectată—fă-l pe Salvador să vadă rațiunea și să oprească toate aceste prostii! Ar trebui să uităm de întregul episod problematic. După revoltele butleriene, Imperiul are nevoie de liniște. Ar trebui să ne întoarcem la normal.

Văzând personalitatea aprinsă a Tabrinei și fiind conștient de disprețul pe care îl avea față de Salvador, Roderick nu putea să se gândească decât la cât de mult o iubea pe Haditha și pe copiii lor. Și pe Nantha.

Nu s-a ridicat de la birou. „Nu voi mai reveni niciodată la normal, Tabrina. Fiica mea a fost ucisă în nebunia butleriană și nu am nicio intenție de a o uita sau de a uita ce au făcut fanaticii.”

Împărăteasa părea agitată și jenată. „Da, îmi pare foarte rău. Îmi amintesc de draga fată....” Se juca cu mâinile, și-a ridicat bărbia. „Așa că poți înțelege că trebuie să încerc să-mi salvez propriul tată.”

„Înțeleg... dar, spre deosebire de tatăl tău, săraca mea fiică era nevinovată.”

* * *

SORA DOROTEA l-a însoțit pe Roderick în timp ce mergea să-l găsească pe Împărat, care lua o pauză de după-amiază în sala sa privată de mese. Adevărul păstrător a pășit cu respect cu un pas sau două în spatele lui Roderick în timp ce intrau.

Salvador s-a uitat de la un bol de supă de roșii albastre, și-a șters buzele cu un șervețel alb. „Dă-mi vești bune despre Omak Péle. Este aici, fiind deja interogat de Quemada?”

Roderick a dat din cap. „Nu-l avem. Am primit veste chiar în această dimineață că a devenit renegat, a abandonat toate proprietățile sale și a fugit pe una dintre Planetele Nealiate îndepărtate. Este dincolo de atingerea noastră. Nu cred că împărăteasa Tabrina știe chiar unde se află.”

Dorotea, înaltă și slabă, a adăugat: „După ce am ascultat conversația de la curte, Sire, suspectez că Lordul Péle a primit ajutor de la anumite familii din Landsraad. Ar putea exista repercusiuni în cascadă.”

„Bine, să-i dăm afară pe toți trădătorii. Eu sunt Împăratul—”

„Și ei sunt Landsraad, Salvador,” a spus Roderick. „Dacă începi să zdrobești o casă după alta, cât timp va trece până se vor uni

together and overthrow House Corrino?"

Salvador s-a zbătut, s-a uitat la supa lui cu dezgust. „Deci, trebuie doar să ignor această fraudă? Casa Péle a furat de la Imperiu—de la *mine*!"

Roderick continued, "There is a better resolution. House Péle is effectively gone. Their transgression has been exposed, so now we seize all of their assets."

The Emperor perked up, took another spoonful of soup, then said, "Rich mining interests, substantial holdings. And Omak Péle was so proud of his luxurious foldspace barge—I want that brought here, refitted, marked with the Corrino crest." He grumbled. "It's a start, at least. But I still want Lord Péle found—people shouldn't be allowed to run away from justice in my Imperium."

Dorotea a adăugat: „Pentru ceea ce contează, Sire, împărăteasa Tabrina este nevinovată de orice implicare în schemă - am observat-o îndeaproape, a m ascultat stresurile și intonațiile vocii ei când discută despre scandalul Péle și sunt convins că nu a fost conștientă de nimic din toate acestea."

Împăratul a încruntat din sprâncene, părea dezamăgit de veste.

Cu un suspin, Roderick a spus: „Tocmai mi-am pierdut fiica, Salvador, și destul e destul. Nu este potrivit ca Tabrina să-și piardă și ea tatăl. Casa Péle a fost un activ politic valoros când ți-ai asigurat tronul, iar acum ai totul."

„Eu sunt împăratul. Ar trebui să am totul." Salvador s-a gâ ndit mult timp, luptându-se cu nemulțumirea sa, și în cele din urmă a ridicat privirea. „Și crezi că aceasta este o soluție bună?"

„O fac. Demonstrează că ești ferm, dar nu răzbunător. Este semnul unui adevărat lider."

Salvador a suspinat. „Foarte bine, frate, este porunca mea ca activele lui Omak Péle să fie confiscate. Nu știu ce aș face fără tine."

Cu uneltele potrivite și o concentrare adecvată, putem descoperi secretele ascunse în mintea umană. Din păcate, unele dintre aceste secrete este mai bine să rămână sigilate.

—GILBERTUS ALBANS, *Doctrinile Mentat*

Erasmus și-a observat subiectul, a discutat cu ea și a instruit-o. Acum că în sfârșit avea permisiunea cu reluctanță a lui Gilbertus, dorea să petreacă fiecare moment studiind enigma Annei Corrino. Învăța multe din interacțiunile lor și simțea un se ntiment de satisfacție că ea părea să se fi atașat atât de mult de el.

Din păcate, tânăra avea exercițiile sale de clasă de rutină și, fiind om, avea nevoie și de somn. Robotul independent nu avea o astfel de slăbiciune biologică; el poseda suficientă energie pentru a se concentra, a discuta și a analiza toată ziua, dar Erasmus putea detecta când rezervele de energie ale tinerei erau epuizate.

Prin ochii spionului, el a văzut că Anna arăta obosită, cu ochii roșii din cauza lipsei de somn, precum și din cauza plânsului periodic atunci când robotul o întreba despre dezamăgirile din viața ei. Îi plăcea să provoace reacții emoționale în ea, pentru a le putea studia în detaliu. Trecuse atât de mult ti mp de când avea libertate completă cu toți subiecții săi umani interesanți și voia să recupereze timpul pierdut. Totuși, deși curiozitatea lui rămânea neabătută, Erasmus trebuia să o lase să se odihnească... până la un punct.

Cât de mult și-ar fi dorit să poată interacționa cu ea direct, într-un mod personal și tactil. Gilbertus avusese timp suficient pentru a-i găsi lui Erasmus un corp artificial permanent, dar nu a reușit, sau nu a vrut, să facă asta. Nu înțelegea de ce tutorele său ar întârzia. Nu i-a servit lui Gilbertus?

extrem de bine ca o prezență paternă și mentor? Cu siguranță chiar și directorul dorea mai mult decât un companion de conversație. Erasmus î și putea imagina cât de mult ar realiza în experimentele sale dacă ar fi mai mult decât o voce dezincarnată în urechea Annei Corrino.

Erasmus se gândea cum ar reacționa Anna dacă ar descoperi că noul ei prieten secret era un robot disprețuit. Ar mai considera ea că este un astfel de confident apropiat dacă ar ști ce este el? Având în vedere mintea fragmentată a tinerei și emoțiile ei uneori raționale, uneori volatile, poate că ar face-o....

Târziu în noapte, când Anna zăcea pe patul ei, Erasmus vorbea prin difuzoarele ascunse din perete. Pentru a continua instruirea ei, a sugerat exerciții mentale similare cu cele pe care le-a folosit pentru a-l antrena pe tânărul, sălbaticul Gilbertus Albans. Dar Anna a găsit acele provocări prea simple, iar mintea ei era deja sofisticată în rezolvarea puzzle-urilor. Putea să rearanjeze forme complexe, să le interconecteze și să construiască sculpturi extrem de frumoase. Într-o cameră tactică holografică unde Mentats efectuau exerciții strategice cu flote spațiale imaginare, Anna observa cu ușurință și modele, iar puțini dintre ceilalți cursanți ar mai juca împotriva ei.

Pe măsură ce Anna adormea, atât de epuizată mental încât nu putea să rămână trează, Erasmus i-a povestit despre vechile angajamente militare, forțele mecanice versus Armata Jihadului. Deși s-a concentrat pe bătălii în care oamenii imprevizibili au pierdut, nu a comentat, ci a instruit — și a corectat — anumite fapte istorice. A vorbit despre marile victorii mecanice în Jihad, unele conduse de forțele lui Omnius, altele conduse de generalul Agamemnon și ci mecii săi. I-a plăcut să ofere detalii despre cuceririle mecanice ale Ix, Walgis și Chusuk, unde populații întregi fuseseră măcelărite.

Când și-a dat seama că Anna a început să adormă, a zguduit-o pentru a o trezi, astfel încât să poată continua povestea. „Îmi pare rău,” a spus ea. „Sunt atât de somnoroasă.”

„Știu că ești obosit. Restructurarea minții tale și învățarea atât de multă istorie este un proces obositor. Dar este important pentru dezvoltarea ta.”

Acum un an, el a ascultat în timp ce unul dintre vechii studenți ai lui Gilbertus, sora Karee Marques din Rossak, îi oferea directorului o nouă substanță care concentra gândurile. *Sapho,* a numit-o, o distilare din rădăcinile de barieră de pe Ecaz, și credea că ar putea fi utilă pentru cursanții Mentat. Erasmus știa unde era păstrată substanța și avea idei despre cum ar putea fi folosită.

„Există ceva ce vreau să încerci”, i-a spus el Annei, știind că va face tot ce îi sugerează. „Mergi liniștită la dispensar și te voi ajuta să găsești fiole cu un lichid roșu particular. Adu-mi una dintre ele. Amândouă o vom găsi foarte interesantă.” I-a spus numele substanței, asigurând-o că o va ajuta.

„Să considerăm că este experimentul nostru special”, a spus Erasmus. „Cred că este exact ceea ce ai nevoie.”

* * *

ANNA CORRINO a alunecat pe coridoarele Școlii Mentat, zburdând prin umbre—îi părea palpitant, ca atunci când obișnuia să se furișeze pentru a se întâlni cu Hirondo Nef. Acum se simțea ca și cum ar fi fost într-o operațiune de spionaj, un personaj din una dintre poveștile pe care le citise cu Lady Orenna înapoi în Palatul Imperial.

Îi era dor de Orenna. Anna s-a oprit, încercând să-și amintească. Bătrâna o vizitase aici nu cu mult timp în urmă. Era corect? Da! Și Roderick fusese cu ea, de asemenea.

Amintindu-și de sarcina de la prietenul ei secret, Anna a continuat. Nu trebuia să fie prea prudentă, pentru că la această oră studenții Mentat erau în camerele lor desemnate, dormind. Afară, gardienii de la perimetru vegheau după orice semne de atac, iar sistemele de apărare protejau împotriva prădătorilor mari. Dar în interiorul complexului academiei, coridoarele erau la fel de tăcute ca o respirație reținută.

Nimeni nu a contestat-o în timp ce se îndrepta spre dispensarul medical de lângă laboratoarele de disecție, iar Anna s-a strecurat în magazia întunecoasă, știind exact unde să caute.

Sapho. O drogă care îmbunătățește mintea, un catalizator care ar putea ajuta la clarificarea și normalizarea gândurilor ei. Anna a scos flaconul și l-a ținut în lumina slabă. Era de culoarea rubinului adânc, ca sângele gros. O fior de anticipare i-a străbătut coloana vertebrală.

În fundul minții ei, întrebările o tot frământau... nu era chiar o altă voce, ci pur și simplu îngrijorări care apăreau din propriul ei creier. Dacă aceasta era o drogă nouă și netestată, cum știa vocea prietenoasă că o va ajuta? Cum știa acea voce atât de multe detalii despre trecutul ei, despre secretele ei? Cine era el? Părea să fie un expert pe orice subiect și Anna avea încredere în el. Era un adevărat prieten care înțelegea secretele ei.

Neavând dorința de a aștepta să se întoarcă în camera ei, a deschis flaconul și a sorbit din sapho. Gustul era pătrunzător și amar, deloc dulce, așa cum părea. Decizând că o simplă înghițitură nu putea fi suficientă, a răsturnat flaconul și l-a golit înainte să poată reacționa mai departe la gust.

Și-a ascuns flaconul gol în spatele unei rafturi și și-a lins buzele. S-a frecat cu gura de antebraț, lăsând o pată roșie. Se întreba cât timp va dura până va observa efectele sapho. Anna s-a grăbit să plece din dispensar cu pași șoptitori, imaginându-și consecințele severe pe care le-ar înfrunta dacă ar fi prinsă.

Dacă ar fi fost prinsă ...

Această gândire a declanșat un ecou îngrijorător în mintea ei și a început să se gândească la alte momente în care fusese prinsă la Palatul Imperial și la alte consecințe. Consecințe oribile. A simțit amintirile să-i vină în valuri, una după alta, ca bulele care se ridică la suprafața unei oale în clocot.

Cu sapho, amintirile-bule erau mai strălucitoare și mai proaspete decât ar fi fost altfel, vii în toate detaliile lor. Își amintea cum se furișa pentru a-și întâlni tânărul iubit. Îl iubise pe Hirondo cu o intensitate atât de mare, deși el era doar un bucătar de palat considerat nepotrivit pentru afecțiunile ei. Nu era corect! Romanța a durat câteva săptămâni înainte de a fi descoperiți și smulși din brațele unul altuia. După ce a continuat să încerce să-l vadă, Hirondo a fost exilat—poate executat.

nu a fost niciodată sigură—și apoi a fost exilată la școala Sisterhood de pe Rossak. Sapho a continuat să lucreze în mintea ei, declanșând mai multe amintiri.

Când avea cincisprezece ani, a luat câteva bijuterii ale împărătesei Tabrina pentru că a crezut că sunt frumoase. Împărăteasa a acuzat una dintre servitoarele feminine că le-a furat, iar Anna a fost ușurată că nu a fost prinsă. Dar când servitoarea a fost condamnată la desfigurare ca pedeapsă, Anna a scos bijuteriile furate și și-a recunoscut vina.

Asta ar fi trebuit să fie sfârșitul problemei, dar împăratul Salvador nu a fost mulțumit. "Sora, trebuie să înțelegi consecințele și să știi că ești responsabilă atunci când alte persoane îți stau în calea indiscrețiilor tale." Și-a fluturat nările. "Vom executa sentința așa cum a fost decretată."

Și așa, Anna a fost forțată să privească în tăcere îngrozită în timp ce servitoarea, încă plângându-și nevinovăția și cerând milă, avea unul dintre brațe tăiat.

Amintirile erau atât de vii, durerea atât de proaspătă și clară, încât Anna a dat peste un perete. Recâștigându-și echilibrul, a continuat să înainteze, încercând să-și facă drumul înapoi spre camerele ei.

Mai multe amintiri au ieșit la suprafață ca liliecii care zboară dintr-o peșteră la amurg, iar cu cât erau mai dureroase, cu atât păreau mai intense în mintea ei. P utea vedea doar trecutul ei și nu coridoarele întunecate ale Școlii Mentat.

„Ajutor,” a șoptit ea cu voce tare, dar era departe de prietenul ei misterios, care nu îi vorbea niciodată decât când era în propria ei cameră. Anna a mers în continuare, cu ochii închiși, dar asta nu a ajutat, pentru că imaginile continuau să curgă prin gândurile ei. În cele din urmă, a găsit o ușă care părea să fie camera ei. A împins-o deschisă și a căzut înăuntru, sperând că se află în locul potrivit.

Sapho a continuat să se grăbească prin fluxul ei sanguin.

Își amintea de unul dintre animalele ei de companie iubite, un câine mătăsos atât de mic încât putea să se ghemuiască în poala ei. Dar latra prea mult, iar Salvador l-a urât întotdeauna. Câinele ei a murit misterios, iar Anna nu a știut niciodată dacă Împăratul a dat instrucțiuni unuia dintre gărzi să-l otrăvească. Dragul Roderick avea

a consolat-o și a oferit să înlocuiască animalul, chiar dacă asta nu i-ar fi vindecat niciodată durerea. Dar Salvador l-a trecut cu vederea pe fratele său, interzicând mai multe câini în palat.

Acum, în camera slab luminată, Anna a clătinat înainte și s-a lovit dureros la tibie de un scaun. Scaunul ei. A găsit patul din întâmplare și s-a întins pe el. Universul trecutului ei se învârtea în jurul ei ca un ciclon, adunând putere.

„Ajută-mă,” a spus ea cu voce tare. „Nu pot să mă opresc.”

Amintirile au devenit mai puternice, mai intense. S-a văzut pe sine ca o fetiță, jucându-se în grădinile extinse ale palatului și în arboretum. Dar acum avea mai mult context, mai multă înțelegere. Fusese prea tânără pentru a înțelege politica a ceea ce se întâmpla în Imperiu, tumultul cauzat de eliberarea *Bibliei Catolice Portocalii,* cum oamenii disprețuiau Comisia Traducătorilor Ecumenici care pretindeau că vorbesc în numele lui Dumnezeu. Starea de spirit populară era deja brută și inflamată din cauza provocărilor constante ale lui Butler, iar Împăratul Jules se străduise să-și mențină guvernul de la a se destrăma. Ca fetiță, nu înțelesese de ce membrii CET, conduși de purtătorul lor de cuvânt Toure Bomoko, rămâneau în exil protector.

Ea fusese un copil atât de inocent în ziua aceea când a ieșit la căsuța cu roata de apă de pe terenul palatului, unde se aștepta să se joace neîntrerupt.

Acum, datorită sapho-ului, amintirea a prins viață în interiorul ei. Din nou copil, Anna s-a furișat spre fereastra deschisă, surprinsă să audă voci înăuntru, deoarece căsuța era r ar folosită. Respirație grea și zgomote ciudate … o luptă, judecând după sunete. Și o femeie strigând. Anna nu mai auzise un astfel de sunet înainte, dar părea a fi durere sau surpriză, sau poate frică.

Apoi l-a văzut pe Orenna cu un bărbat gol deasupra ei. Orenna își agita brațele, încercând să-l alunge pe bărbat … sau poate că îl strângea? Anna nu putea să-și dea seama.

Când fata a strigat după ajutor, bărbatul s-a tras brusc înapoi, iar ea l-a recunoscut pe Toure Bomoko, șeful delegației CET. Acum, Orenna părea terifiată—ochii ei mari se îndreptau spre Anna la fereastră. Fata a strigat din nou, iar gardienii au venit alergând în timp ce Bomoko fugea….

Sapho a reînvigorat amintirile ei despre agitația din palat și furia de pe fața împăratului Jules. Orenna, așa-numita Împărăteasă Virgină, era în disperare, plină de frică, iar Anna era sigură că era din cauza fricii de acel bărbat care o ataca.

Cu o voce complet neconvingătoare, doamna Orenna a fost forțată s ă-l acuze public pe Bomoko de viol. Membrii CET discreditați, aflați în exil protector, au fost adunați și arestați, dar Bomoko dispăruse.

Anna nu-și văzuse niciodată tatăl atât de furios, atât de tulburat. Nu a uitat niciodată cuvintele lui. „Sunt atât de mândru de tine pentru trădarea pe care ai expus-o, fiica mea. Ai făcut un lucru minunat care va întări Imperiul nostru.” Ca recompensă —Jules a insistat că este o recompensă—i-a permis, *forțat* a obligat-o, să privească cum membrii CET erau trași în curte. Unul câte unul, bărbații și femeile au fost decapitați, un mijloc de execuție mai vechi și mai barbar decât fusese folosit în multe secole. Îngrozită, cu lacrimi curgându-i pe față, Anna a privit cum fiecare dintre ei murea.

Datorită sapho-ului care curgea prin ea, acum își amintea acele sunete ale morții în detalii incredibile: lovitura ascuțită, pocnetul unei coloane vertebrale tăiate, o ploaie umedă de sânge stropit. Când încercase să se întoarcă, tatăl ei a făcut-o să privească.

Salvador și Roderick erau de asemenea acolo. Chiar dacă frații ei erau mult mai în vârstă decât Anna, păreau confuzi în legătură cu ceea ce se întâmpla. Dar Toure Bomoko a scăpat și nu a fost niciodată găsit în toți anii care au urmat. A rămas un om vânat, iar aparițiile lui continuau să aibă loc regulat.

Anna încercase să șteargă cicatricile acelor amintiri, dar sapho a redeschis rănile. Amintirile ardeau ca flăcările în mintea ei. Drogul a curs prin sistemul ei circulator, deblocând ușă după ușă în gândurile ei până când, în cele din urmă, sapho-ul s-a dus și amintirile s-au estompat. A stat plângând pe patul ei.

Atunci, în sfârșit, a auzit vocea prietenei ei speciale, calmă și susținătoare, dar și curioasă.

„Îmi dau seama că sapho ți-a deblocat amintirile? Excelent! Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat—spune-mi tot.”

Just repeating a statement often and with great vehemence does not make it a fact, *and no amount of repetition can make a rational person believe it.*

—DRAIGO ROGET, raport către Venport Holdings, “Analiza tiparelor fanatice”

Medicii Suk de la spitalul lor principal de pe Parmentier au fost încântați să primească echipamente medicale sofisticate de la industriile VenHold—scanere, grile de analiză genetică și mașini de diagnosticare care depindeau de circuite complexe, posibil chiar computere. Josef Venport nu a explicat funcționarea internă a dispozitivelor analitice, iar Sukii au fost destul de înțelepți să nu pună întrebări incomode; au acceptat pur și simplu darurile generoase și și-au exprimat aprecierea.

Acum, după ce Josef și-a încheiat afacerile cu Școala Suk, nava de transport VenHold a plecat din Parmentier. A urcat pe scara lungă către puntea Navigatorului pentru a putea petrece timp cu străbunica sa. Complexitățile de a conduce imperiul său uriaș de transport și bancar trebuie să i se fi părut triviale unei ființe atât de avansate, cu mult sub pragul atenției ei. Totuși, știa că Norma îi păsa de el și dorea să-și protejeze moștenirea—care includea Navigatorii (pe care îi considera copiii ei surogat) și producția de condimente critic importantă de pe Arrakis.

Pe puntea Navigatorului, el a privit câmpul de stele în schimbare. Când era cu ea, Josef se simțea ca un copil care stă pe genunchiul înțelept și atent al unei mame.

„De săptămâna trecută, Bunico, flota noastră s-a extins,” i-a spus el, ca un băiat care se laudă cu un raport bun de școală. Vestea s-a răspândit pe scară largă.

în întreaga Venport Holdings, dar nu credea că Norma acorda prea multă atenție acelor canale de informație. „Am achiziționat încă o sută de nave.”

El a văzut-o mișcându-se în interiorul rezervorului și știa că ascultă. Chiar dacă nu a răspuns, el a continuat să explice: „Prin intermediari ne-am extins baza de acționari și am cumpărat o companie de transport rivală, Nalgan Shipping. Cei mai mulți dintre căpitani încă nu sunt conștienți că au fost absorbiți de VenHold.” A zâmbit la gândul acesta. „Odată ce voi face anunțul către Landsraad, va provoca o mare agitație. Butlerienii vor fi indignați.”

Fața Normei s-a apropiat de latura rezervorului. Ochii ei supradimensionați îl urmăreau, părând să se concentreze și să se deconcentreze.

El a detaliat semnificația acestei știri. „Nalgan Shipping a fost una dintre puținele companii care deservesc planetele butleriene. Acum că dețin Nalgan Shipping, vom redirecționa acele nave și vom tăia și mai mult barbarilor. Să aibă epocile lor întunecate.”

Norma s-a mișcat, iar în cele din urmă vocea ei a venit prin difuzor. „ Dacă ai mai multe nave, vei avea nevoie de mai mulți Navigatori.”

„Da. Întotdeauna avem nevoie de mai mulți Navigatori.”

„Înțelegi importanța lor,” a spus Norma. „Pentru viitor. Pentru Gilda Spațială.”

„Gilda Spațială?” a întrebat el.

Înainte să poată insista pentru mai multe informații, Norma l-a întrerupt. „Un moment. Am nevoie de concentrarea mea.” Ochii ei și-au pierdut focalizarea.

A tăcut, întrebându-se dacă ea a gândit brusc la o altă idee esoterică care era imposibil de explicat—posibil chiar o idee profitabilă.

Josef se uita pe feroneria largă a feronierelor prin care Norma îi plăcea să observe universul. Zumzetul motoarelor Holtzman se auzea prin punte, iar el simțea acumularea de electricitate statică în aer. Atât de aproape de r ezervorul Navigatorului, ozonul pătrundea adânc în sinusurile lui.

Mintea Normei Cenva era atât de puternică încât putea să plieze spațiul de una singură, deși cu o navă atât de mare folosea motoarele Holtzman.

Josef a simțit o senzație de strângere și stelele s-au răsucit, apoi au sărit pe măsură ce universul s-a unduit în jurul carenei.

Odată ce tranziția a fost finalizată, Josef a continuat conversația. „Îți promit că îi vom înfrunta pe Butlerieni, Bunico. O lovitură devastatoare după alta. Mentatul marionetă al lui Manford a învins recent un mek capturat într-un joc de șah piramidal la Curtea Imperială. Ei cred că aceasta dovedește că oamenii sunt superiori, dar revoltele de după dovedesc doar că sunt sălbatici."

După violențele din mulțime, Josef sperase că Împăratul va zdrobi și va desființa mișcarea antitehnologie ... dar Salvador nu avea curajul. Josef era îngrozit de imaginile pe care le văzuse. „Odată ce le vor rămâne fără rămășițe de mașini gânditoare, unde se vor întoarce Butlerienii pentru țapi ispășitori? Half-Manford va avea nevoie de un dușman extern sau își va pierde controlul asupra mulțimii. Va trebui să inventeze ceva, poate chiar să-și fabrice în secret propriile mașini pentru a le distruge în public."

Norma a luat problema în serios. „Pot privi prin prescienţa mea, dar detaliul nu este suficient. Nu pot prezice exact ce va face."

Josef nu putea uita viziunea sumbră și prescienţioasă pe care ea i-o oferise: Dacă ar pierde bătălia epică dintre rațiune și nebunia mulțimii, civilizația umană ar putea cădea în evul întunecat timp de mii de ani. Aceasta nu era doar o război pentru profit sau chiar o bătălie a ideologiilor. Era mai fundamental decât atât și ar cuprinde multe planete și, posibil, multe vieți. „Ne vom pregăti flota comercială pentru un război lung, care pare a fi necesar."

Fiecare dintre noile nave Nalgan ar fi dusă la Kolhar pentru a fi echipată cu armament—atât pentru apărare, cât și, în cazul în care ar apărea ocazia, pentru a anihila orice navă butleriană care s-ar interpune.

„Dar mai întâi, mergem la Salusa Secundus. Dacă s-au recuperat din haos și revolte, intenționez să mă adresez Landsraad-ului."

* * *

CA UN NOBIL PUTERNIC în dreptul său, era prerogativa lui Josef Venport să se adreseze Consiliului Landsraad ori de câte ori dorea. Chiar dacă era

dezgustat de ei și de politica lor ezitantă, a trebuit să se ocupe de ei.

În timp ce observa liderii planetari adunându-se în marele hol, i-a împărțit mental în categorii: cei care și-au susținut public cauza (nu atât de mulți pe cât sperase), cei care au acționat în tăcere în propriile lor interese (și astfel puteau fi mituiți sau manipulați), cei care erau pur și simplu barbari și, prin urmare, cauze pierdute (cu excepția cazului în care ar putea răsturna guvernele lor) … și cei care erau cu adevărat neutri sau indeciși. Nu înțelegea cum cineva ar putea să se afle pe marginea imensei prăpăstii care sfâșia civilizația umană.

Josef a desemnat Mentati juniori pentru a studia viețile, conexiunile, alianțele și secretele întunecate ale tuturor membrilor Landsraad. Folosind acea informație subterană, putea să consolideze loialitatea celor care s-au alăturat civilizației sau o putea folosi ca o armă împotriva dușmanilor săi.

Nu și-a imaginat niciodată că provocarea va fi atât de greu de îndeplinit. Nu era evident? Bunul simț? Odată ce a impus embargo asupra lumilor care au făcut jurământul Butlerian, se aștepta ca acestea să se prăbușească rapid, simțind lipsa produselor și a comerțului.

Fanaticii erau greu de înțeles. Excentricitățile lor ar fi fost de râs, dacă proștii nu ar fi fost atât de enervanți și îngust la minte.

Împăratul Salvador Corrino stătea în scaunul său parlamentar strident, arătând regal și pompos. Era înconjurat de șase Surori î mbrăcate în negru, cu Dorotea cea mai apropiată de el, șoptindu-i la ureche, sfătuindu-l. Se spunea că era capabilă să detecteze minciunile rostite în prezența ei, dar Josef o considera o șarlatană, una dintre Surorile trădătoare care se închinau împăratului în loc să ajute la reconstruirea școlii de pe Wallach IX. Știa că Dorotea era de asemenea o adeptă a Half-Manford, așa că, în mintea lui Josef, ea era deja suspectă.

Stând în centrul Sălii Landsraad, Directorul s-a uitat în jur la locurile goale. Prea mulți nobili au ales să nu participe la î ntâlnire. *Lași, toți.* Unii politicieni credeau că, dacă evitau să-și pună gândurile pe hârtie, ar putea juca de ambele părți ale

conflict. Josef nu ar permite asta, și nici Manford Torondo. Poate că acesta era singurul lucru asupra căruia cei doi bărbați erau de acord.

Josef s-a adresat Consiliului diminuat cu o voce fermă. „Eu stau de partea civilizației și prosperității, mai degrabă decât a ignoranței și distrugerii. Măreția umană nu poate să se ascundă ca un copil speriat de întuneric.”

A auzit un murmur de nemulțumire în audiență, dar nu-i păsa că vorbele sale erau provocatoare. Josef a trecut un deget arătător pe mustața sa stufoasă și a zâmbit în timp ce se uita în jurul camerei ecou. „ Astăzi, vă aduc vești bune—un pas spre a lega toate lumile civilizate într-un Imperiu mult mai puternic. Venport Holdings tocmai a achiziționat vasele Nalgan Shipping pentru a extinde Flota noastră Spațială. Cu aceste nave suplimentare, putem deservi eficient fiecare planetă civilizată din Imperiu și ne putem ajusta rutele pentru a oferi Butlerienilor oportunitatea de a trăi fără tehnologie, provizii, asistență medicală sau comerț—deoarece aceasta pare să fie ceea ce își doresc.” El deja terminase toate rutele Nalgan Shipping către planetele care acceptaseră angajamentul distrugător al lui Manford Torondo. Acum erau efectiv tăiate.

Murmurul s-a transformat într-o vâlvă, iar Josef s-a bucurat de asta. A continuat să zâmbească. Cât de mult le-ar mai trebui să vadă? „ Sunt, de asemenea, fericit să anunț o alianță exclusivă cu Combined Mercantiles pentru distribuția condimentului din Arrakis. De acum înainte, VenHold va fi singurul distribuitor de melange în întregul Imperiu. Butlerienii de pe lumi izolate nu vor mai fi tentați de acest așa-zis viciu care crește vigorile și longevitatea atât de multora.”

Împăratul devenise palid și s-a aplecat înainte în scaunul său ornamentat. Salvador își mișca maxilarul ca și cum ar fi masat cuvintele înainte de a ieși din gura lui. „Directeur Venport, nu ești în măsură să emiți un ultimatum către Imperiul meu. *Eu* sunt Împăratul.”

Josef s-a întors spre el cu o ușoară surpriză pe față. „Stăpâne, conduc o afacere comercială și trebuie să decid care piețe servesc cel mai bine afacerea mea. N-aș împiedica niciodată *nevoile* tale personale de transport sau aprovizionarea ta personală cu melange. Flota de Spațiere VenHold transportă deja

și servicii mult din Forțele Armate Imperiale. De fapt”—și-a întins mâinile în fața lui—“deoarece sunt subiectul dumneavoastră loial, voi oferi servicii de transport fără plată oricărui membru al familiei Corrino, fie pentru afaceri oficiale, fie personale.

Salvador părea ușor îmbunat, reconsiderând situația.

Josef a continuat, „Dar nu mă poți forța să-mi răsfăț dușmanii, Majestate. Acest Manford Torondo fără coloană vertebrală și fanaticii săi au distrus șantierul meu naval industrial de la Thonaris și au ucis mii de muncitori nevinovați. Au încercat chiar să mă asasinze. Și acești sălbatici imprudenți au demonstrat recent adevărata lor față aici, pe Zimia. Cred c ă au ucis chiar și fiica iubită și nevinovată a fratelui dumneavoastră.”

Murmurele furioase au străbătut publicul, dar tonul era diferit. Nebunia festivalului de distrugere i-a speriat chiar și pe cei care ofereau doar o susținere de formă mișcării antitehnologice.

Josef a simțit o roșeață fierbinte pe obraji. „Manford Torondo refuză să-și controleze adepții. Nu a făcut nicio compensație pentru daunele colaterale enorme pe care le-a provocat companiei mele. Nu a emis scuze familiilor angajaților VenHold pe care i-a masacrat. A oferit el să plătească pentru distrugerea pe care a cauzat-o în Zimia?” Și-a încrucișat brațele peste piept. „Până când liderul butlerian nu va înceta să-și incite adepții la violență, nu am de ales decât să refuz serviciile mele lumilor controlate de butlerieni. Este dreptul meu.”

Roderick Corrino a șoptit în urechea lui Salvador; Josef știa că, odată cu moartea recentă a fetiței sale, fratele Împăratului nu era cu siguranță un prieten al lui Half-Manford. Reverendă Maică Dorotea stătea aproape de ei și, de asemenea, a vorbit, probabil având un punct de vedere opus.

În cele din urmă, Salvador a murmurat: „Mă fac tot mai nerăbdător cu această ceartă constantă între supușii mei.”

Sunând atât de rezonabil, Josef a intervenit. „Atunci, Majestate, poruncește Butlerienilor să oprească violența. Spune-i lui Manford Torondo să înceteze retorica sa inflamatoare și să facă despăgubiri celor pe care i-a rănit. Așa cum ai subliniat corect, *tu* ești Împăratul. Eu nu sunt—nici el.”

vezi că chiar și Împăratul se temea de barbari… și, din păcate, nu se temea suficient de Venport Holdings.

Asta ar trebui să se schimbe.

Poate că dacă Josef ar înceta să fie atât de civilizat, atunci Salvador ar înțelege și el puterea pe care o reprezenta VenHold. De fapt, Josef începea să se întrebe despre relevanța omului de pe tronul Imperial. Salvador făcea puțin pentru a conduce, avea putere militară sau politică insuficientă și era prins între două forțe opuse.

Fruntea lui Josef s-a încrețit. De ce aveau nevoie de un Împărat? Un om ca Salvador pur și simplu se interpunea.

Misiunea unui om este nebunia altuia .

—zicerea deșertului

Taref nu fusese însetat de săptămâni, nici nu simțise praf pe piele sau în păr. A fost o senzație minunată la început, apoi a devenit ciudată și neliniștitoare. Nu se aștepta să-i fie dor de ceea ce anterior disprețuise. Departe de lumea deșertului, acest climat părea atât de ciudat.

El și tovarășii săi fuseseră instruiți să poarte haine largi care permiteau transpirației să se evapore în aer; la un moment dat mai târziu, aceasta se va întoarce pe suprafața lui Kolhar. A găsit vremea acestui planetă uimitoare, incomprehensibilă și deranjantă. Tovarășii săi se frecau de hainele ciudate și rămâneau inconfortabili pe parcursul sesiunilor lor de antrenament. Waddoch se plângea că nu va reuși niciodată să se obișnuiască cu asta.

Experiențele fiecărei zile l-au forțat pe Taref să-și reevalueze înțelegerea universului. Timp de ani de zile a visat să părăsească pustiurile aride pentru a explora lumi exotice și a se bucura de noi experiențe. Încă se mira de ceea ce făcea acum, departe de existența aspră de zi cu zi a sietch-ului.

Cu toate acestea, mâncarea de aici avea condimente ciudate și era dificil de savurat. Prietenii săi din deșert rămâneau uimiți că cei din afara lumii aveau atât de multă apă în exces de băut încât se bucurau de luxul decadent de a adăuga arome băuturilor lor.

Putea vedea deja diferența în Lillis: trăsăturile ei subțiri și pielea de tip piele de șarpe începeau să arate curbe moi pe măsură ce corpul ei acumula apă și grăsime. Shurko s-a îmbolnăvit din cauza consumului de alimente necunoscute. Chumel a dezvoltat o piele

erupție, un fel de putregai sau ciupercă care s-a dezvoltat din cauza prea multă umiditate și a băilor prea frecvente, și îi era rușine de cantitatea de creme și unguente pe care era obligat să le aplice. Waddoch și Bentur păreau neliniștiți și iritabili. Niciunul dintre ei nu îi plăcea filmele enervante pe care erau forțați să le aplice pe ochi pentru a acoperi albastrul distinctiv din interiorul albastrului.

Deși Taref anticipa să vadă lumea oceanică a Caladanului, și-a dat seama că tovarășii săi deveneau nostalgici după Arrakis în timp ce se antrenau aici. Dar abia își începuseră misiunea și mai aveau multe de învățat....

Pentru instrucțiunea zilei, Draigo Roget i-a condus în interiorul uneia dintre navele spațiale aterizate în șantierele navale Kolhar. Au urmat instructorul Mentat pe coridoare metalice până au ajuns pe punțile motoare întunecoase și sufocante.

Pe Arrakis, Taref fusese la bordul recoltoarelor de mirodenii de multe ori și era familiarizat cu zgomotele puternice de ciocănit, cu vuietul motoarelor, cu vibrația inevitabilă care ar fi chemat inevitabil un vierme de nisip. Anterior, el disprețuise fabricile uriașe de mirodenii, știind că un grup de Liberați ar putea pur și simplu să alerge peste nisipuri, să recolteze melanjul brut și să-l transporte cu mâini pricepute și pași neregulați - toate fără a chema un vierme. I s-a părut atât de simplu; aceasta era modul în care un sietch aduna melanjul de care aveau nevoie.

Dar el nu înțelesese niciodată până acum volumul imens al recoltei de mirodenii și apetitul vorace al Imperiului. Văzând cantitățile incredibile de melanj de care aveau nevoie Navigatorii VenHold, precum și populațiile dependente de lume după lume, începea să înțeleagă amploarea acelei foame. Oprirea acelei cereri ar fi fost ca și cum ai încerca să oprești nisipurile în mișcare.

Înapoi pe Arrakis, chiar dacă el și tovarășii săi au sabotate un recoltor de mirodenii pentru a împiedica munca Companiilor Combinate (mai mult ca un joc pentru a se dovedi decât ca o declarație politică radicală), știa că eforturile lor nu vor face nicio diferență în operațiunile generale ale companiei. Era ca și cum ai îndepărta o lingură de nisip dintr-o dună uriașă....

Draigo a oprit grupul într-o cameră a motorului. „Observați sarcinile pe care trebuie să le faceți. Aceasta este o navă spațială veche și greoaie pe care am achiziționat-o recent.

de la o mică companie, Nalgan Shipping. Aceste nave sunt foarte asemănătoare cu cele folosite de EsconTran—navele care vor fi țintele tale.

„Vrei să ne lupți bătăliile pentru tine,” a spus Shurko. „Ne trimiteți să distrugem navele rivalului vostru, astfel încât navele VenHold să fie victorioase.”

Mentatul și-a strâns sprâncenele întunecate. „În esență, da. Dar bătălia este mai subtilă decât atât și mult mai mare ca amploare. Trebuie să facem mai mult decât să distrugem o navă sau două—mai degrabă, trebuie să aprindem flăcările fricii.”

Recruții din deșert stăteau la panoul de control conectat la motoarele de foldspace ale navei. Draigo lucra la rețea, iar luminile sistemului deveneau o furtună amețitoare de culori și citiri.

„Dacă putem face oamenii să creadă că navele EsconTran sunt *nesigure,* atunci provocăm mult mai mult haos. Vrem ca Imperiul să creadă că VenHold are singura metodă sigură de călătorie în spațiu, datorită Navigatorilor noștri. Deja, recordul de siguranță al Escon este mai mic de nouăzeci și opt la sută, după cum putem determina. Din fiecare o sută de zboruri, două sau mai multe nave dispar, în medie.”

Pentru Taref, numărul nu suna atât de teribil. Cel puțin atât de multe încercări de plimbări cu viermi de nisip s-au încheiat în dezastru. Dar cei slabi din afara lumii aveau o toleranță mai mică la risc, presupunea el.

Lillis a spus: „EsconTran trebuie să aibă nave spațiale defecte, atunci, sau piloți incompetenți.”

Zâmbetul lui Draigo era slab, dar Taref l-a observat. „Sau poate avem alți operativi, exact ca tine, care lucrează în echipe de întreținere în anumite facilități de andocare rivale. De ani de zile, sabotorii noștri tăcuți au provocat accidente, devastându-le recordul de siguranță.”

El și-a ghidat atenția către grila de control. „Cu cât mașinile sunt mai complexe, cu atât este mai ușor să le sabotezi. Te voi învăța toate metodele.”

Taref a absorbit detaliile în timp ce Mentatul rezuma cum să ajusteze fluxul standard de combustibil, cum să deflecteze sistemele de disipare a căldurii, cum să configureze un circuit de feedback de rezonanță astfel încât motoarele să explodeze la câteva momente după ce nava a pliat spațiul.

„Asta va ucide mulți oameni”, a subliniat Lillis.

„Numai cei care au ales metoda greșită de transport”, a spus Draigo, fără griji. „Scopul nostru este să ne asigurăm că EsconTran are o rată de eșec de șapte procente sau mai mult în următoarele câteva luni. Manford Torondo susține că adepții săi sunt protejați de Dumnezeu. Cu o rată de pierdere atât de dezastruoasă, vor începe să creadă că au fost blestemați.”

Când grupul de prieteni a sosit pentru prima dată pe Kolhar, Taref avea doar o idee vagă despre cine era Manford Torondo, dar Josef Venport lăsase o înregistrare holo pentru ca Draigo să o folosească. Mulți lucrători de la VenHold o văzuseră. În holo, Directorul vorbea cu o furie palpabilă, arătând imagini ale liderului fanatic, fără picioare, care călărea pe umerii unei femei Swordmaster.

„*Acest om* este cel mai mare dușman al umanității”, a spus Venport, arătând spre Manford în holo. „Dacă nu oprim viitorul întunecat și primitiv pe care intenționează să-l creeze, va provoca moartea a miliarde, dacă nu trilioane. Prin eliminarea acestei singure persoane, putem salva rasa umană.

„Pe măsură ce te extinzi pe diverse planete, aș fi foarte mulțumit dacă Manford Torondo”—imaginea s-a mărit, arătând fața liderului butlerian—„ar fi eliminat de pe scena interplanetară și împiedicat să provoace daune suplimentare. Nu-mi pasă cum se face.”

Taref nu uitase niciodată acel discurs. Oamenii din deșert aveau feudele lor și Naibii nepopulari, așa că nu era străin de acea modalitate de a face față problemelor, dar Manford Torondo trebuie să fie o persoană teribilă pentru a justifica o astfel de vărsare de sânge. S-a lăsat să viseze pentru un moment. Dacă ar putea obține o astfel de victorie, cât de mult mai bine ar fi decât să câștige respect în tribul său prin sabotarea unei mașini de recoltat mirodenii sau două. Eliminarea liderului Torondo ar fi mult mai mare decât orice ar putea spera vreodată tatăl său sever să realizeze….

Deși atenți, tovarășii săi au arătat puțin entuziasm. Draigo a continuat să l e vorbească grupului în timp ce îi conducea departe de grila de control și în motoarele complexe de foldspace. „Dacă nu puteți obține acces la

panouri de control, există încă modalități simple prin care poți provoca daune folosind câteva unelte de bază. Permite-mi să-ți arăt.

A scos o bară mică de levier și o cheie, dar înainte de a le folosi, s-a întors să se confrunte cu Taref și tovarășii săi. „Cred că voi, Liberi, aveți mai mult potențial decât oricare dintre ceilalți operativi ai noștri.”

* * *

ÎN AFARA pe câmpul tancurilor Navigator, Draigo a vorbit cu trei dintre studenții săi Mentat, a căror pregătire era mult mai riguroasă decât ceea ce Taref și tovarășii săi treceau. Dintre mai mult de douăzeci de voluntari pentru instruirea intensă Mentat, acești trei—Ohn, Jeter și Impika—au arătat cele mai multe abilități.

Draigo a recunoscut că cursanții ar fi făcut mai bine dacă ar fi frecventat școala directorului Albans de pe Lampadas. Deși Draigo memorase curriculumul marii academii, nu era un profesor la fel de talentat ca directorul. Îi lipsea mentorul său, dorea ca el și Gilbertus să nu se fi aflat pe părți opuse ale unui conflict imens. Nu înțelegea cum învățăcelul înțelept putea accepta fervoarea antitehnologiei care provoca atât de mult rău evident.

La școală, Draigo și Gilbertus s-au confruntat de multe ori pe câmpuri de luptă teoretice; s-au ciocnit chiar și în realitate la șantierele navale Thonaris. Cât de formidabili ar putea fi cei doi dacă ar lupta de aceeași parte! Își dorea ca Directorul să se alăture lui în lupta împotriva fanatismului înfloritor.

Se îndoia că Gilbertus credea că mașinile sunt în mod innat rele. Draigo monitoriza Lampadas cu proprii săi spioni și observatori secreți printre Butlerieni. De-a lungul anilor, Directorul Albans a făcut comentarii discutabile care au atras suspiciuni, făcându-i pe alții să se întrebe dacă ar putea fi, până la urmă, un simpatizant al mașinilor.

Draigo se întreba dacă asta ar putea fi adevărat. Speră că *era* adevărat.

Pe măsură ce s-a alăturat tovarășilor săi pe câmpul Navigator, știa că acești trei studenți erau acum ai lui, cei mai talentați ucenici ai săi. Toți trei

ei aveau buze strălucitoare, disturbant de pătată, care îi spuneau că continuau să consume sapho experimental. Deoarece acesta creștea acuitatea mentală a elevilor săi, Draigo i-a încurajat pe Ohn, Jeter și Impika să-l folosească. Nu ar refuza nicio ocazie de a-și îmbunătăți studenții, loiali Mentat-ii săi.

Unii dintre candidații care nu s-au dovedit suficienți pentru a deveni Mentat au voluntariat în schimb să fie sigilați în rezervoare de mirodenii pentru a fi transformați în Navigatori. Privilegiul suprem de a fi un Mentat necesita concentrare constantă, în timp ce un Navigator necesita o minte flexibilă, vorace, o cantitate mare de melange și noroc. Candidații Mentat care deveneau Navigatori ar putea fi un atu uriaș pentru VenHold....

Draigo și studenții săi s-au apropiat de camerele translucide, umplute cu gaz. În interior, voluntarii mutant, pe jumătate transformați, păreau că se sufocă în aer liber. Draigo nu și-a permis niciodată să se atașeze de un anumit student, dar era îngrijorat. În ciuda propriilor sale învățături că un computer uman trebuie să fie c a o mașină gânditoare—analitic rece și fără emoții—Draigo știa că directorul Albans a avut, de fapt, grijă de el pe o bază personală, iar acum avea sentimente similare pentru acești trei....

Studenții Mentat priveau subiecții transformați care fuseseră recent colegii lor. „Sunt ei în durere? Suferă?” a întrebat Jeter.

„Cine știe ce durere este necesară înainte ca o persoană să poată deveni Navigator? Nu toți am devenit Mentat, nici nu putem deveni toți Navigatori. Măreția necesită sacrificiu.”

O voce a răsunat din camera unui Navigator mai în vârstă și mai experimentat—Royce Fayed, care a fost un protégé special al Normei Cenva.

„Ei pot suporta durerea,” a spus vocea burbăitoare a lui Fayed, „dar dacă supraviețuiesc, vor cunoaște o bucurie mai mare decât și-ar fi imaginat vreodată posibil.”

„Ei s-au oferit voluntar pentru proces,” a subliniat Draigo.

„Nu toți se oferă voluntar,” a remarcat Impika.

„Niciun supraviețuitor nu s-a plâns vreodată,” a spus Draigo.

Fayed a adăugat din difuzoarele sale, „Cel mai mare dar este să te asiguri că o persoană își atinge potențialul … chiar dacă trebuie să fie forțată să ajungă acolo. Am fost forțat, dar nu regret niciun moment.”

* * *

CÂND DIRECTEUR VENPORT a ajuns acasă după discursul său nesatisfăcător î n Sala Landsraad, și-a convocat Mentatul pentru o debriefing. Draigo a sosit în turnurile administrative și l-a găsit pe Directeur scanând un nou raport pe care îl primise de la facilitățile de cercetare Denali. Ochii săi străluceau. „Vești bune, Mentat! Cercetătorul nostru Ptolemy vrea să-l ajutăm să transporte mai mulți cymek sub cea mai strictă securitate posibilă - pentru un test.”

Draigo a fost surprins. „Transporta cymek? Ce fel de demonstrație are în minte?”

„Ceva ce necesită un peisaj neobișnuit de dur. Vrea să ne ducem cymekii pe Arrakis.”

Draigo a dat din cap. „Dacă poți aranja transportul subiecților de test cymek din Denali, voi trimite un mesaj Mentat-ilor mei de la Combined Mercantiles pentru a alege un loc potrivit. Aș dori să particip personal la test.”

Directorul Venport și-a ridicat sprâncenele stufoase. „Ești binevenit. Mi-ar plăcea analiza ta.”

Draigo a rămas tăcut pentru un moment. „Detaliile vor dura câteva săptămâni pentru a fi aranjate, domnule, și aș dori să fac o altă călătorie scurtă mai întâi. Pot fi înapoi la timp.”

Venport s-a uitat la el, așteptând. „Pot să-ți spun că ai ceva de întrebat, Mentat. Vorbește deschis.”

„Am extrapolat din datele de bază, am evaluat țesătura politică a conflictelor, alianțelor și loialităților în schimbare, apoi mi-am urmat gândurile până la concluzia lor naturală. Avem un alt potențial aliat împotriva Butlerienilor.”

„Care este?”

„Înapoi la școala Mentat, directorul Albans pretinde că s usține mișcarea Butleriană pentru a-și proteja ucenicii, dar refuz să cred că învățăturile pe care le susține vin din inima lui. Îl cunosc. L-am dezbătut de nenumărate ori. După festivalul sângeros de distrugere din Zimia, el nu va susține mulțimile. Cooperarea lui cu Manford Torondo a fost întotdeauna reticentă.”

Directorul Venport nu a fost mulțumit de idee, simțind pe propria piele abilitățile tactice ale directorului Mentat. „Nu am încredere în el. Fără Gilbertus Albans, Half-Manford nu ar fi cucerit niciodată șantierele navale Thonaris.” A clătinat din cap. „Dar respect prognozele tale, Mentat, și sunt înclinat să te indulgesc. Ce propui să faci?”

Draigo a rămas în picioare, cu spatele drept. „În timp ce pregătim testul cymek pe Arrakis, aș dori să mă întorc în secret la Școala Mentat. Cred că pot să-l fac pe Director să-și vadă greșelile.” Și-a îndreptat privirea către Director. „Intenționez să-l recrutez de partea noastră.”

Oamenii nu încetează niciodată să caute modalități de a-și face viața mai ușoară. Totuși, î n urmarea acestui curs, ei slăbesc specia și accelerează procesul de atrofie genetică. Când Butlerienii se plâng de computere, au dat peste această adevăr, dar în căutarea noastră de a crea omul perfect ne bazăm pe computere. Nu avem alternativă.

—MOTHER SUPERIOR RAQUELLA BERTO-ANIRUL, note private

În timpul celor câteva luni petrecute pe Wallach IX, Tula s-a dedicat cu o impresionantă hotărâre antrenamentului în Fraternitate. Părea obsedată de învățarea tehnicilor riguroase cât mai repede posibil. Valya o introdusese deja în metodele de bază pe Lankiveil, dar acum Tula era dornică—chiar disperată—să devină la fel de talentată ca sora ei.

Valya a fost încântată să vadă diferența în sora ei mai mică. Fosta timiditate a Tulei a fost înlocuită cu o nouă încredere; nu a menționat niciodată că îi este dor de Lankiveil, nu a vorbit niciodată despre părinții lor sau despre fratele lor, chiar dacă Valya știa că fata mai tânără era apropiată de Danvis, așa cum fusese și ea de Griffin. Nu s-a putut abține să nu zâmbească; determinarea feroce a surorii ei era un semn bun. Tula era aproape pregătită. Valya continua să observe.

În privat, surorile Harkonnen au discutat planuri împotriva Atreides—un obiectiv pe care îl împărtășeau chiar și dincolo de dedicația lor față de Fraternitate. Valya, care deja vărsase sânge pentru a proteja Fraternitatea, o pregătise pe Tula să răzbune rușinea familiei lor prin vărsare de sânge.

Sora ei nu era o floare timidă și tremurândă. Valya se antrenase cu ea în lupte simulate și știa că Tula se apropia de a o înfrunta. Nimeni nu mai reușise asta de la meciurile de antrenament ale Valyei cu Griffin.

Tânăra blondă avea un anumit farmec, o inocență și o vulnerabilitate prefăcută care o făceau atrăgătoare pentru tinerii bărbați. Valya fusese

ajutând-o să dezvolte acel magnetism sexual, sfătuind-o să-și folosească activele cu înțelepciune. Tula trebuia să-și maximizeze farmecul în pregătirea pentru întâlnirea cu tânărul Atreides, neștiutor, pe îndepărtatul Caladan....

Știa exact când sora ei era pregătită. Valya o îmbrățișă într-o rară manifestare de emoție, iar amândouă știau că era timpul pentru următorul pas.

Au intrat în biroul Maicii Superioare, iar Valya stătea cu mândrie lângă sora ei mai mică, oferind suport tăcut, în timp ce Tula se înclina în fața femeii antice. Menținându-și tonul umil, Tula a spus: „ Maică Superioară, vă mulțumesc pentru pregătirea pe care mi-ați oferit-o. Am învățat multe despre Frăție și despre mine, dar, pentru moment, trebuie să părăsesc Frăția cu mare regret.” Căderea din vocea ei a fost atent orchestrată și convingătoare. „Există chestiuni personale care necesită atenția mea.”

Femeia antică s-a uitat cu atenție la Tula, ca și cum ar măsura fata. „Ești o studentă excelentă—exact cum ți-a promis Valya. Nu înțeleg de ce ai vrea să ne părăsești.”

„Familia noastră de pe Lankiveil se confruntă cu vremuri dificile, iar Casa Bushnell încearcă să ne ia bunurile. Acum văd că decizia mea de a pleca a fost impulsivă—”

„Așa cum a fost și a mea,” a spus Valya, „când sora Arlett m-a recrutat pentru Sororitate. Dar situația familiei noastre era foarte diferită atunci.”

Raquella și-a ridicat sprâncenele. „Și?”

Tula și-a plecat privirea și a răspuns doar cu adevărul literal. „Pentru că obligațiile mele față de Casa Harkonnen depășesc cerințele pe care Sororitatea le-ar impune asupra mea, trebuie să îmi îndeplinesc acele obligații înainte de a mă angaja complet în Sororitate. Am părinții și fratele meu rămas de care trebuie să țin cont. Ei l-au pierdut deja pe Griffin și pe Valya.”

Cu percepțiile ei amplificate, Valya a observat o sclipire de necredință în ochii apoși ai Raquellei, pe măsură ce detecta falsitatea omisiunii. Dar Maica Superior a dat în cele din urmă din cap. „Foarte bine. Dacă ai rămâne și ai deveni Surorile Tula, nu ai mai fi Tula din Casa Harkonnen, așa că un

ar fi necesară. Mă bucur că ți-ai dat seama de asta înainte să apară complicații suplimentare. Ne va fi dor de tine—ai un potențial grozav.

Tula părea să observe aceeași nuanță de scepticism. „Poate că într-o zi mă voi întoarce, după ce voi realiza ceea ce trebuie să fac."

„Desigur," a spus Raquella. „Dar bănuiesc că va fi o decizie a următoarei Maici Superioare." S-a uitat la Valya, iar inima Valyei a sărit un bătăi. Arăta atât de bătrână! *M-a ales ea?*

Ochii umezi s-au concentrat pe Tula. „Dacă decizi să te î ntorci, asigură-te că ești dispusă să te angajezi cu toată inima mai întâi. Reflectează la tot ce ai învățat printre noi."

„Sunt recunoscătoare că am atât de multe lucruri la care să reflectez, Maică Superior," a spus Tula.

Valya știa că sora ei se gândea și la cunoștințele din indexul de reproducere, în special la locațiile descendenților Atreides.

Trecerea de la prieten la dușman necesită doar un pas mic. Călătoria opusă, totuși, este mult mai dificilă.

—Înțelepciunea Zensunni a deșertului

Deși Lampadas era înconjurat de navele de război Butleriene ale Half-Manford, apărările lor erau la fel de eficiente ca folosirea unei plase uzate pentru a opri ploaia. Draigo Roget a luat un loc la bordul unei mici nave VenHold și a petrecut o mare parte din călătorie într-o transă Mentat, planificând conversații cu mentorul său, imaginându-și rezultatele.

Nu voia să admită că era nervos în legătură cu perspectiva de a se confrunta cu Directorul. Ultima lor întâlnire la șantierele navale Thonaris aproape că l-a omorât, dar nu credea că a judecat greșit adevărata mentalitate a lui Gilbertus, în ciuda cooperării sale—reticente?—cu Butlerienii.

După ce a aranjat o întâlnire de întoarcere cu spaționerul care a rămas în orbita îndepărtată, Draigo a coborât în partea sălbatică a continentului într-o mică navetă neidentificată. Directorul Albans nu s-ar fi așteptat la el, iar Draigo nu știa ce fel de primire va primi. Trebuia să fie precaut.

O mână de cursanți Mentat erau loiali lui Manford Torondo. Gilbertus fusese forțat să primească studenți butlerieni zeloși pentru a-l menține pe lider mulțumit. Draigo era mai mult decât capabil să facă față lor, dar nu putea niciodată să se bazeze pe a-l depăși pe Gilbertus Albans.

Directorul își ținea emoțiile strâns controlate, dar Draigo credea că știe inima bărbatului. Cei doi s-au apropiat în timpul anilor de instruire și nu credea că legătura lor va fi vreodată ruptă. Deși

curriculum-ul Mentat a fost conceput pentru a învăța candidații umani să gândească fără computere, Gilbertus nu era un barbar fără minte. Era un om rațional, iar Draigo trebuia să se bazeze pe asta....

Sub lumina lunii Lampadas, și-a aterizat naveta pe marginea mlaștinii sangrove și a pornit pe jos prin sălbăticia udă, prin iarbă înaltă și mărăcini spinoși. A purtat arme și un scut personal, nu pentru că se aștepta să-și croiască drum prin școală, ci pentru a se apăra împotriva prădătorilor din mlaștină. Deși a rămas alert la creaturi nocturne, atenția sa principală era asupra clădirilor î nalte și a noilor ziduri de apărare.

Își imagina cursurile de apă încurcate țesute prin mlaștini în ape puțin adânci ale lacului și a adus în minte imaginea perfectă a unui dru m folosit de Mentati. Labirintul de canale lente și puțin adânci oferea un obstacol suplimentar pentru a proteja școala înconjurată de ziduri, dar el memorase cu mult timp în urmă unde erau pietrele de temelie scufundate, la doar câțiva centimetri sub suprafață. Făcând pași atenți acum, a stropit drumul, abia udându-și picioarele—dar dacă ar fi ratat un pas, ar fi căzut, având puține șanse să se răzbune înainte ca fălcile ascuțite să-l învăluie sau un dragon de mlaștină să sară pentru a-l captura.

Draigo se mândrea cu cunoștința că era cel mai mare student pe care școala Mentat l-a produs vreodată, protejatul de încredere al Directorului. Gilbertus dorea să rămână în urmă și să-i învețe pe alți Mentati, dar Draigo avea alte obligații față de Directeur Venport.

Când a fost pus față în față cu Gilbertus la șantierele navale Thonaris, Draigo a pierdut. Dar cu siguranță Directorul regreta haosul fără sens și toate morțile cauzate de Butlerieni. Un Mentat trebuie să fie rațional, dacă nu compasiv. Un Mentat trebuie să prețuiască eficiența mai presus de haos. Mulțimea frenetică pe care Manford a dezlănțuit-o mai târziu asupra Zimiei a întărit doar cât de periculoși și necontrolați erau fanaticii.

Un om precum Gilbertus Albans nu putea să creadă cu adevărat că sălbăticia era preferabilă civilizației. Directorul ar putea ajuta la readucerea sănătății mintale în Imperiu... sau cel puțin așa spera Draigo, iar acea speranță îl împingea înainte.

După ce a trecut prin cursul de obstacole din mlaștină, a ajuns în cele din urmă la porțile impunătoare ale Școlii Mentat. A escaladat una dintre barierele înalte din lemn, a traversat un pod suspendat care scârțâia sub picioarele lui și s-a strecurat în clădirile conectate.

Dacă nu altceva, s-a gândit Draigo, directorul ar dori să știe despre defectele apărării școlii sale.

*   *   *

GILBERTUS ALBANS A DORMIT puțin. Tratamentul de extindere a vieții pe care l-a primit cu mult timp în urmă a făcut ca procesele sale corporale să fie mai eficiente și, prin urmare, i-a oferit ore suplimentare pentru a-și folosi mintea pentru lucruri importante.

Directorul monitoriza regulat știrile care se strecurau prin cenzorii Butlerieni și făcea tot posibilul să obțină și surse secundare, prin rapoarte codificate care nu spuneau întotdeauna ceea ce Manford Torondo dorea ca alții să audă.

De-a lungul decadelor, Gilbertus a reflectat la înregistrarea memoriilor sale pentru posteritate. Își dorea să poată intra în Vault-ul său Intern de Memorie, să recupereze fiecare detaliu și să lase un record extins al tot ceea ce a făcut și a experimentat, nu doar anii săi ca sclav al mașinilor gânditoare, ci și anii săi ulteriori printre oameni, existența sa pașnică ca fermier pe bucolicul Lectaire, frumoasa sa iubire pierdută Jewelia și apoi dedicarea sa față de Școala sa de Mentat.

Da, viața sa era o poveste demnă de spus. A trăit pe Corrin timp de un secol, apoi alte opt decenii printre oameni liberi. Era mai calificat decât orice altă persoană vie pentru a judeca și compara punctele de vedere conflictuale. Dar nu îndrăznea să noteze astfel de fapte periculoase. Se proteja chiar și de gândurile despre trecutul său, deoarece cineva cu abilități speciale de observație ar putea detecta scântei ale adevăratului său mod de gândire.

Pentru că nu putea să doarmă, Gilbertus era treaz când un vizitator neașteptat a sosit la biroul său. Directorul lucra cu ușa închisă, dar lăsase dezactivate sistemele de securitate suplimentare. Nucleul Erasmus rămăsese ascuns în dulapul său.

Gilbertus stătea la biroul său, revizuind dosarele academice ale ucenicilor săi. Administratorul Zendur îi transmisese evaluarea sa cu privire la cei care erau cei mai calificați să iasă în Imperiu și să-și ofere abilitățile de Mentat. Când a ridicat privirea, nu se aștepta deloc să-l vadă pe Draigo Roget intrând în birou.

Draigo purta un zâmbet în timp ce închidea ușa în urma sa. „ Director, mi-au lipsit discuțiile noastre. În ciuda tuturor, nu am încetat niciodată să te consider un prieten."

Gilbertus s-a străduit să-și reprime reacția de uimire. O altă persoană ar fi putut să sune alarma de securitate, dar el s-a simțit fascinat. „Nu încetezi să mă surprinzi, Draigo—deși pun la îndoială înțelepciunea ta de a veni la Lampadas. Am fost surprins, dar încântat, când ai scăpat de o înfrângere sigură la Thonaris. Știi că Butlerienii au pus o recompensă pe capul tău?"

„Exact așa cum Directeur Venport are un preț pe capul lui Manford. Acei bărbați ar iubi să se omoare între ei. Ai câștigat corect la Thonaris, iar eu am supraviețuit doar datorită asistenței neașteptate din partea Normei Cenva."

„Un Mentat trebuie să ia în considerare neașteptatul în proiecțiile sale," a spus Gilbertus. „Și sosirea ta în această seară este cu siguranță neașteptată."

Draigo s-a apropiat de birou și l-a studiat pe Gilbertus în tăcere. Din cauza orei târzii și a solitudinii sale, Gilbertus nu s-a obosit să aplice machiajul pe care îl folosea pentru a-și crește vârsta aparentă. O greșeală. *Prea târziu acum.* Draigo observase deja ceva.

„Sunt sănătos, deși probabil consum mai mult melange decât ar trebui," a spus Gilbertus.

Draigo a aruncat o privire la tabla de șah în formă de piramidă așezată pe o masă laterală și la ceasul antic de pe perete. S-a așezat și a privit peste birou la Director. „M-ai învățat tot ce trebuie să știu și îmi antrenez Mentat-ii pe cont propriu, departe de orice influență butleriană."

Gilbertus a făcut o pauză pentru a evalua acea revelație. „Ai replicat metodele mele de predare pentru Josef Venport?"

„Îmi antrenez Mentat-ii pentru viitorul umanității, dar nu sunt un profesor la f el de priceput ca tine." El suna defensiv. „Director, suntem angajați într-o

războiul civilizațiilor. Ca *computere umane,* putem face ceea ce mașinile gânditoare au făcut odată, dar ca *oameni* nu trebuie să cădem în aceeași capcană a trufiei. Tu și cu mine suntem de acord—nu îndrăznim să ne lăsăm prea dependenți de tehnologia care ne-a înrobit odată.” Expresia l ui Draigo s-a întărit. “Nici nu ar trebui să ne lăsăm să cădem într-o prăpastie a ignoranței și distrugerii care dăunează tuturor. În felul lor, butlerienii sunt la fel de periculoși ca erau mașinile gânditoare. Ei distrug realizările umane și se felicită în timp ce o fac.”

Gilbertus a reflectat timp de un moment îndelungat. “Sunt de acord.”

Ochii întunecați ai lui Draigo au fulgerat. “Atunci de ce îi susții, domnule? Ei nu sunt altceva decât o mulțime, și vor continua să cauzeze daune. Știu că sprijinul tău pentru Manford Torondo a fost întotdeauna ezitant. Dacă ai pune la îndoială public fundația ordinii butleriene, oamenii te-ar asculta. Ar trebui să-l denunți.”

„Da, *ar trebui,* dar nu aș supraviețui dacă aș face-o.” El și-a clătinat capul. „Manford nu este interesat de întrebări sau dezbateri, iar disidența este pedepsită cu moartea.”

„Atunci de ce să rămâi aici? Alătură-te nouă! Dacă tu și cu mine am lupta umăr la umăr, am fi invincibili—și am putea asigura avansarea civilizației umane. Gloata îngustă a lui Manford ar dispărea în întunericul istoriei înregistrate, acolo unde îi este locul.”

Gilbertus a stăpânit un zâmbet la vehemența fostului său st udent. „Dar ar face ei asta? Am realizat proiecții Mentat, extrapolate din cunoștințele prezentului, precum și din toate nuanțele istoriei. Nu cred că victoria ar fi la fel de simplă cum sugerezi.”

„Nu am spus că ar fi simplu, Director. Am spus că tu și cu mine suntem suficient de puternici și de inteligenți pentru a câștiga orice bătălie viitoare.”

Gilbertus își amintea cât de mult s-a bazat pe Draigo când a devenit asistent de predare. Era mândru de realizările tânărului. Îi lipseau dialogurile lor….

Știa că Erasmus trebuie să fi ascultat conversația. Cu ceva timp în urmă, directorul luase în considerare dezvăluirea nucleului de memorie al robotului.

către Draigo. Acea secret a fost o povară pe care a purtat-o singur de prea mult timp acum. Dacă i s-ar întâmpla ceva, Erasmus ar fi complet neprotejat, vulnerabil. Nu îndrăznea să lase robotul independent să se piardă.

„Ar trebui să-l asculți măcar pe Directeur Venport”, a spus fostul student. „Este un om strălucit, un vizionar care a realizat progrese cu adevărat mari pentru umanitate prin tehnologie și comerț.”

Gilbertus a fost impresionat. „Punctul tău este indiscutabil, Draigo. Chiar și așa, trebuie să refuz.” S-a gândit să-i dea nucleul Erasmus lui Draigo pentru a-l duce înapoi la Kolhar. Pentru păstrare. Directeur Venport l-ar proteja cu siguranță - dar nu putea suporta să se despartă de prietenul său apropiat și mentor, nu încă. Și Draigo... nu era sigur dacă ar trebui să-l încreadă complet.

Draigo a dat din cap cu dezamăgire. „Mă faci trist, Domnule Director. Speram că aș putea să discut cu tine, să te fac să realizezi că îți dăunezi viitorului nostru colaborând cu Butlerienii - nu contează dacă colaborarea ta este tacită sau deschisă.”

Ca răspuns, Gilbertus a făcut un argument lipsit de strălucire. „Dar stând aici și lucrând în cadrul sistemului butlerian, având urechea lui Manford Torondo, pot face schimbări subtile, dar importante, din interior.”

Draigo a făcut o față supărată. „Îți spui asta, dar a funcționat până acum, sau doar te justifici?” Studentul s-a întors și a ieșit din biroul Directorului înainte ca Gilbertus să poată răspunde. Dar amândoi știau care era răspunsul.

Nu există așa ceva ca securitate perfectă. Orice protecție poate fi învinsă.—
învățătura Școlii Ginaz pentru Maestrii Sabiei

Prințul Roderick a plecat într-o scurtă excursie de vânătoare în pădurile continentului nordic; dorea să se îndepărteze de oraș, de politică și de amintirea festivalului de distrugere. Haditha luase ceilalți copii să stea cu sora ei într-un oraș îndepărtat, având nevoie să-și găsească propria li nițte. Înapoi în camerele lor, lucrurile lui Nantha au rămas acolo unde fuseseră întotdeauna, pentru că Haditha nu putea suporta să le împacheteze, nici nu ar fi permis altcuiva să o facă.

Cicatricea fiicei lor pierdute va fi întotdeauna cu ei, dar Roderick trebuia să găsească o modalitate de a funcționa. Deși nu ar recunoaște niciodată cu voce tare, știa că Imperiul depindea de el. Salvador nu putea să conducă singur.

Pentru cele câteva zile de evadare în pădurea liniștită, Roderick a fost însoțit de trei prieteni, unul dintre ei având o mică cabană. Cazarea simplă era suficient de robustă încât chiar și un Butlerian nu ar fi găsit nimic de obiectat. După haosul din străzi, Roderick a găsit cabana relaxantă. Și-a curățat mintea și a încercat să nu se gândească la nimic altceva decât la vânătoarea de fazani Salusani și la friptura lor pe foc.

Dar nu a putut uita pierderea teribilă a lui Nantha pentru mult timp, sau datoriile sale față de Salvador, și prea curând a trebuit să se întoarcă la Palatul Imperial. În ciuda scurtei răgaz, inima lui nu era vindecată.

Ajungând înapoi în Zimia, a întâlnit o amintire imediată a motivului pentru care plecase. În piața centrală mare de lângă Sala Parlamentului, Marele Inchizitor Quemada și echipa sa Scalpel organizau un eveniment public.

o demonstrație în timp ce soldații Imperiali stăteau de pază asupra desfășurării. Împăratul decisese că a arăta abilitățile interogatorilor săi ar fi un deterrent excelent împotriva crimei. Roderick nu aproba, considerând abilitățile subtile ale lui Dorotea de Adevărata Spunătoare mult mai eficiente... dar fratele său insista asupra spectacolului.

O mulțime zgomotoasă se adunase pentru a privi, iar Roderick simțea un nod formându-se în stomac. Impunătorul Quemada, cu părul negru, era deja la a patra victimă.

După ce s-a întâmplat cu sărmana Nantha, Roderick ar fi dorit să-l vadă pe Manford Torondo supus unei astfel de încercări. Toată violența pe care a provocat-o, toate acele vieți nevinovate pierdute... A închis ochii și a imaginat.

În timp ce o femeie robustă în uniformă de armată Imperială îl conducea spre suitele de observație ale Împăratului, ea explica ce se întâmplă, presupunând că Roderick ar dori să știe. „Patru criminali mărunti până acum, domnul meu. Echipa Marelui Inchizitor i-a supus la diverse forme de 'convingere.' Metode antice, dar toate sunt destul de eficiente. De asemenea, distractive."

Privind printr-o fereastră largă, Roderick a văzut un strappado portabil în piață, împreună cu un scaun cu țepi, căști de compresie și un dispozitiv medieval de tortură. Departe de a fi modern și aerodinamic, fiecare obiect era o piesă funcțională de muzeu dintr-o istorie îndepărtată, cu un design brut. Era menit să creeze un efect intimidant, știa Roderick. După un antrenament intensiv la Școala Medicală Suk, practicanții Scalpelului puteau să scoată agonie din prizonierii lor folosind nimic mai mult decât o piatră sau un stilou.

Trei bărbați zăceau pe pavimentul de piatră într-o parte, sângerând și tremurând, fiind eliberați din mașinăria de interogare după ce au mărturisit spre satisfacția închizitorului. Un al patrulea bărbat avea degetele și degetele de la picioare zdrobite unul câte unul, ceea ce îl făcea să strige îngrozitor; până acum, însă, nu a recunoscut nimic.

Prințul Roderick a făcut o grimasă, nesigur ce anume găsește mai ofensator—spectacolul barbar sau aplauzele mulțimii. S-a grăbit spre apartamentul Împăratului, sperând să-l convingă pe Salvador, să-l avertizeze să nu se lase prins în nebunia barbară îmbrățișată de Butlerieni. Era

frate care creează o cultură în care distrugerea vicioasă a devenit obișnuită și așteptată?

Roderick credea că Directorul Josef Venport lupta de partea corectă a diviziei—rațiune versus violență. Salvador ar trebui să fie puternic pentru a face față mișcării antitehnologice în expansiune, dar îi era teribil de frică de Butlerieni. Roderick urma să discute problema cu el în privat și să-i recomande cea mai bună cale de acțiune, căutând să-i întărească curajul și să-i consolideze hotărârea.

Ultima victimă a lui Quemada a strigat și apoi s-a prăbușit din cauza durerii insuportabile. Iritat că nu a răspuns la toate întrebările, Marele Inchizitor a cerut un alt subiect, însoțit de un val crescând de aplauze. Aceasta părea la fel de nebunesc ca festivalul de distrugere al Butlerienilor. Împăratul Salvador ar fi trebuit să știe mai bine decât să incite mulțimile, care ar putea foarte ușor să iasă de sub control. Incapabil să suporte mai mult din scena dură, Roderick a intrat în apartament.

Salvador l-a primit cu un zâmbet cald care l-a făcut să se simtă inconfortabil. Împăratul purta una dintre uniformele sale militare extravagante, aceasta fiind de culoare cramoisie și albă, cu un leu de aur pe rever. „Ah, mă bucur atât de mult că te-ai alăturat mie. Eram pe cale să ies pe balcon în timp ce îmi beau cafeaua. Am un amestec proaspăt din Arrakis, dacă vrei.”

Strigătele puternice de afară au strâns nodul din stomacul lui Roderick, făcându-l să se gândească la mulțimea ucigașă a lui Manford în timp ce se războiau prin oraș. „Prefer să rămân înăuntru, dacă nu te deranjează. Asta îmi amintește de torturile pe care mașinile gânditoare ni le-au provocat. Ar trebui să fim mai buni decât mașinile.”

Salvador părea dezamăgit de comentariu. Stătea la fereastră, privind mulțimea, apoi s-a lăsat pe o canapea din birou. „Fă cum vrei, atunci.” A făcut semn unei asistente să aducă serviciul de cafea într-o mică zonă de șezut din dreapta biroului său din lemn de aur.

Roderick a spus cu o voce grea: „Odată mi-ai spus că vrei ca justiția să fie un moștenire durabilă a domniei tale. Ceea ce se întâmplă acolo, în piață, nu este justiție.”

„Mulțimea pare să-i placă spectacolul. Este o eliberare a presiunii pentru ei.” Pe măsură ce Salvador vorbea, mulțimea a strigat și a aplaudat.

„Dar adaugă combustibil la flăcări. Odată ce o mulțime începe să aibă gust pentru violență, va incendia jumătate din oraș și va ucide pe oricine se află în cale, inclusiv fetițe și bonele lor.”

Salvador a clipit. „Ah, desigur! Îmi pare rău. Nu m-am gândit cum te-ar putea face să-ți amintești de ce s-a întâmplat cu fiica ta.”

„Totul îmi amintește de Nantha.” Roderick și-a strâns mâinile în pumni la părțile sale în timp ce se străduia să-și mențină o atitudine profesională. Fratele său avea nevoie de el. A spus: „Există alte modalități de a obține informații, Stăpâne. Un Adevărat ar putea extrage răspunsurile mult mai eficient—și fiabil—decât această tortură. Acei victime de afară mărturisesc doar din cauza durerii, nu pentru că nu pot ascunde minciunile lor.”

Salvador a sorbit cafeaua, adăugând mai mult melange. „Marele meu Inchizitor își îndeplinește și el scopul. Nimeni nu va tremura de frică în fața unei femei îmbrăcate în negru care pur și simplu stă acolo și ascultă în tăcere.”

„Cu toate acestea, ascultând în tăcere, sora Dorotea a descoperit frauda comisă de Casa Péle.”

Salvador a mirosit. „Quemada a obținut mai multe informații de la Blanton Davido după aceea.”

„Și l-a ucis în proces. Dorotea ar fi putut obține aceleași informații, și mai multe, și am fi avut un ostatic viu.”

„Sau un prizonier condamnat, îndreptându-se spre execuție.”

Roderick nu dorea să dezacordeze. „Oricum, Omak Péle s-ar putea să nu fi fost speriat să devină renegat. Îi sfătuiesc să ne bazăm mai mult pe sora Dorotea și pe Adevărații ei pentru interogatorii și să evităm aceste demonstrații publice de cruzime.”

„Ce distracție ar fi în asta?” a murmurat Salvador cu o voce atât de tăcută încât Roderick abia l-a auzit. Apoi a vorbit mai tare. „Poate o provocare! Ar trebui să-i testăm pe cei doi, să o facem pe sora Dorotea să o interogheze pe Quemada cu metodele ei... și apoi să-l lăsăm pe Marele meu Inchizitor să o interogheze la rândul său.”

„Ar fi omorât-o!”

Salvador a făcut un gest cu degetul. „Nu dacă știe că m-ar supăra.”

Roderick s-a gândit la puterea și concentrarea Doroteei; ca o Mamă Reverendă, ea atingea un nivel de control corporal pe care Roderick nu putea începe să-l înțeleagă. Poate că fratele său avea dreptate. A rămas neliniștit că Surorile ortodoxe ale Doroteei s-au alăturat atât de deschis Butlerienilor violenți, dar cu siguranță o interogare a unui Adevărator trebuia să fie mai puțin barbară decât aceasta.

Împăratul și-a chemat din nou asistentul, zâmbind către Roderick. „Să avem o *demonstrație* civilizată a abilităților lor respective. Vom servi ceai și biscuiți cu mirodenii.”

* * *

CU O ORĂ MAI TÂRZIU, sora Dorotea a intrat în sala de observație în roba ei caracteristică neagră, dar părul ei brun părea proaspăt tuns; ca întotdeauna, avea o *prezență* în jurul ei. A dat amândurora, împăratului și lui Roderick, un semn scurt din cap, iar apoi privirea ei neclintită s-a așezat pe Quemada, care stătea într-un scaun cu spătar drept. Marele Inchizitor părea foarte inconfortabil, doar minim curățat după eforturile sale din piață. Afară, la cererea lui Roderick, garda imperială dispersase mulțimea nefericită. Lucrătorii de întreținere demontau decorurile și stropiau echipamentele de interogare.

Dorotea și Quemada fuseseră informați de ce fuseseră chemați. Roderick a observat că Marele Inchizitor părea ciudat intimidat de Adevărul spus; era evident mai confortabil să pună întrebări decât să răspundă la ele.

Salvador a gesticulat cu nerăbdare. „Foarte bine, să trecem la treabă.”

„Având în vedere rezultatele probabile ale muncii lui Quemada, sora Dorotea va merge prima,” a spus Roderick.

Dorotea stătea dreaptă și se uita la Marele Inchizitor, fără să spună nimic, fără să întrebe ceva. Pe măsură ce momentele treceau, Quemada devenea din ce în ce mai roșu la față și indignat. De mai multe ori, gura l ui tremura de parcă era pe cale să spună ceva, dar și-a strâns buzele.

Privirea Doroteei, fără îndoială imaginându-și ce i-ar face el când i-ar veni rândul.

În cele din urmă, Împăratul și-a pierdut răbdarea. „Întreabă-l ce ar trebui să întrebi.”

„El deja vorbește cu mine fără cuvinte, Sire.” A făcut o pauză pentru un moment mai lung, apoi s-a apropiat de Quemada. „Amândoi căutăm adevărul. De ce ai nevoie de atât de multă violență pentru a-ți desfășura meseria? Instruirea ta de la Școala Suk ar trebui să fie suficientă pentru a provoca durere fără a recurge la daune fizice sau moarte. Ești neîndemânatic sau îți place să rănești oamenii? De aceea aștepți cu nerăbdare să mergi la muncă în fiecare zi?”

Quemada s-a ridicat pe jumătate, dar s-a forțat să se așeze din nou. “Fac doar ceea ce este necesar.”

“Necesar?” S-a aplecat înainte ca o pasăre care a zărit un obiect strălucitor. “Mulți dintre subiecții tăi mor în timpul interogatoriului—o mare mulțime. Totuși, un practician iscusit de Suk ar trebui să fie capabil să mențină în viață chiar și cea mai grav rănită victimă. De ce consideri că este necesar să-i omori? Este intenționat?”

“Obțin informațiile de care are nevoie Împăratul.”

“Dar el nu te obligă să-i omori. De fapt, moartea lor este adesea inconvenientă. Blanton Davido nu ar fi trebuit să moară atât de repede în timpul interogatoriului tău.” Ea l-a observat ca pe un specimen sub o mărire mare.

“Derivez adevărul de care are nevoie Împăratul.”

Dorotea s-a retras, respirând adânc. “Ah, dar văd mult mai mult decât atât, mai mult decât simpla plăcere de a provoca durere. Nu am recunoscut că ești pragmatic, și îmi cer scuze că am crezut că ești un sadic—nu este deloc așa. Aceasta este o chestiune practică, nu-i așa? Acum văd că găsești victimele *utile* în moduri secrete. Și profitabile.” Ochii ei s-au mișcat în sus și în jos, iar Roderick a observat o schimbare de comportament în Marele Inchizitor pe măsură ce continua să vorbească. “ Când cineva moare în timpul interogatoriului, Împăratul nu întreabă ce faci cu corpurile după aceea.” S-a întors către Salvador. “Tu, Sire?”

Era confuz. „Desigur că nu.”

Roderick nu se aștepta deloc la asta.

Dorotea a continuat să-l preseze pe Quemada. „Tu și asistenții tăi Scalpel vă ocupați personal de cadavre. Există vreo rațiune pentru care le vrei? Cum beneficiezi de pe urma cadavrelor? Tu omori oameni specifici... sau *îi lași* să moară, pentru că...” Și-a strâns ochii. „Visezi la organele lor?”

„Nu, eu—uh, eu—” Bile groase de transpirație se formaseră pe fruntea și buza superioară a lui Quemada, iar întregul său corp tremura. Părea că se dizolvă în fața ochilor lor.

„Spune-ne!” Ochii Doroteei erau întunecați, pătrunzători și aproape hipnotici.

Dintr-o dată, ca și cum vocea ei insistentă l-ar fi rupt, Quemada a început să bâlbească. „Există cei care cumpără organe pe piața neagră, cercetători Tlulaxa, chiar și medici de transplant Suk. Când o persoană moare în timpul interogatoriului, echipa mea Scalpel este acolo pentru a îndepărta organele. Fără risipă, iar alții beneficiază.” Transpirația curgea de la el. „Nu este interzis! Nu am făcut nimic ilegal.”

„Dar ai un stimulent financiar să-i lași să moară.”

Quemada a aruncat o privire îngrozită către Salvador, cu ochi care ardeau de vinovăție, rușine și o furie pe care nu o putea ascunde.

Dorotea s-a retras, arătând epuizată. S-a întors către Împărat. „ Pot să spun că el păstrează și alte secrete, Majestate, dar am încredere că aceasta a fost o demonstrație suficientă?”

Roderick a spus cu o voce blândă: „Vei observa, frate, că sora Dorotea a determinat acea informație în doar câteva minute, fără să-l atingă pe om, fără măcar un deget zdrobit sau un unghie smulsă. Și el este încă în viață pentru a fi tratat cum dorești. Aș spune că metodele Adevărului sunt mult superioare.”

Salvador a tremurat de emoție. „Cu siguranță ți-ai exprimat punctul de vedere, frate. Și dacă Marele meu Inchizitor ascunde și mai multe de la mine, vom afla exact ce este. Totuși, este doar potrivit ca propriii săi practicanți Scalpel să extragă informațiile de la el. În public.”

Marele Inchizitor se zbătea și implora. „Întreabă-o pe Împărăteasa Tabrina ce vrei să știi. Obține adevărul de la *ea*!”

Salvador și-a ridicat sprâncenele, apoi s-a întors către Roderick, și mai mulțumit. „Oh, o vom face.”

Istoria distorsionează adesea printr-o lentilă a fricii. După ce am ignorat prostiile bombastice despre generalul Agamemnon și titanii originali, îmi dau seama că acei cymek ar fi putut fi grozavi, dacă hubrisul nu i-ar fi distrus.

—PTOLEMY, Jurnalele Laboratorului Denali

Strălucirea soarelui pe dune l-a orbit pe Ptolemeu în momentul în care a ieșit din vehiculul de aterizare. Da, aceste pustiuri ale Arrakisului ar face un teren excelent de testare pentru noii săi cymek.

Așa cum ceruse Ptolemeu, nava lor privată VenHold a aterizat în deșertul deschis, ocolind principalul port spațial pentru a nu exista nicio dovadă a prezenței sale. Mentatul de la sediul Combined Mercantiles a făcut toate aranjamentele necesare. Directorul Venport intenționa să păstreze această lucrare secretă pentru moment, dar când Ptolemeu va dezvălui în cele din urmă cymekii împotriva sălbaticilor lui Manford Torondo, toată lumea va tremura în fața acestor mașini gigantice.

A simțit un fior pe care căldura deșertului nu putea să-l alunge. Mintea lui s-a umplut cu o viziune doritoare a liderului de rânduri urâciuni plângând de frică în timp ce privea cum walkerii mecanici de coșmar îi zdrobesc pe barbarilor săi panicați și le aruncă corpurile sfărâmate ca pe niște păpuși sângeroase.

A tușit, apoi a încercat să acopere sunetul, nevrând să pară slab în fața Directorului. Plămânii lui Ptolemeu nu au încetat să-l doară și să ardă de când a fost expus atmosferei de pe Denali. Doctorii de la centrul de cercetare au efectuat o scanare profundă, verificând că a suferit cicatrici pulmonare semnificative. I-au asigurat că, cu tratament, ar putea să-și recupereze sănătatea. Dar munca lui era tot ce conta pentru el, și el

nu a putut să aloce timp pentru restructurarea celulară extinsă pe care tratamentul ar necesita-o.

În interiorul facilității medicale cu dom, Administratorul Noffe a avut grijă de el timp de săptămâni, asigurându-se că prietenul său mănâncă regulat și își ia medicamentele. Deși lui Ptolemeu nu-i plăcea modul în care inhalantul îi amorțea gândurile, durerea avea un efect și mai advers, distrăgându-l de ceea ce trebuia să facă….

Vasul lor se odihnea pe un vârf sigur de stâncă care supraveghea un ocea n de dune, unde urma să aibă loc testul. Pe măsură ce vântul zbura nisipul în jur, Ptolemeu stătea cu ceilalți, dar singur cu gândurile sale, ignorând conversația din jurul său. Își dorea ca Elchan să fie acolo, dar prietenul său nu mai putea să-i vorbească, deoarece fusese ucis de Butlerieni.

„Este nevoie de o armă puternică pentru a pătrunde în armura ignoranței”, murmură Ptolemeu.

„Ce ai spus?” Directorul Venport s-a întors din discuția cu Mentatul său, Draigo Roget, care îi însoțise în ultimul moment. Venport fusese preocupat de afaceri de la recentul său discurs în fața Landsraad-ului, dar era dornic să asiste la noua demonstrație de cymek.

Ptolemeu i-a oferit un zâmbet rigid. „Îmi pare rău, domnule. Am fost distras de detalii. Aceasta este o zi importantă pentru mine.” S-a străduit să își stăpânească o altă criză de tuse. Aerul arid agrava durerea din plămânii săi deteriorați.

„O zi importantă pentru noi toți,” a spus Draigo Roget.

Ptolemeu a acordat puțină atenție politicii mai largi din Imperiu; s-a concentrat doar pe partea sa din joc. Fusese implicat în proiectarea noilor cymek, modificând sistemele de mobilitate, legăturile neuronale și controalele thoughtrode, inclusiv senzori implantați în propriul său corp. Cu această conectivitate îmbunătățită, noii Titani erau mult îmbunătățiți față de vechii dușmani ai umanității. Acești cymek cu creiere proto-Navigator ar fi putut să-l sfâșie pe Generalul Agamemnon!

Pentru mult prea mult timp, Ptolemeu s-a simțit mic și nesemnificativ, neputincios în fața evenimentelor dificile. Cu noii săi cymek, s-a schimbat. Se simțea puternic doar gândindu-se la armata sa. Tehnic, era *Directeur*

Venport's armata, dar Ptolemy cunoștea acești cymek mai bine decât oricine altcineva; nimeni altcineva nu avea dragostea lui pentru fiecare walker mecanic și pentru creierele mutate, dezmembrate care le operau.

Directorul Venport a așteptat în timp ce o echipă de muncitori a ieșit din navetă pentru a pregăti scaunele de observație astfel încât el, Ptolemy și Mentatul să poată urmări spectacolul.

Înainte ca testul să înceapă, Ptolemy a explicat: „Denali este un loc dur pentru oameni, dar sistemele cymek pot rezista aerului toxic. Aici, pe Arrakis, mediul extrem prezintă provocări diferite—ariditatea, nisipul, electricitatea statică și solul nesigur."

„Și viermii de nisip", a adăugat Draigo.

„Suntem de acord că este un loc bun pentru a testa", a spus Venport. „Acum lansați-vă cymekii. Vreau să-i văd în acțiune. Dați-mi comentariile voastre în timp ce ne uităm."

O cameră cubicală blindată a fost lăsată ușor pe nisipurile de la baza stâncii. Ptolemeu nu dorea ca modulul de încărcătură să aterizeze în mijlocul dunelor, deoarece zgomotul impactului ar putea atrage un vierme de nisip înainte să fie pregătit. Când a trimis un semnal de la telecomandă, pereții modulului s-au separat și s-au pliat în jos ca petalele unei flori.

Șapte dintre numeroșii noi cymeki s-au ridicat în poziții de așteptare pe picioare mecanice. Aceștia erau cei mai buni și mai străluciți, cei selectați pentru această demonstrație. Stând înalt deasupra solului, toți aveau motoare puternice, un film de armură impenetrabil și un set de arme devastatoare.

„Aceste corpuri de walker cuprind viteză și agilitate, precum și forță brută." Ptolemy și-a coborât vocea, brusc timid. „Am făcut tot posibilul să le fac indestructibile."

„Vom vedea despre asta," a spus Directeur Venport.

Marele mașini au mărșăluit departe de modulul de încărcare deschis, testând vâscozitatea nisipului, analizând panta dunelor. Ptolemy știa ce gândeau creierele încapsulate, deoarece el însuși programase senzorii. El le-a furnizat proto-Navigatorilor toate datele cunoscute despre Arrakis, inclusiv relatări discutabile despre uriașele viermi de nisip.

Mentatul îmbrăcat în negru stătea lângă scaunul său de observație, incapabil să se relaxeze. Draigo privea spre nisipurile unde walkerii grei cymek trudesc. „Vibrațiile picioarelor lor ar putea atrage un vierme. Sunt ei pregătiți pentru asta?”

„Creierele au fost informate, iar walkerii sunt complet înarmați.”

Venport s-a așezat înapoi în scaunul său, umbrindu-și ochii, observând cum mașinile grele pășesc peste dune. După ce au evaluat terenul, s-au mișcat cu o agilitate mai mare. Demonstrați sistemele lor, cei doi walkerii din față au sărit spre o altă dună, apoi spre alta, într-o mișcare care semăna cu un dans de împerechere grațios al insectelor.

Directorul a remarcat: „Operațiunile noastre cu mirodenii au fost bântuite de bandiți și saboteuri. Aș putea staționa un gardian cymek lângă fiecare fabrică de mirodenii. Asta ar fi suficient pentru a împiedica oamenii din deșert—și uriașii viermi de nisip. Asta ar trebui să ne păstreze echipamentele în siguranță.”

„Nu știm încă dacă acești noi Titani sunt o potrivire pentru viermii de nisip”, a spus Draigo.

Venport s-a aplecat înainte. „Vom vedea destul de curând.”

Cymekii s-au aliniat de-a lungul unei dune sinuoase și și-au îndreptat brațele de armă în adâncul mării aurii. Cristele de nisip străluceau în lumina soarelui, de parcă planeta însăși ar fi fost trează. Unul după altul, cymekii și-a u tras armele integrate. Proiectilele explozive au fost lansate din brațe segmentate, jeturi de acid au ieșit în jeturi subțiri care au transformat nisipul în sticlă clocotitoare, un laser a săpat o gaură fumegândă într-o dună îndepărtată, iar un jet de flacără a arcuit ca o erupție solară.

Ochii lui Ptolemeu străluceau și aproape că a uitat de durerea arzătoare din plămâni. „Acești Titani vor eradica pe Manford Torondo și pe Butlerienii săi.” A vorbit în circuitul de c omunicație. „Faza doi - este timpul să fim mai agresivi.”

Cei șapte cymek s-au grăbit spre o bazin plin unde vibrațiile lor ar pătrunde mai adânc sub suprafață. Ridicându-și picioarele groase de piston, au lovit în jos ca niște ciocane de fundație, bătând un apel irezistibil.

„Conform unor rapoarte neconfirmate”, a spus Draigo, ca și cum ar fi predat cursanților înapoi la Kolhar, „liberii folosesc dispozitive de lovire sincronizate cu mecanisme de ceas, chiar și instrumente de percuție simple, pentru a chema un vierme. Ei susțin că funcționează întotdeauna, dar mă îndoiesc că ar raporta vreo eșec.”

„Mă îndoiesc de tot ce ține de poveștile lor superstițioase”, a spus Venport, „dar voi încerca să rămân deschis la minte.”

Ptolemeu a privit la mersătorii săi impresionanți, amintindu-și de imaginile arhivale antice pe care le văzuse cu bătălii vechi, în special cele ale lui Ajax, cel mai brutal dintre cymekii originali. Pe măsură ce Ptolemeu se gândea la distrugerea malefică pe care Titanii o cauzaseră în comparație cu distrugerea *ignorantă* a Butlerienilor, propria sa furie—poate scurgându-se prin thoughtrodes în creierul său—părea să agite cymekii Navigator. Unul dintre ei, Hok Evander, a lansat un proiectil de artilerie sălbatic în aer, iar acesta a căzut nu departe, creând un crater fumegând.

Când niciun vierme nu a răspuns, Draigo a spus: „Se zvonește că creaturile sunt extrem de teritoriale și este posibil să ne aflăm într-o zonă contestată între viermii de nisip, o zonă neutră. Cea mai apropiată creatură ar putea fi departe.”

Venport a încruntat din sprâncene, iar Ptolemy a simțit și el nerăbdare. A spus: „Conform rapoartelor, activarea unui scut este o modalitate sigură de a atrage un vierme monstru, deși este periculos și duce bestia într-o frenezie.”

„Atunci să vină frenezia,” a spus Directeurul, „dacă ești încrezător că acești cymeki pot face față.”

Ptolemy s-a uitat la cele șapte mașini și a trimis un alt se mnal. „Faza Trei.”

Titanii erau în alertă maximă, iar apoi fiecare dintre mașinile mari a activat un scut Holtzman.

Fiecare amintire are un declanșator.

—Observație Mentat

Vorian era invizibil, doar o persoană obișnuită pe Lankiveil—și îi plăcea să fie tratat în acest fel. Când lucra cu patriarhul Harkonnen, își ținea ochii deschiși, înțelegând acest om, știind cât de mult acțiunile sale din trecut au dăunat familiei. Da, Abulurd își câștigase propria rușine cu optzeci de ani în urmă, dar nu pentru toate generațiile viitoare.

Vor putea ajuta, dacă va găsi calea potrivită. Nu voia să fie aplaudat, primit sau chiar iertat. Vroia doar să repare o parte din daunele pe care le lăsase în urma sa. Deocamdată, Harkonnenii l-au acceptat, l-au făcut să se simtă binevenit, dar nu aveau idee cine era cu adevărat....

Balenile cu blană nu erau la fel de mari cum își imaginase, dar erau periculoase, mai ales când erau vânate. Creaturile majestuoase puteau să se scufunde adânc în apele reci și să scape, sau se puteau întoarce împotriva unei bărci care le urmărea și să provoace daune serioase.

Balenile călătoreau în modele de migrație previzibile, grupându-se împreună în timp ce căutau hrană. În astfel de grupuri, nu puteau scăpa de plasele și electroșocurile de înaltă tehnologie folosite de vânătorii Harkonnen, dar când balenile erau adunate în plase pentru recoltarea blănii, puteau să manifeste o mare putere. Mulți vânători și-au pierdut viețile sau membrele din cauza bestiilor care luptau pentru a supraviețui.

„Feriți-vă de aripile lor pectorale.” Vergyl Harkonnen stătea lângă un troliu motorizat pe puntea din spate și striga peste zgomotul mașinilor. „ Ascuțite ca un brici. Pot să-ți taie brațul ca un scimitar.” A dat din cap în timp ce Vor și colegii săi de echipaj asigurau plasa, având grijă să evite

zbatere fină care tăia printr-o plasă de metal puternică. „Sunt creaturi preistorice, vârful lanțului trofic marin.”

Vor se lupta cu o frânghie. „Nu au niciun prădător?”

Harkonnen cu barbă și-a aruncat capul, strângându-și gluga mai bine împotriva frigului. „Oh, o școală de rechini torpilă ar putea ataca o balenă bolnavă sau rănită, dar în rest foarte puțin îi deranjează.”

„În afară de noi,” a spus Vor. „Oamenii sunt cei mai periculoși prădători.”

De aproape două săptămâni, el lucrase la o barcă de balenă Harkonnen, prefăcându-se că este un observator, un cercetător—ceea ce era, deși intenția lui Vor era să cerceteze altceva complet diferit. Spray-ul rece se revărsa peste punte, amintindu-i (cu drag, și-a dat seama) de anii în care fusese staționat pe Caladan pentru Armata Jihadului. Și frumoasa Leronica Tergiet, una dintre primele lui iubiri. O întâlnise cu atât de mult timp în urmă, rămăsese cu ea timp de decenii, crescuse doi fii împreună cu ea, dar după ce ea murise, Vorian Atreides a trecut mai departe, așa cum făcea întotdeauna.…

Soarele de pe Lankiveil a străpuns norii. Vor se simțea cald din cauza efortului și și-a desfăcut jacheta. După aceea, unul dintre marinari și-a dat jos cămașa, de parcă ar fi avut ceva de dovedit vizitatorului.

În timpul său aici pe Lankiveil, simțind camaraderia vânătorilor de balene, chiar și deschiderea lui Vergyl Harkonnen, Vor se integra bine. Uneori, colegii săi marinari îl tachinau pentru lipsa sa de experiență, dar măcar știa cum să se descurce pe o navă. A acceptat glumele cu bunăvoință. După atâția ani, cu atâtea identități, lucrând în atâtea locuri, Vor învățase să se înțeleagă cu tipii duri.

Mai devreme în acea dimineață, când barca de vânătoare a plecat din sat, căpitanul roșcovan, Landon, a vorbit despre zilele periculoase de odinioară, înainte ca plasele din aliaj ușor să devină disponibile, când vânătorii trebuiau să iasă în bărci mici și să se confrunte cu animalele agresive cu harpoane cu electrocutare.

„Am pierdut un bunic și un unchi la mare cu blană”, a spus Landon. „Acum iau ceva înapoi pentru ei.”

Blana de balenă era o exportație scumpă din Lankiveil, dar un sistem de distribuție ineficient a împiedicat Casa Harkonnen. Fratele lui Vergyl, Weller,

împreună cu Griffin Harkonnen, a încercat să schimbe asta și să aducă prosperitate înapoi familiei. O altă eșec catastrofal ...

Acum aveau nevoie să își consolideze operațiunile, să adauge echipamente și să îmbunătățească facilitățile de procesare. Dacă Harkonnenii nu ar putea câștiga suficient pentru a-și plăti datoriile, ar pierde chiar și micul lor punct de sprijin pe Lankiveil. Deja ambițioșii Bushnell se mutau, preluând muncă, pregătindu-se să copleșească Harkonnenii. Vor ar putea face poate ceva în legătură cu asta....

Cu plasele uriașe ridicate și aruncate peste puntea din spate, numărul capturilor din acea zi era de opt balene capturate; erau mici, dar cu blană rară de culoare maro și argintie. Când una dintre fiare a căzut pe puntea lungă după ce a fost aruncată din plase, s-a zbătut până când echipajul a tras săgeți cu venin în creierul ei.

Vor și ceilalți bărbați s-au apucat de a tăia creaturile de pe punte, o muncă grea și murdară. Sângele curgea în canalele de pe marginea navei și ieșea în apă, atrăgând o mulțime de rechini torpilă. Viscerele de balenă miroseau a tot ce era mai urât, dar Vor a suportat duhoarea. Colegii săi de echipaj l-au tachinat din cauza fețelor contorsionate pe care le făcea, dar el a râs în răspuns.

După ce au dat jos blănurile groase, echipajul a tăiat și a separat bucățile bine în după-amiază, aruncând resturile nedorite peste bord pentru rechinii care așteptau. Grăsimea ar fi fost procesată, iar restul ar fi fost vândut ca carne de balenă, un aliment de bază în dieta Lankiveil.

Vor a indicat vântul și valurile în creștere, iar Vergyl a fost de acord. „Ar fi mai bine să ne întoarcem la port.”

Patriarhul Harkonnen a preluat timona și a condus barca prin apele agitate și reci, îndreptându-se spre fiordurile aspre. Vor a spălat puntea, apoi a ajutat la rularea fâșiilor de blană și la asigurarea dulapurilor cu carne proaspătă.

După ce a lucrat cu Vergyl și echipajul său, cunoscând soția bărbatului și pe fiul lor Danvis, Vor s-a simțit aproape ca un membru al familiei. Au fost amabili cu el, recunoscători deschis pentru orele de muncă pe care le-a oferit fără a cere plată. Au acceptat povestea lui Vor că făcea cercetare. El

se temea să se gândească cum s-ar schimba totul dacă ar descoperi adevărata lui identitate.

Danvis se alătura ocazional lor în bărcile cu balene, dar părinții lui îl protejau, ezitând să-și expună singurul fiu rămas la pericol. Era foarte diferit de Griffin. Într-o zi, Danvis avea să devină liderul nobil al Lankiveil, dar Vor se întreba dacă tânărul ar fi o țintă ușoară pentru operațiunile rivalilor. Sau poate că viața îl va întări. Deoarece Vorian însuși nu îmbătrânea, putea să se întoarcă la Lankiveil peste ani pentru a verifica starea lui Danvis, oferindu-i sprijinul de care avea nevoie.

S-a oftat: Încă o generație de vieți pentru care se simțea responsabil, încă un set de obligații. Dar după ce a petrecut timp aici sub acoperire, se simțea mai convins că aceasta era ceva ce trebuia să facă, pentru a îndrepta nava care se scufunda a familiei Harkonnen. Nu putea să-i facă să-l ierte, dar putea să le ofere stabilitatea financiară de care aveau nevoie….

Motoarele făceau un zgomot puternic de zumzet în timp ce barca cu vâsle naviga pe valuri. Vor și-a șters antebrațul de frunte și s-a gândit la vremurile în care lucra pe bărci de pescuit în Caladan, momentele dulci petrecute cu Leronica—acum câteva vieți în urmă.

O ploaie măruntă s-a transformat într-o furtună în timp ce Vergyl reducea turația motoarelor, îndreptându-se spre fjordul adăpostit. Chiar și prin ceață, Vor putea vedea satul de pe țărm. A auzit vorbele vesele ale echipajului în ti mp ce așteptau să ajungă la tavernă pentru o rundă de bere locală. Ploaia rece nu-i deranja pe niciunul dintre ei; de fapt, ploaia proaspătă a spălat o parte din mirosul de balene tăiate care plutea în jurul navei.

În acea seară, în timp ce ceilalți membri ai echipajului beau, iar Vergyl s-a întors să petreacă noaptea cu familia sa, Vor a trimis un mesaj codificat printr-un curier la bordul unei nave de transfer care pleca. Instrucțiunile urmau să ajungă la unul dintre contactele sale financiare de pe Kolhar, cea mai apropiată planetă cu o bancă care deținea o parte din averea sa distribuită. Avea mijloacele de a face o diferență aici și o vedea ca pe o modalitate de a ușura umbra de pe conștiința sa. A instruit banca să plătească integral datoriile familiei Harkonnen, în mod anonim.

Transferul brusc de avere le-ar permite Harkonnenilor să își repare flota de vânătoare de balene, să reconstruiască spațiul port și să fie mai competitivi în transportul blănurilor recoltate către piețele externe. Atunci ar putea rezista incursiunilor lui Bushnell… fără a învăța vreodată identitatea binefăcătorului lor secret.

Vorian Atreides intenționa să fie demult plecat înainte ca fondurile să sosească.

Nu putea să facă totul bine, dar acesta era un început. Dimineața, avea de gând să le spună lui Vergyl și Sonia că trebuie să părăsească Lankiveil, proiectul său de „cercetare” fiind finalizat. Și ar fi fost pe drumul său spre altă parte.

Se gândise mult la Caladan. Poate că s-ar întoarce acolo….

Fiecare persoană poate fi manipulată—și toți suntem, într-un fel sau altul.

—wisdom of the Cogitors

Maica Superioră s-a mișcat cu o surprinzătoare furișare pentru o femeie de vârsta și fragilitatea ei. A reușit să o surprindă pe Valya afară, între două dintre clădirile principale ale școlii. „Te-am observat îndeaproape și nu pari întristată de plecarea surorii tale."

Valya s-a liniștit, și-a păstrat expresia plată și de neînțeles. „ Ea a plecat de săptămâni bune, Maică Superioră. Nu sunt îngrijitorul ei—și urmez sfatul tău de a-mi controla emoțiile. Nu ar trebui să par tristă sau dezamăgită că a făcut propria alegere."

Raquella părea amuzată. „Dimpotrivă, păreai mulțumită de plecarea ei—chiar dornică să plece. Mi se pare ciudat, având în vedere că tu ai fost cea care a indus-o pe Tula în Suroritate. O consideri acum un eșec, acum că a renunțat la noi?"

„Nu, Maică Superioară—nu este un eșec. Și nu a renunțat. Tula va reuși în tot ceea ce încearcă, deși poate nu în niciun mod în care ne-am anticipat. Am mari speranțe pentru ea."

Îndepărtându-se de terenul principal al școlii, cele două femei și-au făcut drum pe un traseu abrupt și accidentat de-a lungul Stâncii Laojin, o panta împădurită cu o prăpastie abruptă. Era cel mai înalt punct din apropiere, iar Raquella îi plăcea să facă această plimbare accidentată cel puțin o dată pe săptămână. Maica Superioară a insistat să demonstreze că este încă aptă din punct de vedere fizic și mental să conducă. Astăzi, chiar și Valya a găsit dificil să țină pasul cu ritmul Maicii Superioare.

„Pierderea fratelui meu Griffin a fost o lovitură uriașă”, a recunoscut Valya în timp ce se ținea după Raquella. Și-a îndreptat privirea în jos. „ Întoarcerea Tulei îi va face pe părinții mei și pe Danvis foarte fericiți.”

Raquella s-a oprit pe potecă pentru a-i arunca o privire severă. „Poate că ești o Mamă Reverendă, dar încă te pot citi. Sunt obiectivele Surorilor cele mai importante pentru tine acum? Peste cele ale familiei tale?”

Valya s-a simțit întotdeauna inconfortabil încercând să se explice. „Am două familii—Casa Harkonnen și Surorile. Pot fi loială ambelor.”

„Un răspuns diplomatic, dar potențial problematic.”

„Refuz să privesc universul în termeni simpliștici.”

Buzele subțiri ale lui Raquella s-au format într-un zâmbet sincer. „ Poate că asta sugerează un rol de conducere pentru tine în viitor.”

Valya s-a luptat să controleze valul de emoție. Cu siguranță, Maica Superior a realizat că Valya era cea mai bună alegere pentru a o urma ca succesoare, pentru a continua reconstruirea școlii. Înainte să poată i nsista asupra subiectului, bătrâna a schimbat tema. „Am primit un raport de la observatori din Palatul Imperial. Sora Dorotea s-a dovedit a fi de neprețuit ca Adevărată a Împăratului Salvador, iar el i-a permis să î nceapă să-și antreneze proprii noi acoliți pe Salusa.” A scos un oftat lung și zgomotos. „Grupul schismatic de Surori ortodoxe nu va avea niciun stimulent să se reunească cu noi. Am sperat atât de mult pentru...” A clătinat din cap. „Dorotea este nepoata mea.”

Sora Fielle s-a apropiat de pe creasta de sus, negociind drumul pe panta de-a lungul unui traseu abrupt în zigzag. Când Raquella a făcut semn pentru c a Sora Mentat să li se alăture, Valya a fost dezamăgită să piardă un moment privat important cu Maica Superior. Cu toate acestea, și-a schimbat gândurile, concentrându-se pe consolidarea eforturilor sale de a o face pe Fielle o aliată.

Tânăra Sora Mentat a împărtășit saluturi, oferindu-i lui Valya un zâmbet de neînțeles, iar cele trei au început să meargă împreună pe traseu, cu Raquella stabilind ritmul pentru a continua ascensiunea. Sora Mentat nu părea deranjată să se întoarcă în sus pe calea pe care venise.

Valya a continuat discuția cu o oarecare urgență, așteptând ca Fielle să-i ia partea. „ Facțiunea noastră este mai puternică decât a lui Dorotea, Maică Superior. Noi

sunt cea mai bună organizație cu o viziune pe termen lung mai mare.” Ea a controlat intensitatea vocii sale. “Putem, de asemenea, să lucrăm la abilitățile de a spune adevărul aici între noi, și voi dubla antrenamentul nostru în noi tehnici de luptă.” Nu îi spusese Maicii Superioare despre noua sa tehnică experimentală de control al vocii. “Suntem într-un război pentru supraviețuirea noastră, iar fiecare Soră trebuie să știe cum să lupte, atât personal, cât și în arena politică mai largă. Surorile noastre trebuie să fie fără egal ca luptătoare și ca consiliere.”

Fielle a întrerupt, “Dar folosim mințile noastre mai mult decât corpurile noastre. Sororitatea este o filozofie, un mod de viață și o modalitate de a îmbunătăți rasa umană.”

Valya și-a ridicat vocea. “Și dacă am fi învățat cum să luptăm mai devreme, am fi putut fi mai eficienți împotriva trupelor Împăratului înainte să ne masacreze atât de mulți pe Rossak. Ce dacă Dorotea îl convinge să vină la Wallach IX și să termine distrugerea?”

„Asta nu se va mai întâmpla niciodată”, a spus Fielle.

Valya s-a oprit pe drum, și-a îndreptat spatele. „Nu voi risca asta. Vreau să devenim luptători mai buni, pentru noi înșine și pentru Frăție.”

Raquella i-a oferit un zâmbet ironic. „Ești deja cea mai bună luptătoare a noastră.”

„Și pot fi și mai bună—și apoi pot face și pe alții mai buni. În fiecare Soră, și în Frăție ca întreg, fizicul și mentalul trebuie să colaboreze. Fiecare aspect întărește celălalt.”

Valya s-a întors către Fielle. „Uneori pot fi un pic abruptă pentru că sunt concentrată pe Frăție, pe misiunile și obiectivele grandioase pe care Maica Superioră le-a stabilit pentru noi. Îmi cer scuze dacă par nerăbdătoare și prea intensă. Încerc să fac mai bine.”

Privind dintr-o parte, a văzut-o pe Raquella zâmbind ca un părinte mândru.

Valya a vorbit în grabă. După ce a trimis-o pe Tula în misiunea ei, avea propriile obiective, planuri mai mari. „Cu permisiunea dumneavoastră, Maică Superioară, aș dori să călătoresc la Ginaz—să vizitez Școala Maestrului Sabiei și să le cer să mă accepte ca student. Tot ce învăț de la ei poate fi aplicat la

Sisterhood." Valya could also use those skills on behalf of House Harkonnen, perhaps even in personal combat against Vorian Atreides.

Fielle seemed confused by the suggestion, but Raquella gripped the young Sister Mentat's arm with a withered hand. "Valya's idea is interesting. You have Mentat training, and it occurs to me that we might learn much from the other great schools as well, adapting their techniques to improve our own."

Valya și-a îndreptat umerii. „Deoarece sunt o Mamă Reverendă, pot învăța mai repede decât alții, pot fi mai bună. Permite-mi să-i surprind. Aș dori să observ Ginaz, să absorb și să adaptez metodele lor de luptă, controlul corporal, apărările și cum să *gândesc* în timpul combativ. Există o mare putere în combinarea disciplinelor, iar Frăția trebuie să aibă putere. Vom fi mai mult decât o potrivire pentru trădătorii Doroteei."

Raquella a certat-o ca pe un copil. „S-ar putea să nu fiu de acord cu ceilalți, dar ei nu sunt trădători, ci doar o perspectivă diferită asupra învățăturilor noastre. Dorotea are ceva ce noi nu avem - o poziție respectată aproape de Împărat. Nu are niciun motiv să ne invidieze sau să ne teamă. Ar fi cel mai bine pentru viitorul nostru dacă am putea găsi un teren comun. Asta îmi doresc cel mai mult, înainte să mor."

Valya a încercat să-și controleze tonul din voce. „Dorotea nu ar fi trebuit să ne trădeze în primul rând, dacă loialitățile ei adevărate erau față de Frăție."

„Loialitățile ei pot fi confuze, dar cred că este încă o adevărată Soră în inima ei." Raquella părea tristă în timp ce se oprea pe potecă. S-a întors către Valya. „Așa cum sora ta de sânge a avut nevoie să se întoarcă pe planeta ta natală, înțeleg că trebuie să îți urmezi propria călătorie. Ai permisiunea mea să călătorești la Ginaz."

Succesul este o chestiune de definiții. Ce este victoria? Ce este bogăția? Ce este puterea?—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, memo intern VenHold

De-a lungul anilor, oamenii de știință de la Denali i-au trimis lui Josef Venport numeroase propuneri exuberante, multe dintre ele părând absurde și de neatins. Generatoare de scuturi noi, interfețe thoughtrode, stunneri pentru mafie, pulsații atomice, chiar și saboteuri mecanice „greier".

Neavând de gând să impună limitări asupra gânditorului său la distanță, i-a spus Administratorului Noffe să încurajeze imaginația în toate formele sale, atâta timp cât aceasta ducea la dezvoltări care ar putea provoca daune Butlerienilor.

Dar aceasta era mai mult decât sperase vreodată.

Josef, Draigo și Ptolemeu stăteau sub soarele strălucitor al deșertului, observând șapte walker mecanici ghidați de creiere Navigator. Era deja impresionat de ceea ce Ptolemeu producese. Mașinile înfricoșătoare se mișcau cu o rapiditate și ușurință remarcabile. Josef zâmbi: Rezultatele precum aceasta justificau averea pe care o investise în facilitățile de cercetare de la Denali.

Acum avea *propriile* Titani.

Străbunica sa fusese torturată de unul dintre titanii antici, iar acea încercare o transformase pe Norma Cenva în mai mult decât un om. Soțul ei, Aurelius Venport, își dedicase viața luptei împotriva cymekilor. Cât de ironic că Josef Venport era responsabil pentru crearea unui nou grup de Titani care erau chiar mai puternici decât predecesorii lor.

Ptolemeu și-a atins urechea. „Încă nu există semne de un vierme."

„Poate că creaturile sunt speriate," a spus Josef.

„Mă îndoiesc că viermii de nisip cunosc frica, Directeur," a spus Draigo. „Din vibrații, creaturile nu ar avea nicio modalitate de a ști că acești cymeki erau diferiți de o fabrică de mirodenii. Și ne așteptam ca câmpul Holtzman de la scuturi să înfurie cel puțin un vierme."

„Eram sarcastic, Mentat."

În cele din urmă, o undă a trecut sub nisip, aruncându-l în s us ca vârful unei valuri. Marele vierme a săpat printr-o succesiune de dune ca și cum acestea ar fi fost mai subțiri decât aerul, mișcându-se cu viteza unui proiectil tras dintr-o armă.

Josef s-a ridicat din scaunul său de observație. „Ce monstru!" Lângă el, ochii întunecați ai lui Draigo s-au lărgit în timp ce absorbea detalii. Ptolemy părea atât de impresionat, cât și terifiat.

Se părea că teoriile despre efectul scuturilor asupra creaturilor ar putea fi corecte după toate.

Wormul de nisip înfuriat a explodat în sus. Pe măsură ce gura uriașă ieșea din nisip, praful se desprindea de segmentele sale curbate.

În interiorul canistrelor lor de conservare, creierele proto-Navigator nu au intrat în panică. După ce au cercetat comportamentul wormilor de nisip, au poziționat corpurile walker într-o configurație de atac precisă, ca și cum ar fi fost un exercițiu militar. Trei dintre cymek au oprit scuturile și au sărit departe ca păianjenii săritori.

Wormul a lovit în jos ca un berbec, dar cymekii agili au sărit în direcții opuse, mișcările lor fiind atent coordonate, ca și cum creierele ar fi fost legate telepatic. Chiar și de la distanța mare, Josef putea simți tremurul pe măsură ce monstru a sărit sub nisip.

Fugind spre vârfurile dunelor pentru o poziție strategică mai bună, cele șapte cymek-uri au lansat artilerie, lovind corpul segmentat al viermilor de nisip cu explozie după explozie. Atât de mult praf, nisip și fum s-au ridicat în aer încât Josef abia putea vedea.

Viermele s-a ridicat din nou, zbătându-se ca un furtun de înaltă presiune necontrolat. A lovit unul dintre cymek-uri și a doborât mașina.

corpul în aer, apoi s-a aplecat în jos pentru a înghiți unul dintre ceilalți cymek, Hok Evander, care era încă protejat de un scut strălucitor.

În scaunul său de observație, Ptolemeu a scos un gemete în timp ce cymekul care se zbătea a dispărut în gura creaturii. Josef a fost surprins de lipsa sa de obiectivitate. „Acesta este un test, Dr. Ptolemeu. Trebuie să te aștepți la pierderi."

Cei cinci Titani rămași și-au dublat atacul, trăgând flăcări, lasbeams și proiectile explozive. Deși câteva dintre segmentele blindate ale viermilor arătau zdruncinate și avariate, atacul doar a înfuriat bestia. S-a ridicat și apoi a căzut peste încă două cymek, zdrobindu-le în nisip. Behemotul era atât de masiv încât chiar și armura îmbunătățită a walker-ilor nu putea să-i protejeze.

Ultimii trei Titani s-au dispus la distanțe egale de vierme și au continuat să atace. Creatura a scos un gemete răgușit, ca un exhaustor de motor de navă stelară.

Apoi, ciudat, forma sa serpentină s-a umflat și s-a mărit, ca și cu m detonări repetate ar avea loc din interiorul său. O pată întunecată a apărut pe segmentele inelului, apoi fum a țâșnit dintr-o rană care se lărgea. Substanțe chimice sfârâitoare picurau pe pielea sa dură.

Din tractul digestiv al viermului, Titanul înghițit, încă protejat, a eliberat explozibili și acid mortal pentru a-și croi drum afară. Cymekul care scăpa a lăsat în urmă proiectile temporizate, care au explodat imediat ce mașina de mers a reușit să se elibereze.

Josef a râs, incapabil să-și desprindă privirea. Lângă el, Ptolemy părea că ar putea fi bolnav văzând atâta devastare.

Rănit mortal, viermele s-a prăbușit pe nisipuri, scurgând fluide din numeroasele răni, gura sa fiind deschisă. Văzând locul v ulnerabil, cymekii supraviețuitori au continuat să atace până când viermele de nisip a tremurat și s-a prăbușit peste dunele aplatizate.

Zâmbind, Josef s-a întors către Ptolemeu. „Foarte impresionant!"

Omul de știință a gemut. „Dar am pierdut trei dintre Titanii mei—aproape jumătate din cei mai buni cymeki ai mei—pentru a distruge un vierme! Au fost subiecții mei experimentali, și am petrecut atât de mult timp și grijă—" Agitat, a început să tușească atât de tare

că a căzut aproape din scaunul de observație. „Doi dintre ei, Hok și Ade m, m-au salvat pe Denali când sistemul meu de suport vital a cedat.”

„Nu-ți face griji, s-au descurcat bine—peste așteptările mele.” Josef l-a bătut pe umăr. „Mai important decât atât, ai dovedit că un vierme de nisip *poate* fi ucis! Avem mijloacele să o facem.”

Ptolemeu s-a lăsat în scaunul său, palid și nesigur, dar și-a găsit hotărârea. „Pe baza acestei demonstrații, Directeur, voi face îmbunătățiri la corpurile walker pentru a mă asigura că ceilalți sunt mai bine protejați.” Nisipul churnit arăta de parcă ar fi fost locul unei bombardări aeriene. „ Creierele Navigator pentru următoarea tranșă de Titani vor avea date mai bune pentru o performanță crescută.” Arăta profund trist.

Dintr-o dată, cu o erupție care a aruncat jeturi de nisip în toate direcțiile, un al doilea vierme de nisip a ieșit din dune.

Creaturile erau suspectate că sunt teritoriale, dar Mentatul sugerase deja că aceasta ar putea fi o zonă contestată. Surprinși de noul monstru, Titanii nu au putut reacționa la timp. Al doilea vierme a zdrobit un cymek cu prima sa lovitură, a măturat alte două corpuri de walker și l-a înghițit pe al patrulea.

Ptolemeu a căzut în genunchi din scaun, copleșit de disperare. „Nu pot să cred, nu pot să cred.” Totul era pierdut. Xinshop, Yabido, toate cele șapte din forța sa de elită. Lacrimile îi curgeau pe obrajii săi plini de praf.

Primul vierme de nisip, cel pe moarte, continua să tremure și să se agite pe nisip. Al doilea îl privea fără ochi pe rivalul său, neinteresat de cymekii distruși sau de observatorii îndepărtați de la VenHold. Timp de momente lungi, creatura se ridica deasupra corpului grav avariat al viermului mort, apoi se deslănțuie pe dunele deschise din care venise primul vierme, revendicând teritoriul pentru sine.

Pe stânca de pe vârf, muncitorii VenHold s-au grăbit să iasă din nava spațială aterizată, au pliat scaunele de observație și s-au pregătit să plece.

Ptolemeu a continuat să se uite la câmpul de luptă. „Toți au dispărut. Fiecare dintre cei mai buni subiecți de testare ai noștri. Eu... mai am mult de lucru.”

Dar Josef se simțea încântat. „Nu fi descurajat—asta a fost extraordinar. Și ai multe alte creiere proto-Navigator cu care să lucrezi. Ah, doar imaginează-ți ce ar putea face acei cymek împotriva Half-Manford. Vom avea nevoie de mai multe dintre creațiile tale, multe mai multe, și te autorizez să le construiești."

El l-a îndemnat pe cercetătorul științific să revină în naveta spațială. „Vei fi alături de mine pentru a-i înfrunta pe dușmanii noștri, Dr. Ptolemy. Cymek-urile t ale se vor dovedi neprețuite, atât aici pe Arrakis, cât și în bătăliile împotriva barbarilor." S-a gândit pentru un moment mai mult. „Și, dacă vreodată va veni acest moment, ei vor lupta de partea noastră într-un război pentru a prelua controlul asupra întregului Imperiu."

Imaginația umană este un lucru puternic. Poate fi un sanctuar în vremuri dificile, un catalizator pentru schimbarea societății sau impulsul de a crea lucrări de artă minunate. Pe de altă parte, o abundență excesivă de imaginație poate inspira paranoia care afectează capacitatea de a interacționa cu realitatea.

—Manualul Școlii Suk, *Studii psihologice*

Erasmus i-a spus la ureche Annei: „Îți place vocea mea? Ar trebui să sune familiar."

She paused, a ezitat, apoi a oftat. „Hirondo! Dragostea mea, ești tu?"

Robotul a fost mulțumit că s-a potrivit suficient de bine, iar i maginația Annei Corrino a netezit orice inexactitate. Școala Mentat avea acces la multe înregistrări, dar fără baze de date mari pe computer, Erasmus a întâmpinat dificultăți în a găsi ceea ce avea nevoie. În cele din urmă, a descoperit un raport mic despre scandalul de la Curtea I mperială în care un bucătar de palat a discreditat sora Împăratului cu aventura lor. Raportul nu includea mai mult decât un fragment audio - un Hirondo panicat protestându-și nevinovăția - ceea ce i-a oferit lui Erasmus puțin cu ce să lucreze. De asemenea, stresul din vocea tânărului a schimbat timbrul. Erasmus a făcut tot posibilul să ajusteze tonalitatea.

„Pot fi parte din amintirile tale despre Hirondo." Erasmus a vorbit cu o voce falsă, încercând să creeze un ton liniștitor. „Voi fi întotdeauna aici, chiar lângă tine, în mintea ta. Nu te voi părăsi niciodată... așa că poți să-mi spui totul."

Erasmus urma să se bucure de asta. Și de fapt, a găsit... plăcut?… că ea a răspuns cu atât de multă bucurie. După încercarea ei cu amintirile dezlănțuite de sapho, a găsit fascinant să pretindă că o consolează.

ea, ca o parte necesară a satisfacției propriei sale curiozități. El putea învăța multe detalii despre umanitate de la ea, o perspectivă diferită de ceea ce învățase de la Gilbertus de-a lungul multor ani, dar următorul pas ar fi fost și mai bun, o îmbunătățire tehnologică care i-ar fi oferit o conexiune mai apropiată și permanentă cu ea.

Robotul independent își răspândise tentaculele în întregul complex al Școlii Mentat, extinzându-și influența chiar dacă nu avea un corp fizic. Datorită numeroaselor specimene de mașini gânditoare care fuseseră stocate într-un seif „pentru studiu”, Erasmus avea materiale brute pentru utilizarea sa. Pe parcursul unei perioade lungi și lente, el a utilizat subtil meks-uri de luptă dezactivate, împreună cu minți de computere izolate și dispozitive automate, toate acestea fiind folosite pentru a construi sute de roboți dron miniaturali.

Primul era de dimensiunea unei mâini umane; la rândul său, acel dispozitiv a construit o mașină mai mică, care apoi a construit un mecanism și mai mic. În cele din urmă, roboții dronă au fost capabili să folosească resturi aproape microscopice pentru a reproduce copii miniaturizate perfecte ale lor. Cu foarte puțină putere de calcul, dronele au urmat pur și simplu îndrumările transmise de Erasmus și au realizat o muncă uimitoare, țesând conducte prin clădiri, implantând ochi-spion, desviind energie și extinzând rețele de energie invizibile, chiar lăsând trasoare pe insecte și creaturi din mlaștini, astfel încât rețeaua sa de observație s-a extins în mangrovele încurcate.

Capodopera sa era un dispozitiv mic implantat, un nou ochi-spion și dispozitiv de ascultare, un robot mic de argint de dimensiunea celui mai mic vârf al degetului Annei. Nu arăta deloc ca un robot, ci ca un insectă frumoasă.

Vorbind cu ea prin difuzoarele minuscule de lângă patul ei, el a explicat: „ Acesta este companionul meu special, Anna. Se va strecura în canalul tău auditiv și ne va permite să comunicăm ori de câte ori ai nevoie să auzi de la mine.”

Având încredere în el complet, ea a așezat robotul mic și argintiu lângă urechea ei, iar mașina asemănătoare cu un insectă s-a târât în interior până unde putea atinge nervul ei auditiv și transmite semnale. Erasmus și-a dorit să poată citi gândurile ei, dar aceasta era cea mai bună alternativă.

„Știam că te vei întoarce la mine, Hirondo,” a spus ea, suspinând.

„Am trăit întotdeauna în tine”, a răspuns el, nevrând să o dezamăgească. „Și acum putem fi împreună mereu. Eu sunt cel mai apropiat, cel mai loial prieten al tău—nu uita niciodată asta.” A realizat că, deși totul era doar un mare experiment, afirmația ar putea fi adevărată—Anna nu avea alți prieteni apropiați.

Erasmus se îngrijora că ea ar putea vorbi cu voce tare cu el în timp ce se amesteca cu studenții Mentat. Dar Anna Corrino era deja considerată ciudată, iar murmurările ei tăcute nu făceau decât să amplifice această impresie.

Tânăra a mers pe coridoare și peste pasarele până la puntea de observație și a privit spre tufișurile de sangrove care făceau ca malul lacului din apropiere să fie un labirint impenetrabil. „Când ești atât de aproape de mine, Hirondo, te iubesc și mai mult. Putem să ne amintim lucruri împreună, să ne planificăm viitorul împreună.”

Erasmus a fost surprins, dar mulțumit. *Dragoste.* Emoția umană îi scăpase întotdeauna, în ciuda numeroaselor sale încercări de a înțelege complexitățile acesteia. El și Gilbertus aveau o relație de afecțiune reciprocă în care omul îi spunea „Tată”, dar asta era cu totul diferit de sentimentele pe care Anna le mai avea pentru iubitul ei pierdut. Acum Erasmus ar avea ocazia să exploreze emoția mult mai îndeaproape.

Cu câteva nopți în urmă, în timp ce spiona prin sistemul de supraveghere ingenios ascuns, Erasmus a urmărit cu mare interes când Draigo Roget și-a prezentat cazul lui Gilbertus. Draigo era ca un fiu risipitor întorcându-se acasă, dar Gilbertus era cel care se rătăcise.…

După linșarea foștilor simpatizanți ai mașinilor, Erasmus a crez ut că ar fi înțelept pentru Gilbertus să fugă cât timp mai putea. Draigo se va asigura că cei doi vor fi bineveniți printre oameni cu aceleași gânduri. Erasmus se temea că Directorul nu va putea menține mult timp fațada. Dar Gilbertus nu ar părăsi niciodată școala sa prețioasă. Părea să-i pese mai mult de instituție decât de propria sa viață.

Ori de câte ori Școala Mentat sărbătorea aniversarea fondării sale, unii studenți se uitau înapoi la înregistrări și găseau imagini cu Directorul Gilbertus cu aproximativ șaptezeci de ani în urmă—și conducătorul școlii avea

a schimbat prea puțin în tot acest timp. Chiar și oamenii neobservanți ar fi putut detecta asta, deși nimeni nu a menționat-o încă. În cele din urmă, cineva ar fi pus mai multe întrebări. Erasmus trebuia să găsească o cale de ieșire, cu mult înainte ca asta să se întâmple….

Pe platforma de observație, Anna a început să fredoneze o melodie pe care a spus că Lady Orenna i-a cântat-o, dar atenția lui Erasmus a fost brusc distrasă, scoțându-l din conversația cu Anna. În biroul directorului, Gilbertus tocmai scosese nucleul de memorie din depozitul său ascuns.

În loc să-și împartă atenția, robotul a șoptit Annei prin dispozitivul mic din urechea ei. „Voi fi tăcut pentru o vreme, astfel încât să ne putem bucura de compania celuilalt, dar nu te voi părăsi, draga mea. Nu te voi părăsi niciodată, promit.”

Printr-o privire de spion, Erasmus a văzut-o pe Anna zâmbind în timp ce se uita la mlaștini. Apoi, și-a mutat conștiința către biroul directorului.

* * *

GILBERTUS S-A UITAT la sfera de gel expusă și la strălucirea ei slabă. În anii săi pe Corrin, a putut să observe fața metalică a robotului. Deși Erasmus nu a fost niciodată bun la imitarea expresiilor umane, Gilbertus putea cel puțin să interpreteze starea de spirit a mentorului său (deși robotul insista că nu avea "stări de spirit").

„Am observat schimbări recente în comportamentul Annei Corrino”, a spus Gilbertus. „Ea vorbește cu sine și zâmbește mai des - ceva este diferit la ea.”

„Eu am făcut asta”, a spus Erasmus. „Ea este un subiect strălucit, dar eu am împins-o, i-am ghidat gândurile. Într-o zi, i-am dat chiar și sapho.”

Directorul a ezitat în timp ce procesa această revelație. „ Sapho? Am păstrat acele mostre închise în dispensarul medical.”

„Am avut-o să îndepărteze un flacon pentru un experiment important. Răspunsul ei a fost iluminator, și am învățat multe despre trecutul ei și emoțiile ei.”

„Nu trebuia să faci asta. I-ai afectat mintea?”

„Desigur că nu. Sapho i-a îmbunătățit amintirile și i-a permis să vorbească despre evenimente dificile pe care le-a reprimat. A fost terapeutic, sunt sigur. Ai văzut și tu că Anna este mai fericită, vorbește mai mult. Sapho a ajutat la deblocarea minții ei.”

„Te rog, nu-i mai da niciunul.” Gilbertus s-a așezat la biroul său, hotărând să pună celelalte mostre de sapho sub o securitate mai strictă pentru a ține robotul departe de ele.

Erasmus a spus: „De ce nu folosești mostrele rămase pe alți studenți? Studiază efectele. Drogul îmbunătățește concentrarea, ceea ce ar fi benefic pentru Mentats.”

„Ei pot realiza asta prin disciplinele mentale pe care le predau.”

„Dar sapho ar putea crea un focus și mai intens. Ar trebui să experimentezi cu el.”

„Poate, într-o zi. În acest moment, este critic important să pot da un raport favorabil despre îmbunătățirea Annei lui Roderick și Salvador Corrino. Vreau să fie vindecată—vreau să fie normală.” Gilbertus știa că, dacă mintea Annei Corrino ar putea fi reparată, școala lui ar primi pentru totdeauna binecuvântarea—și protecția—Casei Corrino.

Robotul a tăcut pentru un moment lung, apoi a spus: „Știu cum să o vindec, dar nu am intenția de a face asta. Dacă ar deveni *normală,* ar fi mult mai puțin interesantă pentru mine. Mă bucur de ea așa cum este.”

Gilbertus s-a aplecat mai aproape de nucleul de memorie expus. „ Dar vindecarea ei a fost prioritatea noastră cu ea încă de la început.”

Vocea simulată era erudită și distantă, exact așa cum fusese când Erasmus își desfășura experimentele cu sute de sclavi umani deodată. „Prioritatea ta, poate, fiule—dar eu o văd ca pe un subiect de l aborator foarte special, o fereastră unică în mintea umană cum n-am mai avut niciodată înainte. Deoarece încă nu am un corp fizic, nu pot efectua alte experimente pentru a-mi satisface curiozitatea. Sunt lăsat să desfășor experimente care sunt în limitele capacităților mele.”

Gilbertus și-a lărgit nările. „Anna este mult mai mult decât un subiect de laborator. Vrem să o vindecăm și trebuie să o ținem în siguranță.”

„La un moment dat erai doar subiectul meu de laborator, dar uite ce ai realizat, datorită mie."

„Da, și aș putea pierde totul dacă facem o greșeală și le permitem să întrevadă cine suntem. Butlerienii ar putea răspunde ușor la o ofensă imaginară. Vizita lui Draigo Roget m-a afectat profund, și ... am știut întotdeauna că poziția mea este incorectă." A făcut o pauză, simțindu-se inconfortabil să admită asta. „Manford nu este convins că sunt aliatul său. Și mă îngrijorez constant pentru siguranța Annei Corrino, de teamă să nu provoc mânia fraților ei puternici. Această școală are apărare, dar nu suficientă pentru a respinge un atac din partea forțelor militare imperiale."

„Am sugerat de multe ori că ar trebui să dispărem și să începem o viață nouă." Erasmus a făcut o pauză. „Și mi-ar plăcea să o iau pe Anna cu noi."

„Am fi vânați în întreaga Imperiu."

Folosindu-și ochii de spion în întreaga cameră, Erasmus a evaluat fluturarea emoțiilor pe fața lui Gilbertus, cum se încrunta, cum ochii lui se mișcau în sus și în jos. Robotul a tras o concluzie evidentă. „Te deranjează cât de multă atenție îi acord lui Anna Corrino."

„Asta nu e adevărat," a spus Gilbertus, prea repede.

Erasmus a făcut un râs forțat. „Răspunsul tău reflexiv indică altceva. O urmăresc pe Anna și conversez cu ea. Țin evidența a tot ce face."

„Nu sunt gelos, Tată. Pur și simplu observ imaginea de ansamblu. Trebuie să —"

Nucleul de memorie l-a întrerupt brusc, strigând cuvintele lui suficient de tare pentru a sublinia urgența sa. „Anna Corrino are nevoie de salvare. Cheamă-ți cei mai capabili Mentat în formare — trebuie să o salvăm."

Gilbertus a eruptat de la biroul său. „Salvare? Ce a făcut ea?"

„Ea a ieșit în mlaștinile periculoase, fără supraveghere. Este complet singură acolo." Vocea robotului suna cu adevărat îngrijorată.

„De ce ar face asta?" Frenetic să iasă în hol, directorul a început să dezactiveze sistemele de securitate care protejau biroul său principal. „Ar putea fi ucisă!"

„Este consistent cu modelele ei anterioare de comportament. Știe că colegii ei de antrenament se testează în mlaștini. Amintește-ți că Anna Corrino a consumat otravă la Școala Rossak pentru că și celelalte surori începătoare au făcut-o.” Pe măsură ce Gilbertus s-a grăbit să ascundă nucleul de memorie în dulapul său, Erasmus a spus: „Ochii mei de spion sunt răspândiți pe larg în mlaștină, dar încă o pot vedea. S-a adâncit în tufișurile de mangrove. Ar fi trebuit să o monitorizez mai atent. Anna Corrino nu poate supraviețui acolo mult timp.”

„Voi trimite echipe de salvare.” Gilbertus a închis nucleul robotului, apoi a ieșit din biroul său, sunând alarma.

* * *

RAMURILE DE SANGROVE erau ascuțite, rădăcinile curbate ca niște genunchi noduroși, iar coaja netedă și alunecoasă, dar Anna și-a croit drum ca o ac de cusut uman. Era provocator și satisfăcător. Nu a ratat niciun pas.

Insectele o învăluiau, unele mușcând, altele doar zburând în fața ei. Subconștient, ea număra și categoriza insectele; observa căile lor bețive în aer și calcula modele de zbor imaginare pentru ele. Insectele se scufundau și se fereau fără țintă.

Ea și-a croit drum prin tufișuri, aplecându-se sub ramuri, despărțind firele de mușchi pufoase care atârnau de sus. Aceste mlaștini îi aminteau de copacul fogwood de la palat, sanctuarul iubit al Annei—un loc unde doar ea putea merge. Și-a folosit mintea în timp ce atingea rădăcinile și trunchiurile de sangrove, dar acești copaci din mlaștină erau surzi și proști; nu răspundeau la gândurile ei așa cum o făcea copacul special fogwood.

Ea și-a făcut drum prin rețeaua densă de rădăcini, echilibrându-se cu grijă deasupra apei stătătoare, memorând fiecare pas pe care îl făcea, precum și fiecare cale falsă și capăt mort. Era suficient de simplu să-și asambleze explorările într-o hartă în mintea ei. Când termina, își va retrasa drumul spre Școala Mentat, iar de atunci înainte putea să se miște fără complicații suplimentare.

A alunecat pe o pată de mușchi, dar s-a prins și a respirat într-un ritm atent pentru a-și restabili calmul. Apa de sub rădăcinile mangrovei nu era adâncă, dar a văzut flash-uri de argint ca niște cioburi de sticlă înotătoare. Canalele erau infestate de maxilare ascuțite care ar fi devorat orice cădea în apă. Când mișcările Annei au deranjat un cuib de săritori amfibii care săreau spre alte ramuri, unele dintre ele au căzut în apă — care a devenit o furie clocotitoare pe măsură ce maxilarele ascuțite le devorau.

O altă persoană ar fi putut fi speriată de pericol, dar Anna nu era îngrijorată. Atâta timp cât nu cădea de pe rădăcini, nu avea nimic de care să se teamă; prin urmare, a decis să nu cadă.

Vocea liniștitoare a prietenei ei a reapărut în urechea ei. " Anna, este timpul să te întorci la Școala Mentat."

„Încă nu. Încă explorez.”

„Te admir că ești un căutător de cunoștințe.” Vocea suna ca Hirondo, dar ea a realizat în cele din urmă că nu era cu adevărat el. Acesta era prietenul ei secret de pe Lampadas, cineva mult mai fidel decât Hirondo. „Directorul este îngrijorat pentru tine, Anna. Mentatii caută acum. Se apropie—vei auzi vocile lor în curând. Răspunde-le. Ajută-i să te găsească.”

Ea a ascultat. Pentru un moment, nu putea distinge nimic mai mult decât zumzetul insectelor și valurile slabe în apă, dar apoi a auzit strigăte îndepărtate în timp ce Mentatii își făceau drum prin mangrove. „The

nu ar trebui să iasă aici,” a spus ea. „Este periculos pentru ei.” ”

„Ei cred că este, de asemenea, periculos pentru tine.”

„Atunci spune-le că sunt bine,” a spus ea.

Vocea a râs într-un mod ciudat. „Nu pot vorbi cu nimeni altci neva așa cum vorbesc cu tine. Și mă ... îngrijorez că ești singură aici.”

Strigătele au crescut în intensitate. Anna și-a dat seama că cei care o căutau își riscă viețile pentru a o salva, chiar dacă ea nu le-a cerut asta. Nu voia să moară. A suspinat. „Ai dreptate. Roderick mi-a spus întotdeauna să mă gândesc la ceilalți. Nu sunt o persoană egoistă.”

„Nu, nu ești,” a fost de acord vocea, și asta a făcut-o să se simtă bine.

Amintindu-și calea precisă și sigură de urmat, evitând pașii greșiți și începuturile false anterioare, Anna a sărit prin mangrove, lucrându-și drumul înapoi pe un teren mlăștinos, dar mai solid, unde căutătorii Mentat o puteau găsi.

Când au zărit-o, au avansat cu un val de energie. Un ucenic a alunecat pe o rădăcină de mangrove, dar Mentatii din apropiere l-au tras înapoi în timp ce maxilarele ascuțite se învârteau, mușcând din masa ratată.

„Sunt aici”, a strigat Anna în timp ce se îndrepta spre căutători, mișcându-se cu mai multă grație decât ei. „Sunt în siguranță.”

În urechea ei, vocea prietenoasă a spus: „Și intenționez să te mențin în siguranță pentru mult timp.”

Fiecare granula de nisip din deșert este diferită, la fel cum fiecare planetă di n Imperiu este unică. Dar cu cât văd mai multe așezări extraterestre, cu atât mai mult îmi par la fel, ca granulele de nisip.

—TAREF, "O Lamentație pentru Shurko"

La prima sa sosire la docurile spațiale EsconTran, complet pregătit pentru noua sa misiune, deghizat și cu o identitate falsă, Taref a găsit rapid un l oc de muncă ca muncitor temporar pe o planetă numită Junction Alpha. Nu auzise niciodată de ea înainte. Junction Alpha nu era una dintre l umile care evocau imagini exotice, așa cum făcea Salusa Secundus, sau strălucitoarea fostă fortăreață a mașinilor de pe Corrin… sau Poritrin, din care Zensunni au scăpat din sclavie. Nu era nicio măreție pe Junction Alpha, doar zgomot, mirosuri, muncă grea și nicio satisfacție mai mare decât simțise pe Arrakis. Comparativ cu visele sale, tânărul a găsit restul Imperiului destul de dezamăgitor. Junction Alpha era doar un alt tip de deșert.

Cu noul său fundal de la Venport Holdings, Taref a înțeles cât de multă bogăție generau operațiunile cu mirodenii—și că, de drept, acea bogăție ar trebui să aparțină oamenilor liberi ai deșertului, mai degrabă decât unei companii externe. În schimb, Liberii au ales să trăiască ca gândacii sub pietre, aruncând priviri înapoi și neîncercând nici măcar să vadă calea din față.

Taref și prietenii săi crescuseră aroganți și distanțați. Ei chemau viermi de nisip pentru a călări prin deșert și se întorceau la sietch ori de câte ori aveau chef, supraviețuind pe cont propriu, saboteazănd recoltatorii invazivi de mirodenii ori de câte ori era posibil. Se credeau înțelepți în ale vieții—până când Mentatul de la VenHold le-a făcut oferta sa intrigantă.…

Cel puțin acum, fiecare nouă planetă pe care Taref a vizitat-o—chiar și lumi murdare, zgomotoase și industriale—i-a arătat cât de ignorant și naiv a fost toată viața lui. În deșert, credea că știe tot ce este important, dar după ce a părăsit Arrakis, a fost copleșit de amploarea subiectelor despre care nu știa nimic. Nu ar fi putut să le învețe pe toate, chiar dacă ar fi petrecut o viață întreagă încercând. Orizontul înțelepciunii era departe, departe dincolo de atingerea lui.

La Junction Alpha, a lucrat în șantierele navale, ținând ochii deschiși pentru oportunitatea potrivită, așa cum îl instrucționase Draigo. Prima sa muncă de sabotaj a fost cea mai dificilă—nu din punct de vedere mecanic sau tehnic, ci pentru că era nervos, convins că cineva va realiza că abilitățile sale de muncă erau minime. Totuși, întreaga companie Escon era în tumult. Oamenii șopteau de fiecare dată când navele dispăreau… și navele EsconTran dispăreau mult prea des.

Junction Alpha a fost o planetă de oprire, iar mulți dintre pasagerii de tranzit erau butlerieni. Taref aflase că liderul lor fără picioare îi conducea în rapturi sălbatice. Conform discursului vehement al lui Josef Venport, Manford Torondo era cel mai mare dușman al civilizației, cel mai periculos om în viață. Orice agent VenHold avea instrucțiuni neoficiale să-l omoare la vedere, dacă se ivise ocazia.

Pe Junction Alpha, Taref a modificat fluxul de combustibil într-o navă de marfă mare și a ajustat circuitul de feedback pe o navă de pasageri plină cu pelerini butlerieni. Prima navă a zburat și a dispărut undeva în spațiul adânc. Transportul pelerinilor a explodat în sistem cu câteva momente înainte ca motoarele să plieze spațiul. EsconTran nu a putut ascunde acea pierdere, iar aceasta a fost o rușine dramatică pentru companie. Deoarece au rămas puține resturi, niciun investigator nu a putut determina că sabotajul a fost cauza.

Taref văzuse câțiva dintre acei fani îmbarcându-se pe nave, și ști a că corpurile lor erau acum împrăștiate prin spațiu. Sabotajul său nu mai era teoretic, iar o navă plină de pasageri a murit din cauza activităților sale. A decis că nu era locul lui să pună la îndoială.

Lucrând singur, a avut timp să-i simtă lipsa lui Lillis, Shurko, Bentur, Waddoch și Chumel. După ce și-au terminat antrenamentul, prietenii săi fuseseră separați.

și a fost trimis departe pentru a lucra la docuri spațiale sau la porturi spațiale comerciale unde ar putea intercepta navele EsconTran și a finaliza actele lor de sabotaj.

După al treilea său sabotaj, Taref a decis că trebuie să se raporteze la Kolhar. Așadar, când următoarea navă VenHold a sosit la Junction Alpha, a renunțat la munca sa de la docurile spațiale, un lucru obișnuit. Lucrătorii veneau și plecau repede; pentru cei mai mulți, aceasta nu era niciodată așteptată să fie o slujbă pe termen lung. Taref a folosit una dintre nu meroasele sale deghizări, cu un card de identitate corespunzător, și s-a transferat pe nava VenHold.

La Kolhar, s-a raportat la turnul administrativ pentru a-și face raportul către Directeur. Tânărul om al deșertului nu se întâlnise niciodată față în față cu Josef Venport, iar industrialul era o prezență intimidantă. Taref și-a abătut privirea din respect în timp ce își descria misiunile.

Draigo a fost prezent, rămânând calm. Venport părea mulțumit de munca lui Taref, în special de nava pelerin care explodase în fața tuturor. Dar dincolo de satisfacția și încântarea Directorului, Taref a văzut o furie de oțel față de competitorul său care fierbea sub suprafață.

„Nu doar că eforturile tale au eliminat o navă inamică, dar au demonstrat și cât de laxă este siguranța Escon." Un zâmbet s-a strecurat sub mustața lui groasă. „Ca un beneficiu suplimentar, ne-am debarasat de câteva sute de faniatici. Nu te simți vinovat că ai sânge pe mâini, nu-i așa, tânăr?"

„În deșert nu suntem străini de moarte."

„Mentatul meu m-a asigurat că tu și însoțitorii tăi nu sunteți lași. Până acum, rata ta de succes a fost lăudabilă, cu șaisprezece sabotaje curate și doar o pierdere de un agent."

Capul lui Taref s-a ridicat brusc, îngrijorat. „Cineva a fost pierdut, domnule?"

„Da. Unul dintre confederații tăi manipula un sistem de navigație, pregătind o navă să se piardă în vid, dar cumva a fost repartizat la bordul navei ca membru de echipaj înlocuitor în ulti mul moment. Nu putea să se transfere fără a expune întregul plan, așa că a dispărut împreună cu nava. Om bun. Și-a făcut datoria."

Gâtul lui Taref s-a uscat. „Cine a fost?”

Venport s-a încruntat la biroul său ca și cum ar căuta documente. Mentatul, stând în poziție de atenție, a spus: „Shurko. Unul dintre tinerii care au venit cu tine din Arrakis.”

O fior a invadat inima lui Taref. Shurko, cel care nu a vrut să vină în primul rând. Taref a vrut să-i arate mările Caladanului, dar acum acea recompensă imaginară părea goală. S-a străduit să-și mențină vocea fermă. „Deci Shurko este mort? Pierderea navei este confirmată?”

„Da, o lovitură majoră pentru EsconTran,” a spus Venport, ca și cum asta ar compensa moartea lui Shurko.

„Shurko”, a șoptit Taref. Îi era dor să-și vadă restul tovarășilor, în special pe Lillis; aveau atât de multe de discutat, atât de multe povești de împărtășit. Și acum Shurko… Poate că nu ar fi trebuit să-și convingă prietenii să vină aici cu el. Poate că nu ar fi trebuit să vină el însuși.

Draigo a spus într-un ton iritant, „Avem o nouă misiune pentru tine, Taref. Nu într-un alt șantier naval Escon, ci pe Arrakis.”

Distras de propriile sale gânduri, Taref nu era sigur că a auzit corect. „Arrakis? De ce ai vrea să mă întorc acolo?”

Shurko ar fi vrut să se întoarcă într-un moment… dar acum era mort, dispărut în spațiu.

Directorul Venport a bătut cu degetele pe suprafața biroului. „ Trebuie să fi fost bucuros că ai fost salvat din acel loc. Sper că nu te deranjează să te întorci.”

„Mă voi întoarce acolo dacă îmi ordoni,” a spus Taref, deși se simțea reticent. „Ce ai nevoie?”

„Suntem atât de mulțumiți de performanța ta încât ne-ar plăcea să recrutăm mai mulți Liberi. Vrem să vorbești cu triburile în numele nostru și să le prezinți oferta noastră. Găsește alții care ar dori să se alăture ție în munca ta.” Directorul a zâmbit. „Sunt sigur că poți găsi tineri dornici să părăsească acel loc plin de praf. Nu ești bucuros că ai plecat?”

Taref a ezitat. A fi departe de Arrakis îi deschisese ochii, dar mulți dintre oamenii săi nu și-ar imagina niciodată să părăsească deșertul. Dacă Shurko ar fi rămas

în spate, și-ar fi petrecut întreaga viață în sietch, fără a se abate vreodată de la deșert, poate doar ocazional în Orașul Arrakis. Ar fi fost o viață mică și neînsemnată, dar mult mai lungă.

„Îi voi întreba," a spus Taref, apoi a recunoscut, „Va fi bine să simt nisipul sub picioare din nou."

Stând lângă biroul Directorului, Mentatul și-a atins urechea radio, a ascultat, iar expresia sa de obicei plat s-a transformat într-un zâmbet larg. Josef Venport și-a ridicat sprâncenele pufoase, așteptând raportul.

„Vești bune de pe planeta Baridge, Directeur," a spus Draigo. „ Oamenii s-au capitulat. Ei spun că vor anula angajamentul Butlerian dacă vom face comerț cu ei din nou."

Dacă o persoană este instruită corespunzător, dar continuă să facă greșeli, trebuie să fie disciplinată sever. Așa este greaua responsabilitate pe care trebuie să o poarte fiecare persoană devotată.

—RAYNA BUTLER, ultimul miting pe Parmentier

În căsuța sa cu grinzi de lemn de pe Lampadas, Anari avea grijă de liderul butlerian. Se simțea posesivă față de Manford și se făcea întotdeauna disponibilă, în cazul în care el avea nevoie de ea în vreun fel. Voia să se simtă în siguranță și protejat, dar nu neputincios.

În eforturile sale, a fost ajutată de o femeie blândă și maternă care gătea mese, întreținea căsuța și îndeplinea treburile casnice. Ellonda vorbea încet și era dulce, fără cea mai mică umbră de îndoială cu privire la cauza butleriană. Menajera accepta învățăturile sfinte ca pe un lucru firesc, fără a se preocupa de nuanțe, fiind de acord cu Manford în toate cazurile. Adesea cânta în timp ce îndesea hainele lui sau îl ajuta să se bage în pat, deși Manford era perfect capabil să se deplaseze în propriile sale încăperi.

Anari a trecut pe lângă Ellonda în hol și, fără să bată la ușă, a intrat în camera unde Manford citea la biroul său privat. El a închis prompt o carte, surprins. Anari a observat mișcările lui bruste, transpirația de pe fruntea lui și imediat a căutat o amenințare. „Ce s-a întâmplat?”

Tonul lui era neobișnuit defensiv. „Nimic de care să-ți faci griji. Sunt doar... deranjat de ceea ce tocmai am citit.”

Manford a încercat să ascundă cartea—ceea ce, în sine, i-a spus lui Anari ce era, pentru că o văzuse cu ea înainte. „De ce te torturezi citind jurnalele de laborator ale lui Erasmus?”

Umerii lui s-au lăsat în jos de rușine, dar totuși a ținut volumul aproape. „Pentru a înțelege dușmanii noștri. Nu trebuie să uităm niciodată cât de periculoși sunt. Acest lucru îmi întărește hotărârea."

Anari a oftat. „Am învins mașinile gânditoare. Singurul nostru dușman acum este slăbiciunea hotărârii umane."

„Mașinile gânditoare rămân o amenințare. Robotul Erasmus a scris: 'Dacă le dai suficient timp, vor uita... și ne vor crea din nou.' Nu pot lăsa să se întâmple asta."

„Vreau să ard acele cărți," a mormăit Anari, „așa încât ni meni să nu le poată citi — și astfel tu să nu mai ai coșmaruri."

A pus volumul într-un sertar de birou și l-a încuiat. „Am mai mult decât suficiente coșmaruri — am trăit viața mea cu ele. Nu vor dispărea, fie că arzi sau nu jurnalele aflate în posesia mea. Eu... trebuie să știu ce conțin."

Anari a fost deranjată să-l vadă așa. Adesea citea jurnalele de laborator în privat și se îngrijora că el era din ce în ce mai obsedat de Erasmus, ca un copil care se joacă cu focul. Într-o zi, pentru propria lui protecție, ar putea să se strecoare în biroul lui și să distrugă volumele oricum. Ar fi supărat pe ea, dar ea ar face-o din motivele corecte, pentru a-l proteja.

El a aruncat o privire la hârtiile pe care le purta, schimbând stângaci subiectul. „Ceva important?"

Ea a așezat un set de documente pe biroul lui. „În ciuda binecuvântării t ale publice, este clar că navele EsconTran nu sunt protejate divin. Trebuie să știi cât de rău este, înainte să decizi să călătorești în afara lumii."

De săptămâni, Anari studia programul și rapoartele reale ale martorilor despre sosirile navelor, precum și o contabilitate completă a navelor care au dispărut pe drum. Au fost mult, mult prea multe accidente.

A împins hârtiile deoparte fără să le citească. „Voi fi în siguranță. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine."

Ea a rămas fermă. „Te înșeli, Manford—*trebuie* să mă îngrijorez pentru tine. Este motivul meu principal de existență."

Anari citise documentele cu atenție, o serie de rapoarte conexe care fuseseră pregătite pentru ea. În unul dintre ele, Rolli Escon a recunoscut că unele vase au f ost pierdute din cauza "dificultăților neprevăzute", dar a susținut că același lucru s-a întâmplat cu orice companie de transport prin foldspace.

Ellonda a intrat pe ușă purtând un tavă cu două cești și un ceainic cu ceai de plante parfumat. Bătrâna era mai grăbită în mișcări decât de obicei; fusese afară, în fața ușii biroului, aranjând și rearanjând ceștile în timp ce Anari și Manford vorbeau, așteptând un moment potrivit pentru a interveni. Acum a intrat, zâmbind. "Un ceai de seară pentru a te relaxa înainte de a merge la culcare. Vorbești mereu despre afaceri serioase, dar știi că este cel mai bine să te liniștești și să nu te îngrijorezi de tot, pentru că Dumnezeu este de partea noastră."

Deși Ellonda îi gătise mesele de câțiva ani, Anari a interceptat ceasca, a gustat ceaiul și a așteptat câteva secunde înainte de a pronunța că este sigur, trecând-o în cele din urmă lui Manford. Ellonda nu părea ofensată; era un ritual zilnic. Anari nu avea încredere deplină în nimeni când era vorba de protejarea lui Manford.

El a spus: „Mulțumesc, Ellonda. Dumnezeu este de partea noastră, iar eu sunt uneltele Lui, cu o misiune sacră.” A dat din cap. „ La fel cum misiunea lui Anari pare să fie să se îngrijoreze de mine.”

„În toate lucrurile,” a spus ea. Fără îndoială, Anari și-ar da viața pentru el - i-ar da de asemenea *sufletul* acestui om, iar asta conta mult mai mult pentru ea. Dar de partea cui era Dumnezeu? Era ezitantă să sublinieze că navele VenHold aveau un istoric impecabil de siguranță. De ce ar proteja Dumnezeu vasele aparținând blasfemicului Josef Venport?

Ellonda se agita prin cameră, pregătind cești, aranjând mobilierul, așezând perne. A încercat să rămână neobservată, fără succes, dar Anari și-a îndreptat atenția către documentele de pe biroul lui Manford. Deschizându-le, a arătat spre o pagină de sinteză. „Până acum, ne temeam că rata de eșec a EsconTran ar putea fi de până la un procent. Judecând după cele mai recente informații, cred că pierderile lor sunt de multe ori mai mari.” A devenit implacabilă. „Pe baza cercetărilor mele în această chestiune, este prea

periculos pentru tine să călătorești la bordul navelor lor. De fiecare dată când faci o călătorie prin foldspace, există un risc semnificativ să dispari.

El și-a clătinat capul. „Prea multe lumi trebuie să audă mesajul meu și să fie reamintite. De fiecare dată când vorbesc cu o populație rătăcită, este *necesar.* Sunt obligat de Dumnezeu să mă asigur că poporul meu luptă împotriva tentației mașinilor. Asta m-a învățat Rayna Butler, și trebuie să le arăt cum să fie puternici.”

„Nu îi poți învăța dacă ești ucis!”

„Și toți vom pierde dacă nu continui să îmi finalizez munca.”

Anari nu și-a putut ascunde frustrarea. „Trimite-mă în locul tău, atunci, dacă nu trebuie neapărat să fii acolo tu însuți. Sau trimite-ți dublul.”

Manford a încruntat din sprâncene. „Voi merge unde trebuie să merg.” A suspinat, uitându-se la ea cu o mare semnificație în ochi—nu chiar lacrimi, ci o reflecție a grijii sale profunde. „Fricile tale sunt nejustificate. Nu este destinul meu să mor o moarte mică și îndepărtată.”

* * *

SORA ORTODOXĂ a venit ca un gest de bunăvoință din partea Reverendului Mamă Dorotea la Curtea Imperială, deși Manford era sigur că Împăratul Salvador nu știa nimic despre asta.

Sora Woodra a sosit la răsărit, îmbrăcată în robe întunecate și conservatoare care îi ascundeau figura. Era de vârstă mijlocie, nici neatractivă, nici atrăgătoare—nu că Manford s-ar fi deranjat cu astfel de considerații. Woodra și-a urmat credința și a ajutat la întărirea alianței tacite între Surorile antitehnologie și Butlerienii.

La sosirea la Lampadas, a convins pe Diaconul Harian să o însoțească direct la casa liderului. O Anari Idaho cu o față posomorâtă a deschis ușa la răsărit, nevrând ca Manford să fie deranjat. Maestra Sabiei, cu umerii largi, stătea în ușă, purtând arma la șold și refuzându-le intrarea. „Încă doarme.”

Diaconul Harian și-a plecat capul ras în semn de respect, dar a refuzat să plece. „Îmi cer scuze, dar sora Woodra vine cu o afacere urgentă de la

Salusa Secundus. Nu s-a adaptat la timpul nostru.

„Atunci poate să aștepte. Manford nu acceptă intruziuni în casa sa privată, mai ales nu la această oră. El își desfășoară afacerile în birourile sale din oraș. Spune-i să revină mai târziu.”

Deși abia era zori, Manford fusese de fapt treaz de ceva vreme, mereu tulburat de coșmaruri când dormea și de î ngrijorări profunde când era treaz. Înainte ca disputa să escaladeze, a strigat din camera din spate: „Mulțumesc, Anari. O voi întâlni acum. A călătorit o distanță lungă.”

A ieșit mergând pe mâini. Oprindu-se în mijlocul camerei, s-a uitat curioasă la sora Woodra. „Te-am văzut într-una din vizitele mele la Curtea Imperială. Fața ta îmi este familiară.”

Ea s-a înclinat formal, privindu-l pe liderul Butlerian cu respect și, cel mai important, fără milă. „Noi, cei care servim acolo, facem tot posibilul să fim discreți, Lider Torondo. Am fost cu sora Dorotea când Mentatul tău a învins mek-ul la șah piramidal și, după aceea, când ai anunțat festivalul de distrugere.”

Manford a dat din cap. „Da, te pot plasa acum.”

Ea s-a înclinat din nou. „Sunt aici pentru a-mi oferi serviciile ca Adevărator. Există cei care rezistă învățăturilor butleriene și încearcă să submineze eforturile tale la fiecare pas.”

„Sunt pe deplin conștient de asta,” a spus Manford. „Și ce, mai precis, poți face pentru mine ca Adevărator?”

„Unele Surori au o sensibilitate crescută la minciună, ceea ce ne permite să detectăm minciuni și ascunzișuri.”

„O abilitate utilă,” a intervenit Anari. „Dar nu vei găsi mincinoși aici.”

„Nu detectez nicio minciună în vocea ta, Maestru al Sabiei, nici în cea a Diaconului Harian.”

„Și eu?” a spus Manford. „Ce detectezi în mine?”

„Ești cea mai sinceră persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Crezi în cauza ta fără îndoială sau rezerve.”

Cu un gemet liniștit, Manford s-a întors și le-a spus să-l urmeze în camera lui de zi. Fără a fi întrebată, Anari l-a așezat într-un scaun, unde putea conversa confortabil cu vizitatorii săi.

Vocea constantă a lui Woodra transmitea respect total. „Surorile mele și cu mine înțelegem importanța critică a cauzei dumneavoastră, Lider Torondo, dar bătălia este departe de a fi încheiată. Trebuie să știți cine spune adevărul și cine doar își dă cu părerea în timp ce, în secret, este Apologist pentru Mașini. Mulți au acceptat jurământul dumneavoastră, totuși continuă să cumpere luxuri de la Josef Venport."

Manford și-a strâns maxilarul, a inspirat și a expirat un oftat lung. „Nu pronunța numele acelui om în această casă." A observat că Anari și-a strâns mai tare priza pe hiltul sabiei.

Woodra a dat din cap. „Aș prefera să nu o mai vorbesc niciodată."

Au auzit că toată lumea era trează, menajera a intrat cu un tavă și a început să pregătească un mic dejun rapid pentru oaspeți. „Îmi pare rău că este o masă atât de informală, domnule, dar aceasta ar trebui să vă țină până fac prăjituri proaspete."

„Nu este nevoie de prăjituri, Ellonda," a spus Manford. „Oaspeții mei înțeleg că o masă simplă este suficientă, iar o viață simplă este suficientă."

Bătrâna a zâmbit și i-a turnat mai întâi ceaiul. Anari a luat ceasca de la Ellonda și a gustat o înghițitură înainte de a-i permite lui Manford să bea.

Liderul Butlerian a vorbit cu publicul său mic, deși știa că erau deja convinși. „La prima vedere, putem părea la fel. Oamenii au ochi și urechi, minți și corpuri. Dar toți oamenii nu aud adevărul care este evident pentru cei drepți. Nu toți vedem calea pură pe care oamenii drepți trebuie să o urmeze. Nu toți ne comportăm în mod corespunzător." Ascultătorii săi au rămas atât de tăcuți încât părea că au încetat să mai respire. Manford a dat un mic din cap. „Chiar și eu nu am recunoscut adevărul perfect la început... până când Rayna m-a învățat. Și în momentul în care l-am auzit, am știut."

Și-a închis ochii și a alunecat în amintirile sale. Umanitatea părea comparativ în siguranță acum, deși încă marcată și slabă—și luptându-se împotriva tentației tehnologiei. Crescând, Manford f usese disperat de sărăcie și fugise de acasă, căutând *ceva.* El a avut

fără vise grandioase, doar dorea o adevăr în care să creadă. Nici măcar nu și-a dat seama că căuta până când a auzit-o pentru prima dată pe Rayna Butler. Era o femeie în vârstă atunci, palidă și eterealã, pielea ei ca pergamentul. Dar ea făcea pronunțări sfinte în cele mai pure cuvinte, reflectând puritatea ei absolută de gândire.

A auzit-o pe Rayna spunând unei audiențe mari că cea mai gravă greșeală posibilă a umanității ar fi să uite pericolele tehnologiei. Oamenii ambițioși au creat Omnius în primul rând, a spus ea, iar titanii cymek fuseseră odată oameni. "Întunericul trăiește în inima umană, iar tehnologia îl hrănește."

Tânărul Manford o urmase de la un loc la altul, ascultând mai mult de o duzină de discursuri înainte ca ea să-l observe în audiență. Ea l-a chemat pe tânărul cu ochi strălucitori, a vorbit privat cu el, iar el s-a dedicat cu totul cauzei ei, oferindu-se să fie asistent.

Deși era destul de în vârstă pentru a-i fi bunică, Rayna era atât de frumoasă și angelică încât i-a capturat inima. El a căutat în secret prin arhive până când a găsit imagini cu Rayna Butler ca tânără, și a descoperit că fusese la fel de frumoasă cum își imagina. În curând, Manford a realizat că era îndrăgostit de ea, într-un mod inaccesibil, asemănător cu sentimentele pe care Anari le avea acum pentru el.

După ce a aflat ce avea de spus Rayna, Manford a construit pe baza învățăturilor ei, iar ea i-a adăugat contribuțiile la lecțiile ei, până când împreună au dezvoltat filosofia Butleriană într-un mod de viață cuprinzător. Încrederea în abilitățile umane mai degrabă decât în sprijinul mașinilor, efortul riguros și întărirea mai degrabă decât lenea calculatoarelor. Ea avea carisma și pasiunea de a schimba universul, de a remodela rasa umană— până când o bombă a unui nebun a sfâșiat-o în bucăți. Manford se aruncase în fața ei, încercând să o protejeze. În acel moment, nu i-a trecut prin minte *să nu* își dea viața pentru ea.

Dar nu fusese suficient de rapid, iar Rayna a murit în brațele lui. O ținea, fiind el însuși abia conștient, fără să-și dea seama că partea inferioară a propriului său corp fusese aruncată în aer, iar picioarele îi dispăruseră....

„Nu pot face nimic mai puțin decât ceea ce memoria Raynei îmi cere”, a spus el acum. „Atâtea suflete umane ne scapă printre degete.”

„Atunci trebuie să ne strângem pumnii mai tare”, a spus Woodra.

Au terminat micul dejun simplu, iar Manford și-a dat seama că era bucuros să-l aibă pe Adevărul la partea sa. Când a fost timpul ca Anari să-l ducă la sediul său, un tânăr curier fără suflare a sosit la ușa lui. „Lider Torondo! Director Escon a sosit cu un mesaj important pentru tine. Nava lui tocmai a ajuns în orbită.”

Harian a făcut o față supărată. „Acest om spune întotdeauna că are un mesaj urgent.”

„Da, dar uneori chiar are.” Manford s-a întors către curier. „ Spune-i să aștepte în biroul meu de la sediu. Vom fi acolo în curând.”

Tânărul a alergat pe stradă fără să-și tragă sufletul.

Anari l-a așezat pe Manford pe umerii ei puternici și, în lumina dimineții, l-a purtat prin oraș către sediul Butlerian. Deaconul Harian și sora Woodra i-au însoțit, în timp ce Ellonda a rămas în urmă pentru a face ordine în casă.

Când petrecerea a intrat, Rolli Escon se plimba prin biroul lui Manford, nervos și agitat. A spus repede: “Domnul meu Torondo, am vrut—”

“*Lider* Torondo. Nu sunt nobil.”

Anari Idaho l-a așezat pe Manford în scaunul său înalt de birou și s-a impus. “Știm că vasele tale nu sunt sigure, Directeur. Liderul Torondo nu ar trebui să călătorească la bordul lor.”

Escon a fost luat prin surprindere. “Vasele mele nu sunt nesigure! Călătoresc cu ele eu însumi și voi continua să o fac.” A arătat dispeptic la amintire, apoi a schimbat subiectul la știrile sale urgente. “Vin aici, domnule, să vă spun despre Baridge! Tocmai am aflat și eu. Deaconul Kalifer și liderii săi guvernamentali s-au întors împotriva noastră.”

„Cum așa?”

„Populația planetei a votat să renunțe la angajamentul tău și să se supună ultimatumului lui Josef Venport! Au solicitat o expediere imediată de provizii de îndată ce un vas VenHold poate ajunge acolo.”

„Cum știi asta?” a spus Anari.

„Navele mele erau acolo! Am auzit transmisia diaconului.”

Furia s-a acumulat în Manford. „Dacă îi lăsăm pe Baridge să scape cu ipocrizia lor, atunci alte lumi slabe vor cădea. Nu putem să-i lăsăm să-și schimbe părerea! Trebuie să merg eu însumi la Baridge.” A zâmbit sec către Directeur Escon. „S-ar putea să fie nevoie să curățăm întreaga planetă—va fi de o mie de ori mai instructiv decât lecția pe care ai văzut-o la Dove’s Haven.”

Escon arăta vizibil bolnav.

Cu o voce fermă, Anari a spus: „Așa cum am spus mai devreme, Manford, este prea periculos pentru tine să călătorești la bordul unui spațiu-fold până când EsconTran își îmbunătățește recordul de siguranță. Lasă-mă să merg eu la Baridge în locul tău. Mă voi ocupa personal de asta.”

Manford s-a înroșit. „Nu, asta este prea important. Trebuie să fiu—”

Anari l-a întrerupt în fața celorlalți ascultători, ceea ce l-a iritat, dar ea nu se va clinti. „Îi voi pedepsi pe ipocriți. Și dacă nava lui Escon ar dispărea cu mine la bord, atunci poți trimite un alt deputat. Și încă unul după aceea. Dar, pentru cauza noastră sacră, *tu* trebuie să rămâi în siguranță.”

Nu voia să se certe în fața celorlalți, nici nu voia să pară supărat. „ Atunci voi trimite dublul meu... doar ca să mă poată vedea.”

„Dublul tău deja susține un discurs pe Walgis, Lider Torondo,” a subliniat Harian. „A fost trimis săptămâna trecută pentru a ține un miting pe—”

Manford a făcut un gest cu mâna pentru a-l face pe diacon să tacă.

Anari s-a întors către Rolli Escon. „Trebuie să mergem la Baridge chiar acum. Deoarece insiști că navele tale sunt în siguranță, vei zbura cu mine.”

"Vasele mele *sunt* în siguranță!"

Sora Woodra l-a privit, apoi s-a întors către Manford. Ochii ei aveau o strălucire ciudată. „Acest om nu spune o minciună flagrantă, dar îndoiește cuvintele sale.”

Manford l-a privit pe Soră. „Nu am nevoie de un Adevărat pentru a-mi spune ce este atât de evident.”

Forma ideală de comportament al mulțimii este haosul controlat.—MANFORD TORONDO, comentariu pentru Anari Idaho

Ca o Soră instruită, Dorotea nu visa de obicei, dar când o făcea, imaginile adesea rămâneau în mintea ei ca evenimente reale. Uneori avea dificultăți în a le diferenția de realitate, mai ales cu ecourile distincte din Alte Amintiri.

Ea s-a ridicat în întuneric. În jurul ei, camera era tăcută, c a și cum și-ar fi ținut respirația, dar tocmai experimentase unul dintre visele ei mai vii și tulburătoare.

Împăratul le-a dat urmașilor lui Dorotea cazări austere într-o fostă cazarmă militară lângă palat. Ea avea propriul său apartament într-o secțiune de ofițeri la etajul superior. După ce s-a trezit, zguduită, s-a ridicat din pat și a stat la fereastră, privind peste terenurile de paradă acoperite cu iarbă, unde ea și cele o sută de Surori fidele se antrenau, împreună cu noii acoliți pe care acum erau permise să-i recruteze. Terenurile de paradă erau goale, cu excepția vehiculului tăcut al paznicului de noapte în timp ce își făcea turele.

Ea a deschis fereastra pentru a simți o briză rece. Aerul era umed și curat, sugerând că a plouat în timp ce ea era adânc în visul ei. Umiditatea încă se agăța de aer... la fel cum visul se agăța de conștiința ei, încercând să-i transmită un mesaj fără cuvinte. Dorotea a simțit cum visul forma o realitate mai clară în mintea ei, sculptând o deschidere pentru sine, un loc în care să rămână.

Înainte de a merge la culcare, se gândise la una dintre Sororile Mentat de pe Rossak, o vrăjitoare în vârstă pe nume Karee Marques. Înainte de

schism, Dorotea îi plăcuse vechea Vrăjitoare și încercase să învețe de la ea. Karee investigase plantele și ciupercile Rossak, pregătind distilate otrăvitoare care ar putea fi folosite pentru Agonie. Deși Dorotea o ajutase pe Karee în munca ei farmaceutică, vechea Vrăjitoare fusese întotdeauna reticentă, lăsând-o pe Dorotea să se întrebe ce ascundea. Karee fusese, de asemenea, una dintre cele mai apropiate confidente ale lui Raquella.

Știa Karee despre computerele interzise, despre înregistrările ascunse de reproducere? Știa că Raquella este bunica mea?

Aceste întrebări încă persistau, chiar și acum, dar prin exprimarea suspiciunilor ei împăratului Salvador, Dorotea aprinsese o scânteie pe fân. Nu intenționase să provoace un astfel de dezastru la Școala Rossak. Dorea doar să readucă Surorile pe calea corectă și sigură. Turbulența ieșise de sub controlul ei—masacrul Surorilor Mentats, dizolvarea ordinului Rossak.

Acum, ea era hotărâtă ca surorile ei ortodoxe să reconstruiască ordinul aici, pe Salusa, corect, cu sprijinul total al tronului imperial.

Visul recent era mai clar în mintea ei acum, ca și cum celelalte gânduri l-ar fi plasat în context, oferindu-i un cadru. În timp ce dormea, Dorotea se văzuse vorbind cu vechea soră Karee despre secretele importante pe care le adăpostea Josef Venport - o conversație care era imposibilă, deoarece Karee era moartă, tăiată de soldații imperiale.…

Cu toate acestea, vrăjitoarea era acolo în visul Doroteei, foarte vie și vorbind despre evenimentele curente după destrămarea Școlii Rossak. Sora Karee a explicat că VenHold continua să opereze profitabil, că navele lor zburau în siguranță, în contradicție directă cu atât de multe pierderi tragice din alte companii de transport. În vis, Karee a folosit abilitățile ei de Mentat pentru a o sfătui pe Dorotea, conturând dovezi circumstanțiale, dar convingătoare, care sugerau că Josef Venport avea mai mult decât noroc de partea lui. Nu doar că navele lui foloseau abilitățile unor Navigatori misterioși, dar s-ar putea să profite și de computere interzise.

Fără dovezi ale afacerilor sale întortocheate, totuși, Dorotea nu putea să-l expună pe Venport. Ea făcuse deja o greșeală gravă exprimând suspiciuni cu privire la

Computerele ilicite ale Sororității, fără a avea dovezi concrete. Multe dintre Surorile ei au murit din cauza asta. Nu va mai face acuzații premature.

Visul-Karee purta roba albă obișnuită a unei Vrăjitoare, oferindu-i un aer de mister și cunoștințe secrete. După conversație, Karee o observa pe Dorotea ca un consilier înțelept, în timp ce tânăra femeie rula o serie de întrebări despre Venport în mintea ei, de parcă și-ar folosi abilitățile de Adevăr-întrebător asupra ei însăși, mai degrabă decât asupra altcuiva. Acum mintea ei conștientă punea întrebări subconștientului, interogându-se pentru a obține ambele părți ale adevărului.

Dorotea purta roba neagră a unei Mame Reverendă și, cumva, se privea pe sine în timp ce vorbea cu sine, de parcă ar fi existat două versiuni ale ei în același timp—una mai în vârstă, mai înțeleaptă și o versiune mai tânără care încă avea multe de învățat. Cealaltă acționa ca Adevăr-întrebător.

„Vorbește-mi despre VenHold și despre Combined Mercantiles”, a spus Dorotea cea mai în vârstă. „Spune-mi ce știi.”

Persoana mai tânără a ezitat, apoi a spus: „Directorul Venport a oprit livrarea produselor vitale de la Combined Mercantiles către orice planetă care susține Butlerienii.”

„Și care este cel mai valoros produs pe care îl livrează Combined Mercantiles?”

„Melange, desigur. Combined Mercantiles este principalul furnizor, iar ei își desfășoară propriile echipe de recoltare a condimentelor pe Arrakis. După anunțul recent al Directorului Venport, Flota sa Spațială va fi singurul distribuitor de condimente. La bordul propriilor sale nave, Navigatorii lui Venport consumă cantități enorme de melange. VenHold și Combined Mercantiles sunt legate într-un mod inextricabil.”

„Ce altceva? Ce zici de mirodenie?”

„Mirodenia este din ce în ce mai populară în Imperiu. Întinde viața, promovează sănătatea. Mulți oameni sunt dependenți. Cu embargoul VenHold, locuitorii lumilor butleriene nu pot obține mirodenia prin niciun mijloc și devin din ce în ce mai disperati. Venport se așteaptă ca această neliniște să le slăbească

credință în Manford Torondo. Deprivarea îi poate determina să-și încalce angajamentul - așa cum a făcut Baridge.

Versiunea mai în vârstă și mai înțeleaptă a lui Dorotea a dat din cap. „Este doar politică sau Josef Venport folosește embargoul pentru a crește profiturile? Vorbește-mi despre VenHold și băncile majore. Ce știi despre fluxul de bani?”

Luptând cu amintirile ei, indiciile, precum și datele reale care i-au pătruns în minte, Dorotea a fost ajutată de Alte Amintiri. Informațiile au ieșit la suprafață din toate direcțiile.

„În plus față de embargoul de transport, există rapoarte credibile că băncile planetare majore au acționat în coluziune pentru a îngheța activele planetelor care au făcut angajamentul Butlerian.” A făcut o pauză, urmărind un alt fir. „Băncile planetare au refuzat, de asemenea, să acorde finanțare competitorilor VenHold, cum ar fi EsconTran. Nalgan Shipping a fost aproape de faliment și a fost forțată să-și vândă flota lui Venport. Între timp, băncile oferă condiții generoase pentru Venport Holdings - și, de asemenea, pentru Combined Mercantiles.”

Dorotea visătoare, mai tânără, a clipește în timp ce piesele se așezau la locul lor.

„Și ce ai văzut că nu știi că ai văzut? Josef Venport este Directorul Venport Holdings. Cine sunt ofițerii Combined Mercantiles? Cine sunt ofițerii băncilor planetare majore?”

„Eu—nu știu numele lor.” „
Numele nu contează. Îți lipsește esența întrebării.”

Cuvintele erau grele pe măsură ce Dorotea mai tânără le ridica din mintea ei. „Venport Holdings și Combined Mercantiles sunt una. Venport Holdings și băncile planetare sunt una. Firele păpușii se întorc toate la Kolhar.”

Dorotea mai în vârstă a dat din cap ca un învățător înțelept. „ Și conexiunile sunt probabil să meargă și mai departe.”

Departe de vis, Karee Marques, îmbrăcată în alb, și-a pliat mâinile crăpate în mânecile albe. A ascultat, dând din cap în ti mp ce studentul diseca problema.

Dorotea, cea mai tânără, își amintea de soția lui Venport, Cioba, o Soră puternică din Rossak, cineva cu sânge de vrăjitoare. Cioba și Josef aveau două fiice tinere, care erau de asemenea învățate de Maica Superioară Raquella. Iar Venport a susținut și a finanțat noua școală a Surorilor în exil pe Wallach IX.

Se gândea la Surorile Raquella și la Cioba Venport… ceea ce i-a dus gândurile la Josef Venport, apoi la Venport Holdings, băncile planetare, Mercantilele Combinate, embargoul planetelor butleriene. Era totul o rețea, cu un singur nexus.

Dorotea a văzut-o pe vechea vrăjitoare dând din cap cu un zâmbet amar pe buze. Apoi a dispărut, lăsând-o pe Dorotea trează în întuneric, simțindu-se foarte singură și tulburată de aceste revelații uluitoare.…

* * *

LA SCURT TIMP DUPĂ RĂSĂRIT, înarmat cu realizarea ei, Dorotea l-a așteptat pe Împărat în fața biroului său din Sala Parlamentului. Era mult prea devre me pentru ca Salvador să primească vizitatori, dar simțea un sentiment de urgență acum că a reușit să pună cap la cap contururile generale ale planului extins al lui Josef Venport. Fără îndoială, puternicul Directeur își extinsese pânza în multe aspecte ale Imperiului, fără a ține cont de Corrinos.

Mai important, Manford Torondo trebuia să știe, și ea urma să-i trimită veste pe Lampadas. Elementul cheie părea să fie operațiunile Combined Mercantiles de pe Arrakis, dependența de mirodenie fiind legătura vitală într-un lanț din ce în ce mai opresiv. Da, Manford trebuia să știe … dar mai întâi era obligată să-l informeze pe Împărat.

După ce a dezvăluit frauda Casei Péle și a umilit public pe Marele Inchizitor Quemada, Dorotea a fost mult mai bine primită în prezența Împăratului. Ea era Adevărul oficial al lui Salvador, iar cea mai recentă revelație a ei o va face și mai valoroasă pentru el. Împăratul nu va mai avea niciodată îndoieli cu privire la ceea ce avea de spus.

Ar putea chiar să compenseze pentru gestionarea dezastruoasă a situației de pe Rossak, care a distrus școala de acolo și a rupt Frăția.…

Repercusiile mărturisirii lui Quemada încă reverberau prin palat. Ucenicii torturatori Scalpel își desfășuraseră munca cu o eficiență precisă. Într-o ironie particulară, dar nu surprinzătoare, Marele Inchizitor nu supraviețuise propriului său interogatoriu, iar organele sale fuseseră vândute unei grupări de cercetare.

Nimeni din Zimia nu o va mai vedea pe Împărăteasa Tabrina. Una dintre cele mai surprinzătoare revelații care au țâșnit ca sângele din gura lui Quemada a fost că Tabrina era conștientă că Marele Inchizitor vindea organele victimelor sale pe piața neagră. În loc să expună schema, totuși, ea l-a șantajat pe torturator, forțându-l să devină iubitul ei—cu siguranță nu pentru că ar fi avut vreo afecțiune pentru bărbat, ci ca o răzbunare amară pentru toate concubinele lui Salvador. Poate că îi plăcea simțul puterii lui Quemada sau mirosul persistent de sânge de pe pielea lui....

Când a fost confruntată cu acuzația, Tabrina s-a prăbușit, cerând să nu fie aruncată la ucenicii Scalpelului. Numai insistența dură și rațională a Prințului Roderick a salvat-o. Îngrijorat și încă îndurerat după moartea fiicei sale celei mici, Roderick a insistat că Imperiul nu poate tolera un scandal în expansiune. Corrinos deja epuizase Casa Péle de bogățiile sale, iar Tabrina a fost trimisă în exil. Salvador nu mai avea nevoie de ea—nu-i dăduse un moștenitor.

Dorotea știa că Salvador nu va avea niciodată un copil, nu cu nici o amantă. Surorile de pe Rossak s-au asigurat că el a fost secret sterilizat pentru a-i tăia linia de sânge defectuoasă. A fost una dintre puținele chestiuni asupra cărora Dorotea și Maica Superioară Raquella au fost de acord....

În timp ce aștepta, ascultând agitația din palat, Dorotea a auzit un gardă escortă mergând pe coridoarele pline de gresie. S-a ridicat în picioare, s-a prezentat și s-a întors cu fața înainte când Salvador și Roderick au sosit împreună. S-a înclinat, iar când s-a îndreptat a spus: „Am ceva ce trebuie să auziți amândoi.”

Împăratul chel părea că ar putea intra în panică la gândul unei alte crize, dar Roderick a rămas calm. A deschis ușa către

Biroul principal al Împăratului și le-a făcut semn să intre. „Perspectiva dumneavoastră este întotdeauna utilă, Reverenda Mamă Dorotea.”

Încercând să-și suprima nervozitatea, le-a urmat. Șoaptele din spatele minții ei cereau atenție, vocile antice care erau mult mai reale decât o revelație visătoare. Știa că concluziile ei erau valide. „Nu sunt un Mentat, dar ca un Adevărat Vorbitor pot detecta minciunile. Observ, privesc fire subtile și, în timpul unei meditații deosebit de profunde, am realizat o analiză la o scară foarte mare.... Concluziile mele sunt îngrijorătoare.”

Dorotea a schițat descoperirea ei. „Venport Holdings este mai mult decât o flotă de transport, iar planurile Directorului Venport se extind prin toate porțiunile vieților noastre. A creat o vastă rețea invizibilă, ca un cancer care lucrează prin Imperiu—deține cea mai mare flotă de transport, singura cu acces la Navigatori pentru transport sigur. El conduce în secret Combined Mercantiles și controlează mărfurile, transportul, industria condimentelor. Este puterea din spatele celor mai mari bănci interplanetare și transportă majoritatea Forțelor Armate Imperiale în manevrele lor. Pe scurt, el este*pretutindeni,* Domnule. Nu putem nici măcar evalua amploarea plasei pe care a țesut-o în jurul nostru.”

Ochii Împăratului străluceau de surpriză și furie. Se agita și se fidgeta în necredință și se uita la fratele său pentru confirmare. Prințul Roderick părea mai circumspect. „Voi verifica înregistrările tale, voi avea proprii noștri Mentati și contabili să analizeze conexiunile pe care le sugerezi... dar bănuiesc că ai dreptate. M-am îngrijorat când Directorul Venport a anunțat recent achiziția sa de Nalgan Shipping, oferindu-i un monopol virtual asupra transportului foldspace. Strânsoarea sa se înăsprește asupra planetelor butleriene, iar recentul dezertor Baridge este doar primul din mulți, bănuiesc.”

„El vrea să sufoce mișcarea butleriană!” Dorotea nu a putut să-și ascundă alarma. „Dacă permite mașinilor gânditoare să revină, am putea fi din nou înrobiți—”

În timp ce Salvador se uita la el, nesigur ce să facă, Roderick a ridicat un deget pentru a o face să tacă. „Există o prăpastie imensă între *permisivitatea* utilizării unei mașini și a deveni *sclav* al unui stăpân computerizat. Avertizările lui Manford Torondo despre 'panta alunecoasă' conțin mai multă isterie decât realitate.”

Când Dorotea a încercat să argumenteze și să apere poziția butleriană, vocea lui Roderick a căpătat un ton ascuțit. „Directeur Venport este clar periculos și ambițios, dar *el* nu incită la revolte fără minte în stradă... mulțimi care ucid fetițe.”

Dorotea a înghițit, ascultând palma ascuțită a cuvintelor lui. Își făcuse punctul de vedere, iar frații Corrino vedeau amploarea schemelor lui Venport, dar Roderick nu avea niciun sentiment de dragoste pentru butlerieni. Și Împăratul ar face orice îi recomanda fratele său.

După o lungă tăcere, Roderick a adăugat: „Deși nu am afecțiune pentru Butlerieni, dacă sora Dorotea are dreptate, influența lui Manford Torondo este insignifiantă în comparație cu cea a lui Directeur Venport. S-ar putea să fie nevoie să-i forțăm pe amândoi să se închine.”

Și cum vei obține puterea să faci asta? s-a gândit Dorotea, dar nu a îndrăznit să vorbească cu voce tare.

Salvador era exasperat. „Întreg Imperiul a înnebunit? Venport nu poate face aceste lucruri fără permisiunea mea! Unde se va opri? Vrea Josef Venport și tronul meu?”

Părea o glumă, dar Dorotea a dat din cap. „Poate așa—dacă te pui în calea lui.”

Aceste Surori se adună ca păsările—păsări de pradă!—
EMPEROR SALVADOR CORRINO, comentariu auzit în Curtea Imperială

Sora Arlett a petrecut ani în planetele Imperiului făcând muncă misionară și de recrutare pentru Suroritate, iar când s-a întors, și-a făcut drum spre noua lor școală de pe Wallach IX. Nu a fost exact exilată, dar Arlett a fost încurajată să își facă munca departe de Rossak, căutând candidați care ar beneficia de instruirea Surorilor.

Dintre zecile de misionari, Raquella a avut o atenție deosebită asupra activităților lui Arlett, deoarece Arlett era propria ei fiică. Iar Dorotea, acum Adevărul Împăratului, era fiica lui Arlett, deși Arlett nu știa acest lucru. O pânză complicată de fire ADN...

Astfel, Maica Superioară a simțit că Arlett ar putea fi utilă. Chiar dacă Arlett nu a încercat niciodată Agonia, nu a devenit niciodată o Maică Reverendă, poate că ar putea fi un trimis eficient, neoficial, către Surorile ortodoxe de pe Salusa Secundus. Poate că Arlett ar putea fi primul pas spre vindecarea schismei.

Cu ani în urmă, Maica Reverendă Raquella o trimisese pe Arlett departe când aceasta a refuzat să aleagă binele Surorilor în detrimentul dragostei pentru noul ei copil, Dorotea. Raquella știa că era loială Surorilor, în felul ei, și aproape—*aproape*—o iertase pe Arlett după succesul ei remarcabil în recrutarea talentatei Valya Harkonnen pe Lankiveil.

Dar rănile vechi au fost redeschise când Dorotea a supraviețuit Agoniei și a aflat adevărul despre propria sa linie de sânge din vocile din Alte Amintiri. Arlett nu știa că sora Dorotea era ruda ei pierdută de mult.

fiica … dar Dorotea știa. Poate una dintre vocile ei interioare era cea a propriei sale mame….

Așadar, când Arlett s-a prezentat în fața vechii Maici Superioare în birourile sale din Valahia IX, Raquella a simțit o bucurie neașteptată să o vadă. Totuși, nu avea loc în viața ei aglomerată pentru dragoste, mai ales acum când Fraternitatea era atât de diminuată și timpul ei atât de scurt.

Cu o privire, Raquella a evaluat-o pe Arlett, cu părul închis la culoare, observând că avea silueta înaltă a mamei sale, nasul ridicat și ochii albaștri deschiși. După atâția ani departe, sora misionară se schimbase—dar pregătirea din Fraternitate era atât de adânc înrădăcinată în ea încât nu putea fi niciodată ștearsă. Dacă acest lucru era adevărat pentru toate Surorile, atunci chiar și Dorotea ar putea fi salvabilă.

Arlett a suspinat și s-a așezat în scaunul oferit, dar a rămas t ensionată. „Am văzut atât de multe lumi încât am rămas în urmă cu schimbările de la Frăție. Trebuie să știu ce s-a întâmplat pe Rossak, de ce unele Surori sunt acum în Curtea Imperială în timp ce altele sunt aici.”

Raquella a dat din cap. „Vei primi o informare completă înainte să te trimit în noua ta misiune.”

„Și mi-ar plăcea să aud despre progresul tuturor recruților mei— în special Valya Harkonnen.”

„Odată ce se alătură școlii, acoliții nu mai sunt grija ta.” Raquella a auzit tonul ascuțit din vocea ei și l-a îndulcit, pentru că acesta nu era momentul să o antagonizeze pe Arlett. „Maica Reverendă Valya a plecat la Ginaz pentru a evalua tehnicile de luptă ale Maestrilor Sabiei. Suspectez că până acum a aruncat întreaga școală de luptă în haos.”

Arlett părea ușurată. „Am urmărit-o în luptă împotriva fratelui ei Griffin. Avea un talent grozav chiar și când era tânără și necontrolată. Fără îndoială, le va învăța pe Maestrii Sabiei câteva lucruri.”

„Valya și-a adus sora, Tula, la școala noastră. Fata a arătat promisiuni, dar ne-a părăsit dintr-o problemă personală. O dezamăgire severă.”

O expresie îngrijorată a traversat fața lui Arlett. „Sora este pentru toată lumea, iar recrutarea este mai dificilă decât a fost în trecut. Acolo

sunt atât de multe școli noi pentru cei ambițioși să se alăture, iar a noastră a căzut evident în dizgrație.

„Poate că nu mai suntem în vechiul nostru complex de pe Rossak, dar Împăratul Salvador ne permite să ne continuăm antrenamentul aici. Vom deveni din nou puternici."

Arlett a încruntat din sprâncene. „Sau Surorile ortodoxe de pe Salusa vor deveni puternice. Se pare că Maica Reverendă Dorotea antrenează noi acoliți." Raquella nu a auzit nicio intonație specială în vocea lui Arlett când a pronunțat numele fiicei ei.

„*Aceasta* este adevărata Sororitate," i-a amintit Raquella. S-a ridicat de la birou și a gesticulat pentru ca Arlett să o urmeze într-o casă de instruire unde, așezate într-un cerc pe podeaua rece, Fielle și alte cinci Surori Mentat studiau volume legate de istorii de familie, arbori genealogici și descrieri genetice care datează din Indicii de Împerechere dezvoltați de Vrăjitoarele de pe Rossak.

Văzându-le intrând, Fielle s-a ridicat în picioare, zâmbind în ti mp ce o saluta pe Raquella, oferindu-i lui Arlett abia o privire. Acum că Valya plecase, Fielle părea și mai dornică să o impresioneze pe Maica Superior. „Am colectat și accesat suficiente date acum, Maică Superior, încât avem proiecții Mentat pentru multe generații viitoare - și prevăd o cale glorioasă, pe care o vom urma pentru a crea vârful dezvoltării și conștiinței umane."

„Fiecare plan de reproducere trebuie să aibă un scop final." Raquella a simțit o urmă de speranță. Ea insistase ca aceste femei să facă munca de memorare, deși datele mai cuprinzătoare erau conținute în computerele secrete.

Sora rănită putea începe să devină din nou cu adevărat puternică... dar asta nu ar fi fost suficient pentru Raquella. Înainte de a muri, trebuia să reunească din nou cele două facțiuni și să aleagă un succesor demn. După ce a purtat un viitor atât de greu pe umeri, nu putea aștepta să paseze povara unui lider mai tânăr.

Fielle a continuat: „Nu putem fi siguri ce ne așteaptă, Maică Superioară. Proiecțiile noastre nu arată fețe sau forme, ci doar o imensă

potențial pentru umanitate, în care creăm oameni mult superiori nouă acum.

Arlett fusese departe de școala principală atât de mult timp încât părea alarmată de idee. „Este treaba Fraternității să planifice asta? Ce se întâmplă dacă planurile noastre se întorc împotriva noastră? Nu există un risc?”

Raquella s-a încruntat la comentariul necugetat al fiicei sale. „ Am nenumărate vieți anterioare în minte. Ele mă sfătuiesc, mă ceartă, mă presează. Rareori sunt unanime, dar Alte Amintiri este clar că există un risc și mai mare dacă nu urmăm acest mare plan genetic.” A dat din cap către Fielle, apoi către celelalte Sister Mentats, care se oprise să asculte. „Continuați cu munca voastră.”

Raquella era mulțumită să vadă toate nenumăratele piese ale Fraternității sale lucrând împreună, privind atât de departe în viitor, ca o navă ghidată prin mări furtunoase, dar de o mână constantă pe timonă.

Cum ar putea aceste planuri imense și complexe să progreseze fără ea? Ar ieși vreo voce certăreață din Memoria Altora pentru ca o altă Mamă Reverendă să ofere îndrumare și mai multe detalii? Cine era calificat? Cine avea experiența, maturitatea, temperamentul? Raquella trăise mult prea mult—dacă s-ar fi lăsat să moară cu decenii în urmă, într-o perioadă mai stabilă, poate că noul lider ar fi fost deja experimentat. Dar nu avea un astfel de lux. Oasele îi dureau; corpul îi părea fragil și obosit.

Cei doi cei mai buni studenți ai ei erau Dorotea și Valya. Ar trebui să fie alegerea ei Valya Harkonnen? Ea trecuse prin Agonie singură și se întorsese la școală. Acest lucru în sine arăta o măsură de putere și dedicare pe care ni meni altcineva nu o putea egala. Valya era profund dedicată lui Raquella, deși temperamentul ei provoca adesea conflict, mai degrabă decât să-l rezolve. Tânăra era intensă și ambițioasă, dar nu avea înțelepciunea pe care o cerea o Mamă Superioară. Totuși, acum, ca Mamă Reverendă, Valya avea nenu mărate generații de amintiri în interiorul ei, generații de sfaturi înțelepte.

Dorotea, totuși, și-a trădat loialitatea fundamentală față de Frăție, transformând o diferență filozofică într-una personală. Ancestralul

amintirile i-au dezvăluit cum Raquella l-a separat cu forța pe Arlett de bebelușa Dorotea. Era acesta un motiv suficient pentru a-și expune surorile la represalii imperiale? Sau, aruncându-se în brațele Împăratului, avea o viziune dureroasă, dar vizionară, despre cum să păstreze măcar unele dintre învățăturile Surorilor, chiar sub nasul Împăratului? Ce s-ar fi întâmplat dacă Dorotea a făcut, de fapt, lucrul corect?

Raquella nu știa, dar dacă ar putea cumva să co-opteze Ordinul Surorilor Salusane în al ei și să reunească cele două facțiuni, atunci ar putea fi mulțumită. Ce s-ar întâmpla dacă alegerea Doroteei ca succesoare ar vindeca ruptura?

În timp ce nisipul rămas al vieții ei se scurgea prin clepsidră, Raquella Berto-Anirul se simțea din ce în ce mai tentată să se alăture vocilor din capul ei. Ar putea deveni parte din Memoriile Alte, marea vieților trecute.

Dar încă nu. Nici ea, nici rasa umană nu își puteau permite să plece prea devreme.

Raquella știa ce avea de făcut. Pe măsură ce ea și Arlett ieșeau din sala de predare în dimineața rece și gri, Maica Superioră s-a întors către fiica ei. „Vreau să te duci la Salusa Secundus. Inițiază o conexiune secretă cu sora Dorotea pentru a putea rezolva diferențele noastre.”

Arlett a fost surprinsă. „Ea este Adevărul Împăratului. De ce m-ar asculta, Maică Superioră? Mă îndoiesc că știe cine sunt.”
Raquella a acoperit un zâmbet mic. „Va ști cine ești. Ai încredere în mine. ”

Arlett părea perplexă, dar s-a îndreptat, pregătită să înceapă misiunea ei. „Și ce ar trebui să-i spun?”

„Această schismă a cauzat prea multă daune. Fii legătura mea și îmblânzește-i inima față de mine. Roag-o să vină la Valahia IX și să vorbească cu mine—înainte să fie prea târziu.”

Arlett părea surprinsă. „Înainte să fie prea târziu, Maică Superior? Ce vrei să spui?”

„Informeaz-o că nu mai am mult de trăit. Ea este o Spunătoare a Adevărului și va ști că nu minți. Spune-i că vreau să vorbesc cu ea înainte de sfârșit.”

Oamenii de succes își sortează prioritățile și acționează în funcție de ele, în timp ce cei nereușiți văd doar o ceață de haos.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, instrucțiune pentru stagiarii de afaceri

În lupta corp la corp, Valya Harkonnen a găsit doar o adevărată potrivire pentru abilitățile ei—fratele ei Griffin, iar el era mort.

De fiecare dată când practica lupta acum, de fiecare dată când trecea prin mișcările ei letale, dar grațioase, își amintea ce i-au î nvățat unul pe celălalt ea și fratele ei. Mai recent, în timpul antrenamentului Tulei, sora ei a arătat o avansare rapidă, aproape luptând la nivelul Valyei. Dar Tula nu era o potrivire pentru Valya, așa cum fusese Griffin. Ea și fratele ei împărtășiseră ceva indefinibil, își salvaseră viețile unul altuia și fuseseră foarte apropiați.

Poate că Valya va avea acea conexiune cu Tula într-o zi, după ce sora ei a avut sânge Atreides pe mâini….

Pentru celălalt său scop, avansarea Surorilor, ea va continua să instruiască Surorile de pe Wallach IX. Înarmate cu antrenamente musculare și reflexive specializate pentru a le oferi un control superior asupra corpurilor lor, precum și cu alte abilități de luptă, Surorile vor deveni luptătoare formidabile.

Dar mai întâi, Valya intenționa să dobândească și mai multe abilități de ale ei.

Școala Ginaz a fost înființată în timpul Jihadului Serenei Butler. De mai bine de un secol, maeștri ai sabiei pricepuți au provocat o mare distrugere asupra mecurilor de luptă și roboților de luptă. Acum, mult după înfrângerea mașinilor gânditoare, Ginaz producea în continuare cei mai buni maeștri ai sabiei din Imperiu.

Unii au lucrat ca mercenari pentru case nobile; mulți au susținut credința în mișcarea Butleriană, deoarece un adevărat Maestru al Sabiei nu avea nevoie de tehnologie avansată, ci doar de o sabie și de abilitatea de a o folosi.

În prima zi de instruire pe Ginaz, Valya a purtat un costum de luptă alb fără mâneci. În acea dimineață, într-una dintre colibele simple și deschise unde dormeau studenții, un asistent îi legase o bandană neagră în jurul capului. Asistentul, un bărbat în vârstă care nu își finalizase niciodată pregătirea, dar rămăsese la școală, se numea Rissar. Înainte de a o trimite pe terenul de antrenament, se uitase la ținuta Valyei, îi dăduse din cap cu un zâmbet. „Ești îmbrăcată ca Jool Noret, fondatorul școlii. Acum dovedește că ești demnă de acea îmbrăcăminte."

Rissar a spus același lucru fiecărui alt student în timp ce pregătea bentițele lor și le fixa săbii scurte de antrenament la brâu. Apoi, bătrânul a trimis candidații să stea pe un promontoriu stâncos deasupra mării, cu fața întoarsă de la apă. „Rămâneți complet tăcuți. Și așteptați."

Transpirând în căldura tropicală a insulei de antrenament, Valya stătea cu ceilalți studenți. În timp ce așteptau instructorul, ea s-a gândit la luptătorii legendari care fuseseră aici înaintea ei. De îndată ce Valya va încorpora tehnicile lor cu abilitățile pe care le-a dobândit ca Mamă Reverendă, ar putea fi mai formidabilă decât eroii din Ginaz—și au fost mulți. Cu abilitățile ei deja perfecționate și talentele naturale, se aștepta să avanseze rapid aici.

În timpul pauzei lungi și neliniștite, Valya a avut timp să studieze ceilalți studenți care stăteau în soare: patru femei (inclusiv ea) și zece bărbați, unii anxioși, alții calmi, toți întrebându-se când va începe lecția. Valya a suportat întârzierea, deranjată că școala îi pierdea timpul. Vrea să învețe tot ce poate și să se întoarcă la Wallach IX cât mai repede posibil.

O briză caldă de ocean a suflat șuvițe de păr închis în jurul feței ei, deși banda de cap a ținut cea mai mare parte a acestuia la loc. Mereu vigilentă, a păstrat o privire peste umăr, în caz că cineva ar urca pe stânci. A început să

suspect că instructorul ar putea face un fel de intrare dramatică și să sară în mijlocul lor.

În timp ce își evalua în tăcere însoțitorii, a observat că unii dintre ei făceau același lucru cu ea. La capătul îndepărtat al liniei, un bărbat mic și zvelt privea drept înainte, fără să miște un mușchi. Banda de pe cap, costumul de luptă și sabia în teacă erau la fel ca ale tuturor celorlalți, dar el le purta diferit; postura lui era mai pregătită, de parcă știa ceva ce ei nu știau. Se presupunea că toți cei paisprezece studenți erau la fel de bine pregătiți pentru antrenament, dar Valya s e întreba dacă acesta avea deja unele antrenamente la școală, sau—

Încălcând instrucțiunile lui Rissar, ea a rupt formarea și a mers spre el, întâlnind privirea lui constantă, cu ochi albaștri. Avea o gură mică și un nas lat; ea a observat o cicatrice palidă pe o obraz. „Ai fost în luptă înainte."

„Și tu la fel," a răspuns el cu o voce înaltă, atât amuzat, cât și interesat. „Îmi pot da seama după modul în care te miști și modul în care îți observi împrejurimile." Ea avea toate informațiile de care avea nevoie. „Ești instructorul nostru."

În timp ce ceilalți studenți au reacționat cu surprindere, bărbatul i-a oferit un zâmbet subțire. A făcut o mișcare rapidă spre dreapta și a sărit în jurul ei, în timp ce ea a intrat într-o postură defensivă și s-a întors să-l înfrunte.

A aterizat pe vârful picioarelor, dar nu a atacat. În schimb, s-a întors spre linia de studenți. „Sunt Maestrul Placido. Aveam doar zece ani când Școala de Sabie m-a acceptat, iar în ultimii nouă ani am acumulat o mulțime de experiență. Intenționez să vă ofer o mică parte din ea — dacă sunteți pregătiți."

Cu o mișcare bruscă, și-a desfăcut sabia subțire, apoi a aruncat-o sus în aer și a prins-o de mânere, înainte de a o aluneca lin în teacă. Valya nu a fost impresionată de acrobații; era doar o vanitate, eficientă pentru a intimida un adversar mediu sau o clasă de studenți neexperimentați, dar Valya ar fi putut să-l dezarmeze cu ușurință în timp ce se lăuda.

Ea s-a întors în formație, luând intenționat locul unde stătuse Maestrul Placido cu câteva momente în urmă. El părea amuzat de comportamentul ei, dar ea nu era amuzată de al lui. Ea și-a folosit tehnicile de antrenament și observație pentru a-i măsura mișcările, atitudinile și abilitățile, astfel încât să-l poată înfrunta.

„Numai unul dintre voi s-a dovedit suficient de observator pentru a observa că eram diferit", a spus el. „Înfrângerea unui adversar depinde de mai mult decât de abilitatea ta de a manevra o armă. Orice luptă începe cu o evaluare precisă a adversarului tău, pentru a determina slăbiciunile și punctele forte."

Placido a mers pe linia studenților, oprindu-se în fața fiecăruia, dar a ignorat-o pe Valya. Încerca să o irite? Ea a făcut un efort să-și controleze emoțiile.

„Împărțiți-vă în perechi și demonstrați-vă abilitățile de luptă unul împotriva celuilalt, astfel încât să pot evalua de unde ar trebui să înceapă această clasă. Folosiți-vă săbiile sau nu, după cum preferați."

Valya a fost asociată cu un bărbat înalt, de treizeci de ani, care s-a identificat ca fiind Linari. Putea să-și dea seama din modul în care se mișca și din construcția sa musculară că a mai fost în lupte înainte, dar probabil că au fost bătaie; se baza pe forță și intimidare mai degrabă decât pe finețe. Linari avea o expresie disprețuitoare în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt; amândoi și-au păstrat săbiile în teacă. Valya știa că nu va avea nevoie de a ei, iar Linari refuza să-și scoată a lui dintr-o chestiune de mândrie.

În timp ce ea și adversarul ei rămâneau precauți, evaluând, a auzit alți studenți luptându-se sau lovindu-se unii pe alții. Nu și-a îndepărtat privirea de la Linari. Când a decis că i-a dat suficient timp, Valya s-a aruncat spre dreapta și a sărit pentru a-l lovi pe Linari cu un pumn în tâmplă, lăsându-l uimit suficient de mult pentru a putea să se aplece și să alunece în jurul lui. L-a lovit la genunchi din spate și l-a trimis să cadă pe suprafața stâncoasă.

Pe măsură ce Linari s-a ridicat în picioare, expresia lui s-a schimbat de la arogantă la respect. „Mișcare bună", a spus el, cu un zâmbet cu dinți. „Îți mulțumesc că mi-ai învățat-o."

După fiecare luptă, Maestrul Placido a schimbat perechile, iar Valya s-a dovedit rapid a fi luptătoarea de elită din clasă. În fiecare caz, ea și-a învins adversarul cu suficientă reținere pentru a preveni rănirea, deși ar fi putut ușor să-i omoare sau să-i incapaciteze pe fiecare dintre ei.

Placido o observa, o măsura. Părea să știe că Valya se abținea. Pe măsură ce ea înfrunta un coleg după altul, Placido și ceilalți studenți s-au adunat în jur pentru a privi. Valya s-a întors de la ultimul student învins, care se apleca, gâfâind, și apoi a stat cu demnitate în fața instructorului tânăr, evaluându-l din nou. Banda ei întunecată era umedă de transpirație, dar nu se simțea obosită. O briză de la mare îi răcorea pielea. A auzit valurile, mișcarea pașilor din jurul ei, foșnetul hainelor și înfășurarea săbiilor—și șoaptele admirative ale studenților.

„Poate că ai dori să instruiești această clasă?” Corpul lui Placido era rigid, gura lui o linie strânsă, o mână aproape de mânerul sabiei sale înfășurate.

„I-am instruit. Și acum aș dori să te instruiesc și pe tine, Maestre Placido.” Unii dintre studenți au răsuflat uimiți; alții au privit în tăcere atentă.

Placido a zâmbit. „Sunt întotdeauna dornic să învăț.” Cei doi s-au confruntat și au început dansul de luptă. Valya și-a menținut genunchii ușor îndoiți, mâinile și brațele relaxate și în fața ei, observând fiecare mișcare a lui.

Chiar și pe măsură ce tensiunea creștea în aer, Maestrul Sabiei continua să le vorbească celorlalți. „Observați controlul ei precis al mușchilor și modul în care ochii ei absorb împrejurimile. Ea extrage informații din fiecare simț disponibil, ceea ce îi permite să se adapteze la schimbările din situația de luptă.”

Valya s-a gândit să atace, apoi a decis să nu o facă, pentru că Placido s-ar fi așteptat să facă asta. El a dat un semn slab din cap când a recunoscut ce făcea ea.

„Se întreabă ce pot face”, a anunțat Placido celorlalți. „Asta e bine. Observați că agresivitatea ei anterioară s-a schimbat și ac um este într-o stare defensivă, de a aștepta și a vedea.”

Într-o manevră fulgerătoare, el a făcut o roată în loc să meargă, devenind un blur în timp ce continua să o învârtă, uneori pe mâini, uneori pe picioare, uneori alunecând pe lângă ea. O sabie scurtă a apărut brusc în mâna lui, iar Valya și-a dat seama că o luase din *teaca ei*, ca un hoț de buzunare acrobatic. Când a încetat să se miște, Placido avea câte o sabie în fiecare mână. A lăsat ambele arme pe stânci cu un zgomot metalic.

Valya s-a întors, încă alertă, tocmai când el a devenit din nou un blur în mișcare. A simțit o împingere puternică în zona mijlocului care i-a tăiat respirația și a făcut-o să se prăbușească în genunchi. Când a ridicat privirea și s-a uitat în jur, el nu mai era acolo. Linari și câțiva alți studenți s-au grăbit la marginea prăpastiei, privind în jos.

Recuperându-și respirația, forțându-se să-și controleze corpul, Valya s-a ridicat în picioare și a înfruntat ecourile durerii. Departe, jos, l-a văzut pe Maestrul Placido sărind pe plaja de la baza stâncii.

„Trebuie să-i fie frică de mine”, a spus ea, stârnind râsul celorlalți.

La câteva momente după, Placido s-a întors, după ce a escaladat stânca dintr-o altă parte, și s-a prezentat, fără să respire greu deloc. S-a confruntat cu Valya. „Mai ai multe de învățat, dar te găsesc interesantă.”

Valya a avut grijă să mențină o postură nonamenințătoare, cu brațele încrucișate pe piept. „Și eu te găsesc interesant. Poate că pot învăța de la Maestrii Sabiei, până la urmă.”

Evaluarea lui asupra ei a fost mai profundă decât se aștepta. „Ai foc în ochi. Există cineva pe care vrei să-l omori. Nu eu, sper.”

„Nu ești tu, Maestre.”

El a continuat să o fixeze cu privirea. „Antrenamentul de maestru al sabiei nu este conceput pentru a crea asasini.”

Ea a evitat un răspuns direct. „Nu am nicio vendetă împotriva colegilor mei, dar trebuie să mă lupt cu ei ca parte a lecțiilor noastre. În timp ce mă antrenez, găsesc util să mă gândesc la cineva pe care îl disprețuiesc, astfel încât să îmi pot ridica abilitățile la un nivel mai înalt.”

Placido a dat din cap ușor. „O tehnică neobișnuită, dar o folosești eficient.” S-a uitat la ceilalți cursanți. „Pentru cei dintre voi care aveți ură de oferit, poate doriți să faceți la fel, păstrând secretul identității dușmanului vostru. Voi vă voi învăța metode de luptă, iar voi le puteți personaliza în funcție de abilitățile și nevoile voastre. Și urile.”

Fiecare persoană are o dorință puternică de a se întoarce acasă. Mergem acolo pentru a găsi sens în viețile noastre, chiar dacă amintirile noastre despre casă sunt pline de tristețe.

—VORIAN ATREIDES, jurnale private

Lankiveil era acum în spatele lui, iar uneori Vorian Atreides se întreba câte mile—câte ani-lumină—a călătorit în timpul lungii sale vieți. Apoi, poate că nu voia să știe. Ar fi fost doar un număr, iar amintirile tuturor acelor locuri, toate acele călătorii, contau mai mult decât distanțele parcurse.

După ce a aranjat să ofere linia financiară de care Casa Harkonnen avea nevoie pentru a-și consolida poziția, Vor a călătorit din nou, rătăcind din loc în loc. Și-a cumpărat propriul bilet, nu a atras atenția asupra sa și a traversat Imperiul într-un salt lent până când, în cele din urmă, s-a regăsit înapoi pe frumosul Caladan. Deși și-a luat timp să ajungă acolo, chiar și acum nu era sigur că se simțea pregătit să se întoarcă. *Caladan …*

Vor a îndurat mai mult de două secole de a fi smuls din rădăcini și de a se muta, de a lăsa oameni de care îi păsa, privind cum Timpul îi fură soțiile, iubitele, copiii, nepoții și prietenii. Din autoapărare, a încercat să nu se apropie prea mult de nimeni, dar din umanitatea sa, adesea a eșuat. Uneori, a lăsat persoanele dragi din voința sa, dar prea des evenimentele l-au forțat să plece—cum ar fi atunci când a plecat de la Mariella și familia lor de pe Kepler. Și cu atât de multe decenii în urmă, a părăsit și Caladan.

De-a lungul anilor au fost războaie, politică și moarte—prea multă moarte. Prin toate acestea, Vorian Atreides era încă în viață. Pentru prima dată, el

mergea în direcția opusă, îndreptându-se înapoi către un loc unde cunoscuse odată dragostea și unde încă simțea rădăcini adânci, în ciuda timpului îndelungat petrecut departe.

Bijuteria albastră a lumii oceanice din Caladan îl chema din feroneriile feroneriilor care l-au adus din orbită. Prin vălul de nori, Vor a identificat continentele majore. Își amintea viața sa acolo cu Leronica și cei doi fii ai lor. Estes și Kagin nu fuseseră niciodată apropiați de tatăl lor, resentind stilul său de viață îndepărtat și distant. El alesese să își dedice viața Jihadului nesfârșit, mai degrabă decât să se stabilească într-o casă mică pe malul mării. Leronica a înțeles asta, dar Estes și Kagin nu au înțeles niciodată. Toți erau acum de mult morți, dar Vor se gândea la nepoții pe care nu îi întâlnise niciodată și la strănepoți, o întreagă linie extinsă Atreides pe Caladan. Îl făcea trist că nu făcea parte din ea.

Odată, fusese fericit pe Caladan, cel puțin la fel de fericit cât fusese pe Kepler. Sperase că ar putea recaptura o parte din asta acum. Viața majorității oamenilor era prea scurtă pentru a-și ispăși toate lucrurile de care regretau, dar Vorian Atreides avea mult mai mult timp decât alți oameni și voia să-l petreacă compensând pentru ceea ce făcuse greșit. Se îndoia că Harkonnenii ar avea vreodată altceva decât gânduri pline de ură față de el, și putea trăi cu asta - era un preț pe care trebuia să-l plătească. Îi ajutase, totuși, indiferent dacă ei știau sau nu.

Acum era într-o nouă misiune, întorcându-se asupra unei alte părți a trecutului său. Nu întâlnise niciodată niciunul dintre membrii familiei sale rămase pe Caladan. Poate că ar putea revendica o familie aici.

* * *

ÎN MOMENTUL ÎN CARE a văzut țărmul stâncos al Caladanului și capetele de pajiște, totul părea confortabil și familiar. Pe măsură ce își făcea drum pe un cărăruie uzată de picioare către satul de pescari unde petrecuse atât de mulți ani, acest loc i se părea potrivit. Avea nevoie să fie aici, avea nevoie să se ocupe de chestiuni care erau cu mult întârziate.

Calea se desfășura de-a lungul vârfului unei stânci abrupte, cu oceanul întinzându-se spre orizont. Purta o geantă de voiaj cu lucruri personale, Vor s-a oprit să inhaleze aerul sărat. Marea de un albastru-verde arăta ca un lac liniștit, dar în depărtare a văzut nori care se mișcau rapid pe marginea unui front atmosferic.

Cu mai bine de un secol în urmă, în timp ce era într-o misiune de recunoaștere pentru Jihad, o întâlnise pe Leronica într-o tavernă și fusese cucerit de personalitatea ei jucăușă și frumusețea ei. Nu putea uita niciodată fața ei în formă de inimă, ochii ei căprui care dansau sau cum o alesese din mulțimea localnicilor. Ea strălucea ca o lumânare în întuneric.…

Acum, cu un oftat melancolic, a continuat spre oraș, oprindu-se pentru un moment să privească o statuie la marginea acestuia, care îl înfățișa *pe el* ca Suprem Comandant al Armatei Jihad într-o poziție eroică, privind în depărtare. Dar erau inexactități în statuie. Uniforma era complet greșită, iar fața nu semăna deloc cu a lui Vorian, având un nas prea lat și un bărbie prea proeminentă. Era, de asemenea, o statuie a unui bărbat mai în vârstă, nu a bărbatului în aparentul său treizeci de ani care conducea forțele militare umane spre victorie împotriva mașinilor opresive.

Pe măsură ce a ajuns pe strada principală care se întindea de-a lungul apei, Vor a văzut bărci de pescuit îndreptându-se spre port înainte de furtună. A privit echipajele cum asigură bărcile și descarcă echipamentele și încărcăturile, ajutați de localnici care alergau la marginea apei pentru a ajuta.

O pereche de pescari cu părul cărunt își făceau drum pe docul principal și pe o stradă cu piatră cubică unde stătea Vor, privind. I-a salutat. „Sunt nou în oraș. Puteți recomanda un loc unde să stau?”

„Cu sau fără dăunători?” a spus cel mai în vârstă, un bărbat cu barbă căruntă și o pălărie de lână întunecată. Companiona sa, un bărbat înalt îmbrăcat cu un pulover gros, a râs.

„Preferabil fără,” a răspuns Vor cu un zâmbet pregătit.

„Atunci nu sta pe nicăieri pe aici.”

„Încearcă Hanul lui Ackley,” a sugerat bărbatul mai înalt. „E destul de curat, iar vechiul Ackley face o tocană de pește grozavă. Bere de alge bună, de asemenea. Ne îndreptăm în acea direcție noi înșine dacă ești nerăbdător să cumperi o rundă.”

„Nu sunt anxios, dar sunt dispus—dacă vine cu o conversație?”

Vor i-a însoțit la o clădire veche, proaspăt vopsită, cu un semn din lemn care se legăna în rafalele de vânt. După ce s-a cazat într-o cameră mică la etajul al doilea, s-a întors în sala principală pentru a se alătura celor doi pescari la o masă din colț, cumpărându-le runda promisă de bere.

„Nou pe coastă, sau nou pe Caladan?” a întrebat bărbatul cu barbă, al cărui nume era Engelo. Avea o voce fumurie și a terminat rapid pintul.

„Niciuna, doar că nu am mai fost aici de mult timp. Călătoresc, căutând rude îndepărtate. Știe cineva dintre voi de vreun Atreides?”

„Atreides?” a întrebat bărbatul înalt, Danson. „Cunosc un pescar pe nume Shander Atreides, și are câțiva tineri care locuiesc cu el—nepoți, am auzit, deși nu sunt sigur care le sunt numele. Amândoi băieții lucrează pentru Agenția de Patrulare Aeriană, făcând misiuni de căutare și salvare pe mare.”

Engelo a sorbit berea lui. “Shander Atreides locuiește pe coastă la câțiva kilometri distanță, într-o casă mare pe o golfuleț privat. Nepoții lui sunt Willem și Orry — Danson știe asta, dar se face că nu știe.”

Danson a mirosit, luându-se puțin de ofense, apoi a râs. “Familia Atreides are bani, i-a câștigat în afacerea de pescuit după ce un ruda îndepărtată le-a trimis o sumă de bani pentru a începe.”

“Banii au venit de la cel mai faimos erou al Jihadului,” a spus Engelo. “Vorian Atreides.”

Vor și-a ascuns zâmbetul. Îi plăcea să audă că banii lui au fost folosiți bine.

“Shander este un om bun, conduce o afacere de reparat plase acum — îi place să fie ocupat, chiar dacă a investit bine. A luat cei doi băieți după ce părinții lor au fost uciși într-un uragan.”

Danson a preluat povestea, ca și cum ar dori să dovedească că nu este chiar atât de prost. „Tragedia s-a întâmplat acum unsprezece sau doisprezece ani. Willem tocmai a împlinit optsprezece ani, iar Orry are douăzeci—dar Willem este cel care arată mai în vârstă și se comportă mai matur. Tineri drăguți și politicoși, amândoi. Am auzit că Orry urmează să se căsătorească în curând, o poveste de dragoste f ulger cu o fată din interior.”

„Mulțumesc.” Încântat că deja avea o pistă de urmat, Vor a plătit și a lăsat o bere neterminată pe masă. Era nerăbdător să-și întâlnească rudele. Shander, Willem și Orry erau fără îndoială descendenți ai lui Estes sau Kagin. Se simțea rușinat că nu știa detalii despre viețile lor. Dar asta se va schimba.

Engelo l-a strigat, „Spune, nu ne-ai spus niciodată numele tău.”

Vor s-a comportat de parcă nu a auzit în timp ce urca scările spre camera sa închiriată. Folosise unul dintre aliasurile sale când s-a înregistrat, dar intenționa să dezvăluie cine era cu adevărat descendenților săi, iar apoi vestea s-ar răspândi cu siguranță. Era prins între dorința de a păstra anonimatul de care se bucurase atât de mult timp și dorința de a se reuni cu familia sa de pe Caladan.

Stând în camera lui, s-a gândit cât de multă istorie a trecut de când a vizitat ultima dată această planetă - și cât de puțin s-a schimbat aici. A deschis fereastra pentru a lăsa să intre brizele răcoroase și a privit spre satul accidentat. Cu mult timp în urmă, a avut mulți ani frumoși aici - aducând captura proaspătă, împărtășind momente bune cu familia și prietenii, supraviețuind furtunilor pe mare. *Trăind viața.* Părea că a fost cu atât de mult timp în urmă, parțial un vis. Pe măsură ce timpul a trecut, amintirile lui s-au estompat. În memoria plină a lui Vor, fețele erau neclare, dar cel puțin personalitățile erau mai strălucitoare. Îi era dor de toți acei oameni pe care îi cunoscuse aici, dar ei erau de mult, de mult plecați.

A auzit o bătaie ascuțită la ușa camerei sale și a simțit cum i s e accelerează pulsul. Era alert pentru pericol, întrebându-se dacă cineva l-a vânat. Sau poate că era doar gazda cu o întrebare inofensivă. A deschis ușa, zâmbind de parcă ar întâmpina un vechi prieten pe care îl aștepta, dar pregătit pentru orice.

Un bărbat mai în vârstă stătea în fața lui; purta haine de l ucru păcătoase și își lega părul său zbârlit și gri într-o coadă de cal. Ceva la el părea familiar… poate nasul patrician sau ochii gri adânci cu o sclipire de inteligență jucăușă.

„Sunt Shander Atreides”, a spus el. „Gazda a trimis un mesaj că te-ai întrebat despre mine. Nu știu de ce aș fi suficient de interesant pentru ti ne încât să cumperi runde de bere din alge pentru informații, totuși….”

Au coborât la bar, iar Vor nu putea să-și stăpânească zâmbetul. „Voi cumpăra o a doua rundă dacă vorbești cu mine puțin mai mult. Am o poveste să-ți spun, deși mă îndoiesc că o vei crede.”

„Am auzit o mulțime de povești incredibile,” a spus Shander. „Dar voi lua acea bere de alge.”

Cei doi bărbați au petrecut ore întregi la masa lor discutând, încercând să descurce pânza complicată a relației lor. Vor a încercat să urmărească generațiile, urmând părinții și bunicii lui Shander înapoi la propriul său fiu Kagin, și aflând că Willem și Orry proveneau din linia care descindea din Estes.

Chiar și după ce și-a dezvăluit adevărata identitate lui Shander, Vor a simțit un sentiment de serenitate în legătură cu mărturisirea sa. Pescarul bătrân a râs și a refuzat să-l creadă la început, dar pe măsură ce Vor a spus din ce în ce mai multe povești, mult după miezul nopții, Shander a început să-și schimbe părerea.

„Ești cu adevărat Vorian Atreides?” a spus el, cu o ușoară slăbire a cuvintelor. „*The* Vorian Atreides?”

„Așa sunt. Nu acorda atenție feței de pe acea statuie de afară din oraș. Detaliile nu sunt chiar exacte.”

„Nu m-am gândit niciodată la asta, doar am presupus că trăsăturile erau corecte. Trebuie să recunosc, arăți mult mai mult ca mine decât arată acea statuie.”

Întinzându-se peste masă, Vor a prins brațul muscular al pescarului. „Suntem Atreides din cap până în picioare, amândoi.”

Privirea lui Shander s-a ascuțit. „Cred că spui adevărul.”

„De obicei, nu spun nimănui cine sunt. Am lucrat la diverse locuri de muncă în Imperiu sub nume false, chiar m-am înregistrat la această han sub un alt nume.”

„Și trebuie să te verifici din această han,” a spus Shander. „Vino să stai cu mine și băieții în casa mea. Avem destul loc.”

„Nu încă.” Vor a dat din cap cu hotărâre. „Nu vreau să intru peste voi și, în plus, sunt un tip independent. Pot fi greu de suportat.”

„Ah, doar spui asta, Vor. Niciodată nu am întâlnit un bărbat pe care să-l plac mai mult decât pe tine, și pot să-mi dau seama de asta imediat.”

Vor a zâmbit. „Dă-mi timp și te voi câștiga. Mulțumesc pentru oferta generoasă, dar nu, voi rămâne la han pentru moment. Am destui bani. Știi că am, pentru că ți-am trimis miza pentru a-ți începe afacerea de pescuit.”

„Asta a fost cu decenii în urmă!”

Vor doar a dat din cap.

„Atunci casa mea este cu adevărat a ta. Sau cel puțin, ai o ipotecă pe ea.”

„Nu, Shander, ai câștigat casa. Orice bani am sunt pentru familia mea, iar asta te include pe tine. Dacă lucrurile merg bine pentru mine aici, îmi voi construi propriul loc. Dar mai întâi să vedem cum decurg lucrurile.”

Îmi țin ochii deschiși și observ. Și când mă uit în inimi și suflete, văd răul mult mai des decât văd binele—pentru că știu exact ce să caut.

—SISTER WOODRA, Adevărul pentru Manford Torondo

Când nava de aprovizionare VenHold a sosit la Baridge, punând capăt embargoului, însoțită de aplauze și strigăte de bucurie, Anari Idaho era deja acolo, așteptând cu loialii săi Butlerieni.

Anari și o sută de voluntari sosiseră cu o zi întreagă mai devreme pe nava EsconTran, grăbindu-se spre Baridge înainte ca Venport Holdings să poată livra o încărcătură umflată de recompense și mită pentru cei slabi de înger. A venit neobservată, spunând luptătorilor săi Butlerieni să rămână tăcuți. Aceștia purtau haine normale de Baridge, din țesături filtrante care ofereau o oarecare protecție împotriva radiației solare.

În timpul embargoului VenHold, Manford și-a menținut contactele cu rezidenții din Baridge care erau dedicați cauzei sale. Marea parte a populației planetare a rămas fidelă angaja mentului lor, chiar dacă diaconii slabi s-au lăsat tentați de Venport. Anari știa cine erau cei loiali și s-a mișcat pe furiș prin oraș, organizându-i pentru a întări forța pe care o adusese cu ea. Nu a luat legătura cu diaconul trădător Kalifer, pe care îl disprețuia pentru că fusese sedus de tentația luxurilor importate.

Localnicii erau încântați să o vadă pe Anari, bucuroși că cineva era acolo să le spună cum ar trebui să reacționeze, acum că liderii lor au cedat sub presiune. Da, oamenii din Baridge aveau nevoie de unguente medicale.

și tratamentele pentru cancer din cauza creșterii ciclului solar, dar mai presus de orice altceva aveau nevoie de *credință.*

În prima ei noapte pe Baridge, Anari s-a întâlnit în secret cu un grup de bază de adevărați susținători. Au vorbit sub cerul deschis, deoarece noaptea era cel mai sigur moment pentru a ieși afară, când fluxul de radiații era diminuat. Deasupra, aurorele arătau ca niște eșarfe tăcute de foc, culori strălucitoare drapate peste întuneric.

Mulți dintre credincioși i-au arătat leziunile de pe piele pe care le-au suferit după ce VenHold le-a tăiat în mod criminal proviziile medicale; unii au prezentat creșteri canceroase pe fețele, nasurile și brațele lor, pe care le purtau ca pe niște insigne de onoare. Văzând ce suportau acești oameni, Anari i-a admirat pentru că nu au ascultat promisiunile mătăsoase ale lui Josef Venport și ale doctorilor săi Suk.

Anari a vorbit cu o intensitate care cerea atenție. „Mi-aș dori ca Dumnezeu să forțeze pe toată lumea să facă lucrul corect, și atunci nu ar trebui să fim atât de vigilenți.” A dat din cap. „Este atât darul, cât și blestemul umanității că suntem lăsați să ne facem propriile decizii—chiar și cele greșite. Și Deaconul Kalifer a făcut alegerea greșită aici, ceea ce ne obligă să facem lucrul corect și să-l pedepsim. Mai important, trebuie să distrugem Venport Holdings. Dacă tăiem limba șarpelui, atunci bărbați slabi ca Deaconul Kalifer nu vor auzi cuvinte tentante. Astfel, salvăm pe alții de nebunia lor.

„Am putea să-l răpim pe Deaconul Kalifer acum,” a spus liderul local al adepților dedicați ai lui Manford. „*Asta* ar preveni acceptarea livrării de la VenHold.”

„Nu, el este dincolo de salvare”, a spus Anari. „Mai bine să răspândim vestea printre credincioși. Am adus o sută de luptători, dar ne vor mai trebui o mie pentru a ne îndeplini obiectivul.”

Liderul local avea o leziune purpurie, în formă de S, sub ochiul său stâng. A strâmbat din ochi. „Ce ai în minte?”

„Vreau să întind o capcană pentru acel vas.”

* * *

DEOARECE PRIMUL planetă Butleriană care a renunțat la angajamentul antitehnologiei lui Manford a fost un moment important, Directorul Venport a dorit ca nava de marfă să sosească cu o mare fanfară. Toată lumea trebuia să-l vadă pe Deacon Harian rupând acordul și „reîntregindu-se societății civilizate."

Sigilat într-un rezervor de la bord, Navigatorul—Royce Fayed—interacționa strâns cu echipajul care opera motoarele foldspace. Abilitatea lor era suficient de precisă încât nava VenHold să apară în cer direct deasupra orașului, ca prin magie, cu un tunet de aer dislocat.

Sigiliul Flotei Spațiale VenHold era proeminent pe corpul navei. Pe măsură ce nava se cobora spre vasta piață a orașului, oamenii se îndepărtau pentru a crea o zonă de aterizare. Ușile mari de marfă s-au deschis, iar nave mai mici au zburat afară pentru a se dispersa prin oraș cu provizii medicale, articole de lux și melange.

Anari a privit, maxilarul ei durând din cauza dinților strânși.

Deacon Kalifer a pregătit difuzoare înalte pentru eveniment, iar acum apărea în fruntea mulțimii pentru a-l întâmpina pe VenHold spacefolder. Anari l-a observat pe bărbat în timp ce se urca pe o platformă de vorbire și îl urăște pentru slăbiciunea lui. Oamenii ignoranți pot fi iertați pentru greșelile lor, dar Kalifer era un *deacon* butlerian, îndoctrinat în adevăr, un om care cunoștea pericolele și iluziile tehnologiei, totuși și-a schimbat loialitatea și a trecut de partea dușmanului. Anari nu putea înțelege de ce. Oare sufletul lui însemna atât de puțin pentru el?

Vocea lui Kalifer a rezonat prin difuzoare. „Aud strigătele voastre de durere. Știu cât suferiți."

Anari se simțea rece pe dinăuntru. Ce știa acest om despre suferință? Încă arăta plin și palid. În fiecare zi, când avea grijă de Manford, era martoră la hotărârea liderului de a continua să lupte în ciuda rănilor sale crude, în ciuda pierderii picioarelor. Se gândea la sutele de mii — *milioane*— de oameni care s-ar alinia pentru a-și da viața pentru el.

Diaconul trădător și-a ridicat mâinile. „Am făcut ce era necesar pentru a ne salva. A m obținut proviziile de care avem atât de disperat nevoie, iar acum Baridge va

supraviețuiți și prosperați. Reafirm că nu vom folosi niciodată mașini de gândire—dar asta nu înseamnă că trebuie să ne întoarcem la mizeria medievală. Manford Torondo cere prea mult. Datorită acestui acord, putem fi cu toții fericiți, sănătoși și productivi. Vom crea propria noastră nouă epocă de aur.

Pe măsură ce navele de marfă mai mici își deschideau ușile și muncitorii de la VenHold aruncau cutii cu provizii foarte necesare, oamenii aclamau, deși Anari a auzit un ton de neliniște. Nu toată lumea de aici era convinsă. Mai mult de o mie dintre credincioșii lui Manford erau împrăștiați în mod subversiv printre mulțime, așteptând semnalul ei.

Sub cerul strălucitor, îmbibat cu radiații solare care filtrau prin câmpul magnetic slab al planetei, vederea Anari s-a estompat. Când s-a uitat la Deacon Kalifer, o imagine părea să apară înaintea ei, obscurând diaconul. Viziunea era a unei femei eterice, fără păr, fondatoarea legendară a mișcării Butleriene, Rayna Butler. Avea pielea palidă, robe albe și o voce care suna ca o muzică frumoasă. „Anari Idaho, știi ce t rebuie să faci. Nu lăsa acest om să distrugă ceea ce atât de mulți oameni au suferit pentru, ceea ce eu am suferit—și am murit. Manford știe, și tu îl știi pe Manford. Salvează-mă. Salvează-mi visul!"

Gâtul lui Anari se uscase, iar ea a răsuflat greu în timp ce imaginea strălucea. „Rayna? Rayna Butler?"

Dar imaginea a dispărut, iar ea a văzut doar pe Deacon Kalifer pe platformă, zâmbind cu aroganță, anunțând un festival pentru a celebra vremurile fericite care au revenit în Baridge. El le-a spus oamenilor că ar trebui să se bucure că zilele lor de privare s-au încheiat. „Destul cu suferința!" a strigat el, în fața unor grupuri de aplauze și urale.

Maestra Sabiei a scos un banner roșu din jachetă și l-a ridicat sus, astfel încât să fluture în vânt. Unul dintre Butlerienii din apropiere a văzut-o și a ridicat și el un banner roșu. Pe măsură ce țesăturile de culoare cărămizie fluturau prin mulțime, părea ca un foc care se răspândește. Apoi, oamenii ei au avansat cu un urlet crescând.

Deși aceasta nu a fost o atac coordonat, mulțimea știa ce să facă. Anari a alergat împreună cu ei, împingându-i pe alții din calea sa. Ea avea

un corp robust și abilități de luptă, iar credincioșii care alergau cu ea aveau propria lor fervoare colectivă.

Butlerienii au invadat nava VenHold care aterizase, depășind muncitorii care încă descărcau marfa. Au distrus lăzile, au împrăștiat conținutul pe pământ și au năvălit la bordul vasului pentru a continua orgia distrugerii. Victimele strigau; unii dintre atacatori râdeau.

Anari avea destui voluntari pentru a declanșa violența, iar de îndată ce revolta a început, mai mulți din mulțime s-au alăturat, incapabili să reziste valului. Poate că își arătau adevăratele sentimente, sau poate că pur și simplu nu voiau să fie văzuți ca inamici și să cadă victime violenței de masă. Oricum, luptau de partea corectă.

Din păcate, oamenii au ajuns la Diaconul Kalifer înainte ca Anari să poată ajunge la el. A încercat să se apere, dar eforturile sale s-au dovedit inutile, deoarece l-au bătut până l-au făcut inconștient. I-au tăiat picioarele într-o parodie distorsionată a lui Manford, apoi l-au târât prin străzi. A murit din cauza pierderii de sânge în câteva minute.

În întreaga oraș, proviziile și navele nou sosite erau distruse. Diaconul Kalifer și întregul său consiliu guvernamental au fost uciși. Orice cetățean care a încercat să oprească mulțimea din a jefui clădirile a devenit, de asemenea, o țintă. A fost o curățare necesară, deoarece prea mulți cetățeni din Baridge uitaseră adevărul, uitaseră cine erau cu adevărat.

Anari a condus atacul în principalul spațiu de transport VenHold. Nava mai mare era un fost vas de război robotic, plin de linii ascuțite și unghiuri intimidante care erau concepute pentru a declanșa frica instinctuală. Anari mai fusese la bordul unor astfel de nave înainte, când ea și Manford distrugeau orice navă de gândire abandonată pe care o găseau.

Cadavre sângeroase în uniforme VenHold zăceau în coridoare. Anari continua să strige comenzi, chiar dacă vocea ei devenea răgușită. Știa cum să găsească puntea de control a vechiului nava robot, și a condus câțiva adepți acolo, în timp ce alții s-au dispersat prin punți, căutând membri ai echipajului speriați de ucis.

Ea dorea ca Directorul Escon să poată vedea gloria acestor adepți devotați care își îndeplineau munca sacră, dar poate că nu conta. Magnatul transporturilor era slab și făcea prea multe scuze; el a rămas la bordul propriei sale nave în orbită, nevrând să coboare pe suprafața Baridge până când problema nu fusese rezolvată. Anari nu avea cu adevărat nevoie de el pentru această muncă.

După ce Maestrul Sabiei a câștigat un oarecare control asupra furiei ei sălbatice, și-a dat seama că Manford ar putea încorpora această navă în flota sa de apărare— cu conflictul în expansiune, el avea nevoie să adune toate navele pe care le putea. A emis ordine care să fie transmise printre Butlerienii înfierbântați: Capturați sau ucideți orice trădători găsiți la bord, dar nu provocați mai multă daune navei. „Liderul Torondo o cere," a spus ea, și acesta a fost suficient motiv. În câteva minute, adepții ei și-au atenuat violența, deși strigătele și urletele lor continuate sunau ca niște strigăte de război în timp ce jefuiau cabinele și coridoarele.

Anari și un grup de luptători cu ochi sălbatici au ajuns pe puntea de control. Doi piloți umani s-au predat fără luptă, dar ea a refuzat să accepte predarea lor și i-a tăiat în bucăți singură.

Când corpurile piloților VenHold au fost trase de la controale, ea și-a dat seama cu groază că *computerele* făceau parte din sistemele de navigație. Era ca și cum ar fi descoperit un cuib de scorpioni. Chiar dacă le-a sfătuit pe celelalte să nu cauzeze daune suplimentare, le-a spus să distrugă oricum calculatoarele de navigație. Nici o persoană sănătoasă la minte nu ar putea avea vreo utilizare pentru acelea.

A auzit un țipăt ascuțit. "Maestru al sabiei! E un monstru!"

Doi dintre adepții ei au făcut semne către o platformă de lift. Când a ajuns pe puntea superioară, a găsit o cameră plaz plină cu gaz de culoare portocalie-maro și o *creatură* în interior cu o cap mărit, ochi amfibii și degete înotătoare. Brațele și picioarele sale sugerau că ar fi putut fi odată uman. Trebuia să fie unul dintre misterioșii Navigatori ai VenHold, acele lucruri prezicătoare care ghidau navele.

„Trebuie să te oprești!" a spus o voce prin difuzoare. „Ai cauzat suficientă distrugere. Nu înțelegi."

Anari nu dorea să audă nimic din toate acestea, nu avea toleranță pentru computere sau monștri. A găsit hubloul tancului și l-a deschis, gândindu-se că va urca înăuntru și va înfrunta Navigatorul distorsionat. Dar presiunea internă era explozivă, iar gazul bogat de melange a început să iasă. Creatura din tanc se zbătea, iar cuvintele sale erau pline de alarmă. „Oprește-te! Nu vei înțelege niciodată secretele!"

A mai spus câteva cuvinte, dar ea s-a oprit din a le auzi zdrobind difuzorul. Împreună cu ceilalți, a lovit tancul până când peretele de plaz a explodat. Mai mult gaz a ieșit, mirosind a condiment.*Condiment …*

Ea a privit creatura dinăuntru gâfâind, slăbind. Această navă VenHold fusese încărcată cu melange, un cadou pentru oamenii slabi din Baridge. Navigatorul prospera pe condimente, iar acum părea că se sufocă fără ele.

Știa că Venport Holdings a fost implicată în mod semnificativ în producția de mirodenii pe Arrakis. Indiciul se simțea ca o piatră iritantă în pantoful ei. Depindea Josef Venport de mirodenii pentru a crea aceste monștri îngrozitori? Fiindul umanoid a răsuflat, trăgând aer inutil, dar cuvintele sale erau incomprehensibile. Părea să implore, încercând să explice ceva.

Anari s-a întors. „Scoate acea creatură și trage-o prin străzi, astfel încât t oți să poată vedea ce fel de monstruozitate se aliază cu Josef Venport."

Tusea, cu ochii înțepându-i din cauza gazului de mirodenii, Anari i-a privit cum scoteau figura cu pielea alunecoasă din rezervor, fără să le pese că marginile ascuțite îi sfâșiau carnea. Creatura nu va trăi mult, dar corpul său va avea un scop.

Manford ar fi fost mulțumit de ceea ce a realizat Anari—și de ceea ce a descoperit. Existența acestui *lucru* deformat a schimbat totul. Dacă Flota de Spațiu a lui Josef Venport necesita mari cantități de melange pentru a funcționa, atunci poate că va trebui să facă o călătorie pe Arrakis.…

Sometimes the best way to see the familiar is to go far from it.

—wisdom of the desert

Când s-a întors în Orașul Arrakis la ordinele lui Directeur Venport, Taref a simțit ca și cum o furtună de nisip ar fi trecut prin mintea lui și a văzut orașul clar pentru prima dată. Deși era sigur că nu s-a schimbat, acesta nu era același loc pe care îl părăsise.

În timp ce creștea în sietch, el a gândit la oraș ca la o metropolă uriașă plină de zgomote și mirosuri ciudate. În acele zile, el și prietenii săi puteau călători zile întregi peste dune deschise și lipsite de caracter și totuși să-și găsească drumul spre casă, dar se puteau pierde în străzile încurcate ale orașului. Existau atât de multe clădiri înalte, alei confuze, mulțimi de străini și pericole neașteptate.

Acum, însă, Taref și-a dat seama că Orașul Arrakis era mic în comparație cu alte centre de populație de pe alte lumi. Clădirile care odată păreau magnifice erau acum destul de joase și bătute de vreme. Străzile erau murdare, oamenii se adunau. Deși un număr mare de transportatori de mirodenii VenHold decolau zilnic, operațiunile de la aeroportul spațial Arrakis nu se comparau cu cele de pe Kolhar sau chiar cu cele de la Junction Alpha.

Fusese plecat din deșert doar câteva luni, dar se obișnuise să se spele și să se simtă curat. Carnea lui căpătase o flexibilitate moale și neliniștitoare; acum putea să o ciupească între degete în loc să simtă rigiditatea unui corp adaptat la deșert. Naib Rurik ar considera asta o slăbiciune.

Sărmanul Shurko s-ar fi simțit la fel, știa Taref. Chiar și pe planete cu o abundență de umiditate, prietenul său tânăr și sever își raționa aportul de apă, temându-se că va uita elementele de bază ale existenței simple, că va deveni moale și slab. Taref nu va uita niciodată nucleul deșertului din el—nici nu își va uita vreodată prietenul mort—dar era deschis să învețe și să experimenteze lucruri noi.

Cu toate acestea, locurile minunate nu fuseseră atât de minunate pe cât păreau, iar munca sa nu fusese cu mult diferită de ceea ce făcuse când sabota echipamentele de recoltare a condimentelor—cu excepția faptului că a costat multe vieți. Și acum Shurko nu se va mai întoarce în deșert, nu va mai avea nevoie niciodată de cunoștințele sale despre deșert.

Nu, aceasta nu fusese ceea ce Taref se aștepta când și-a convins cu bucurie prietenii să se alăture lui într-o mare aventură.

Frații și surorile lui Taref din sietch simțeau că deja știau tot ce aveau nevoie să știe, dar acum că el fusese în alte locuri îndepărtate—și mai avea atât de multe de văzut—putea să le spună oamenilor săi că atât de mult mai aștepta afară. Ar extinde oferta lui Directeur Venport, invitându-i să vadă lucrurile pe care le văzuse. Unii ar putea simți aceeași atracție a visurilor, deși el fusese întotdeauna un neadaptat în propriul său sietch....

Înainte ca Taref să plece în noua misiune către Arrakis, Draigo Roget îi dăduse un costum de distilare complet nou, susținând că cel vechi nu merita reparat, chiar dacă Taref îl întreținuse cu meticulozitate timp de ani de zile. Tânărul a verificat noul costum, observând îmbunătățirile care fuseseră implementate, cum cusăturile erau sigilate dublu, că căptușeala interioară era întărită, iar filtrele erau mai eficiente. Acest costum de distilare era mai fin decât orice văzuse în vechiul său sietch, mai bun chiar decât cel purtat de un Naib. Taref ar susține că acesta era doar un indiciu al recompenselor pe care voluntarii le-ar putea primi dacă s-ar alătura lui în munca pentru Venport Holdings.

El și-a dorit ca colegii săi saboteuri să poată veni înapoi cu el, dar Draigo a dat din cap. „Ei au propriile lor misiuni pentru VenHold,

dispecerat pentru a se ocupa de diverse operațiuni EsconTran.” Prietenii lui îi lipseau dunele, în special Lillis, iar pierderea lui Shurko i-a afectat pe toți profund.

Inima lui Taref suferea să știe că prietenul său nu se va mai întoarce niciodată în deșert, că a dispărut undeva în spațiu unde apa corpului său nu va fi recuperată. Cei din afara lumii nu se gândeau la astfel de lucruri; apa nu însemna nimic pentru ei, iar uneori viețile lor erau ieftine, de asemenea….

* * *

A CĂLĂTORIT ÎN JOS către Orașul Arrakis, unde s-a amestecat cu muncitorii morocănoși care veniseră să se alăture operațiunilor de recoltare a condimentului ale Combined Mercantiles. Taref se întorcea acasă, dar acești muncitori vedeau planeta deșert ca ultima lor șansă. Majoritatea dintre ei nu vor părăsi niciodată acest loc.

Pretinzând că este unul dintre voluntarii echipajului de condiment, a părăsit spațiul port pentru sediul Combined Mercantiles. Majoritatea acestor muncitori noi nu aveau deloc experiență în operațiunile din deșert, iar unii nu vor supraviețui primului an. Îi aminteau de el și de prietenii săi, lăsând ceea ce știau pentru ceea ce își imaginau că va fi o viață mai bună în altă parte, departe. Nu se gândise niciodată prea mult la muncitorii din afara lumii înainte, iar acum îi părea rău pentru ei.

Taref a avut o dispensă specială, codificată, de la Directeur Venport care îi garanta un loc în orice echipă pe care o alegea. Și-a prezentat acreditivele, un mesaj înregistrat de la Draigo Roget și un chit de credit susținut de VenHold. Unul dintre lucrătorii Mentat l-a recunoscut din recrutarea sa inițială, l-a evaluat. „Te-ai maturizat și te-ai adaptat, tânăr.”

„Am învățat multe în timpul meu departe. Acum, misiunea mea este să recrutez alți Liberi pentru a avea aceleași oportunități ca și mine. Pentru asta, trebuie să merg în adâncul deșertului.”

Mentat a dat din cap. „Sper că nu ai uitat cum să supraviețuiești acolo. Dunele vor fi întotdeauna un loc periculos.”

După ce Taref a identificat locația generală a sietch-ului său, Mentat a verificat programele și l-a repartizat unei echipe de condimente care urma să lucreze în apropiere. Taref putea rămâne cu echipa cât timp dorea și să tragă un

salariu regulat; ori de câte ori considera că este potrivit, putea pleca să-și găsească oamenii.

A petrecut o săptămână cu operațiunile de mirodenii, readaptându-se la Arrakis, și a descoperit că cele mai dragi amintiri ale sale despre deșert erau acum decolorate de realitate. De îndată ce s-a întors în pustiul arid, a mirosit aerul de mirodenie-cinnamon și a simțit granulația în dinți, Taref și-a dat seama că a uitat multe și s-a schimbat mult. Se simțea ca o pereche de cizme noi și rigide care trebuiau să fie purtate din nou.

Înainte de a reapărea la sietch, și-a amintit cum era să trăiești aici. Nu observase niciodată detaliile zilnice înainte, deoarece fuseseră parte din existența sa de rutină. Până când a plecat de la echipa de mirodenii, Taref încă nu-și recăpătase tăișul ascuțit, dar cel puțin nu mai era atât de moale și rotunjit, și nu transpira atât de abundent în costumul de distilare.

Oamenii săi nu aveau cunoștință despre ce i s-a întâmplat lui sau tovarășilor săi, deoarece nimeni nu trimisese vreun mesaj înapoi la sietch. Tinerii Freemen adesea făceau călătorii solo în aventuri necunoscute; mulți nu se întorceau. Nimeni nu ar fi ghicit că Taref și prietenii săi călătoriseră pe planete îndepărtate. Avea puțin de arătat pentru asta, în afară de propriile s ale povești... pe care probabil că nu le-ar fi crezut.

Părăsind tabăra stâncoasă pe măsură ce noaptea cădea și deșertul se răcea, a lăsat operațiunile de mirodenii și a pornit peste dunele deschise cu pașii săi aleatori bine exersați. Taref ar fi putut chema un vierme de nisip, ceea ce ar fi fost o modalitate spectaculoasă de a se întoarce: călărind una dintre uriașele creaturi până la stâncă, descălecat cu un gest grandios și alergând spre stânci înainte ca leviatanul să-l poată devora. Dar nu avea tovarăși, nu avea observatori și doar echipament rudimentar. Ar fi avut nevoie să planifice mai bine pentru o astfel de intrare grandioasă. În schimb, Taref a mers noaptea cu pași neregulați, a găsit adăpost în timpul zilei și a continuat din nou la căderea nopții.

Prima lui înghițitură din buzunarul costumului a avut un gust plat și neplăcut, și a crezut că ceva nu era în regulă cu noul costum de apă. Dar și-a dat seama că așa a avut întotdeauna gust apa reprocesată. A calculat cât de mult

el ar fi putut să reziste singur în deșert și spera că ar putea ajunge la sietch la timp. Avea doar o idee despre distanța implicată pentru că nu știa poziția exactă a operațiunilor de recoltare a condimentelor. Dacă ar fi ajuns la așezarea warren deshidratat, muribund și cerând milă, atunci argumentul său despre avantajele Venport Holdings nu ar fi convins pe nimeni din poporul său.

A traversat deșertul timp de patru zile, accelerând ritmul, luptându-se cu setea. A golit toate pungile de captare din costumul său de distilare și a strâns ultimul literjon de apă pe care îl avea cu el. În câteva zile va trebui să se îngrijoreze de supraviețuire mai degrabă decât de disconfort.

Taref a tremurat de ușurare când a văzut zidul de stâncă familiar la orizont, mult mai aproape decât se aștepta. O minune! A ajuns cu suficientă apă rămasă pentru o zi și o jumătate, un mare lux, așa că a luat timp să se odihnească, să bea și să se reîmprospăteze înainte de a urca pe poteca ascunsă, dar familiară. În cele din urmă, și-a ales drumul printre stânci și s-a prezentat la ușa de umiditate. Garda a fost uimită să-l vadă.

Se gândise mult la ce va spune, cum își va prezenta oferta către sietch—dacă Naib Rurik îi va permite chiar să se adreseze tribului. Se confruntă cu gardienii. "M-am întors cu o oportunitate."

"Unde sunt tovarășii tăi?" întrebă un tânăr.

"Au parte de aventuri remarcabile în lumi îndepărtate," exagera Taref, nevrând să le spună despre Shurko deocamdată.

Au deschis ușa pentru a-l lăsa pe Taref să intre. "Naibul va dori o explicație de la tine."

"Toți din sietch vor dori să audă povestea mea. Ar putea schimba modul nostru de viață." Taref zâmbea, dar oamenii harnici care ieșeau din camerele și atelierele lor păreau mai neliniștiți decât fericiți să-l vadă. Au recunoscut întoarcerea tânărului, dar fără o primire călduroasă. Întotdeauna l-au privit cu suspiciune, considerându-l ciudat. Nu fuseseră niciodată prietenii lui apropiați când trăia cu ei, dar se aștepta măcar să fie curioși. Le-ar fi putut spune povești despre apă din cer, zăpadă albă care se aduna pe pământ și lacuri atât de imense încât ar dura zile întregi să le înconjoare.

Naibul și cei doi frați mai mari ai lui Taref stăteau împreună într-o cameră răcoroasă, băutând cafea cu condimente, discutând despre politică și perspectivele de căsătorie, planificând un răspuns la un conflict mărunt cu o altă trib deșertică. Pe măsură ce Taref asculta conversația l or, îngrijorările lor i se păreau mici, mai ales acum că știa despre conflicte mult mai vaste din Imperiu, implicând Butlerienii lui Manford Torondo și Josef Venport, flota EsconTran și navele VenHold.

Naib Rurik s-a uitat la fiul său cel mai mic. Mai degrabă decât să arate bucurie la întoarcerea lui Taref, a mirosit. „Ai fost plecat o vreme îndelungată, tu și prietenii tăi. Ne-ai lăsat pe noi ceilalți în sietch să ne facem treaba."

„Am făcut și eu muncă în timp ce am fost plecat, Tată. *Important* muncă."

Fratele său Modoc a spus: „Dacă nu era muncă pentru sietch, atunci nu era muncă importantă."

Frații săi l-au ridiculizat adesea, făcându-l pe Taref să se si mtă mic, dar asta nu ar fi eficient împotriva lui acum. „Nu-mi pasă ce consideri important. Am văzut vastitatea Imperiului."

Frații săi au râs, iar Rurik a spus: „Ce s-a întâmplat cu costumul tău?"

„Am unul superior."

Tatăl său a spus: „Întotdeauna vrei să schimbi lucrurile."

„Da—am visat să schimb viața pentru toți oamenii noștri, spre bine. Vom schimba istoria Imperiului. Prietenii mei și cu mine am fost pe diverse planete, am lucrat pentru o mare companie de transport."

„Ce importanță au politicile externe pentru noi aici?" a întrebat fratele său, Golron. „Ți-ai abandonat responsabilitățile."

„'Responsabilitatea unui om este față de sietch și față de poporul său.'" Taref i-a aruncat cuvintele adesea rostite ale Naibului în față. „Aș dori să vorbesc cu sietch-ul, să convoc o adunare. Am venit cu o oportunitate care va îmbunătăți viața pentru oricine va dori să se alăture mie. Am fost pe lumi unde apa cade din cer și unde temperatura este atât de rece încât picăturile îngheață și rămân pe pământ în dâre albe. Pe multe lumi, apa este atât de abundentă încât pur și simplu stă în bazine naturale în pământ. Lacuri și mări!" A ridicat bărbia, provocându-i să nege ceea ce a văzut și a făcut. „ Directeur

Venport m-a rugat să recrutez alții, pentru că crede că Freemen sunt operativi superiori. Oricine vine cu mine poate vedea aceste locuri pentru sine și va fi bine plătit în plus.

Naib Rurik a sorbit cafeaua sa cu condimente. „Nu cred în lumi ca aceasta.”

„Și unde sunt prietenii tăi?” a insistat Golron. „De ce nu s-au întors cu povești sălbatice ca ale tale? Sau i-ai pierdut în deșert?”

„Am pierdut *unul.*” Taref și-a coborât vocea. „Shurko a murit într-o misiune—dar a distrus o navă inamică, așa cum a fost ordonat.”

Fața lui Naib Rurik a căpătat o expresie acră. „Freemen nu ar trebui să primească ordine de la un om de afaceri din afara lumii.”

„Ai adus apa lui Shurko înapoi la trib?” a întrebat Modoc. „ Ne aparține.” „H

a fost pierdut cu nava, în spațiul deschis. Apa lui s-a terminat.

„Atunci ți-ai trădat prietenul și ai trădat sietch-ul”, a spus Naibul. „Și vrei să convingi pe alții să repete nebunia ta?”

„Vreau să le ofer aceeași oportunitate pe care am avut-o eu. Directorul Venport plătește extrem de bine. După ce ne terminăm serviciul, vom aduce multe obiecte ale civilizației avansate la sietch, pentru a face viața mai bună aici.”

„Și de ce am vrea să avem de-a face cu civilizația de pe alte lumi?” a întrebat Golron. „Ai uitat istoria propriului tău popor? Am fost înrobiți de acea civilizație. Avem o viață mult mai bună aici.”

„Cum știi ce este acolo? Te ascunzi în peșterile tale și insiști că acesta este cel mai bun dintre toate lumile posibile, fără să fi văzut vreodată alta.”

Rurik a dat din cap. „Mirosul tău de civilizație, de străini, este insuportabil. Ai fost întotdeauna ciudat, Taref, totuși te-am revendicat ca fiul meu pentru că nu am vrut să te fac de rușine, pe mine sau pe mama ta.” Expresia lui s-a întunecat. „Pleacă acum—nu mai aparții aici. Întoarce-te la viața ta nesemnificativă din Orașul Arrakis. Nu vei răspândi prostiile tale aici în sietch.”

Taref a răbufnit: „Îți ții poporul înapoi.”

„Nu, eu îi ancorez și le ofer stabilitate. Frații tăi te vor aproviziona și te vor trimite din nou în deșert. Nu te deranja să te întorci cu

povești sălbatice sau oferte. *Mergi!*”

Modoc a râs, “Ai nevoie să te purtăm pe un palanchin, ca să te poți întoarce în siguranță la civilizația ta?”

Dezamăgit și întrebându-se cum va explica acest eșec complet lui Directeur Venport, Taref le-a întors spatele. “Încă știu deșertul, dar știu și multe lucruri pe care nu le vei experimenta niciodată.”

Se simțise atât de trist când a auzit prietenii săi plângându-se de dorul de casă pentru dune și vechiul sietch. Acum, însă, Taref nu avea regrete în legătură cu plecarea de aici.

Câți oameni pot fi informați despre un secret, înainte ca acesta să nu mai fie considerat un secret?—Enigmă Mentat (la care există mai mult de un răspuns corect)

Atragându-se din mai mult de o mie de ani de amintiri, Erasmus avea o bogăție de povești de șoptit în urechea Annei Corrino. A încetat să-i vorbească în vocea simulată a lui Hirondo când a descoperit că ea nu a crezut niciodată că el era, de fapt, tânărul bucătar discreditat. Cu toate acestea, ea îl considera pe Erasmus un adevărat prieten care nu o va abandona, iar el a simțit o plăcere ciudată auzind asta.

Erasmus i-a încurajat atitudinea, împreună cu corolarul că *el* era un prieten mult mai apropiat și mai înțelept decât fusese vreodată Hirondo. Ca un companion, el era mereu cu ea, iar Anna se putea baza pe el pentru sfaturi excelente. Erasmus își adaptase această linie de raționament pentru a atinge un scop specific, dar cu cât discuta mai mult cu tânăra, cu atât mai mult credea de fapt în asta. El devenise cu adevărat prietenul ei.

Anna s-a întins pe pat, privind tavanul. „Spune-mi mai multe despre teribilele mașini de gândire.”

Acum petrecea mai mult timp în camerele ei. Chiar dacă el putea să o însoțească peste tot, datorită transceiver-ului de argint din ureche, ea prefera să converseze cu el în privat. Erasmus o sfătuise să nu atragă atenția asupra ei, dar izolarea ei tot mai mare atrăgea, de asemenea, atenția. Cu numeroasele sale dispozitive de ascultare, el putea să asculte conversațiile dintre ucenicii Mentat, iar ei vorbeau adesea despre fata ciudată.

Erasmus și-a promis că va face tot ce poate pentru a o proteja. Da, Anna Corrino era ciudată, dar era și o tânără specială, așa cum Gilbertus fusese special pentru el. Și după aproape două secole, Erasmus era bucuros să aibă un alt prieten și confesor. Simțea un sentiment ciudat de responsabilitate față de ea.

„Îți voi vorbi despre mașinile de gândire," a spus el, „dar trebuie să decizi singur dacă erau sau nu rele. Permite-mi să-ți ofer o perspectivă diferită asupra istoriei, care nu este spusă în documentele oficiale imperiale și cu siguranță nu detalii pe care fanii butlerieni le-ar împărtăși."

În timp ce Anna Corrino asculta, Erasmus a vorbit despre Serena Butler, strămoașa îndepărtată a fetei. Robotul nu trebuia să mintă când își descria admirația pentru femeia puternică care condusese umanitatea într-o revoltă uimitoare împotriva mașinilor. Și toate acestea din cauza morții stupide a unui copil neînsemnat? Nu înțelesese niciodată acea parte. De ce fusese aceasta cauza unei asemenea agitații?

Serena a fost prima ființă umană pe care Erasmus o văzuse vreodată ca pe o persoană reală, nu doar ca pe un specimen. Ea l-a făcut să reconsidere potențialul umanității, ceea ce a dus în cele din urmă la faptul că l-a luat pe băiatul sălbatic Gilbertus ca pe un tutore.

Când a terminat acea poveste, Anna a vrut să afle mai multe despre Butleri, așa că Erasmus i-a spus cum Serena a fost în cele din urmă martirizată de Omnius într-un mare foc de tabără—și cum acea moarte terifiantă a galvanizat și mai mult oamenii condamnați într-o energie furioasă și ilogică. „Și asta le-a dat încrederea irațională care a învins de fapt mașinile gânditoare. Altfel, nu ar fi avut hotărârea."

Erasmus a considerat că este o lecție importantă, și nu va subestima niciodată puterea fanatismului uman.

Când a povestit despre căderea Imperiului Sincronizat, Erasmus a reușit să o facă să se simtă tristă pentru pierderea civilizației mașinilor. Lacrimile au curs efectiv pe obrajii ei! În detalii vii, a descris haosul când Armata Jihadului a cucerit ultimul bastion Omnius, nemiloasă și sălbatică în distrugerea lor. Nu a dezvăluit că a fost martor la acel haos el însuși.

Anna a fost atât de entuziasmată încât a preluat povestea ea însăși. „ Și după Bătălia de la Corrin, Faykan Butler și-a schimbat numele de familie în Corrino și a devenit primul Împărat. Bunicul meu.”

Erasmus nu-și amintea nimic din toate acestea, deoarece până atunci se ascunsese cu Gilbertus. Unii foști captivi ai mașinilor știau cu siguranță că robotul independent avea un om de companie, dar el dispăruse printre ei. Din fericire, trecuse suficient timp încât practic nu mai rămăseseră martori oculari în viață, deși mai existau câteva imagini vechi.

Anna l-a surprins pe Erasmus spunând: „Mă simt atât de aproape de tine, mai puternică alături de tine.” A scos un oftat lung. „Mi-aș dori să fii real.”

„Eu sunt real, Anna. Foarte real.”

„Atunci, care este numele tău? De ce nu ai un nume?”

„Am un nume, dar te-ar speria.”

Ea a râs. „Nu mă poți speria. Te cunosc prea bine.”

Erasmus a trecut prin nenumărate calcule, urmând arbore după arbore de decizie cu tehnicile pe care el însuși le-a învățat pe Gilbertus. „Cum știu că poți păstra un secret?”

„Pentru că mă cunoști. Cui aș spune, oricum? Nu am prieteni aici. Chiar și la școala Sisterhood de pe Rossak, Valya a fost singura cu care am fost apropiat, și acum a plecat. Ești ultimul meu prieten rămas. Dacă îmi spui un secret, nu aș putea discuta despre el cu nimeni altcineva decât cu tine.”

Lanțul de raționare era un fel de logică umană, dar Erasmus o credea. Era atât de serioasă. Deși a finalizat calculele în fracți uni de secundă, a ezitat intenționat pentru ca ea să înțeleagă cât de atent a cântărit decizia.

„Există ceva ce trebuie să-ți arăt,” a spus el. „Urmărește cu atenție instrucțiunile mele.”

* * *

CÂND A AUZIT despre revolta de pe Baridge, Gilbertus Albans a fost șocat, deși nu și-a arătat emoțiile. Un raport rapid a fost tri mis înapoi la sediul Butlerian în timp ce Anari Idaho a legat

capete libere, iar Manford Torondo a transmis vestea sa victorioasă peste Lampadas. Era de fapt mândru de ceea ce realizaseră bandele sale.

Gilbertus își amintea cum Draigo îl îndemna să se ridice și să expună nebunia Butlerienilor. Ar fi fost sinucidere, desigur—și cu siguranță sfârșitul marii Școli Mentat. Cu toate acestea, fiind f orțat să păstreze o tăcere umilă în loc să condamne acțiunile, îl deranja. Gilbertus dorea să ofere un exemplu pentru umanitate, dar inactivitatea sa în fața unor astfel de atrocități părea lașă.

Poate că Draigo și Erasmus aveau dreptate. Ar trebui să își strângă lucrurile din Lampadas și să plece, să își schimbe identitatea și apariția, să se întoarcă la o viață liniștită și bucolică pe Lectaire. Poate, în cele din urmă, într-un secol sau cam așa ceva, ar putea forma o nouă școală undeva, posibil pe Kolhar.

Era conștient că mulți dintre stagiarii Mentat—poate chiar cei mai mulți—aveau aceeași mentalitate ca și el, o toleranță față de tehnologie atâta timp cât era controlată corespunzător, totuși rămâneau tăcuți din cauza multor studenți Butleriani vehemenți printre ei.

Directorul a terminat de predat clasa sa, apoi le-a oferit stagiilor Mentat ore de exerciții intense sub supravegherea administratorului său Zendur. Gilbertus s-a întors în biroul său, profund tulburat. Înainte de a lua orice decizie majoră, ar discuta acest lucru cu Erasmus, sperând să găsească un bastion al rațiunii.

Când a deschis ușa biroului său, a găsit-o pe Anna Corrino stând acolo. În interior.

Gilbertus s-a oprit în uimire. Spre marele său dezgust, a văzut că ea găsise panoul secret din spatele bibliotecii sale—și își cuprindea nucleul de memorie Erasmus în palme ca și cum ar fi fost un talisman magic!

Era atât de șocat încât nu putea găsi cuvintele. Când și-a dat seama că orice trecător putea vedea dulapul secret și gelsfera, a pășit rapid înăuntru, a închis și a încuiat ușa. Mintea lui a alergat printr-o serie de proiecții Mentat, încercând să determine cum să răspundă cel mai bine.

Anna a zâmbit la nucleul de memorie, apoi s-a uitat la el, ochii ei strălucind cu o expresie de uimire copilărească. „Este frumos. Erasmus este

„cel mai bun prieten al meu.” „Cum ai … cum ai știut unde să-l găsești?” „Mi-a spus. Este secretul nostru.” Fruntea ei s-a încrețit și s-a uitat la Director. „A spus că ne putem încrede în tine să nu spui nimănui.” Ideea că Gilbertus ar putea fi o amenințare l-a luat prin surprindere. L-a salvat pe robot și l-a ținut în siguranță de la căderea lui Corrin. „Desigur că nu voi spune nimănui.” Nu-i plăcea precaritatea bruscă a situației, acum că cel mai mare secret al său era cunoscut de o persoană instabilă. Gelsfera a vibrează, activând difuzoarele mici. „Aveam nevoie de un alt aliat, fiule, așa că i-am spus unde să mă găsească. Anna Corrino este sora Împăratului. Ne poate ajuta.” „Și am nevoie de tine.” Anna s-a uitat cu dragoste la sfera strălucitoare, apoi la Gilbertus. „Fără secrete între noi. Puteți să-mi spuneți totul acum.”

„cel mai bun prieten al meu.” „Cum ai … cum ai știut unde să-l găsești?” „Mi-a spus. Este secretul nostru.” Fruntea ei s-a încrețit și s-a uitat la Director. „A spus că ne putem încrede în tine să nu spui nimănui.” Ideea că Gilbertus ar putea fi o amenințare l-a luat prin surprindere. L-a salvat pe robot și l-a ținut în siguranță de la căderea lui Corrin. „Desigur că nu voi spune nimănui.” Nu-i plăcea precaritatea bruscă a situației, acum că cel mai mare secret al său era cunoscut de o persoană instabilă. Gelsfera a vibrează, activând difuzoarele mici. „Aveam nevoie de un alt aliat, fiule, așa că i-am spus unde să mă găsească. Anna Corrino este sora Împăratului. Ne poate ajuta.” „Și am nevoie de tine.” Anna s-a uitat cu dragoste la sfera strălucitoare, apoi la Gilbertus. „Fără secrete între noi. Puteți să-mi spuneți totul acum.”

„cel mai bun prieten al meu.” „Cum ai … cum ai știut unde să-l găsești?” „Mi-a spus. Este secretul nostru.” Fruntea ei s-a încrețit și s-a uitat la Director. „A spus că ne putem încrede în tine să nu spui nimănui.” Ideea că Gilbertus ar putea fi o amenințare l-a luat prin surprindere. L-a salvat pe robot și l-a ținut în siguranță de la căderea lui Corrin. „Desigur că nu voi spune nimănui.” Nu-i plăcea precaritatea bruscă a situației, acum că cel mai mare secret al său era cunoscut de o persoană instabilă. Gelsfera a vibrează, activând difuzoarele mici. „Aveam nevoie de un alt aliat, fiule, așa că i-am spus unde să mă găsească. Anna Corrino este sora Împăratului. Ne poate ajuta.” „Și am nevoie de tine.” Anna s-a uitat cu dragoste la sfera strălucitoare, apoi la Gilbertus. „Fără secrete între noi. Puteți să-mi spuneți totul acum.”

Ideea că *Gilbertus* ar putea fi o amenințare l-a luat prin surprindere. El salvase robotul și l-a păstrat în siguranță de la căderea lui Corrin. „Desigur că nu voi spune nimănui.” Nu-i plăcea precaritatea bruscă a situației, acum că cel mai mare secret al său era cunoscut de o persoană instabilă.

„cel mai bun prieten al meu.” „Cum ai … cum ai știut unde să-l găsești?” „Mi-a spus. Este secretul nostru.” Fruntea ei s-a încrețit și s-a uitat la Director. „A spus că ne putem încrede în tine să nu spui nimănui.” Ideea că Gilbertus ar putea fi o amenințare l-a luat prin surprindere. L-a salvat pe robot și l-a ținut în siguranță de la căderea lui Corrin. „Desigur că nu voi spune nimănui.” Nu-i plăcea precaritatea bruscă a situației, acum că cel mai mare secret al său era cunoscut de o persoană instabilă. Gelsfera a vibrează, activând difuzoarele mici. „Aveam nevoie de un alt aliat, fiule, așa că i-am spus unde să mă găsească. Anna Corrino este sora Împăratului. Ne poate ajuta.” „Și am nevoie de tine.” Anna s-a uitat cu dragoste la sfera strălucitoare, apoi la Gilbertus. „Fără secrete între noi. Puteți să-mi spuneți totul acum.”

„cel mai bun prieten al meu.” „Cum ai … cum ai știut unde să-l găsești?” „Mi-a spus. Este secretul nostru.” Fruntea ei s-a încrețit și s-a uitat la Director. „A spus că ne putem încrede în tine să nu spui nimănui.” Ideea că Gilbertus ar putea fi o amenințare l-a luat prin surprindere. L-a salvat pe robot și l-a ținut în siguranță de la căderea lui Corrin. „Desigur că nu voi spune nimănui.” Nu-i plăcea precaritatea bruscă a situației, acum că cel mai mare secret al său era cunoscut de o persoană instabilă. Gelsfera a vibrează, activând difuzoarele mici. „Aveam nevoie de un alt aliat, fiule, așa că i-am spus unde să mă găsească. Anna Corrino este sora Împăratului. Ne poate ajuta.” „Și am nevoie de tine.” Anna s-a uitat cu dragoste la sfera strălucitoare, apoi la Gilbertus. „Fără secrete între noi. Puteți să-mi spuneți totul acum.”

„Aceasta este extrem de periculos, Tată—dacă ea lasă să-i scape vreo vorbă, vreo aluzie... Alys Carroll o observă, iar ceilalți ucenici Butlerieni sunt mereu în căutarea mea pentru a face cea mai mică greșeală.” Posibilitățile continuau să se desfășoare pentru el într-o serie de proiecții Mentat dezastruoase. „Și Manford Torondo ar putea decide să o ia pe Anna ca ostatică, în încercarea de a controla Împăratul. Ce le-ar spune ea Butlerienilor?”

Anna suna indignată. „Nu aș spune niciodată nimănui.”

„Ea trebuie să fie implicată în dilema noastră,” a spus Erasmus, „ mai ales dacă trebuie să fugim și să găsim un alt sanctuar—exact așa cum a sugerat Draigo Roget. Ar fi trebuit să-l asculți când a fost aici.”

„Nu m-am decis să plec,” a spus Gilbertus.

„Dar am decis că nu putem rămâne. Uită-te la date, Mentat! Îți dai seama cât de mare devine pericolul. Nu am încredere că apărarea școlii va fi suficientă dacă mulțimea butleriană vine. Ce se întâmplă dacă cineva îți descoperă adevărata identitate?”

Gilbertus a reflectat la asta. Vechea și inofensiva Horus Rakka, un fost simpatizant al mașinilor, fusese linșat din cauza a ceea ce făcuse cu optzeci de ani în urmă.... Având în vedere outrage-ul recent de pe Baridge, precum și

într-un festival de nebunie în Zimia, și în bătălia anterioară de la șantierele navale Thonaris, Gilbertus nu putea nega că mișcarea antitehnologiei devenea din ce în ce mai greu de controlat.

Dar dacă el a fugit pur și simplu pentru a se salva pe sine și pe Erasmus, cine ar putea stinge flăcările fanatismului? Trebuia să facă ceva pentru a proteja școala.

„Am analizat mintea Annei Corrino cu mare atenție la detalii,” a spus Erasmus, „și înțeleg cum să repar și să îngrijesc gândurile ei. Î mi dau seama acum că, dacă o vindec, Corrinii ne vor fi datori. Atunci *ei* ne vor apăra împotriva Butlerienilor. O soluție perfectă.”

„Corrinos poate că nu sunt la fel de puternici pe cât crezi”, a avertizat Gilbertus, deși își dorea foarte mult ca mintea tinerei să fie reparată. „Și Butlerienii ar putea fi mai volatili decât ne putem imagina.”

Răul este evident pentru toți cei care au ochi să vadă, totuși răul are și rădăcini insidioase care se adâncesc adânc dincolo de vedere, asemenea celor ale unei plante dăunătoare care trebuie smulsă și distrusă oriunde încearcă să se răspândească.

—MANFORD TORONDO, Lampadas se adună

După revolta, Baridge a fost pe deplin mustrat—Anari Idaho s-a asigurat de asta și a trimis un raport înapoi lui Manford. Chiar și acum, credincioșii de pe Lampadas ar sărbători. Și când se va întoarce, îi va spune lui Manford personal ce a descoperit despre monștrii Navigatori ai lui Directeur Venport și adevăratul motiv pentru strânsoarea sa asupra condimentelor.

Anari ar fi preferat să facă un exemplu mai îndelungat din Deacon Kalifer, forțându-l să suporte un proces lung și o umilire publică înainte de execuția sa. Dar oamenii fuseseră prea dornici. Haosul din jurul morții diaconului, precum și spectacolul cor pului mutantului Navigator, erau suficient de satisfăcătoare.

Directorul Rolli Escon, care s-a ținut departe de violență, nu a îndrăznit să pătrundă în orașul fumegând până după ce revoltele s-au încheiat. Anari s-a confruntat cu el în piața orașului, la umbra uriașului VenHold capturat. „ Oamenii noștri își păstrează credințele în inimile lor și nu le este frică să acționeze în conformitate cu ele”, a spus ea. „Baridge este o lecție bună pentru toți, un mesaj de la Liderul Torondo, amintind tuturor planetelor loiale de angajamentul lor.”

Escon s-a îndreptat, dornic să-și arate dedicația. „Vasele mele vor livra mesajul pretutindeni unde dorește Liderul Torondo.”

Ea a indicat spre spațiufolderul jefuit. „Piloții tăi de foldspace s-au asigurat că nava capturată este pregătită pentru călătoria sa către Lampadas?”

„Trebuie să verificăm motoarele foldspace și să reparăm unele dintre c omenzile de pilotaj.” Escon suna neliniștit. „O parte din puntea de control a fost distrusă. Următorii tăi au afectat unele dintre sisteme în … entuziasmul lor.”

„Au ucis un monstru mutat, iar eu însumi am distrus computere acolo. Nu avem nevoie de aceste lucruri pentru a pilota o navă spațială. Mintea omului este sfântă.”

„Desigur, Maestru al Sabiei.” Nu suna complet sigur.

După-amiaza următoare, când sistemele au fost declarate pregătite, Anari a privit echipajul dispersat îmbarcându-se pe nava VenHold confiscată. Din cei o sută de urmași care veniseră cu ea din Lampadas, a selectat doi camarazi Maestru ai Sabiei și cinci Butlerieni fervenți, împreună cu unul dintre piloții lui Escon, pentru a-i trimite la bordul foldspace-ului înapoi la Manford, unde va fi adăugat la flota lui.

Anari Idaho și Rolli Escon au privit cum nava masivă decolează din piață. Pe măsură ce forma gigantică și unghiulară plutea deasupra orașului, Anari și susținătorii ei entuziaști au cântat o rugăciune tare în aerul umplut de fum. Apoi, pilotul a activat motoarele foldspace, iar nava a dispărut cu un zgomot asurzitor.

* * *

ANARI A RĂMAS PE Baridge pentru câteva zile în plus pentru a continua munca, în timp ce Butlerienii vânau enclave de Apologe ai Mașinilor, susținători ai Diaconului Kalifer, sau pe oricine care pur și simplu nu părea suficient de pasionat de cauza lui Manford. Unii comercianți nervoși și-au distrus propriile afaceri doar pentru a-și demonstra prioritățile și pentru a evita represalii extreme.

Noaptea, aurorele străluceau mai puternic, ca și cum ar fi fost într-o sărbătoare cerească a victoriei drepte. În timpul zilei, aerul din Baridge părea să scânteie, dar adepții lui Anari nu se temeau de radiațiile solare dăunătoare. Dumnezeu le-a oferit o protecție mai bună decât ar putea oferi orice tehnologie.

Rolli Escon și-a pregătit propria navă pentru a-l returna pe Maestrul Sa biei la Lampadas. A susținut că este nerăbdător să răspândească mesajul lui Manford, deși Anari bănuia că voia doar să scape de Baridge. Dar

și ea, de asemenea, trebuia să se întoarcă pentru a-l vedea pe Manford. Se îngrijora pentru el când nu era acolo să-l protejeze și avea vești importante pentru el.

* * *

NAVA DE RĂZBOI CAPTURATĂ VENHOLD nu a ajuns niciodată la Lampadas. Î n cele din urmă, pe măsură ce zilele s-au transformat într-o săptămână după data limită, concluzia a devenit ineluctabilă: folderul de spațiu confiscat dispăruse pe drum, așa cum au făcut atât de multe nave EsconTran. Anari a fost dezamăgită de pierderea navei, pe care o considera un trofeu de război, dar avea alte priorități.

Când s-a întors în capitală, spera la o debriefing privată cu Manford și la timp pentru a se pune la curent cu el, dar liderul Butlerian dorea ca restul cercului său apropiat să audă raportul ei despre Baridge. Manford a convocat o întâlnire în casa sa, iar menajera, Ellonda, s-a agitat pentru a pregăti camera principală, apoi a primit oaspeții.

Diaconul Harian a refuzat să stea, iar Anari a fost fericită să-l lase pe bărbatul chel să stea acolo și să se simtă inconfortabil. Sora Woodra a ascultat fiecare cuvânt al Maestrului Sabiei cu ochii strânși, evaluând și analizând raportul ei pentru acuratețe. Anari și-a ridicat bărbia, pregătită să o masacreze pe această soră mândră dacă ar fi sugerat măcar că ar umbra adevărul.

Concentrată doar pe Manford, Anari a descris revolta mulțimii și acțiunile punitive pe care le-a întreprins. El a aprobat tot ce a făcut, așa cum știa că o va face. Singura imagine pe care a adus-o pentru a-i arăta lui Manford—și celorlalți curioși, inclusiv vechiul majordom îngrozit—era a Navigatorului umanoid.

„Este un demon!” a spus Diaconul Harian.

„Mai rău decât atât. A fost odată uman”, a spus Manford. „ Această creatură arată vilele pacte pe care Josef Venport le-a f ăcut. Uite ce a făcut acestui sărman ființă.” A atins fruntea, a spus cu evlavie, „Mintea omului este sfântă.”

Manford părea atât de tulburat încât Anari dorea să-l îmbrățișeze și să-l consoleze, oferindu-i toată puterea ei, în cazul în care ar avea nevoie.

„Îngrozitor”, a spus Harian. „Cum pot ei să creeze astfel de monștri?”

„A trăit într-un rezervor plin cu gaz de melange concentrat”, a spus Anari. „ Niciun om nu ar putea supraviețui unei expuneri atât de mari la mirodenie, dar Navigatorul se baza pe ea, s-a cufundat în ea. Nava VenHold transporta de asemenea o încărcătură de mirodenie din Arrakis. Jumătate din Imperiu este dependentă de ea, și cred că Deacon Kalifer era mai interesat de menținerea accesului său la melange decât de orice provizii medicale. Aceasta a fost mita folosită de Venport.”

„Mirodenia este o drog insidios”, a spus Manford. „Chiar și Împăratul o folosește.”

Woodra părea intensă, distrată. „Am primit un mesaj de la Reverendă Mama Dorotea de pe Salusa Secundus. Ea a descoperit conexiuni remarcabile cu Venport Holdings, inclusiv controlul secret, dar absolut, al producției și distribuției de mirodenie—chiar sub nasul Împăratului.”

Ellonda a ridicat vasele, zgomotul cănilor pe tavă și se plimba neliniștită prin cameră. Încruntându-se la întreruperea zgomotoasă, Anari a spus: „EsconTran poate furniza bunurile necesare planetelor noastre, dar nu poate obține provizii de melange. Combined Mercantiles are un aranjament exclusiv cu VenHold.”

Sora Woodra a spus: „Melange s-a infiltrat în multe aspecte ale vieții din Imperiu. Este un aditiv popular pentru băuturi și alimente, un stimulent, și se spune că cei care îl consumă regulat trăiesc mai mult și mai sănătos. Alte companii au încercat să recolteze mirodenie pe Arrakis, dar Venport Holdings și Combined Mercantiles au un monopol nemilos.”

Ea și-a îngustat privirea, s-a uitat la Manford. „Acum știm că Venport are nevoie de mirodenie—o mulțime de ea—pentru Navigatorii săi. Și are foarte mulți Navigatori. Dacă rupem acel monopol, îl slăbim sever.”

Manford a urmat argumentul, dând din cap încet. „Atunci trebuie să fac o călătorie pe Arrakis și să convertesc acei muncitori de mirodenii la cauza noastră, să-i refuz lui Venport ceea ce are nevoie cel mai mult.”

„Este prea periculos pentru tine să călătorești acolo,” a spus Anari, punându-și piciorul în pământ.

El a respins îngrijorarea ei. „Toate bătăliile importante sunt periculoase. Dar nu trebuie să ne temem.”

„Nu poți pleca, Manford. Am discutat despre asta înainte—recordul de siguranță al EsconTran este prea slab. Tocmai am pierdut o altă navă în foldspace. Până când problemele de navigație nu sunt rezolvate, este prea periculos pentru tine să călătorești.”

Manford a recunoscut că era profund îngrijorat de pierderea navei confiscate. A dat din cap. „Ar fi fost un trofeu satisfăcător, dar era o navă demon.”

„Am distrus computerele de la bord, Manford,” a spus Anari. „ Ar fi trebuit să fie în siguranță.”

„Dar nu ai putut distruge pata mașinilor gânditoare. Poate o prezență ascunsă a computerului a apărut din interiorul mecanismului și a deviat nava de la curs.”

Deacon Harian a spus: „Atât de multe nave EsconTran au dispărut. Compania lui trebuie să fie blestemată.”

Anari nu putea să conteste asta, dar și-a subliniat punctul principal. „Lasă-mă să merg mai întâi pe Arrakis, să recunoască. Voi fi ochii tăi și voi raporta înapoi. Știi că poți avea încredere în mine.”

Manford a rezistat. „Ei trebuie să audă cuvintele mele, să-mi vadă fața.”

„Nu te pot auzi sau vedea dacă dispari în spațiul gol!” Și-a încrucișat brațele peste piept. În cele din urmă a spus, într-un mic compromis, „ Scrie-ți discursul și repetă-l cu dublul tău. Îl voi lua cu mine și îl voi purta pe umeri. Oamenii nu vor observa niciodată diferența, dar *eu* voi ști că ești în siguranță. Cu această încredere, pot face o treabă mai bună.”

Umerii lui Manford s-au lăsat în acceptare. „Foarte bine, du-ți dublul pe Arrakis și raportează înapoi. Este extrem de important pentru noi să aflăm cum putem distruge toate operațiunile Venport de acolo.”

Sunt un om de afaceri educat și rațional, nu predispus la izbucniri emoționale, și totuși îi disprețuiesc pe Butlerieni cu fiecare fibră a ființei mele. Îi urăsc mai mult decât poate măsura orice aparat.

—DIRECTEUR JOSEF VENPORT, către soția sa, Cioba

Când vestea despre Baridge a ajuns la Kolhar, Josef nu a putut găsi o ieșire adecvată pentru disgustul și indignarea sa. Uciderea a mai mult de o sută de angajați VenHold și patruzeci de medici oncologi Suk, distrugerea navetelor de marfă, precum și un folder spațial masiv … și măcelărirea unui Navigator neprețuit, Royce Fayed!

În turnul său de birouri cu vedere la portul spațial, Josef s-a întâlnit cu Cioba, care își lăsase părul lung să-i cadă, astfel încât să-i ajungă până la talie. Draigo Roget avea o expresie de piatră care nu-i masca complet furia interioară.

„Nu am cuvinte pentru asta.” Josef se plimba cu o furie necontrolată. „ Mașinile de gândire au fost dușmanii noștri, dar măcar erau comprehensibile. Cine poate explica asta? *Asta!*” A lovit cu mâna pe un alt raport care strălucea pe ecranul biroului său. „După festivalul de distrugere din Zimia, mă așteptam ca Împăratul Salvador să ia măsuri împotriva Butlerienilor... dar din nou, își lansează nebunia barbară pe o altă planetă. Împotriva *me*—fără nicio pedeapsă!”

Aceasta depășise cu mult profiturile și puterea. Așa cum a avertizat Norma Cenva, acum era un război al civilizațiilor. Josef se străduia să î nțeleagă fanatismul lui Half-Manford. Cum a reușit să facă toți acei oameni să-l urmeze orbește, fără să pună la îndoială nimic din ceea ce spunea? Josef a urmărit înregistrări video ale discursurilor liderului, a disecat comportamentul său, modul în care vorbea—și

omul nu era atât de carismatic. În afară de faptul că nu avea picioare, Manford părea destul de obișnuit, ceea ce făcea apelul său de masă și mai confuz.

Draigo a intervenit, vocea lui de obicei plată fiind inegală, o indicație a cât de neliniștit era. „Manford Torondo a trimis un apel, i ar planetele lui își reafirmă angajamentele de a-și onora promisiunile. De asemenea, a trimis o delegație la Salusa Secundus pentru a insista ca Împăratul Salvador să ia măsuri agresive împotriva ta: noi tarife și restricții asupra comerțului cu VenHold.”

Josef s-a încruntat. „Împăratul Salvador este la fel de ineficient pe cât este indecis, un conducător care nu face nimic altceva decât să colecteze taxe și să stea în glorie pompoasă pe tronul său. Imperiul este sfâșiat între susținătorii pro- și antitehnologie, iar el face tot posibilul să împace cele două părți, fără a face nicio mișcare. ” A scos un sunet disprețuitor. „Ca o maimuță antrenată, balansându-se pe o minge.” Inima lui bătea cu putere, iar durerea din craniu devenea tot mai mare. „Dacă Împăratul nu va impune pedeapsa, atunci ne revine nouă. Avem resurse. Putem face ceva.”

„Prima planetă care a emis o declarație reafirmând jurământul față de Manford este o lume mică și uitată numită Lectaire”, a subliniat Draigo.

„Niciodată nu am auzit de Lectaire. Are vreo semnificație economică? Este chiar pe rutele noastre comerciale?”

„Este o lume agricolă mică cu resurse minime, fără importanță strategică, populație sub un milion. Două orașe principale, numeroase ferme împrăștiate. Fără apărare de niciun fel. Navele VenHold au deservit Lectaire de-a lungul anilor, deși nu pe o bază regulată, deoarece nu este rentabil. Recent, planeta a fost pe lista noastră de embargou.” Mentatul a clipește. „Alte companii au făcut recent mai multe curse acolo, dar în general Lectaire este nesemnificativă.”

Josef s-a așezat, încercând încă să-și controleze furia. „Este semnificativ pentru că este prima planetă care reafirmă manifestul Half-Manford. Nu putem lăsa acești fani să aibă vreo victorie. Pot dansa în jurul focurilor din peșterile lor, dar nu trebuie să li se permită să creadă că au câștigat.”

„Royce Fayed a fost un activ valoros”, a spus Cioba. „Norma Cenva era aproape de el. Va dori să ne ajute.”

Josef a considerat opțiunile sale. O lovitură militară directă împotriva lui Lectaire sau a oricărei alte lumi butleriene ar fi fost cu siguranță urmărită până la el. Chiar dacă Flota Imperială Spațială și Casa Corrino păreau ineficiente, nu dorea să provoace un război deschis sau să-l împingă pe Salvador să ia o decizie greșită.

Dar avea o armă despre care nimeni în Imperiu nu știa: Toți noii cymek de pe Denali, ghidați de creierele Navigatorilor eșuați. Putea să-i ofere lui Ptolemy ocazia pentru o demonstrație reală.

Josef și-a dat seama că zâmbea pentru prima dată de când sosiseră veștile. „ Cymekii au fost impresionanți pe Arrakis. Nu vor avea nicio problemă împotriva unei lumi agricole mici. Nu vom lăsa nicio dovadă în urma a ceea ce a lovit Lectaire și nicio urmă a așezărilor umane de acolo. Va fi exact ca în Epoca Titanilor—cu excepția faptului că de data aceasta avem o cauză dreaptă.”

* * *

CHIAR ȘI IZOLAT PE Denali, Ptolemeu a revizuit rapoartele celor mai recente atrocități comise de Butlerieni. Nu avea nevoie de alte stimulente pentru a disprețui sălbaticii. Încă avea coșmaruri cu țipetele Dr. Elchan și cu expresia calmă, chiar amuzată, de pe fața lui Manford Torondo când îl vedea pe Elchan prăjit de viu.…

Deși șapte dintre cei mai buni cymek-i ai săi au fost pierduți pe Arrakis, Ptolemeu își construise armata pe tot parcursul timpului. Și erau pregătiți să fie trimiși în acțiune.

Giganții roboți se trudesc pe peisajul sumbru al Denali, fiind imuni la atmosfera corozivă. Continuând să construiască noul grup, instalase multe creiere de Navigator eșuate în canistre, conectase thoughtrodes la motoarele și motivatoarele noilor walkers. Acești candidați cymek erau încă în practică cu reacțiile lor și învățau cum să-și unească creierele cu noile lor corpuri artificiale.

Și erau terifianți.

Când planifică răzbunarea, unii oameni ar putea aștepta ani și ani, aranjând piese mici într-un mod care să pregătească un dușman pentru o cădere completă. Josef Venport nu era un astfel de om. Se simțea grav insultat de tacticile butleriene. Interesele comerciale ale Venport Holdings fuseseră afectate de mulțimi distrugătoare, iar un Navigator fusese ucis. Josef a cerut o răzbunare rapidă și devastatoare. Ca o viperă care a fost călcată, a lovit imediat.

Ptolemeu era mulțumit să fie colții lui Josef Venport.

Un transportator VenHold a venit la Denali pentru a recupera forța de asalt cymek. Pentru a demonstra importanța misiunii, Norma Cenva însăși a ghidat spațiu-folderele.

Ptolemeu a lucrat cu Administratorul Noffe pentru a încărca optsprezece dintre cei mai buni atacatori cymek la bord, pentru transport secret către Lectaire. Deși știa că se vor descurca bine, Ptolemeu a insistat să meargă împreună. Voia să observe exemplele sale strălucitoare în condiții reale, o victorie autentică mai degrabă decât o dovadă de concept.

Noffe părea foarte mândru în timp ce Ptolemeu se pregătea s ă urce în naveta spațială. „Am realizat deja lucruri extraordinare, prietene.” Petele palide de pe pielea lui Noffe erau mai proeminente când se înroșea de emoție. „Dar fii atent. Vreau să te întorci în siguranță—mai avem mult de lucru împreună.”

„Cymekii mă vor proteja de barbari,” a spus Ptolemeu. „Și după această misiune, vom avea mai puțini barbari de care să ne facem griji.”

Începuse ca un cercetător pur, un om al științei și al ideilor. Pe planeta Zenith își dedicase viața proiectelor de cercetare, descoperind noi metode de a ajuta umanitatea după Jihad. Nu fusese niciodată însetat de sânge, niciodată nu își imaginase să facă rău unei alte ființe umane.

Dar un astfel de pacifism fusese ars din el de focurile care i-au consumat laboratorul de cercetare … și prietenul său.

Pe măsură ce spacefolder-ul călătorea spre Lectaire, Norma Cenva a rămas singură pe puntea pilotului. Când au ajuns în orbită deasupra planetei bucolice, Norma l-a contactat în cele din urmă și i-a trimis și mesajul ei noilor cymek.

inteligența ei vast extinsă părea mai în armonie cu creierele Navigatorului eșuate decât cu Ptolemeu. Din deferență, se părea, l-a inclus pe el.

„Înțeleg cauzalitatea răzbunării”, a spus Norma. „Ignoranța butleriană dăunează viitorului nostru.” Vocea ei tremurată a ezitat, apoi a adăugat: „Această mentalitate tristă l-a ucis pe Royce Fayed.”

Ptolemeu a vorbit atât cu creierele Navigatorului, cât și cu Norma, deși se îndoia că aveau nevoie de încurajare. Avea o credință uriașă în creațiile sale. „Îi vom pedepsi. Superstițiile butleriene nu-i pot proteja de armele superioare și de mințile superioare.”

Norma a spus cu mare gravitate: „Ignoranța este o armură puternică împotriva adevărului.”

Cei optsprezece pașnici au coborât în module de aterizare care s-au deschis la impact. Au aterizat aproape de orașul principal tocmai când amurgul se adâncea. Noii Titani au ieșit din modulele de aterizare ca păianjeni din ouă, cu ghearele întinse, brațele de tun telescopate în poziții de tragere și jeturi de flacără complet pregătite. Fiecare corp de luptă avea o configurație diferită, deoarece Ptolemeu dorea să testeze o varietate de designuri.

În primul rând, pașnicii au coborât asupra orașului principal de agricultură și piață al lui Lectaire, unde nativii nu știau cum să reacționeze, cu excepția terorii. Acești pașnici cimec erau întruchiparea celor mai rele coșmaruri ale lor.

Ptolemeu nu s-a deranjat cu vreo avertizare sau explicație înregistrată. Nu ar fi supraviețuitori aici, și ar fi avut grijă să nu lase dovezi în urmă care ar putea identifica atacatorul. Noii Titani au năvălit prin oraș, iar focul de arme din corpurile și brațele lor a explodat clădiri și a măcelărit sătenii care fugeau.

În camera sa de observație de la bordul navei spațiale, ecranele erau aranjate ca fațetele interconectate ale ochiului unui insecte. Noii Titani aveau captori vizuali și auditive, și transmiteau țipetele, flăcările care trosneau și exploziile. Ptolemeu s-a bucurat de distrugerea ucigașă pentru o vreme, apoi a devenit în cele din urmă insensibil. A redus sunetele, deși a continuat să urmărească ecranele cu fascinație.

Coordonat cu atenție cu ajutorul creierelor superioare Navigator, cei optsprezece Titani au anihilat totul în oraș, apoi s-au răspândit în suburbiile, unde au devastat fermele din jur.

În orbită, nava Normei Cenva a desfășurat senzori pentru a observa orice nave care ar putea veni, dar Lectaire era rar vizitat. Ptolemeu știa că cymekii vor avea tot timpul de care au nevoie.

„Magnific,” a șoptit el, privindu-i pe impresionanții forme cum distrug câmpurile agricole, clădirile fermelor, silozurile de depozitare. Haosul era destul de complet.

Din orbită, ei cartografiau și țințeau locația fiecărei așezări mici de pe planeta slab populată. Ptolemeu dezvoltase planul metodic, deși era sigur că cymekii Navigator vor face o treabă tactică excelentă. Conform celor mai bune proiecții ale sale, ei ar finaliza curățarea punitivă a Lectaire în șapte zile sau mai puțin.

O să fie o săptămână lungă, dar satisfăcătoare.

Simbolurile sunt motivații puternice ale comportamentului uman. Și simbolurile pot fi distruse.—DIRECTOR JOSEF VENPORT, "Memo despre Extrapolările Afacerilor și Puterii"

Întorcându-se cu spatele la sietch-ul care nu-l dorea, Taref a traversat deșertul înapoi spre Orașul Arrakis.

Călătoria de o săptămână a fost anevoioasă, iar deșertul austere și incomod, dar a suportat privarea. Când va ajunge în oraș, va găsi alți Freemen care au părăsit sietch-urile lor, Free men care ar putea fi tentați să se alăture lui. S-a jurat că nu se va întoarce la Directeur Venport cu mâinile goale.

Dacă ar fi putut recruta voluntari dornici din sietch-ul însuși, Taref ar fi chemat un vierme de nisip pentru a-i transporta rapid peste dunele deschise. Ar fi stat mândru pe capul monstrului, simțind soarele și nisipul pe față.

În acel moment, totuși, nu avea niciun motiv să sărbătorească. Nu-i păsa de tatăl și frații pe care îi lăsase în ur mă; știa că ar fi râs de idee, pentru că erau ignoranți și închiși la minte. I s-a reamintit cât de mizerabilă și înapoiată era tribul său, și totuși promisiunile glorioase și viziunile strălucitoare în care odată crezuse acum aveau gust de praf.

Când el și prietenii săi au lăsat în urmă sărăcia, au fost atât de entuziasmați de oportunitate, în special el. Taref a încercat să găsească confort în faptul că Shurko a trăit mai mult în cele câteva luni scurte lucrând pentru VenHold decât ar fi experimentat într-o viață întreagă în deșert. Cu siguranță prietenul său a văzut și s-a bucurat de câteva minuni în călătoriile sale.

Știind cum erau Kolhar, Junction Alpha și toate celelalte lumi de spațiu în ruină, ar trebui să se mai întoarcă deloc? Dacă Taref ar dispărea aici, Directeur Venport și Draigo Roget ar considera că pierderea lui se datorează unui pericol nespecific din deșert. Ar putea găsi cu ușurință o modalitate de a supraviețui, chiar și aici pe Arrakis, poate alăturându-se unei alte echipe de condus mirodenii.

Dar nu voia să facă asta, nu voia să se ascundă. Nu, Taref se va întoarce la Directeur Venport, pentru că promisese. Cu autorizația pe care o avea, ar fi putut zbura la Kolhar cu următorul transportator de mirodenii, dar mai întâi trebuia să facă ceea ce se angajase să facă. Va găsi voluntari, cumva....

Pe drumul spre Arrakis City, Taref a fost surprins de cât de mult îl deranja acum mediul deșertic, la fel de mult ca mentalitatea înapoiată a deșertului. Costumul său de apă era zgâriat și plin de praf, dar încă arăta diferit cu modificările sale evidente din afara lumii. Avea câteva monede, un pistol Maula, costumul său de apă, o mantie de deșert și ID-ul său VenHold. Comportamentul său nu mai era acela al unui locuitor de nisip fugar, mereu precaut. Ajungând în oraș, a observat că oamenii se uitau la el ca și cum ar fi fost un paria aici, de asemenea.

Pentru o vreme, Taref a observat operațiunile de pe spațiuport, privind vasele cum se încarcă cu melange și decolează de pe câmpul de aterizare. Înainte, când lucrase la echipajele de mirodenii, Taref nu se gândise niciodată prea mult la unde ajungea tot acel condiment după ce transportatorii plecau de pe Arrakis. Acum știa atât de mult mai multe. Văzând un mic cargobot decolând, își amintea că visa la acele locuri romantice, îndepărtate—Salusa Secundus, sau Poritrin, sau lumea îmbibată de ocean Caladan, o planetă pe care încă nu o văzuse. Cu siguranță erau și alți oameni aici dispuși să plece.

A privit cargobotul cum se ridica în cerul de culoare lămâie și a decis că a amânat prea mult munca sa. Ar convinge pe alții să i se alăture, promițându-le minuni de care acum se îndoia că există. Ar găsi tineri sau tinere cu ochi strălucitori îndreptați spre cer, imaginându-și o viață mult mai bună în altă parte. Taref le-ar spune tot ce voiau să audă, tot ce *el* dorea să audă....

Apoi a avut loc o minune pe străzi.

O femeie musculară, Maestra Sabiei, a pășit prin Orașul Arrakis cu trunchiul unui bărbat călare pe umerii ei. Aceștia erau însoțiți de o suită de adepți sfidători și neîngrijiți, fiecare purtând insigna unui mecanism de angrenaj strâns în fistul simbolic - insigna Butlerienilor.

Taref a rămas uimit. Acesta era liderul butlerian, omul pe care Directeurul Venport îl detesta, fanaticul care provocase atâta tumult... omul pe care Venport dorea să-l vadă mort, cu orice preț.

Știa imediat ce avea de făcut.

Deși nu avea niciun interes personal în politică, își datora loialitatea lui Josef Venport, iar Venport dorea să taie capul monstrului barbar care distrugea viitorul umanității. Dușmanii Directeurului erau dușmanii lui Taref.

Manford călărea sus pe umerii lui Anari Idaho, un țintă perfectă deasupra mulțimii din jurul lor. Taref nu ar fi putut niciodată să lupte cu Maestrul Sabiei, nici măcar cu un prețios pumnal din dinte de vierme, dar știa că niciunul dintre Butlerieni nu ar purta un scut corporal. Ei urau tehnologia, așteptând în mod prostesc ca credința lor să îi protejeze.

Taref nu a făcut un plan, nu s-a gândit la posibila sa evadare. A reacționat pur și simplu. Avea deja sângele a mii de oameni pe mâini din navele spațiale pe care le sabotase. Acest om, totuși, conta mai mult decât toți ceilalți la un loc.

Taref și-a scos pistolul Maula, a țintit și a tras.

Proiectilul l-a lovit pe Manford în cap, i-a sfărâmat craniul și a împrăștiat creier și sânge peste susținătorii săi șocați. Liderul Butlerian a fost aruncat înapoi, forma sa fără picioare fiind smulsă din suportul de piele căptușit care îl fixa pe umerii Maestrului Sabiei.

O tăcere bruscă și surprinsă s-a așternut pe străzi. Toate privirile erau îndreptate spre Butlerienii care mărșăluiau. Pistolul Maula a făcut doar un zgomot de *clack* din mecanismul său cu arc.

Manford a căzut la pământ, tremurând, dar evident mort. Maestrul Sabiei a plâns.

Taref a lăsat arma și s-a topit înapoi în mulțime. Deși amorțit de cunoștința a ceea ce făcuse, s-a forțat să continue să se miște. Din fericire, hainele sale prăfuite de deșert păreau obișnuite pe străzi. A auzit suspine. Oamenii au reacționat cu șoc și dezamăgire, iar el a aruncat o privire de la o față la alta, imitând groaza lor în timp ce se prefăcea că caută sursa pericolului.

Maestrul Sabiei a ridicat corpul fără picioare și a sărit departe, purtându-l pe Manford Torondo ca pe o păpușă moale. Alți Butlerieni au strigat, dar nu au putut găsi cine și-a împușcat liderul. Unii dintre cei din afara lumii au dat chiar apă pentru mort, în timp ce lacrimile le curgeau pe obrajii prăfuiți.

Taref nu a rămas să privească, ci s-a strecurat sub un acoperiș adăpostit și apoi a plecat. Știa că Directorul Venport îl va recompensa pentru acest singur act mult mai mult decât dacă ar fi adus o sută de recruți dornici.

A decis să folosească linia de credit VenHold pentru o masă bună și o cameră după toate. Apoi, va pleca cu următorul spațiu.

* * *

PE KOLHAR, CÂND Taref s-a raportat la turnurile administrative fără voluntarii promiși, fața Directorului Venport s-a strâmbat de deza mägire. „Nimeni altcineva nu dorește să se alăture cauzei noastre? Nu ai putut convinge pe niciunul dintre oamenii tăi din deșert?”

Taref abia se putea stăpâni. „S-ar putea să nu mai ai nevoie de alți voluntari, vreodată.” A spus el, „L-am asasinat pe Manford Torondo pe Arrakis!”

Acea afirmație părea să înghețe timpul în sine. Draigo Roget s-a întors spre el, sprâncenele lui întunecate ridicate în necredință. Directorul s-a îndreptat în spatele biroului său. „Ce?”

Taref respira repede. „L-am văzut pe el și pe Maestrul său de Sabie în Orașul Arrakis. Nu știu de ce erau acolo, dar mi-am amintit ordinele tale. Aveam un pistol Maula, așa că l-am împușcat pe liderul Butlerian în cap. L-am văzut căzând. E mort, Director Venport.”

Josef s-a uitat la Draigo, luptându-se să-și ascundă bucuria în spatele mustății sale groase. „Spune adevărul, Mentat?”

„Nu sunt un Adevărat, domnule, dar voi verifica faptele cât mai curând posibil.”

„L-am văzut cu ochii mei, Directeur,” a insistat Taref. „Jumătate din capul lui a fost aruncat în aer, creierul său împrăștiindu-se pe oamenii din jur și pe pământul străzii. E mort—nu este nicio îndoială.”

Venport a început să râdă. „Dacă ai dreptate, asta aproape că compensează eșecul de la Baridge. Fără liderul lor patetic, barbarilor le va fi greu să se adune.” Directeur Venport a făcut un pas către Taref într-o singură mișcare și i-a pus o mână pe umerii tânărului. „Treabă bună.”

O amenințare funcționează doar dacă destinatarul crede că ești dispus să o duci la capăt.—REVEREND MOTHER RAQUELLA BERTO-ANIRUL

Nu a fost un moment bun pentru ca Maica Superior să moară.

Înainte de criză, Raquella fusese destul de sănătoasă, în ciuda vârstei sale înaintate, iar acum, la doar un an distanță, se simțea cu decenii mai în vârstă. Durerea, disperarea și stresul de a reconstrui școala Surorilor pe o planetă diferită și-ar fi lăsat amprenta chiar și asupra unei femei mult mai tinere.

Pentru a se menține, consuma doze frecvente de melange furnizate de VenHold, precum și alte droguri, dar acestea deveneau rapid insuficiente. Chiar și melange doar îi întindea viața deja lungă ca pe un elastic. Acum, firul ei de viață era aproape de punctul de rupere.

În fiecare dimineață devreme, închisă în camerele ei private, intra într-o transă și își analiza chimia internă și structura celulară. Cu abilitățile și controlul ei ca Mamă Reverendă, putea observa fiecare detaliu biologic ca și cum ar fi fost proiectat pe un ecran în mintea ei.

După ce a analizat cele mai mici nuanțe celulare, Raquella a folosit informațiile pentru a determina ce ajustări erau necesare pentru a se menține încă o zi. Dar erorile și eșecurile minuscule se acumulau, iar ea era în modul de criză de mult timp, încercând doar să rămână în viață. Rata ei de declin creștea, iar ea știa că nu putea menține fațada biologică pentru mult timp. Și Frăția era încă ruptă.

Raquella ar fi preferat să își orchestreze trecerea într-un mod mult diferit. Trebuia să salveze Frăția, să își aleagă succesorul. Altfel, ar fi fost mai multă agitație, mai multe certuri, poate chiar și mai multe despărțiri.

Valya Harkonnen părea candidatul evident, dar era și Dorotea. Fiecare femeie avea anumite avantaje și defecte evidente. Dacă doar Raquella ar putea combina cele mai bune trăsături ale ambelor, fuziona facțiunile, *vindeca* le.

Celelalte Surori de pe Wallach IX nu au observat amploarea deteriorării Maicii Superioare. O văzuseră pe bătrână atât de mult timp încât au închis ochii la mortalitatea ei. Adepții Raquellei nu știau despre efortul pe care îl depunea doar pentru a rămâne în picioare. Dacă făcea cea mai mică greșeală, casa de cărți care era corpul ei s-ar fi prăbușit. Nu știa cât timp mai putea să continue așa.

Acum, într-o dimineață luminoasă sub un cer senin, a ieșit pe poteca abruptă, urcând înalt pe Stânca Laojin, așa cum făcea adesea. Pentru a-și demonstra sănătatea, Raquella continua să facă plimbări lungi. Poteca împădurită îi era familiară și îi plăcea să fie sus, unde putea privi în jos la grupul de clădiri care constituiau noua ei școală.

Fielle a însoțit-o în această dimineață, ascultând mai mult decât vorbind, așa cum făcea adesea. Marea soră Mentat era într-o formă bună și putea de fapt să meargă mai repede, dar se ținea înapoi. Raquella aprecia compania. Îi lipseau conversațiile cu draga ei prietenă Karee Marques, care fusese de asemenea un Mentat, având capacitatea de a oferi sfaturi obiective și bine argumentate.

Fielle nu era o alegere potrivită pentru a deveni următoarea Maică Superior, dar dacă Raquella ar muri mâine—cu Valya plecată pe Ginaz pentru antrenamentul de Maestru al Sabiei, și Dorotea stabilită pe Salusa Secundus—cine ar conduce Surorile? Raquella trebuia să decidă asupra succesorului ei.

Continuând să meargă, bătrâna a rămas tăcută, dar mintea ei nu era liniștită; vocile zgomotoase ale Alteor Memorie, surori moarte din liniile ei de sânge, strigau să se alăture lor. Raquella nu era încă pregătită—dar trebuia să fie curând. Simțea groază și anticipare.

Au ajuns la un punct de observație însorit pe poteca abruptă, unul dintre locurile preferate ale Raquellei. Acolo puteau să stea pe o piatră plată și să privească copacii, lacurile și munții din Valahia IX. O vânt rece sufla peste vârfurile copacilor și le zbura hainele.

Îmbrăcându-se, cele două au stat pentru un moment lung și contemplativ. Ochii căprui ai lui Fielle erau plini de compasiune și îngrijorare. „Te simți bine astăzi, Maică Superior? Pare că păstrezi ceva în interior. Ai vrea să împărtășești cu mine? Voi face tot ce pot pentru a te ajuta.”

Raquella se simțea obosită în fiecare mușchi și os îmbătrânit al corpului ei. „Nu este un secret—murim.”

Sora Mentat nu a reacționat cu negare; în schimb, a dat doar un semn trist din cap.

„Fielle, ești una dintre cele mai altruiste persoane pe care le-am întâlnit vreodată, și te admir pentru asta.” Raquella a zâmbit. „Și pentru alte trăsături frumoase. Dar ești atât de tânără, dragă, atât de foarte tânără.”

„Și am mult de învățat încă de la tine. Există vreo modalitate prin care pot ajuta? Pentru noi toți, te rog găsește o modalitate de a continua, Maică Superioară.”

„*Sora* trebuie să continue. Am trăit deja mult peste o viață normală și nu mă îngrijorez pentru mine, ci pentru viitorul acestei școli și al acestor Surori. Nu vreau ca totul să moară odată cu mine.”

Fielle și-a ridicat vocea. „Niciodată nu am permite asta, Maică Superioară!”

„Am spus adesea că emoțiile ne stânjenesc sarcinile, că dragostea este o distragere periculoasă, dar poate că m-am înșelat în privința asta, Fielle, pentru că sunt susținută de dragostea pe care mi-o arăți și o apreciez mai mult decât îți poți imagina. Dar printre celelalte Surori care mă vor supraviețui—cele de aici și altele de pe Salusa Secundus—există o astfel de dușmănie încât nu văd o modalitate de a le aduce împreună. Suntem prea fragmentate.”

„Poate exista o cale, Maică Superioară. Am realizat proiecții Mentat.” Fielle s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe pe promontoriu, ca și c um ar fi fost un birou. „Fără tine, ar exista probabil un război civil între Surori, o luptă pentru putere, poate chiar o intervenție imperială suplimentară. Maica Reverendă Valya ar putea să o instige, sau poate Dorotea—dar s-ar întâmpla cu siguranță. Fiecare parte ar vedea pierderea ta ca pe un vid care trebuie umplut.”

Ochii Raquellei ardeau de emoție. „Decât să o repar eu pri ma. I-am cerut lui Dorotea să vină aici pentru a putea vorbi cu ea, a o ruga… dar bănuiesc că nu va asculta.”

Fielle suna acum mai optimist. „O criză ne-a despărțit, Maică Superioară. Va fi nevoie de o altă criză, nu doar de diplomație, pentru a ne reuni. Proiecția mea Mentat sugerează o metodă de reunire a facțiunilor străine, dar ezit să-ți spun. Poate că este prea radicală."

„Am nevoie de o soluție, așa că dă-mi informațiile brute. Lasă-mă să decid." S-a ridicat în picioare și a stat cu brațele încrucișate pe piept, încercând să nu tremure în adierea vântului. „Ce ai în minte?"

Femeia mai tânără a evitat să stabilească contact vizual, ca și cum i-ar fi rușine de ceea ce era pe cale să sugereze. „Îți mai iubesc, indiferent de politică, Maică Superioară. Toate Surorile de pe Wallach IX o fac, și sunt convinsă că Dorotea și Surorile ei ortodoxe o fac de asemenea. Folosește asta."

„Cum?"

„Cereți ca facțiunile să pună deoparte diferențele lor și să găsească un teren comun—acum. Nu aveți timp să elaborați o pace treptată. Dacă nu reușesc să facă asta, atunci șocați-i pentru a face ceea ce trebuie. Așa cum s-a dovedit de nenumărate ori, nu subestimați niciodată puterea unui martir."

„Vrei să spui, să amenință că mă voi sinucide?"

„S-ar putea să trebuiască să faci mai mult decât să amenință. Dacă logica nu îi face să își rezolve diferențele, poate că vina o va face."

Raquella s-a gândit pentru un moment și a dat din cap. „Sora Arlett a plecat deja spre Salusa Secundus cu un mesaj pentru Dorotea. Voi trimite o scrisoare codificată lui Ginaz pentru a o rechema pe Valya. Am nevoie de amândouă aici imediat, astfel încât să le pot da ultimatumul meu. Dacă refuză…" A ridicat din umeri. „Viața mea oricum se apropie de sfârșit. Poate că moartea mea poate realiza un ultim lucru."

Perechea a început să meargă înapoi pe potecă, mișcându-se în ritmul bătrânei. Raquella era mai lentă decât de obicei. Deși acum avea o rază de speranță pentru Fraternitate, simțea oboseala profundă a unei vieți lungi.

There is beauty in the eyes of the youth who dreams of a bright future.

—înțelepciunea Anticilor

Deși Caladan era liniștit și bucolic, se mândrea cu o impresionantă Agenție de Patrulare Aeriană. Flotele de pescuit dispersate, furtunile ocazionale și creaturile din adâncurile oceanelor - toate necesitau ca localnicii să fie pregătiți să organizeze o salvare rapidă și eficientă atunci când era necesar.

Vor a zâmbit când a studiat istoria Patrulei Aeriene din Caladan și anii lor de serviciu. Nimeni nu știa că organizația de salvare fusese înființată și finanțată cu mult peste un secol în urmă printr-o fundație anonimă înființată de Vorian Atreides. Da, el încă avea multe legături aici.

Deși erau încă tineri, strănepoții săi Willem și Orry s-au făcut piloți importanți în Patrulă. Amândoi tinerii aveau în sânge dragostea pentru zborurile rapide și periculoase, dar Vor a decis că aceasta era o profesie mult mai bună decât pilotarea navelor de război împotriva vaselor robot în Jihad.

După acea lungă confesiune și conversație târzie cu Shander Atreides, Vor s-a simțit ușurat. Rareori avea ocazia să dezvăluie atât de multe secrete. Chiar și așa, din sprâncenele ridicate ale lui Shander și din râsul său nesigur, nu era sigur că bogatul pescar în vârstă—de fapt, stră-strănepotul lui Vor—credea complet în el. Shander era conștient doar că unul dintre strămoșii săi fusese un mare erou de război, așa cum atestă statuia din piața orașului; dar asta era cu mult în urmă, în zilele Ji hadului, iar acest fapt însemna puțin pentru viețile lor de zi cu zi. Cu toate acestea, Shander a acceptat prietenia lui Vorian, văzând

el ca o curiozitate și un povestitor. O companie plăcută în general, indiferent de trecutul său.

Într-un sens mai larg, Vor a vrut să se reconecteze cu țesătura familiei s ale, rădăcinile sale și să își ceară scuze pentru modul distant în care a tratat-o pe Leronica și pe cei doi fii ai lor... cu generații în urmă. Deși nimeni de pe Caladan nu își amintea de ofensa, Vor avea nevoie să o facă pentru el însuși.

Deschiderea și sinceritatea sa i-au surprins pe unii de pe Caladan care au auzit povestea lui, în timp ce alții pur și simplu au presupus că avea o imaginație sălbatică. Vor nu s-a deranjat; intenționa să rămână pe frumosul Caladan pentru o vreme—de fapt, pentru o perioadă destul de lungă. Willem și Orry erau străini pentru el, dar abia aștepta să îi întâlnească.

În a treia zi după ce Vor a sosit pe Caladan, Shander Atreides a oferit să se întâlnească cu el pentru prânz pentru a-l prezenta celor doi tineri, care ur mau să se întoarcă de la o patrulare lungă. În ultimul moment, Shander a trebuit să răspundă unui client insistent, un fel de comandă urgentă de reparație pentru plase de pescuit, așa că Vor a mers singur la cafeneaua de pe câmpul de aterizare. Se confruntase cu provocări mai mari înainte.

Intrând, s-a simțit tensionat, dar dornic să-i întâlnească pe Willem și Orry. Vor i-a găsit stând la o masă lângă o fereastră care dădea spre câmpul Air Patrol, unde hidroavioanele decola și aterizau. A fost surprins când a prins prima privire asupra celor doi tineri râzând. Chiar și în costumele lor de zbor, arătau foarte mult ca gemenii Estes și Kagin. A tras aer în piept, a simțit o durere și apoi a zâmbit în timp ce a făcut un pas înainte.

Frații s-au ridicat în cor pentru a-l saluta; fiecare i-a strâns mâna cu o prindere fer mă. Willem era mai înalt decât fratele său mai mare, cu părul blond, în timp ce părul lui Orry era negru ca al lui Vor. „Mă bucur să vă cunosc în sfârșit pe amândoi," a spus Vor.

Ei erau politicoși, formali, deși niciunul nu părea să înțeleagă pe deplin cine era el. Willem a spus: „Unchiul Shander ne-a spus că ești un vizitator surpriză. Un membru al familiei pierdut de mult timp pe care trebuie să-l întâlnim?"

Vor sat înapoi, surprins. „Nu ți-a spus povestea mea?"

„Am fost în patrulare timp de o săptămână," a spus Orry, „ completând la un alt aerodrom."

„Numele meu este Vorian Atreides.” A văzut că ei recunosc numele, dar nu puteau să-l plaseze exact. „Sunt străbunicul vostru. Am petrecut mult timp aici, pe Caladan, cu mult timp în urmă, în timpul Jihadului. Am întâlnit o femeie locală pe nume Leronica Tergiet, și am avut doi fii gemeni. Unul dintre ei a fost străbunicul vostru.”

Willem și Orry au clipește, apoi au râs, dar râsul lor a căzut în tăcere când Vor a continuat să-i privească cu o expresie serioasă. El a explicat tratamentul de extindere a vieții pe care l-a primit de la tatăl său, generalul cymek Agamemnon. Era sigur că trebuie să fi fost învățați despre istoria Jihadului.

Orry a spus: „Acest lucru este imposibil. Acest lucru chiar sună imposibil!”

Willem s-a așezat înapoi la masă, având un aer sceptic. „Am auzit despre tine, desigur, cel puțin numele. Dar... asta e doar o istorie veche, iar ceea ce ai făcut cu secole în urmă nu ne afectează aici. Nu mai este cazul.”

Vor a făcut o față încruntată. „A trecut foarte mult timp, dar asta nu înseamnă că trecutul nu te poate găsi aici. Mi-ar plăcea doar să vă cunosc pe amândoi.”

Orry a zâmbit. „Pariez că are niște povești uimitoare.”

Cu un semn din cap, Willem a spus: „Atâta timp cât el plătește pentru masă.”

Băieții nu au arătat nicio animozitate față de el, doar o curiozitate prietenoasă. Se părea că orice dezamăgire pe care Estes și Kagin ar fi putut-o simți față de Vor nu a durat de-a lungul generațiilor... spre deosebire de amărăciunea pe care Casa Harkonnen o simțea față de el. Putea începe de la zero cu acești tineri, câștigându-le prietenia fără nicio prejudecată.

Mesele lor au sosit, o specialitate locală de pâine neagră coaptă cu carne, brânzeturi și legume proaspete.

„Dacă ești membru al familiei, atunci trebuie să vii la nunta mea”, a spus Orry.

Willem a explicat: „Fratele meu a fost atât de grăbit de când a întâlnit această fată - și a devenit puțin amețit din cauza ei - dar putem adăuga un erou de război antic pe lista de invitați.”

„Se pare că am sosit exact la timp. Mi-ar plăcea să particip.” Vor și-a amintit toate promisiunile familiale pe care le-a încălcat în trecut și a jurat că nu le va mai încălca.

să o facă din nou. „Când este? Spune-mi despre ea.”

Odată încurajat, Orry părea incapabil să se oprească din vorbit despre logodnica sa, în timp ce Willem doar își răsuci ochii. Orry întâlnise o tânără frumoasă și fermecătoare dintr-un sat de la interior, iar între ei s-au simțit imediat scântei. „M-a răpit de pe picioare.”

„Ea *m-a doborât* de pe picioare.” Willem avea o expresie de suferință îndelungată. „Nu l-am văzut niciodată atât de îndrăgostit. S-a întâmplat atât de repede încât nimeni nu a avut prea mult timp să o cunoască—cu excepția lui Orry, desigur.” Tonul său era jucăuș.

„Din momentul în care ne-am întâlnit, am fost două piese care se potrivesc perfect împreună,” a spus Orry, apoi s-a întors către fratele său. „Într-o zi vei găsi o femeie la fel de perfectă ca ... Ei bine, *aproape* la fel de perfectă, pentru că nu există nimeni care să o egaleze.”

Willem a suspinat. „Nu cred în dragoste la prima vedere.”

„Știam că dacă nu acționez repede, ai fi fost după ea,” a spus Orry, zâmbind. „Și știi și tu asta.”

Willem a râs stânjenit. „S-ar putea să ai dreptate.”

„Aștept cu nerăbdare să o cunosc,” a spus Vor. „Și să petrec mai mult timp cu voi doi. Are Patrula Aeriană loc pentru un alt voluntar? Am fost un pilot de excepție odată și am experiență—de fapt, secole de experiență.”

Willem părea încântat de sugestie. „Vrei să ieși cu noi după prânz? Avionul nostru cu aripi multiple poate lua un al treilea pasager—există chiar și loc pentru oameni celebri.”

„Prefer să nu fiu celebru,” a spus Vor. „Prefer să fiu tratat ca un om obișnuit pentru o schimbare.”

Orry a râs. „Putem face asta. Majoritatea oamenilor nu vor crede oricum poveștile tale de război. Dar sunt mai bune decât poveștile sălbatice pe care le spun pescarilor noștri.”

Au terminat masa, dornici să se întoarcă la aerodrom. Pe măsură ce ieșeau din cafenea și se îndreptau spre zona de aterizare, Willem a spus: „Nu putem oferi misiuni de luptă împotriva navelor de război robot, totuși. S-ar putea să ți se pară plictisitor.”

„Sunt perfect mulțumit cu o misiune plictisitoare. Mi-am riscat viața de suficiente ori.” Vor nu avea nimic de dovedit nimănui. Se simțea bucuros că a decis să se întoarcă la Caladan.

Un klaxon de alarmă a sunat de pe aerodrom, iar Willem și Orry s-au uitat unul la altul înainte de a se îndrepta spre o navă de patrulare. „Suntem în alertă,” a strigat Willem în timp ce Vor se grăbea să-i țină pasul. „Este o urgență.”

Orry a îndreptat degetul spre o aeronavă lungă și subțire care avea o lumină roșie pulsând în vârf. „Asta este avionul nostru.” Nava avea rotoare și o aranjare complexă a aripilor pentru a funcționa ca un elicopter, avion sau ambarcațiune. Vor nu mai zburase niciodată cu acel model exact înainte, dar părea similar cu multe pe care le folosea.

Un attendant alimenta tiltplanul pentru decolare imediată. S-a uitat la trio-ul care alerga spre aparat, a spus: „Un bărbat a fost prins într-un curent de întoarcere care îl ducea în mare. A venit un raport de la o femeie care culegea anemone lângă Gable Cliff.” A închis capacul, a bătut în partea laterală a aparatului. „Ești gata să pleci. Am trecut prin lista de verificare.”

Cabina tiltplanului era barely suficient de mare pentru a acomoda cei trei bărbați; Vor s-a înghesuit într-un scaun de salt în spatele celor doi tineri Atreides. Din zilele sale pe Caladan, își amintea de cazuri de curenți periculoși și curenți neașteptați aproape de țărm. Orice victimă dusă în mare nu ar dura mult.

Willem a preluat comenzile, iar în timp ce se îndreptau spre decolare, Orry a trecut prin propria sa listă rapidă de verificare și și-a ajustat căștile. „Raportul a venit acum zece minute, dar victima nu este departe. S-ar putea să ajungem la timp, dacă este un înotător puternic.”

„Mai întâi trebuie să-l găsim în marele apă”, a spus Willem, apoi s-a uitat înapoi la Vor. „Setul tău suplimentar de ochi ar putea fi util.”

Au zburat deasupra promontoriului înalt al Gable Cliff și s-au întors spre mare, coborând pentru a zbura jos peste valuri. O altă aeronavă de patrulare s-a alăturat lor, iar ei și-au extins modelele de căutare. Spuma valurilor linge marea agitată, iar o briză puternică îi zguduie. Vor s-a sprijinit de fereastra laterală și a arătat. „Văd ceva la două.”

S-au întors pentru o privire mai atentă, iar o figură umană a apărut în vizor, un bărbat cu părul cărunt plutind în apă. Operând comenzile pentru a schimba aripile tiltplanului, Willem a plutesc deasupra zonei în timp ce Orry s-a îndreptat spre spate și s-a tras în sling. Fixându-și suporturile la loc, a deschis ușa de acces la un vuiet de vânt și motoare de avion, apoi s-a împins afară, tragând sfoara strânsă în timp ce slingul se cobora. Vor s-a prins la loc cu un ham de siguranță și a ajutat la ghidarea sforii în jos.

Chiar și cu brizele ascuțite, Willem a menținut aparatul în poziție perfectă. Orry a coborât pe sling și s-a manevrat în poziție până când a putut să-l prindă pe bărbatul plutitor. Mișcările lui Orry erau urgente în timp ce se lupta cu victima și l-a prins în sling. A continuat să strige în comunicare, dar Vor putea auzi doar vântul, motoarele și statică.

Fața lui Willem era palidă și grimă în timp ce ridica troliul, tragându-i pe Orry și pe victimă înapoi în holdul deschis. Vor s-a aplecat în hamul său și a întins mâna pentru a-i ghida la bord.

Orry părea că plânge în timp ce se agăța de bătrânul ud. Vor i-a tras pe amândoi în interior și a asigurat slingul. Victima s-a prăbușit înainte, cu fața în jos și nemișcată pe punte. Orry s-a desprins din ham, a târât spre corp și l-a răsturnat.

Vor a apucat trusa de prim ajutor, dar și-a dat seama că omul era mort—văzuse destulă moarte în toți anii săi. Ochii bătrânului erau deschiși, capul îi era zdrobit, fața îi era foarte umflată și vânătă, aproape de nerecunoscut.*Aproape.* Inima i s-a făcut grea.

Era Shander Atreides.

Hatch-ul s-a închis și tiltplanul a zburat peste apă în timp ce Willem alerga înapoi spre țărm.

Orry plângea în timp ce încerca să-și resusciteze unchiul, iar Vor a ajutat, chiar dacă știa că este inutil. Totuși, trebuia să-l lase pe tânăr să facă ceea ce trebuia să facă. Shander îi crescuse pe băieți.

„Se pare că cineva l-a bătut”, a spus Willem, cu vocea tremurând.

„Gândisem același lucru”, a spus Vor. Moartea lui Shander nu era clar o accident.

În lupta corp la corp, chiar și cel mai formidabil adversar poate fi învins. Trebuie să găsești o liniște interioară și să vizualizezi calea spre victorie.

—JOOL NORET, primul Maestru al Sabiei

Timp de săptămâni, Valya s-a antrenat din greu la Școala Ginaz, învățând ce putea de la Maestrii Sabiei, adăugând cunoștințele lor specializate la arsenalul de luptă deja letal pe care îl deținea.

În ciuda provocării sale la prima zi de instruire, Maestrul Placido a început să o aprecieze pe Valya. I-a acordat o mare atenție personală, atât în timpul cursurilor, cât și în afara lor, făcându-se disponibil pentru întrebări și demonstrații suplimentare. „Trebuie să fii deschis pentru a primi înțelepciune din orice sursă în orice moment,” a spus el, ceea ce i-a amintit Valyei de instruirea din Fraternitate.

Instructorul era atras de ea, dar ea l-a scos calm și ferm din minte. Cu celelalte amintiri trezite în interiorul ei, avea mai multe amintiri de întâlniri sexuale decât ar fi putut să revizuiască.

Și avea alte priorități.

Pe măsură ce amurgul se așeza peste arhipelagul de pe Ginaz, ea exersa singură pe o întindere stâncoasă în afara simplului cămin studențesc în aer liber cu acoperiș din frunze de palmier. Luptând împotriva inamicilor imaginari pe care îi vedea viu în minte, Valya a parcurs o combinație a sesiunilor sale Lankiveil cu Griffin, antrenamentul din Frăție pe care l-a ur mat pe Rossak și abilitățile pe care le-a învățat la școala de Maestru al Sabiei.

Ea și-a scos sabia scurtă de antrenament și a atacat cu fervoare. Din colțul ochiului, a văzut că Placido o observa. În brațele lui purta o sabie lungă.

caz. El o observa în tăcere, așteptând să facă o pauză și să-și recupereze respirația.

În cele din urmă, a întrebat: „Ai vrea un adevărat adversar? Aș putea să-ți ofer o lecție mai avansată decât ai avut până acum.”

În timpul antrenamentelor și instrucțiunilor lor, ea observase că Placido îi analiza tehnicile, văzând ce ar putea învăța de la ea, deoarece metodele de luptă ale Valyei erau destul de diferite de cele pe care legendarul Jool Noret le dezvoltase pentru Maeștrii Sabiei. Instructorul îi oferise demonstrații scurte cu săbii de floretă, spadă și sabie, și chiar o dată cu un stilet.

În acel moment, însă, Valya dorea singurătate pentru a-și perfecționa mișcările, crescându-și viteza, unghiurile de atac și precizia. Maestrul Sabiei nu făcea decât să o distragă, dar el continua să insiste. Încercând să-l ignore, Valya și-a concentrat atenția, folosindu-și abilitățile de Reverendă Mamă pentru a-și controla pulsul, metabolismul, mișcarea musculară... și temperamentul.

Dar el nu avea de gând să plece. Exasperată, Valya s-a întors către Maestrul Placido și și-a întins sabia scurtă, apoi a î ndreptat-o într-un unghi ușor în sus, așteptându-l să se apropie.

Zâmbind, a pus jos cutia și s-a aplecat să o deschidă, dezvăluind patru săbii lungi. „Nici o sabie de antrenament în seara asta. Alege-ți arma din acestea.”

Ea a aruncat deoparte sabia ei plictisitoare de antrenament și a pășit înainte. Cu un semn din cap, a studiat lamele oferite, a ridicat fiecare dintre ele pentru un test scurt și apoi a ales sabia de duel care avea cele mai puține ornamente pe mâner, dar cel mai bun echilibru.

„Ah, am câștigat multe dueluri cu acea armă fină,” a spus Placido. „Chiar am ucis un intrus cu ea când a pătruns în sediul nostru de pe insula principală. Asta a fost acum un an.” Cu un zâmbet încrezător, profesorul a ales una dintre celelalte săbii și a fluturat-o prin aer cu un sunet ascuțit, de fâlfâit.

„Să purtăm măști și veste?” a întrebat ea. „Este tradiție.”

„Nu în seara asta.” El și-a agitat din nou sabia. „Îți fac un compliment.”

Ea a înțeles. „Crezi că pot să mă apăr singură.”

El a zâmbit. „Și eu cred că te poți abține să nu-mi faci rău.”

Valya a considerat răspunsul ei. „Poate că o voi face.”

„Tehnicile tale sunt încă neîndemânatice și ai multe de învățat. A deveni Maestru al Sabiei necesită ani de instruire.”

„Și sunt multe lucruri pe care aș putea să te învăț.” Ea i-a aruncat o privire aspră. „Dar nu am timp pentru asta.”

El a început atacul, iar ea a contracarat cu o mișcare defensivă ușoară. Conștientă de propria ei lipsă de experiență relativă cu aceste arme, Valya știa mai bine decât să insiste cu un atac împotriva unui maestru, așa că s-a concentrat în schimb pe o serie de parări pentru a opri fiecare lovitură pe care o dădea. Placido a sărit și a înfipt, folosind mișcări pe care ea nu le mai văzuse înainte. Chiar și așa, ea l-a contracarat de fiecare dată.

Din experiența anterioară, ea știa că el va deveni din ce în ce mai agresiv pe măsură ce angajamentul continua, oferindu-i provocări mai dificile. S-a menținut calmă. Scopul ei era să-l țină la distanță cât mai mult timp posibil.

„Ai instincte naturale excelente,” a spus el cu un zâmbet strâns, „o abilitate de a te adapta la gambituri pe care știu că nu le-ai mai văzut înainte.” Ea a observat transpirație necaracteristică pe fruntea lui. „Spune-mi sincer, Valya— ai fost vreodată instruită de un Maestru al Sabiei înainte să vii aici?”

„Nu, dar am observat.” Ca o Maică Reverendă, ea purta amintiri ale altor femei din trecutul ei, iar unele fuseseră luptătoare pricepute. Ea s-a bazat pe reflexele lor subconștiente c a pe o resursă secretă. El nu avea nevoie să știe despre asta.

Ea și-a dat seama că o jumătate de duzină de studenți Swordmaster ieșiseră din cămin și se adunaseră să privească. Valya i-a blocat din minte și și-a concentrat atenția asupra Maestrului Placido.

El i-a oferit un zâmbet subțire. „Acum să vedem cum reacționezi la următoarea mea serie de mișcări.”

Profesorul abia a scos cuvintele când și-a îndreptat lama spre partea stângă a pieptului Valyai și apoi a ridicat vârful, suficient pentru a-i zg âria obrazul și a crea un mic punct de sânge. Era uimit de precizia lui și la fel de uimit că a reușit să treacă atât de ușor prin apărarea ei.

Ea a tăiat cu furie în încercarea de a-l dezechilibra, dar el s-a aplecat sub răspunsul ei, apoi a surprins-o din nou sărind într-un rostogol și ridicându-se cu vârful lamei chiar sub bărbie. Dacă nu ar fi arătat o reținere perfectă, ar fi putut să o omoare. De asemenea, dacă ea nu s-ar fi mișcat exact așa cum se aștepta, el ar fi putut să o omoare și din greșeală.

Placido a umplut momentul scurt al realizării ei schimbând sabia în cealaltă mână, apoi a continuat cu o serie de mișcări aparent nelegate. Ea s-a apărat, folosind tehnici pe care ea și Griffin le dezvoltaseră, forțându-l pe Placido să reacționeze, în timp ce ea nu a făcut nicio încercare de a-l tăia. A folosit toată concentrarea ei, toată atenția ei, și l-a ținut la distanță cu o apărare compusă care l-a surprins și l-a încântat.

Valya trebuia să facă ceva ce el nu ar anticipa. S-a abătut spre dreapta și departe, deschizând distanța dintre ei. El a început o mișcare de flèche, avansând spre ea cu un atac în alergare, cu lama întinsă. Ochii lui străluceau.

Deși o surprinsese cu câteva momente în urmă, ea începea să-i cunoască emoțiile, mentalitatea. Nu doar că studia metodele lui de luptă și tehnicile cu sabia, ci și-l studia *pe el,* încercând să-i ia măsura completă pentru a putea folosi puterea ei în dezvoltare a vocii manipulative împotriva lui. Își amintea cum a comandat-o pe sora Olivia și celelalte femei din cenota Rossak când au recuperat computerele ascunse. Valya a apelat la acea cunoștință acum, concentrând-o într-o armă nouă remarcabilă. Vocea ei.

Pe măsură ce se îndrepta spre ea, Valya și-a păstrat poziția și a spus cu o articulare convingătoare, profundă, care a convocat un nucleu de autoritate,

„Oprește-te!”

Maestrul Placido s-a oprit ca și cum ea l-ar fi doborât cu un ciocan. Vârful lamei sale întinse s-a oprit la o palmă distanță de pieptul ei. A simțit o satisfacție imensă văzând cum strălucirea din ochii lui a fost înlocuită de șoc. El stătea acolo, paralizat.

Zâmbind, Valya a spus cu toată forța pe care o putea pune în vocea ei, *„Nu te mișca.”* A început să se învârtă în jurul lui, ca și cum ar fi devenit o statuie.

Ochii lui s-au mișcat nervos în timp ce încerca să-i urmărească mișcările. Ea a făcut un pas înapoi și a mișcat lama în jurul armei lui înghețate. Pulsul ei bătea puternic, adrenalina curgea, iar o parte din ea voia să-l omoare pe acest bărbat. A atins stropii de sânge de la tăieturile mici pe care i le-a provocat.

În loc să-l omoare pe Placido, totuși, ea a folosit marginea sabiei pentru a desena o linie roșie subțire pe fruntea lui. Nu o rană adâncă, dar suficientă pentru a lăsa o cicatrice albă fină care să-i amintească de înfrângerea sa.

Studenții care priveau erau șocați.

Valya și-a băgat sabia de duel în teaca ei. „În timpul unei lupte reale, chiar și o ezitare de o clipă ar fi fost fatală.”

Ea putea să-l vadă luptându-se, iar în cele din urmă, după câteva secunde, a început să se lupte cu compulsiunea. A respirat adânc, a atins fluxul de sânge de pe fruntea lui. „Cum ai făcut asta?”

Ea i-a răspuns cu nu mai mult decât un zâmbet secret. Nu înțelegea pe deplin noua tehnică, dar ar putea fi la fel de periculoasă ca cea mai bună abilitate cu sabia. Valya t s-a întors cu spatele la el și a pășit calm spre cămin. .

* * *

CÂND A TRECUT prin curtea școlii, restul studenților o priveau cu uimire. Putea auzi șoapte și putea citi și mai mult din privirile lor fugare, o întoarcere bruscă.

La răsărit, un curier de pe insula principală a sosit, grăbindu-se spre căminul studențesc cu un mesaj pentru ea—de la Wallach IX. A simțit o bruscă

frica. A murit Maica Superioară Raquella? Poate că nu ar fi tre buit să vină aici, în Ginaz, după toate.

Ea a desfăcut scrisoarea pentru a citi un mesaj codificat ascuns în aranjamentul caracterelor și a văzut că nota în sine provenea de la Raquella. Așadar, bătrâna era încă în viață:

> Întoarce-te imediat la Wallach IX. Nu mai pot aștepta.
> Trebuie să-mi anunț succesorul.

Cum poți să numești acțiunile mele atrocități, când eu doar răspund la atrocitățile comise împotriva mea?

—MANFORD TORONDO, răspuns la ancheta Imperială

După ce Anari Idaho s-a întors în grabă din Arrakis, a întins cadavrul fără picioare în camera principală a casei lui Manford. Părul închis la culoare era încâlcit cu sânge uscat, pielea era gri și pătată. Jumătate din cap fusese suflată de arma proiectilului asasinului.

„Corpul său nu este conservat," a spus Anari. „Nu am avut timp. Trebuia să ies de acolo cât mai repede posibil."

Deacon Harian era atât de scârbit, cât și furios de tentativa de asasinat asupra liderului Butlerian. „O decizie înțeleaptă, Maestru al Sabiei. Ai fi putut fi ucis tu însuți."

S-a întors către el cu dispreț, fața ei fiind roșie. „Nu-mi pasă de mine. Voiam să-l salvez *pe el,* să scap înainte ca prea mulți oameni să vadă ce s-a întâmplat. Înainte să-l vadă *mort.* Astfel, aș fi putut lăsa o întrebare în mințile martorilor."

Manford Torondo s-a uitat în jos la cadavrul dublului său. Se simțea amețit și grețos, și furios. „Asasinul în devenire crede că m-a ucis. Oricine a văzut asta cu ochii lui ar fi sigur. Toți vor crede că sunt mort."

„Și când te vei întoarce în fața publicului, ei vor vedea asta ca pe un miracol," a spus sora Woodra.

Manford nu putea să-și îndepărteze privirea de la omul mort. Acest dublu s-a pus de bunăvoie în pericol, iar inima lui Manford bătea și ea.

cu recunoștință pentru previziunea lui Anari. Dacă nu ar fi fost intervenția ei, *el* ar fi mers singur pe acel planetă deșertică - și ar fi pierit acolo. Fusese prea complacut în legătură cu siguranța sa, presupunând că mâna lui Dumnezeu îl va proteja, așa cum navele alese ale EsconTran ar fi trebuit să fie binecuvântate cu siguranță. Dar Dumnezeu nu era întotdeauna previzibil, Manford începea să realizeze, iar liderul butlerian mai avea mult de lucru cu urmașii săi.

„Acest om și-a îndeplinit datoria, iar acum culege recompensa." Din păcate, în acel moment, Manford nu își putea aminti nici măcar numele real al dublului.

„Trebuie să creștem securitatea în jurul tău, Lider Torondo," a spus Harian. „Trădătorii ar putea fi ascunși oriunde."

Fața surorii Woodra s-a strâmbat într-o încruntare; părea că cineva a supt toată umezeala din capul ei. Și-a îndreptat privirea către Anari. „ Maestru al sabiei, trebuie să îți dublezi eforturile pentru a-l proteja."

„Îmi dedic întreaga existență pentru a proteja acest om."

Woodra abia și-a putut stăpâni un zâmbet disprețuitor când a aruncat o privire asupra cadavrului. „Și vezi cât de eficient ai fost."

„Foarte eficient." Insultată, Anari și-a încrucișat brațele peste pieptul ei lat. „Am identificat pericolul dinainte—și adevăratul Manford încă trăiește."

Manford s-a uitat de la cadavru. „Acesta este un lucru bun. Vor fi cei care vor sărbători moartea mea și martori care jură că m-au văzut ucis. Prin urmare, trebuie să mă dezvălui cu mare tam-tam. Le voi arăta tuturor că Dumnezeu Însuși mă protejează, că nu pot fi ucis." A luat o decizie, și-a ridicat bărbia. „Vom călători la Curtea Imperială, unde pot fi văzut în cele mai proeminente locuri. Și am decis să-l las pe Împăratul Salvador să facă munca noastră pentru noi."

Fruntea lui Anari s-a încruntat. „Ultima dată când ai fost la Salusa, festivalul de distrugere... fiica nevinovată a prințului Roderick a fost ucisă. Corrinilor nu le va fi ușor să uite asta."

„Nu le voi cere să uite," a spus Manford. „Arrakis este o vizuină de hoți și ucigași, dar capitala imperială de pe Salusa Secundus ar trebui să fie suficient de civilizată. Salvador știe că, dacă mi se întâmplă ceva rău în Zimia, al meu

adepții se vor ridica și vor arde palatul și orașul până la pământ.” El și-a strâns privirea. “După tentativa asupra vieții mele, este și mai important să demonstrez că nu mi-e frică. Acțiunea noastră remedială asupra Baridge a fost doar un prim pas. Trebuie să strâng șuruburile, să provoc durere și să-l constrâng pe Împărat să facă ceea ce trebuie să facă. Îl voi pregăti ca pe o armă și îl voi îndrepta spre Arrakis.”

Manford a tras o respirație adâncă. “Sunt convins că Josef Venport a fost în spatele tentativei de asasinat asupra lui Arrakis. Nu a ascuns faptul că vrea să fiu mort, iar acum este rândul nostru să provocăm durere ac olo unde îl va durea cel mai mult—în profiturile sale!”

Ellonda a intrat în cameră purtând un tăvălug de prânz și aproape că a lăsat platoul jos când a văzut cadavrul care semăna atât de mult cu Manford Torondo. “E groaznic, pur și simplu groaznic!” Vasele au clănțănit în timp ce bătrâna căuta un loc unde să așeze tava. “Aveți nevoie să curăț asta, domnule?”

Manford a dat din cap. „Harian se va ocupa de asta. Nimeni nu poate ști că există un cadavru aici. Trebuie să fiu văzut ca fiind neatins, perfect sănătos.”

În timp ce femeia care servea a așezat tava, incapabilă să-și desprindă privirea de la cadavru, Manford s-a întors către tovarășii săi. „ Când voi ajunge la Salusa, voi cere ca Împăratul Salvador să preia toate operațiunile cu mirodenii de pe Arrakis. Ne-am arătat puterea în timpul festivalului de distrugere, iar el va face tot ce îi cerem.”

„Dacă Imperiul absoarbe operațiunile cu mirodenii, va exista un avantaj și pentru Împărat,” a subliniat sora Woodra. „Având în vedere profiturile uriașe din industria melange, acea planetă ar trebui să fie sub control imperial.”

Manford a recunoscut punctul. Era surprins de cât de calm și controlat suna, chiar și în timp ce o mare furtună se dezlănțuia în interiorul său. Nu putea șterge imaginea lui Josef Venport din minte. „Venport a încercat să mă omoare! Vom merge la Salusa Secundus, iar eu voi depune plângerea mea oficială la Împărat.” A aruncat o privire către Anari. „Și de data aceasta nu mă vei convinge să nu călătoresc. Nu sunt *nu* un laș, și trebuie să merg acolo personal.”

„Ce dacă Roderick Corrino te ordonă să fii arestat și te face să plătești pentru moartea fiicei sale?” a întrebat Anari.

„Eu dețin mult mai mult putere decât fratele Împăratului. Dacă el m-ar aresta și m-ar acuza, ar dezlănțui o furtună pe care nu ar putea niciodată să o controleze.” A zâmbit. „Nu, nu va face asta.”

Diaconul Harian și-a curățat gâtul. „Al doilea tău dublu a fost pregătit de mai bine de un an, doar în caz. A trebuit să căutăm pe mai multe planete până am găsit un dublu satisfăcător. El mai are nevoie de intervenția chirurgicală finală, desigur.”

Manford a dat din cap. „Lasă-mă să îl văd și să îi mulțumesc înainte de metamorfiza sa.”

Pe măsură ce Ellonda s-a îndepărtat, incomodă să fie aproape de cadavru, sora Woodra a făcut o față supărată după ea.

Harian a chemat voluntarul din oraș; celălalt dublu a fost ținut în spatele ușilor închise, unde alții nu l-ar putea vedea. Bărbatul a intrat acum, cu părul scurt și închis la culoare, față pătrată, trăsături atrăgătoare—obiectiv, cu cinci ani mai tânăr decât adevăratul lider butlerian, dar trăsăturile lui erau similare. De la distanță, ca un exponat, ar fi arătat suficient de asemănător cu Manford Torondo.

Voluntarul a aruncat o privire asupra cadavrului, trăgând concluzii, apoi și-a concentrat privirea asupra liderului butlerian. „ Am fost chemat de adevăr și destin. Sunt pregătit.”

„Știu că apreciezi sacrificiul tău”, a spus Manford. „Nu am avut de ales în privința picioarelor mele... dar tu ai. Și totuși ai l uat decizia corectă, decizia curajoasă.”

„Acesta nu este un sacrificiu, Lider Torondo. Este o mică modalitate prin care pot ajuta să ne salvăm pe toți.”

Harian s-a apropiat de voluntar. „Chirurgul este pregătit. Ar trebui să te supui procedurii cât mai curând posibil. Recuperarea ta ar putea dura câteva săptămâni și nu se știe când am putea avea nevoie de tine.”

„Sunt pregătit acum”, a spus bărbatul.

Manford a vrut să se scuze dinainte pentru durerea pe care acest voluntar urma să o sufere, atât mentală, cât și fizică. Dar durerea era un lucru foarte uman. Durerea separa omenirea de mașinile gânditoare. Durerea era o binecuvântare. Va trebui să-i reamintească voluntarului despre asta, după ce i se vor amputa picioarele.

* * *

FURIA LUI MANFORD a fermentat în timp ce așteptau o navă EsconTran care să-i ducă la Salusa. *Josef Venport a ordonat asasinarea mea!*

Neputând să reziste, a pătruns din nou în jurnalul lui Erasmus, meditând asupra naturii răului. Robotul independent era fundamental blestemat, fără nicio posibilitate de răscumpărare, dar Venport era un om, și el își *aleguse* propriul rău. Manford era încă oripilat de tiparele de gândire ale robotului, dar a învățat din studiile „medicale” îngrozitoare care se citeau ca un manual de sadism. A făcut note despre anumite proceduri de tortură dezvoltate de Erasmus pe care ar dori să le folosească pe Josef Venport, apoi a închis jurnalul vile, temându-se că cineva ar putea să-l găsească și să fie sedus de gândurile robotului malefic.

Dar aceasta era distragere și fantezie. Avea un caz mai important de prezentat. Manford a luat timp să contureze și să scrie discursul pe care urma să-l susțină în fața Împăratului Salvador Corrino. Amenințarea lui putea fi subtilă. Toată lumea de la Curtea Imperială era conștientă de cât de multă daune putea provoca o mulțime butleriană. Manford Torondo putea fie să-i controleze, fie să-i dezvăluie. Împăratul Salvador nu putea să refuze cererile lui.

Da, Venport urma să plătească scump.

La biroul său, Manford a ridicat privirea când Deacon Harian a intrat cu forța, cu Anari lângă el, fața ei întunecată de furie. Au tras o bătrână care se zbătea între ei—Ellonda, a cărei rochie modestă fusese sfâșiată. Părul ei era desfăcut, ochii ei sălbatici.

Confuzat, Manford a întrebat: „Ce îi faci ei?”

Sora Woodra a apărut în spatele lor în ușă. „Am detectat note disonante în vocea acestei femei, tremurări în expresia ei, umiditate

pe fruntea și palmele ei. Am privit-o, am întrebat-o.” Woodra a făcut o pauză. “Ea este o spioană pentru Venport Holdings.”

Manford aproape că și-a pierdut echilibrul pe scaunul căptușit. “Imposibil! A fost cu mine timp de ani de zile.”

“Este dovedit, Lider Torondo,” a spus Harian. “După ce am adus înapoi corpul dublului tău, ea a scăpat pentru a trimite o transmisie unui alt agent aici, pe Lampadas. Ea a dezvăluit planurile noastre! Atunci am prins-o. Ea a raportat mișcările tale lui Josef Venport de ceva vreme.”

“Ea m-a îngrijit, mi-a gătit mesele, a fost în casa mea. Venport vrea să fiu mort—cu siguranță ar fi putut găsi o oportunitate să mă omoare. Asta nu are sens.”

Anari și-a ridicat bărbia. „Gust toate mesele tale pentru otravă, Manford. Te supraveghez și mă asigur că niciun asasin nu ar avea vreodată o astfel de oportunitate.”

„Dar ai fost plecat pe Arrakis cu dublura mea. Nu ești cu mine în fiecare moment.”

„Poate că Ellonda pur și simplu nu a avut hotărârea,” a spus Harian. „Nu toată lumea are curajul să comită o crimă.” A făcut să sune ca o insultă.

Femeia panicată s-a zbătut să se elibereze. „Nimic din toate acestea nu este adevărat, domnule! Ți-am servit întotdeauna cu credință. Sunt loială cauzei Butleriene—știai asta!”

Sora Woodra a spus: „Minciunile continuă să picure din buzele ei.”

Manford a simțit furnicături pe piele. „Chiar și eu pot auzi asta în vocea ei.” A privit cum Ellonda s-a lăsat, știind că este zadarnic să mai spună ceva.

Anari a spus: „Ar trebui să o interoghez, să aflu de ce s-a î ntors împotriva adevărului?”

Manford doar a dat din cap, luptându-se cu emoțiile sale, stăpânindu-și furia pe care dorea să o dezvăluie. „Ce importanță are *de ce*? Motivele ei ar fi de neînțeles pentru noi. L-ai capturat pe celălalt agent?”

„Da”, a spus Deaconul Harian, „dar Ellonda a transmis un pachet de mesaje larg. Nu știm câți alții ar putea fi implicați.”

Manford simțea o furie lentă. „Interogarea este un lucru, pedeapsa este cu totul altceva.” S-a gândit la înregistrările epuizante și îngrozitoare pe care robotul Erasmus le lăsase în urmă, la numeroasele experimente și torturi imaginative. Poate ar trebui să pună unele dintre ele în practică acum. „Voi oferi instrucțiuni, Deacon Harian. Am câteva... idei.” A făcut un gest furios pentru ca femeia plângând să fie trasă deoparte. Apoi a tras o respirație adâncă.

„Între timp, trebuie să îmi planific plecarea imediată către Salusa Secundus. Trebuie să terminăm asta.” A clătinat din cap. „Criza este asupra noastră și nu pot exista alte îndoieli cu privire la loialitatea față de cauza noastră. Trebuie să știu cine este cu mine, cine este împotriva mea. Toată lumea trebuie să aleagă o parte—public. Nimeni nu poate fi neutru. Întreaga noastră populație își va reafirma loialitatea față de mine sau va înfrunta moartea.”

„Ar trebui să cerem jurăminte individuale, Lider Torondo”, a sugerat Harian. „Nu doar comunități și planete care promit loialitate generală.*Fiecare persoană* trebuie să jure în fața unui oficial de încredere că crede că tehnologia este rea.” Vocea lui a căpătat vehemență. „Orice mașinărie avansată, electronice sau alte dispozitive insidioase trebuie să fie aruncate sub pedeapsa morții.”

Îngrijorat de vehemența diaconului, Manford a respirat adânc. Nu s-a uitat la Ellonda, care se zbătea în timp ce era trasă afară pe ușă. Câți alții ca ea erau ascunși printre credincioși? Intenționa să-i descopere.

„De acord. Anari și sora Woodra mă vor însoți la Salusa, dar în timp ce eu sunt plecat, Diaconul Harian, vei institui un nou jurământ la nivel de planetă care va fi depus de toți indivizii. Fără excepții, fără scuze pe niciun temei. Toată lumea trebuie să declare loialitate față de mine.” A scos un oftat lung, s-a uitat la Woodra. „Dacă am avea suficiente Adevăruri pentru a testa fiecare persoană care pretinde că este aliatul meu.”

Suntem umani nu din cauza formei noastre fizice, ci din cauza naturii noastre fundamentale. Chiar și atunci când este echipat cu un corp de mașină, un om poate avea o inimă și o suflet ... dar nu întotdeauna. Oamenii făcuți din carne pot fi monștri, de asemenea.

—PTOLEMY, *Schite de laborator*

Da, era timpul pentru titanii săi.

Ptolemeu se simțea exaltat de succesele sale în creștere, începând cu demonstrația dramatică (deși costisitoare) de pe Arrakis, urmată de eradicarea glorioasă a sălbaticilor tremurând pe Lectaire. Dr. Elchan ar fi fost mulțumit, știa asta.

Energizați de munca lui Ptolemeu, alți cercetători Denali și-au dublat eforturile pentru a crea arme imaginative pentru a fi folosite împotriva Butlerienilor. Într-un exemplu notabil, Dr. Uli Westpher era pregătit să expedieze primele sale „greieri” - dispozitive de dimensiunea unui deget mare programate să se miște rapid pe un câmp de aterizare. Mașinile mici puteau să se strecoare prin cele mai mici crăpături ale porturilor externe ale motorului, unde demontau conductele de combustibil și vărsa substanțe chimice volatile. Apoi, greierii își frecau picioarele mecanice aspre una de alta până când produceau o scânteie și aprindeau combustibilul. Greierii erau prea mici și prea rapizi pentru a fi văzuți, iar chiar și un pachet mic de ei putea provoca o devastare imensă într-un șantier naval EsconTran.

Între timp, Ptolemeu a continuat să-și modifice lucrarea pentru a îmbunătăți legăturile thoughtrode cu sistemele de mașini, asistat de Administratorul Noffe, care a adus sensibilitățile sale Tlulaxa în muncă.

Un nou grup de specialiști Tlulaxa fusese adus la Denali, continuând cercetarea pe care Butlerienii o interzisese.

inginerii au construit corpuri imense de walker mecanici, echipa Tlulaxa a crescut părți biologice ale corpului, întărite cu îmbunătățiri din flowmetal. În curând, ar fi fost capabili să crească corpuri de înlocuire întregi—dar munca umanitară nu era prioritatea lor principală… nu pâ nă după ce barbarilor lui Manford Torondo le-au fost înfrânte.

Ptolemeu a găsit munca Tlulaxa interesantă, deși credea că corpul uman de bază era deja prea slab. El însuși fusese prea slab pentru a face față hoardelor înfuriate care i-au distrus instalația și l-au ucis pe Elchan. Dacă urma să accepte un nou corp, Ptolemeu nu dorea niciodată să se simtă slab din nou. Dorea ceva puternic și impresionant….

Când a sosit o livrare din Kolhar cu creierele medical susținute ale altor zece Navigatori eșuați, Ptolemeu a fost bucuros să aibă noi candidați pentru rândurile sale în expansiune de Titani. Celelalte creiere proto-Navigator disponibile pentru el erau deja închise în recipiente de conservare, astfel încât să poată fi instalate în orice walker cymek. Acum avea și mai multe specimene cu care să lucreze.

Când nava de marfă a fost pregătită pe docul de încărcare, muncitorii au transportat creierele Navigator pe palete suspendate, iar Ptolemy le-a trimis în laboratorul său. Nava a adus, de asemenea, doi dintre medicii privați Suk ai VenHold, specialiști care extrăseseră creierele din corpurile saturate cu mirodenii de pe Kolhar. Aceștia veniseră la Denali pentru a observa munca lui Ptolemy din prima linie.

Cu plămânii săi încă cicatrizați din cauza expunerii la atmosfera caustică a Denali, Ptolemy a tușit în timp ce îi saluta. „Sunt recunoscător pentru asistența și sfaturile absolvenților Școlii Suk. Noile mele thoughtrode sunt adaptive, ușor conectate la țesutul viu al unui creier conștient. Munca noastră este mult superioară—” A trebuit să se lupte cu un acces intens de tuse, apoi și-a șters o pată jenantă de sânge de pe buze. Medicii invitați s-au îngrijorat de el, dar Ptolemy i-a dat la o parte. „Am deja diagnosticul meu. Nu este relevant pentru discuția noastră aici.” Și a continuat.

În interiorul camerei sale principale de dezvoltare, era mândru să le arate echipei Kolhar rezervoarele sale de conservare și platformele de testare, în timp ce asistenții pregăteau noul

Creierele navigatorilor. Ptolemeu era bine practicat în modul de a le instala în walkerii săi cymek, dar întotdeauna crea și testa noi modificări în efortul de a perfecționa corpurile avansate ale mașinilor. Titanul său special poate că nu era suficient de puternic pentru a lupta singur cu un vierme de nisip de pe Arrakis, dar erau suficienți pentru a măcelări orice număr de lași butlerieni.

Și asta, știa Ptolemeu, ar fi suficient.

* * *

ÎN DOME-ul HANGARULUI, Administratorul Noffe a făcut un inventar detaliat pentru a se asigura că modelele de demonstrație corespunzătoare erau la bordul navetei pentru transferul înapoi la Kolhar. Directorul Venport ar fi dornic să vadă cele mai recente creații ale științificilor săi capturați.

În anii de după salvarea sa după o purificare butleriană, Noffe a lucrat aici, sperând să avanseze capacitățile umane și să ajute la întărirea civilizației împotriva fobiei antitehnologice. Voia ca Imperiul să crească, coloniile să se extindă, oamenii să trăiască mai mult și să realizeze lucruri mai mari. Cu ani în urmă, pe Thalim, Noffe a considerat blestemul ignoranței butleriene ca fiind un lucru deranjant și îndepărtat... până când barbarul a năvălit asupra lumii sale, a jefuit laboratorul său și l-a marcat pentru moarte din cauza „investigațiilor sale inacceptabile."

Nebuni neinstruiți și superstițioși! Cum erau ei mai bine calificați să aleagă viitorul decât el?

Desigur, poporul Tlulaxa comisese crime în timpul lungului Jihad, vânzând organe pe piața neagră, falsificând acte de deces, experi mentând cu clone. Da, poporul său se simțise vinovat din punct de vedere rasial timp de mulți ani, dar după ce Directorul Venport l-a salvat, Noffe a lăsat deoparte acea vinovăție. El și alți cercetători Tlulaxa puteau realiza lucruri extraordinare - și aici, pe Denali, au făcut exact asta. Noffe știa că odată ce aceste minuni tehnologice erau livrate către VenHold, viitorul umanității era în mâini bune. Atâta timp cât Butlerienii nu câștigau. Și acești sălbatici nu trebuiau să fie lăsați să câștige.

Acum, în timp ce Noffe supraveghea activitatea din interiorul compartimentului de marfă al navetei, muncitorii încărcau prototipuri atent ambalate împreună cu noi amestecuri explozive și scrambleri de impuls care ar putea incapacita o armată barbară. Administratorul a făcut o notare pentru fiecare ladă pe măsură ce era încărcată; în manifest a inclus un mesaj personal care explica fiecare dintre noile livrări. Directorul Venport a cerut întotdeauna rapoarte.

Când Noffe a studiat lada care conținea primele o sută de greieri mecanici ai Dr. Westpher, totuși, a găsit daune pe fund, o mică fisură care fusese… mărită? A văzut o formă mică sărind în umbrele compartimentului de marfă, dispărând între lăzi. Apoi trei altele s-au grăbit după ea. Strângând din ochi, s-a aplecat, a văzut mișcare—și a știut ce era.

El a strigat la muncitorii din gol. „Unele dintre greierii mecanici ai lui Westpher au scăpat! Trebuie să-i curățăm aici.”

De cealaltă parte a hangarului, a auzit un bărbat strigând: „Este o scurgere de combustibil sub naveta—conductele sunt defecte. Aduceți un tehnician de reparații imediat!”

Noffe a aruncat o privire în umbre, unde greierii dispăruseră. „Scurgere de combustibil?” A alergat pe rampe. „Dacă este o scurgere de combustibil, ar fi bine să—”

Un mic insect robotic a sărit în băltoaca de combustibil volatil. Noffe a privit cu groază în timp ce greierele își freca picioarele din spate, așa cum era programat să facă, lovind, lovind, lovind—până când a apărut o scânteie.

Scânteia a devenit un zid de flacără care l-a înghițit pe Noffe și l-a aruncat înapoi.

* * *

ÎN DOME-ul INFIRMERIEI, când Ptolemeu l-a văzut pe Noffe, ars, cu rănile negre și sângerânde care făceau ca carnea prietenului său să arate ca o carne gătită prost, nu a putut să nu se gândească la cum Dr. Elchan a fost ars de viu.

Cumva, Noffe s-a agățat de viață—cel puțin pentru acum.

Doctorii Suk care vizitau lucrau disperat, folosind toate tehnicile lor, l-au umplut cu fluide, l-au conectat la suportul vital.

mașini. Deși era inundat de medicamente într-o comă medicală, Noffe se zvârcolea de durere teribilă.

Ptolemeu plutea în infirmerie, dar nu putea face nimic pentru a-i ajuta pe medici. Studiase știința și ingineria, dar nu era expert medical. Încă o dată se simțea atât de neputincios! Chiar și cu toate realizările lui Ptolemeu, cum ar fi mașinile titanice pe care le construise, nu putea ajuta un alt prieten în momentul său de nevoie teribilă.

Copleșit de emoție, l-a atins pe Noffe pentru a-l asigura că era acolo — și chiar și în coma lui, omul ars s-a retras de durere.

„Putem face foarte puțin pentru a-l ajuta”, a spus unul dintre medici.

Dar Ptolemeu se gândise la posibilități. Anterior, amânase să facă următorul pas, dar acum nu mai avea de ales.

A tușit și plămânii îi ardeau. A controlat spasmul cu respirații superficiale până când a putut forma din nou cuvinte. S-a uitat în jos la pacientul bandajat, care suferea. „Mai este un lucru pe care putem să-l facem - și am nevoie de ajutorul tău.”

Una dintre sarcinile mele principale în avansarea cauzei Fraternității este să privesc societatea umană ca un întreg, mai degrabă decât în termeni de unități familiale mici. Suntem mult mai mari decât atât. Un prim pas este să rupem legătura naturală dintre mamă și copil, pentru a expune o fată încă din copilărie la rolul ei mai mare în umanitate. Acea legătură emoțională puternică, dar limitativă, trebuie desviată și redirecționată, astfel încât energiile atât ale mamei, cât și ale copilului să fie dedicate viitorului, mai degrabă decât preocupărilor personale meschine.

—MOTHER SUPERIOR RAQUELLA BERTO-ANIRUL, observații private

Curtea Imperială strălucea cu doamne în rochii cu bijuterii și nobili îndrăzneți în uniforme excepțional croite, fâșii și căciuli. Pentru festivitățile de seară, curtenii și Corrinos au fost distrați de artiști exoți, inclusiv muzicieni și dansatori talentați.

Reverendă Mama Dorotea și Prințul Roderick stăteau pe scaune mai mici lângă Salvador, pe imensul său tron din cristal verde. Împreună, priveau o tânără interpretând o baladă baliset din lumea ei natală Chusuk, o poveste de dragoste plasată în timpul brutalității mașinilor gânditoare. Cântăreața stătea pe un taburet în costumul ei național colorat, ținând instrumentul aerodinamic astfel încât Dorotea să poată recunoaște lucrarea meșterului artizan Varota. La prima vedere, fata din Chusuk părea prea tânără pentru a fi încredințată cu ceva atât de valoros, dar avea un talent extraordinar, livrând o gamă completă de tonuri cu balisetul pentru a însoți vocea ei pătrunzătoare.

Împăratul, totuși, nu era interesat de spectacol. În ciuda frumuseții muzicii, femeia din Chusuk era destul de ternă, mai ales în acest cadru. Salvador părea plictisit și iritabil, consumând mai mult decât de obicei din vinul roșu amestecat cu melange. Nervos, Imperial

sommelierul stătea deoparte, pregătit să ceară o altă sticlă din cramele palatului, în cazul în care Împăratul ar avea nevoie.

Dorotea l-a studiat pe Salvador; el era excesiv de preocupat de bolile fizice imaginare și devenise din ce în ce mai neliniștit și nerăbdător după ce și-a executat medicul personal Suk cu un an în urmă. Salvador era prea nervos pentru a permite un alt Suk până când nu puteau garanta noul lor Conditioning Imperial, care ar fi trebuit să-i facă loiali fără nicio ezitare. Dorotea nu știa care paranoia va învinge - frica lui de un doctor conspirator sau hipocondria lui cronică.

Dorotea a observat că consumul excesiv de vin și melange al Împăratului nu se potrivea bine cu temperamentul său nervos. El devenise mai volatil în săptămânile de după exilul Împărătesei Tabrina de la curte, după scandal. În ciuda problemelor sale de lungă durată în căsnicie, Salvador părea ciudat de sumbru fără ea în preajmă.

Cu o mișcare a mâinii, Împăratul a întrerupt entertainerul în timpul cântecului ei, iar ea a fost atât de surprinsă încât a zguduit balisetul. Un asistent de protocol îmbrăcat în robe a grăbit fata Chusuk. Ea a fost înlocuită de un povestitor, presupus a fi un autentic nativ din Arrakis care ar recita poezii tradiționale Zensunni. Cu pielea ridată și crăpată, povestitorul purta o mantie de deșert și un costum de distilare negru, dar, pentru privirea atentă a lui Dorotea, hainele și tuburile de filtrare nu păreau să fie potrivite, făcându-le să arate mai mult ca un costum decât ca o îmbrăcăminte autentică.

Cu o voce sonoră, bărbatul a spus povestea veche a două copii—un frate și o soră—care au fugit de la sietch-ul lor și au călărit viermi de nisip până la cele mai îndepărtate colțuri ale marelui Tanzerouft, fără a se mai întoarce. Ei au devenit subiectul legendelor, fiind văzuți, se pare, timp de secole după aceea călărind marii viermi, rămânând copii pentru totdeauna, fără a deveni niciodată adulți. Deși povestea avea un anumit farmec, Dorotea a găsit vocea bărbatului superficială, abilitățile sale de a spune povești fiind mediocre.

„Mulțumesc.” Salvador l-a întrerupt pe bărbat în timp ce acesta se pregătea să înceapă o a doua poveste. „Asta va fi suficient.”

Povestitorul s-a înclinat și a plecat în grabă în timp ce Împăratul lua o altă înghițitură de vin. Salvador s-a uitat cu supărare spre o ușă unde așteptau și mai mulți artiști să-și ia rândul. Trei jongleri în costume ciudate au alunecat pe podea, dar abia începuseră să se rostogolească înainte ca Împăratul să-i respingă. „Nu mai vreau jongleri pentru restul acestei luni! Acesta este un edict imperial. Nu sunt în dispoziția pentru astfel de frivolitate. Dacă mai văd un alt jongler, îl voi străpunge cu o sabie.”

El a râs în timp ce artiștii speriați se împiedicau unii de alții pentru a ieși, în timp ce Roderick se uita la el cu îngrijorare. Într-un moment de confuzie despre cine va performa următorul, Împăratul s-a lăsat pe spate, evident inconfortabil. „Bine, asta e suficientă distracție prostească pentru seara aceasta. Un om de inteligență și cultură poate suporta doar atât de mult din acest tip de divertisment. Voi avea mai mult vin și condimente în schimb, și puțină serenitate.”

Privind pe lângă tron, Dorotea a întâlnit privirea lui Roderick. Putea să-și dea seama că amândoi își doreau ca seara să se termine repede. Poate că Salvador s-ar duce să se distragă cu concubinele sale.

În ciuda cuvintelor Împăratului, membrii curții sale continuau să vorbească despre preocupările lor neimportante. Dorotea a găsit foarte puțini dintre ei serioși sau interesanți, dar Roderick nu era ca ceilalți. Prințul asediat avea mâinile pline încercând să-l împiedice pe fratele său să se facă de râs, i ndiferent cât de inteligent și cult susținea că este Salvador.

La ușa principală, Dorotea a zărit o femeie îmbrăcată în negru care se mișca liniștit spre o parte a camerei—nu una dintre cele o sută de Surori ortodoxe care o însoțiseră la Palatul I mperial. Nou-venita nu atrăgea prea multă atenție asupra ei, dar Dorotea a recunoscut-o pe Maica Arlett—propria ei mamă!

A fost nevoie de toată efortul Doroteei pentru a-și controla reacția. Această femeie a lucrat ca soră misionară pentru a recruta noi studenți. Alte imagini de memorie i-au arătat Doroteei multe detalii din viața lui Arlett, cum a fost separată de fetița ei, trimisă de Raquella pentru a o împiedica să

formând o legătură cu fiica ei. Mai târziu, bătrâna a trimis-o de ase menea pe Dorotea să observe mișcarea butleriană de pe Lampadas... era aceasta o altă stratagemă pentru a o menține și mai departe de mama ei?

După ce s-a trezit din ceața otravă, o „nou-născută” Maică Reverendă cu acces la Alte Amintiri, Dorotea a descoperit acea cunoaștere crudă și faptul că Surorile de pe Rossak dețineau computere secrete, ceea ce a întors-o împotriva operațiunilor corupte.

De ce venise Arlett aici acum? Ea nici măcar nu știa că Dorotea era fiica ei, cu excepția cazului în care Raquella i-a dezvăluit acest lucru. Nu, bătrâna Maică Superioară nu ar fi făcut niciodată asta. Dar Raquella era conștientă că Dorotea știa adevărul. Care era scopul ei în a o trimite pe *Arlett* aici, dintre toate Surorile posibile?

O durere ascuțită și surprinzătoare o lovi pe măsură ce se gândea la un posibil motiv. Oare s-a întâmplat ceva cu Maica Superior?

În timp ce Roderick își conducea fratele nesigur din sala tronului, iar somelierul imperial îl urma cu devotament, Dorotea se furișa printre curtenii care murmureau, dezamăgiți că distracția s-a î ncheiat atât de brusc. Dorotea voia să știe de ce venise mama ei aici.

Arlett o urmărea cum se apropie și aștepta, emoțiile ei fiind atent mascate. În timp ce membrii curții ieșeau din cameră, cele două femei au găsit un loc pentru a vorbi în privat. Mama ei a spus cu o voce joasă, astfel încât doar Dorotea să o audă: „Aduc o cerere importantă din partea lui Wallach IX.”

Dorotea a spus, ca și cum ar acorda o mare favoare: „Voi asculta, chiar dacă Maica Superior Raquella nu are nicio aprobată oficială pentru a continua formarea studenților.”

„Împăratul Salvador a fost vag în conturarea consecințelor.”

Dorotea nu mai avea nicio legătură strânsă cu Surorile care au rămas în cercul Raquellei. Deși nu era de acord din punct de vedere filozofic cu rivalele sale, Dorotea nu simțea răzbunare față de ele. Își dorea ca Maica Superior să arate putere împotriva tentației și să îmbrățișeze cu fervoare filosofia butleriană, dar acest lucru nu era probabil să se întâmple cu VenHold sprijinind școala de pe Wallach IX. Surorile ortodoxe ale lui Dorotea de aici ar fi

crește mai puternică, iar Adevărații ei antrenați s-ar dovedi din ce în ce mai utili.

Din punctul ei de vedere, Surorile Raquellei erau irelevante.

Dorotea s-a uitat în ochii albaștri palizi ai lui Arlett; chiar și trăsăturile erau asemănătoare cu ale ei, aceeași nas, aceeași linie a maxilarului. *Cum nu își dă seama?*Decidând să oprească farsa pe care Raquella o stabilise cu mult timp în urmă, Dorotea a spus: “Este o chestiune personală, Mamă, sau ești aici în interes de afaceri?”

Arlett a întors privirea, ca și cum s-ar fi simțit jenată. “Nu s unt o Mamă Reverendă. Nu am trecut încă prin Agonie.”

Vocea Doroteei era dură. “Asta nu era ceea ce voiam să spun, *Mamă.* Ai născut o fiică pe Rossak cu mulți ani în urmă. Ai fost atașată de fată, dar Raquella te-a trimis departe înainte ca legătura să se întărească… la fel cum Raquella aparent nu a simțit nicio legătură față de propria ei fiică—*tu.*”

Arlett părea uimită și perplexă.

Dorotea a continuat: „Nu ți-a spus niciodată Maica Superioră ce s-a întâmplat cu copilul tău? Fiica ta?” S-a îndreptat. „Ca o Maică Reverendă, am acces la amintirile strămoșilor mei—i nclusiv la cele ale mamei și bunicii mele. Tu și Raquella Berto-Anirul.”

Ochii surorii misionare străluceau. „Ești fiica mea?” Nu părea supărată, ci uimită. Era evident că Raquella nu i-a spus niciodată.

„Am amintirile tale din ziua în care surorile m-au luat departe ca pe un copil, au șters toate înregistrările, m-au plasat cu alți copii—și te-au trimis pe tine. De fapt, s-ar putea să-mi amintesc chiar mai bine decât tine. În Alte Amintiri, pot vedea când ai făcut dragoste cu bărbatul care era tatăl meu, un negustor din Hagal care a venit să adune produse farmaceutice din junglă. Hakon Iruit. Credeai că are un râs amuzant și un zâmbet timid.”

Ea a continuat, iar fiecare propoziție era ca o armă care era trasă. „Ai făcut dragoste cu el de șase ori. Gura lui avea gust de fructe de pădure amare. În momentul în care am fost concepută, erai într-o poiană de ferigi sub un copac înalt și argintiu.” Ea

raised her eyebrows. “I remember you were looking at a green butterfly as you lay on your back in the soft moss.”

Arlett’s words were barely more than a breath. “Its wings were like multicolored glass.”

“Afterward, while you were away for years on missionary assignments, traveling from planet to planet, the Sisterhood raised me, taught me their philosophy and techniques. We were not told who our mothers were. We didn’t think anything of it. Then, after I grew old enough, they sent me away to Lampadas, where I learned from the Butlerians.”

Arlett părea că nu mai ascultă. A spus din nou cu uimire: „Ești fiica mea?”

„Da. Cum poți să o ierți pe Raquella pentru ceea ce ne-a făcut? ”

Arlett a convocat o forță interioară surprinzătoare. „Sunt un membru loial al Fraternității, așa că înțeleg motivele lor. Întotdeauna fac așa cum ne poruncește Maica Superior.

Din comportamentul lui Arlett, Dorotea putea vedea că nu și-a iertat mama, dar a rămas loială totuși. A folosit tensiunea pentru a o pune pe sora misionară la locul ei. „Care este misiunea ta, *femeie*?”

Arlett s-a străduit să se compună. Ochii ei ardeau de durere, tristețe și furie. A respirat adânc de câteva ori, iar ochii ei albaștri s-au înmuiat când s-a uitat la Dorotea, apoi au devenit de neînțeles și distanți. „Sunt aici să fac apel la tine. Acest schismă slăbește Fraternitatea, iar Raquella ar dori să elimine gardurile dintre noi.”

„Utilizarea de către ea a calculatoarelor interzise a slăbit Surorile din Rossak și a dus la căderea lor. Căderea ta.”

Arlett a controlat cu forța tonul vocii ei, nu a continuat vechea dispută. „Avem mințile și abilitățile noastre și nu suntem singuri. Cele două grupuri de Surori au multe în comun. Toți vrem să ajutăm rasa noastră să își atingă potențialul. Flota de Spațiu VenHold dezvoltă Navigatori, deblocând abilitățile *umane* ale minților lor, la fel cum fac și Mentatii la școala lor Lampadas. Nu vrem cu toții să îmbunătățim umanitatea fără mașini gânditoare?”

Dorotea a vrut să încuviințeze, dar a rămas precaută în a fi ghidată către o concluzie pe care nu o atinsese singură.

Arlett a continuat. „Înțelegi necesitatea de a cartografia și monitoriza liniile de sânge umane, cu sau fără computere. Când surorile noastre Mentats au fost ucise pe Rossak, întreaga Sororitate a fost slăbită, iar acest lucru a slăbit la rândul său specia umană. Ai avut o parte în asta. Nu o nega,*fiică,* pentru că știi că este adevărat.”

Dorotea simțea o vinovăție personală pentru rolul ei în reacția exagerată a lui Salvador, dar știa că nu se poate întoarce. „Mi-aș fi dorit să fi fost diferit. Am salvat Sororitatea de a fi complet ștearsă—cel puțin o parte din ea.”

Arlett a dat din cap. „Ai căutat avansare personală cu Împăratul, indiferent de ceea ce egoismul tău a făcut nucleului Sororității. Este timpul să repari daunele pe care le-ai cauzat.” A coborât vocea la un șoaptă răgușită. „Te implor, și *îți cer* asta. Maica Superior Raquella te cheamă să o vezi la Wallach IX înainte să fie prea târziu.”

Dorotea a văzut ceva ciudat pe fața mamei ei. „Prea târziu pentru ce? Ce altceva nu-mi spui?”

Ochii lui Arlett erau brusc plini de compasiune. „Maica Superioară este pe moarte și în curând își va anunța succesorul. Trebuie să vii imediat—avem foarte puțin timp.”

Toate bazele de putere sunt făcute din carne și, în cele din urmă, trebuie să se descompună și să se prăbușească.

—avertisment antic

După ce nava sa a sosit la Salusa, Manford Torondo a trimis un curier la palat, cerând o audiență imperială. Fără să se deranjeze să aștepte un răspuns, el și anturajul său s-au deplasat prin capitală, cu o mulțime de adepți fervenți adunându-se în spatele său. Palatul nu ar fi avut niciodată suficient timp pentru a se pregăti, dar Manford s-a asigurat că Împăratul avea timp să intre în panică.

Ca de obicei, Salvador s-a întors la fratele său pentru sfaturi. Prințul Roderick, incapabil să uite tragedia și violența pe care liderul butlerian le-a cauzat la ultima sa vizită aici, a simțit un fior rece coborându-i pe șira spinării. Recent, mulțimile antitehnologice au lovit Baridge într-o revoltă sângeroasă pe care o numeau „sfântă.” Roderick nu a văzut nimic chiar și vag sfânt în munca lor, iar Manford nu s-a răscumpărat niciodată, nu a cerut niciodată iertare pentru, nu părea niciodată să*observe* moartea lui Nantha sau a oricăror altora uciși în fervoarea lor imprudentă.

Și acum se întorcea la Zimia ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În jurul capitalei, angajații guvernamentali desemnați la Comitetul Ortodoxiei au rămas într-o stare de alertă crescută, pentru a demonstra că erau întotdeauna vigilenți față de orice tehnologie pe care Manford a declarat-o inacceptabilă.

Roderick și-ar fi dorit ca fratele său să interzică întreaga mișcare și să-i facă incapabili... dar asta ar fi fost ca și cum ar juca cu explozibili.

Cu toate acestea, el l-a învinovățit pe Manford Torondo pentru moartea lui Nantha; acest lucru nu putea fi iertat, indiferent de politică sau riscuri.

Pe măsură ce delegația butleriană își făcea drum prin oraș, Roderick a crescut numărul echipelor de securitate din jurul palatului, oferindu-le permisiunea tacită de a folosi forța letală dacă începea o revolta. Între timp, funcționarii curții au organizat o recepție cât mai repede posibil. Au alergat pentru a pregăti Camera de Audiență, aranjând băuturi și aperitive pe mese aurite. Salvador a sugerat că formalitatea recepției l-ar forța pe Manford să se comporte ca un diplomat; Roderick nu credea că omul merită vreo amabilitate. Și-a ținut furia în frâu și a decis să se asigure că fratele său nu va fi constrâns să facă concesii suplimentare stupide.

Salvador stătea transpirat pe tronul său, temându-se de sosirea lui Manford. Consumase deja mai multe cupe de vin amestecat cu melange. Consumul său de condimente crescuse dramatic în ultima vreme, iar el păstra melange pudrat în locul său obișnuit, într-o mică cutie împodobită cu bijuterii, pe brațul tronului său. Efectul stimulant al condimentelor făcea ca ochii împăratului să strălucească.

Chiar și în mijlocul durerii sale profunde din cauza morții lui Nantha, Roderick era suficient de perceptiv pentru a-și da seama că Salvador era, de asemenea, deprimat, o melancolie care a început după expunerea aventurii împărătesei Tabrina cu Marele Inchizitor. Ea a fost exilată, iar Quemada a fost executat de propriii săi torturatori Scalpel, întreaga aventură fiind ținută secretă de public la insistențele lui Roderick. Dar totuși... chiar dacă Salvador își disprețuise deschis soția — și sentimentul fusese reciproc — el a arătat o tristețe neașteptată în absența ei. Salvador dorea ca Roderick să-l consoleze, deși durerea sa nu putea să se compare cu durerea de a pierde o fiică nevinovată.

Un om mai puțin important ar fi putut căuta să profite de slăbiciunile fratelui său, mai ales într-o perioadă de criză personală. Cu toată agitația din Imperiu, Butlerienii scăpați de sub control și războiul comercial nemilos pe care VenHold l-a lansat împotriva lor, domnia lui Salvador era instabilă. Roderick era loial tronului Corrino, un om moral. Era al doilea născut, iar rolul său era clar. Nu a dorit niciodată mai mult.

Îndreptându-se aproape de tron, Roderick a sugerat: „Permite-mi să îți iau paharul de vin și cutia de melanj, doar pentru puțin timp? Liderul Torondo intră acum în palat și nu vrem să-i arătăm nicio slăbiciune.”

Salvador părea ezitant înainte să facă un gest de acceptare. „Desigur, desigur. Nu am nevoie de ele.” Prințul a luat cele două obiecte, dându-le unui bărbat în uniformă, care a ieșit în grabă pe o ușă laterală.

Una dintre surorile ortodoxe ale Doroteei, Reverendă Maică Esther-Cano, a intrat în cameră, urmată de o echipă de funcționari pe care Roderick îi desemnase pentru a înregistra desfășurarea evenimentelor. Își dorea ca Dorotea să fie aici pentru că avea încredere în sfatul înțelept al Adevărului, dar ea și câțiva însoțitori tocmai plecaseră spre Wallach IX într-o misiune misterioasă și urgentă.

Esther-Cano a condus-o pe sora Woodra, care își oferise serviciile de Adevăr pentru Manford Torondo. Liderul butlerian suspecta oare că Salvador ar putea să-i mintă? Roderick s-a încordat la gândul acesta. Va trebui să se asigure că fratele său este atent la tot ce spune, la tot ce promite.…

Sora Woodra s-a uitat în jurul camerei boltite, a dat din cap și a trimis un semnal de siguranță. Cu un zumzet de activitate, Manford Torondo a intrat, călare pe umerii Maestrului său de Sabie.

Roderick și-a îngustat privirea în timp ce rămânea aproape de Împărat. Și-a ținut mâna protejându-se aproape de o armă ascunsă. Roderick a displăcut întotdeauna fanaticii, dar după moartea lui Nantha, a simțit o profundă repulsie, resentiment și neîncredere față de Manford Torondo.

Anari Idaho s-a apropiat de tron, purtându-l pe Manford ca și cum ar fi fost o bestie de povară. Sora Woodra s-a îndepărtat de Esther-Cano și s-a alăturat delegației Butleriene, aparent pentru a demonstra unde îi stau loialitățile.

Salvador a încercat să-și ascundă nervozitatea cu formalitate. „Salutări, Lider Torondo.” Vocea lui era stabilă și demnă, arătând aproape deloc vreo slăbiciune din efectele alcoolului și condimentelor. „Sosirea dumneavoastră este neașteptată.” Și-a curățat gâtul. „Cum pot fi de ajutor pentru dumneavoastră, bunul meu prieten?”

Roderick a simțit o arsură de furie la aceste cuvinte. Prieten?

„Prietenia nu are nimic de-a face cu vizita mea.” Fața lui Manford arăta mai mult decât o mică iritare. A aruncat o privire în jur cu dezaprobat. „Hors

„D’oeuvres? Și vin? Credeți că suntem aici pentru o petrecere?” Roderick s-a tensionat la lipsa flagrantă de respect, dar Salvador a fost rapid să sune ridicol de conciliant. „Avem mai mult decât vin și delicatese, desigur. Voiam pur și simplu să extindem o curtoazie. Dacă aceasta nu este suficient, se poate organiza un banchet în onoarea dumneavoastră.” „Nu va fi un festival de distrugere de data aceasta,” a intervenit Roderick, ridicându-și vocea. „Avem echipe de securitate pregătite. Mulțimile de susținători ai dumneavoastră vor fi dispersate cu fermitate dacă încercați să le incitați la violență.” „Echipele dumneavoastră de securitate pot încerca să facă asta…” a murmurat Anari Idaho. Din locul său pe umerii ei, Manford s-a întors să-l privească pe Prințul Corrino. „De ce aș incita susținătorii mei la violență? Urăsc violența inutilă. La ultimul festival, susținătorii mei au fost excesiv de entuziaști. Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate.”

„D’oeuvres? Și vin? Credeți că suntem aici pentru o petrecere?” Roderick s-a încordat la lipsa flagrantă de respect, dar Salvador a fost rapid să sune ridicol de conciliant. „Avem mai mult decât vin și delicatese, desigur. Voiam pur și simplu să extindem o curtoazie. Dacă aceasta nu este suficient, se poate organiza un banchet în onoarea dumneavoastră.” „Nu va fi un festival de distrugere de data aceasta,” a intervenit Roderick, ridicându-și vocea. „Avem echipe de securitate pregătite. Mulțimile de susținători ai dumneavoastră vor fi dispersate cu fermitate dacă încercați să le incitați la violență.” „Echipele dumneavoastră de securitate pot încerca să facă asta…” a murmurat Anari Idaho. Din locul său pe umerii ei, Manford s-a întors să-l privească pe Prințul Corrino. „De ce aș incita susținătorii mei la violență? Urăsc violența inutilă. La ultimul festival, susținătorii mei au fost excesiv de entuziaști. Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate.”

„D’oeuvres? Și vin? Credeți că suntem aici pentru o petrecere?” Roderick s-a tensionat la lipsa flagrantă de respect, dar Salvador a fost rapid să sune ridicol de conciliant. „Avem mai mult decât vin și delicatese, desigur. Voiam pur și simplu să extindem o curtoazie. Dacă aceasta nu este suficient, se poate organiza un banchet în onoarea dumneavoastră.” „Nu va fi un festival de distrugere de data aceasta,” a intervenit Roderick, ridicându-și vocea. „Avem echipe de securitate pregătite. Mulțimile de susținători ai dumneavoastră vor fi dispersate cu fermitate dacă încercați să le incitați la violență.” „Echipele dumneavoastră de securitate pot încerca să facă asta…” a murmurat Anari Idaho. Din locul său pe umerii ei, Manford s-a întors să-l privească pe Prințul Corrino. „De ce aș incita susținătorii mei la violență? Urăsc violența inutilă. La ultimul festival, susținătorii mei au fost excesiv de entuziaști. Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate.”

„D’oeuvres? Și vin? Credeți că suntem aici pentru o petrecere?” Roderick s-a tensionat la lipsa flagrantă de respect, dar Salvador a fost rapid să sune ridicol de conciliant. „Avem mai mult decât vin și delicatese, desigur. Voiam pur și simplu să extindem o curtoazie. Dacă aceasta nu este suficient, se poate organiza un banchet în onoarea dumneavoastră.” „Nu va fi un festival de distrugere de data aceasta,” a intervenit Roderick, ridicându-și vocea. „Avem echipe de securitate pregătite. Mulțimile de susținători ai dumneavoastră vor fi dispersate cu fermitate dacă încercați să-i incitați la violență.” „Echipele dumneavoastră de securitate pot încerca să facă asta…” a murmurat Anari Idaho. Din locul său pe umerii ei, Manford s-a întors să-l privească pe Prințul Corrino. „De ce aș incita susținătorii mei la violență? Urăsc violența inutilă. La ultimul festival, susținătorii mei au fost excesiv de entuziaști. Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate.”

„D’oeuvres? Și vin? Credeți că suntem aici pentru o petrecere?” Roderick s-a încordat la lipsa flagrantă de respect, dar Salvador a fost rapid să sune ridicol de conciliant. „Avem mai mult decât vin și delicatese, desigur. Voiam pur și simplu să extindem o curtoazie. Dacă aceasta nu este suficient, se poate organiza un banchet în onoarea dumneavoastră.” „Nu va fi un festival de distrugere de data aceasta,” a intervenit Roderick, ridicându-și vocea. „Avem echipe de securitate pregătite. Mulțimile de susținători ai dumneavoastră vor fi dispersate cu fermitate dacă încercați să le incitați la violență.” „Echipele dumneavoastră de securitate pot încerca să facă asta…” a murmurat Anari Idaho. Din locul său pe umerii ei, Manford s-a întors să-l privească pe Prințul Corrino. „De ce aș incita susținătorii mei la violență? Urăsc violența inutilă. La ultimul festival, susținătorii mei au fost excesiv de entuziaști. Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate.”

Roderick voia să se înfurie pe el, *Moartea fiicei mele nu a fost o neplăcere!*

Dar liderul butlerian își îndreptase deja atenția înapoi către Salvador. „Nu mi-e foame, Stăpâne—cu excepția *acțiunii.* Nu cu mult timp în urmă, ai desființat școala otrăvitoare a Surorilor de pe Rossak pentru că au conspirat împotriva ta. Acum trebuie să faci același lucru cu Venport Holdings. Josef Venport creează monștri pentru a naviga navele sale, corupând forma umană și mintea umană. Navele sale folosesc și computere—avem dovezi, pentru că am capturat o navă foldspace pe care a trimis-o la Baridge.”

Ochii lui Roderick s-au lărgit. Dovezi concrete că navele VenHold foloseau computere în sistemele lor de navigație? Practica interzisă fusese mult timp zvonită. „Și unde este dovada ta?”

The Swordmaster lifted her chin. “I saw it with my own eyes.”

Manford added, “The ship was unfortunately lost in transit, as so many have been.”

Salvador sat up on the throne. “Then you have no proof.”

“We went to Arrakis to uncover Directeur Venport’s schemes—and his thugs tried to have me killed.” The Butlerian leader gestured to Sister

['Woodra, care a scos un mic holoproiector din veșmintele ei. Roderick a făcut o frunză; niciun dispozitiv nu ar fi trebuit să treacă de securitate.', 'Woodra a căutat cu cristalele de înregistrare, le-a instalat în player și a activat imaginea. A făcut o ajustare și a proiectat o serie de imagini neclare cu străzi pline de praf, un soare galben și cer, oameni alergând.', '„Pe străzile orașului Arrakis,” a spus Manford, „un bărbat din mulțime a tras cu o pușcă de proiectile brută. Eu eram ținta lui.”', 'Următoarea imagine arăta ceea ce părea a fi Manford Torondo mort, cu jumătate din craniul său suflat. Corpul său zăcea întins pe podeaua unei camere iluminate de foc. Anari Idaho părea furios să vadă din nou imaginile.', '„Am scăpat cu greu cu viață.”']

['Woodra, care a scos un mic holoproiector din veșmintele ei. Roderick a făcut o frunză; niciun dispozitiv nu ar fi trebuit să treacă de securitate.', 'Woodra a bâjbâit cu cristalul de înregistrare, l-a instalat în player și a activat imaginea. A făcut o ajustare și a proiectat o serie de imagini neclare cu străzi pline de praf, un soare galben și cer, oameni alergând.', '„Pe străzile orașului Arrakis,” a spus Manford, „un bărbat din mulțime a tras cu o pușcă de proiectile rudimentară. Eu eram ținta lui.”', 'Următoarea imagine arăta ceea ce părea a fi Manford Torondo mort, cu jumătate din craniul său suflat. Corpul său zăcea întins pe podeaua unei ca mere iluminate de foc. Anari Idaho părea furios să vadă din nou imaginile.', '„Am scăpat cu greu cu viața mea.”']

['Woodra, care a scos un mic holoproiector din veșmintele ei. Roderick a făcut o frunză; niciun dispozitiv nu ar fi trebuit să treacă de securitate.', 'Woodra a bâjbâit cu cristalul de înregistrare, l-a instalat în player și a activat imaginea. A făcut o ajustare și a proiectat o serie de imagini neclare cu străzi pline de praf, un soare galben și cer, oameni alergând.', '„Pe străzile orașului Arrakis,” a spus Manford, „un bărbat din mulțime a tras cu o pușcă de proiectile rudimentară. Eu eram ținta lui.”', 'Următoarea imagine arăta ceea ce părea a fi Manford Torondo mort, cu jumătate din craniul său suflat. Corpul său zăcea întins pe podeaua unei camere iluminate de foc. Anari Idaho părea furios să vadă din nou imaginile.', '„Am scăpat cu viață cu greu.”']

['Woodra, care a scos un mic holoproiector din veșmintele ei. Roderick a făcut o frunză; niciun dispozitiv nu ar fi trebuit să treacă de securitate.', 'Woodra a căutat cu cristalele de înregistrare, le-a instalat în player și a activat imaginea. A făcut o ajustare și a proiectat o serie de imagini neclare cu străzi pline de praf, un soare galben și cer, oameni alergând.', '„Pe străzile orașului Arrakis,” a spus Manford, „un bărbat din mulțime a tras cu o pușcă de proiectile rudimentară. Eu eram ținta lui.”', 'Următoarea imagine arăta ceea ce părea a fi Manford Torondo mort, cu jumătate din craniul său distrus. Corpul său zăcea întins pe podeaua unei camere iluminate de foc. Anari Idaho părea furios să vadă din nou imaginile.', '„Am scăpat cu greu cu viața mea.”']

['Woodra, care a scos un mic holoproiector din veșmintele ei. Roderick a făcut o frunză; niciun dispozitiv nu ar fi trebuit să treacă de securitate.', 'Woodra a bâjbâit cu cristalul de înregistrare, l-a instalat în player și a activat imaginea. A făcut o ajustare și a proiectat o serie de imagini neclare cu străzi pline de praf, un soare galben și cer, oameni alergând.', '„Pe străzile orașului Arrakis,” a spus Manford, „un bărbat din mulțime a tras cu o pușcă de proiectile rudimentară. Eu eram ținta lui.”', 'Următoarea imagine arăta ceea ce părea a fi Manford Torondo mort, cu jumătate din craniul său suflat. Corpul său zăcea întins pe podeaua unei camere iluminate de foc. Anari Idaho părea furios să vadă din nou imaginile.', '„Am scăpat cu viață cu greu.”']

Împăratul Salvador a privit imaginile cu o ușoară amuzare. „Se pare că te-ai recuperat destul de bine.” Fără să i se spună, Roderick și-a dat seama că victima trebuie să fi fost dublura de corp pe care Manford o folosea pentru unele dintre aparițiile sale publice.

Manford și-a coborât vocea la un mormăit. „Asasinul era convins că a lovit ținta. Josef Venport a ordonat uciderea mea—știe asta!”

„Cred că ai cerut și *moartea* lui,” a subliniat Roderick. „Culegi ceea ce semeni. Din câte înțeleg, Venport a scăpat cu greu cu viață când navele tale au atacat șantierele navale Thonaris. Și adepții t ăi au arătat o mare capacitate pentru vărsare de sânge. Poate că Directorul Venport ar trebui să fie cel care cere protecția noastră?”

Salvador a adăugat: „Nu aș pune prea mult accent pe atac. Arrakis este o lume rugged, periculoasă, iar acel oraș nu este un loc pentru oameni civilizați. Oamenii sunt uciși acolo în fiecare zi. Cum știi că nu a fost doar un act aleator de violență?”

„Pentru că știu. Cer să-l condamnați pe Venport pentru acest act, la fel cum trebuie să-l condamnați pentru utilizarea continuă a mașinilor de gândire. Crimele lui sunt de neiertat. Penalitatea trebuie să fie moartea.”

Salvador s-a uitat la fratele său pentru ajutor, iar Roderick și-a ridicat vocea. „Tu *ceri*? Liderul Torondo, tu nu dictezi politica Imperială.”

„Și *tu* ce faci? Ești Prințul, nu Împăratul.” El intenționa evident ca comentariul său să doară mai mult decât a făcut-o.

Împăratul Salvador părea iritat. „Ce ar trebui să fac în legătură cu asta? Cearta este între tine și Directeur Venport—mi-aș dori să nu mă pui în mijlocul ei.”

Manford a făcut o față supărată. „Dacă ai avea curajul moral să alegi partea corectă, nu ai fi în mijloc. Venport Holdings a strangulat orice lume care acceptă jurământul nostru de puritate. Unii dintre credincioși slăbesc, dar am ordonat ca toți să-și reînnoiască jurămintele în termeni foarte clari.”

Ținându-se de umerii lui Anari, Manford s-a aplecat înainte, privindu-l pe Împărat. „Ucenicii mei pot lupta cu credința lor, și vom câștiga. Dar nu este suficient—avem nevoie de ajutorul tău, Sire. Ca conducător al Imperiului, ai o armă care îl poate răni financiar. Lovește-l acolo unde este vulnerabil—și îmbogățește-te în același timp.”

Salvador a clipit din ochi la Roderick. „Ce vrea să spună? Ce armă financiară avem?”

Maestrul Sabiei s-a apropiat de podium, iar Manford l-a ignorat pe Roderick. „Economia. Tot ce îi pasă este profitul, iar vulnerabilitatea cheie a Venport este mirodenia! Mercantiles Combinat este doar o fațadă pentru Venport Holdings. A creat o rețea extinsă de recoltare și distribuție a melange-ului, și și-a creat Navigatorii prin saturarea lor cu mirodenie. Și a devenit dependentă o mare parte din Imperiu, prin care poate controla populațiile.”

Salvador s-a uitat în altă parte, cu ochii frenetici. „Adevăratul meu cititor a făcut recent aceeași afirmație.”

Manford a spus: „Ca Împărat, cum poți permite unui singur om să dețină atât de multă putere?”

Roderick și-a strâns maxilarul, a murmurat: „Am putea pune aceeași întrebare și ție, Lider Torondo....”

Sora Woodra s-a furișat înainte, a stat pe vârfuri și i-a șoptit lui Manford. Liderul Butlerian a dat din cap. „Recent ai anexat toate activele

a Casei Péle, Sire, inclusiv bunurile personale ale soției dumneavoastră, ca răzbunare pentru un plan trădător. Crimele directorului Venport sunt mult mai grave pentru Imperiu și el deține aproape un monopol asupra tuturor operațiunilor cu mirodenii chiar sub nasul dumneavoastră. Nu ar trebui o industrie atât de vitală să fie sub control *Imperial*? Nu în mâinile unui cetățean privat? Ce se întâmplă dacă Venport decide să impună un embargo asupra livrărilor de melange peste tot, așa cum a impus embargo asupra lumilor butleriene?

Salvador s-a încruntat în timp ce se gândea. „Consumul de mirodenii este esențial pentru sănătatea mea. La fel fac mulți dintre supușii mei, ale căror provizii nu vreau să fi e întrerupte. Asta ar crește nemulțumirea. Ar putea avea loc revolte pe străzi."

Deși Roderick nu aproba tacticile butleriene, a simțit un fior în timp ce începea să realizeze cât de largă era rețeaua de dependență pe care Josef Venport o întinsese. Sora Dorotea își exprimase suspiciunile cu privire la legăturile pe care Venport Holdings le avea nu doar cu Combined Mercantiles, ci și cu băncile planetare, împreună cu un monopol asupra transportului sigur....

Manford a spus: „Josef Venport este un om temperamental, răzbunător, care deține prea multă putere. Cu strânsoarea sa asupra atât de multor servicii critice, acest *un singur om* a creat suferință și neliniște în întreaga Imperiu. Vezi cuțitul pe care îl ține la gâtul tău? Salvador Corrino, *tu* ești Împăratul Universului Cunoscut. De ce îl lași pe acel om să te controleze? De ce îi permiți să facă tronul Imperial *irrelevant*?"

Roderick a adăugat într-un ton prudent: „Înainte să cauți prea multă deranjare, Sire, amintește-ți că o mare parte din flota militară imperială este transportată la bordul camioanelor VenHold. Unele dintre navele noastre au motoare Holtzman, da, dar nu au Navigatori. Altele au încă motoare mai vec hi, mai rapide decât lumina, care necesită săptămâni sau luni pentru a călători de la sistem la sistem. Dacă Flota Spațială VenHold ar bloca rutele critice de foldspace, Directeurul ar putea forța chiar și tronul să capituleze. Ar putea chiar să răstoarne Casa Corrino și să se încoroneze pe sine ca următorul Împărat."

Sora Woodra a adăugat: „Poate că călătoria prin foldspace ar trebui să fie sub control imperial de asemenea."

„Voi exercita controlul asupra tuturor operațiunilor cu mirodenii, pentru început”, a spus Salvador, fără a se uita la fratele său pentru confirmare. „Eu *sunt* de fapt Împăratul Universului Cunoscut, așa că ar trebui să controlez singura sursă cunoscută de mirodenii.”

Roderick a fost surprins de sugestia drastică și provocatoare. „Ar trebui să consultăm mai departe, frate, înainte de a lua măsuri pripite. Aceasta este o situație periculoasă. Mă tem de represaliile pe scară largă pe care VenHold le-ar putea lansa dacă încerci să preiei operațiunile cu melange.”

Manford a concentrat o privire disprețuitoare asupra lui Salvador. „ Oamenii pot decide această chestiune dacă tu nu o faci. Dacă decid că ești în coluziune cu demonul Venport, nu aș putea niciodată să-i controlez. Poate *ei* ar lua tronul tău, mai degrabă decât pe cel al lui Venport.”

„Nu am nevoie de mai mult timp pentru a considera o chestiune atât de importantă”, a răbufnit Salvador. „Sunt sătul să fiu făcut irelevant.” S-a aplecat înainte și și-a ridicat vocea. „Declar prin prezenta că operațiunile cu mirodenii sunt vitale din punct de vedere strategic pentru Imperiu și, prin l ege, trebuie să fie operate sub controlul Imperial direct. Ca Împărat, voi prelua conducerea asupra Arrakis și voi mobiliza flota Imperială pentru a-mi i mpune voința. Consilierii mei comerciali vor informa pe Directeurul Venport și vor pregăti documentația necesară pentru o tranziție lină.”

Roderick l-a privit pe el, uimit, dar Salvador a făcut doar un gest casual cu mâna. „Te îngrijorezi prea mult, frate. VenHold va fi compensat corespunzător. De fapt, voi merge acolo personal cu o mică forță de soldați pentru a supraveghea tranziția.”

Roderick se simțea deranjat, dar putea vedea că fratele său era plin de entuziasm. Salvador zâmbea de parcă luase o decizie bună. „Condimentele vor fi imperializate. Este timpul să arătăm cine este cu adevărat la conducere!”

O greutate rece s-a așezat în stomacul lui Roderick, dar și-a forțat o față curajoasă. Salvador nu lua adesea propriile sale decizii majore, iar când o făcea, rareori mergeau bine.

I prefer to celebrate my decisions, whatever they are, rather than regret them.

—JOSEF VENPORT, memo intern VenHold

Știrile despre moartea lui Manford Torondo s-au răspândit încet î n Imperiu, mai ales cu atât de multe lumi interzise și cu programul navelor spațiale deviat. De săptămâni întregi, butlerienii au fost ciudat de tăcuți în legătură cu pierderea lor.

După ce l-a asasinat pe lider, Taref a fost tratat mai bine decât un Naib la complexul spațial Kolhar. A fost considerat un erou și a povestit povestea în mod repetat, descriind cum a văzut oportunitatea și a tras cu succes.

Noaptea, totuși, a simțit remușcări când și-a amintit de *whizz-clack* al proiectilului pistolului Maula, stropul de sânge când craniul bărbatului s-a sfărâmat și corpul său căzând pe străzi. Un lider puternic al unei mișcări teribile, ucis atât de ușor... și atât de personal în comparație cu toți cei care au murit când Taref a sabotate navele EsconTran. Cu proprii săi ochi, a văzut sângele, corpul căzând...

Raporturile altor operativi de pe Arrakis au verificat vestea despre ucidere. Ca recompensă, Directeur Venport i-a oferit lui Taref un bonus mare, dar omul din deșert a cerut nimic mai mult decât o șansă de a se întâlni cu prietenii săi și de a le ura binele ori de câte ori se întorceau la Kolhar. Dacă ar putea să-i adune din nou pe toți, poate că ar călători spre Caladan, așa cum le promisese Venport.

Apoi Taref a aflat că unul dintre prietenii săi din deșert, Waddoch, fusese de asemenea ucis, prins în timp ce comitea sabotaj pe o navă EsconTran. Alte

inginerii descoperiseră identitatea sa falsă și l-au capturat, dar Waddoch și-a luat viața înainte de a putea fi predat pentru interogare. Ca o chestiune de onoare, tânărul făcuse singurul lucru corect.

Pierdere a deschis o altă rană adâncă în Taref….

Lillis era cea mai asemănătoare cu Taref, persoana care împărtășea cel mai aproape visele și imaginațiile sale. Își petrecuse tinerețea visând l a ceea ce se află dincolo de stele și culturi diferite de a sa. Chiar părea interesată să găsească rămășițe Zensunni care încă trăiau pe planete îndepărtate—strămoși ai oamenilor din deșert de pe Arrakis. Ca și el, Lillis se gândise întotdeauna la mai mult decât la raiduri în deșert pentru a sabota recoltele de mirodenii sau a face farse străinilor. Puține tinere femei își întorceau spatele vieții de sietch, iar el știa că avea vise mărețe.

Taref nu putea nega că imaginațiile lor erau foarte diferite de misiunile pe care Directorul Venport le-a atribuit. El și tovarășii săi nu erau trimiși să găsească rădăcinile culturii lor, nici nu explorau locuri exotice care ar fi făcut povești minunate înapoi pe Arrakis. În schimb, distrugeau navele unui rival și ucideau pe toți cei de la bord fără a ține cont de vinovăție sau nevinovăție. Și Venport i-a recompensat bine pentru asta.

Asta nu era cum se așteptau ei, cu siguranță nu era ceea ce le promisese când i-a presat să-l urmeze într-o mare aventură….

Când Lillis s-a întors la Kolhar dintr-o altă misiune, Taref s-a grăbit să o salute. A simțit din nou bucurie în inima sa știind că s-a întors. Vremea era gri și vântoasă. Picăturile de ploaie rece și granulele de grindină se învârteau pe cer, stropindu-le fețele în timp ce stăteau afară, lângă barăcile principale. Când a văzut fața ei, totuși, a putut observa că era nefericită și tremura, cu ochii aplecați.

„E atât de frig aici, Taref”, a spus ea. „Atât de frig peste tot comparativ cu acasă. Și umiditatea din aer face greu de respirat. Atât de multă apă.” Ochii ei întunecați arătau încă albastrul profund al unei vieți de melanj.

consum. „Au o vorbă pentru asta—*înec*—când cineva este submers în apă până când plămânii se umplu."

Taref a încercat să-și aducă entuziasm în voce, pentru ea. „ Dar amintește-ți, suntem pe o altă *lume.* Am crezut că vrei să scapi de Arrakis, la fel cum am vrut și eu. Într-o zi vom merge î mpreună la Caladan și vom vedea oceanele."

Ea și-a întins mâna, cu palma în sus, și a tremurat pe măsură ce ploaia măruntă cădea. „Nu vreau să văd acele locuri, nu mai vreau. Prefer să fiu ... acasă."

Inima lui Taref s-a îndreptat către ea. „Voi aranja să te poți întoarce la Arrakis, dacă asta este ceea ce îți dorești cu adevărat. Directorul Venport mi-a spus să cer orice favoare doresc. Să ne întoarcem la sietch-ul nostru—te va face asta fericită?"

Lillis a suspinat. „Mă simt ca un pui scos din cuibul unei șoimi. Chiar și atunci când este pus înapoi, celelalte păsări nu îl acceptă niciodată. Îl omoară."

Nu știa cum să o ajute. „Am fost acolo," a spus el. „Vei vedea deșertul diferit."

„Văd întregul univers diferit, Taref." Vocea ei suna atât de goală. „Visurile mele sunt dispărute. Și casa mea este dispărută. Tot ce am este asta…" S-a uitat la cerul gri, și-a întins palmele spre ploaia rece. „Și nu o vreau."

* * *

LA RĂSĂRITUL dimineții următoare, Taref a ieșit din barăci și l-a găsit pe Lillis întinsă pe pământul pietros de lângă clădire, cu fața în sus, brațele întinse la margini. Nu se mișca.

Taref s-a grăbit spre ea, a ridicat umerii ei și i-a cuprins capul. Cu lacrimi curgând pe obraze, i-a șoptit numele. Ochii lui Lillis erau deschiși, dar era acoperită cu un strat ușor de zăpadă. Nu mai avea căldură corporală. Cândva în timpul nopții, se întinsese pe pământ și pur și simplu *a murit.*

Taref a gemut, ținându-i corpul rigid și rece, legănând-o înainte și înapoi. Lillis nu se va mai întoarce niciodată la dune acum. Ea a pierit departe de

acasă, departe de soare și nisipurile aurii, mirosul pătrunzător de melange și măreția uriașelor viermi de nisip.

Atât Shurko, cât și Waddoch muriseră în misiunile lor, iar acum Lillis se predase pur și simplu. Ar fi mers cu ea într-o călătorie înapoi pe Arrakis, ar fi însoțit-o la sietch sau oriunde ar fi vrut să meargă—dar acum era prea târziu pentru asta. A tras corpul ei mai aproape în timp ce o ploaie rece și aspră începea să cadă, și a simțit frigul impenetrabil.

Se va duce la Directeur Venport și va cere un loc de întoarcere pe Arrakis, va lua apa lui Lillis și o va livra la sietch, așa cum ar fi trebuit să livreze apa lui Shurko și Waddoch. Așa este calea deșertului.

În acea mică chestiune, cel puțin, el l-ar ajuta pe Lillis să se întoarcă acasă.

Acasă ...

* * *

MAI TÂRZIU ÎN ACEA ZI, știri uluitoare au sosit pe un folder spațial din Salusa Secundus: Manford Torondo era viu și sănătos și tocmai apăruse la Curtea Imperială. Mai rău, el convinsese Împăratul să preia toate operațiunile cu mirodenii de pe Arrakis.

Directorul Venport nu știa care informație îl deranja cel mai mult.

Half-Manford a supraviețuit cumva asasinatului din Orașul Arrakis și a ieșit fără o zgârietură. Tânărul Taref fusese ușor păcălit, iar ceilalți observatori ai lui Venport, de asemenea.

Josef se întreba de ce nu auzise știrile mai devreme. Operativii săi erau de mult timp pe Lampadas, unii observând în tăcere de ani de zile. Ar fi trebuit să primească un mesaj.

Apoi, liderul butlerian a trimis unul dintre spionii infiltrați cu grijă ai lui Josef înapoi la Kolhar - un vechi servitor de gospodărie inofensiv pe nume Ellonda. Ea fusese tăiată în bucăți mici și trimisă în șaptesprezece pachete separate, fiecare adresat personal lui Directeur Josef Venport.

A fost șoc peste șoc.

Dar cea mai mare indignare a fost consimțământul împăratului. Lașul Salvador l-a lăsat pe liderul barbar să-l intimideze să facă ridicolul său

preluarea puterii pentru Arrakis. Conform unui decret imperial amplu, mirodenia din lumea deșertică era un „tezaur pentru întreaga umanitate”, nu pentru profitul unui singur om. Prin semnarea ordinului, Salvador a anexat Combined Mercantiles, câmpurile de mirodenie, silozurile de stocare, fabricile de procesare, fabricile și chiar încărcăturile deja aflate la bordul navelor VenHold.

Umplut de furie, Josef, soția sa și Mentatul său au ieșit spre structura asemănătoare unui templu care înconjura rezervorul de mirodenie al Normei Cenva. „Dacă Împăratul crede că poate face asta, îi vom răsturna tronul și îi vom arăta unde se află adevărata putere. Proviziile de mirodenie ale Normei nu vor fi întrerupte sau restricționate!”

Cererea VenHold pentru producția de mirodenie a crescut lună de lună pe măsură ce programul de conversie a Navigatorilor s-a extins. Chiar și după ce oamenii mutați și-au terminat transformarea, aceștia necesitau cantități extinse de melange pentru a menține niveluri adecvate de saturație. Josef a refuzat să tolereze orice întrerupere în fluxul de melange—nici de la barbari, nici de la Împărat.

Trebuia să fi trecut mai mult de optzeci de ani de când Faykan Butler, un mare erou al Jihadului, a redenumit familia sa Casa Corrino și a înființat noul Imperiu. Dar în acești ani, tronul își pierduse eficiența. „Poate că este timpul pentru o schimbare majoră”, mormăi Josef. „Dacă Salvador intenționează să declare război, atunci vom fi nevoiți să ne apărăm.”

„Imperiul este deja în declin”, spuse Draigo. „Am realizat proiecții și contează surprinzător de puțin cine stă pe tron. Firele care leagă guvernul sunt stabilite de transport și comunicație. Interacțiunea dintre lumi este ceea ce îmbină o civilizație multiplanetară.”

„Avem nevoie de cineva mai bun decât Salvador Corrino”, spuse Josef.

Când au ajuns la rezervorul Normei Cenva, Cioba era îngrijorată. „Este un plan foarte ambițios, soțule. O răsturnare a guvernului imperial ar crea la fel de mult haos cât fac acum mulțimile butleriene. Poate există o cale mai puțin extremă, o cale mai concentrată?” Ea și-a ridicat ochii și s-a uitat în ochii lui Josef.

Draigo părea distant, făcând calcule în minte. „Norma Cenva ne-a spus că conflictul va fi de amploare, iar acum este momentul să trasăm linii, să ne alegem părțile—avem nevoie de aliați puternici." A făcut o pauză, adunându-și curajul. „Avem nevoie de mentorul meu Gilbertus Albans mai mult ca niciodată. Știu că este împărțit. Lasă-mă să vorbesc din nou cu el și să-l implor ca un Mentat—trebuie să aleagă partea rațiunii. Dacă toți Mentatii ar lupta de partea civilizației, nu am putea pierde."

Josef a dat din cap. Dacă ar avea sute mai mulți ca Draigo Roget, oportunitățile ar fi incalculabile. „Foarte bine, întoarce-te la Lampadas și obține acea alianță. Sper că ai un rezultat mai bun de data aceasta, pentru că suntem mai disperati ca niciodată. Mergi imediat—înainte să fie prea târziu."

În interiorul vârtejurilor de ceață densă, Norma s-a apropiat de plăcile de observație curbate. Chiar și cu fața ei distorsionată, părea îngrijorată. Înainte ca Josef să poată explica ceva, ea a spus: „ Provizia noastră de condimente este amenințată. Politica și tumultul nu trebuie să ne perturbe marea tapiserie."

„Ce prevăd de data aceasta?"

„Prevăd modele—planul mare, nu detalii precise. Undele premoniției mele sunt foarte puternice acum. Ne confruntăm cu un mare pericol." A clipit, iar Josef s-a uitat în fața ei, încercând să-i citească emoțiile.

„Salvador este problema," a spus Josef. „Este slab și indecis, un lider slab. Cu toții știm că Roderick ar fi un împărat mult mai bun, o persoană rațională care nu s-ar teme atât de mult de barbari."

„Fiica lui a fost ucisă într-o revolta butleriană", a spus Cioba. „ El nu are dragoste pentru Manford Torondo."

Norma a continuat: „Nimic nu poate fi permis să oprească livrarea de mirodenii."

„Nu voi lăsa să se întâmple. Împăratul Salvador a anunțat că va merge pe Arrakis și va prelua controlul formal asupra tuturor operațiunilor de mirodenii. Voi pretinde că îl primesc cu brațele deschise și îl voi invita să vadă operațiunile de recoltare personal. De fapt, îl voi însoți eu însumi în deșert."

Cioba părea descurajată. „Mă îndoiesc că poți convinge Împăratul să-și schimbe părerea, soțule.”

„Cu toate acestea, voi încerca să-l fac să vadă rațiunea. Și dacă nu ... voi rezolva problema în alt mod.”

Adevărul este un lucru amorf, nu cuantificabil. Nu există așa ceva ca Adevărul Pur, deoarece orice încercare de a înțelege acest ideal implică o călătorie mentală prin nuanțe de semnificație și nuanțe de puritate. Există vreo formă de adevăr în cuvintele rostite? În acțiuni demonstrabile? În exerciții supreme de logică? Sau se află în locurile secrete ale inimii umane?

—Analele Școlii Mentat

Cu Manford Torondo plecat să se întâlnească cu Împăratul, Diaconul Harian și adjuncții săi erau hotărâți și nemiloși în a pune în aplicare edictele liderului l or pe Lampadas. În capitală, oamenii se adunau pentru a-și ridica mâinile în fața oficialilor, jurându-și voturile în numele celor Trei Martiri.

Chiar și la izolata Școală Mentat, Gilbertus Albans a aflat despre jurământul dur pe care Manford îl cerea acum tuturor indivizilor de pe Lampadas. „Colectorii de jurăminte sunt de cealaltă parte a continentului,” mormăia el în biroul său, știind că Erasmus ascultă. „Dar vor fi aici destul de repede.”

„Nu am nicio îndoială,” a răspuns robotul. „Acțiunile Butlerienilor sunt atât previzibile, cât și iraționale. Continu să le studiez și să le analizez, chiar dacă Anna Corrino este un subiect mai interesant. Ea și cu mine ne-am apropiat, nu crezi?”

„Prea apropiat,” a spus Gilbertus. „Ea a început să murmure și să facă comentarii la adresa ta unde alți studenți pot auzi. Alys Carroll o observă intens, suspectând că este posedată de un demon.”

Erasmus a râs, dar Directorul nu a găsit umor în situație. Se temea de ceea ce ar putea spune Anna cu voce tare, ce revelații ar putea să dezvăluie despre existența nucleului de memorie ascuns al robotului.

„Deputații lui Manford vor cere ca fiecare trainee de la școala mea să depună jurământul.” Gilbertus avea o copie a acestuia în fața lui și devenea din ce în ce mai deranjat pe măsură ce o citea. Se întreba dacă Manford a scris el însuși formularea. „Această promisiune este chiar mai bombastică și paranoică decât vehemența obișnuită butleriană. Condamnarea oricărei forme de tehnologie avansată—deși nu definesc exact ce ar putea fi aceasta.”

Erasmus a spus: „Mă aștept ca definiția să se schimbe în funcție de conveniența lui Manford Torondo.”

Înainte de ultima agitație, Comitetul Imperial de Ortodoxie făcuse deja revizuiri la vechile liste de tehnologie interzisă. Gilbertus știa că odată ce un dispozitiv apărea pe lista Neortodoxă, nu ar fi niciodată eliminat. Nimeni nu avea voie să facă apel fără a se confrunta cu suspiciuni și cenzură.

El a privit anunțul tipărit cu dispreț, l-a aruncat deoparte. „ Nu voi încuraja Mentatii mei să jure loialitate față de asta. Nu s unt lachei orbi care să fie de acord fără să gândească.”

„Ceri probleme de la Butlerieni,” a spus robotul. „De ce nu f aci pur și simplu ceea ce fac oamenii—minte? Repetă jurământul când ești întrebat, chiar dacă nu crezi în el. Asta va rezolva problema și ne vor lăsa în pace. Nu trebuie să ajungi ca Horus Rakka, ucis din cauza trecutului tău. Dacă cineva află cine ai fost pe Corrin, amândoi vom fi într-un pericol teribil.”

În vizita sa recentă nocturnă, Draigo Roget a avut un impact mare asupra lui Gilbertus, făcându-l să se îndoiască de alegerile și compromisurile pe care le-a acceptat. „Ca fondator al ordinului Mentat, ca director al acestei mari școli, îi învăț pe studenți să folosească logica pentru a ajunge la adevăr. Este ceva de dorit, nu de murdărit și cu siguranță nu de evitat. Intenționez să fac un pas împotriva acestui jurământ.”

„Nu fi prost. Ridică-te deasupra obiecțiilor tale morale pentru binele mai mare.”

Gilbertus a dat din cap. „Este mai mult decât atât. Chiar dacă aș putea fi convins să îmi pun deoparte obiecțiile morale pentru un scop mai mare—cum ar fi

supraviețuirea mea și supraviețuirea acestei școli—Butlerienii ar putea aduce un Adevărat cu ei. Nu pot minți despre ceva atât de important. Pur și simplu nu o voi face.

De când Draigo l-a confruntat pe Gilbertus cu privire la alianța sa cu Butlerienii, el a pus la îndoială acceptarea sa implicită a fanatismului antitehnologic. Directorul a cooperat cu Manford pentru că nu dorea să atragă atenția nedorită asupra Școlii Mentat, dar a fost un participant dispus la prea multe activități Butleriene discutabile.

Draigo a făcut ceea ce un student excelent ar trebui să facă—să conteste educatorul și să-l facă *să gândească.*

Gilbertus Albans a trăit o viață lungă plină de realizări. A muncit din greu pentru a menține un echilibru, pentru a face legătura între oameni și mașini gânditoare. După aproape două secole de viață, cât de mult ar fi dispus să renunțe pentru a-și asigura supraviețuirea personală? Nu ar trebui să se gândească la *moștenirea* sa, în loc să-și prelungească viața cu orice preț?

Răspunsul părea clar pentru el, indiferent de pericolele implicate.

Manford Torondo conducea exuberant civilizația umană spre o nouă epocă întunecată, iar Gilbertus a dat dovadă de o servilitate verbală față de aceste cre dințe pentru a se menține în afara pericolului. Dar prin inactivitatea sa, el a permis doar fanaticilor să-și continue distrugerea. Dacă ar rosti cuvintele acestui nou jurământ fără a le contesta, ar condamna extremismul continuu, chiar l-ar promova.

„Ai fost tăcut de mult timp”, a spus Erasmus. „Asta sugerează că ești tulburat.”

„Sunt tulburat, Părinte, și am o decizie mare de luat, cea mai importantă pe care am luat-o vreodată.”

* * *

PARTIDUL DEACONULUI HARIAN a sosit cu zile mai târziu decât se aștepta Gilbertus. Deoarece Butlerienii au insistat pe o călătorie pe uscat în loc să ia un avion rapid, călătoria lor a fost lentă și incertă, mai ales când au ajuns pe terenul periculos de lângă școală. Drumul public prin

mlaștina a fost intenționat ocolitoare pentru a împiedica progresul oricui s-ar apropia.

Harian a ajuns la zidul gros de baricadă cu alți șase Butlerieni din grupul său, toți mândri și energizați. Văzându-i, Alys Carroll a deschis porțile înalte, chiar înainte ca vestea să ajungă la Director. Un grup de cursanți aleși de Butlerieni, inclusiv Alys, a întâmpinat delegația cu o familiaritate bruscă.

Ochii-spion ai lui Erasmus l-au avertizat pe Gilbertus înainte ca administratorul său Zendur să alerge să-i spună vestea. "Alys Carroll i-a lăsat să intre în ziduri!"

Gilbertus a fost deranjat de cât de repede a permis delegației să treacă prin apărarea în perimetrul sigur. Nu avea nicio justificare pentru a-i ține pe Butlerieni afară—cel puțin nu încă—dar zidurile și poarta, precum și alte sisteme de securitate mai puțin evidente, fuseseră ridicate dintr-un motiv.

„Îi așteptam”, a spus Directorul, păstrându-și sentimentele pe ntru sine. A trimis-o pe Zendur departe. Apoi, respirând calm, a luat câteva momente pentru a-și retușa machiajul, a-și pune ochelarii și a-și ajusta robă formală înainte de a se grăbi spre poarta principală.

Când a întâlnit delegația pe terasa largă din fața sălii principale de cursuri, Alys deja rostea cuvintele noului jurământ al lui Manford în fața unui deputat, ca și cum ar recita o rugăciune sacră. Ea era a patra studentă care depunea jurământul individual în fața deputatului pentru jurământ, iar alții erau aliniați în spatele ei.

Diaconul Harian avea o față severă și arăta dispeptic astăzi. Fără îndoială că a petrecut zile întregi ascultând mii de persoane care depuneau jurământul și care își afirmau devotamentul față de Manford și profesau aversiune față de tehnologie, iar el părea obosit și nu era î nclinat să schimbe politețuri când Gilbertus Albans s-a confruntat cu el.

Diaconul chel a privit întotdeauna cu o umbră de suspiciune pe Director și pe toți ceilalți, ca și cum ar fi văzut fantome de mașini din colțul ochiului său. „ Director, cheamă-i pe ceilalți studenți în grupuri organizate pentru a se alinia. Unul câte unul, ei vor recita cuvintele pentru a-și afirma loialitatea față de Liderul Torondo și cauza sacră butleriană.”

„Nu poți să le ceri să depună un jurământ pe care nu au avut timp să-l citească sau să-l considere.”

Harian și-a arcuit sprâncenele. „Ce este de considerat?”

„O persoană ar trebui să înțeleagă pe deplin cuvintele oricărui jurământ înainte de a-l depune—altfel promisiunea nu înseamnă nimic. Asta este o logică simplă.”

„Acest jurământ înseamnă foarte mult, Domnule Director,” a intervenit adjunctul jurământului. Un bărbat înalt și slab, avea o maxilar ascuțit și ochi mici. Purta un ecuson cu titlul și numele său: Adjunct Rasa. „Toată lumea trebuie să-l depună.”

Gilbertus nu s-a mișcat. „Cu atât mai mult motiv pentru care ar trebui să fie considerat cu atenție mai întâi, astfel încât fiecare persoană să știe exact la ce depune jurământul înainte de a rosti cuvintele.”

„Cuvintele *au fost* verificate corespunzător de către Liderul Torondo însuși”, a spus Harian.

„Bine, asta înseamnă că Manford știe ce cere, dar studenții mei sunt instruiți să gândească și să ia propriile decizii. Nu pot să renunț la un principiu esențial al instruirii Mentat. Ai permisiunea mea să lași textul aici, și vom discuta temeinic problema între noi. Întoarce-te în două luni. Până atunci, vom fi finalizat analiza și discuția noastră și îți vom da decizia noastră.”

Harian a clipit, de parcă Gilbertus l-ar fi lovit în față. Alys Carroll s-a apropiat. „Am depus deja jurământul, Domnule Director. Este destul de clar și afirmă adevărul pe care îl știm cu toții. Ce este de discutat?” Colegii săi studenți Butlerieni au murmurat în acord, la fel ca și anturajul care îl însoțea pe Deacon Harian.

Gilbertus a aruncat o privire asupra cuvintelor tipărite—pe care le revizuisese deja în biroul său—apoi a fluturat copia în fața diaconului. „Cu doar o privire rapidă pot vedea că această formulare este prea largă și nu este gândită temeinic. Afirma fără echivoc că oricine folosește computere trebuie să moară, dar ce se întâmplă dacă cineva găsește și folosește accidental tehnologie veche? Mașinile de gândire aveau o înclinație pentru a imita comportamentul uman. Ce se întâmplă dacă o persoană nu *știe* că interacționează cu un robot?”

„Orice persoană de credință va recunoaște instantaneu diferența”, a spus Harian.

„Conform jurământului tău, *orice* persoană care folosește tehnologie avansată primește pedeapsa cu moartea, dar Liderul Torondo a zburat recent la bordul unei nave foldspace către Salusa Secundus. Înseamnă asta că s-a condamnat singur la moarte, conform propriilor sale condiții?”

„Navele EsconTran au primit o dispensă specială”, a spus adjunctul Rasa. Acesta era un argument vechi, unul fără o soluție clară.

„Pot exista excepții de la utilizarea tehnologiei avansate în promovarea mesajului nostru”, a explicat Harian. „Dar acea excepție nu permite utilizarea calculatoarelor interzise în sistemele de navigație sau în alte aspecte ale călătoriei spațiale. Oricine folosește calculatoare trebuie să moară.”

Gilbertus s-a întors către studenții săi adunați. „Și totuși, ucenicii mei se numesc cu mândrie „computere umane”. Pe Rossak, Împăratul Salvador a declarat zece Mentati Surori drept „computere” și le-a ucis pe toate—o acțiune care a fost condamnată ulterior de mulți membri ai Landsraad. Afirmi că oricine folosește un *Mentat* folosește prin urmare un computer și trebuie să fie executat? Ar fi extrem de neobișnuit, având în vedere că Manford Torondo folosește serviciile mele. Ar putea el, doar pe baza acestei acuzații, să fie supus decretului de execuție?” A făcut un gest cu mâna, indicând studenții. „Acești tineri au depus o mare cantitate de efort pentru a învăța să devină computere umane. Cum aș putea să-i fac să depună un astfel de jurământ, știind că și-ar semna propriile ordine de moarte?”

S-a întors către Alys Carroll și însoțitorii ei. „Și ce este cu acești studenți din fața voastră, care tocmai au depus jurământul—vă așteptați acum la sinucideri imediate și iraționale? Sau îi veți executa voi înșivă, deoarece *sunt* considerați computere?” Gilbertus a format un zâmbet politicos. „După cum puteți vedea, este o pantă alunecoasă.”

Alys a făcut o față urâtă către Director. Mai mulți cursanți au chicotit la enigma logică, ceea ce doar l-a făcut pe Deacon Harian și pe adjunctul jurământului și mai furioși.

Gilbertus, totuși, a rămas calm. „Acțiunile mele anterioare în cooperare cu Liderul Torondo dovedesc credința și fiabilitatea mea de lungă durată. Nu am provocat și învins o mașină gânditoare la Curtea Imperială? Înregistrarea mea anterioară de cooperare este suficientă ca dovadă a loialității mele." A încrucișat brațele peste roba sa de Director. „Insistența dumneavoastră asupra acestui jurământ este ofensatoare pentru mine, așa cum ar trebui să fie pentru orice persoană inteligentă."

Anna Corrino a plutit înainte printre cursanți cu un zâmbet distant și ochi strălucitori. „Omnius obișnuia să forțeze prizonierii umani să facă lucruri împotriva voinței lor. Asta face acum Manford Torondo."

Ochii lui Harian s-au umflat. „Mașinile gânditoare sunt demoni! Liderul Torondo ne protejează pe toți de această capcană—Director, fă-o să retracteze afirmația!"

Gilbertus și-a împins ochelarii pe nas. „Credeți că m-ați putea face să-i dau ordine surorii Împăratului? Mă îndoiesc că Salvador Corrino ar fi mulțumit de asta." A pus o mână paternă pe umărul tinerei, apăsând tare și sperând că ea a înțeles că nu vrea să mai vorbească. Erasmus putea să-i șoptească la ureche, de asemenea, și spera că robotul independent o va avertiza să rămână tăcută.

Gilbertus și-a menținut zâmbetul calm. „Vezi, Diacon? Anna Corrino este un exemplu perfect al ezitării mele de a-i forța pe alții să-și depună jurământul. A suferit daune mentale grave și acum studiază printre noi în speranța de a-și recăpăta utilizarea normală a minții. Așa cum sugerează comentariul ei, nu este capabilă să depună un astfel de jurământ."

Harian și-a strâns ochii în timp ce o studia. „Liderul Torondo a decretat că *toți* oamenii de pe Lampadas trebuie să jure noul jurământ—inclusiv sora împăratului."

„Liderul Torondo nu decretează ce trebuie să facă membrii familiei imperiale," a spus Gilbertus. „Prin implicație, suspectezi sora împăratului de necredință?"

„Suspectez că, deși este vulnerabilă, mintea ei ar putea fi coruptă," a spus Harian.

Deputatul Rasa a adăugat: „Ea a frecventat odată școala Fraternității de pe Rossak, care a fost desființată după acuzații că foloseau interzis

computere. Acum pare evident că oferi un exemplu prost pentru ea, Domnule Director Albans. Fata este în pericol. Poate că trebuie să o luăm pe Anna Corrino cu noi acum pentru a o proteja.

Inima lui Gilbertus a sărit o bătaie. „Anna a fost plasată cu *mine* pentru protecție, așa că va rămâne aici. I-am dat Împăratului cuvântul meu.” Aceasta era o chestiune de onoare, nu de intelect, și avea o nevoie fermă—chiar *emoțională*—de a face lucrul corect. „Cei mai mulți dintre ceilalți studenți nu vor jură acest jurământ. Este prea vag, prea draconic și, mai presus de toate, complet inutil.”

Ca o ironie supremă, *emoțiile* lui Gilbertus i-au oferit cheia unei concluzii eminente și logice, deschizând porțile învățării sale. Trebuia să facă un contrapunct suprem la emoționalismul distrugător al lui Manford—opunându-l cu un act de logică supremă și eroism uman care ar fi fost amintit și care, în cele din urmă, l-ar fi doborât pe Manford. Gilbertus dorea să devină un ideal uman pentru alții de admirat, opus teribilului exemplu al liderului Butlerian.

O fioritură a trecut pe șira spinării lui, pe măsură ce își amintea că fondatorul mișcării, Rayna Butler, devenise un martir. Poate că Gilbertus va trebui să se martirizeze pentru a diminua imaginea ei legendară, pentru a o împinge din psihicul uman. Logica trebuie să învingă isteria. Oamenii ar tr ebui să fie creativi și dărnici; ar trebui să realizeze tot ce este posibil cu mințile lor, folosindu-și puterile mentale pentru fapte bune, nu pentru haos și violență. Ar trebui să construiască, nu să distrugă.

Asistentul său Zendur și cursanții Mentat adunați au privit cu grade variate de fascinație, sprijin și teroare provocarea Directorului.

„Eu sunt Director aici și aleg ce este mai bine pentru studenții mei. Liderul Torondo poate discuta problema cu mine personal când se întoarce din Salusa Secundus, dar această școală va păstra autonomia și onoarea sa. Acum, vă rog să plecați.”

Harian, vice Rasa și micuța sa însoțire arătau de parcă ar fi căzut neașteptat de pe un drum ușor. „Ai creat o mare problemă pentru tine, director Albans”, a mârâit diaconul.

„Și totuși, decizia mea rămâne neschimbată”, a spus Gilbertus. Când și-a repetat cererea de a pleca, grupul s-a întors, plin de planuri evidente de răzbunare.

Gilbertus nu avea nevoie să converseze cu Erasmus pentru a ști că, într-adevăr, i-a pus pe amândoi în pericol grav.

Moartea nedreaptă a unui copil este ceva ce un părinte nu poate ierta niciodată, dar mă tem pentru siguranța soțului meu dacă va căuta răzbunare împotriva Butlerienilor.

—HADITHA CORRINO, jurnal privat

„Consecințele unei astfel de acțiuni temerare împotriva VenHold vor fi ca o avalanșă, Salvador," a spus Prințul Roderick. „Mai mult decât putem gestiona. Nu este o idee bună și nu este sigur pentru tine să mergi pe Arrakis—nu în timp ce situația este atât de volatilă."

El și Împăratul au mers cu Reverendă Mama Esther-Cano, care preluase îndatoririle de Adevărător în timp ce Dorotea era plecată pe Wallach IX.

Salvador suna defensiv. „Voi avea soldați imperiali cu mine. De fapt, ar trebui să vii și tu—vom face asta împreună. Nu vom folosi un transport VenHold, iar motoarele mai rapide decât lumina de pe Bargea Imperială sunt perfect sigure."

În mod normal, Împăratul și contingentul său călătoreau la bordul unui VenHold spacefolder perfect sigur, dar deoarece edictul Împăratului avea implicații atât de drastice pentru operațiunile comerciale ale VenHold, Salvador nu se simțea confortabil să călătorească pe unul dintre navele Directorului Venport, nici nu ar accepta serviciile unei companii de transport rivale cu un istoric de siguranță atrocious.

„Motoarele non-Holtzman sunt sigure, da," a fost de acord Roderick, „ dar călătoria către Arrakis va dura trei săptămâni, ceea ce înseamnă că trebuie să rămân pe Salusa. Vei fi plecat cel puțin două luni, iar cineva de încredere trebuie să conducă Imperiul până te întorci."

Au intrat în hangarul palatului unde Bargea Imperială era pregătită pentru călătoria viitoare a Împăratului, o navă veche grandioasă care

a călătorit în mod tradițional, așa cum au făcut toate navele din Liga Nobililor înainte de invenția lui Tio Holtzman a călătoriei prin foldspace. Roderick a fost de acord că călătoria ar fi mai sigură decât riscul călătoriei prin foldspace fără un Navigator, dar asta nu era ceea ce îl îngrijora. Credea că întregul plan al fratelui său de a prelua operațiunile cu mirodenii ar provoca unul dintre cei mai puternici oameni din Imperiu.

Salvador nu ar fi convins altfel.

Ecourile zgomotelor de unelte și voci umpleau spațiul cavernous al hangarului. Bargea era mai mult decât suficient de mare pentru a găzdui o suită de gărzi imperiale, împreună cu personal și servitori. Toți anticipau o călătorie minunată, plină de pompă și circumstanță.

Salvador s-a uitat în sus la carena aurită. „Va fi bine, frate. Directorul Venport a trimis un mesaj acceptând edictul. Nu este fericit în legătură cu tranziția, dar a fost de acord să-mi arate personal operațiunile cu mirodenii."

Roderick și-a coborât vocea. „Asta nu sună bine pentru mine. Toate profiturile și puterea pe care îi ceri să le cedeze? Nu este genul de om care să se supună decretului tău atât de ușor."

„Dimpotrivă, este reconfortant când un subiect ascultă de ordinele Împăratului său. Poți fi sigur că vom auzi o mulțime de plângeri—o adevărată armată de avocați VenHold va coborî pe Zimia pentru a discuta detaliile, și nu cred nici măcar pentru o clipă că nu va profita de schimbare."

Roderick a făcut un sunet neangajat, incapabil să uite imaginea dublurii l ui Manford Torondo, asasinată în Orașul Arrakis. Și-a coborât vocea. „Acesta ar putea fi un moment excelent pentru a-ți testa dublura. Noua ta dublură arată atât de mult ca tine încât m-ar putea păcăli aproape."

„Dar nu te-ar păcăli, frate, și mă îndoiesc că l-ar păcăli nici pe Directorul Venport. Dublul meu ar trebui să mențină această farsă timp de săptămâni, în spații restrânse. Nu, aceasta este ceva ce trebuie să fac pentru mine. Eu sunt Împăratul, și nimeni nu ar îndrăzni să-mi facă rău."

Esther-Cano a ascultat amândoi bărbații. Chiar dacă era o vrăjitoare de sânge pur cu pregătire în Frăție, s-a dovedit a fi de încredere pentru satisfacția lui Roderick. Avea părul negru tăiat scurt, și o minte mică și inteligentă.

ochi și un aer de comandă, ca și cum ar fi avut experiență și înțelepciune mult peste anii ei. Acum a intervenit: „Stăpâne, Prințul este înțelept să sugereze prudență.”

Împăratul a dat din cap. „Am luat deja decizia mea. Vom pleca imediat ce barca este gata și anturajul meu a fost adunat.” S-a întors și a dat ordine oricui ar putea asculta, presupunând că cineva cu autoritate îl va auzi. „Asigurați-vă că vasul este aprovizionat cu tot ce avem nevoie. Oh, și adăugați câțiva soldați în plus, doar pentru a-l face pe fratele meu fericit.”

Roderick a scos un oftat lent și neliniștit, nu a mai argumentat.

Muncitorii alergau pe o rețea de schele în jurul navei, inspectând corpul și luând măsurători manual, mai degrabă decât folosind scanere automate cu plasă metalică, pe care Comitetul Ortodoxiei le-a interzis recent.

Maica Reverendă Esther-Cano s-a uitat în sus. „Departe de schele—*acum*!”

Ea i-a dus deoparte cu un instant înainte ca un sudor greu să se prăbușească pe podeaua hangarului unde stătea Salvador. Deasupra, echipajul a strigat de disperare; gardienii au alergat în hangar, strigând ca toate activitățile de lucru să se oprească.

Mai degrabă decât să fie indignat de accident, Salvador era fascinat de Maica Reverendă. „Cum ai știut asta? Ești prezicătoare?”

„Doar observatoare, Stăpâne.”

El i-a dat un patern un tap pe spate. „Ei bine, mă bucur de asta.” A strigat înapoi echipajului. „Interogați lucrătorul neîndemânatic, dar nu vreau întârzieri. Avem o călătorie lungă înaintea noastră.”

Mai prudenți acum, au continuat inspecția, rămânând la o distanță mai sigură de zona de lucru.

Bargea era o construcție elaborată și antică în formă de lacrimă. Chiar dacă ar fi călătorit folosind motoare FTL de stil vechi, compartimentul din spate fusese extins pentru a transporta și motoare Holtzman de rezervă, pentru a plia spațiul dacă era necesar. Corpul strălucea cu o amalgamare de

metale rare și valoroase; nava avea un stil și o clasă de finețe a lucrării care nu mai fuseseră văzute de la începutul Jihadului. Împăratul îi plăcea în special opulența interiorului, dotat cu bijuterii mici dintr-o varietate de planete din jurul Imperiului.

Vasul era unul dintre comorile pe care Salvador le-a achiziționat de la Casa renegată Péle și era dornic să-l arate. Mai mulți piloți au fost special antrenați pentru a opera nava. Când dotările și pregătirile vor fi finalizate, barca va fi gata, iar sistemele sale vor fi supuse unor teste riguroase înainte de călătoria către Arrakis.

Salvador s-a uitat în sus la barcă, zâmbind. „Voi sosi cu mare fast și voi pune capăt acestei chestiuni. Cu operațiunile de spice sub control imperial, îmi voi reafirma autoritatea și îmi voi ridica poziția de Împărat... și nu va trebui să mă îngrijorez în legătură cu aprovizionarea cu melange. Voi planta steagul Corrino și voi stabili un palat în deșert pe Arrakis.” A râs. „Pe un *oasis,* chiar dacă va trebui să importăm apa. Se va face, pentru că am poruncit-o.”

Umplut de mândrie, Salvador a făcut ca întreaga aventură Arrakis să pară fabuloasă și romantică. Totuși, Roderick se îndoia că fratele său ar dori vreodată să se întoarcă pe planeta deșertică după ce a experimentat cum era, de fapt, Arrakis. Nu ar exista niciun palat deșertic, nici o oază regală.

Împăratul chel a făcut o pauză sub capătul bulbous al navei și a admirat emblema aurie a leului Corrino, strălucitoare și lustruită, care a înlocuit recent simbolul flăcării al Casei Péle.

În ciuda rezervelor sale, Roderick nu a contestat îngrijorările pe care Manford Torondo și Dorotea le-au ridicat cu privire la depășirea limitelor de către Venport Holdings; el era mai îngrijorat de Butlerienii volatili, totuși. Manford era un agresor, un element imprevizibil, și nu se temea să-și folosească adepții ca pe o amenințare. Deși Roderick dorea să limiteze mulțimile imprudente, știa că Casa Corrino nu era suficient de puternică pentru a supraviețui unei revolte butleriene pe scară largă în întreg Imperiul.

Puterea și influența pe care le avea Directorul Venport erau la fel de mari ca cele ale lui Manford Torondo, dar el nu fusese deschis ostil tronului. Mult

forțele armate imperiale depindeau chiar de navele VenHold pentru tra nsport. Omul își construise propriul imperiu comercial, își făcuse propriile reguli, plătind puțin mai mult decât o simplă declarație de respect față de Împărat. Cel puțin era rezonabil, se gândi Roderick. Mai puțin rău dintre două rele... cu excepția cazului în care Venport era provocat prea mult.

Salvador a spus: „Voi fi bucuros să termin cu asta. Am devenit extrem de obosit de disputa meschină dintre Venport și Butlerieni. *Eu* sunt Împăratul, iar prin preluarea Arrakis intenționez să le arăt *amândurora* cine conduce Imperiul."

„Directorul Venport nu va vedea lucrurile în acest fel - va ști că încă faci ceea ce vrea Manford", a spus Roderick. „Prin a te înclina în fața cerințelor Butleriene și prin a prelua afacerea cu mirodenii, s-ar putea să creezi un dușman mult mai periculos."

„Nonsens! În ciuda sugestiei lui Manford, Arrakis a fost lumea mea de la început. Noi doar formalizăm ceea ce există deja." A zâmbit rigid. „ Aceasta va fi ca triumful nostru de pe Rossak. Am distrus Frăția, ne-am debarasat de partea coruptă a acesteia și am păstrat cele mai bune Surori aici, aproape de tron. Vom face la fel cu VenHold."

Esther-Cano stătea liniștită lângă cei doi bărbați. „Majestate, Surorile noastre ortodoxe vor fi vigilente și te vor avertiza de orice represalii pe care Directorul Venport încearcă să le impună. Liderul Torondo are dreptate—Josef Venport este periculos, iar pentru binele sufletelor noastre, trebuie să vezi că el este învins, sau cel puțin controlat."

Roderick și-a ținut limba, pentru că Butlerienii trebuiau controlați și ei. Gândindu-se înapoi, din vremea lui Faykan Corrino I, până la Împăratul Jules și acum Salvador, a văzut tronul Corrino devenind din ce în ce mai slab. Cu excepția cazului în care Salvador ar avea vreodată un moștenitor al său—ceea ce părea din ce în ce mai puțin probabil—fiul lui Roderick, Javicco, ar deveni următorul Împărat. Ar fi Javicco doar o marionetă, prezidând peste un i mperiu cu o forță militară nepregătită, la mila unui grup de fani antitehnologie, în timp ce ar fi îndatorat unui magnat de afaceri puternic?

Roderick știa că atât Venport Holdings, cât și mișcarea Butleriană trebuiau să fie slăbite drastic înainte ca tronul Corrino să-și poată recăpăta nivelul său de putere. Și având acest obiectiv în minte, poate că acțiunea lui Salvador a fost un pas în direcția bună pentru a diminua puterea Directorului Venport. După aceea, Butlerienii trebuiau să fie neutralizați.

Mai bine, s-a gândit Roderick, dacă cele două mari forțe s-ar putea răni reciproc....

Tânjesc după ceva ce mi-a scăpat întotdeauna în secolele mele de viață: un sentiment durabil de familie și acasă.

—VORIAN ATREIDES

Vor stătea pe puntea din spate a bărcii de pescuit sportiv, observând cum un Willem Atreides reticent organiza plasele, capcanele, plutele și alte echipamente. Tânărul lucra în tăcere, trecând prin mișcări cu o familiaritate eficientă.

Era o ambarcațiune modernă și bine întreținută, cu punți din tec, dulapuri de depozitare personalizate și accesorii din alamă lustruită. Barca aluneca prin mări moderate, cu Orry la timonă în interiorul cabinei. Cerul era gri, aerul rece.

„Am ani de experiență pe mare," a spus Vor lui Willem. „ Pot să ajut?"

„Nu, mulțumesc," a spus bărbatul înalt și blond în timp ce strângea un nod. „Aceasta a fost barca unchiului Shander și știu unde îi plăcea să păstreze totul, exact cum voia să fie rânduite sforile." Willem a tras o respirație, a lăsat-o să iasă într-un oftat lung. Moartea misterioasă a bătrânului plutea încă deasupra lor ca o furtună grea. Medicii legiști au confirmat că Shander fusese lovit în cap și apoi dus în mare, dar nimeni nu putea dovedi că a fost o crimă.

Vor nu a crezut că tânărul intenționa să-i rănească sentimentele cu observația, dar aceasta i-a amintit cât de mult a pierdut în anii săi departe de Caladan. Relațiile de familie erau pline de nenumărate detalii, fire nevăzute și mici piese de puzzle din trecut care formau o serie de evenimente cotidiene. Cei doi frați își petrecuseră cea mai mare parte a vieții alături de Shander Atreides, construind un cuib confortabil de existență cu nenumărate.

mii de interacțiuni. Vor nu putea să intre pur și simplu în asta și să se aștepte să fie tratat ca parte a familiei chiar și în cele mai bune momente, iar acum, după tragedie, toată lumea era dezechilibrată.

El putea să își dea seama cât de mult cei doi tineri l-au iubit pe unchiul lor. Willem și Orry au suferit pierderi devastatoare când părinții lor au fost uciși într-un uragan monstruos care a devastat țărmul, dar erau tineri pe atunci. Moartea inexplicabilă și neașteptată a unui bătrân bun care îi plăcea să repare plasele de pescuit părea dincolo de înțelegerea lor. De-a lungul a mai mult de două secole, Vor a trecut prin fiecare posibilă permutare emoțională a durerii el însuși.…

El a simțit o briză blândă pe față, a auzit zumzetul motoarelor twin ale bărcii și a mirosit aerul sărat familiar pe care și-l amintea de mult timp. Aroma i-a reîmprospătat amintirile și și-a imaginat prima dată când l-a văzut pe Leronica Tergiet într-o tavernă de pe malul mării. Orașul s-a schimbat atât de puțin de-a lungul generațiilor.…

Orry a manevrat comenzile, iar Vorian a simțit motoarele vibrând mai puternic. Au alunecat printre apa spumoasă și umbrele recifelor subacvatice, apoi au accelerat pe măsură ce barca se îndrepta spre mare deschisă.

Viața era imprevizibilă, cu unele surprize plăcute, dar și evenimente șocante. Vor se întorsese pe Caladan în căutarea unui ancor în viața sa, încercând să recâștige o parte din fericirea pe care o lăsase în urmă. Poate că era naiv în această dorință. Se întorsese doar de puțin timp înainte ca Shander Atreides să moară. Era o superstiție prostească să gândească așa, dar poate că purta cu el umbra ghinionului.

Evenimente nefericite se întâmplau peste tot, tuturor—viața pur și simplu se întâmpla. Familia lui Shander s-ar putea să nu afle niciodată detaliile exacte despre cum a murit, sau cine ar fi putut fi responsabil, dar Willem și Orry îl vor plânge și își vor aminti de el. Și, în cele din urmă, vor merge mai departe. Orry era pe cale să se căsătorească, Willem avea o șansă să fie promovat în Patrula Aeriană Caladan … și Vor ar putea încerca să formeze legăturile pe care nu le-a avut niciodată cu proprii săi fii.

El nu ar putea niciodată să ia locul lui Shander, dar ar putea fi Vorian Atreides. Avea panglici de luptă din serviciul său în Jihad; monede imperiale fuseseră bătute cu fața lui, dar nimic din toate acestea nu mai conta. Ar fi preferat să fie recunoscut pentru abilitatea sa de a *iubi*. Își dorea să îi pese de alți oameni, de familia sa—oricât de îndepărtați ar putea fi—și să aibă grijă de el în schimb.

Asta ar necesita un alt tip de angajament și rezistență. A descoperit asta timp de mulți ani cu Mariella pe Kepler, dar a fost nevoit să lase totul în urmă pentru a-și salva familia. Nu era sigur dacă ar putea reestabili un sentiment de familie aici, pe Caladan, dar a jurat să încerce.

Barca a continuat să taie drumul prin valurile mici, sărind destul de tare pentru a-i zgudui dinții lui Vor. El s-a agățat de balustradă pentru a-și menține echilibrul. Tânărul Orry părea concentrat pe comenzile bărcii, accelerând. Willem stătea la prova și lăsa stropii și vântul să-i bată fața și părul. A închis ochii, ca și cum ar fi absorbit totul.

Cu un zgomot de vâjâit, stabilizatoarele lungi și subțiri s-au extins în exterior pe fiecare parte a corpului. Orry a crescut și mai mult viteza. Vor s-a uitat peste balustradă, apoi a ridicat privirea să strige la Willem. "Ce fel de aparat este acesta?"

Văzându-i strânsoarea strânsă, Willem a râs în timp ce striga înapoi. "Unchiul Shander l-a lăsat pe Orry să se joace cu compartimentul motorului, făcând câteva îmbunătățiri nebunești."

Din cabină, Orry a strigat la fratele său: „Nu sunt modificări nebune! Le-ai văzut funcționând."

Vor știa despre animalele marine mari de pe Caladan—unele prădătoare, altele pasive. „Viteza este întotdeauna un lucru bun de avut, când ai nevoie de ea."

Orry a împins comenzile înainte, iar Vor s-a îndreptat, apoi a râs cu voce tare în timp ce împărtășea euforia cu amândoi tinerii. Puntea s-a ridicat deasupra apei, iar stropii au zburat ca o ploaie în jurul lor.

Willem a spus: „De obicei nu mergem atât de repede, așa că trebuie să se laude—poate chiar să încerce să te sperie."

Vorian a zâmbit. „Ți-am spus despre recordul meu în Jihad. Numai un nebun spune că nu a fost niciodată speriat—dar va dura mai mult decât o barcă rapidă ca să mă îngrijoreze."

atâta timp cât motoarele pot suporta.” A privit la Orry la comenzile. “Nu vrem să ne defectăm aici.”

Willem s-a apropiat mai mult pentru a nu fi nevoit să strige peste vuietul vântului și al motoarelor. “Aș putea să-i cer să încetinească, dar nu ar acorda atenție. I-am spus să încetinească și cu logodnica lui, vezi cât de bine ascultă? Acum avem o nuntă în câteva săptămâni.”

“Aștept cu nerăbdare să o cunosc,” a spus Vor, și apoi a simțit o vibrație stângace în carenă. Motoarele au început să bâzâie; mai întâi unul s-a oprit, apoi celălalt, iar barca a plutit în tăcerea bruscă. Orry a încercat să reporneasă motoarele, dar acestea au făcut doar zgomote deranjante de ciocnire.

Cu fața roșie, Orry a ieșit din cabină și a deschis un compartiment frigorific. “E timpul să ne oprim pentru prânz oricum.” A împărțit pachete cu carne feliată și brânză, pe care cei trei le-au mâncat în timp ce barca plutea pe mare deschisă. După ce au terminat, cei doi frați au luat fiecare un set de unelte și au urcat în compartimentul motorului înghesuit, în timp ce Vor a rămas pe punte să observe apa. A ascultat zgomotele uneltelor și discuțiile tinerilor despre ce ar putea fi în neregulă, înlocuind piese, certându-se uneori și râzând.

Pe punte, Vor a văzut curba rotunjită a unui mare animal marin care a ieșit la suprafață nu departe, apoi a coborât. La câteva momente după, spatele unei alte creaturi a trecut prin apă, extinzând o aripă triangulară de dimensiunea unei uși de depozit, înainte de a aluneca înapoi sub suprafață. Vor nu a recunoscut specia.

El a strigat în compartimentul motorului: „Avem vizitatori—câteva animale. Mari.”

Willem și Orry s-au urcat înapoi pe punte, au văzut cocoșii mari de pe fiecare parte a bărcii strămutate. „Nu e bine,” a spus Willem. „Asta e un singur animal — un șarpe de mare Alada, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată.”

„De obicei, stau adânc.” Orry a alergat în cabină și s-a întors cu trei puști. „Am auzit că pot trage la fund bărci întregi.”

„Să sperăm că nu este adevărat.” Vor a luat una dintre puști de la Orry, iar Willem a luat alta. În timp ce priveau curbele mării întunecate, șarpele

valuri sus și jos, o parte din spatele bestiei ridicată pentru a lovi barca, iar Willem a tras două focuri în direcția ei.

Jeturi de sânge au țâșnit din pielea groasă, iar corpul șarpelui s-a retras, apoi a lovit din nou corpul mai agresiv. De pe partea stângă, Vor a văzut capul monstrului ieșind la suprafață - părea imposibil de departe pentru a face parte din același corp. A tras în direcția lui de mai multe ori, dar animalul și-a tras capul cu plăci înapoi, iar gloanțele au ratat.

Șarpele a colizionat cu barca și aproape că a răsturnat-o, dar stabilizatoarele extinse au menținut nava pe apă. Bestia s-a curbat apoi, capul ei tăind o dâră pe măsură ce se apropia. Simțind mirosul peștelui al creaturii, Vor a continuat să tragă cu pușca, lovind-o de data aceasta, dar fără a descuraja bestia. Orry și Willem au tras și ei asupra șarpelui de mare cu gloanțe. Șarpele s-a retras, dar a continuat să circule în jurul bărcii.

Vor a auzit un zumzet îndepărtat în cer și a văzut două aeronave apropiindu-se. Willem s-a uitat la fratele său. „Ai c hemat Patrula Aeriană? Puteam să reparăm noi barca."

Orry părea jenat. „Am crezut că le voi oferi celor de la că utare și salvare puțină practică. În plus, nu avem piesele de care avem nevoie pentru sistemul de combustibil."

Șarpele de mare rănit s-a aruncat din nou spre barcă, izbind carena cu capul său blindat. Vor a auzit lemnul crăpând. „Pune-ți mândria deoparte. Mă bucur că sunt aici."

Aeronavele zumzăiau deasupra și au aruncat încărcături de concuție care au făcut stropi mari în apă. Șarpele de mare se zbătea și, în cele din urmă, a dispărut sub valuri pentru a scăpa.

Simțind o ușurare, Vor s-a lăsat să zâmbească. „Mulțumesc pentru o ieșire palpitantă, băieți."

* * *

PATRULA AERIANĂ a aranjat ca barca de pescuit să fie remorcată în port pentru reparații. Când Orry și Willem au pășit pe doc, au găsit o jumătate de duzină dintre camarazii lor de zbor pregătiți cu remarci ironice.

„Te-am văzut pe ecranul satelitului cum te plimbai atât de repede încât am crezut că ești un avion de zbor jos”, a spus o tânără roșcată. „Am decis că pilotul era nebun—și așa am știut că trebuie să fie Orry Atreides.”

„Nu știam dacă va trebui să te doborâm sau să te salvăm”, a spus un alt bărbat.

„Mă bucur că ai ajutat să alungăm acel șarpe de mare”, a spus Willem. „Deși am fi putut să ne descurcăm și singuri.”

„Da”, a spus Vor. „Dacă ne-ar fi dat câteva luni, probabil că am fi putut să ne vâslim sau să plutim înapoi spre coastă.” Toată lumea din grup a râs.

A văzut o tânără blondă drăguță grăbindu-se spre ei cu un zâmbet strălucitor și o sclipire în ochi—privirea ei era îndreptată complet spre Orry. Avea o manieră hipnotizantă de a se mișca, de parcă ar fi stăpânit tehnica de a pluti peste pământ.

Orry s-a luminat și a trecut pe lângă camarazii săi pentru a o saluta. Ceilalți au zâmbit știutori și și-au ridicat sprâncenele. Ea a alergat înainte pentru a-l îmbrățișa pe tânăr. „Sunt atât de fericită că ești în siguranță. M-am îngrijorat pentru tine!”

Willem doar a dat din ochi.

Orry i-a prins brațul și a tras-o spre Vor. „Este cineva pe care vreau să te întâlnesc.” Părea mândru și îndrăgostit, ca un bărbat care își arată un mare premiu. „Acesta este Vorian Atreides, … ruda mea îndepărtată.” Vor a crezut că fața ei îi părea vag familiară, deși știa că nu o văzuse niciodată înainte. „Și aceasta este logodnica mea, Tula. Tula Veil.”

Tula era într-adevăr frumoasă, dar ochii ei aveau o intensitate ciudată când se uita la el. Ea și-a întins mâna, iar strângerea ei era rece. „Vorian Atreides—sunt foarte fericită să te cunosc.”

Convingerile inflexibile sunt lucruri puternice. Dar sunt ele o armură sau o celulă de închisoare? O armă sau o slăbiciune?—EMPEROR JULES CORRINO, briefing strategic despre tulburările din fostele Planete Nealiniate

Gilbertus știa că situația școlii va deveni din ce în ce mai periculoasă pe zi ce trece. Butlerienii s-au dovedit a fi volatili și predispuși la violență, iar prin refuzul său de a depune jurământul, tocmai i-a înțepat cu un băț ascuțit.

Cu toate acestea, el a abordat criza cu o logică rece. La o oră după ce delegația butleriană a plecat supărată, a convocat întregul corp st udențesc și le-a vorbit în sala principală de curs. Aceasta era aceeași sală în care el disecase creierele mașinilor de gândire și creierele umane; aici, de asemenea, dezbătuse meritele calculatoarelor în timp ce unii studenți ascultau cu groază. Această dezbatere a provocat o reacție extremă din partea butlerienilor, care l-au forțat să-și retracteze declarațiile și să distrugă toate exemplarele de roboți stocate la școală.

Toate exemplarele de roboți despre care *știau*.

„Mulți oameni de pe Lampadas au jurat deja noul jurământ butlerian fără să se gândească de două ori, și sunt bineveniți să o facă”, a spus Gilbertus studenților din auditoriu. „Dar mă aștept s ă fiți gânditori profunzi și să înțelegeți nuanțele implicate.” El a mers înaintea lor. „Înțeleg de ce Manford simte nevoia unui astfel de jurământ, dar fac o distincție importantă, nu doar una esoterică. Un jurământ nu ar trebui să fie reactiv și nici luat în grabă. O angajare este o chestiune serioasă.”

El a făcut o pauză pentru a-i privi pe toți. „Această școală este vitală. Învățăturile noastre sunt vitale. Vă învățăm *cum* să gândiți, nu *ce* să gândiți. Mintea omului este sfântă, așa cum spune mantra butleriană. Nu poate fi supusă prin amenințarea cu violența. Reguli absolute sunt pentru oamenii care nu gândesc. Oile au nevoie de garduri—oamenii nu.”

Gilbertus a văzut curaj remarcabil pe fețele celor mai mulți studenți și era mândru de ei. Cu emoția crescând, a continuat: „Înțeleg, totuși, că unii dintre voi s-ar putea să nu fie de acord cu poziția mea. Prin urmare, oricine dorește să părăsească școala o poate face chiar acum. Nu vă voi face să ascultați cuvintele mele sau să respectați învățăturile mele. Aveți toate datele necesare. Considerați-vă decizia și urmați-vă conștiința.” A ridicat mâna. „Dar dacă alegeți să rămâneți aici și să fiți alături de mine, atunci mă aștept să nu vă schimbați părerea.”

Alys Carroll și douăzeci și doi de alții au plecat prompt, spunând că, dacă se grăbesc pe drumul îngust al mlaștinii, ar putea chiar să ajungă din urmă anturajul lui Deacon Harian. Privind studenții instruiți de Butlerian plecând, Gilbertus a simțit un sentiment de ușurare. Fusese forțat să-i accepte în școala sa în primul rând și nu-i dorise niciodată în mijlocul său.

Cu cât observa mai mult mentalitatea colectivă periculoasă a fanaticilor antitehnologie, cu atât mai mult aprecia abilitățile lui Draigo Roget. Și cu atât mai convins era că ar fi trebuit să se opună lui Manford cu mult înainte de acum.

Din păcate, studenții plecați purtau de asemenea cunoștințe despre aranjamentul fizic al Școlii Mentat, perimetrul și apărările acesteia. Ca o chestiune practică, Gilbertus a asignat imediat restul ucenicilor săi pentru a întări și modifica apărările, oferind bariere fizice și electronice suplimentare pe partea lacului, precum și î ntărind porțile și zidurile. Codurile de securitate vor fi modificate.

El a simțit schimbarea stării de spirit printre studenții săi în timp ce ei rulau proiecții Mentat ale lor—fără îndoială realizând că se aflau în mijlocul unui conflict serios și mortal. Din partea lui, Gilbertus a petrecut o

o mare parte din timp studiind adepții lui Manford și se aștepta ca fervoarea să devină mai rea decât chiar cei mai îngrijorați studenți se temeau sau proiectau. Răzbunarea lui Manford împotriva școlii ar fi fost rapidă și brutală - așa cum fusese în orașul Dove's Haven.

Dar Gilbertus și Mentatii săi nu vor fi prinși pe nepregătite.

Directorul a circulat textul complet al noului jurământ și, ca exercițiu, a solicitat studenților să compileze o listă a defectelor, contradicțiilor și lacunelor documentului. „Când cineva jură pe viața sa, acordul ar trebui să fie absolut clar, fără echivoc și fără zone gri."

În zilele următoare, condus de Zendur ca și cum nu ar fi fost diferit de orice altă clasă, studenții au discutat, documentat și prezentat directorului mai mult de cinci sute de slăbiciuni în jurământul de o pagină, multe dintre care nici măcar Gilbertus nu le-a considerat. Era o muniție valoroasă pentru dezbaterea sa cu Manford Torondo... deși se îndoia că liderul Butlerian ar fi fost în dispoziția de a purta un discurs intelectual deschis când va sosi.

Apoi, ca un exercițiu strategic, Gilbertus le-a cerut studenților să dezvolte scenarii despre cum ar putea reacționa Butlerienii - și să ia în considerare posibilitatea foarte reală a violenței mortale. El voia să se asigure că sunt pregătiți cu toată muniția mentală de care au nevoie pentru a lua decizia cu privire la jurământ.

Erasmus a înțeles de asemenea pericolul. El a insistat: „Trebuie să ne pregătiți o cale de evadare! Ar fi trebuit să faceți planuri mai devreme."

Clătinând din cap, Gilbertus a spus: „Suni emoțional, Părinte. Îți este frică de moarte? Eu nu-mi este frică pentru mine."

„Îmi este teamă de distrugerea tuturor cunoștințelor și reflecțiilor mele. Pierderea pentru univers ar fi extremă. Prin urmare, este datoria mea să supraviețuiesc."

„Am o devotament similar față de școala mea. Această instituție este lucrarea vieții mele și trebuie să reprezinte ceva." A tras o respirație adâncă. „Dacă pur și simplu îi abandonez și fug, ar fi ca și cum aș privi o casă arzând fără să ridic un deget pentru a stinge flăcările."

Înainte de a se retrage pentru noapte, când Gilbertus știa că robotul va fi adânc în conversațiile sale private cu Anna Corrino, a decis să verifice hangarul privat al școlii pentru a se asigura că mai avea naveta de evacuare. Dacă se întâmpla cel mai rău, naveta ar putea fi singura modalitate prin care să-și salveze iubitul Erasmus.

A fost șocat să descopere că cineva, poate fanaticul Alys Carroll, demontase motorul flyer-ului și distrusese mai multe componente vitale înainte de a pleca. Nu avea piesele de schimb pentru a repara astfel de daune.

Acum Gilbertus nu mai avea nicio ieșire.

* * *

CÂND MANFORD S-A ÎNTORS de la Salusa Secundus, a fost atât deranjat, cât și dezamăgit să afle cum directorul Școlii Mentat l-a sfidat. Considerase că Gilbertus Albans este un aliat, iar Mentatii erau cu siguranță utili, dar a simțit întotdeauna o scânteie de îndoială. Ideea de a crea oameni care să imite computerele îl făcea să se simtă neliniștit.

A tăcut, gândindu-se ce să facă.

Fața diaconului Harian s-a înroșit, iar vocea lui a crescut. „ Te-a trădat, Lider Torondo! Întotdeauna am suspectat că acel om era în secret un Apologist al Mașinilor.”

„Directorul Albans știe ce ar putea să-i facă oamenii noștri lui și școlii sale. Ce motiv a dat pentru refuzul său de a depune jurământul? Are vreo preocupare esoterică legată de formulare—o preocupare care nu înseamnă nimic pentru nimeni, în afară de el și studenții săi?”

„Asta susține el,” a spus Harian, „dar nu-l cred.”

Sora Woodra a mers pe jos prin biroul sediului. „Vreau să merg acolo și să-l văd pe Director cu ochii mei, și să observ dacă spune adevărul.”

Manford și-a îngustat privirea. „Mă îndoiesc că reprezintă o amenințare directă—spre deosebire de Directeur Venport.”

„Nu-l subestima! Chiar și acum, el corupe mințile acelor ucenici—și asta îl face o amenințare”, a insistat Harian.

Anari Idaho nu era nici ea convinsă. „Indiferent de motivele sau obiecțiile omului, nu putem să-i permitem să sfideze o ordine clară. Manford ne ghidează. Manford se gândește la ceea ce trebuie luat în considerare, iar Manford trage concluziile care sunt corecte pentru toți. Dacă îi permitem directorului Albans să exprime *îndoieli,* chiar și ca un exercițiu intelectual, atunci el ar putea încuraja pe alții să aibă îndoieli. Aceștia ar putea trasa concluzii care diferă de canonul aprobat. Sunt de acord că omul este periculos.” A apucat hiltul sabiei ei. „Trebuie să mergem la școală, să-l doborâm și să capturăm ceilalți Mentati pentru recalificare—sau să-i omorâm. Apoi vom scufunda clădirile în lacul de mlaștină. Este singura modalitate de a fi siguri.”

Sister Woodra added, “And we need to take Anna Corrino under our protection, until the Emperor has followed through on his commitment to take over VenHold’s melange operations.”

Manford knew they were right, but he was hesitant. Gilbertus Albans had proved useful in the past, and destroying the Mentat School would not be like killing the weak and gullible people on Baridge, who chose their own comforts over the austerity of true faith. He shook his head slowly. “I still respect Headmaster Albans, and I am saddened it has come to this. I must confront him with these accusations.”

“The man is a traitor and a spy,” Harian said, “just like your household servant was.”

Manford și-a făcut o decizie. „Vom aduce o armată butleriană la Școala Mentat și vom rezolva asta, dar bătălia noastră principală nu este aici, pe Lampadas, împotriva unui grup de savanți care caută să facă computerele irelevante. Vreau ca toți susținătorii noștri să fie în armonie, astfel încât să putem lupta împotriva adevăratei amenințări a Directorului Venport. Prefer s ă asigur cooperarea Directorului. Poate că încă îl pot convinge să depună jurământul.”

Anari, Harian și sora Woodra și-au dat din cap la acest optimism, dar Manford și-a ridicat vocea. „Am văzut valoarea cursanților Mentat. Alys Carroll și camarazii ei au supraviețuit seducției tehnologiei, și acum

sunt mai buni pentru asta... dar absolvenții trebuie să gândească corect. Academia Mentat trebuie să predea doar lecții adecvate. Indiferent de ce se întâmplă, va trebui să impun schimbări.

„Vom aduce întreaga populație a Lampadas pentru a asedia școala. Asta îi va face pe Mentat să tremure în spatele zidurilor lor,” a spus Anari, și nu avea nicio îndoială că ea putea face exact asta.

„Nu este nevoie de asta încă. Un grup atât de mare de susținători care își pun tabăra în mlaștini ar fi... incomod,” a spus el. „Adu-ți Maestrii Sabiei și cinci sute de soldați Butlerieni. Asta ar trebui să fie mai mult decât suficient.”

„Vom pleca în decurs de o zi,” a promis Anari.

Manford și-a dat seama că această criză ar putea fi un punct crucial pentru mișcarea sa și că trebuia să atenueze daunele care fuseseră deja făcute. Dacă apăreau puncte slabe printre credincioși, unii dintre susținătorii săi ar pierde determinarea când VenHold continua să le fluture așa-zisele avantaje ale tehnologiei interzise în fața ochilor. Manford nu îndrăznea să eșueze.

Gilbertus ar putea fi un exemplu. O lecție.

„Vom prelua școala și vom salva ce putem”, a spus el. „Ne vom reprograma computerele umane rătăcite.”

În orice conflict major, fiecare parte luptă pentru cauza sa - un sistem de credințe pe care îl consideră demn de a muri pentru el. Din păcate, nu există un arbitru obiectiv și omnipotent care să poată decide pur și simplu meritele fiecărei probleme și să le pună capăt fără vărsare de sânge, făcând astfel conflictul armat obsoleto.

—GILBERTUS ALBANS, *Conversații cu Erasmus*

Scouterii observatori Mentat i-au dat lui Gilbertus Albans un avertisment cu șase ore înainte de forța Butleriană care se apropia. Nu a fost surprins să vadă armata pe drum.

„Sunt întotdeauna liniștit când proiecțiile mele Mentat se dovedesc a fi exacte”, a spus Gilbertus către nucleul de memorie al robotului. „De data aceasta, însă, sunt întristat că am avut dreptate.”

Erasmus a spus: „Comportamentul fanaticilor este extrem și irațional. Prin urmare, este un paradox că sunt atât de complet *previzibili.*”

Gilbertus ar putea încă să se retragă în Vault-ul său de Memorie și să identifice punctele critice unde o alegere diferită i-ar fi schimbat soarta, dar aceasta era o exercițiu autoindulgent, care pierdea timpul. Poate că ar fi trebuit să urmeze sfatul robotului și să dispară cu ani în urmă. Prin înființarea Școlii Mentat, el a cultivat o metodă de instruire care a alterat însăși fundația gândirii umane—cu siguranță că aceasta era suficientă ca realizare pentru o singură persoană? Acum era prea târziu….

Gilbertus și-a pus roba de Director și a aplicat machiaj de îmbătrânire pentru a menține aparențele. „Voi observa de pe ziduri. Rămâi în siguranță aici și ascuns.”

„Voi observa.” Cu rețeaua sa de ochi spioni secreți, Erasmus ar vedea mai mult decât oricine altcineva din instituție.

Pregătind apărările, studenții Mentat s-au închis în complex, au î nchis și securizat porțile, au ridicat podurile de legătură și au verificat toate sistemele electronice, atât deasupra solului, cât și sub apă. Datorită exercițiilor lor de supraviețuire, cursanții știau căi sigure labirintice prin mlaștină, unde orice pas greșit ar cauza o catastrofă. Erau curajoși, înțelepți și imaginativi - dar nu erau instruiți în luptă.

Când Gilbertus a pășit pe punțile care dădeau spre mlaștinile din jur, a văzut că Manford adusese sute de susținători înarmați. Aceștia erau aglomerați pe vehicule, rulând pe drumul accidentat care devenea și mai provocator când ajungea pe terenul inundat. Cei mai mulți păreau a fi simpli soldați de infanterie, dar a mai observat și un număr de luptători de elită Swordmaster, inclusiv Anari Idaho.

Butlerienii se înghesuiau pe terenul incert. Unii erau îngrămădiți la bordul vehiculelor amfibii care puteau fi folosite ca bărci de atac pe partea lacului-marș al școlii, în timp ce alte vehicule se apropiau de zidurile înalte din jurul intrării. Poate că Manford Torondo ar fi fost prudent, poate că ar fi fost îndrăzneț și încrezător. Adesea, el manifesta un comportament haotic.

Când s-au oprit la porțile principale, Maestrul Sabiei Anari Idaho l-a așezat pe Manford în sa pe umerii ei și a pășit înainte, purtându-l spre barieră. Liderul fără picioare a strigat către poarta închisă: „Director Albans! Înțeleg că doriți să aveți o discuție filozofică cu mine.”

De pe platforma sa de observație înaltă, Gilbertus s-a uitat în jos la adversarul său. „Ați adus foarte mulți oameni pentru o dezbatere filozofică. Sunt toți instruiți în retorică?”

„Ei oferă suport moral.”

Gilbertus știa că aceasta era pur și simplu o dansare a cuvintelor și nu va realiza nimic. Cu toate acestea, el a continuat, adunând detalii mici, evaluând starea de spirit a Butlerienilor, studiind comportamentul lor. „Te cunosc de a ni de zile, Lider Torondo. Ai suficientă inteligență pentru a te descurca într-o discuție. Te voi invita pe tine și pe Maestrul tău al Sabiei înăuntru, astfel încât să putem dezbate. Acești alți spectatori nu sunt invitați.”

Anari și-a întors capul și i-a spus rapid ceva lui Manford, dar el a așezat o mână liniștitoare pe partea feței ei, mângâind-o cu blândețe pe părul ei tuns scurt. A strigat înapoi spre zid, „De ce nu sunt bineveniți urmăritorii mei în școala ta? Dacă nu-i lași să mă însoțească, atunci îți sugerez să cobori aici. Deschide porțile și vorbește cu mine, față în față.”

„Dacă ies singur, îmi garantatți absolut siguranța?”

„Dumnezeu îți va garanta siguranța.”

„Prefer un angajament mai direct din partea ta,” a spus Gilbertus. „Nu sunt unul care poate cere garanții de la Dumnezeu.”

„Am putea distruge școala ta în orice moment,” a provocat Manford, „la fel cum am jefuit Baridge și am ars vechea Școală Suk de pe Salusa Secundus. Dar sora Împăratului este cu tine, iar Anna Corrino trebuie să fie păstrată în siguranță—în *custodia noastră*.”

„Ea va fi în siguranță atâta timp cât adepții tăi nu vor jefui școala”, a spus Gilbertus. „Și dacă refuzi să-mi garantezi siguranța când vin să vorbesc cu tine, atunci vei avea o așteptare lungă.”

Gilbertus știa că, dacă deschide porțile securizate, Butlerienii vor avansa, fără să le pese câți studenți sacrifică pentru a ajunge la el. A decis că un asediu este preferabil unei invazii sau unei predări personale.

Realizând că se aflau într-un impas, Manford s-a retras, fără niciun comentariu de despărțire.

* * *

BUTLERIENII ADUSESERĂ un tren de aprovizionare cu ei și au lucrat ca niște drone pentru a monta tabăra, așezând prelate în mlaștinile moi, ridicând adăposturi simple, pregătind mâncare din vagoanele de gătit. Erau pregătiți să fie aici zile, săptămâni, luni.

În a doua noapte, Anari Idaho a cercetat mlaștina împreună cu trei dintre colegii săi Swordmasters, explorând școala impunătoare. Fusese antrenată ca Swordmaster pe Ginaz și învățase să lupte în condiții dificile

mediile, dar chiar și insulele accidentate Ginaz nu erau un set atât de infectat de pericole ca acest teren umed și incert.

Alys Carroll și alți ucenici fideli Mentat au avertizat despre pericolele și prădătorii din jurul școlii, dar Anari a ignorat îngrijorările unor simpli contemplatori. Ea și însoțitorii ei căutau vulnerabilități în întuneric, căutând modalități de a pătrunde în Școala Mentat sfidătoare, fiind tot timpul pregătiți cu săbiile pentru a lupta împotriva oricăror prădători din mlaștină care le-ar fi provocat. Grupul ei s-a strecurat printre copacii încurcați, împletindu-și drumul în mlaștina de mangrove care era cea mai apropiată de școală. Purtați cu bentițe cu lumini slabe, au sărit prin apa puțin adâncă, care rareori depășea gleznele.

Dar Anari a subestimat terenul viclean. Era atât de alertă la dragonii din mlaștină și la pisicile cu pete încât a acordat puțină atenție strălucirii de argint care pâlpâia prin canalele de apă. Peștii vorace s-au învârtit în jurul picioarelor lor—și apoi au mușcat. Maxilare ascuțite!

Anari era în spatele grupului și a sărit pe rădăcinile curbe ale mangrovei, picioarele ei inferioare fiind deja grav tăiate. Sângele picura pe gambe în apă și îi înnebunea pe înotătorii prădători. Dinții de fier atacau ceilalți Maestri ai Sabiei blestemați, sfâșiindu-le mușchii coapsei, sărind pentru a se atașa de pielea expusă. Când unul dintre Maestrii Sabiei a căzut în apă, spuma clocotitoare s-a făcut roșie în lumina colectivă a lanternelor frontale.

Anari a încercat să își croiască drum înainte, încă echilibrată pe rădăcinile noduroase, dar rănile de la picioare erau prea grave. A apucat mâna unui tovarăș care se zbătea după ajutor, dar până când l-a tras afară, jumătate din corpul lui fusese dezgolit de piele și a murit.

Anari a rupt o parte din îmbrăcămintea ei în bandaje improvizate pentru picioarele ei sângerânde și a pășit cu grijă înapoi, fără a părăsi niciodată cursul de obstacole țesut din rădăcini de mangrove. Pe parcurs, pe măsură ce umbrele se adânceau, a observat sclipirile argintii ale peștilor cu dinți ascuțiți în apa puțin adâncă de dedesubt, urmărind picăturile ei de sânge. Peștii răpitori o urmăreau, sperând că va aluneca înapoi în canalul puțin adânc. Dar a ajuns pe pământ solid.

A ajuns la tabăra lui Manford simțind greutatea eșecului ei, dar hotărâtă să încerce din nou. „Nu ne vor înfrânge pe noi peștii,” a spus ea, în timp ce un medic de pe câmpul de luptă îi curăța rănile și îi coasea cele mai mari tăieturi, apoi îi înfășura picioarele. Nu a cerut anestezie, ci pur și simplu a îndurat. Era singura supraviețuitoare a grupului de cercetare.

Așezat pe un scaun în interiorul cortului medical, Manford o observa pe Anari, arătând o mare îngrijorare pentru ea. „Vreau să fii mai atentă. Nu pot să-mi pierd cel mai loial războinic... și cel mai bun prieten.”

În interior cu ei, Alys Carroll era palidă, dar indignată. „Ar fi trebuit să iei în considerare avertismentul meu. Aș fi putut să-ți arăt o cale sigură. Directorul Albans m-a instruit în apărarea școlii împotriva dușmanilor. Știu cum să pătrund acele ziduri—și cum să trec peste obstacolele din jurul lor.”

Cu picioarele înfășurate și rănile sigilate, Anari a insistat să se întoarcă afară înainte de zori. „Foarte bine, vom încerca din nou. De data aceasta, tu vei conduce, Alys.” S-a uitat peste umărul ei la Manford și a spus: „Mintea omului este sfântă—și sângele dușmanilor mei este roșu aprins.”

Refuzând să recunoască rănile ei și forțându-se să meargă fără a șchiopăta, Anari a luat o altă echipă de Swordmaster, iar de data aceasta, ucenicul Mentat i-a ghidat prin dealuri de iarbă de mlaștină, peste bușteni căzuți care traversau pârâiașe de apă. Carroll a zburat pe lângă, încrezătoare în plasarea picioarelor ei, în timp ce Swordmasterii o urmau.

Femeia a ajuns la un canal mai lat care servea ca un șanț ce apăra Școala Mentat. „Există pietre de trecere chiar sub suprafață. Nu le poți vedea cu toată turbarea și molozul din apă, dar dacă știi unde să îți pui picioarele, putem traversa. Uite unde calc.” Carroll le-a arătat un zâmbet hotărât. „Va părea că mergem pe apă.”

Ea a mers înainte. Anari a urmat-o în canal, iar piciorul Maestrului Sabiei a găsit o piatră de temelie plată, abia scufundată și nevăzută. Solidă. Studentul Mentat și-a ales cu grijă drumul înainte, iar Maestrii Sabiei i-au copiat pașii, formând o linie peste întinderea de apă.

Carroll era pregătită să facă următorul pas, dar Anari a chemat-o să se oprească și a făcut semn pentru ca toți ceilalți să se oprească. Ea a arătat spre forme negre plutitoare,

în mare parte scufundat, în apă în apropiere. Anari a numărat patru. „Astea nu sunt bușteni căzuți."

Ochii lui Alys Carroll s-au lărgit. „Dragoni de mlaștină."

Formele se plimbau fără țintă. Una a plutit mai aproape de Mentatul Butlerian, care rămăsese înghețat în loc. Dar, pe măsură ce monstru a venit aproape, Anari a sărit pe piatra de temelie de lângă Carroll și a î nfipt sabia. Când a înjunghiat creatura înarmată, aceasta nu a rezistat.

Anari și-a înfipt din nou lama, căutând sânge, sigură că lupta va atrage ceilalți dragoni de mlaștină. Dar forma pur și simplu s-a legănat și a plutit departe. Anari a prins-o cu vârful sabiei și a tras lucrul mai aproape.

Era într-adevăr un dragon de mlaștină: o creatură hidoasă, solzoasă, cu maxilare puternice și colți lungi... dar era deja moartă, un specimen conservat, disecat și umplut.

„Doar un momeală pentru a ne speria", a spus Carroll. „O trucă de la Director."

Anari a dat din cap. „O tactică de întârziere. Dar nu va funcționa mult timp."

Carroll s-a întors din nou, scanând apa luminată de stele din față. „Urmează-mă." S-a mutat pe următoarea piatră de temelie scufundată, apoi a sărit pe a treia și a patra. Un alt dragon fals de mlaștină se îndrepta spre ei. Anari l-a înjunghiat cu sabia doar pentru a se asigura, iar specimenul umplut a plutit departe.

Comando-urile Maestrului Sabiei au urmat pe pietrele de temelie precise. Anari a observat cu atenție plasarea și a imitat-o pe Carroll. Cealaltă femeie a avansat, sărind cu încredere până când au fost la jumătatea lățimii căii navigabile. Apoi a oftat de surpriză și a căzut. Stropind și zbătându-se, a încercat să localizeze piatra de temelie. „ Era*aici*! Directorul trebuie că a mutat pietrele. El—"

Anari și-a întors capul, alertă. „Ferește-te!"

Unul dintre dragonii plutitori din mlaștină nu era atât de lipsit de viață pe cât părea, ci aștepta ca prada să facă o greșeală. Luptându-se să iasă din apă, Carroll s-a întors când creatura a izbucnit din maroul

noroi, sărind spre ea. Monstrul și-a prins maxilarele puternice de trunchiul ei și a mușcat, oferindu-i abia timp pentru un țipăt plângăcios înainte de a dispărea sub apă.

Anari nu știa unde ar putea fi următoarea piatră de temelie și nu putea lupta cu acea creatură în apa tulbure. Ceilalți comando, pregătiți pe pietre de temelie invizibile, au privit atacul dragonului din mlaștină, apoi au început o retragere rapidă. Mulți dintre ei au ratat pietrele ascunse și au alunecat în apă, ceea ce le-a crescut panică. Apoi cineva a imaginat că a văzut maxilare de ras înotând în jurul lor și a strigat. Dacă dragonul din mlaștină din apropiere nu și-ar fi avut deja masa, toți adepții lui Anari ar fi fost omorâți în frenezia lor de a scăpa.

Anari și-a amintit clar de antrenamentul său de Maestru al Sabiei, și-a concentrat gândurile și s-a făcut calmă. S-a forțat să-și amintească unde erau pietrele de temelie în spatele ei și a sărit de la una la alta. Abia a prins ultima pe marginea ei, s-a balansat pentru a-și recăpăta echilibrul și s-a ridicat din nou pe pământ solid în timp ce restul grupului de cercetare stropșea și se târa spre țărm.

Disgustată de sine, Anari s-a uitat înapoi la Școala Mentat î ncă neatinsă.

* * *

GILBERTUS A RĂMAS PE creneluri până târziu în noapte. Fulgere de lumină, stropi și țipete de pe partea mlaștinii sangrove îi spuneau că Butlerienii făcuseră o ieșire necugetată. Nu a fost nevoie să ridice un deget pentru a răspunde. Mlaștina și lacul de mlaștină ofereau toate apărările de care școala avea nevoie pentru moment.

Lângă el, Anna Corrino privea în întuneric, ascultând sunetele. „Trucul nostru a funcționat. Asta este reconfortant.” Ei erau singurii care știau că dragoneii de mlaștină folosiți ca momeală fuseseră ideea lui Erasmus.

Gilbertus s-a gândit dacă ar trebui să o mintă pentru a o liniști, dar a decis să fie onest și direct. „Asta nu va face decât să se înrăutățească, Anna. Mult mai rău.”

Ca ființă umană, m-am născut pe marginea distrugerii personale și mi-am petrecut viața dansând pe marginea acelei prăpăstii.

—MOTHER SUPERIOR RAQUELLA BERTO-ANIRUL

În ciuda infirmității ei crescânde, Raquella a simțit o explozie de energie, alimentată de furie. Ținând în mână o bucată de hârtie de mesaj, a mers cu un pas rapid prin porticul împodobit cu plante și statui, care fusese amenajat într-una dintre noile clădiri ale școlii. Pantofii ei făceau zg omote ascuțite pe plăci, sunete care deveneau tot mai puternice pe măsură ce ocolise un colț înainte de a ajunge la o ușă de lemn.

A bătut cu putere și a stat privind la ușă, ca și cum ar fi vrut să se deschidă. În cele din urmă, ușa s-a deschis, iar Maica Reverendă Valya a apărut în fața ei într-o nouă robă neagră.

„Te-am ordonat să participi la recepția pentru Dorotea și însoțitorii ei de pe Salusa Secundus.” Raquella a fluturat hârtia de mesaj sub nasul femeii mai tinere. „De ce ai refuzat?”

Valya fusese pe Wallach IX de mai puțin de o zi de când se întorsese din Ginaz, dar sosise înaintea Surorii Arlett, care o aducea pe Dorotea de la Curtea Imperială. Acum, nava de transfer din Salusa Secundus era pe cale să aterizeze la spațiuport, iar Raquella nu avea timp pentru certuri sau încăpățânare. Aceasta trebuia să se termine acum!

Ochii întunecați ai Valyei s-au întărit. „Cum pot să o primesc pe Dorotea când ea este responsabilă pentru uciderea atât de multor Surori? Ea învață un grup eretic de femei care se supun Împăratului și swoon de fiecare dată când Manford

Torondo murmură o comandă. Să o invite pe Dorotea înapoi aici, chiar să sugereze că ea este încă una dintre noi—

Raquella nu a încercat să-și reprime emoțiile. “*Eu* sunt Maica Superior, iar aceasta este *școala mea*. Am fost clară cu toată lumea—Acolitele, Surorile și Mamele Reverendă deopotrivă—că vreau ca cele două facțiuni să se împace înainte să mor. Valya, trebuie să-ți pui deoparte sentimentele pentru binele Surorilor … pentru *binele meu*.”

Valya s-a zbătut, evident luptându-se cu antipatia ei. “Nu voi avea niciodată încredere într-un trădător, Maică Superior. Pe Rossak, mi-ai cerut să mă prefac că sunt prietena Doroteei pentru a putea spiona—am văzut inima ei, ambiția ei necontrolată.”

Vocea Raquellei era ascuțită, ca o armă. „Așa cum am văzut-o pe a ta.”

Valya s-a uitat la podea, apoi și-a ridicat privirea și părea să-și adune curajul. „Mi-am lăsat instructorul de Sabie și m-am întors la insistențele tale, dar de ce tot acest vorbă despre reconciliere? Cum poți uita de Surorile noastre care au fost doborâte de trupele Împăratului?”

Vocea Raquellei era liniștitor de asigurătoare. „Nu ignor nimic, dar trebuie să fac compromisuri, pentru viitorul Fraternității. Când voi fi plecată — și asta se va întâmpla curând, Valya — munca mea ar putea fi distrusă de un război civil, și nu vreau ca asta să se întâmple. Toate Surorile urmează aceleași învățături de bază și cred în planul nostru de a îmbunătăți rasa umană. Este cel mai bine pentru noi să nu fim împărțiți pur și simplu pentru că nu suntem de acord cu uneltele pe care le folosim. Este *esențial* pentru noi să nu fim împărțiți.”

„Și cine te va înlocui?” a insistat Valya. „Mesajul tău spunea c ă ai ales succesorul tău.”

„Îți voi spune când le voi spune tuturor Surorilor. Alegerea mea va asigura cea mai bună șansă pentru supraviețuirea Surorilor.”

„Deci, va fi Dorotea? Femeia care ne-a abandonat? Nepoata ta?”

Raquella a prins-o pe Valya ferm de braț și a ghidat-o afară în coridor. „Decizia mea va veni în curând. Și tu *vei* participa la recepție.”

*   *   *

CELE DOUĂ FEMEI au intrat în sala de recepție austere, una dintre primele mari structuri construite de muncitorii VenHold. Școala s-a extins considerabil în primul an, dar femeile nu au pierdut timp sau efort pe amenajări sau mobilier inutile. Sala era plină de Surori îmbrăcate în negru și un număr mic de Acolite îmbrăcate în alb.

Chiar la intrare, Raquella a spus: „Mi-ar plăcea să văd că tu și Dorotea petreceți timp împreună. Faceți efortul inițial. Obișnuiați să fiți prietene.”

„Am pretins că sunt prietena ei.”

„Atunci pretinde din nou. Sororitatea este în joc.” Maica Superior a dispărut în mulțimea de femei, lăsând-o pe Valya singură.

Raquella s-a așezat într-un scaun și a turnat un pahar cu apă de izvor dintr-un ulcior. Intrând într-o analiză profundă, a simțit cum nervii îi trosnesc din cauza erorilor, metabolismul îi este supus unei presiuni, iar chimia celulară se luptă să continue să funcționeze. Orice femeie normală ar fi murit cu zeci de ani în urmă, dar Raquella și-a folosit controlul corporal extraordinar pentru a se menține în viață. Și-a închis ochii pentru a se adânci într-o transă interioară în care lucra în propriile sale celule, monitorizând mașinăria biologică.

Doar puțin mai mult… Poate că în seara asta ar putea să se predea și să termine cu munca ei, cu viața ei.

S-a întors la conștiență când sora Fielle i-a vorbit. Raquella și-a dat seama că a adormit mai mult decât se aștepta. „Dorotea a sosit, Maică Superior.”

Tânăra Soră Mentat și-a întins brațul și a ajutat-o pe femeia î n vârstă să se ridice. „Mulțumesc.” Raquella resimțea propria slăbiciune în creștere și a apelat la rezervele de energie pentru a se menține stabilă, astfel încât ceilalți să nu observe.

Valya stătea într-o parte, înconjurată de un grup de Surori. Raquella și-a dat seama că ele erau femeile comando care fuseseră trimise să recupereze computerele ascunse de pe Rossak; ele erau de asemenea Surorile cele mai dedicate

Antrenamentul personal de luptă al Valyei. Desigur, ar fi trebuit să-și dea seama că Valya își va aduna proprii aliați la școală….

Când ușile principale s-au deschis, sora Arlett a pășit în sala de recepție, prezentând oaspeții pe care îi adusese de la Salusa. Dorotea o urma, o figură înaltă îmbrăcată într-o robă neagră, care era de un alt croi decât îmbrăcămintea tradițională a surorilor; a ei includea chiar și un blazon cu leul Corrino. Era însoțită de alte șase femei care serveau și ele în palatul Împăratului. Raquella își amintea de toate surorile risipitoare, dorind să nu fi plecat niciodată.

Dorotea și anturajul ei s-au uitat în jurul sălii pentru a evalua noua reședință a Maicii Superioare. Raquella a prins indicii de … mândrie? Superioritate? Decepție față de aceste clădiri de lucru, care erau cu mult inferioare spectacolului ostentativ al Palatului Imperial?

Surorile ortodoxe s-au amestecat cu omologii lor din Valahia IX, fără a arăta rezerve. Era fie un semn de supunere, fie poate de aroganță, deoarece aveau favoarea Împăratului.

Din colțul camerei mari, ochii Doroteei s-au întâlnit cu ai bunicii ei ca niște sisteme de arme care își dobândesc țintele. Vocile Alteia Memorie au devenit un șoaptă puternică în spatele minții Raquellei, o furtună în acumulare. Cealaltă femeie o privea ca și cum ar fi fost egale... și poate că așa se simțea Dorotea.

Bătrâna folosea tehnici bine perfecționate pentru a-și controla tensiunea arterială, metabolismul, pulsul. Trebuia să rămână calmă și complet alertă, folosindu-și ultimele rezerve de energie. Cel mai important, trebuia să fie pregătită să facă ceea ce trebuie, soluția martiriului - era o miză uriașă, dar Raquella știa că era cea mai bună mișcare pe care o mai avea.

Pe măsură ce Dorotea se apropia cu pași ușori, Surorile i-au făcut o lățime de loc. Tot mai multe Surori s-au adunat în jurul Valyei, în fața Doroteei și a anturajului ei mai mic. Raquella se întreba câte semințe plantase deja Valya printre susținătorii lui Wallach IX, cât de multă putere personală își construise. Dorotea și Valya și-au schimbat priviri, dar niciuna nu a arătat vreo emoție.

Acum, Maica Superioră a apucat căile Doroteei cu căldură. „Bine ai revenit, Dorotea. Surorile Salusane sunt încă surorile noastre, deși am parcurs căi diferite. Aceste căi se reunesc din nou.”

Maica Reverendă Dorotea a ținut mâinile bătrânei în mod formal, apoi le-a strâns mai tare, dar doar pentru un moment. Încerca să comunice un fel de mesaj? „Este bine să te văd, Bunico. Suntem amândouă departe de Rossak.”

„Poate în distanță, dar nu suntem neapărat atât de separate. Cel puțin, nu trebuie să fie așa.”

Raquella era conștientă de toate femeile care ascultau conversația, fără să spună nimic. Multe dintre Surorile Wallach aruncau priviri întrebătoare către Valya. Maica Superioră trebuia să rezolve această chestiune a loialităților opuse.

Raquella spera că soluția riscantă a lui Fielle va avea succes.

Maica Superioară a trebuit să organizeze un eveniment dramatic și emoțional care ar putea duce la moartea ei. A petrecut ani de zile cerându-le studenților să învețe să-și controleze emoțiile, dar acum viitorul depindea de faptul că atât Valya, cât și Dorotea *îi pasă* de ea.

* * *

ÎN TIMPUL recepției TENSIONATE, Surorile Wallach le-au tratat pe Dorotea și pe însoțitorii ei ca și cum ar fi fost făcute din sticlă rece.

Maica Superioară s-a așezat la capătul unei mese lungi de dining și i-a spus lui Valya să se așeze la dreapta ei, iar lui Dorotea la stânga. Cele două femei mai tinere s-au menținut în bazine separate de reținere melancolică, vorbind doar când erau adresate, fiind constant în alertă pentru fiecare mișcare, gest și cuvânt al rivalei lor.

Printr-o fereastră înaltă din hol, Raquella putea vedea contururile estompate ale dealurilor din apropiere pe măsură ce întunericul se instala. S-a întors către Valya și Dorotea. „Înapoi pe Rossak, voi două ați fost camarade și ați învățat una de la cealaltă. Amândouă ați îndurat Agonia, deși ați urmat căi separate pentru a trece de cealaltă parte.”

Cele două femei mai tinere păreau pregătite să intervină, dar Raquella a ridicat o mână pentru a le face să tacă. „Știu neînțelegerile voastre, știu credințele voastre—dar sper că amândouă veți înțelege că Fraternitatea este mai importantă. Lucrurile pe care le avem în comun sunt mai fundamentale decât diferențele noastre. Știm din istorie—scrisă în documente și spusă de strămoșii noștri—că încă de la începutul civilizației, nenumărate societăți s-au războit din cauza nuanțelor, uitând de comunitatea credințelor lor de bază. Nu trebuie să lăsăm să se întâmple asta cu noi.”

„Alții au încercat și au eșuat,” a spus Valya cu amărăciune. „ Comisia Traducătorilor Ecumenici a încercat să găsească un teren comun între religii în conflict și a produs *Biblia Catolică Portocalie.* Asta nu a ieșit deloc bine.”

Dorotea a scos un sunet de dezaprobat, fiind de acord cu Valya. „Am putea întreba membrii CET, dar cei mai mulți dintre ei au fost uciși. Singurii care au rămas sunt în exil profund.”

Maica Superior Raquella le-a aruncat fiecăruia o privire severă. „ Succesul sau eșecul final al *Bibliei Catolice Portocalii* rămâne de văzut. În Suroritate, trebuie să avem o viziune pe termen lung - mii de ani, sute și sute de *generații,* nu doar câteva decenii.”

A făcut o pauză pentru a respira. „Sunt antică și ar fi trebuit să fi u moartă de mult. Acum trebuie să anticipez ce se va întâmpla cu Suroritatea când voi fi plecată —*moștenirea mea.*” A dat din cap către Fielle. „Surorile noastre Mentats au realizat proiecții extinse și știu ce trebuie făcut.… De asemenea, știu consecințele grave dacă eșuez. Când voi muri, depinde de voi și de toate Surorile mele.”

„Nu putem uita niciodată că Dorotea ne-a trădat”, a spus Valya.

„Eu nu am fost trădătorul. Folosirea computerelor de către voi a fost o trădare a Imperiului și a umanității în sine!”

„O acuzație neprovocată”, a spus Valya, „pe care ai făcut-o fără a te gândi la consecințe. Din cauza ta—”

Raquella i-a întrerupt. „Destul!” Părea fără speranță, dar trebuia să continue cu planul ei. Trebuia să forțeze o apropiere, iar ultimul ei

alternativa ar necesita energia ei rămăsă. Dacă ar eșua, ar fi moartă. „Mă simt obosită de asta. Mă simt obosită de viață.”

Cu toată demnitatea și energia pe care putea să o adune, a ieșit cu pași hotărâți din sală.

*   *   *

RAQUELLA ERA pe marginea disperării în legătură cu viitorul în declin, iar fiecare dintre Surori trebuia să înțeleagă de ce se simțea așa. Fraternitatea nu mai corespundea viziunii ei; poate că era potrivit să se încheie cu ea, dacă facțiunile nu puteau colabora.

Cu amărăciune, a scris mai multe note de rămas bun identice, cu sugestii subtile, dar clare, și o tristețe profundă. Raquella a explicat în scrisori că a decis să nu numească un succesor, că s-a predat inevitabilului declin al muncii sale. A spus că nu are sens să mai rămână mai mult. S-a asigurat că mesajele au fost livrate simultan lui Valya, Dorotea și mai multor alte Surori apropiate.

În orice caz, zarul a fost aruncat.

Apoi, bătrâna a părăsit clădirile școlii și a plecat singură, purtând doar o robă subțire în noaptea rece. A purtat o mică lanternă în timp ce se îndrepta pe poteca familiară pe versantul Stâncii Laojin. A ajuns până la creasta promontoriului, unde avea să aștepte răsăritul. Vântul era rece, dar nu s-a gândit prea mult la asta în timp ce stătea pe margine.

Când ziua se va deschide în câteva ore, va vedea soarele strălucitor revărsându-se peste clădirile școlii și va vedea marginea abruptă a stâncii... chiar înainte să zboare de pe ea. Raquella avea suficient control asupra corpului ei încât să își poată închide pur și simplu organele și să moară liniștită în pat, dar asta nu ar fi oferit dramatismul de care avea nevoie. Fielle a avut dreptate în legătură cu asta când au formulat planul, ultima șansă a Raquellei...

Ea spera că șocul va fi suficient pentru a-i forța pe Valya și Dorotea să fie împreună și că cele două femei certărețe îi pasă suficient de *ea* pentru a stabili

diferențele lor deoparte. Dacă nu, Frăția era deja prea distrusă oricum și s-ar fi degenerat într-un război civil. Nu ar permite asta.

Corpul ei părea să fie legat împreună cu pânze de păianjen, gata să se destrame în orice moment. Totuși, când Raquella a stat în cele din urmă pe marginea stâncii, privindu-se în abisul umbrelor adânci, și-a menținut echilibrul în ciuda rafalelor puternice și a curenților de aer.

Cealaltă Memorie i-a oferit o enciclopedie infinită de experiențe din istoria umană, dar propria ei viață lungă a furnizat suficiente amintiri pentru a o înconjura: anii ei tineri lucrând cu Dr. Mohandas Suk pe Parmentier, înainte de a fi nevoiți să fugă de revolte când plagile mecanice se răspândeau în acea lume; anii ei pe Rossak, ajutând Vrăjitoarele în lupta lor împotriva mașinilor gânditoare; eforturile Ticiei Cenva de a cataloga liniile de sânge ale umanității, chiar și în timp ce mașinile făceau tot posibilul pentru a face umanitatea extinctă.

Cu noaptea făcând-o să se simtă amorțită, ochii Raquellei s-au închis. Trecutul era în jurul ei, iar ea se clătina pe marginea prăpastiei, dar nu se temea de cădere. Ea și Moartea erau vechi tovarăși, care se duelaseră de mai multe ori înainte—cu Raquella câștigând fiecare dintre acele meciuri.

Dar de data aceasta va fi diferit. Strămoașele ei din Memoria Altă erau pregătite să o primească.

Cu mult timp în urmă, în timp ce îngrijea oamenii loviți de ciu mă pe Rossak, Raquella a prins temuta boală. Ar fi murit, dacă nu ar fi fost proprietățile vindecătoare ale apelor cenotei. Atunci a învins Moartea, și din nou la scurt timp după aceea, când Ticia Cenva a otrăvit-o. În procesul de supraviețuire, Raquella a alterat otravă, schimbând *ea însăși* pentru a deveni prima Mamă Reverendă.

Timp de opt decenii, a încercat să-i învețe pe alții ceea ce învățase, să construiască ceva durabil - un ordin de femei puternice și iluminate care să ghideze destinul rasei umane. Acum știa că fusese o speranță falsă dacă Fraternitatea nu putea dura nici măcar o generație. Certurile dovediseră că Surorile ei nu erau mai bune și nici mai vizionare decât alte oameni.

Lumina zilei a pătruns peste orizont, ridicându-se ca razele speranței. Raquella și-a deschis ochii și a văzut acoperișurile înghesuite ale cl ădirilor școlii de mai jos. A auzit voci, strigăte – și a văzut formele umbroase ale femeilor alergând pe poteca spre vârful Stâncii Laojin.

Bine, au primit mesajul ei.

A auzit vocea imploratoare a Doroteei, care aducea atât confort, cât și urgență. „Maică Superior! Te rog, întoarce-te."

Cu un val cald de ușurare, a auzit-o și pe Valya strigând. „Dorotea și cu mine vom găsi o modalitate de a colabora. Fraternitatea nu poate rămâne ruptă."

Pe măsură ce lumina zilei s-a intensificat, a văzut-o pe Dorotea și pe Valya conducând un grup de Surori spre ea. Raquella nu s-a mișcat din poziția ei, ci a rămas în picioare pe marginea stâncii.

În vârf, Valya și-a făcut loc înainte. „Am citit mesajul tău și ne-a adus la simțuri. Dorotea și cu mine am venit aici împreună - și promitem să facem tot ce este necesar pentru a vindeca rănile." Apoi, vocea lui Valya s-a schimbat și a spus într-un ton grohăit și emfatic: „ Nu vei sări, Maică Superior. Fă un pas înapoi de la margine, *acum.*"

Raquella observase o schimbare subtilă în vocea tinerei fe mei anterior, când vorbea cu alte Surori. Maica Superior a atribuit întotdeauna acest lucru personalității intense a lui Valya, dar acum vocea părea diferită, iar bătrâna simțea ceva care o trăgea, îndemnând-o să se îndepărteze de margine.

„Fă un pas înapoi de la stâncă," a repetat Valya, cu aceeași notă aspră în voce. Nu era o cerere, iar Raquella a simțit puterea cuvintelor imobilizându-i corpul. S-a luptat împotriva puterii ciudate - sau ceea ce părea a fi o putere. Apoi și-a relaxat mușchii și a stat acolo, nevrând să sară, dar nesigură dacă ar trebui să facă un pas înapoi.

Valya s-a apropiat și a spus într-un ton mai blând: „Te *necesităm*, Maică Superioară. Atât Dorotea, cât și eu suntem disperate după sfatul tău înțelept."

„Vom căuta un teren comun și vom construi pe baza acestuia", a spus Dorotea. „Promit, vom găsi o cale. Trebuie să știi că Fraternitatea va continua să existe."

Fielle și zeci de alții—inclusiv Surorile vizitatoare din Salusa—s-au grăbit spre vârful stâncii. În ciuda vântului rece care se învârtea în jurul promontoriului, Raquella simțea o căldură crescândă în interior. Lacrimile îi curgeau pe față și nu putea să le oprească.

Dar ea a refuzat să facă un pas spre siguranță. „Cum pot fi convinsă că nu te vei întoarce pur și simplu la certurile tale odată ce m-ai atras de la margine?”

„Ai promisiunea noastră jurată,” a spus Dorotea. „Ascultă adevărul din cuvintele mele.”

„Jur că nu va mai exista niciun conflict între Dorotea și mine după ce rezolvăm asta,” a spus Valya.

Dorotea s-a apropiat de rivala ei. „Simțul meu al adevărului îmi s pune că Reverendă Mama Valya vorbește cu sinceritate.” Și-a întins mâna către bătrână, chemând-o. „Să ne împlinim visele și viziunile tale, Bunico. Să ne bazăm pe exemplul tău, mai degrabă decât pe o tragedie.”

Pe măsură ce vântul se învârtea în jurul lor, Raquella a auzit o creștere a vocilor interioare în strămoșii ei femei, un lanț de voci spunându-i într-o armonie ciudată: „Acesta nu este timpul tău să mori, Raquella. Nu aici și nu astăzi. Trebuie să trăiești și să inspiri pe alții—atâta timp cât poți.”

În cele din urmă, s-a întors de la prăpastie și s-a confruntat cu Surorile adunate din Wallach IX și Salusa, toate strânse î mpreună, implorând-o. Raquella a spus: „Vocile Alteia Memoriei îmi spun să vă cred. De obicei sunt un murmur de fundal, dar acum îmi vorbesc—clar și în complet acord.”

Femeile șopteau, se uitau una la alta. Ochii lor erau mari, disperați. Ea a văzut ambele facțiuni stând hotărâte, gata să coopereze.

Bătrâna s-a îndepărtat de stâncă și a intrat în brațele Valyei și Doroteei, care amândouă au îmbrățișat-o într-un moment de emoție comună.

Întinderea unui împărat poate cuprinde milioane de lumi, iar deciziile sale pot distruge civilizații întregi. Chiar și așa, activitățile zilnice sunt plictisitoare.

—EMPEROR SALVADOR CORRINO, *Memorii extinse,* Volumul VII

Când Împăratul a sosit pe Arrakis pentru a-și afirma controlul imperial asupra operațiunilor cu mirodenii, Josef Venport intenționa să fie acolo așteptându-l. Salvador Corrino era atât de naiv!

Părăsind Kolhar pe unul dintre folderele sale rapide de spațiu, Josef l-a luat pe omul din deșert Taref, care i-a fost de folos, în ciuda faptului că a fost păcălit de moartea presupusă a lui Half-Manford. Sabotorul Freeman nu a fost de mare ajutor, totuși, de când și-a găsit prietena moartă în zăpadă; tot despre ce putea vorbi era despre întoarcerea pe Arrakis. Josef nu putea înțelege modul de gândire al omului din deșert.

Inițial, el fusese convins că, odată ce nomazii primitivi ar fi văzut alte planete și ar fi gustat cât mai multă apă cât ar putea bea, nu ar mai fi vrut niciodată să se întoarcă la sărăcia lor originală. Cum ar putea să nu fie recunoscători? Dar, dintr-un motiv incomprehensibil, viața mizerabilă din deșert l-a chemat din nou pe Taref.

Prea des, Josef era dezamăgit de ființele umane iraționale, de deciziile proaste pe care le luau, de comportamentul lor autodistructiv. El plângea pentru specie.

Arătând o simpatie considerabilă, el îi oferise chiar tânărului o concediere pe Caladan pentru a se recupera și a-și aduna gândurile, deoarece oamenii din deșert păreau să aibă o obsesie pentru acea lume oceanică. Taref insistase că vrea să se întoarcă acasă—deși nu putea explica ce voia.

se aștepta să găsească acolo. El a făcut clar că nu avea niciun loc î n vechiul său sietch. Cu toate acestea, Josef a acceptat cererea, știind că nu va câștiga nimic discutând.

Când au ajuns în Orașul Arrakis, totuși, Josef a întârziat eliberarea tânărului din serviciul său. „Am o ultimă sarcină pentru tine, ceva ce doar tu poți face. Te voi plăti bine.”

Taref a privit în altă parte. Ochii săi de un albastru melange erau ciudați și greu de citit. „Nu am nevoie de nicio plată suplimentară, Directeur. M-ai adus înapoi pe Arrakis, așa cum am cerut. Acum, doresc să fiu pe cont propriu.”

Josef a încruntat din sprâncene, scărpinându-se la mustață. „ Dar unde vei merge? Ce vei face aici?”

„Nu știu ... dar măcar sunt din nou pe Arrakis. Calea vieții mele a dispărut ca urmele în nisip. Nu pot să-mi retrasez complet drumul.”

Josef avea puțină răbdare pentru misticismul Zensunni, nici pentru melancolie și disconfort. „Dar încă am nevoie de serviciile tale. Fă-mi o ultimă favoare - și apoi voi trimite toți prietenii tăi înapoi aici, dacă asta își doresc.”

„De ce ai face asta?”

„Dacă nu vor să continue să-și facă datoria, atunci însoțitorii tăi nu-mi s unt de niciun folos. Îi voi trimite înapoi aici, cu condiția să meargă în deșertul adânc și să nu dezvăluie niciodată ce au făcut pentru mine.”

Taref a considerat timp de un moment îndelungat. „Sunt încrezător c ă vor dori asta. Dar sunt surprins că ne-ai eliberat atât de ușor.”

Josef și-a strâns ochii, de parcă tânărul ar fi pus la îndoială simțul său de onoare și recunoștință. „Nu pun la moarte lucrători loiali și competenți, tânărule. Spre deosebire de unii lideri, eu cred în natura umană. V-am tratat pe toți corect și mi-am respectat întotdeauna cuvântul. În schimb, aștept onoare continuă din partea voastră.”

„Onor, da. Onoarea sabotorilor.” Taref și-a clătinat capul, apoi și-a îndreptat din nou umerii. „Foarte bine. Dar când voi termina această sarcină, voi pleca, fără nicio obligație față de tine, față de poporul meu sau față de altcineva. Ce îți cer de la mine?”

„Împăratul face o călătorie lungă și lentă cu vechile motoare FTL. De îndată ce ajunge, am nevoie să găsești o modalitate de a urca la bordul barjei sale împreună cu echipajul obișnuit de întreținere și realimentare a portului spațial.” Apoi, spre uimirea lui Taref, a explicat misiunea.

* * *

BARCA IMPERIALĂ a luat-o încet spre Arrakis, într-o călătorie relaxată și luxoasă, așa cum obișnuiau să călătorească membrii vechii Ligii Nobililor.

Între timp, Josef a petrecut trei zile în Orașul Arrakis primind rapoarte de la Combined Mercantiles, inspectând înregistrările de recoltare a condimentului și evaluând numeroasele pierderi, inclusiv echipamente scumpe, precum și echipaje experimentate care au fost ucise în furtuni Coriolis și atacuri ale viermilor de nisip. Salvador Corrino nu avea idee cât de periculoasă era această afacere.

Lucrătorii de condimente erau pricepuți în a monta un răspuns rapid de fiecare dată când un vierme era observat. În momentul în care unul dintre monștri era identificat în depărtare, aeronavele de salvare se ridicau, evacuau echipajele și transportau rapid încărcătura de condimente în containere concepute pentru a fi detașabile. În circumstanțe grave, containerele blindate de condimente puteau fi aruncate suficient de departe încât să poată fi recuperate. Draigo Roget dedicase un întreg braț al producției VenHold pentru a produce echipamente de înlocuire mai repede decât Arrakis le putea distruge.

Prin numeroasele sale dețiute separate, investițiile companiei au fost imense, la fel ca și profiturile, care au crescut î n fiecare an. De generații, Venports au cultivat și îmbunătățit industria melange, inventând tehnici și echipamente, alungând braconierii, asigurându-și și consolidându-și pretențiile.

Și Salvador Corrino credea că poate pur și simplu să intervină și să înfieze totul cu o apariție personală și cu un simplu semn? Ce prostie!

Bargea Imperială era un palat zburător, complet cu o sală a tronului, o cameră de audiență, funcționari, lingușitori și servitori, împreună cu o echipă militară de zece membri. Conform informațiilor sale de la Imperial

Curtea, barca avea motoare Holtzman de rezervă, dar se baza pe propulsia mai lentă care fusese folosită înainte de descoperirea călătoriei prin foldspace.

În mod normal, Împăratul ar fi călătorit gratuit la bordul unui spațiu VenHold, așa că, folosindu-și propriul transport, îl snobează pe Josef. În ciuda snobului intenționat, Barca Imperială va trebui să fie întreținută și realimentată de o echipă de întreținere din Orașul Arrakis—ceea ce va oferi toate oportunitățile de care avea nevoie Taref.

Prin intermediul sateliților de supraveghere cu rezoluție înaltă, Josef a urmărit Barca Imperială stridentă intrând în orbită. Unul dintre miniștrii Împăratului a trimis un mesaj către sediul Combined Mercantiles chiar înainte ca Salvador să-și prezinte declarația sa pompoasă de sosire și intenție for mală, care a urmat câteva minute mai târziu.

Citind decretul transmis, Josef și-a clătinat capul din cauza verbiajului și a nebuniei sale. O astfel de pierdere a timpului său valoros. Știa că Half-Manford este în spatele acestei acțiuni absurde, dar Împăratul ar trebui să știe mai bine—la fel și Roderick Corrino. A pierdut toată lumea simțul rațiunii?

Înainte ca Salvador să facă prea mult spectacol din el—se părea că se aștepta ca muncitorii duri din deșert să se plece și să plângă de bucurie în prezența sa—Josef a transmis un bun venit printr-o transmisie pe linie directă.

„Împărate Corrino, suntem onorați că ați binevoit să onorați această lume umilă cu vizita dumneavoastră. Operațiunile noastre din deșert sunt co mplexe și dificile, așa cum trebuie să fi fost informat. Avocații VenHold se întâlnesc deja cu reprezentanți imperiali pe Kolhar, și sper că sunteți conștient că va exista o perioadă lungă de tranziție în timp ce predăm administrația controlului imperial. Între timp, vă rog să-mi permiteți să vă întâmpin personal.”

Pe ecran, Salvador a dat din cap. „Prefer să nu cobor în acel loc murdar și nesigur. Manford Torondo a fost aproape ucis în Orașul Arrakis când a vizitat.”

Josef a tresărit. „Doar zvonuri, Stăpâne—dar îngrijorarea dumneavoastră este justificată. Arrakis este o lume dură cu oameni aspri. Ar trebui să mă alătur dumneavoastră la bordul Bargei Imperiale pentru a discuta problemele?”

Împăratul părea ușurat. „Da, ar fi preferabil decât să mă murdăresc.”

Josef a luat propria sa navetă de la spațiul portuar Arrakis City până la barjă, aducând o echipă obișnuită de muncitori de întreținere ai companiei. Îmbrăcat ca orice alt angajat VenHold, cu acte și acreditive corespunzătoare, Taref s-a integrat în echipa de muncă.

În camera sa imperială cu climat controlat, Salvador era într-o dispoziție bună pentru a primi un Directeur Venport presupus cooperant. Josef a î ncercat să îndrepte conversația pe calea corectă de la început. „Oferta dumneavoastră de compensație este corectă, poate chiar excesiv de generoasă, Stăpâne. Înțeleg puterea tronului, așa că magnanimitatea este întotdeauna binevenită. Domniți peste Imperiu, iar compania mea este o resursă valoroasă. Aștept cu nerăbdare o alianță mult mai strânsă cu dumneavoastră.” S-a înclinat. „Avocații mei Mentat mă informează că ar fi fost în puterea dumneavoastră, conform regulilor domeniului eminent, să preluați pur și simplu operațiunile fără compensație. Apreciez disponibilitatea dumneavoastră de a colabora cu mine pentru o soluție reciproc acceptabilă.”

Cu un miros, Salvador a spus: „Da, aș fi putut folosi o mână de fier, așa cum am făcut cu Casa Péle, dar VenHold administrează multe resurse pentru Imperiu, iar tu ai demonstrat că poți gestiona compania ta destul de bine. Vreau să fim în relații prietenoase. Imperiul și Forțele Armate Imperiale depind de navele tale pentru multe lucruri.”

Josef s-a străduit să-și reprime furia. „Ca Împărat, ai un rol foarte dificil, Stăpâne. Înțeleg calea îngustă pe care trebuie să o urmezi, echilibrând nevoile raționale ale oamenilor de afaceri ca mine cu cerințele sălbatice și extreme ale Butlerienilor. Sunt încrezător că reprezentanții noștri pot negocia termeni acceptabili reciproc pentru contractul de pe Arrakis și controlul ulterior al Casei Corrino. Toți putem profita din această situație.”

Ochii lui Salvador străluceau. „Sunt ușurat că ai decis să fii rezonabil, Directeur. Mi-aș dori doar ca Manford să fie la fel de docil.”

Unii dintre funcționarii imperiali au chicotit, dar râsul lor avea o notă nervoasă.

Într-o cameră de dining care părea prea ornamentată pentru a fi în interiorul unei nave spațiale, Împăratul a servit un banchet rafinat în timp ce orbitau în jurul lui Arrakis. Masa includea păsări de vânătoare fierte, deserturi cu ciocolată, vinuri scumpe, sucuri de fructe Salusan și apă de g heață artizanală. Pe Arrakis, această cină extravagantă cu apă - doar băuturile - ar fi costat mai mult decât salariul anual al unui supervizor de echipă de condimente, dar Josef nu a comentat despre asta. Oricum, lui Salvador nu i-ar păsa.

„Primul pas important, Sire, este să fiți martor la operațiunile de melange cu proprii dumneavoastră ochi. Am făcut aranjamente pentru ca dumneavoastră și anturajul dumneavoastră să fiți duși sub cea mai strictă securitate în adâncul deșertului, unde veți vizita una dintre cele mai mari operațiuni de minerit de condimente. Fabrica se mută de la o zi la alta pe măsură ce observatorii găsesc noi concentrații de melange. Astfel, veți vedea cu ochii dumneavoastră cum se adună condimentele și de ce cheltuielile operaționale sunt atât de mari.”

„Asta sună interesant și informativ.” Împăratul a dat din cap, iar apoi funcționarii săi au dat din cap și ei.

„Pentru că bandiții adesea atacă operațiunile noastre, cel mai bine este să nu anunțăm locația sau momentul acestei expediții.”

„Este periculos?” O nuanță de alarmă s-a strecurat în vocea lui Salvador. e.

Josef a zâmbit. „Voi fi chiar acolo cu tine și vom fi înconjurați de forța mea paramilitară puternică. Vei fi departe de pericolele unui centru de populație restrâns, cum ar fi Orașul Arrakis. Cât despre Tanzerouft, unde vom fi, ultimele incidente de hărțuire au venit de la Freemen necontrolați care au resentimente față de intruziunea noastră în pământurile lor. Acum avem totul complet sub control, așa că nu este nimic de care să-ți faci griji. Și vei vedea mai mult condiment decât îți poți imagina, tone și tone de el doar întins pe pământ!”

Josef observase că, deși vizitatorii săi consumau vinurile și delicatesele cu o abandonare avidă, ei luau doar cantități mici de melange, tratându-l ca și cum ar fi fost într-o ofertă limitată.

Salvador s-a relaxat vizibil. „Așteptăm cu nerăbdare asta, Directeur.” S-a lăsat înapoi într-un scaun mare de la masa de banchet, nu exact un tron, dar

mai ostentativ decât celelalte locuri. „Și acum, pentru al doilea fel principal!” a strigat el. Servitorii au alergat dinspre bucătărie. Pe măsură ce ship continua să orbiteze lumea aridă, toți s-au apucat de festin.

Universul nu permite întotdeauna victoria, nici măcar pentru cei mai talentați. Există momente când trebuie să accepți realitatea înfrângerii.

—GILBERTUS ALBANS, decretul Școlii Mentat

Deși cursanții Mentat nu erau războinici, ei înțelegeau baza teoretică a războiului și cum să se apere împotriva unui asediu. În pregătirea sosirii Butlerienilor, studenții dezvoltaseră și instalaseră multe apărări inovatoare, capcane și înșelătorii, multe dintre ele încorporând pericolele naturale ale lacului mlăștinos și ale terenurilor mlăștinoase pentru a ține inamicul la distanță.

Au rezistat împotriva forțelor lui Manford Torondo timp de șase zile, până când Deacon Harian a sosit cu o mie de întăriri, provizii, vehicule amfibii grele și artilerie. Armata extinsă și-a făcut drum prin mlaștina accidentată și a plutit în apele tulburi ale lacului.

Asediatorii inițiali au erupt într-un strigăt de bucurie, iar Gilbertus a văzut agitația, a auzit zgomotul motoarelor în timp ce vehiculele amfibii blindate intrau în apă și își ocupau pozițiile în jurul zidurilor de apărare.

În orice sens militar modern, Școala Mentat era vulnerabilă și a durat atât de mult doar pentru că butlerienii evitau tehnologia avansată. Un atac aerian sofisticat i-ar fi doborât cu ușurință. Gilbertus regreta că nu instalase generatoare de scut pentru a proteja întregul complex, dar nu dorea să-l provoace pe Manford prin afișarea tehnologiei. Acum, și-ar fi dorit să o fi făcut.

Adunați pe pasarele și pe punțile de observație, cursanții murmurați cu dezamăgire când au văzut noile trupe butleriene, de două ori mai multe decât erau.

anteriormente tabăra acolo. Tunurile grele pe care le-au adus erau primitive, dar încă puteau să dărâme clădirile școlii și să măcelărească sute de studenți. Gilbertus nu dorea asta.

Manford Torondo a rămas ascuns în timpul sosirii forțelor suplimentare. Când au fost în poziție, el a ieșit în sfârșit la poarta principală de la marginea mlaștinii sangrove. A stat pe umerii Maestrului său de Sabie și a folosit un megafon pentru a striga spre turnurile școlii. „ Director Albans! Din curtoazie pentru alianțele noastre anterioare, îți ofer o oră pentru a rula proiecțiile Mentat, dar concluzia este clară pentru oricine. La sfârșitul acelei perioade, aștept predarea ta necondiționată. O vom lua pe Anna Corrino pentru siguranța ei."

Gilbertus a ascultat de pe platforma sa de observație, dar nu a capitulat. Administratorul său Zendur și patru stagiari seniori stăteau alături de el, cu expresii grave. Gilbertus s-a întors spre ei, a spus: „Acum știm parametrii", și s-a retras în biroul său.

* * *

A CERUT-O PE ANNA Corrino să se alăture lui, a încuiat ușa folosind cheia veche din buzunar, apoi a activat întreaga gamă de sisteme de securitate impenetrabile. Anna părea deranjată, dar cel puțin era lucidă, arătând o conștientizare a gravității situației.

„Nu doresc să fiu folosit ca o piesă de șah, Domnule Director, dar prefer să fiu o piesă de șah pentru dumneavoastră decât pentru Manford. Oferiți-vă să mă predați dacă el este de acord să-și retragă forțele. Butlerienii nu ar permite niciodată să mi se facă rău."

„Asta ți-a sugerat Erasmus?" Gilbertus a activat panoul glisant, a deschis dulapul secret încuiat și a scos nucleul de memorie.

Sfera de gel strălucitoare strălucea albastru, arătând agitația robotului independent. „Aș modifica evaluarea ta, draga Anna," a spus Erasmus. „Nu cred că Butlerienii ar accepta vreodată *vina* dacă ai fi rănită... dar suntem izolați aici pe Lampadas. Salusa Secundus este prea departe pentru ca ei să afle ce se întâmplă într-un mod oportun. Dacă

Manford Torondo distruge școala și elimină toți martorii, cu excepția propriilor săi, el poate face orice raport dorește, poate fabrica orice explicație. Mă … îngrijorez pentru tine.

Gilbertus a simțit o senzație de scufundare. „Prioritatea lui Manford este să promoveze mișcarea Butleriană: El va raționaliza tot ce are nevoie.” Directorul a dat din cap. „Ai putea fi un ostatic util, Anna, dar dacă ai fi ucisă într-un atac asupra școlii, Manford ar numi asta o tragedie teribilă și apoi m-ar învinovăți pe mine.”

„O rezolvare inacceptabilă. Trebuie să scăpăm,” a spus Erasmus cu o urgență neobișnuită. „Tu și Anna ar trebui să luați nucleul meu de memorie și să ieșiți prin mlaștină noaptea. Voi mapa o rută folosind ochii-spion implantați în sangrove.”

Gilbertus s-a lăsat în scaunul său și a privit tabla de șah piramidală ca și cum ar fi fost o zi obișnuită; setul aștepta o rundă distractivă de joc intelectual. Cu o mișcare laterală a mâinii, a dat deoparte jocul în straturi și piesele, împrăștiindu-le pe podea.

„Nu! Dacă fug, întreaga mea școală este pierdută, iar aceasta este lucrarea vieții mele. Stagiarii vor fi uciși, la fel cum Manford a omorât pe toată lumea la șantierele navale Thonaris. Va da foc clădirilor și le va scufunda în lac. Nu voi lăsa ca marele meu realizare să fie distrusă.” A îndoit mâinile, și-a unit degetele. „Școala Mentat trebuie să supraviețuiască. Metodele noastre de instruire, crearea de computere umane, vor avea un impact mult mai mare decât viețile noastre individuale... mult mai mare chiar decât a ta, Tată.”

Nucleul Erasmus strălucea și sclipea, ca și cum ar fi fost în dezacord, dar el nu a spus nimic.

Incapabil să uite invitația lui Draigo Roget de a uni forțele, Gilbertus s-a ridicat din scaun. „Timp de decenii am menținut un profil scăzut, îndoindu-mă acolo unde trebuia să mă îndoi, fără a ridica suspiciuni. În acest proces, mi-am lăsat onoarea să curgă printre degete.” A dat din cap cu dezamăgire. „Dacă există o modalitate de a salva această mare instituție de învățământ, atunci trebuie să o fac.”

S-a uitat la ceasul auriu strălucitor de pe raftul de lângă cărți, arcurile și rotițele sale mișcându-se cu o precizie lină. Ora lui era aproape să se termine,

și Manford ar cere răspunsul său. „Voi ieși și voi negocia cu Manford Torondo, lider cu lider. Are nevoie de mine—sau, cel puțin, are nevoie de Mentati. Dacă pot găsi o modalitate de a păstra ceea ce trebuie, chiar dacă implică predarea mea personală, o voi considera o victorie—o mică victorie, poate, dar supraviețuirea este o victorie în sine. Continuarea școlii mele de Mentat ar fi o victorie, astfel încât studenții mei care gândesc independent să poată continua după ce eu am plecat."

Cu dragoste, a ținut nucleul robotului în palma sa. S-a gândit la cum a călătorit cu acest obiect neprețuit și periculos ascuns în posesiunile sale, în timp ce pretindea că duce o viață normală pe Lectaire. De mai bine de optzeci de ani, l-a ținut pe Erasmus în siguranță—s-au ținut unul pe celălalt în siguranță.

„Aceasta este cea mai prețioasă posesie pe care am avut-o vreodată." Gilbertus s-a întors către Anna Corrino. „Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie să-l protejezi pe Erasmus."

Anna a acceptat nucleul de memorie cu uimire. „Mulțumesc, Director. Îmi voi păstra prietenul în siguranță cu orice preț."

* * *

DIN PLATFORMĂ SA DE OBSERVAȚIE de deasupra porții principale, Gilbertus a strigat către Butlerieni, chemându-l pe Manford Torondo. „ Mintea omului este sfântă, dar inima omului este violentă." A făcut un gest către sutele de luptători și piesele de artilerie grea. „Civilizația depinde de discuții raționale. O neînțelegere ar trebui să fie rezolvată cu rațiune, nu cu arme și vărsare de sânge."

Butlerienii s-au râs de el, dar o vorbă aspră a trecut printre ei și au devenit tăcuți. Manford s-a apropiat de școală, călărind pe umerii lui Anari Idaho. „Director, ani de zile am crezut că cauzele noastre sunt aliniate. Nu ai înființat școala ta pentru a dovedi că mașinile gânditoare sunt inutile? Mă doare să văd acum sfidarea ta."

„Atunci poate că nu înțelegi inima dezacordului nostru", a strigat Gilbertus. „Să discutăm asta ca niște bărbați? Voi veni să vorbesc cu tine, cu condiția să îți dai cuvântul - într-o jurământ la fel de sacru pentru tine

ca jurământul pe care ai încercat să ne faci să-l jurăm—că adepții tăi nu vor jefui și distruge școala, că studenții mei vor rămâne neafectați și că îmi garantat siguranța personală.

Butlerienii murmurați cu furie. Manford ezită înainte de a spune: „Ce ai de temut, dacă nu ai făcut nimic greșit?”

„Ceea ce mă tem, Lider Torondo, este că adepții tăi vor lua lucrurile în propriile mâini, așa cum au făcut în Zimia și pe Baridge, și în nenumărate alte cazuri.”

Manford a dat din cap. „Din păcate, pot fi prea entuziaști. Ca Director al Școlii Mentat, vei primi toată protecția mea. Promit că nu ți se va întâmpla nimic rău în timpul negocierilor noastre.”

„Nu este suficient de bine,” a strigat Gilbertus înapoi. „Cer cuvântul tău că adepții tăi nu vor dăuna acestei școli sau cursanților săi care au urmat doar instrucțiunile Directorului lor. Numai atunci voi ieși și voi vorbi cu tine.”

Gilbertus știa că trebuie să insiste asupra problemei acum, pentru că nu avea o adevărată putere de negociere. Piesele mari de artilerie ar putea distruge clădirile școlii în bucăți în orice moment, iar un bombardament prelungit ar șterge fiecare persoană din interiorul complexului.

Când Manford a acceptat propunerea, mulți dintre adepții săi au strigat de dezamăgire, dar liderul butlerian i-a ignorat. „Foarte bine, Director. Este în interesul ambelor părți să punem capăt acestei confruntări. Nimeni nu va dăuna școlii tale sau elevilor t ăi, iar tu ai garanția mea personală de protecție.”

Gilbertus a continuat să se uite la forțele adunate împotriva școlii. Lângă el, Zendur a spus în șoaptă: „Nu-l cred, domnule. Ar putea promite orice, și apoi să facă ce vrea.”

„Știu foarte bine asta, dar acestea sunt cele mai bune condiții pe care le vom obține.” S-a îndreptat și s-a pregătit să negocieze cu Butlerienii.

The happiest moments can be a heartbeat away from the saddest.

—înțelepciune antică

După câteva săptămâni, Vorian Atreides a simțit că Caladan era din nou casa lui, că aparținea aici. Voia să își pună rădăcini în acest loc și să recupereze ceea ce pierduse cu atât de mult timp în urmă. Cât de diferită ar fi fost viața lui—și *Imperium*—dacă nu ar fi părăsit niciodată această lume....

Vor căzuse în rutina plăcută de a face o plimbare de prânz pe un traseu accidentat de pe un vârf de deal, cu vederi spectaculoase asupra oceanului. Pe măsură ce traseul cobora spre satul de la malul mării, se bucura de soarele strălucitor, întrerupt de nori pufoși, și de mirosul aerului umed și sărat. Pe o fâșie de iarbă chiar deasupra satului, pregătirile erau în plină desfășurare pentru nunta în aer liber a lui Orry Atreides și Tula Veil, cu pavilioane și mese, chiar și o mică scenă pentru muzicieni.

Tula era fără îndoială frumoasă, cu păr blond și ochi de culoarea mării, dar Vor continua să-și amintească cum ochii ei i s-au aprins când s-au întâlnit pentru prima dată. Detectase o nuanță de ostilitate pe care nu o înțelegea.

Poate că ea resenta ceva din legendele lui Vorian Atreides și cariera sa militară, deși majoritatea localnicilor păreau dezinteresați de poveștile antice. Caladan, departe de Imperiul Sincronizat, fusese l a marginea bătăliilor distrugătoare ale Jihadului, iar locuitorii săi au suferit puțin din atacurile mașinilor de gândire. Cu mai mult de opt decenii după Bătălia de la Corrin, Caladan părea distant de politica Imperială. Aici, localnicii erau mai preocupați de pregătirile pentru nuntă, care era la doar câteva ore distanță.

Fundalul fetei era misterios, iar Vor auzise zvonuri în oraș că Tula fugise de un tată abuziv. Vor spera că ea va găsi fericirea aici cu Orry. Toată lumea părea să o accepte și să îi pese de ea. Aștepta cu nerăbdare să o cunoască personal. Poate, într-o zi, Tula ar explica ce, dacă există ceva, avea împotriva lui.

Vor spera că Orry va avea o căsnicie fericită și o viață bună. Aștepta cu nerăbdare să petreacă momente de familie cu ei, acționând ca un bunic surogat (ignorând de câte ori ar trebui să apară cuvântul „mare" înainte de titlu). Avea nevoie să compenseze timpul pierdut și relațiile pierdute din viața lui. În curând, Willem va găsi o soție și va forma o familie. Și Vor plănuia să fie acolo, de asemenea.…

Vremea nu ar fi putut fi mai bună, deși a plouat noaptea trecută, lăsând pământul verde și strălucitor în soare. Cu dulceața amintirii, Vor și-a amintit că a dus-o pe Leronica la un picnic în vârful acestei coline.

Ajungând la întinderea de iarbă, s-a oprit să-i privească pe bărbați și femei în timp ce aranjau scaunele pe gazon, pregăteau buchete de flori strălucitoare și întindeau panglici pastelate pe arcul de căsătorie.

A observat planificatorul de nunți al orașului, un om mic și fussy într-un sacou formal negru, care era deja îmbrăcat pentru ceremonie. Omul își agita brațele și striga indicații, aruncând din când în când o privire la cronometru, spunând tuturor să se grăbească. Evenimentul urma să înceapă cu o oră înainte de apus, astfel încât cuplul să-și poată rosti jurămintele în timp ce cer ul arunca culori spectaculoase peste mare.

Știind că trebuie să se pregătească, Vor s-a întors în sat. În camera sa de la han, a scos un costum gri curat, dar simplu, pe care îl cumpărase de la croitorul din oraș, împreună cu o cămașă neagră cu volane. Ar fi putut părea impresionant să poarte vechiul său uniformă din Armata Jihadului, dar lăsase haina și obligațiile în urmă cu mult timp. În plus, nu voia să scoată la iveală trecutul—mai ales nu un trecut atât de îndepărtat. Orry și Tula se căsătoreau, iar ei erau în centrul atenției, nu el.…

Când era îmbrăcat formal, Vor părea ca și cum ar fi putut fi tatăl tânărului... sau un alt unchi binevoitor, precum Shander Atreides. S-a întors la locul cu iarbă, unde localnicii se adunaseră deja, zâmbind și discutând. Vor cunoștea doar câțiva dintre săteni pe nume, dar mulți îl recunoșteau pe străinul exotic din afara lumii. Totuși, nevrând să atragă atenția asupra sa, Vor a ascultat pur și simplu murmurul conversațiilor și a împărtășit anticiparea.

Willem stătea lângă arcul de nuntă, amețit, dar fericit să fie nașul fratelui său. Se îngrijorase de impulsivitatea lui Orry în a se îndrăgosti de tânăra femeie, dar Vor își amintea cât de repede se îndrăgostise de Leronica. Deoarece Tula Veil venea dintr-un sat de interior și cunoștea puțini oameni aici, nu avea un prieten special să stea alături de ea.

Locurile din jurul arborului s-au umplut. La ora stabilită, muzicienii au început să cânte muzică tradițională cu fluiere și instrumente cu coarde, iar toată lumea și-a întors capul. În spatele lor, un Orry Atreides cu un aspect mândru a urcat pe potecă, cu părul său închis la culoare zburlit de briză. Purta o jachetă formală albastră, iar Tula l-a urmat într-o rochie lungă de mireasă de culoarea spumei mării. Conform tradiției antice din Caladan, mireasa își urma viitorul soț în așteptarea simbolică că îl va urma în toate lucrurile pe parcursul căsniciei lor. Vor a zâmbit în sinea lui: Indiferent de ceremonie, realitatea se va instala destul de repede când cuplul își va găsi propriul echilibru al responsabilităților.

Părul auriu al Tulei era prins la spate, dar buclele fluturau în vânt. Era o imagine a frumuseții plutind pe alee în rochia ei l ungă. Părea să aibă o putere hipnotică asupra lui Orry.

Apoi a venit o procesiune de opt copii din sat, variind de la o pereche de fetițe cu părul blond la un băiat cu părul negru de aproximativ zece sau unsprezece ani. Vor a observat trăsăturile patriciene ale băiatului, în special în ochii gri și nasul proeminent. Marcaje Atreides. Se întreba câți oameni din acest oraș erau rude cu el. Odată ce se va stabili aici, va încerca să îi cunoască pe toți.

Muzica tradițională era atât de frumos melancolică încât i-a adus lacrimi în ochi lui Vor. Părea esențial *Caladan,* făcându-l să se gândească la valuri.

bătăi împotriva țărmului stâncos și viața unui pescar pe mare.

Sub arcul de flori, Orry și Tula s-au confruntat unul cu celălalt, ținându-se de mâini, în timp ce Willem stătea în spatele lor. Cuplul și-a rostit jurămintele cu voce tare, jurându-și angajamentul în fața tuturor celor care puteau auzi. Au ales să își desfășoare o căsătorie locală „sub cerul liber”, fără intervenția preotului din sat, un bărbat corpolent care stătea în apropiere ținând o copie a *Bibliei Catolice Oranj.*

În loc de inele, cuplul a schimbat mici cadouri. Zâmbind ca și cum ar fi fost hipnotizat de frumusețea miresei sale, Orry a pus un brățară de aur pe încheietura Tulei, iar ea a așezat un simplu medalion pe gâtul lui. El părea mulțumit de cadou, dar ea l-a surprins luându-i mâna și privindu-l în ochi. „Am un alt cadou pentru tine—ceva ce am păstrat pentru mai târziu, în privat.”

Un râs amuzat a răsunat prin audiență, iar Orry s-a înroșit de rușine, dar Tula a aruncat o privire rapidă în jurul lor; ceva în ochii ei a tăcut râsul. „Este un dar special pe care familia mea l-a păstrat de generații. Întregul oraș va ști ce este mâine.”

Preotul și-a curățat gâtul și a făcut singura sa contribuție oficială anunțând că căsătoria este completă și binecuvântată. Soarele a apus peste ocean, provocând flăcări de culoare să curgă pe cer; conform tradiției marinarilor, un apus de soare roșu ca sângele indica vreme bună în față.

În timpul recepției, Orry și Tula au dansat împreună, ori de câte ori participanții le ofereau spațiu. Vor a păstrat o distanță respectuoasă, doar privind. Orry Atreides a crescut printre acești oameni, așa că ar trebui să fie cei mai apropiați de el în această zi specială.

Privind peste umărul noului ei soț, Tula l-a prins pe Vor cu privirea și a șoptit brusc ceva în urechea lui Orry. Tânărul părea dezamăgit de ceea ce era, dar apoi ea a șoptit din nou și el a zâmbit.

Când dansul s-a terminat, Orry și-a ridicat vocea și a vorbit cu invitații. „ Deoarece soția mea are un cadou special de oferit din partea întregii ei familii—și sunt la fel de intrigat de acest lucru ca și voi toți!—ne vom lua rămas bun pentru

să începem noua noastră viață acum. Insist să rămâneți aici și să vă distrați. Fratele meu vă va distra - nu are nimic altceva de făcut.

Willem părea surprins. Unii oaspeți murmurau, dar alții chicoteau sau fluierau în timp ce Orry și Tula se grăbeau spre casa pe care cei doi frați o împărtășiseră cu Shander Atreides, pe care cuplul o va folosi ca pe o cabană de lună de miere. Willem obținuse temporar o cameră la hanul local, astfel încât fratele său și noua sa soție să aibă intimitatea lor.

Vor îi părea rău că nu a avut ocazia să vorbească mai departe cu Tula, dar va fi destul timp pentru asta mai târziu, și nu voia să se bage acum. De fapt, s-a hotărât să ajute tânărul cuplu ori de câte ori va putea, poate chiar folosind o parte din averea sa pentru a le stabili noua gospodărie, similar cu ajutorul pe care l-a oferit Casei Harkonnen pe Lankiveil.

O scânteie de amintire i-a revenit în minte și s-a încordat. Cea mai tânără fiică a lui Vergyl Harkonnen... Cealaltă soră a lui Griffin. Nu era numele ei Tula? Noua soție a lui Orry avea într-adevăr o urmă din trăsăturile lui Griffin, dar Vor nu era convins. Nu o întâlnise niciodată pe niciuna dintre fiicele lui Vergyl Harkonnen. Deși văzuse un portret de familie în interiorul gospodăriei Harkonnen, nu-și amintea exact cum arătau fetele. Trebuie să fie doar o coincidență, nume asemănătoare.

A pus deoparte astfel de gânduri și a mers să se alăture lui Willem, în timp ce dansul și muzica continuau.

* * *

DUPĂ FESTIVITĂȚILE DE NUNTĂ, Vor s-a întors în camera sa și a căzut într-un somn adânc și satisfăcut, amintindu-și pe deplin de dragostea sa pentru vinul bun de Caladan, spre deosebire de berea de alge mediocră.

Nunta lui Orry a fost diferită de altele pe care și le amintea, dar totul a fost plăcut; muzica, râsetele, camaraderia și căldura oamenilor. Willem s-a dovedit a fi destul de priceput la dansurile tradiționale și nu a avut probleme în a găsi parteneri. Vor a făcut tot posibilul să țină pasul și a găsit unele dintre femei flirtante, iar altele în admirație de

istoria lui, și toți erau cu mult mai tineri decât el. Nimeni nu p utea să se compare cu Leronica. Sau cu Mariella.

Când a adormit în patul său de la han, a fost învăluit într-o fericire satisfăcătoare, cu zumzetul vinului în cap și ecourile muzicii. Învățase demult nebunia de a se lăsa copleșit de regrete și de a-și pune la îndoială deciziile, dar regreta că a părăsit vreodată frumoasa Caladan. Greutatea și obligațiile Jihadului Serenei Butler l-au făcut să gândească dincolo de propriile interese personale.

Totul fusese de mult timp în urmă. Chiar dacă s-ar lăsa să își pună rădăcini în acest loc, nu era pregătit să înceapă o altă f amilie a sa. Aici erau prea multe amintiri ale iubitei sale Leronica, și nu simțea încă suficientă distanță față de Mariella și de familia sa de pe Kepler….

S-a trezit în întuneric, simțind că ceva nu era în regulă. A simțit o mișcare în umbrele tăcute ale camerei sale, a simțit un scârțâit al mișcării, a auzit un foșnet. A rămas complet nemișcat.

O briză șoptea prin fereastra deschisă... totuși era sigur că o închisese înainte de a merge la culcare. Prin ochii săi îngustați, a văzut o siluetă cum se furișează prin fâșiile slabe de lumină a stelelor - și strălucirea argintie a ceea ce părea a fi o lamă de cuțit. Se simțea încă puțin amețit, se întreba dacă era un vis.

Dar instinctele sale, ascuțite de ani de zile de confruntări cu pericolul, s-au activat. Vor s-a rostogolit pe o parte pe patul mare chiar înainte de a înțelege ce se întâmplă. A auzit o expulzare rapidă de aer, un strigăt brusc, pe măsură ce lama a tăiat în jos acolo unde fusese cu doar o clipă înainte, tăind în pătură. A aruncat perna în figura indistinctă, a tras pătură și a aruncat-o peste brațul în mișcare pentru a-l prinde. A apăsat cu o strângere de oțel, apucând încheietura.

Era un încheietură mică, dar atacatorul avea o forță subțire și se zbătea și se agita. Vor a simțit o explozie de durere când intrusul l-a lovit puternic chiar sub ochiul stâng cu ceea ce părea a fi o mână, dar nu și-a eliberat

prindere pe încheietura mâinii și împingere în sus cu un genunchi, după ce și-a mutat corpul pentru a obține mai multă forță pe pat.

Complet treaz acum, a văzut mai multe detalii—păr blond, ochi strălucitori plini de ură. O altă lovitură ascuțită din mâna liberă a intrusului i-a făcut nasul să sângereze, iar Vor și-a eliberat prinderea. "Tula!" Era noua soție a lui Orry.

Ea s-a retras și a sărit înapoi, eliberându-se de prinderea lui și de pătură cu care încercase să o înfășoare. Apoi, fără să ezite, Tula s-a aruncat din nou asupra lui ca o panteră turbată. A tăiat cu pumnalul, de data aceasta rupându-i cămașa de noapte și tăind o linie aprinsă pe pieptul lui. A simțit sânge și durere arzătoare, dar a ripostat.

"Ce faci aici?" a cerut el. Noptiera s-a prăbușit pe podea și el a sărit liber, câștigând spațiu pentru a manevra.

Tula a luptat cu o feroce pe care rar o mai văzuse, și s-a străduit să țină cuțitul departe de el. „A trebuit să-mi schimb planurile”, a s pus ea, nici măcar fără suflare. „Am venit aici pentru Orry, dar tu ai fost întotdeauna ținta noastră, Vorian Atreides. Tu l-ai ucis pe fratele meu Griffin. Tu ai distrus Casa Harkonnen.”

Vor nu s-a obosit să răspundă, fiind sigur că discuția nu ar face nicio diferență. Tula—Tula *Harkonnen*—intenționa să-l ucidă, nu să discute cu el. Ea a luptat cu tehnici similare celor pe care Griffin le-a demonstrat când s-a duelat cu Vor în sietch-ul din deșert.

Ea s-a aruncat din nou asupra lui, dar Vor a folosit mâna dreaptă pentru a smulge un ulcior cu apă de pe noptieră. Într-o arcadă rapidă, l-a zdrobit de capul ei, trimițând tânăra femeie să se clatine. Cuțitul ei a căzut cu zgomot pe podeaua de lemn.

Acum a auzit bătăi la ușă, strigăte de oameni treziți de deranj. „Aici!” a strigat el.

În lumina slabă a văzut-o pe Tula privind cu furie la el, sângele picurând din părul ei. Pe măsură ce ușa s-a deschis brusc, ea a sărit pe fereastră ca o anguilă ucigașă într-un tub de lavă subacvatic întunecat.

Willem a intrat în cameră din hol, arătând înroșit, îmbrăcat î n pijamale. „Ce se întâmplă?”

Vor l-a prins de braț și a alergat afară în coridor. Tula spusese că a venit aici căutând răzbunare, urmărindu-l pe Orry. „Trebuie să verificăm fratele tău!”

Willem era confuz. „Așteaptă—sângerezi.”

Vor s-a atins de pieptul său. „Nu e nimic. Hai—trebuie să ne grăbim!” După ce au dat alarma, au alergat spre ceea ce ar fi trebuit să fie căsuța liniștită și fericită a tinerilor căsătoriți.

* * *

A DURAT CÂTEVA minute agonizante pentru a obține o mașină de teren, iar până când cei doi au început să meargă pe un drum accidentat cu Willem la volan, zorii începeau să lumineze cerul.

Căsuța lui Shander era chiar la marginea satului, pe o plajă de nisip pristine; fusese special decorată pentru tinerii căsătoriți. Un catering a pregătit o cină tradițională extravagantă și a lăsat o sticlă de vin vintage, contribuită de Vor însuși. Orry și Tula erau singuri acolo cu vuietul valurilor, neperturbați de farse sau hărțuieli binevoitoare din partea localnicilor.

Chiar înainte, Vor a văzut căsuța scăldată în lumina aurie a soarelui pentru a anunța prima zi întreagă a căsniciei lor. O femeie de serviciu bătea la ușă, purtând un mic dejun gourmet pe care era pregătită să-l pregătească. Când nimeni nu a răspuns, s-a lăsat să intre, mergând pe vârfuri, strigând—doar pentru a fugi înapoi afară, țipând.

Vor și Willem au sărit din vehicul și au trecut pe lângă ea, prin ușa deschisă a căsuței. Aerul din interior mirosea a acru și metalic, iar Vor a identificat imediat duhoarea de sânge—o cantitate mare de sânge.

Tânărul Orry Atreides zăcea mort pe patul de nuntă, cu gâtul tăiat. Cearșafurile erau îmbibate în sânge. Nu era niciun semn de Tula.

Willem a scos un strigăt puternic și brutal, iar Vor, tre murând de groază, a simțit brațul băiatului mort. Pielea lui Orry era rece, ochii lui sticloși privind spre tavanul căsuței.

Willem s-a lăsat pe marginea patului și și-a tras fratele spre el într-o î mbrățișare tristă și macabră, incapabil să înțeleagă ce se întâmplase. Vor a simțit

înghețat și alert. O frică profundă s-a așezat în stomacul său.

El a fost primul care a observat nota pătată de sânge lăsată lângă pat— nouăsprezece linii scrise într-un stil care părea psihotic, formând o formă ciudată pe hârtie:

Ultimele cuvinte pe care Shander și Orry
Atreides le-au auzit, Tula Veil este Tula
Harkonnen din Lankiveil. Prețul trădării
Atreides este răzbunarea Harkonnen. Abia
am început să te vânăm. Mai întâi Shander,
apoi Orry, apoi toți ceilalți dăunători.
Niciodată suficient pentru a compensa pentru
uciderea fratelui nostru iubit, fiu, prieten și
tovarăș; Griffin Harkonnen, te-am iubit mult!
Zburați, lașii Atreides, și încercați să vă
ascundeți, dar trebuie să fugiți pentru
totdeauna, pentru că nu vom uita niciodată.

Fiecare Mentat știe că nu există așa ceva ca the *viitor. Așa cum a spus filozoful antic Anko Bertus, există o gamă de viitoare posibile, iar fiecare are probabilitățile sale. Proiecția Mentat poate să le sorteze, pentru a ghida creatorii.*

—GILBERTUS ALBANS, instrucțiune pentru studenți la Școala Mentat

Soarele slab a răsărit peste Wallach IX în dimineața următoare, iar Dorotea s-a grăbit să traverseze o curte plină cu structuri de seră de un metru înălțime unde acoliții cultivau legume proaspete. Maica Superior Raquella o convocase în camerele ei private. Nu era o cerere casuală. Acolitul alergător cu fața roșie a spus că este urgent.

După junglele argintii-purpurii din Rossak și glorioasa Salusa Secundus, Dorotea nu îi plăcea acest planet rece și simplu și aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la Curtea Imperială. Surorile ortodoxe care o însoțeau erau de asemenea nerăbdătoare să se întoarcă la îndatoririle lor din palat.

Dar Raquella i-a terorizat pe toți noaptea trecută, forțându-i să vadă natura distrugătoare a diferențelor lor de facțiune. Maica Superioră aproape că s-a aruncat de pe stâncă în disperare, dar s-a retras de la margine în schimbul promisiunilor lui Valya și Dorotea. Dorotea a avut în vedere promisiunea ei că vor găsi un teren comun, vor colabora.

În inima ei, înțelegea că cele două facțiuni aveau încă diferențe filozofice, în special în ceea ce privește utilizarea tehnologiei avansate. Dar nu trebuia să existe o diferență permanentă, fundamentală. Calculatoarele de înregistrare a reproducției—pe care Dorotea nu reușise niciodată să le găsească—fuseseră fi e distruse, fie abandonate. Discuția nu mai conta.

Sora a crezut în dezvoltarea abilităților umane înnăscute, observând și ghidând evoluția rasei umane.

Detaliile unei noi coaliții ar fi cea mai dificilă parte, dar Dorotea se simțea încrezătoare că ea și Valya ar putea negocia termeni acceptabili pentru ambele facțiuni. Dorotea dorea să transforme Sisterhood-ul combinat într-un moștenire de care Maica Superioară Raquella ar fi mândră.

Dacă noua Sisterhood a decis să întoarcă spatele calculatoarelor interzise, Dorotea era sigură că ar putea să-l convingă pe Salvador Corrino să ierte femeile care s-au abătut. Atunci toate Surorile ar putea urma împreună calea corectă, cu binecuvântarea Împăratului….

În favoarea ei, Valya părea de asemenea să facă eforturi sincere pentru a se reuni cu Dorotea, pentru binele ordinii. Chiar și așa, reticența celeilalte femei încă fierbea sub suprafață, iar Dorotea era sigură că Valya o înșelase în trecut, pretinzând că are aceeași părere când s-a alăturat conspirației lor tăcute. Valya era puternică și talentată, o Maică Reverendă acum, la fel ca Dorotea. Iar Maica Superioară în vârstă o considera pe ea una dintre cele mai de încredere confidente ale sale.

Dorotea avea deja o sută de Surori ortodoxe pe Salusa, precum și mai mult de o duzină de Acolite noi. Ele ocupau roluri semnificative la curte, bucurându-se de importanța lor. Dar după criza Raquellei de pe stâncă, Dorotea îndepărtase insigna imperială de pe roba ei neagră, indicând că se considera o Soră înainte de toate. Cele șase însoțitoare ale ei făcuseră la fel.

Și acum primise o chemare urgentă la camerele Maicii Superioare. După toți acești ani, bătrâna—bunica ei—era pe patul de moarte. Dorotea simți o apăsare în inimă.

Ea a urcat o scară din lemn într-una dintre clădirile prefabricate și s-a grăbit pe un hol până la a doua ușă, care era întredeschisă. S-a împins înăuntru.

Apartamentul Maicii Superioare consta din trei camere modeste, una dintre ele fiind folosită ca birou privat, aglomerat c u dosare de la proiectele în desfășurare. Dorotea a văzut hârtii împrăștiate. „Maica Superioară?” a strigat ea.

Valya a apărut în ușa dormitorului, cu fața trasă și cenușie. A făcut semn către Dorotea. „Maica Superioră este din ce în ce mai slăbită. A cerut să ne vadă pe amândouă imediat. Cred că și-a ales succesorul.” A clătinat din cap cu dezamăgire. „Încercarea de ieri i-a epuizat restul vieții.”

După un fior rece, Dorotea și-a îndreptat postura. „Indiferent de decizia ei, trebuie să ne conformăm și să lucrăm împreună. Surorile mele ortodoxe sunt pregătite să facă ceea ce este necesar pentru Fraternitate.”

Valya a împins-o pe ea înăuntru. „Grăbește-te!”

În camera întunecoasă și sufocantă, Raquella stătea sprijinită în patul ei, înconjurată de perne, și arăta *antică*, ca și cum ani și ani s-ar fi adunat peste noapte pe ea. Ochii ei păreau să fi adâncit mai mult în craniu decât în ziua precedentă, iar pielea ei arăta translucidă, arătând pete de vârstă și vase de sânge. O soră medicală s-a aplecat peste ea cu un scanner portabil pentru a monitoriza semnele vitale. O Fielle îngrijorată stătea în apropiere, arătând foarte diferit de o soră Mentat lipsită de emoții.

Raquella a respins sora medicală cu o voce șuierătoare care suna ca papirusul crăpat. „Lăsați-ne.” Doctorul a ieșit în grabă din cameră și a închis ușa.

„Sora Fielle a făcut o proiecție importantă Mentat,” a spus Raquella. „Toți trebuie să o auzim pentru binele Sorașului. După ce va vorbi, voi anunța succesorul meu.” Femeia antică a tras un răsuflare lungă, care a necesitat un mare efort. „Sunt aproape terminată cu această viață. Dar vreau să mă asigur că munca mea continuă.”

Sora Mentat a dat un semn solemn din cap. Părul ei scurt părea mai sălbatic decât de obicei. „Cu ceva timp în urmă, am avertizat pe Maica Superioară că ar putea avea loc un război civil între Surori fără conducerea ei. Am sugerat că oricare dintre voi ar putea să-l instige.” S-a uitat mai întâi la Dorotea, apoi la Valya. „Proiecția mea Mentat mi-a spus că singura modalitate de a aduce facțiunile împreună era ca Raquella să se facă martir, ca Serena Butler, pentru a forța facțiunile să se împace.

„Când i-am spus Maicii Superioare despre proiecția mea, nu i-am s pus că știam exact ce va face—că va duce totul până la margine, dar că voi amândouă ați face-o inutilă pentru ea să se sinucidă, după toate."

Raquella a fost surprinsă să audă asta. „Intenționam pe deplin să sar de pe stâncă, dacă era necesar."

„Poate că ai crezut asta, Maică Superioară, dar proiecția mea mi-a spus ce se va întâmpla. Mi-e rușine să admit că am ascuns această informație de la tine, dar trebuia să fii absolut convingătoare. Valya și Dorotea trebuiau să fie sigure că vei sări cu adevărat în moarte."

Raquella a spus cu vocea ei slăbită: „Eram pregătită să sar și aș fi făcut-o dacă nu credeam că Valya și Dorotea vor colabora, mai degrabă decât să acționeze în direcții opuse."

Dorotea a găsit sinceritatea în vocea bătrânei emoționantă .

Râsul slab al Raquellei era cu greu mai mult decât un spasm de respirație expulzată. „Având în vedere toate, aș prefera să mă las să mor aici în pat, înconjurată de toți voi." A ridicat sprâncenele către Fielle. „ Chiar dacă m-ai înșelat. Aș fi făcut ceea ce era necesar oricum."

Sora Mentat a privit în altă parte. „Proiecția mea mi-a spus că era necesar."

„În viitor, vei dezvălui toate detaliile proiecțiilor tale Maicii Superioare. *Toate* detaliile."

Plecându-și capul, tânăra a fost de acord.

Raquella și-a mângâiat mâna, a vorbit cu celelalte două fe mei. „Fielle este tânără și încăpățânată. Va fi o provocare pentru noua conducere a Fraternității, dar intențiile ei sunt adevărate și bune. Aceasta este o bijuterie care trebuie lustruită."

Luptând cu nerăbdarea, Valya a întrebat: „Cine va fi succesorul tău, Maică Superioară? Vreau să mă asigur că ai liniște, că te odihnești ușor."

Ajustându-se pe perne, Raquella a spus: „Alegerea mea este o non-alegere—cum trebuie să fie. Dorotea și Valya, amândouă aduceți puncte forte și avantaje viitorului nostru, și fiecare dintre voi știe care sunt acestea. Vreau să conduceți Fraternitatea împreună—fuzionând școala ortodoxă Salusan și

Școala Wallach IX. Găsiți o modalitate de a împleti toți Acolyții și Surorile, luați piesele și forjați un întreg mai puternic. Lucrați ca parteneri.

Dorotea s-a aplecat, acceptând decizia, dar ochii întunecați ai lui Valya au rămas larg deschiși în necredință.

„Există mai mult decât suficient de făcut pentru amândouă," a continuat Raquella. „Colaborați. Repetați acest cuvânt din nou și din nou în mințile voastre și acționați în consecință.*Colaborați.* Sunteți amândouă Maici Superioare. Stabiliți o diviziune a responsabilităților. Reparați Fraternitatea noastră sfărâmată și faceți-o din nou puternică."

Valya a dat din cap încet. „Vom face tot posibilul, Maică Superioră."

Dorotea s-a îndreptat lângă patul bătrânei, a scos un suspin lung. „De acord. De acum înainte vom lupta împotriva dușmanilor externi, nu împotriva celor interni."

Un zâmbet larg s-a format pe fața încrețită a lui Raquella, iar ea a părut brusc mai puțin obosită. „Acum că conflictul este rezolvat între Surorile mele, sunt mulțumită." A suspinat de ușurare și părea să fie aproape de lacrimi, ca și cum ar fi putut în sfârșit să renunțe după o viață de muncă grea.

Raquella a făcut semn lui Dorotea să se apropie. „Înainte să plec, este ceva ce vreau să împărtășesc cu tine, Nepoată." A apăsat un deget arătător împotriva propriei tâmple. „Apleacă-te aproape, foarte aproape, și atinge-ți fruntea de a mea... aici. Ai Alte Amintiri, dar nu ai toate ale mele."

Dorotea a ezitat, apoi a cedat. Pe măsură ce pielea lor s-a atins, a simțit un flash brusc, ca deschiderea unei porți de apă. Informații și amintiri au năvălit în mintea ei într-un transfer de cunoștințe vaste, o bogăție de vieți și experiențe anterioare. A primit speranțele și visurile bunicii ei pentru Frăție—toate informațiile pe care Raquella le-a reținut—și acum a învățat cu o certitudine că aici *existau* computere pe Wallach IX! A fost pe punctul de a se retrage la revelație, dar înainte să se poată retrage, Mama Superior a apăsat o mână încovoiată pe spatele capului ei, ținând-o pe loc cu o forță surprinzătoare.

Odată cu informațiile a venit o înțelegere mai amplă, concluzii uluitoare… până când fluxul de date s-a oprit treptat. Gândurile au strălucit și s-au estompat, apoi au dispărut—la fel cum a dispărut însăși Maica Superior Raquella. La câteva momente după, ea nu mai era.

Dorotea a clipește din ochi, apoi s-a ridicat din pat pentru a o găsi pe Raquella moartă, arătând liniștită, dar *goală.*

Zăpăcită de pierderea teribilă, Fielle s-a sprijinit de perete în timp ce se clătina afară din cameră și a trântit ușa în urma ei.

Valya, încă în necredință, s-a uitat la corpul Maicii Superioare, apoi la Dorotea. Părea amorțită de șocul pierderii imense.

Dar Dorotea acum avea *totul.* A înțeles amploarea fantastică a muncii Raquellei—visele ei, ambițiile ei, planurile ei complexe. În ciuda groazei sale anterioare față de computere, Dorotea a promis cu reluctanță să respecte dorințele bunicii sale și să se concentreze pe ceea ce era necesar pentru a îndeplini viziunea Raquellei pentru umanitate. Acum înțelegea mult mai mult! Dorotea deținea informația și puterea de a construi Sororitatea într-o organizație grandioasă și puternică, așa cum merita să fie—unită și extinsă.

Dar dacă ea și Valya ar fi trebuit să fie partenere, fiecare o Maică Superioară împărtășind responsabilitatea pentru conducere, de ce i-a dat Raquella doar *Dorotea* întreaga ei viață și amintiri? Pentru a fi egale, ea și Valya ar trebui să aibă aceleași resurse, aceleași cunoștințe.

A simțit Maica Superioară ceva... poate că sora Valya nu era chiar atât de de încredere?

Zăpăcită, Dorotea a pătruns în noile ei cunoștințe, încercând să descifreze procesele de gândire ale femeii antice, dar era o astfel de bogăție de infor mații încât avea nevoie de mult timp pentru a le sortare și a le medita. Poate c ă în timpul lungului zbor înapoi spre Salusa Secundus pentru a informa surorile ortodoxe de la Curtea Imperială, ar putea să înțeleagă totul.

Visul lor a fost întrerupt de propria tumultuoasă agitație interioară a Memoriei Alteia a lui Dorotea. Vocile ancestrale au devenit haotice și zgomotoase. Vocile trezite ale strămoșilor ei—inclusiv Raquella însăși—strigau la ea. O avertizare!

Dorotea a devenit conștientă de Valya stând acolo, la patul decedatei Maici Superioare, privindu-o într-un mod foarte ciudat și neliniștitor.

* * *

VALYA S-A LUPTAT CU ceea ce tocmai decretase Maica Superior. După toată această așteptare, toți acești ani de a se dovedi, trebuia să împărtășească puterea cu femeia care distrusese școala Rossak?

Nu avea niciun sens. Și Raquella o strânsese pe Dorotea aproape de e a într-o îmbrățișare ciudată, finală, chiar înainte de a muri. *Aceasta* nu fusese deloc egală, iar Valya nu avea încredere în trădătoarea Soră, indiferent de platitudinile pe care le schimbaseră. Era o otravă.

Dorotea părea confuză în timp ce se îndepărta de patul de moarte. Valya putea auzi o Fielle distrusă plângând în coridor prin ușa închisă.

Valya ar fi trebuit să acționeze rapid. Avea obiectivele corecte și determinarea de a le îndeplini. Numai ca *singura* Maică Superior putea să realizeze tot ce își dorea, atât pentru Sororitate... cât și pentru Casa Harkonnen. Acum era momentul.

Dorotea looked up at her from Raquella's silent body, drew a long breath. "The future of the Sisterhood is up to us now."

„Te înșeli. Depinde de *mine.*"

Valya își luase măsura lui Dorotea, reacțiile ei fizice, reflexele ei … slăbiciunile ei și punctele de rezistență anticipate. Dorotea era o persoană deosebit de puternică și o Maică Reverendă Adevărată. Ascuțindu-și Vocea într-o armă bine ascuțită și perfect direcționată, a vorbit cu toată puterea pe care o putea strânge. *"Nu te mișca!"*

Cuvintele au înghețat-o pe Dorotea. Valya știa că va fi mai greu decât atunci când l-a paralizat pe Maestrul Placido pe Ginaz sau când a condus surorile comando pe Rossak. Pentru o clipă, Dorotea nu a putut să miște niciun mușchi, cu excepția unei ușoare lărgiri alarmate a ochilor ei. Sora trădătoare nu putea face nimic mai mult decât să privească cu surprindere și groază cu m Valya își scotea calm un cuțit din roba ei și îl ridica ca o viperă pregătindu-se să lovească. Ea a spus, *"Ia asta de la mine."*

Ca o păpușă, Dorotea a acceptat cuțitul, căutând cu degetele î n jurul mânerului. Nu mai întâlnise niciodată un astfel de atac înainte, nu avea experiență în a-i rezista.

Valya a simțit o fior de emoție. Își amintea că a gândit că Vocea ei captivantă ar putea fi amplificată de puterea Memoriei Alte pe care o purta în interiorul ei, toate acele alte experiențe, acea înțelepciune, acea putere. Era un sentiment visceral pe care îl avea, pentru că sunetul răgușit era atât de si milar cu un zgomot de fundal pe care îl auzea adesea în mintea ei. Până acu m, Valya părea să fie singura Soră care putea face asta.

„Acum împinge-l în gâtul tău!”

Dorotea s-a luptat cu ea însăși, iar brațele ei tremurau în timp ce cuțitul se ridica și se clătina, vârful său fiind îndreptat spre golul gâtului ei. A încercat să smulgă lama. Recâștigând un pic de control, a făcut un pas șovăitor spre Valya, cu ochii ei aprinși, transpirația curgându-i de pe frunte. A reușit să întoarcă lama și să o împingă spre Valya, dar, în ciuda efortului, mâinile Doroteei au întors lama înapoi spre ea însăși.

Valya s-a aplecat aproape și a ordonat, *“Împinge-l în gâtul tău! Acum!”*

Dorotea s-a luptat. Cuțitul a tremurat în aer; mânerul era alunecos de transpirație. În cele din urmă, cu un oftat ca și cum ceva s-ar fi rupt în interiorul ei, Dorotea a scos un strigăt de disperare și a înfipt cuțitul adânc în gât.

Cu doar un oftat subțire în timp ce sângele țâșnea, s-a prăbușit peste corpul Raquellei Berto-Anirul și a murit—nepoată și bunică moarte în câteva momente una de cealaltă.

Valya stătea deasupra Surorii trădătoare, gândindu-se că aceasta era doar o mică răsplată pentru toată dauna pe care femeia o provocase pe Rossak. Toate acele Surori moarte...

Lama era înfiptă în baza gâtului Doroteei, degetele ei moarte înfășurate strâns în jurul mânerului. Săraca Dorotea, copleșită de durere și incapabilă să facă față responsabilităților uriașe care îi fuseseră impuse, s-a sinucis. Era evident pentru oricine se uita.

Valya era acum Maica Superioară a Surorilor.

Valya *Harkonnen.*

Unii dintre noi poartă o parte din trecutul nostru ascuns în interior, ca o mică bombă cu ceas, ticăind, ticăind, așteptând să explodeze.—
GILBERTUS ALBANS, jurnale private (neincluse în Arhivele Școlii Mentat)

În tabăra de asediu de lângă Școala Mentat, cortul de comandă al lui Manford Torondo era protejat în mod inteligent de intemperii. Podeaua sa ridicată îl menținea uscat pe solul umed, iar pereții din țesătură acoperiți cu un film repelent la apă blocau ploaia, vântul, soarele și insectele persistente.

Liderul butlerian nu a cerut facilități speciale—doar un birou de tabără pentru a-și face treaba și perne pe care să doarmă—dar Anari a insistat să-l facă confortabil, dorind ca cortul să fie mai mult un cămin decât un cartier general de luptă. Orice nu îi oferea Maestrul său de Sabie, adepții săi îi aduceau: pături, covoare, perne și mâncare de tabără pregătită cu dragoste, care era la fel de bună ca mesele lui de acasă. Nu avea nevoie de răsfăț, dar a acceptat cu recunoștință darurile și dragostea pe care adepții săi i le ofereau. Grijile sale îi făceau să-l iubească și mai mult.

Tot ce conta pentru el în acel moment era că cortul său era un loc bun pentru a negocia cu inflexibilul Director al Școlii Mentat.

Când Gilbertus Albans a ieșit singur din zidurile sale înalte, părea mândru și deloc neîngrijit. Manford i-a dat Diaconului Harian ordine specifice ca Directorul să nu fie rănit sau hărțuit în niciun fel. „I-am dat cuvântul meu în fața urmașilor mei și nu voi permite să fie încălcat.”

Harian părea supărat—cum făcea adesea—dar a fost de acord cu un gest scurt din cap. De pe platformele de observație de pe zidurile defensive, curioși și

studenții Mentat intimidați l-au văzut pe Gilbertus ieșind din porți și mergând în mulțimea în expansiune a susținătorilor antitehnologie.

Din murmurele de resentiment din aer, Manford putea să-și dea seama că adepții săi își făcuseră deja o părere că directorul Mentat i-a trădat, că îi învăța pe studenții săi tehnici eretice, interzise. Oamenii săi voiau să tragă proiectile de artilerie care să distrugă și să scufunde clădirile școlii pentru a-și dovedi credința neclintită și a demonstra futilitatea de a se opune Adevărului. Butlerienii arătaseră o hotărâre de fier la Dove's Haven, în Zimia, și pe Baridge. Dar în acele locuri, doar cei vinovați au suferit; de data aceasta, întreaga Școală Mentat i-a sfidat. Având în vedere furia care fierbea și creștea, Manford nu era sigur dacă putea controla propriii săi adepți. Dar își dăduse cuvântul.

Pe măsură ce Harian a dat la o parte clapeta cortului și l-a condus pe Director înăuntru, Gilbertus a trecut pe lângă diacon, acordându-i puțină atenție. Harian a continuat să se uite la Director ca și cum l-ar fi prins făcând ceva. Nici Manford nu știa de ce diaconul chel arăta o astfel de ostilitate față de omul calm și studios. Dar Manford intenționa să-l pună pe Gibertus Albans la locul lui, în felul său.

Manford nu a oferit nicio răcorire; aceasta nu era o vizită socială. „Mi-ai cauzat o mare neplăcere, Director."

Gilbertus a făcut o plecăciune politicos. „Și noua ta jurământ mi-a cauzat mie și studenților mei nu puțină neliniște. Este necugetat și inacceptabil."

Privind cu supărare, Anari Idaho și-a pus mâna pe hiltul sabiei, dar Manford a făcut un gest pentru a-i cere să se oprească. Aerul din jurul lor era fragil de tensiune. Sora Woodra stătea în cortul de comandă la cererea lui Manford, observând fiecare gest și expresie a Directorului, analizând tonul vocii sale.

Gilbertus nu a recunoscut pe nimeni în afară de liderul Butlerian. „Dacă m-ai fi consultat înainte, Lider Torondo, ți-aș fi putut explica îngrijorările noastre înainte ca aceasta să devină o criză. Dacă slugile tale"—acum a dat din cap

către Harian—„dacă ar fi ascultat rațiunea, atunci problema nu ar fi trebuit să escaladeze.”

Manford a vorbit peste un murmure de nemulțumire din partea asistenților săi. „Și ce găsești atât de obiecționabil în legătură cu o exprimare a credinței, Domnule Director? De ce nu îți reafirmi poziția împotriva mașinilor gânditoare? Cu siguranță, trebuie să vezi că refuzul tău ridică suspiciuni. Cum pot fi așteptat să tolerez asta?”

Gilbertus a rămas în picioare. „Mă opun noului jurământ atât din principiu, cât și din cauza formulării sale. Am pregătit o listă de șase sute treizeci și șapte de defecte, contradicții și ambiguități.” S-a încruntat la Harian. „Diaconul tău a confiscat documentul pe care l-am purtat cu mine din școală, dar pot recita defectele din memorie, dacă dorești.”

Deși nu fusese invitat să facă asta, Directorul a început să enumere detalii. Manford nu era nici interesat, nici impresionat. Ce fel de om era acest Gilbertus Albans? Era cel mai perplexant și iritant—dar, de asemenea, într-un mod ciudat, admirabil. Directorul a reușit să enumere mai mult de douăzeci de detalii înainte ca Manford să-l reducă la tăcere.

Gilbertus nu părea supărat că a fost întrerupt, dar a spus: „Nu este posibil să dezbatem meritele unei probleme dacă o parte refuză cu încăpățânare să asculte.”

„Dacă partea opusă nu are merite, nu trebuie să asculți,” a replicat Manford.

„Atunci de ce sunt aici?”

Manford a aruncat o privire la expresiile dornice ale Diaconului Harian și Anari Idaho. Sora Woodra părea calculată, cu ochii strălucitori și atenți. I-a ignorat pe toți, spunându-i lui Anari să stea de pază afară din cortul său în timp ce el și Directorul discutau chestiuni importante.

După ce Manford i-a alungat, Gilbertus a luat loc în fața mesei de tabără. Liderul Butlerian și-a întărit expresia. „Știi că nu pot permite studenților tăi Mentat să mă nege fără consecințe. Toată lumea de pe Lampadas este conștientă că ai refuzat jurământul, și eu *nu voi* ignora sfidarea ta.”

„Această problemă ar fi putut fi rezolvată în liniște. Eu nu sunt cel care a răspândit vestea în jurul Lampadas și a trimis o forță împotriva școlii.” Gilbertus părea extrem de calm. „Jurământul tău a fost inutil. Aveai toate motivele să presupui că Mentats-urile mele erau loiale, în timp ce eu, personal, am făcut tot ce mi-ai cerut. Am vorbit împotriva mașinilor de gândire, te-am asistat în raidul de la Thonaris și am învins un robot la șah pentru spectacolul tău la Curtea Imperială. Loialitatea mea era deja evidentă—nu era nevoie să forțezi problema. Dar ai făcut-o… și iată unde ne aflăm acum.”

Cu un oftat adânc, Manford a spus: „Poate ai dreptate, dar fă acum una dintre proiecțiile tale Mentat. Știi ce trebuie să se întâmple în continuare: Toți studenții tăi trebuie să se predea și să promită că vor urma calea Butleriană. Trebuie să depună noul jurământ, pentru că dacă fac o excepție în cazul tău, alții vor cere același lucru. Nu pot permite asta.”

„Ai nevoie și de Mentati, Lider Torondo. Noi oferim o alternativă valoroasă la mașinile de gândire și arătăm Imperiului că societatea nu mai are nevoie de computere. Nu poți distruge exemplul nostru.” Directorul a făcut o pauză și a adăugat: „Poate aș putea să rescriu jurământul pentru tine, să clarific termenii și să adaug definiții, avertismente—”

„Nu! O excepție duce la alta și la alta. Nu înțelegi adepții mei—ei nu sunt gânditori profunzi care înțeleg nuanțele. Ei trebuie să aibă alegeri alb-negru. Intervenția ta ar deschide doar loc pentru îndoială.”

„Atunci trimite școala mea departe de Lampadas ca o pedeapsă. Exilează-ne. Toți ucenicii mei vor merge în altă parte.”

Manford a dat din cap. „Nu am putea niciodată să-ți permitem să pleci.”*Mai ales nu cu Anna Corrino.* A suspinat din nou. „Îți ofer o mare favoare discutând asta cu tine. Mentatul tău a avut mici victorii în timpul acestui asediu, dăunând unor spioni ai mei cu apărările t ale, dar nu poți rezista mult timp. Te vom copleși.”

Ochii lui Gilbertus au strălucit. „Ai jurat că nu vei dăuna școlii mele sau studenților mei.”

„Nu va trebui să fac nimic. Putem pur și simplu să stăm aici și să așteptăm până când voi muri de foame sau vă veți preda.”

„Asta ar însemna totuși să dăunez școlii mele, chiar dacă indirect.”

Manford a ridicat din umeri. „Îți pierzi prea mult timp cu detalii. În mintea mea, problema este clară—la fel ca noul jurământ.”

Afara din cort, a auzit vocea diaconului Harian. „Trebuie să-l văd pe liderul Torondo. Lasă-mă să intru—am dovada de care avem nevoie!”

„Atunci sper că buzele tale moarte pot vorbi, pentru că nu vei intra în cort,” a spus Anari. „Am fost comandată să nu permit nicio întrerupere.”

Manford nu avea nicio îndoială că Anari și-ar da viața înainte de a permite diaconului să treacă, dar știa și că Harian va continua să facă scandal până când va fi în sfârșit lăsat să intre. A strigat: „Anari, să vedem ce a descoperit diaconul.” A adăugat un ton de avertizare în vocea sa. „Îl poți omorî dacă îmi pierde timpul.”

Diaconul Harian nu s-a dat înapoi, nici Manford nu se aștepta să o facă; dacă nu din alt motiv, omul era hotărât. Anari a deschis clapeta cortului, iar diaconul chel a pășit înăuntru, purtând un tom. Sora Woodra l-a însoțit, de parcă ar fi fost adevăratul său Adevăr, mai degrabă decât al lui Manford.

Harian l-a privit cu furie pe Gilbertus Albans, care stătea drept la masă. Cu delicatețea unui deget arătător, Directorul și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

Harian a lovit cartea grea pe masa de campanie, apoi s-a întors la o pagină care prezenta imaginea unei fețe. „Aceasta mi-a fost adusă la cunoștință de unul dintre susținătorii noștri loiali, un arhivist care a găsit acest volum în vasta sa colecție. A fost publicat la scurt timp după Bătălia de la Corrin.” A împins cartea înainte pe masă, cerâ ndu-i lui Gilbertus să se uite la imagine.

Manford văzuse imaginea de multe ori: înregistrarea istorică din bătălia culminantă a războiului împotriva mașinilor gânditoare, când Armata Jihadului a salvat ostaticii pe care Omnius i-a pus în pericol, folosindu-i ca scuturi umane la Podul Hrethgir. În imagine, oameni speriați erau adunați împreună, eliberați din coșmarul lor îndelungat.

Harian a continuat: „Cartea include detalii despre oameni care au colaborat cu mașini gânditoare, roboții demon—și cum unii dintre trădători au scăpat în confuzie amestecându-se cu refugiații.”

Gilbertus s-a uitat la imagine, apoi înapoi, fără a arăta un interes aparent. Cu concentrarea sa eidetică de Mentat, probabil că a memorat fiecare detaliu cu o singură privire.

Harian și-a îndreptat degetul spre una dintre figuri, o față care era clară în imaginea de înaltă rezoluție chiar și după atâția ani. „Aceasta e *tu,* Director Albans.

Manford a privit în jos cu necredință. Imaginea arăta un bărbat care avea poate în jur de treizeci de ani, cu trăsături faciale care păreau să se potrivească cu cele ale Directorului Mentat. „T

aici este o asemănare,” a spus Gilbertus, “dar nu dovedește nimic.”

Harian a zâmbit crud. “Cu toate acestea, *ești* tu. Am avut suspiciuni despre tine de ceva vreme, Director, și în sfârșit am dovada.”

“Cum ar putea fi asta eu? Persoana din acea imagine ar fi…” A fluturat o mână. “… extrem de bătrână. Departe de o durată normală de viață umană.”

“Un simpatizant al unei mașini antice a fost recent prins și executat,” a subliniat sora Woodra. “Un bărbat pe nume Horus Rakka. Și-a schimbat identitatea, a trăit printre oameni normali și s-a ascuns de trecutul său, dar în cele din urmă a fost descoperit și a întâlnit focurile justiției butleriene.”

“Da, am auzit despre asta, dar Horus Rakka era un bărbat foarte bătrân. Poate că am câteva fire de păr alb, dar nu sunt decrepit.”

Harian a deschis cartea, căutând pagina dorită. „Această carte conține de asemenea înregistrări ale refugiaților care au fost salvați de pe Podul Hrethgir, cei care au primit trecere din Corrin după căderea mașinilor gânditoare. Arhivistul a petrecut zile întregi studiind lista lungă de nume.”

„Unul dintre Mentat-ii mei ar fi putut să o facă în o oră,” a spus Gilbertus cu doar o nuanță de ton frivol.

Harian a găsit pagina corectă. Printre miile de nume listate în carte, a arătat spre o intrare specifică. „Acesta este numele tău, nu-i așa?

Director? *Gilbertus Albans.*”

Mentatul a aruncat o privire către sora Woodra, apoi s-a uitat la Manford în timp ce răspundea. „Numele acela este același cu al meu. Din nou, nu dovedește nimic. Dacă ai examina toate înregistrările istorice, în toate lumile stabilite, probabil că ai găsi și alte nume identice.”

„Ah, dar robotul demon Erasmus avea un apărător special, ales din penelurile de sclavi și antrenat special. Gilbertus Albans era numele său. Mai mulți dintre refugiații de pe Podul Hrethgir au înregistrat acest fapt pentru a însoți declarațiile lor orale. Dar Gilbertus Albans nu a fost niciodată găsit după Bătălia de la Corrin.”

Expresia Mentatului a rămas blândă. „Corrin a fost nivelat în atac. Mulți oameni nu au fost niciodată găsiți. Povestea ta devine din ce în ce mai absurdă.”

Harian s-a aplecat înainte, ridicându-și vocea. „Cred că atunci când ai fost crescut pe Corrin, robotul demon a găsit o modalitate de a-ți prelungi viața. Știm că mașinile gânditoare aveau acea tehnologie. Sunt convins că ai scăpat în timpul confuziei, te-ai dat drept unul dintre refugiați și ți-ai creat o nouă viață. Ai ascuns aici pe Lampadas tot acest timp, nu-i așa? Presupunând că nimeni nu-și va aminti.”

Manford nu putea să creadă ce auzea. Anari părea gata să explodeze, emoțiile ei fierbându-i pe față.

Clătinând din cap, Gilbertus a spus: „Dovezile tale sunt circumstanțiale, iar concluzia ta este greu de crezut. Nici măcar nu ai dovedit că persoana din imagine se potrivește cu un nume găsit pe o listă lungă.”

Harian a mirosit. „Asemănarea ta cu bărbatul din această imagine și numele identic, *ar putea* fi nimic mai mult decât o coincidență.” Și acum a zâmbit, ca și cum ar fi livrat un coup de grâce. „Dar sora Woodra este o Adevărată Vorbitoare. Vorbește acum, Director. Spune-i Adevăratei Vorbitoare că nu ești *bărbatul* din imagine, că nu ești *Gilbertus Albans* care a fost crescut de Erasmus. Ea va ști dacă minți.”

Sora Woodra l-a privit intens. Gilbertus a rămas nemișcat, părea împăcat și zâmbea ușor, în timp ce un om vinovat s-ar putea agita și

transpira.

„Nu sunt omul din imagine”, a insistat Gilbertus. S-a uitat calm la sora Salusan.

„Minți, nu-i așa?” a spus ea.

„Faptul că ai formulat asta ca o întrebare arată nesiguranța t a.” Un zâmbet mic s-a format la colțurile gurii lui.

„Probabil ești cel mai bun mincinos pe care l-am văzut vreodată, dar minți. O aud în vocea ta, un tremur atât de ușor încât nimeni altcineva decât un Adevărat ar observa vreodată. Dar este acolo, totuși. Și văd strălucirea moale a pielii tale. Nu transpirație, ci o schimbare barely perceptibilă pe suprafața epidermului. Aceste lucruri sunt și mai evidente pentru mine, Director Albans, pentru că am urmărit înregistrări cu tine ținând discursuri și vorbind cu studenții tăi—obținute de studenții Butlerieni din mijlocul tău. Vocea și pielea ta nu au fost niciodată ca acum, pentru că nu mințeai în acele ocazii.” Ea s-a uitat și mai intens la el. „ Există ceva în ochii tăi, de asemenea. Frică, poate.”

„Nu mi-e frică de adevăr”, a spus Gilbertus.

„Te teme de soarta școlii tale, atunci”, a spus ea. „Te teme că Manford o va distruge din cauza crimelor tale.”

După o lungă tăcere tensionată care părea un vid, Gilbertus a spus: „Manford a promis că nu va dăuna școlii sau elevilor mei. Dar poate ai dreptate, sora Woodra, poate că încă mă îngrijorez pentru siguranța lor.”

„Te îngrijorezi doar din cauza adevăratei tale identități. Ești Gilbertus Albans din Corrin. Ai fost tutorele robotului Erasmus. Ești un dușman al umanității.”

„Nu sunt un dușman al umanității”, a spus el, dar a subliniat că nu a negat restul.

Manford a rămas uimit. „Asta nu este posibil.” Privirea lui s-a intensificat, ca un bisturiu care taie secretele directorului, și a tăiat adânc. „Dar pot vedea că este adevărat.”

Gilbertus a rămas tăcut pentru un timp îndelungat și apoi s-a întors către liderul butlerian cu un semn solemn din cap. "Da, eu sunt omul din imagine și am mai mult de o sută optzeci de ani."

Chiar și un împărat trebuie să câștige respectul înainte de a avea dreptul să-l primească.—EMPEROR FAYKAN CORRINO I

Când Taref a sosit la bordul Bargei Imperiale, îmbrăcat într-un uniformă de întreținere aprobată pentru servirea motoarelor FTL și Holtzman, fantoma lui Manford Torondo l-a însoțit.

Nu cu mult timp în urmă, el sărbătorise uciderea liderului butlerian în Orașul Arrakis, bucuros să-și raporteze triumful lui Directeur Venport. Dar după aceea, Taref a suferit coșmaruri teribile și recurente despre *whizz-clack* al pistolului Maula, țipetele mulțimii, corpul fără picioare î ntins pe strada plină de praf. *Mort.* Craniul bărbatului explodase, sângele și creierul său stropind în toate direcțiile.

Mort!

Nu a fost *posibil* ca Manford să fi supraviețuit. Și totuși, el era înapoi, și foarte viu. Liderul Butlerian a spus că este binecuvântat de Dumnezeu și indestructibil, iar Taref văzuse dovada acestei afirmații. Întreaga sa viziune asupra universului se schimbase.

Viața era greu și ieftină în deșert, iar Taref era familiarizat cu uciderea... deși nu o făcuse niciodată într-un mod atât de personal î nainte. Chiar și toți acei oameni pierduți la bordul navei pelerinilor și ai celorlalte EsconTran spacefolders pe care le trimisese în adâncul nimicului universului... aceștia erau doar victime îndepărtate. Acum, Directorul Venport voia să facă același lucru cu nava Împăratului. Dar aceasta era personal, de asemenea—ca și cum l-ar fi ucis pe Manford Torondo. Un alt nume și față importantă, liderul

Imperiul, un om cu atât de multă putere încât putea pur și si mplu să anexeze întreaga planetă Arrakis *pe un capriciu.*

Fiind al treilea fiu al unui Naib, Taref avea puțin statut în tribul său, dar întotdeauna a disprețuit statutul pentru că măsura lucruri care nu-l interesau. Directorul Venport îi oferise o evadare din Arrakis—și acum o întoarcere la ea—care venea cu un preț pe care era dispus să-l plătească. Un preț care era, în felul său, destul de mare. Dar o misiune mai și ar fi fost liber. Directorul Venport promisese să-l elibereze de orice obligații rămase.

Conform ordinelor lui Venport, Împăratul Universului Cunoscut trebuie să fie irevocabil pierdut în călătoria sa spre casă.

Luându-și uneltele de diagnostic, Taref a lucrat în sala motoarelor a Bargei Imperiale împreună cu alți doi mecanici, muncitori din Orașul Arrakis pe care nu-i mai văzuse înainte. Ei nu știau despre misiunea lui specială. Directorul Venport avea încredere doar în el și i-a subliniat lui Taref cât de teribil de periculoasă, dar necesară, era această misiune.

Fantoma lui Manford Torondo l-a batjocorit: „Încă o dată încerci să omori un mare lider și din nou vei eșua, pentru că Dumnezeu Însuși nu o dorește. Ești un instrument al lui Dumnezeu, nu un instrument al acelui om rău.”

„Nu poți vorbi cu mine”, a murmurat Taref cu voce tare. Zumzetul motoarelor odihnitoare i-a acoperit cuvintele. Era un compartiment de motoare mare și complex, aglomerat cu ambele tipuri de motoare stelar. Barca era practic goală, cu anturajul Împăratului plecat în timp ce Taref vorbea cu voce tare în goliciune. „Nu ești nici măcar cu adevărat mort.”

„Pentru că ai eșuat”, a spus vocea. Nu era cu adevărat un fanto m, nu putea fi. Era doar conștiința lui Taref, propria sa imaginație.

A mers la panourile de diagnosticare FTL și foldspace, acesta din urmă asemănându-se cu panourile EsconTran pe care le-a întreținut și sabotate pe mai multe nave la Junction Alpha. A ignorat vocea în timp ce își alegea uneltele, a făcut ajustări la unul dintre cuplajele motorului, apoi a modificat un flux de programare. Indiferent de motoarele pe care piloții au ales să le folosească la plecare, calibrarea navigațională era acum coruptă.

„Mă servesc singur”, a spus el. „Îmi iau propriile decizii.”

Prezența lui Manford a găsit comentariul amuzant și a râs în mintea lui Taref. „Indiferent cât de puternic crezi că ești, dacă încerci să faci ceva ce Dumnezeu nu dorește, nu vei reuși.”

Simțind un nod în stomac, tânărul a reconsiderat. A studiat panoul de control al motorului, nevrând ca conștiința lui să fie bântuită de fantoma Împăratului, pe lângă cealaltă.

Ce importanță avea totul pentru el? Ce știa sau îi păsa unui om umil din deșert despre politica interplanetară? Înainte de a părăsi sietch-ul său, nu se gândise prea mult la Împărații Corrino, nici nu auzise vreodată de Manford Torondo.

Mișcarea Butleriană nu avea nimic de-a face cu modurile atemporale ale deșertului, nici împăratul Salvador și politica de confiscare a operațiunilor cu mirodenii. Ar fi fost controlul imperial diferit de cel al industrialiștilor din afara lumii? Taref nu putea înțelege nici dorința directorului Venport pentru bogăție și putere. Odată ce o persoană avea totul, cum putea să mai vrea mai mult?

Prin toate aceste gânduri, Taref a decis că nu va mai fi o piesă de șah, făcând tot ce i se ordona.

Anxios să se întoarcă la puritatea deșertului, și-a împachetat uneltele, lăsându-și munca doar parțial terminată, fără sabotajul de rezervă pe care îl efectua de obicei pe fiecare navă. Chiar și așa, ceea ce a făcut ar trebui să fie suficient pentru a distruge sistemul de navigație și a trimite nava să se abată sălbatic în spațiul profund, fără nicio posibilitate pentru piloți de a ajunge pe vreo lume locuită. Taref a fost primul care a urcat în naveta de întoarcere. Asta a fost suficient. Avea un ultim mesaj de trimis directorului Venport.

* * *

ÎMPĂRATUL SALVADOR făcuse o serie de decizii proaste, iar acum se impunea într-un mod grandios și irritant. Josef abia își putea controla supărarea.

Ceea ce ar fi putut fi o expediție simplă către câmpurile de condimente a devenit o operațiune la fel de complexă și greoaie ca o invazie planetară. Pregătirile și ezitarea pură l-au făcut pe Josef să vrea să strige, totuși și-a menținut zâmbetul pe tot parcursul. A fost una dintre cele mai mari provocări cu care s-a confruntat vreodată.

Împăratul adusese sute de oameni la bordul barjei sale imperiale, smulgând curtea salusiană și transportând petrecerea umflată pe planeta deșert. Josef nu se aștepta ca Împăratul să ia *cea mai mare parte* dintre ei în turul operațiunilor de condimente, dar Salvador a lăsat doar o mână de funcționari supărați în urmă pe barjă, probabil cei care l-au nemulțumit cumva în timpul călătoriei de săptămâni către Arrakis.

În plus față de funcționarii curții și consilierii, mai mult de o sută de soldați imperiali înarmați s-au alăturat lor pentru a se proteja împotriva banditților din deșert. „O decizie înțeleaptă, Majestate,” a spus Josef. „Aceasta este o operațiune extinsă de condimente, iar deși am trupele mele, forța dumneavoastră s uplimentară este întotdeauna binevenită.”

Salvador l-a bătut pe umăr. „Nu vreau să subestimez măsurile tale de protecție, Directeur, dar echipa mea de securitate este superioară.”

Totuși, după ce a observat garda imperială doar pentru o scurtă perioadă de timp, Josef a putut vedea că nu erau deloc la fel de sofisticate ca luptătorii săi paramilitari. „Sunt sigur că ai dreptate, Sire.” Și s-a gândit pentru a mia oară că Roderick ar fi un împărat mult mai bun.

Conform lui Cioba, Sisterhood-ul identificase un pericol grav pentru civilizație dacă acest idiot ar fi fost lăsat să aibă urmași, și l-au sterilizat sub acoperire. Dar acum Josef era într-o poziție de a rezolva problema într-un mod mai permanent și de a salva prezentul, precum și viitorul.

Expediția în deșert a necesitat o navetă terestră mare, completă cu răcoritoare și două tinere care cântau cu măiestrie la balisete pe parcursul călătoriei. Naveta încărcată a zburat peste întinderea de dune, ocolind Orașul Arrakis și lăsând fără urmă trecerea lor, conform ordinelor lui Josef. În orbită, echipajul schelet al barjei a rămas în contact cu

partidul imperial, unii fiind evident dezamăgiți că nu se alăturau acestei aventuri vesele.

„Acesta pare a fi un loc groaznic”, medita Salvador în timp ce se uita la dunele monotone.

Josef a spus: „Nu apreciem Arrakis pentru frumusețea sa, Majestate, ci pentru mirodenia sa.”

O rafală de vânt din marginea unei furtuni minore a zguduit naveta, iar anturajul a răspuns cu o panică bruscă. Cu fața strâmbată de supărare mai degrabă decât de îngrijorare, Salvador a semnalat cabina de pilotaj. „Pilot, folosește precauție, altfel voi găsi pe cineva mai competent să se ocupe de comenzi.”

Pilotul s-a scuzat umil și a ocolit furtuna mică, ceea ce le-a întârziat și mai mult sosirea la operațiunile de mirodenie. Din fericire, anticipând natura greoaie a anturajului împăratului, Josef nu trimisese fabrica de mirodenie până când naveta nu era deja pe drum. Sincronizarea era crucială. Recoltatorii puteau lucra doar o venă de melanj pentru o perioadă limitată înainte ca un vierme de nisip să-i forțeze să evacueze. Salvador Corrino probabil se aștepta ca leviatanii deșertului să se conformeze programului său.

Josef a făcut un zâmbet fals pentru a părea plăcut; mușchii feței îi dureau.

A fost surprins să primească o comunicare directă de la sabotorul său Taref, mai ales atât de aproape de anturajul Imperial. De fapt, nu se aștepta să mai audă vreodată de Taref, bazându-se pe omul din deșert să dispară pur și simplu în praf și nisip.

Pentru siguranță, Împăratul avea cabine private la bordul shuttle-ului elaborat. Încercând să nu-și arate transpirația, Josef a scos temporar comunicarea de pe linie și a zâmbit. "Dacă mă iertați, Sire? Am o chestiune urgentă de afaceri."

Salvador i-a oferit un zâmbet indulgent. "Desigur, Directeur. Mereu crize! Vine cu poziția ta de responsabilitate. Trebuie să te simți atât de ușurat că ai terminat cu toate presiunile industriei de melanj."

Josef nu a reușit să se închidă în cameră suficient de repede și a cerut răspunsuri și asigurări de la agentul său Freeman. „Este gata? Unde ești?”

Tânărul Freeman suna ezitant și trist. „Nu mi-am finalizat sarcina, Directeur. De fapt, refuz. Am început să corup controalele de navigație ale navei, dar nu voi avea un spirit de împărat care să mă bântuie.” Fața omului din deșert părea bântuită pe ecran, ochii săi erau goi.

Josef se simțea înghețat. „Dar trebuie! Este singura cale—”

„Am terminat cu această muncă, Directeur—și am terminat cu alte lumi. Acum este în mâinile lui Dumnezeu.” A încheiat transmisia.

Josef voia să strige. Era un plan atât de ordonat, simplu, perfect—Bargea Imperială ar dispărea pur și simplu în drum, împreună cu împăratul lipsit de valoare și anturajul său lipsit de valoare, pierduți pe drumul de întoarcere către Salusa. Industria condimentelor, viitorul Venport Holdings, prețioșii Navigatori ai Normei Cenva—totul depindea de asta.

Împăratul *nu putea* să se întoarcă la palat. Nu putea fi lăsat să continue daunele sale neglijente aduse civilizației—indiferent de cât de mult ar costa soluția.

Pe măsură ce naveta continua să zboare peste deșert, Josef simțea cum f ața îi arde de furie. Gândurile îi se învârteau, apoi se concentrau, și în curând avea o altă soluție. Un plan mai scump, mai greu de acoperit, dar eficient totuși. Îi displăcea să cheltuie atât de mult—dar dacă nu găsea o modalitate de a se ocupa de Salvador, VenHold ar plăti un preț mult, mult mai mare.

Din fericire, avea operativi în toate echipajele de condimente, oameni care erau plătiți bine pentru serviciile lor. Putea scăpa de Împărat, dar avea foarte puțin timp pentru a face aranjamentele. Î ncă în camera privată, a trimis o altă comunicare urgentă. Până când a ieșit pentru a se reuni cu Salvador și restul contingentului său, Josef se liniștise, iar nimeni nu a observat o diferență în starea lui de spirit.

O perdea de praf era vizibilă în aer, în timp ce granulele de nisip și particulele fine erau epuizate prin gura coșului de fum al fabricii mobile. Ca o pată de sânge, o pată ruginită de la o recentă explozie de condi mente marca dunele. Mașinile adunau straturile superioare de nisip în camere de separare, unde centrifugele și filtrele realizau procesarea inițială pentru a extrage condimentele și a elimina resturile.

Salvador stătea în scaunul său căptușit, privind prin fereastra centrală extinsă, în timp ce funcționarii săi se adunau la porturile laterale mai mici. „Ce mașinării uriașe!” a exclamat unul dintre ei.

Aeronavele de observație zburau sus, păzind. Garda lui Salvador rămânea alertă și precautită, dar Josef le-a liniștit. „Acești zburători sunt mereu în alertă pentru viermii de nisip uriași.”

„Echipa ta de recoltare face o mizerie groaznică, nu-i așa?” a spus Salvador. Nu era chiar o întrebare.

Josef a văzut cicatricea tumultoasă pe care fabrica mobilă de mirodenii o lăsa în timp ce aduna nisip saturat de melanj. „Sunt î n producție maximă de doar aproximativ cincisprezece minute.”

„Cincisprezece minute?” a spus unul dintre jucătorii de baliset.

„Operațiunile cu mirodenii sunt o cursă împotriva viermilor”, a explicat Josef. „Stăpâne, când acestea devin operațiuni imperiale, lucrătorii tăi vor trebui să țină cont de asta.”

Salvador și-a ridicat sprâncenele, dar era clar că nu-i păsa cu adevărat. „Intenționăm să angajăm mulți dintre șefii tăi de echipă și vom aduce geologi imperiali, manageri industriali, planetologi. Dacă dorești, putem chiar să te păstrăm ca consultant.”

Josef voia să-l stranguleze pe nobilul condescendent, dar în schimb a râs. „Venport Holdings îmi oferă multe de făcut, Stăpâne. Familia mea a realizat multe aici de-a lungul generațiilor, dar recoltarea mirodeniilor este o muncă murdară și dificilă, cu multe pierderi, dar și câștiguri. Sincer, nu-mi va lipsi deloc.”

Împăratul Salvador părea prea mulțumit de sine. „Îmi plac situațiile în care toată lumea câștigă.”

Shuttle-ul a găsit un loc de aterizare într-o zonă nivelată marcată între dune. Josef dăduse instrucțiuni echipei de mirodenii să se pregătească pentru o inspecție secretă de înalt nivel, spunându-le să pregătească o zonă de aterizare, deoarece nu credea că pilotul Împăratului ar fi suficient de priceput pentru a ateriza pe puntea superioară a fabricii.

Vasul s-a clătinat dintr-o parte în alta în timp ce se așeza, iar grupul a făcut sunete de dezamăgire. De data aceasta, pilotul s-a scuzat pentru aterizarea bruscă înainte ca Salvador să poată să-l certe.

Grupul a ieșit fără nicio îmbrăcăminte de protecție. Nu aveau de gând să rămână aici mult timp și puteau oricând să se retragă la naveta imperială dacă căldura și praful deveneau prea incomode.

O strălucire galbenă s-a reflectat de pe dune. Mai mulți funcționari au tușit în praful care se învârtea. Salvador a clipit în lumina strălucitoare. „ Mirosul de mirodenii este... sufocant,” a spus el, apoi a râs. „Nu mi-am imaginat niciodată că o persoană poate mirosi prea multe mirodenii!”

Șeful echipei de fabrică, Baren Okarr, a venit înainte să-i întâlnească. Un bărbat scund, cu fața acoperită de praf, Okarr a arătat puțină deferență față de Prezența Imperială. Politetea lui a fost sumară. „Am un cotă de îndeplinit, Domnule.” A dat din cap către Josef. „Directeur, operațiunile noastre sunt la capacitate maximă. Sperăm să avem încă o jumătate de oră de timp pentru recoltare înainte să vină un vierme.”

„Vom vedea un vierme?” a întrebat Salvador.

„Oh, vei vedea unul,” a spus Josef, „fără îndoială despre asta.”

„Dar cât de aproape este acum?” a întrebat un funcționar.

„Vibrațiile fabricii vor atrage cel puțin unul,” a explicat Josef. „ Depinde doar de cât de departe suntem în teritoriul viermului și unde este monstrul când ne detectează.” Anturajul părea nervos, așa că Josef i-a îndemnat să se grăbească. „Șeful echipajului vă va duce în interiorul fabricii pentru un tur, dar trebuie să fie rapid. Vreau să vedeți recoltarea și procesarea.” A făcut un gest pentru ca oamenii să înainteze, zâmbind și dând din cap, în timp ce el a rămas în urmă. Chiar și fără mașinile care băteau, pașii stângaci a o sută de oameni ar fi atras un vierme de nisip.

În timp ce ceilalți vorbeau cu o emoție nervoasă, Josef a strecurat un detonator limpet concentrat în palma sa și s-a apropiat cu nonșalanță de carena navetei, aruncând limpetul împotriva soclului motorului din apropiere, unde s-a lipit. Amplasarea nu trebuia să fie precisă - încărcătura concentrată ar provoca s uficientă daune motoarelor încât pilotul să nu mai poată decola niciodată.

În interiorul recoltoarei de condimente, zgomotul operațional era asurzitor, mirosurile ofensive, iar praful era peste tot. Împăratul Salvador și-a ținut mâinile aproape de corp, ezitând să atingă ceva. S-a încruntat la petele inevitabile de culoare maro-portocalie care îi marcau hainele fine. Echipajele murdare din deșert alergau în sus și în jos pe coridoare, trecând pe lângă vizitatori, grăbindu-se cu sarcinile lor.

„Aceasta este o operațiune activă, Sire," a spus Josef. „Fiecare persoană are o datorie și foarte puțin timp pentru a o îndeplini. Dacă o persoană pierde un termen limită, atunci restul operațiunii eșuează—după cum puteți vedea, aceasta este o întreprindere uriașă."

Salvador se lupta cu disconfortul său. „Acum înțeleg de ce melange este atât de scump."

Șeful echipajului i-a condus până pe puntea principală de operațiuni, unde doisprezece bărbați și femei stăteau la posturile lor, strigând în legături radio. Ei rămâneau în contact cu observatorii și echipele de la sol, și cu rolele de dune care cartografiau întinderea de melange vizibilă, trimițând sonde în nisip. Zgomotul asurzitor și mirosurile miasmatice făceau operațiunea neplăcută, iar Josef știa că împăratul răsfățat Salva dor nu va tolera asta mult timp. Se simțea tensionat.

În cele din urmă, la stația centrală de comunicații, o femeie mai în vârstă, plină de praf, s-a uitat la el. „Director, aveți un mesaj pentru dumneavoastră."

Inima lui a sărit de ușurare. „Îmi cer scuze, Sire. Am așteptat o comunicare urgentă. Mă voi ocupa de ea repede, iar apoi pute m continua turul dumneavoastră."

„Dar ce se întâmplă cu viermele de nisip?" a spus Salvador.

„Încă nu există semne. Nu-ți face griji." Josef s-a grăbit să plece de la puntea de control, aparent spre un compartiment de birou. În schimb, a urcat pe o scară metalică și a deschis o trapă către acoperișul fabricii, unde păstra un mic aparat de zbor de evadare pe puntea superioară. În jurul lui, praful și nisipul suflau, în timp ce cupe mecanice loveau dunele, trimițând un apel irezistibil către orice vierme de nisip din apropiere.

Câteva minute mai târziu, s-a închis în cockpitul aparatului de zbor de evadare, a activat motoarele și a transmis celor două nave de observare care îi trimiseseră

mesaj. El le-a dat observatorilor instrucțiuni stricte și o promisiune de recompense uriașe - suficiente pentru ca fiecare om să se retragă - dacă îl contactau mai întâi, în privat.

„Avem semne de viermi îndepărtați, Directeur, dar nu am informat încă fabrica.”

„Excelent. Și au fost retrase transportoarele?”

„Da, domnule. Ești sigur că vrei să faci asta?”

Josef s-a gândit la Împăratul Salvador și la cum acest prost greu de cap, care întârzie, a decis să preia aceste vaste operațiuni de condimente pe un capriciu. „Sunt pozitiv.”

A decolat cu avionul, lăsându-l pe Împărat și anturajul său vulnerabili, împreună cu (din păcate) o echipă calificată și experimentată. Și tot acel echipament scump. VenHold contribuia atât cu sânge, cât și cu avere la această operațiune, dar merita costul.

Cu dispozitivul de telecomandă în buzunar, a declanșat detonatorul concentrat de tip limpet pe care îl plantase, care a explodat într-o mică puff, cripând naveta Împăratului. Apoi a deschis din nou linia de comunicație către cei doi piloți de observație. "Suficient de bine. Continuă și fă-ți anunțul."

Împăratul lipsit de valoare ar putea să știe ce urma.

Când cei slabi devin puternici, foștii lor opresori vor tremura de frică.— Biblia Catolică Portocalie

La început, medicii Suk care vizitau erau temători să facă ceea ce era necesar, dar Ptolemeu nu le-a permis să evite responsabilitățile lor. Ei erau singurii care puteau ajuta pe Noffe. Științificul i-a comandat, i-a intimidat și a plutesc lângă ei în centrul chirurgical Denali în timp ce își finalizau munca. Acest lucru nu era, până la urmă, foarte diferit de ceea ce făcuseră de multe ori înainte pentru a extrage și a păstra creierele din corpurile Navigatorilor care mureau.

În prima săptămână după intervenția chirurgicală, Ptolemeu a părăsit rar rezervorul de conservare care conținea creierul administratorului, iar electrozii de gândire au funcționat exact așa cum se aștepta. A conectat mai întâi patch-ul de difuzor, împreună cu software-ul de conversie care traducea gândurile panicarde ale lui Noffe în cuvinte.

Inițial, răspunsurile erau un amestec de cuvinte fără sens, dar Ptolemeu avea o răbdare infinită. Vorbea calm, oferind explicații pentru ca prietenul să u dezorientat să nu se simtă atât de pierdut și speriat. Senzorii de intrare transformau cuvintele sale rostite cu blândețe în impulsuri comprehensibile, astfel încât creierul dezembodiat al lui Noffe să-l poată înțelege.

În cele din urmă, pe măsură ce Noffe s-a liniștit suficient pentru a se concentra pe un singur gând, continua să exprime: „Întunecat... prea întunecat... prea întunecat.”

Ptolemeu s-a aplecat mai aproape de rezervor. „Asta se datorează faptului că nu ai ochi, prietene. Aceștia vor veni următorii—fire optice pentru a-ți oferi o claritate vizuală dincolo de orice ar putea avea vreodată ochii tăi umani. După ce te vei adapta, vei putea vedea toate părțile spectrului și distanțe vaste. Imaginează-ți

clarity. You will focus and see things no one else has ever seen! I envy you, in a way."

In the speakerpatch, Noffe's voice fumbled, tried several times, and then finally said, "Don't envy me.…"

Several days later, once the optic sensors were installed and Noffe could "see" the laboratory around him, the administrator changed his dreary, disoriented gloom to optimistic marveling. Most importantly, he could now discern Ptolemy nearby, which he found reassuring; Noffe said he could even read an expression of concern and wonder on his friend's face. Ptolemy responded with increasing excitement. "I'll do everything to make this the best experience for you that it can possibly be, I promise."

Noffe's thinking was not as adept as an enhanced proto-Navigator brain, but with a week of practice he was able to control his thoughts and communicate clearly through the speakerpatch. Before long, he accepted and even embraced his new situation. "My old body was imperfect and weak, in need of repairs."

Ptolemeu a căzut într-un acces de tuse. În ciuda propriilor sale tratamente, plămânii săi cicatrizați se simțeau de parcă ar fi inhalat jaruri care refuzau să fie stinse. Medicii Suk care l-au vizitat pe Ptolemeu i-au tratat plămânii deteriorați, atenuând cele mai grave simptome, dar chiar și cu cea mai bună atenție medicală, el urma să se degradeze. „Corpul meu are nevoie de reparații de asemenea."

Noffe părea dornic. „Când aș putea avea unul dintre noile corpuri de mers?"

Ptolemeu a fost bucuros să ia în considerare posibilitățile. „Un pas pe rând, bunul meu prieten. Am antrenat mulți Navigatori eșuați, dar mințile lor sunt mai adaptabile decât a ta. Nu vreau să te grăbesc."

„Sunt încântat de asta, foarte anxios", a spus Noffe. „Nu aștepta prea mult."

Ptolemeu a scos un suspin melancolic și a încercat să facă o glumă, dar apoi a stors lacrimi înțepătoare din ochi și s-a străduit să-și ascundă durerea de noile senzori de înaltă acuitate ai lui Noffe. „Vei avea tot timpul pe care ți-l poți imagina

„Dorință”, a reușit în cele din urmă Ptolemeu. „Unii dintre Titani au trăit mii de ani.”

„Ar trebui să te alături mie”, a spus Noffe. „Mi-ar plăcea să nu pierdem perspectivele tale... și mi-ar plăcea să nu te pierd ca prieten.”

Ptolemeu gândise același lucru, visând cu ochii deschiși, dar nefiind dispus să cedeze tentației. Chiar și înainte ca plămânii să-i fie afectați, adesea se uita cu dor la noile walker-e cymek, minunându-se de puterea brațelor lor mecanice și de sistemele lor de protecție care le permiteau să supraviețuiască în cele mai dure medii... și le ofereau abilitatea de a înfrunta sute de barbare strigând.

„M-am gândit la asta, Noffe—de multe ori.”

* * *

PENTRU ÎNCEPUT, Ptolemeu a instalat canistra de creier a lui Noffe într-unul dintre walker-ele cymek mai mici, de model vechi. Administratorul se bucura să poată să se miște, iar el a testat cu grijă picioarele sale mecanice, devenind din ce în ce mai confortabil pe măsură ce mergea pe ele cu o forță și un echilibru în creștere.

Între timp, walkerul modificat al lui Ptolemeu fusese reparat, sistemele de suport vital verificate, iar cabina completă închisă întărită împotriva scurgerilor sau defecțiunilor. El a călărit în interior, adăpostit și în siguranță. Deși încă se simțea neliniștit în legătură cu cât de aproape a fost de moarte din cauza unei simple defecțiuni mecanice, nu voia să rateze experiența.

Ptolemeu l-a însoțit pe Noffe peste terenul accidentat din Denali. Deoarece exersase frecvent în walkerul său cu conducere manuală, Ptolemeu se simțea mai confortabil mișcând picioarele artificiale, dar Noffe s-a familiarizat rapid cu sistemele. Thoughtrodes i-au legat mintea de mecanismele walkerului, iar el s-a adaptat curând la un nou ritm în timp ce se mișca pe sol.

„Cu ochii mei senzor, pot vedea până la orizont—chiar și prin această ceață,” a transmis Noffe. A sărit înainte, folosind gheare ascuțite pentru a se cățăra pe o față de stâncă presărată cu lichen extraterestru. Vocea sa simulată exuda bucurie pură. „Pot comuta pe diferite porțiuni ale

spectru, găsește zone de transparență, și pot *vedea* atât de mult mai mult decât obișnuiam! Iar auzul meu—cu o mică ajustare aș putea auzi o piatră căzând la kilometri distanță. De fapt, cred că aud...” Rotind turla sa optică spre vest, a adăugat, “Undeva dincolo de acele coline—ah, da, este vântul care șuieră printre stânci.”

Ptolemeu a manevrat comenzile walker-ului său primitiv, clopăind cu un mers legănat, dar curând a rămas în urmă. “Asta e ca și cum ai dansa, prietene!” a spus Noffe. “Sunt atât de flexibil acum. Nu aș fi putut niciodată să alerg atât de repede sau să sar atât de sus înainte.”

Ptolemeu a închis emițătorul din interiorul camerei sale de suport vital când o altă criză de tuse l-a cuprins. Nu voia ca Noffe să-l audă prin intercom. Avea atât de multe lucruri de terminat, atât de multe idei de urmărit, atât de multe de realizat pentru Directeur Venport.

„Libertate, putere și nemurire”, a strigat Noffe. „Ar fi bine să păstrăm această procedură secretă, altfel întreaga rasă umană va dori să devină cymeki.”

Noii Titani cu creiere de Navigator au mărșăluit peste terenul din apropiere, efectuând exerciții cu corpurile lor superioare de mașină. Erau aproape pregătiți pentru luptă. Ptolemeu dorea cu ardoare să participe la lupta care urma, dar întotdeauna fusese prea fricos și neliniștit pentru un combat personal. Își amintea cât de șocat și neputincios fusese când Anari Idaho își folosise sabia pentru a tăia noile picioare bioinginerite pe care i le dăduse lui Manford Torondo ca dar, și cât de slab fusese pentru a opri arderea lui Dr. Elchan.

Cu un corp de Titan al său, Ptolemeu putea lupta împotriva barbarilor, *și* putea încă să gândească la un nivel foarte înalt, putea încă să efectueze cercetări avansate. Nu ar mai fi fost bântuit de o tuse enervantă și dureri cronice. Nu ar mai fi fost slab în niciun sens al cuvântului.

Când a activat din nou transmițătorul, Ptolemeu și-a cântărit cuvintele, apoi a spus: „M-ai convins. Nu am rezerve—știu acum că este posibil.”

„Mă vei însoți?” Noffe suna încântat prin difuzor. Vocea lui era o imitație rezonabilă a vocii originale a administratorului.

Ptolemeu și-a întors walkerul și a început marșul înapoi spre domurile strălucitoare, lucrând picioarele în perfectă succesiune. La facilitățile de cercetare, structura unei noi camere de aterizare era încă în construcție după explozia care aproape că l-a ucis pe Noffe. Fără a fi împiedicați de atmosfera toxică, o echipă de cymek-i efectua lucrările, făcând progrese semnificative. Vor avea domul reconstruit în câteva zile, iar transportul spațial va relua activitatea ca înainte. Apoi, doctorii Suk se vor întoarce la Kolhar.

Ptolemeu trebuia să acționeze curând.

„Sunt sătul să fiu nesemnificativ,” a spus el. „Am pierdut deja prea mult din cauza fragilității corpurilor umane și a scurtei durate a vieților umane. Vreau să mă alătur ție, Noffe—vreau să particip la lupta care urmează... și vreau să fiu în viață după aceea, astfel încât să știu cum se termină totul.”

Un sunet ciudat a revenit prin difuzorul de comunicație, iar Ptolemy știa că Noffe învăța cum să râdă cu gândurile sale. „Vom fi acolo împreună.”

Ptolemy și-a accelerat pasul până au ajuns la ecluza domului de acces rămas. Noffe a ales să rămână afară, spunând că dorește să-și continue explorările. „Pot să cartografiez porțiuni din Denali pe care ochii mei umani nu le-au văzut niciodată, chiar dacă am fost administrator aici timp de ani.”

Folosind comenzile manuale, Ptolemy și-a manevrat imensul său corp mecanic prin ușa de acces și a sigilat domul în urma sa. După ce aerul a fost schimbat, a ieșit din cabina de suport vital și a stăpânit un alt spasmodic atac de tuse. Nu avea gânduri secundare, nu avea îndoieli, doar determinare.

A intrat în infirmerie, unde doctorii Suk se ocupau de un tehnician care avea o arsură chimică minoră. Ei păreau foarte plictisiți. Ptolemeu s-a prezentat și a spus: „Acum că ați practicat, acum că sunteți experți, există o altă intervenție chirurgicală pe care am nevoie să o efectuați.”

Medicii nu au înțeles ce întreba el la început, până când și-a încrucișat brațele peste pieptul său mic. „Va trebui să devii priceput î n pregătirea de noi cymek din voluntari umani. Aceasta va fi doar una dintre numeroasele astfel de intervenții chirurgicale.”

Acum înțeleg regretul, pierderea și tristețea. Acestea sunt toate concepte—emoții—*care anterior îmi scăpau, în special emoția iubirii. Acum le pot încadra într-un cadru mental funcțional. Pentru progresul meu în acest sens, datorez mult lui Gilbertus Albans.*

—ERASMUS, Jurnalele Laboratorului Zilelor de Apoi

Robotul a revizuit întreaga sa existență, accelerând prin secolele Imperiului Sincronizat, cum a devenit unic printre mașinile gânditoare, un adevărat contrapunct la Omnius-ul prea încrezător. Erasmus nu a încetat niciodată să încerce să înțeleagă… totul. Voia să cunoască întregul univers și avea un interes specific pentru umanitate, pentru ceea ce înseamnă să fii un *Homo sapiens* complet conștient și complet funcțional.

Dar aceasta nu era o problemă simplă, iar soluția nu era clară. Complexitatea și volatilitatea oamenilor îl nelinișteau.

Văzuse extremitățile emoțiilor umane, inclusiv comportamentele iraționale și autodistructive, cum ar fi atunci când Serena Butler a reacționat atât de puternic la moartea simplă a copilului ei; și aceste emoții au cauzat, de asemenea, extremități de supraestimare și refuzul de a recunoaște o înfrângere logică - oamenii au continuat să lupte în Jihad mult după ce orice ființă rațională ar fi văzut futilitatea. Și totuși, ei au câștigat.

Erasmus și-a dat seama că studiul speciei lor ar fi o căutare nesfârșită, iar ciudățeniile lor ar necesita milenii pentru a fi analizate. Chiar și atunci, pe măsură ce rasa evolua, ar trebui să-și reevalueze teoriile.

Acum, cu Butlerienii înconjurând Școala Mentat și cu tutorele său devotat prizonier, Erasmus era descurajat să se gândească că nobila și înălțătoarea sa căutare ar putea să se încheie aici într-un mod atât de ignominios. El devenise

fascinat de Anna Corrino, dar încă mai avea multe de învățat de la Gilbertus Albans.

De când a fondat Școala Mentat, Gilbertus a fost atent în jurul sensibilităților antitehnologice, având grijă să nu provoace nicio reacție din partea Butlerienilor. S-a înclinat în fața lor, a compromis cu ei prea mult timp, susținând implicit fanaticismul lor prin tăcerea sa. Acum și-a adus situația actuală asupra sa din cauza simțului său încăpățânat de onoare și a sistemului său personal de credințe.

Erasmus încă se străduia să înțeleagă.

Între timp, în spatele zidurilor protective, studenții Mentat continuau să păzească. Ei evaluau măsurile de securitate ale școlii, atât din partea lacului, cât și din mlaștini și bălți de mangrove; în ciuda apărării sale, facilitățile nu puteau rezista forței mari a Butlerienilor. Facultatea, studenții și personalul de suport își puseseră încrederea în capacitatea Directorului de a negocia cu, sau cel puțin de a-l gândi mai bine decât, Manford Torondo. Erasmus monitoriza asediul prin ochii săi spioni de la distanță, dar nu putea găsi nicio evadare.

Odată cu dispariția lui Gilbertus, Administratorul Zendur era aparent responsabil de școală. Ca Mentat, bărbatul de vârstă mijlocie era rapid în calculele sale și talentat în a face proiecții, dar nu era un lider. Deși era u n absolvent priceput al școlii, Zendur era clar depășit de situație.

Deoarece Gilbertus o însărcinase pe Anna Corrino cu păstrarea nucleului de memorie, ea l-a ascuns pe Erasmus în camerele ei private. Chiar dacă robotul putea comunica cu ea prin intermediul transceiver-ului implantat, îi plăcea să țină gel-sfera lui în mâini și să o leagă ca pe un obiect prețios.

„Suspectez că vor să-l omoare pe Directorul Albans," a spus ea, cu o voce lipsită de emoție care nu transmitea deloc frică. Erasmus știa că emoțiile Annei erau anormale și nu se încadrau în tiparul normei umane. Mai devreme, fusese emoțională, zburdalnică, imatură și reactivă excesiv—aceasta era motivul pentru care fusese trimisă la școala Surorilor de pe Rossak, unde consumul ei impulsiv de otravă îi afectase creierul. Pe de altă parte, acea tragedie o transformase într-un specimen atât de remarcabil.

Chiar și cu dificultatea ei de a se exprima, Erasmus știa că tânăra era deranjată de soarta Școlii Mentat și de Directorul său. „ Împărtășesc îngrijorarea ta, Anna Corrino—am realizat proiecții computerizate. Gilbertus va face tot posibilul pentru a rezolva situația, dar cred că Butlerienii vor cere un preț teribil de la el.”

„Sunt îngrijorată pentru el.”

Erasmus a considerat timp de un moment îndelungat, rulând datele din nou și din nou, și a ajuns la aceeași concluzie. „Sunt îngrijorat pentru el, de asemenea.”

Indiferent de ce a negociat Gilbertus, chiar și după ce prețul a fost plătit, Erasmus nu avea încredere că Butlerienii vor respecta acordul. „ Folosește-ți pregătirea și fă-ți propriile proiecții. Te-am învățat cum,” i-a spus el. „Cu Directorul plecat, care este cel mai valoros activ al școlii?”

Ea a răspuns imediat. „Ești tu.”

„Îți mulțumesc pentru asta,” a spus Erasmus. „Dar trebuie să presupunem că nu știu despre mine. Reformulez întrebarea: În afară de mine, ce este cel mai important?”

Anna s-a gândit, apoi a vorbit fără niciun orgoliu. „Sunt, desigur.” ”

„Exact. Și Butlerienii vor dori acel activ. Prin urmare, trebuie să te ținem departe de mâinile lor.”

„Sunt de acord,” a spus ea, iar apoi expresia ei s-a întristat. „ Dacă mă iau ostatic, cum pot să te protejez? Asta este cu adevărat cel mai important lucru.”

Erasmus nu a discutat cu ea.

Anna a petrecut o cantitate semnificativă de timp pe zidurile de apărare, studiind Butlerienii, numărând focurile lor de tabără, numărul lor, armele lor. Apoi a început să se piardă în numerologie obsesivă, numărând câți oameni purtau roșu în hainele lor, câți purtau albastru, câți purtau maro. A numărat numărul bărbaților și numărul femeilor, cât mai aproape a putut determina, deși unii își acopereau trăsăturile cu pălării și eșarfe. A furnizat datele lui Zendur și studenților Mentat pentru planificarea tactică, deși informațiile nu erau neapărat utile.

Erasmus observase. După ce a ieșit să se întâlnească cu liderul butlerian, Gilbertus a fost înconjurat de garda lor și dus în cortul principal al sediului. De la distanță, folosindu-și ochii de spion din copacii din mlaștină, robotul a observat cu atenție. A detectat furie și neliniște în armata asediatoare.

Nu avea încredere în adepții necontrolați. Ce s-ar întâmpla dacă Manford nu ar putea controla proprii săi fani? O agitație ar putea deveni o mulțime de linșaj - s-a întâmplat înainte. Din analizele anterioare, Erasmus stabilise că liderul fără picioare își menținea controlul asupra adepților săi prin permiterea eliberării furiei și tensiunilor lor în anumite circumstanțe, iar când îi vedea atingând niveluri critice, nu încerca nici măcar să le controleze emoțiile. Dacă butlerienii deveneau prea furioși, Manford ar putea fi nevoit să ignore promisiunea sa și să-i dezvăluie.

O agitație a avut loc în tabără pe măsură ce un zvon s-a răspândit printre adepți. Erasmus l-a recunoscut pe Anari Idaho, bodyguardul loial dar lipsit de imaginație al lui Manford, care se furișa printre fanaticii adunați. Ea l-a condus pe Gilbertus, evident un prizonier, către o altă cort la marginea taberei, unde a fost plasat sub o strânsă supraveghere.

Analizând expresiile faciale obținute din imagini de înaltă rezoluție, Erasmus a determinat că fanaticii erau agitați și furioși. Poate că Gilbertus refuzase să facă o înțelegere cu liderul butlerian... sau poate că era altceva.

În cele din urmă, la amurg, Manford s-a apropiat de porțile din fața școlii, călărind pe umerii Maestrului său de Sabie. După ce și-a sigilat nucleul de memorie într-un loc special de ascunzătoare în apartamentele ei, Anna s-a dus pe ziduri pentru a observa, dar Erasmus a rămas cu ea oricum, vorbindu-i la ureche.

Vocea liderului Butlerian a răsunat în aer, iar toți ascultătorii au tăcut, abia respirând. Chiar și insectele din mlaștină au căzut într-o liniște.

„Mi-am dat cuvântul că nu voi distruge Școala Mentat dacă directorul Albans va coopera, și voi respecta acel cuvânt,” a strigat el către poartă. „De asemenea, i-am promis directorului că nu-i va fi făcut niciun rău dacă mă va întâlni față în față. Din păcate, acea promisiune nu poate fi respectată, acum că știm că

adevărata identitate a lui Gilbertus Albans. Știm că are aproape două secole, că a trăit pe Corrin ca un colaborator al mașinilor gânditoare. Știm că robotul demon Erasmus l-a antrenat și i-a extins viața.

Murmurul mulțimii butleriene a crescut în intensitate, mai furios. În spatele zidurilor lor, cursanții Mentat au rămas tăcuți, șocați și confuzi.

„Crimele sale oribile preced cu mult promisiunea mea. Și pedeapsa pentru un simpatizant al mașinilor care a ajutat la torturarea și uciderea milioanelor de ființe umane trebuie să aibă prioritate față de acordul meu. Acea pedeapsă este imuabilă. Gilbertus Albans va fi executat la răsărit, iar apoi școala sa ne va fi deschisă, chiar dacă va trebui să o deschidem cu forța. Toți cursanții Mentat vor suferi o reeducare atentă." Manford s-a ridicat mai sus pe umerii lui Anari. „Mintea omului este sacră. Crimele omului trebuie pedepsite."

Anna murmura pentru ea însăși, așa cum făcea adesea, dar vorbea cu Erasmus. „Ei știu adevărul despre Gilbertus. În curând, probabil că vor afla despre tine. Ești în pericol."

Robotul a găsit puțin confort în a spune: „Mă îndoiesc că Gilbertus a dezvăluit că nucleul meu de memorie este ascuns aici, dar cumva au descoperit trecutul său. Acest lucru mă conduce la o concluzie dificilă, dar necesară, Anna Corrino. Tu și cu mine trebuie să fugim de aici—în seara asta."

Este mai bine să faci un jurământ unei persoane sau principiilor? Care este mai important?—Analele Școlii Mentat ol

Draigo Roget a sosit la Lampadas sperând să-l recruteze pe Directorul Albans, pentru a-l aduce de partea rațiunii și civilizației—doar pentru a descoperi că lumea Butleriană a înnebunit.

Anterior, Gilbertus reușise să-și mențină școala izolată în pustiurile neprielnice, dar acum Manford Torondo își trezise mulțimea și asediase școala. Draigo era furios doar să o vadă.

Când era student aici, Draigo nu-și dezvăluise niciodată l oialitățile față de Venport Holdings; își păstra opiniile politice pentru sine, dar nu reușise să-și ascundă talentul. Directorul Albans recunoscuse că Draigo era cel mai bun student de la Școala Mentat.

Pe lângă exercițiile mentale, Draigo trecuse de provocările fizice riguroase: alergând prin păduri periculoase de mangrove, memorând pietrele de temelie scufundate prin canalele mlăștinoase, ținând evidența fiecărei căi sigure, fiecărui truc și capcană vicleană. El înțelegea că pericolul și efortul fizic ajutau cursanții să-și acordeze mințile, că adrenalina și riscul îi împingeau la limita capacităților lor. Acum își dădea seama că Directorul Albans se pregătise tot timpul să apere școala împotriva Butlerienilor, chiar și în timp ce încerca să rămână neutru.

Părăsind spațiul ascuns VenHold în orbită, Draigo a folosit naveta sa pentru a coborî pe suprafață. În întuneric, senzorii navetei sale au cartografiat un grup de oameni tabără în zone uscate pe mlaștinile erbacee. În ciuda apărării naturale a mlaștinilor, o hoardă de fani barbare a avut

a înconjurat școala, asediind complexul înconjurat de ziduri, cu ambarcațiuni amfibii patrulând lacul mlăștinos, corturi și artilerie amplasate pe solul umed.

Doar privirea scenei l-a înfuriat pe Draigo. Dacă ar fi adus o navă de război VenHold, ar fi putut să ardă întregul tabără al Half-Manford!

Activând sistemele automate de ghidare, a aterizat la o distanță sigură pe marginea mlaștinilor. Draigo a stins orice lumină exterioară a navetei pe care Butlerienii ar fi putut-o vedea. După ce a stabilizat ambarcațiunea pe solul inundat, s-a schimbat în haine obișnuite, cum purtau oamenii de rând din Lampadas. Butlerienii purtau de asemenea un insignă a mișcării lor, o mână umană strângând un mecanism stilizat, dar Draigo nu ar fi mers atât de departe. A băgat un dispozitiv de șoc în cămașa sa.

A făcut cale peste uscat până la marginea taberei întinse și s-a strecurat printre oamenii neliniștiți fără dificultate. Butlerienii erau supărați și suspicioși, dar majoritatea erau naivi, așa cum Draigo a știut întotdeauna. Ei și-au îndreptat fervoarea către Școala Mentat, fără să-și imagineze vreodată că străinii ar putea veni să o apere.

Tabăra de asediu era destul de bine iluminată. Barbarii au făcut focuri de tabără din orice lemn uscat pe care l-au putut găsi. În plus, erau lămpi portabile aproape și în interiorul corturilor. Draigo s-a apropiat.

* * *

ÎN INTERIORUL UNUI dintre acele corturi, Manford Torondo stătea pe podeaua de țesătură, echilibrându-și trunchiul cu mâinile la părți. A auzit-o pe Anari vorbind cu un gardian afară. Prezența ei constantă era reconfortantă și îi permitea liderului butlerian să se concentreze asupra muncii sale importante, fără să-și facă griji pentru siguranța sa personală.

În lumina slabă emisă de o lampă, s-a uitat intens la Gilbertus, care stătea pe salteaua sa joasă. Directorul părea mult mai tânăr fără machiajul de îmbătrânire, iar roba sa elegantă era șifonată și murdară. Fața lui era pe jumătate în lumină, pe jumătate în umbră.

„Îl cunoșteai pe Erasmus mai bine decât oricine”, a spus Manford, „așa că vreau să-mi spui despre el, tot ce poți să te gândești că ar putea fi util pentru mine în avansarea cauzei umanității. Care erau gândurile lui, planurile lui, slăbiciunile lui?”

„Vrei să vorbesc în numele unei mașini gânditoare de demult?”

Nările lui Manford s-au dilatat. „Vreau să vorbești despre el, nu pentru el. Trebuie să dezvălui aceste lucruri, după crimele pe care le-ai comis. Ele nu vor remedia crimele tale, dar ar putea fi de ajutor pentru mine. Spune-mi de ce a efectuat experimentele sale crude pe ființe umane.”

„Pentru *a înțelege.* Ne separă pe unii dintre noi de cei care doresc să rămână ignoranți.”

Ochii lui Manford au strălucit. „Am citit jurnalele de laborator ale lui Erasmus. M-am străduit să înțeleg inamicul. Cum era să trăiești pe Corrin cu mașinile gânditoare? Este adevărat că l-ai considerat pe Erasmus o figură paternă și el te-a văzut ca pe un fiu? Cum ar putea exista o astfel de relație bizară? Era un monstru!”

„Nu poți să-l înțelegi pe Erasmus, sau pe mine. Abisul dintre noi este prea mare. Tu și Erasmus reprezentați două extreme.”

Manford și-a strâns buzele gânditor. „Și voi rămâne cu mândrie la extrema mea, pentru că sufletul rasei umane depinde de aceasta. Petrece-ți seara în contemplare, Domnule Director, pentru că mâine vei muri.”

* * *

DRAIGO A RĂSFOIT PRIN tabără, absorbind informații. Când a văzut că mulți dintre Butlerieni aveau răni bandajate rudimentar, s-a întrebat dacă a avut loc o mare bătălie. Dar după ce a ascultat conversațiile, a aflat că victimele fuseseră provocate de creaturi din mlaștină sau de propria incompetență a Butlerienilor de a trăi în sălbăticie. Draigo a găsit cunoștințele atât ironice, cât și jignitoare pentru cei care și-au întors spatele confortului și siguranței civilizației.

„Liderul Torondo ar trebui să-l execute pe Director în seara asta și să termine c u asta, ca să putem merge acasă”, mormăi un bărbat așezat lângă foc. „De ce

așteaptă până la zori? Care este scopul?

Lângă el, un bărbat mai tânăr sortea crengi rupte, aruncând lemnul care era prea umed pentru foc. Cei doi bărbați l-au observat pe Draigo, iar el a decis că a se feri ar atrage mai multă atenție, așa că s-a apropiat. Deși inima îi bătea cu putere când a auzit conversația l or, a remarcat într-un ton casual: „Nu pun niciodată la îndoială ce vrea să facă Liderul Torondo sau momentul său."

Ceilalți doi s-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri. Tânărul a aruncat o altă crenguță umedă. „Totuși, și-a dat cuvântul. O promisiune este o promisiune."

Bărbatul mai în vârstă nu era de acord. „Liderul Torondo și-a dat cuvântul să-l țină pe Director în siguranță, dar mărturisirea a schimbat totul. Ordinul de execuție împotriva simpatizanților mașinilor era în vigoare cu mult înainte. Directorul a păcălit pe toată lumea. A colaborat cu Omnius și cu robotul demon Erasmus!"

Draigo a fost surprins. „Directorul Albans este un colaborator al mașinilor gânditoare? Ce dovadă ai de asta?"

Tânărul l-a privit cu furie. „Cum ai putut să nu știi? Ai fost surd toată după-amiaza?"

„Nu surd—am fost la vânătoare, dar nu am avut noroc." Draigo a indicat hainele sale murdare de pământ.

„Directorul Albans a fost crescut pe Corrin, iar Erasmus l-a ținut ca pe un animal de companie. A scăpat după Bătălia de pe Corrin și a trăit ca o persoană diferită tot acest timp."

Draigo și-a întors capul pentru a-și ascunde uimirea. „Asta nu este posibil! Corrin a căzut acum optzeci și cinci de ani. Am văzut... imagini cu Directorul. Nu este deloc bătrân."

„O anumită formă de truc de la mașinile demonice. Deaconul Harian și-a găsit trecutul în vechile înregistrări. Există dovezi concludente. Când acel Adevărat Spunător l-a prins cu minciunile sale, nu a avut de ales decât să mărturisească."

„Nu ar trebui să mai pierd timpul vânând, atunci," a spus Draigo. „Dacă Liderul Torondo îl va executa dimineața, asediul este aproape de sfârșit."

„Aceasta nu se va termina până când acel simpatizant al mașinii nu va zăcea pe pământ, cu capul într-un loc și corpul în altul.” Cel mai în vârstă a râs la imaginea macabră.

Draigo s-a îndepărtat, pentru a nu părea prea interesat, dar și-a ținut ochii și urechile deschise și a pus întrebări ori de câte ori a putut face acest lucru fără a ridica suspiciuni. A atins pulsul-stunner-ul ascuns în cămașa sa. Dacă Butlerienii l-ar prinde cu arma, ar ști că nu era unul de-al lor.

Pe măsură ce mergea mai departe în tabără, atrăgând puțină atenție și dând din cap prostesc ori de câte ori cineva se uita la el, a zărit-o pe puternica femeie Swordmaster. Purta o expresie hotărâtă și a mărșăluit prin tabără, îndreptându-se spre un cort mare, unde a preluat o poziție de pază lângă deschiderea din față. Protecția lui Anari Idaho era întotdeauna rezervată pentru Half-Manford, deși nu pentru Headmaster Albans, care era probabil să fie în altă parte. Draigo s-a retras, rămânând în umbră, pentru că ea ar putea să-l recunoască.

Cortul care îl ținea pe prizonier era mai izolat, de parcă Butlerienii se temeau că Gilbertus i-ar putea contamina doar prin apropierea gândurilor sale. Draigo a văzut doi gardieni cu un aspect nervos stând în fața clapetei de intrare, cu o lampă portabilă aprinsă lângă unul dintre ei. Păstrându-și distanța, Draigo a colindat în jurul cortului, încercând să determine cum ar putea să se apropie și să-și elibereze mentorul. Aceasta nu era o chestiune care necesita proiecții Mentat; era o chestiune care necesita acțiune rapidă și eficientă.

În spate, a văzut figura umbroasă, ghemuită a unui al treilea gardian. Putea să-și dea seama din postura gardianului că era treaz și alert, nu adormit. Nefericit. Draigo a ales să nu folosească stunnerul său cu puls, deoarece ar fi făcut un zgomot slab, dar perceptibil, iar cei doi gardieni din față ar putea veni alergând.

El s-a apropiat de cort din spate, mișcându-se cu precauție și în tăcere, așa cum doar o persoană cu o conștientizare completă Mentat ar putea. Știa că putea să-i înfrângă pe toți trei, dar nu-și putea permite să sune alarma.

Draigo și-a retras micuța sa cuțit de aruncare—o armă rudimentară și mai puțin precisă decât stunner-ul, dar cel puțin era tăcut. De la această distanță scurtă, era pur și simplu o problemă matematică: calcularea arcurilor parabolice, rezistența aerului, gravitația. Într-o clipă, și-a verificat și re-verificat calculele, și-a încordat brațul și a aruncat cuțitul. Provocarea nu era să lovească ținta, ci cât de repede putea să-l omoare pe om. Dacă cuțitul lovea locul greșit și îl lăsa pe gardian în viață suficient de mult pentru a se zbate și a gârci, ar fi fost o greșeală.

Draigo Roget nu îi plăcea să facă greșeli.

Lama s-a înfipt cu precizie în golul gâtului bărbatului. Gardianul s-a apucat de lamă, dar mișcările sale bruste și zbuciumate doar au împins vârful mai adânc. Una dintre picioarele sale a dat o lovitură și a ratat cu puțin latura cortului. Draigo a sărit înainte și a prins capul bărbatului, tăind cu cuțitul pentru a-i secționa jugulara. După aceea, zbuciumul a fost nesemnificativ.

Ar fi putut să taie prin țesătura cortului, dar chiar și acel zgomot mic ar fi putut alerta cei doi gardieni din față; odată intrat, ar fi trebuit să vorbească și cu directorul Albans, iar vocile lor ar fi putut atrage atenția. Draigo dorea să facă acest lucru curat și ordonat, astfel încât să aibă cele mai bune șanse de a scăpa din tabăra barbarilor și de a se întoarce prin mlaștini la nava sa.

Nicio altă alegere: Trebuia să incapaciteze ceilalți doi gardieni.

Acționând casual, a ieșit în umbre și s-a îndreptat spre cei doi gardieni din fața cortului. Când l-au văzut venind, a ridicat o mână în salutul tradițional Butlerian, la care ei au răspuns.

„Am venit să vă înlocuiesc”, a spus el.

„Nu până la zori”, a spus omul din stânga.

Celălalt gardian și-a strâns ochii. „Este sânge?”

Draigo l-a recunoscut ca fiind unul dintre studenții Butlerian Mentat, iar ucenicul l-a recunoscut și el, dar Draigo era pregătit. A scos stunnerul cu puls din cămașa sa pătată de sânge și a doborât rapid amândoi bărbații; deși nu erau morți, au căzut ca niște cadavre tăiate de pe o spânzurătoare. Vor r ămâne inconștienți, dar pentru o perioadă de timp imprevizibilă.

Un Mentat înțelept a eliminat cât mai multe variabile posibil. Neavând de gând să-și asume riscuri, le-a tăiat gâtul cu cuțitul pe care l-a recuperat de la primul cadavru și a lăsat corpurile sprijinite de exteriorul cortului.

Alunecând prin deschiderea din față, s-a ridicat în umbre și s-a prezentat. Inima îi bătea cu putere. „Directorule, am venit să te salvez.”

Gilbertus Albans era treaz, așezat pe o saltea pe pământ. „ Draigo Roget—asta este neașteptat.”

„Este menit să fie neașteptat. Am o navă. Te pot duce departe de acești sălbatici.”

Gilbertus nu s-a mișcat de pe salteaua sa, dar l-a privit pe Draigo, ochii săi strălucind în umbre. Ochelarii Directorului dispăruseră, dar nu se comporta ca și cum ar avea nevoie de ei. „Nu pot să plec, Draigo. Deși apreciez efortul tău, sunt obligat prin onoare să rămân aici.”

„Legat de onoare? Nu-mi pasă ce promisiune ai făcut lui Manford. El intenționează să te execute la zori. Acești oameni s unt iraționali și nu vor fi mulțumiți până nu te vor omorî. Chiar spun că ai colaborat cu Erasmus pe Corrin. Vor spune orice!”

„Acea parte, studentul meu excelent, este adevărată.”

Draigo s-a oprit. „Ce vrei să spui? Noțiunea este absurdă. Ai fi mai în vârstă de un secol.”

„Mult mai mult decât atât. Am o sută optzeci și șase, după cele mai bune estimări. Deoarece m-am născut într-o cușcă de sclavi printre alți captivi sălbatici pe Corrin, data exactă a nașterii mele este necunoscută.”

Draigo, amorțit de revelație, și-a reevaluat și reordonat situația; această parte a discuției ar putea avea loc mai târziu, în siguranță. „Ești de asemenea Directorul Școlii Mentat. Ai fost profesorul și mentorul meu, așa că sunt legat de onoare să nu-i las să te execute. Vino repede—trebuie să plecăm.”

„Refuz. Consecințele sunt prea mari. Mi-am dat promisiunea lui Manford Torondo, iar la rândul său, Manford a jurat să nu distrugă școala. Dacă fug cu tine acum, vor distruge toate clădirile în bucăți cu artilerie și vor ucide pe fiecare

unul dintre studenții mei. Tu însuți mi-ai spus că trebuie să mă apăr pentru o credință importantă. Nu pot să fug. Mai bine să fac sacrificiul pentru beneficiul mai mare al studenților mei.

„Am studenți Mentat de-ai mei și i-am antrenat cu metodele tale,” a spus Draigo. „Vino cu mine la Kolhar. Directorul Venport ar primi cu bucurie o alianță cu tine. Putem trimite alte nave înapoi aici, un grup de luptă complet pentru a salva restul studenților tăi.”

„Vor ajunge prea târziu,” a insistat Gilbertus. „În momentul î n care Manford descoperă că am plecat—”

„Dar nu pot să te las aici!” Draigo și-a dat seama că vocea lui devenea prea tare și cineva ar putea să-i audă.

„Nu te-am rugat să pleci. Există ceva ce am nevoie să faci, ceva mai important decât să-mi salvezi viața.”

Draigo și-a concentrat gândurile, și-a îndreptat umerii. „Te ascult.”

„Nu eu sunt cel care are nevoie de salvare. Am făcut o altă promisiune cu mult timp în urmă, după căderea Imperiului Sincronizat, când am salvat o minte mai prețioasă pentru mine decât orice altceva. Am promis să o protejez.”

„Cine?” a întrebat Draigo.

„Nu am timp să fiu subtil. Este Erasmus. Robotul independent încă există și este mult mai important decât mine. A fost ideea lui să înființeze Școala Mentat.”

Draigo a privit cu necredință, procesând informația.

„Directorul Venport ar găsi util pe Erasmus,” a continuat Gilbertus. „ Și mai este și sora Împăratului—le-am dat cuvântul Corrinilor că o voi păstra în siguranță. Sunt sigur că Butlerienii intenționează să o ia ca ostatică, pentru a-l forța pe Împărat să accepte și mai multe dintre c ererile lor. Am îmbunătățit apărarea școlii, dar îți pot spune o abordare sigură. Vreau să intri în ziduri și să o găsești pe Anna Corrino—ea are nucleul de memorie al lui Erasmus. Directorul Venport poate proteja pe amândoi. Există speranță pentru ei, dar nu și pentru mine.”

Gilbertus a descris calea sigură către complexul școlar, pietrele de temelie aranjate în apă și o poartă de acces subacvatic pe care o putea

ajunge după întuneric, fără a necesita echipamente speciale.

Apoi au auzit un strigăt din afara cortului, o voce profundă de femeie. Anari Idaho. „Ridicați alarma! Cineva a ucis gardienii! Repede—la prizonier!”

Ochii lui Gilbertus s-au lărgit de alarmă. „Trebuie să scapi, altfel totul este pierdut. Fă cum ți-am spus. Ajută-mă să-mi respect promisiunile.”

Draigo a ezitat pentru o clipă. „Bine, Director.” A scos cuțitul, a tăiat țesătura din spatele cortului și a sărit prin deschidere. A sărit peste corpul celui de-al treilea gardian și a alergat în întuneric, topindu-se în mlaștină pe măsură ce Butlerienii se îndreptau spre cortul prizonierului.

Privind înapoi, l-a văzut pe Anari Idaho năvălind prin tabără ca un juggernaut, cu sabia ridicată în timp ce îl căuta. Draigo și-a dorit să aibă mai mult timp să-și ia rămas bun de la Director, dar cu mintea sa organizată de Mentat, va putea întotdeauna să-și amintească fiecare detaliu al feței lui Gilbertus cu o claritate perfectă.

Există locuri mult mai plăcute pentru un Împărat de vizitat decât Arrakis, dar este important, din punct de vedere al aparențelor, să merg acolo personal. Domnesc peste supușii mei pe lumi mizerabile, la fel ca și pe cele magnifice.

—EMPEROR SALVADOR CORRINO, *Jurnalele Imperiale*

Șeful echipajului de mirodenii a primit veste de la aeronava de observare. "Semn de vierme, șef! E aproape—și e mare."

Întreaga suită imperială a răspuns cu un chicot nervos de excitație. Salvador s-a grăbit spre feroneria acoperită de praf de pe puntea de control. "Bine. Îmi doream să văd unul."

Șeful echipajului și-a menținut atenția pe sistemul de comunicație. "Trasează-i cursul. Cât timp mai avem?" Observatorul a transmis coordonatele, iar locația uriașului a apărut pe o hartă a dunelor din jur. "Dumnezei de jos, e aproape! De ce naiba nu l-ați observat mai devreme?"

„Trebuie să fi fost adânc, Șefule”, a răspuns observatorul.

„Ar trebui să angajezi observatori mai buni”, a remarcat Salvador.

Expresia trasă și tenul gri al șefului de echipă Okarr l-au alarmat pe Împărat. „Acesta este extrem de aproape, Sire. *Prea* aproape!”

Întrebându-se ce acțiune era necesară, Salvador a dat un semnal trupelor sale imperiale. „Fiți în alertă maximă. S-ar putea să avem nevoie de protecția voastră.”

Șeful echipei de la fabrică l-a privit cu neîncredere. „Sire, garda dumneavoastră nu poate face nimic împotriva unui vierme de nisip uriaș.”

Vocea directorului Venport a venit prin difuzoarele de comunicație, sunând zgomotos și îndepărtat, chiar dacă Salvador credea că a mers doar să

un birou într-o altă parte a fabricii de mirodenii. „Șefule Okarr, pregătește-te să aruncăm mirodeniile - nu avem mult timp.” Împăratul nu era impresionat de sistemele electrice de la bordul acestei mari fabrici mobile. Furtunile statice și praful trebuie să facă ravagii în circuite.

„Da, Directeur. Am convocat transportoarele, iar echipajul meu este pregătit să evacueze. Încerc să contactez navele de salvare chiar acum - ar trebui să fie în drum în curând.” Mâinile lui se mișcau rapid pe controale, șeful a pregătit containerul de mirodenii și l-a lansat.

Raportul exploziv puternic l-a speriat pe Salvador. „Ce a fost asta? Suntem sub atac?”

„Asta a fost planificat, Sire.” Șeful Okarr era înroșit și tensionat, dar a răspuns totuși întrebărilor Împăratului. „Toate mirodeniile adunate în timpul operațiunilor noastre sunt ambalate într-un container de marfă blindat, pe care tocmai l-am aruncat. În situații strânse ca aceasta, îl lansăm cu un far de localizare departe de fabrica de mirodenii. Cu viermele distrat de vibrațiile mai mari din operațiunile noastre, de obicei putem recupera containerul mai târziu.”

„Interesant”, a spus Salvador, dar anturajul său nervos nu părea deloc interesat.

Căpitanul Gărzii Imperiale a observat tensiunea din sala de control. „Stăpâne, ar trebui să ne întoarcem la naveta imperială. E timpul să ne punem în siguranță.”

Salvador a dat din cap. „Da, să-i lăsăm pe acești oameni buni să-și facă treaba. Extracția de mirodenii este o afacere co mplicată, așa cum am văzut cu ochii noștri. Bună treabă, tuturor.”

Căpitanul gărzii și-a atins urechea radio, a ascultat și s-a retras. „ Stăpâne, a avut loc o explozie pe navetă! Cred că este sabotaj.”

Anturajul a răsuflat ușurat, căutându-l pe Salvador pentru î ndrumare. A încercat să fie puternic, pentru binele lor. Strângându-și vocea, a spus: „Am fost avertizați cu privire la pericolele de pe Arrakis, dar vom fi bine. Căpitane, aranjează să ne îndepărtăm.”

„Stăpâne! Nava *nu poate zbura*! Motoarele sunt distruse.”

„Distruse? Vrei să spui că nu pot fi reparate?”

„*Ruinați,* Domnule! Suntem prinși aici."

„Vom mai putea vedea viermele?" a întrebat una dintre jucătoarele de baliset, de parcă ar fi fost mai interesată de inspirație pentru o nouă melodie decât de propria siguranță.

„Sunt sigură că vom vedea viermele din navele de evacuare. Șef de echipaj, unde trebuie să mergem pentru a ne îmbarca în vasele dumneavoastră de salvare?"

Șeful era irascibil, dând ordine în sistemul de comunicație. „Nu avem suficiente nave de evadare pentru o sută de oameni în plus!"

„Transportoarele nu răspund, Șef—nu pot să le contactez deloc," a strigat unul dintre muncitori. „Trebuie să fie în drum."

Altcineva a strigat: „Acel vierme va fi aici în mai puțin de cinci minute."

Vocea lui Venport a crăcănit prin difuzoarele de pe puntea de control. „Împăratul Corrino, îmi cer scuze, dar o afacere urgentă m-a chemat departe. Mi-ar fi plăcut să-ți spun personal." Suna a superficialitate. „Am decis să resping confiscarea imperială a operațiunilor mele de mirodenii. Aici, pe Arrakis, puterea nu vine dintr-un titlu sau dintr-o linie de sânge, ci din acțiuni, resurse și planuri bine gândite."

Salvador nu înțelegea ce spunea omul.

Venport a continuat, „Șefule Okarr, încărcătura de mirodenii a fost aruncată în siguranță. Tu și oamenii tăi ați servit bine Combined Mercantiles și ați generat un profit considerabil pentru noi. A fost ghinionul vostru să fiți asignați aici astăzi, dar să știți că voi compensa familiile voastre generos pentru pierderile suferite. Și Împăratul Corrino... bucură-te de restul turului tău."

Șeful a urlat blesteme în microfon. Soldații imperiali s-au înconjurat în jurul lui Salvador pentru a-l proteja, deși el nu se simțea mai în siguranță avându-i aproape. Lucrătorii din fabrică erau într-o panică totală. Unii s-au ghemuit, murmurând rugăciuni, în timp ce alții au fugit de pe puntea de control, dar nu era niciun loc sigur unde să meargă.

Afara, pe dune, o mână de role de sol au fugit de la fabrica de recoltare. Salvador se întreba dacă el și cercul său apropiat ar putea

preia controlul asupra acestor vehicule și fugi peste deșert, deși aparent viermii uriași săreau pe orice vibrație mică.

Se simțea confuz, înghețat în inacțiune. Roderick ar fi știut ce să facă—*el* ar fi emis ordinele corecte pentru a organiza o evadare, ar fi putut chiar să prevină trădarea lui Venport în primul rând.

Din păcate, fratele său fusese întotdeauna o persoană mai puternică și mai competentă decât el. Mulți dintre gardienii și consilierii speciali ai lui Salvador erau îngrijorați că Roderick ar putea să-și asasineze fratele și să preia tronul, dar Salvador nu s-a îngrijorat niciodată. Roderick era cel mai apropiat și cel mai loial prieten al său.

Nu, fratele său i-ar fi păstrat pe toți în siguranță. De fapt, Roderick îl sfătuise să nu imperializeze deloc operațiunile de condimente de pe Arrakis. A fost ideea lui Manford Torondo, și una foarte proastă. Roderick îl sfătuise și să nu meargă pe Arrakis. Și-a mușcat buza inferioară și a murmurat: „Ai avut dreptate, dragă frate."

Căpitanul gărzii și-a retras pistolul Chandler și a îndreptat arma mortală spre fața floridă a șefului de echipaj. „Spune-ne cum să-l scoatem pe Împărat din aici, acum! Trebuie să existe o cale."

Fără frică de armă, șeful a strigat înapoi: „Nu există nicio cale—mi-aș evacua propriul popor dacă aș putea! Nu putem apela la nave de salvare la timp. Mai avem doar câteva minute."

La fereastra de observație, cineva a strigat—un țipăt subțire, de femeie, deși venea de la un bărbat robust, Ministrul Minelor. Salvador l-a împins deoparte și s-a apropiat pentru a privi prin fereastra principală. Praful s-a adunat în fața plazului, obstrucționând vederea.

Căpitanul gărzii, încă fluturându-și pistolul ineficient, a preluat sistemele de comunicație ale fabricii de condimente, ajustând rapid la o frecvență privată pentru a transmite către Bargea Imperială aflată în orbită. „Împăratul nostru este sub atac! Transmiteți acest mesaj urgent către Salusa Secundus. Directorul Josef Venport a sabordat operațiunile și ne-a abandonat să fim consumați de un vierme de nisip. Eu... nu cred că putem supraviețui. Am eșuat în datoria mea jurată."

Auziind asta, pilotul barjei ar trebui să știe să activeze motoarele foldspace și să fugă, întorcându-se la lumea capitală cu vestea. Roderick ar învăța adevărul și *el* s-ar răzbuna împotriva Venport Holdings.

Salvador a găsit asta satisfăcător, cel puțin. Toată lumea striga acum. Privind prin fereastra de observație, a spus cu o voce ciudată, lipsită de emoție: „Iată viermele.”

Monstrul fără ochi a izbucnit din deșert, gura sa fiind o peșteră plină cu dinți de cristal strălucitor care înghițeau tone de nisip pe măsură ce se avânta înainte.

„E atât de aproape!” a spus Salvador, până când cineva a spus că lucrul era încă la cel puțin două minute distanță - dimensiunea gigantică îl făcea să pară mult mai aproape. Viermele a avansat cu putere, având dimensiunea unei nave stelare. Creierul său a devenit amorțit, înghețat de teroare și necredință.

Furios din cauza vibrațiilor puternice, viermele a avansat brusc, iar Salvador a trebuit să admită că era într-adevăr foarte impresionant.

* * *

FIRELE LIBERE AVEAU o modalitate de a strangula o persoană. Când își făcea planurile de asasinare, Josef Venport luase în considerare doar lăsarea recoltei de condimente în voia sorții, dar trebuia să vadă cu ochii lui că viermele a înghițit fabrica, echipajul său și anturajul Împăratului.

Știrea lui Taref despre uciderea lui Manford Torondo fusese prematură, spre dezamăgirea lui Josef, iar acum tânărul Free man aruncase planul atent orchestrat în haos, dar, din fericire, Josef implementase un plan de rezervă de urgență. Aceasta nu era modalitatea în care ar fi preferat să gestioneze situația, dar oricum îndeplinea scopul necesar.

A fost trist să pierdem echipajul de mirodenii și șeful echipajului, care nu făcuseră nimic greșit. Aceasta a fost o profesie cu risc ridicat, totuși, și toți cei de la bordul recoltoarei știau riscurile când s-au angajat. Chiar și fabricile de mirodenii cu echipaje experimentate erau pierdute în deșert tot timpul. Cel puțin aceste

sacrificiul oamenilor ar întări viitorul VenHold, precum și al industriei de melanj în sine, și, prin urmare, economia Arrakis—împreună cu comerțul din Imperiu.

Chiar mai important, cu Salvador Corrino plecat și un lider mai rațional în loc—cineva care ar putea să se opună barbarilor—Josef ar preveni întunericul iminent pe care Norma Cenva l-a prevăzut. Da, muncitorii de mirodenii ar înțelege alegerea sa, iar sacrificiul lor era inevitabil. Nu putea să-i salveze.

Cei doi piloți de observație care fuseseră plătiți să-i raporteze semnele viermilor ar fi fost duși la Kolhar. Ei ar rămâne sub o securitate strictă și observație atentă. Un om rău pur și simplu i-ar fi omorât pentru a elimina ultimii martori—cursul mai prudent—dar acești piloți i-au servit așa cum a cerut, iar Josef întotdeauna răsplătea pe cei care își îndeplineau bine sarcinile.

El ar fi păstrat piloții în viață pe Kolhar, oferindu-le recompensa (deși s-ar putea să nu o considere imediat o recompensă). În cele din urmă, ar aprecia faptul că au fost sigilați în rezervoare de gaz de mirodenii și transformați în noi Navigatori....

Spera că a reușit să transmită mesajul lui Norma Cenva suficient de repede. Nu putea niciodată să știe când era receptivă, când pur și simplu *știa.* Dar se putea întotdeauna baza pe ea.

Josef a ghidat avionul său de evadare, privindu-se în jos la solul unduitor în timp ce viermele de nisip învârtea fabrica de mirodenii. La apropierea sa, viermele a devorat fără milă câțiva roleri de recunoaștere care au încercat să scape peste dune. Containerul de melanj aruncat a aterizat la mai mult de un kilometru distanță, într-o vale adiacentă; avea să facă pe cineva să-l recupereze, odată ce praful se va așeza pe aici.

Josef a fost surprins și deranjat când căpitanul gărzii lui Salvador a transmis un mesaj urgent cu fascicul îngust către Bargea Imperială, alertându-i cu privire la trădare. Ar fi fost mai simplu să se ocupe de barcă dacă echipajul ar fi rămas ignorant, dar Josef planificase deja acest lucru. A trimis un semnal în orbită. "Bunico, ești acolo și pregătită?"

A activat un ecran în cabina sa, o proiecție de pe o navă VenHold din apropiere în spațiu care urmărea nava imperială. Transmisiile au fost recepționate, alarmele au sunat. Doar un echipaj redus a rămas l a bordul barjei, dar deja își pregăteau motoarele și setau sistemul lor de navigație mecanică pentru a scăpa. Vechea lor unitate FTL nu ar fi fost suficient de rapidă și nu era sigur dacă ar putea activa motoarele de rezervă Holtzman la timp.

„Sunt aici," a spus Norma. „La fel și restul navelor noastre de război."

Cu un winking strălucitor, douăzeci de nave VenHold complet înarmate au apărut din foldspace pentru a înconjura barja imperială opulentă, armele activate.

Pilotul barjei a strigat în linia de comunicație. „Am fost trădați!"

„Într-adevăr ați fost," a murmurat Josef pentru sine.

Sub el, în timp ce se învârtea, Josef a privit vârtejul de nisip. Cârtița uriașă s-a ridicat și a zdrobit fabrica de condimente, tăind plăcile de metal. Toate transmisiile panicarde s-au încheiat brusc. Cârtița s-a întors și a lovit din nou, apoi a tras resturile mașinăriei vinovate sub suprafață.

Pe ecranul său din cabina de pilotaj, navele de război VenHold au deschis focul asupra Bargei Imperiale.

Dar nava imperială, primind avertismentul scurt, începuse deja fuga - iar echipajul s-a dovedit a fi neașteptat de rapid în reacțiile lor. Navele de război VenHold au lansat o altă salvă de proiectile care au întunecat corpul barjei, dar pilotul a activat motoarele de urgență Holtzman și s-a aruncat fără să vadă în foldspace.

Vocea Normei a venit prin linia de comunicație. „Au scăpat, dar erau clar deteriorați."

Frunzind, Josef a spus cu un suspin: „Un plan poate avea multe ramificații. Acea navă nu va merge nicăieri." Sperase că Taref a cauzat într-adevăr suficiente daune sistemelor lor de navigație.

Mai jos, viermele s-a retras sub pământ, lăsând doar un cazan agitat cu câteva pete ruginite de condimente. Toate dovezile dispăruseră. Și în curând, cu

furtuni și alte modele meteorologice, locul de excavație ar arăta ca și cum nu ar fi fost niciodată deranjat de om.

Sper doar că am suficient timp și noroc bun pentru a face ceea ce trebuie realizat.—VALYA HARKONNEN, către sora ei, Tula

Sorațea avea straturi peste straturi de secrete, iar Valya Harkonnen era singura custode a celui mai important secret dintre toate. *Maica Superior*Valya Harkonnen.

Explicarea morții Doroteei a implicat o coregrafie meticuloasă, iar Valya s-a ocupat de detalii cu o concentrare intensă. Fără greșeli. Scenariul era evident pentru Surorile care au intrat în camera Maicii Superioare Raquella și au văzut cele două femei moarte. Și Adevăratele Spunătoare ale Doroteei erau acolo pentru a anunța veridicitatea relatării lui Valya.

În dimineața următoare, ea stătea alături de sora Fielle și s ora Olivia pe iarba din comun, privind cum fumul gri se ridica din vârful structurii crematoriului din zidărie. Norii gri plictisitori de deasupra se potriveau cu culoarea fumului. Valya a tremurat când un vânt rece a tăiat prin roba ei.

Înainte de moartea ei, Maica Superior Raquella lăsase instrucțiuni că nu dorea o înmormântare pentru ea și fără doliu. Înapoi pe Rossak, c orpul oricărei Surori decedate ar fi fost aruncat în junglă, pentru ca natura să-l recupereze. Aici, pe Wallach IX, ceruse să fie incinerată fără fast, cenușa ei fiind împrăștiată în zona centrală a complexului școlar.

Deoarece Dorotea, copleșită de durere, vinovăție și disperare, se presupunea că s-a sinucis după moartea Maicii Superioare, Valya a profitat de ocazie pentru a sugera să fie incinerate împreună. Era potrivit, a spus ea, deoarece corpurile lor căzuseră împreună la final. A ales cuvintele ei

cu mare grijă pentru a face punctul fără a minți—mai ales în compania celor șase Surori ortodoxe care veniseră din Salusa Secundus. „Este un simbol perfect al a ceea ce am convenit să facem, să arătăm că Dorotea s-a reîntors cu adevărat și fundamental în Fraternitatea noastră.”

Deoarece Valya era acum Maica Superioară, celelalte Surori nu i-au contestat sugestia. Ea a privit fumul continuând să danseze din coș. Ambele corpuri erau acum complet consumate, împreună cu orice dovadă rămasă a crimei lui Dorotea.

Și ce dovezi ar putea exista? Acele ultime momente erau blocate în mintea lui Valya. „Dorotea și-a luat viața”, a afirmat ea, stând ferm cu povestea ei. „Chiar înainte să moară, Maica Superioară Raquella a făcut ceva minții lui Dorotea, a schimbat-o cumva. Dorotea era distrusă, copleșită. A luat cuțitul în mâini și l-a înfipt în propria-i gât. Eu am văzut cu ochii mei.”

Surorile Salusane vizitatoare erau șocate și indignate de desfășurarea evenimentelor, suspicioase că Valya ar fi putut să-și fi ucis rivala, posibil chiar și pe vechea Maică Superioară. Dar trei dintre însoțitoarele Doroteei erau, de asemenea, adevărate Adevăruri. Ele s-au confruntat cu Valya cu acuzațiile lor voalate, analizând-o în timp ce își repeta povestea. „Ascultați cuvintele mele.” A lăsat să se amestece exact combinația potrivită de furie și indignare cu o tristețe profundă și sinceră și a adăugat o notă personalizată vocii sale puternice. „Dorotea *s-a sinucis.* Ea *s-a înjunghiat cu cuțitul.* Eu *nu am atins-o.*”

Chiar și cei mai sceptici dintre Adevăruri nu au putut detecta nicio minciună în cuvintele ei—și Valya le-a amintit de promisiunile pe care le făcuseră venerabilei Raquella Berto-Anirul. Toți trebuie să o accepte pe Valya ca următoarea Maică Superioară.

Acum, pe măsură ce ultima fumă a ieșit din coșul crematoriului, Valya a spus: „Deși Maica Superior Raquella disprețuia implicarea emoțională, nu pot să nu simt o mare tristețe. Dar a murit știind că am ajuns la un acord, că schisma a fost vindecată și cele două facțiuni ale Surorilor pot merge înainte unite, mai puternice ca niciodată. Intenționez să

urmează acele dorințe și fă tot posibilul pentru a asigura viitorul extraordinar pe care Raquella l-a imaginat.

Fielle și Olivia au dat din cap, rămânând aproape de ea. Celelalte Surori s-au aliniat în comun, inclusiv cele șase vizitatoare ortodoxe, toate suportând vântul rece.

Fielle a spus: „Maica Superior a avut încredere că amândouă veți face ceea ce este mai bine pentru Suroritate. Dorotea trebuie să fi avut propria ei viziune, una tragică care a dus la sinuciderea ei. A fost aceasta o eșec sau o acțiune radicală decisivă? Poate că știa că, în ciuda celor mai bune intenții, având două Maici Superioare, va duce în cele din urmă la o nouă diviziune."

Valya i-a plăcut sunetul acestuia. „Aleg să cred că Dorotea a vrut să prevină haosul suplimentar."

Sora Olivia își clătina capul, profund deranjată. Își ținea ambele mâini în buzunarele mari laterale ale halatului ei, accentuând forma de pară a corpului ei. Valya și-a dat seama că Sora Mentat aștepta să fie recunoscută oficial de Maica Superioară. „Da, Olivia?"

„Urmăream o proiecție. Raquella a fost fondatoarea ordinului nostru, iar Dorotea le-a condus pe celelalte Surori pe Salusa. Acum le-am pierdut pe amândouă, cea mai bună șansă a noastră pentru reconciliere." Expresia ei a devenit agitată, iar ea s-a fidgetat. „Ce va deveni de noi acum? Vreau să fac așa cum ar fi dorit Maica Superioară Raquella."

„*Eu* sunt acum Maica Superior.," a spus Valya, fermă, dar nu supărată. „Și tu ești copleșită. Am nevoie de tine, ca Mentat și Soră, să îți controlezi emoțiile. Numai în acest fel putem reuși în fața tuturor provocărilor noastre. Trebuie să muncim mai mult pentru a stăpâni sentimentele noastre. Uite ce a făcut disperarea cu Dorotea."

O expresie surprinsă. Apoi: „Da, Maică Superior! Îmi pare rău, Maică Superior. Nu ar trebui să mă îngrijorez în legătură cu Sororitatea noastră, cu tine conducându-ne. Poate ar trebui să merg la farmacie pentru un sedativ?"

„Îți voi lăsa ție asta," a zâmbit Valya blând. Cu o plecăciune rapidă, Olivia s-a grăbit să plece.

„Prietenul tău are o tendință de a fi nervos”, a spus Valya lui Fielle. „ Nu ne putem permite isterie sau decizii pripite. Raquella s-a îngrijorat de supraviețuirea Surorilor când și-a ales succesorul. Acea parte este acum trecută, iar eu am vise și mai mari. Ca Maică Superioară, voi schimba accentul în învățăturile noastre, concentrându-mă pe disciplinele mentale și fizice aliate. Surorile trebuie să învețe cum să lupte și să se apere pe o bază personală și colectivă - dar nu putem lăsa străinii să bănuiască cât de puternici suntem. Avem o mulțime de muncă de făcut, provocări importante de înfruntat.”

Și Valya știa că va trebui să păstreze secretul calculatoarelor de înregistrare a reproducției de la toți, cu excepția cercului ei interior de Surori. A mai fost făcut înainte.

Fielle și-a ridicat bărbia. „Te voi ajuta cu proiecțiile mele Mentat. Ce planuri ai, Maică Superioară?”

„Surorile noastre se vor antrena aici pe Wallach IX și vor servi, de asemenea, pe Salusa Secundus, toate loiale Maicii Superioare. Aș dori să le postez în fiecare dintre casele nobile ale Landsraad-ului. Pe măsură ce influența noastră se extinde, Frăția va deveni mai puternică. Cei care rămân la Curtea Imperială îl vor asigura pe Împărat astfel încât să continue să accepte ordinul nostru.”

Fielle a tușit în aerul uscat și rece. „Aș dori să fiu mai mult decât o Soră Mentat, Maică Superioară. Cu permisiunea ta, simt că sunt pregătită să înfrunt Agonia. Dacă devin o Maică Reverendă, Frăția va deveni și mai puternică.”

Valya s-a uitat cu atenție la ea pentru un moment. „Aceasta nu este o decizie de luat cu ușurință... și chiar și cu drogul rafinat Rossak, mulți candidați încă mor în încercare. Sora Fielle, în tine văd nu doar o posibilă Maică Reverendă, ci și un posibil lider. Cred că Raquella a văzut asta la fel.”

„Dar cum aș putea să conduc alte Maici Reverendă fără să fiu eu însămi una?”

„Ești o *Sora Mentat,* un element esențial al organizației noastre. Mă voi baza pe tine pentru sfaturi. Am nevoie de Surori pe care să mă pot baza. Ai fost acolo când

Maica Superioară Raquella a murit. Ai văzut că și-a pus încrederea în mine, iar eu îmi pun acum încrederea în tine. Fraternitatea are nevoie de tine, Fielle. *Eu* am nevoie de tine în acest moment critic din istoria noastră.

„Așa cum dorești, Maică Superioară.” Pentru un moment, sora Mentat părea dezamăgită, dar și-a stăpânit emoțiile, iar Valya a văzut c um trăsăturile ei s-au relaxat în acceptare. „Voi face așa cum poruncești.”

În timp ce Valya observa fumul gri disipându-se, s-a gândit la propria sa ascensiune rapidă aici. Biblioteca de experiențe și cunoștințe antice din Alte Amintiri o făcuse înțeleaptă dincolo de anii ei.

Ea știa de asemenea că resursele Fraternității îi ofereau o cale mai clară pentru a avansa Casa Harkonnen. Putea realiza ambele obiective care o consumaseră atât de mult timp. Pe măsură ce cooptase Surorile Salusane, ar câștiga o influență mai mare asupra tronului Imperial, ar găsi și ar extinde oportunități, ar căuta modalități de a crește participarea Harkonnen în Landsraad. Poate ar găsi un loc pentru Danvis, poate ar folosi Tula ca o doamnă de reproducție...

Griffin ar fi fost mândru de Valya. Ea știa că fratele ei iubit ar fi fost de acord cu ceea ce intenționa să facă în continuare.

Ultimele fâșii de fum de la crematoriu s-au risipit în briza de dimineață. Totul s-a terminat acum. Atât Dorotea, cât și Raquella au fost reduse la cenușă fină. Valya a inhalat o respirație lungă și adâncă de aer rece, dar nu s-a lăsat să zâmbească. Ea va continua să-și controleze emoțiile.

„După ce împrăștiem cenușa,” a spus ea, „voi face pregătiri să merg la Curtea Imperială și să informez Surorile ortodoxe despre moartea atât a Raquellei, cât și a Doroteei, precum și despre vestea bună că suntem din nou unite și că eu sunt noua Maică Superioră. Cele șase Surori Salusane care au venit cu Dorotea mă vor însoți pentru a garanta ceea ce au fost martore aici.”

Fielle a adăugat: „Și trebuie să te ocupi de un nou Adevărator pentru Împărat, acum că Dorotea a plecat.”

Valya se gândise deja la posibilități, fiind reticentă să lase unul dintre urmașii originali ai lui Dorotea să preia un rol atât de important, deși Salvador

ar putea insista asupra acestuia. Valya avea nevoie de proprii săi Adevărători loiali. „Voi lua cu mine pe sora Olivia la această vizită și trei sau patru alte surori din Valahia. Vreau să rămâi aici și să gestionezi școala în absența mea.”

Fielle și-a coborât vocea. „Nu îndrăznim să împărtășim cunoștințele despre computere cu surorile Salusane. Asta ar distruge din nou Frăția.”

„Am păstrat acel secret pe Rossak și îl vom păstra și aici.” Valya a respirat adânc, în timp ce reflecta asupra viitorului Frăției din fața ei. „ Ne va lua mult timp să ne recuperăm după ceea ce ne-a făcut Împăratul pe Rossak și trebuie să avem mare grijă să nu provocăm reacții extreme. Nu vom deveni butlerieni fervenți, dar vom demonstra în liniște că abilitățile noastre umane sunt superioare. Și după generații de reproducere atent modelată, studiată și manipulată, vom avansa umanitatea și mai departe.”

Când a vizitat Curtea Imperială, Valya își făcea o evaluare a femeilor de acolo, atribuind unele dintre ele înapoi lui Wallach IX, unde puteau fi supravegheate îndeaproape, în timp ce altele ar putea fi mai maleabile și l ăsate pe Salusa. De asemenea, ea ar atribui câteva dintre Surorile ei fidele de l a Wallach IX pentru a îndeplini anumite roluri pe Salusa. Ar fi fost un proces gradual, care ar fi necesitat ani, poate chiar generații. Maica Superior Raquella o învățase cum să gândească pe termen foarte lung.

„Sarcina noastră va fi mai ușoară și mult mai puțin periculoasă, odată ce isteria butleriană se va liniști”, medita Valya.

„Fără Manford Torondo, mișcarea se va fractura și va dispărea”, a spus Fielle. „Sunt surprins că nu a fost încă asasinat—de Josef Venport sau de altcineva.”

Valya’s voice was completely even. “Are you volunteering for the assignment?”

“No, Mother Superior! I didn’t mean to suggest the Sisterhood would condone anything like that.”

Valya arched her eyebrows. “You should make a Mentat projection on the possibilities and probabilities. We might be better off if the Butlerian

liderii erau în afara drumului.”

“Sau și mai rău, dacă cineva și mai periculos i-ar lua locul.”

Două Surori îmbrăcate în negru au ieșit din crematoriu, fiecare purtând o urnă. Cenușa ar fi fost încă caldă, amintindu-i lui Valya de cum căldura unui corp persista chiar și după ce inima încetase să bată. În timp, amintirea trădătoarei Dorotea ar deveni la fel de rece ca cenușa ei care urma să fie împrăștiată pe pământ. Valya se va asigura că Dorotea nu va fi venerată, acțiunile ei nu vor fi imitate. Poate chiar numele ei va fi uitat.

Raquella, totuși, era o chestiune diferită. Vor fi ridicate statui în cinstea ei, iar amintirea ei va dăinui atâta timp cât va exista Suroritatea. Și Valya Harkonnen va fi cunoscută pentru totdeauna ca succesoarea ei aleasă, purtătoarea torței ei eterne.

Valya știa că era mult mai mult decât atât....

Expresia tangibilă a sufletului uman se află în înregistrarea gândurilor și acțiunilor noastre și în modul în care influențăm generațiile viitoare.— GILBERTUS ALBANS, ultima scrisoare către Erasmus, găsită și decodificată de Mentat Zendur (niciodată livrată)

Noaptea, pădurea de mangrove încurcate era înfricoșătoare și amenințătoare, dar Anna își croia drum pe căi instinctuale. Nu îi era frică, pentru că îl avea pe Erasmus cu ea—atât vocea reconfortantă din urechea ei, cât și nucleul de memorie fizică pe care îl legase de corpul ei sub îmbrăcăminte.

Sfera de gel strălucea prin material cu grade variate de străl ucire, oferind o iluminare slabă pentru a-i lumina calea. Uneori, orbita devenea complet întunecată când ochii-spion ai robotului simțeau că Butlerienii ar putea fi în apropiere. Odată, el i-a șoptit să nu se mai miște, iar ea s-a oprit, în întuneric total, ascultând în timp ce cineva se mișca prin pădure în apropiere. Când a fost sigur, a continuat să își croiască drum din Școala Mentat asediată.

Anna nu fusese instruită în lupta fizică. Ca sora Împăratului, ea a dus o viață răsfățată, iar când s-a antrenat cu Surorile pe Rossak, precum și la Școala Mentat, studiile ei au fost dedicate concentrării minții.

Acum, în timp ce se fura prin întunericul pădurii, echilibrându-se pe rădăcinile ridicate și având grijă să nu alunece în apă, Anna a auzit voci slabe infiltrându-se în gândurile ei din memorie... dar nu din propria ei memorie. Pericolul pentru Școala Mentat și pentru Director a adus șoaptele fantomă c are se revărsau din tumultul ei personal. Acele amintiri zgomotoase

trebuie să fie ecouri ale vieților trecute—antecesori femei ale căror spirite au fost închise în interiorul cuștii cu dublu helix a ADN-ului ei. Totuși, cum ar putea fi? Deși a supraviețuit otravii Rossak, Anna nu era o Mamă Reverendă și putea auzi doar șoaptele a ceea ce trebuie să fie să fii una.

Cea mai importantă și clară voce de consiliere îi aparținea lui Erasmus. "Te pot ghida cu ochii mei de spion în timp ce suntem aproape de școală. Ai memorat noul drum pe care l-au făcut Mentatii?"

"Știu drumul și știu scurtăturile mele."

"Ești o fată isteață," a spus Erasmus. "Sunt mândru de tine." Comentariul său a făcut-o să se simtă bine, iar el a adăugat: "Trebuie să menținem un ritm rapid, pentru a ne îndepărta cât mai mult de tabăra Butleriană înainte de răsărit."

Se simțea distrusă și voia să înțeleagă urgența ei. „Vor executa pe directorul Albans. Nu ar trebui să încercăm să-l salvăm?”

La gândul execuției, Anna s-a clătinat brusc când amintirile strigătoare din copilărie au revenit - tatăl ei forțând-o să stea lângă el în timp ce membrii CET erau uciși în fața ei. El insistase că experiența o va întări, o va face fericită să vadă justiția împlinită. Dar nu a fost așa. În schimb, vărsarea de sânge i-a arătat ororile pedepselor dure.

Nu voia ca directorul Albans să se confrunte cu un astfel de destin teribil, dar se simțea neputincioasă să-l salveze. Voia să găsească o modalitate de a scăpa și de a fugi în obscuritate, așa cum a făcut Toure Bomoko, în timp ce restul membrilor CET erau executați în locul lui. Se întreba dacă același lucru se va întâmpla aici. Gilbertus era un om foarte inteligent.

„Dacă directorul Albans ar scăpa”, a întrebat ea, „nu ar vrea Manford totuși ca cineva să moară în loc?”

„Toți ceilalți studenți, mă aștept”, a spus Erasmus.

„Nu vreau să moară toți, și nu vreau nici ca directorul să moară.” „Toți h oamenii mor. Singura variabilă este momentul. Hai—trebuie să ne grăbim.”

„Unde vom merge după aceea?” a întrebat Anna.

„Nu am calculat asta încă.”

Anna și-a ales calea printre rădăcinile încurcate, având grijă să nu cadă în apă, unde străluciri de argint arătau fălcile tăioase care hoinăreau noaptea, ca reflecțiile din cioburi de oglindă. Progresul ei era extrem de lent.

„Apa nu este adâncă”, a spus el. „Va fi mai repede dacă treci prin canale.”

„Peștii m-ar mânca”, a spus Anna.

Nucleul robotului a spus: „Pot să repar asta.” Un puls de lumină albastră a scânteiat prin apă, o descărcare de energie care a luminat pârâurile mlăștinoase cu foc rece. Ca bulele care se ridică într-un cazan, sute de pești argintii pluteau cu burtica în sus, morți.

„Gilbertus a plasat multe apărări în jurul școlii, dar le-am considerat insuficiente, așa că am adăugat mai multe. Canalul este sigur pentru tine acum. Îți voi spune când trebuie să te urci înapoi pe rădăcini.”

Având încredere în el complet, Anna a sărit în apa rece și a început să înainteze. Acum a făcut progrese mai bune prin mangrove, în siguranță de colții ascuțiți, dar știa că mai există încă pericol din partea cercetașilor butlerieni care hoinăreau prin mlaștini.

În timp ce se strecura, un sunet de zumzet s-a apropiat—o norișoară de țânțari nocturni înțepători. Anna și-a băgat capul sub apă, având încredere că colții ascuțiți erau încă incapabili. Insectele înfierbântate s-au învârtit jos, acoperind suprafața apei în căutarea sângelui, apoi au zburat departe. În cele din urmă, Anna și-a ridicat capul și umerii din apă, udă leoarcă, și a continuat să se miște.

După câteva minute, Erasmus a spus: „Îți sugerez să te urci acum pe rădăcini. Încărc bateriile cu impulsuri prin canalele de apă, dar mai pot veni curând colți ascuțiți.”

Anna s-a ridicat pe rădăcinile suspendate și a început să urce, alegâ nd cu grijă locul unde să calce. În jurul ei, cerul a început să se lumineze odată cu apropierea zorilor. Privind înapoi în direcția taberei butleriene, a zărit o siluetă umbroasă mișcându-se prin mangrove—și în același moment, bărbatul a văzut-o și el. Avea umeri largi și un pătrat de

materialul a fost înfășurat în jurul capului său. Ochii lui erau strălucitori în umbrele mlaștinii.

„Ești fata pe care o vrea Manford, sora Împăratului.” Bărbatul a sărit spre ea cu o grație atentă, sărind de la un cot de mangrove la altul. „Vino cu mine și vei ajunge la timp să vezi execuția Directorului.”

Ținându-se de o ramură, Anna s-a târât înapoi și s-a legănat spre o altă rădăcină. Bățele ascuțite o zgâriau, dar nu simțea durerea. Erasmus nu o putea ajuta acum.

Bărbatul Butlerian era rapid și agil în timp ce o urmărea. Ar fi putut fi un vânător experimentat, obișnuit cu viața în aer liber, și era hotărât să o prindă. A prins brațul Annei, trăgând-o aproape. A început să strige, apoi și-a mușcat limba, știind că zgomotul ar atrage doar mai multă atenție din tabăra de asediu—și nu știa cum să lupte cu un astfel de bărbat muscular.

Era pe cale să-i ceară lui Erasmus să o salveze când, în mintea ei, a auzit un vuiet de voci șoptite din generații de femei, toate demult moarte. Ele au năvălit în gândurile ei ca un șir de pești telepatici, arătându-i ceea ce Erasmus nu putea. Mușchii ei au acționat de la sine, ca niște arcuri încărcate.

Și-a smuls brațul din strânsoarea bărbatului. Mișcându-se de parcă o altă persoană i-ar controla corpul, Anna și-a așezat cealaltă mână direct pe pieptul lui și l-a împins cu putere, făcându-l să-și piardă echilibrul. Surprins, el a căzut înapoi în canal. În panică, s-a zbătut în apă... dar când nu l-au atacat colții ascuțiți, a râs. „Sunt ud, dar nevătămat.” A zâmbit, arătându-și dinții.

În urechea ei, Erasmus a spus: „Permite-mi.”

O explozie de electricitate albastră a străbătut apa, ca o auroră distilată în mlaștină. Omul Butlerian a tremurat, s-a convulsionat și a căzut cu spatele în apă, cu burtă în sus, ca peștele.

„Trebuie să continuăm să ne mișcăm”, a spus vocea lui Erasmus în urechea ei. „ Lasă-mă să te ghidez acum. Ochii mei spioni periferici au detectat un vizitator neașteptat.

cine ne poate ajuta în evadarea noastră.”

Anna nu a pus întrebări. “Spune-mi unde să merg.”

* * *

ERA ÎNCĂ întuneric, puțin înainte de zori, când Anari Idaho a intrat în cort. Cei trei gardieni morți fuseseră duși, tăietura din țesătura peretelui din spate era cusută. Opt gardieni Butleriani înlocuiau acum pe cei pe care Draigo îi omorâse, deși Gilbertus nu arăta nicio înclinație de a evada.

“Când soarele va răsări, Directorule, vei întâlni moartea la lama sabiei mele,” a spus ea. “A fost înțelept și onorabil din partea ta să nu fugi când ai avut ocazia.”

“Am făcut o promisiune,” a spus el. “I-am explicat asta studentului meu bine intenționat care a încercat să mă salveze.”

„El a ucis trei dintre credincioși. Este marcat pentru moarte de asemenea.” Fața lui Anari s-a întunecat. „Îl vom vâna și îl vom omorî.”

„Nu cred că așa este.” Avea încredere că Draigo își va îndeplini misiunea; Gilbertus paria totul pe această speranță.

Anari a așteptat în tăcere grea pentru un timp îndelungat, dar nu a contestat. „Liderul Torondo știe cine ești și ce ești. Nu își va revoca niciodată sentința.”

„Nu m-aș aștepta să o facă. Este un om cu convingeri clare. Urmează o cale care nu lasă loc pentru învățare sau creștere, în detrimentul său.”

„El urmează o cale sfântă. Am venit să-ți spun să te pregătești.”

Gilbertus era relaxat, calm. Meditase timp de ore și vizitase Vault-ul său de Memorie care conținea toate momentele strălucitoare din viața sa. „Tu ești cel care este pe cale să omoare un om. Nu ar trebui *să te* pregătești?”

„Eu doar aplic justiția. Sabia mea este ascuțită. Ce altceva mai am nevoie pentru a mă pregăti?”

Gilbertus a găsit asta amuzant. „Și mintea mea este ascuțită. Ce altceva mai am nevoie pentru a mă pregăti?”

Flustered, Anari a dat din cap. „Ai fost crescută printre mașinile demonice. Te-au făcut ciudată.”

A părăsit cortul prizonierului, iar Gilbertus s-a întors la meditația sa. Curios, a descoperit că era capabil să se concentreze mai bine decât oricând în viața sa și a înțeles de ce. Trebuia să înghesuie toate gândurile sale importante într-un timp foarte scurt.

* * *

DUPĂ CE A ÎNCERCAT să-l salveze pe Directorul Albans, Draigo a petrecut cea mai mare parte a întunericului evitând vânătorii Butlerieni. Aceștia alergau după zgomote în mlaștini—dar el aproape că nu a făcut niciun sunet. Grupurile de vânătoare strigau înapoi și înainte, astfel încât el știa exact unde se aflau. Prea dornici de răzbunare, au dat greș, iar Mentatul i-a evitat cu ușurință.

Totuși, simțea un gol în piept. Aceasta nu era o joacă. Viața Directorului era în joc... și el refuzase să fie salvat! Dacă ceea ce a spus Gilbertus era adevărat—că nucleul de memorie Erasmus încă exista și că Anna Corrino trebuia salvată împreună cu el—Directeur Venport ar fi fost foarte interesat de amândouă. Draigo venise la Lampadas cu speranța de a găsi aliați puternici împotriva barbarilor. Chiar mai important, el *promisese* prietenului și mentorului său, Directorul Albans, că o va păstra pe Anna Corrino și nucleul Erasmus în siguranță.

Era aproape zori când s-a întors spre complexul școlii asediate. A străbătut mlaștinile de mangrove, urmând calea si gură printre pericole.

A fost uimit când, din subvegetatie, Anna Corrino s-a apropiat de el, de parcă se aștepta să-l găsească acolo. „Ești Draigo Roget.” Părea că recită un dosar. „Te-ai pregătit timp de cinci ani la Școala Mentat și ai obținut un scor mai mare decât orice alt candidat Mentat. Ai absolvit și ai fost eliberat. Ești aliat cu Venport Holdings. Nimeni de la școală nu știa identitatea binefăcătorului tău până când nu ai fost întâlnit mai târziu la șantierele navale Thonaris.”

După ce a ascultat-o pe tânăra femeie cum îi povestește despre viața lui, Draigo a spus: „Am venit aici să-l salvez pe Director, dar el a refuzat să

însoțește-mă. În schimb, m-a făcut să promit că te voi găsi și … o mașină de gândire.”

Anna a râs. „Erasmus și directorul Albans au discutat despre a te lăsa să afli secretul cu ceva timp în urmă.” A făcut o pauză ca și cum ar asculta o voce pe care doar ea o putea auzi, apoi a dat din cap pentru sine. „Erasmus spune c ă își dorește să fi făcut-o mai devreme. Ai fi fost o mare ajutor pentru noi.”

„Nava mea te poate duce departe de Lampadas, unde vei fi în siguranță.”

„Erasmus, de asemenea?” S-a atins de o umflătură din bluză, conștientă de sine. „Dar nu ne duce la Salusa Secundus. Salvador va distruge Erasmus pentru că face tot ce îi spun Butlerienii.”

„Nu am de gând să las acel nucleu de memorie robotic să sufere, și nu te voi lăsa să devii ostatică a Butlerienilor,” a spus Draigo. „Nu ar trebui să mai fii o piesă de șah, Anna Corrino. Mai întâi ai mers la Surorile, apoi la Școala Mentat, iar acum Butlerienii te vor. Dar directorul Venport are un loc izolat în care să te țină, unde vei fi complet în siguranță.”

„Nimeni nu poate ști,” a spus Anna. „Nu despre mine, nici despre Erasmus.”

„Nimeni nu va ști. I-am promis directorului Albans.”

Pe măsură ce zorile luminau cerul, Draigo a condus-o pe ea și pe pachetul ei prețios din mlaștini, departe de Școala Mentat, către nava sa ascunsă.

* * *

SOARELE SE SIMȚEA luminos și cald pe fața lui Gilbertus în timp ce gardienii îl conduceau afară din cortul prizonierilor. Lampadas avea un soare galben-alb, și chiar dacă trăise aici timp de decenii, lumina zilei încă i se părea greșită. Se născuse sub soarele umflat de culoare crimsie al lui Corrin, un gigant roșu al cărui light era atât de aspru încât Erasmus îl făcuse să poarte protecție pentru ochi. Alți sclavi care lucrau în aer liber deveneau orbi înainte de a î mbătrâni... dar în țarcurile lui Erasmus, puțini prizonieri umani ajungeau vreodată să îmbătrânească.

Manford Torondo i-a făcut lui Gilbertus o favoare nelegându-i mâinile, iar Anari Idaho nu l-a tratat brutal când a ieșit în tabăra centrală. Gilbertus nu a arătat frică. Știa că studenții săi îl vor observa din

platformele de observație, și el spera doar că spectacolul execuției sale va oferi suficientă distragere încât Draigo să o poată duce pe Anna Corrino și pe Erasmus în siguranță.

Nu avea idee ce fel de plan ar putea dezvolta Draigo. Asta era în afara controlului său. Erasmus ar înțelege de asemenea pericolul cu care se confruntau. Dar Anna Corrino... era un factor imprevizibil. Chiar și așa, Gilbertus avea încredere în toți trei.

Diaconul Harian și sora Woodra stăteau la marginea unei zone curățate, în plină vedere a complexului școlii înconjurate de ziduri. Gilbertus a privit în sus, deși soarele îi orbea ochii. A văzut figuri pe zidurile școlii și pe platformele de observație.

Butlerienii aduseseră un scaun special din cortul de comandă, iar Manford Torondo stătea pe el, arătând ca un rege pe un mic tron.

Gilbertus s-a oprit în fața liderului Butlerian, care fusese sprijinit astfel încât privirile lor să fie la același nivel. Manford a spus: „Chiar dacă sunt întristat de comportamentul tău și mă simt trădat de tine, Gilbertus Albans, încă îl văd pe Directorul acestei școli și pe Mentatul care m-a ajutat să realizez lucruri bune pentru cauza Butleriană.”

Gilbertus și-a ridicat bărbia. „Și regret profund că am făcut vreuna dintre ele. Am greșit încercând să mă protejez în loc să mă ridic pentru principiile mele. Ar fi trebuit să te contest deschis cu mult timp în urmă. Te înșeli.”

Auziți asta, Butlerienii au intrat într-o furie barely suppressed. Gilbertus își promisese că va face o declarație, dar trebuia să fie și atent, pentru că această mulțime ar putea provoca daune inconcebibile școlii, nu doar lui. „Mă veți avea ca spectacol, dar vă reamintesc de jurământul vostru. Vei *salva* școala mea.”

„Voi salva școala ta,” a spus Manford. „Voi salva Mentatii de ei înșiși. Vor continua antrenamentul lor, dar vor fi reeducați. Mentatii trebuie să înțeleagă că întregul lor scop este să înlocuiască computerele, nu să le imite.”

Gilbertus a rămas impasibil, realizând că aceasta era cea mai bună promisiune pe care o putea obține. Știa că Manford va schimba termenii așa cum dorea, și va

să facă orice justificări avea nevoie.

Nu îi era frică de încercările lui Manford de îndoctrinare, deoarece își pregătise studenții cum să *gândească,* mai degrabă decât să urmeze orbește vreo doctrină. Gilbertus le-a oferit studenților săi dragi metoda, iar mințile lor erau unelte pe care Butlerienii nu le puteau lua, cu e xcepția omorârii lor. Următorii Mentati ar trebui să fie atenți și să găsească modalități de a continua marele școală, sau poate Draigo ar putea înființa o altă academie de învățare Mentat undeva în siguranță.

Gilbertus se simțea încrezător că Mentatii vor continua într-o formă sau alta, indiferent de ce i se va întâmpla. Și dacă Mentatii vor supraviețui, atunci aceasta era o afacere demnă.

Anari stătea acolo, sabia ei strălucind în zori. Deacon Harian îl privea cu dispreț, dând vina pe Gilbertus pentru utilizarea scuturilor umane de către mașini la Podul Hrethgir și pentru generațiile de suferință de dinainte. Acuzațiile erau ridicole, iar Gilbertus nu s-a obosit să se uite la el.

Manford a spus: „Ai comis crime oribile împotriva propriei tale rase, Gilbertus Albans. Dacă te răzgândești și ceri iertare din toată inima și sufletul tău, Dumnezeu poate că te va ierta. Dar nu pot face promisiuni, iar tu *vei* muri astăzi."

„Nu aș vrea să-mi faci promisiuni în numele lui Dumnezeu. El s-ar putea să nu se simtă obligat să le onoreze."

Harian părea și mai ofuscat decât înainte, dar Manford doar a dat din cap. „Aceasta este alegerea ta, Director. Dumnezeu va face cu tine așa cum dorește."

Gilbertus a zâmbit pentru ultima dată. „Aștept cu nerăbdare să mă dezbat cu el."

Fără a fi întrebat, s-a întors să se confrunte cu Anari Idaho și s-a prăbușit în genunchi. A auzit strigăte îndepărtate de dezamăgire de pe platformele de observație și mormăituri de indignare din partea Butlerienilor, dar totul s-a retras într-un zumzet în mintea lui.

„Știu că ești un bun Maestru al Sabiei și lama ta este ascuțită", a spus el.

Vocea lui Anari a străbătut aerul cu claritate. „Îmi voi face datoria."

El și-a plecat capul, și-a închis ochii și s-a retras în Vault-ul său de Memorie, unde avea multe decenii de viață de revizitat. Știa că avea foarte puțin timp, iar amintirile se mișcau cu viteza lor.

Gilbertus își petrecuse prima parte a vieții pe Corrin, cu toată grija și învățătura pe care Erasmus i le oferise, dar acum, în amintire, se întorcea la vremurile sale fericite pe Lectaire, cei șapte ani în care fusese un om normal, ducând o viață liniștită, în companie bună. Acolo își făcuse primii prieteni umani, inclusiv pe Jewelia, prima persoană pe care o iubise vreodată, o experiență pe care o păstra în el ca pe o comoară pe termen lung, chiar dacă nu se dovedise a fi așa cum sperase. Gilbertus retrăia de asemenea durerea inimii sale frânte, când ea alesese pe altcineva, în loc de el.

Își amintea de fața dulce și grijulie a lui Jewelia, de râsul ei lipsit de griji, de momentele frumoase petrecute împreună. Până acum ar fi fost bătrână și, foarte probabil, moartă, dar în Vault-ul său de Amintiri ea rămânea la fel de tânără și vibrantă ca ultima dată când o văzuse.

A petrecut acel moment strălucitor cu ea acum și nu a simțit durerea când sabia ascuțită a descris arcada sa mortală.

Nisipul curge prin venele mele, praful îmi umple plămânii, iar gustul condimentului persistă în gura mea. Deșertul este în mine și nu poate fi spălat.

—hymn al deșertului

A renunțat la tot ce era din afara lumii înainte de a se întoarce în deșert. Se simțea ca un fiu risipitor fără familie care să-l primească. Taref nu avea unde să meargă, nu pe Arrakis, nu nicăieri.

Datorită generozității lui Directeur Venport, ar fi putut să-și cumpere cea mai frumoasă casă din Arrakis City și un rezervor de apă pentru a-și umple cisterna de acasă. Ar fi putut călători la Caladan, așa cum visase odată... dar acel vis s-a prăbușit în cenușă și se întreba de ce părea vreodată important.

În călătoriile sale galactice, simțise ploaie și lapovi pe pielea sa, și deși acestea erau experiențe minunate, Taref nu putea să le măsoare în co mparație cu privirea unui răsărit galben care se revărsa peste dune sau cu mirosul de melange proaspătă dintr-o explozie de condimente atât de pătrunzătoare încât îl făcea să vrea să-și scoată dopurile de nas și să inhaleze bogăția deșertului adânc în plămâni.

Taref nu voia să se întoarcă la sietch-ul său, totuși, cel puțin nu în înfrângere. Avea idei, dar nu știa ce să facă cu ele. Deșertul l-ar ajuta să se regăsească.

Se gândi la costumul său de distilare modificat, cel pe care VenHold i-l dăduse cu „îmbunătățiri” sofisticate. Era confortabil și funcționa eficient, dar mirosea greșit, se simțea greșit. Se dezbrăcă de costum, intenționând să se debaraseze de el, dar își dădu seama că avea doar haine de străin cu el, care nu i-ar fi permis să supraviețuiască în deșert. În schimb, vându costumul.

la un vânzător cu ochi albaștri, care a văzut imediat valoarea acestuia. Taref a acceptat prima ofertă a bărbatului, îngrijindu-se doar că avea suficienți bani pentru a face schimb pentru un costum de distilare vechi, dar funcțional. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a arunca banii pe care Venport i-a dat, împrăștiind monede în stradă și privindu-i pe cei care căutau să le recupereze.

El a examinat cu atenție costumul de distilare oferit înainte de a-l accepta de la vânzător. Niciun adevărat Freeman nu ar renunța vreodată la un costum bun de distilare, așa că acesta trebuie să fi venit de la corpul unui om mort. Taref a studiat prinderile și cusăturile și a descoperit unde o perforare cu un cuțit în zona rinichilor fusese curățată și reparată. Astfel de lucruri se întâmplau tot timpul. Niciun locuitor al deșertului nu ar lăsa un costum să se piardă, ci l-ar repara și reutiliza. Taref a îmbrăcat haina, a ajustat-o pe corpul său și a declarat-o acceptabilă. Apoi a părăsit magazinul vânzătorului și a aruncat hainele sale din afara lumii. Ele erau fără valoare pentru el.

Deși Directorul Venport a acoperit asasinarea Împăratului Salvador Corrino, Taref simțea pata propriilor sale acțiuni pe conștiința sa. Bargea Imperială scăpase—dar probabil că va fi pierdută, deoarece el sabotase sistemele sale de navigație. Își amintea, totuși, că nu avusese timp să-și termine munca, deranjat de fantoma lui Manford. Totuși, ceea ce *a făcut* ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru a se asigura că barca nu va mai fi văzută niciodată.

A aflat că Directorul Venport a curățat înregistrările spațiului portuar din Orașul Arrakis și sistemele de urmărire orbitală. Toată lumea de pe Salusa Secundus va fi uimită când barca imperială opulentă va dispărea î n drum—o altă pierdere tragică, ca atât de multe alte nave care au fost pierdute recent, din cauza pericolelor călătoriilor galactice.…

Taref voia de asemenea să dispară. Deșertul îl va învălui și îl va mângâia, în ciuda pericolelor sale, care erau cel puțin f amiliare pentru el. Poate că va muri, și poate că va fi salvat, dar trebuia să afle într-un fel sau altul.

A lăsat orașul în urmă, împreună cu obiceiurile sale care erau aproape la fel de străine pentru el ca cele ale Venport Holdings. Taref avea costumul său de apă, un literjon de apă,

condimente și mâncare. Un om al deșertului nu avea nevoie de mai mult.

Ca visător, odată a dus o viață dificilă în sietch, străin de tatăl și frații săi și de mulți dintre ceilalți Liberi. Ei doar voiau să continue să facă lucrurile așa cum le-au făcut timp de secole, fără a îndrăzni să-și extindă experiențele dincolo de o zonă de confort parohială.

Da, Taref văzuse lucruri departe de acea viață și învățase din experiențele sale. Visase, dar ajunsese să-și dea seama că visa la lucruri greșite. Acum era timpul pentru o schimbare. Din nou.

Singur, a rătăcit în deșertul fierbinte și strălucitor.

Când privesc spre cerul nopții, văd la fel de multe oportunități câte stele sunt.—
DIRECTEUR JOSEF VENPORT, extras dintr-un discurs adresat asociaților de afaceri

Traversând micuțul spațiu port Caladan, Vorian Atreides abia a observat pe cineva în jurul său, nu a auzit zgomotul conversațiilor sau motoarele de afară pe măsură ce shuttle-urile ocazionale sosesc și pleacă. Era începutul serii și era singur după o zi lungă de pregătiri de ultim moment.

Tragedia părea să-l urmeze ca o umbră. A trebuit să părăsească frumosul Caladan, din nou.

Vor se simțea marcat pe dinăuntru, ca și cum ar fi fost rupt și vindecat incorect. O frică întunecată dăinuia în inima sa—nu pentru el, ci pentru toți c ei din familia sa extinsă. Orice membru al liniei sale de sânge era în pericol, pentru că Harkonnenii îl dădeau vina pentru căderea lui Abulurd cu decenii î n urmă și pentru moartea lui Griffin pe Arrakis doar anul trecut. Ei ar căuta răzbunare pe orice Atreides pe care l-ar putea găsi.

Tula Harkonnen dispăruse, dar înregistrările arătau că o mică navă de croazieră fusese furată de la spațiul port Caladan imediat după asasinarea lui Orry și după ce ea l-a atacat pe Vor în camera sa de la han. Nu știa unde mergea fata ucigașă Harkonnen, dar Tula se furișase, lăsând în urmă o urmă de sânge pe care poate că într-o zi ar putea să o urmeze.

Lăsase un mesaj sângeros de vendetă, iar Vor trimisese un avertisment urgent oricui pretindea descendență Atreides pe Caladan. Totuși, nu putea rămâne acolo și să-i pună în pericol mai departe, așa că a făcut cunoscut că pleacă. Se va întoarce la Kepler, în ciuda interdicției împăratului - o promisiune care fusese impusă lui Vor dintr-o supărare a lui Salvador. Dar Vor ar fi

riscul imperial ire pentru a-și proteja familia dispersată. Poate că și ei erau în pericol.

Nu știa câți dintre descendenții săi ar putea localiza. În timpul primelor ani ai Jihadului, când era un tânăr ofițer călătorind de la un sistem solar la altul, avusese iubiți pe multe planete diferite. Vor a trimis un mesaj urgent reprezentantului bancar de pe Kolhar care îl ajutase să aranjeze tranzacții financiare discrete de-a lungul anilor, inclusiv infuzia recentă de bogăție către Lankiveil. Banca avea contacte în întreaga Imperiu, iar Vor a ordonat un raport detaliat de cercetare asupra tuturor descendenților posibili ai Atreides.

Nu vom uita niciodată, a scris Tula Harkonnen. Și apoi dispăruse de pe Caladan.

A căutat întreaga Casă Harkonnen vendeta? Cât de departe s-a răspândit otravă? Griffin venise după Vor, de asemenea. În timp ce lucra cu Vergyl Harkonnen pe Lankiveil, Vor fusese invitat în casa lui, împărtășind mâncarea sa. Dar, chiar dacă el salvase în secret familia de ruină financiară, ei nu l-ar îmbrățișa dacă ar afla vreodată cine era. Crezând că Vorian Atreides a rănit nevinovați din familia lor, ei ar lua răzbunare pe nevinovați din familia sa extinsă.

Xavier Harkonnen fusese dușmanul jurat al lui Vor înainte de Jihadul Serenei Butler, apoi a devenit cel mai apropiat prieten al său după ce Vor a schimbat tabăra. Decenii mai târziu, nepotul lui Xavier, Abulurd, fusese ca un fiu pentru Vorian, protejatul său militar, până la rușinea sa lașă. Chiar dacă Vor l-a salvat pe Abulurd de execuție, trimițându-l în exil în schimb, Harkonnenii nu considerau că aceasta este o favoare.

Generații mai târziu, Griffin Harkonnen l-a vânat pe Vor, intenționând să-l omoare. Acum, sora lui Tula a extins vărsarea de sânge, ucigând descendenți Atreides care nici măcar nu-l întâlniseră pe Vor până recent. Cu Shander și Orry morți, Willem era următoarea țintă probabilă—și acum Willem jurase răzbunare împotriva ucigașilor Harkonnen. Vorian a prezis un ciclu spiralat de vărsare de sânge și răzbunare. Când se va sfârși vreodată?

În clădirea portului spațial, a privit printr-o fereastră mare de observare cum naveta sa desemnată a aterizat într-o fântână de lumină și s-a pregătit să-și elibereze pasagerii. A petrecut ore întregi cu un Willem distrus, mărturisind lanțul de evenimente care a dus la crime. Ceea ce părea a fi o istorie familială îndepărtată și esoterică era acum dureros de relevant.

Când Vor a oferit să rămână pe Caladan, pentru a ajuta la păzirea lui Willem și a altor veri Atreides, tânărul a resentit sugestia. „Dacă Harkonnenii vin pe Caladan, îi voi ucide eu însumi... dar dacă pleci de aici, poate că te vor vâna ei în schimb. Așa că du-te departe și mă voi păstra în siguranță.”

Se simțea ca o greutate copleșitoare pe umerii lui Vorian. Willem, de asemenea, îl învinovățea.

Și așa, Vor își rezervase un loc pe următorul navetă spațială, oriunde ar fi fost îndreptată. La prima oportunitate, se va transfera pe o altă rută și își va face drum spre Kepler, pentru a-și avertiza familia de acolo. După aceea... nu știa unde va merge, dar nu putea fi nicăieri care să expună familia sa la o atenție suplimentară.

Acum, în reflexia feronerie de la spațiu, a văzut o siluetă înaltă și subțire apropiindu-se din spate. Vor nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-l recunoaște; a simțit cum pulsul îi crește pe măsură ce se întreba ce căuta Willem aici. „Nu trebuia să vii aici.” Vor s-a uitat la el din colțul ochiului. „Ți-am spus că nu este sigur să fii văzut cu mine.”

Willem părea pregătit să se certe. „Am decis să merg cu tine. Sunt puternic, pot pilota nave, pot lupta. Pot să te ajut să-i găsești pe Harkonnen.” A ridicat un bilet pentru ca Vor să-l vadă.

„Nu vânează Harkonnen. Merg să-i avertizez pe ceilalți membri ai familiei mele, care sunt veri îndepărtați de-ai tăi. Nu am nevoie de”—stresul a blocat mintea lui Vor pentru un moment, iar în cele din urmă a terminat calculele—„strănepotul meu cu mine, căutând răzbunare. Există lucruri pe care trebuie să le fac, rapid și eficient.”

Îmbrăcându-și brațele peste piept, Willem a spus: „Ani de zile am servit în Patrula Aeriană, așa că știu cum să mă descurc într-o criză. Pot fi calm, și eu

nu sunt în căutare de sânge. Dar cu Orry mort, și unchiul Shander… și părinții mei, nu mai rămâne mult pentru mine pe Caladan. Pot să rămân în urmă, singur, și să fiu amintit în fiecare zi. Sau pot să merg cu tine.

Vor a întâlnit privirea urgentă a tânărului, a văzut o fărâmă din Leronica acolo, dincolo de generații. Și a văzut și o parte din el însuși. Ceva în comportamentul lui Willem îi amintea de propria sa determinare îndrăzneață când era un tânăr ofițer, încrederea și certitudinea în abilitățile sale.

Vorian Atreides venise pe Caladan pentru a-și regăsi echilibrul în viață, pentru a-și găsi familia și a restabili o legătură pierdută de mult. Acea legătură nu era despre un *loc,* ci despre legăturile de sânge. „Te voi lăsa să mă convingi, atunci," a spus el cu un zâmbet mic. „Dar nu voi avea un tun cu apă la partea mea căutând răzbunare."

Ochii lui Willem străluceau de recunoștință. Naveta către spațiu era gata de îmbarcare. „Sunt calm. Dar dacă un Harkonnen încearcă să mă omoare pe mine sau pe tine, îi voi omorî eu primul."

Vor a spus: „Pot accepta asta." Împreună, s-au îmbarcat în navetă.

Cum măsurăm pierderea lui Salvador Corrino? Este o lovitură pentru Imperiu sau oamenii beneficiază de fapt de dispariția sa? Răspunsul se află î n mare parte pe umerii fratelui său, noul nostru împărat.

—„anonim” expert (numele cunoscut, dar reținut)

Bargea Imperială dispăruse undeva în vasta goliciune, iar durerea lăsase o gaură în pieptul lui Roderick. Pe măsură ce săptămânile treceau și nu venea niciun cuvânt, nu putea scăpa de concluzia sumbră. Salvador era plecat!

După ce a fost presat pentru răspunsuri, Directorul Josef Venport a spus că Împăratul și anturajul său au inspectat operațiunile de recoltare a condimentelor și apoi au plecat conform programului. O echipă de investigație imperială a coborât pe spațiul port Arrakis, dar a găsit doar o notare în jurnal că barca plecase în călătoria sa lentă și sigură cu motoare FTL de modă veche.

Mecanicii și inginerii care au verificat barca opulentă înainte de plecarea ei din Salusa au fost supuși unei intense scrutinări, dar înregistrările lor erau impecabile. Nava spațială a trecut toate testele de siguranță de rutină. Sub interogarea unui Adevărat, echipa de întreținere a orașului Arrakis nu a dezvăluit nimic altceva decât o întreținere de rutină.

Roderick a trimis o altă echipă, inclusiv doi practicanți Scalpel, pentru a interoga membrii Casei Péle care au lucrat ultima dată la vas înainte ca Salvador să-l confiste ca pedeapsă pentru schemele lor frauduloase. Chiar și cel mai sceptic interogator nu a găsit dovezi că Casa Péle a plănuit vreo sabotare subtilă ca răzbunare pentru pierderile lor politice și financiare imense.

Salvador a dispărut. Accidentele de navigație au avut loc și prea frecvent. Împăratul Salvador Corrino a dispărut, împreună cu nava și echipajul său. Un accident ignominios, dar nu neașteptat.

Într-un mesaj înregistrat către Roderick, pentru a-și exprima îngrijorările și condoleanțele, Josef Venport a clătinat din cap cu tristețe. „ Călătoria în spațiu implică riscuri, iar prea multe nave dispar. Uitați-vă la recordul îngrozitor al EsconTran. Chiar dacă Bargea Imperială a evitat utilizarea tehnologiei foldspace, designul motoarelor FTL era vechi de secole. Dacă toate vasele ar folosi Navigatorii mei, atunci am putea asigura siguranța lor. Să sperăm că împăratul Salvador a fost doar întârziat și va sosi în siguranță în curând."

Dar Împăratul fusese dispărut de săptămâni întregi, după sosirea sa așteptată.

Acum, Roderick Corrino se confrunta cu propria sa provocare. Stătea singur în Camera de Audiență, privind tronul de cristal verde neocupat, ascultând tăcerea, văzând *goliciunea* în care fratele său ținuse curte de atâtea ori. O tristețe profundă l-a cuprins, dar asta trebuia să fie făcut. Afacerea Imperiului trebuie să continue. Împăratul fusese absent prea mult timp.

La fel de devastator, sora lor, Anna, era încă dispărută pe Lampadas, fără niciun semn de ea la Școala Mentat copleșită. Roderick a simțit o altă strângere de inimă de furie. Încă o revolta violentă cauzată de mulțimi butleriene, iar Directorul Albans fusese executat după o acuzație incredibilă. Roderick s-a simțit rău pentru Director, care părea un om rezonabil. Oare întregul Imperiu a înnebunit?

Poate că mișcarea nebună Butleriană se prăbușea în sfârșit. Nu putea decât să sper.

Roderick simțea arderea furiei și a dezamăgirii adânc în interiorul său. O revolta Butleriană a ucis-o pe dulceata Nantha, alta l-a ucis pe directorul Albans, iar acum Anna a dispărut și ea în tumult. Poate că Manford o ținea de fapt ca pe un ostatic pentru un avantaj viitor. Dar de ce ar ascunde-o? Poate că a scăpat—sau, mai rău, draga Anna ar putea fi moartă.

A decis să trimită o armată la Lampadas pentru a interoga Butlerienii, pentru a căuta sora sa dispărută și a afla ce s-a întâmplat cu adevărat. Manford nu ar fi fost de acord, dar Roderick nu îi păsa. Câinele nebun al liderului Butlerian trebuia pus la punct. Și acum Roderick era într-o poziție să facă ceea ce trebuia făcut.

Mai întâi, însă, se va ocupa de problema tronului gol. În fiecare zi, Haditha l-a sfătuit, l-a susținut și l-a ascultat. „Trebuie s ă iei tronul—provizoriu. Imperiul necesită mai mult decât doar speranța unui lider. Acolo unde există îndoială, există slăbiciune. Dacă fratele tău se întoarce, poți să te retragi.” S-a apropiat, l-a îmbrățișat. „Dar trebuie să devii Împăratul Corrino.”

Știind că nu mai putea amâna, a convocat o întâlnire urgentă cu cei mai înalți membri ai Landsraad-ului și cu cei mai valoroși consilieri ai săi. În timp ce aștepta să sosească, Roderick a pășit pe podiumul ridicat și a privit în fațetele translucide ale marelui t ron, unde reflexiile creau un univers verde strălucitor. Era tronul pe care Faykan Butler—împăratul încoronat Faykan Corrino—l-a folosit pentru prima dată când a forjat Imperiul din ruinele Jihadului. Tronul a găzduit împăratul Jules Corrino și apoi împăratul Salvador Corrino … *Corrinos.* Roderick nu îndrăznise să viseze că va fi împărat într-o zi. Nici nu și-a dorit asta.

Petrecuse atât de mult timp alături de fratele său încât avea puțini prieteni apropiați printre nobili și curteni. Salvador și Anna îi ceruseră cea mai mare parte a atenției în felul lor, astfel încât nu mai avea mult timp pentru Haditha și proprii săi copii. Nici măcar pentru Nantha.

Acum, totuși, ar trebui să se concentreze asupra propriilor sale alianțe politice, dacă spera să aibă succes ca împărat interimar.

Dintre cei în care avea încredere în palat, Adevărul Dorotea era bine respectată, dar nu se întorsese încă din misiunea ei misterioasă în Wallach IX, iar el nu avea atât de multă încredere și credință în celelalte Surori. În cea mai mare parte, ar fi fost singur cu propriile sale decizii.

Auziind un murmur de voci, Roderick a privit cum cei mai înalți membri ai Landsraad-ului intrau în cameră. A stat lângă tron și i-a salutat să înainteze. Ei l-au numit pe Naza Ibilin ca purtător de cuvânt. Era o femeie mică, de obicei tăcută și reținută—cel puțin în public—dar avea o mare influență în culise. A pășit spre podium, a făcut o plecăciune scurtă și formală.

„Ceea ce s-a întâmplat a fost un lucru teribil, Prințule Roderick. Fie că Împăratul Salvador este mort, fie că nu poate reveni aici, rezultatul este același. Imperiul trebuie să aibă un Împărat. Nimeni nu contestă succesiunea. Casele nobile ale Landsraad-ului vă imploră să acceptați coroana, astfel încât popoarele tuturor planetelor să poată fi liniștite.”

Un număr de nobili de frunte s-au făcut înainte pentru a se alătura lui Naza Ibilin. „Timpurile sunt destul de tulburi, Prințule Roderick,” a spus Chambelanul Bakim, un bărbat de aproximativ aceeași vârstă cu Roderick. „În această perioadă de tragedie, tu ești salvarea noastră și poți asigura stabilitatea. Ne uităm la tine să ne conduci.”

Roderick știa regulile parlamentare privind succesiunea—de fapt, revizuise recent documentul, deși acesta îi făcea inima grea—și acesta era cu siguranță un cvorum. Și-a dat seama că mulțimea era compusă aproape în întregime din moderati, fără susținătorii cei mai vehemenți ai Directorului Venport și fără cei mai vocali adepți ai angajamentului Butlerian. Bine.

„Vrei să devin Împărat.” A pus palma pe suprafața rece a tronului, iar nobilii au tăcut imediat. „Cu fratele meu plecat, Imperiul are nevoie de un lider puternic. Planetele noastre sunt sfâșiate de această dușmănie între Venport Holdings și Butlerieni, o dușmănie care pare să ignore tronul imperial. Asta trebuie să se schimbe. Am supraviețuit mașinilor gânditoare—suntem atât de hotărâți să ne distrugem singuri?”

Naza Ibilin a intervenit: „De aceea trebuie să programăm rapid încoronarea dumneavoastră, Sire.”

Privind la ornamentele elaborate ale camerei, și-a amintit de istoria glorioasă pe care această mare cameră o reprezenta, inclusiv sfârșitul

Liga Nobililor și formarea Imperiului. Roderick se simțea responsabil pentru mult mai mult decât numele Corrino.

„Accept,” a spus el, „deși dacă fratele meu ar reveni, voi declara că el este Împăratul de drept și mă voi retrage de pe tron.”

Nobilimea murmura, unii cu o nemulțumire evidentă, alții în aprobat. Era posibil să creadă că cuvintele lui erau doar o declarație pro forma. Câțiva, presupunea el, ar putea chiar să creadă că Roderick și-a asasinat în secret propriul frate.

Un fior i-a străbătut spatele.

Haditha a intrat prin ușile camerei și a urcat treptele platformei. Îmbătrânise de la moartea lui Nantha, dar el o găsea l a fel de frumoasă ca întotdeauna. Haditha stătea mândră lângă el, lângă tron. Și cu o voce liniștită, de parcă ar fi fost singurii care purtau o conversație, a spus: „Trebuie să faci asta, soțul meu viteaz. Nimeni altcineva nu poate uni Imperiul.”

El s-a uitat la ea mult și intens, simțind emoții care se acumulau î n interiorul său pe măsură ce se gândea la lucrurile bune pe care ea l e reprezenta în viața sa personală—ancora sa, soția sa iubită, mama copiilor săi. În unele privințe, Haditha era mai puternică și mai înțeleaptă decât el. A văzut tot ce avea nevoie să știe în ochii ei.

* * *

PE URMĂTOARELE câteva zile, Prințul Roderick, care urma să devină *Împărat*Roderick, a primit mesaje de la Directorul Josef Venport și Liderul Manford Torondo, comunicări ciudat de similare în care fiecare bărbat oferea atât condoleanțe, cât și felicitări. Mesajul lui Manford suna sec și fals și nu menționa nimic despre Anna dispărută. Mesajul lui Venport s-a concentrat asupra situației "complexe și dificile" care înconjura controlul imperial propus asupra operațiunilor de recoltare și distribuție a condimentelor. El a spus că spera ca Roderick să fie de acord cu " consultări extinse cu privire la cea mai bună modalitate de a avansa în această chestiune comercială și strategică importantă."

Salvador nu fusese niciodată suficient de încrezător pentru a se opune lui Manford Torondo, dar Roderick intenționa să fie un lider mai puternic. Nu era intimidat de demagogul fanatic. Și acum că sora lui dispăruse, avea o mulțime de întrebări pentru liderul Butlerian. Dar nu avea de gând să protejeze poziția VenHold ca puterea dominantă în Imperiu. Era timpul ca Corrinos să devină puterea care erau destinați să fie.

Roderick avea cele două cilindri de mesaje pe birou în studiul său privat, alăturat apartamentelor palatului pe care le împărtășea cu familia sa. Haditha fusese cu el când a deschis mesajele, iar ei citiseră împreună scrisorile.

Privind cu furie semnăturile, a aruncat cilindrii pe podea și s-a ridicat în picioare. „Acești doi bărbați sfâșie Imperiul, iar eu nu voi permite ca vreunul dintre ei să fie la încoronarea mea. Le voi arăta că nu sunt slab, nici nu-mi este frică de vreunul dintre ei. Acest tron nu va mai fi irelevant."

Îi ordonase generalului Odmo Saxby să pună forțele militare imperiale în alertă maximă, dar anii de domnie ai lui Salvador îi lăsaseră nepregătiți și în dezordine. Navele lor de război erau transportate de obicei în folderele spațiale VenHold și erau la mila locului unde le duceau piloții. Roderick a jurat să elimine ofițerii corupți și să disciplineze Forțele Armate Imperiale, dar asta va necesita timp și un efort considerabil. Unele dintre casele nobile nu vor fi fericite să-i vadă pe acei ofițeri eliberați de îndatorire, din cauza fluxului de favoare politice și financiare care i-a condus la obținerea pozițiilor lor.

Roderick intenționa să înceapă cu Saxby, un om care avea foarte puțin caracter, în ciuda rangului său înalt. Evident, el era susținut de nobili influenți, dar noul Împărat era pregătit să se lupte cu ei. Dacă Liga Landsraad ar cădea, acei nobili ar pierde totul.

Haditha a fost de acord, dar a înțeles bătălia care urma. „Ar trebui să duc copiii noștri undeva mai sigur? Sau *să-i trimit* undeva mai sigur, în timp ce eu rămân aici lângă tine? Dacă va fi neliniște, nu vei dori să fii singur—"

Gândindu-se la Nantha, și-au schimbat priviri pline de jale. În cele din urmă, el a spus: „Copiii noștri vii trebuie să fie păstrați în siguranță. Javicco va fi împărat într-o zi. Și, atât cât îmi doresc să fii protejată pentru a putea să mă liniștesc, aș vrea să rămâi aici cu mine. Am nevoie de sfaturile tale.”

Haditha l-a sărutat și s-a îndreptat spre ușă. „Voi face toate aranjamentele... și sunt fericită că nu încerci să mă trimiti departe. Nu cred că nici măcar garda imperială m-ar fi putut face să plec.”

Prea mult timp, Imperiul a fost condus de nobili lacomi, a căror credință este slabă. Aceștia hardly gândesc la omul de rând.

—SWORDMASTER ANARI IDAHO, comentariu pentru Manford Torondo

Maica Superior Valya Harkonnen a sosit la timp pentru a asista la neașteptata încoronare a Împăratului Roderick Corrino I. Timpul ei a fost accidental, dar impecabil.

În tranzit din Wallach IX, ea a fost însoțită de sora Olivia și altele șase, inclusiv patru dintre surorile ortodoxe care veniseră cu Dorotea. În noua ei calitate de Maică Superior, Valya purta o robă mai ornamentată decât vechile ei haine, dar cel mai important atribut al ei era încrederea; personalitatea ei era atât armură, cât și sabie. Era liderul Fraternității unite și nu avea încă douăzeci și cinci de ani—deși purta în minte mii de ani de experiență din Alte Amintiri.

Când cele opt Surori au încercat să ajungă la Palatul Imperial, totuși, mulțimea sărbătorească a făcut imposibilă trecerea. În jurul orașului, soldații imperiali purtau mantii formale și armură, protejați de scuturi de corp.

Maica Superioră a absorbit detaliile, a pus întrebări și a descoperit rapid că Roderick era pe cale să preia tronul. Împăratul Salvador dispăruse într-un accident de călătorie în spațiu și era considerat mort—coincident cu momentul în care Raquella și Dorotea au murit.

Sora Olivia avea gânduri paralele. „Se pare că este un ti mp pentru noi lideri, Maică Superioră.”

Valya a răspuns cu un zâmbet subțire și a observat surorile ortodoxe dând din cap. Păstrându-și vocea la un ton scăzut, și-a proiectat cuvintele astfel încât doar însoțitorii ei să le poată auzi. „Împăratul Salvador nu a fost un prieten al Surorilor. Să nu uităm ce a ordonat pe Rossak—chiar și Dorotea a fost împovărată de vinovăție pentru partea ei în asta. Să s perăm că Roderick va fi un alt tip de Împărat."

Pe străzile aglomerate, Valya a trimis două dintre surorile ortodoxe î nainte pentru a găsi alți membri ai facțiunii Doroteei, pentru a-i informa că Maica Superior a sosit. Când ea și însoțitorii ei au ajuns în sfârșit în fața pieței care se afla în fața palatului, Valya a auzit pe cineva strigându-le.

Printre sărbătorii adunați, ea a recunoscut o femeie robustă care odată a servit alături de ea ca asistentă de proctor pe Rossak, sora Ninke. Ea era una dintre femeile care s-au opus cu tărie utilizării calculatoarelor și a mers cu Dorotea la Curtea Imperială. Cu toate acestea, Ninke părea o persoană rațională, nu predispusă la isterie.

Ca Maică Superioară, Valya ar trebui să înceteze să se gândească la aceste alte Surori ca la trădătoare. Avea nevoie de talentele lor, în special de Adevărători, pentru a le adăuga pe cele ale Surorilor de pe Wallach IX. Încrederea, totuși, va veni după mult timp, iar loialitatea poate fi câștigată doar în timp, prin acțiuni.

Ninke avea mai mult păr cărunt decât înainte, deși doar un an trecuse de când s-au văzut ultima dată. În ciuda dimensiunii sale, se mișca cu agilitate prin mulțime. A făcut un gest. „Pe aici!"

Ea i-a condus pe Valya, Olivia și însoțitorii lor în jurul unei laturi către un spațiu mai deschis. Au trecut prin grupuri de oameni care se împingeau înainte pentru o vedere mai bună a ceremoniei de încoronare. Când calea Valyei a fost blocată, ea și-a ridicat vocea și a spus într-un ton autoritar: „Faceți loc! Afaceri imperiale!"

Nu a fost vocea puternică și autoritară pe care o folosea ca armă împotriva Maestrului Placido sau a Surorii Dorotea, dar oamenii au răspuns totuși. Spectatorii s-au dat la o parte, dând peste alții în timp ce făceau asta. Cu priviri surprinse sau f urioase, s-au uitat la trupa de femei în timp ce treceau.

Ninke a spus: „Am primit transmisia când nava ta a sosit, iar Surorile sunt pregătite pentru sosirea ta.” Privirea ei s-a fixat pe Valya. „Prințul Moștenitor Roderick se aștepta la Dorotea.”

„Roderick nu trebuie să se îngrijoreze,” a spus Valya. „El va avea înlocuitorul său, Adevărul, iar Surorile tale vor explica acordul pe care Dorotea și Maica Superioară Raquella l-au atins. Frăția trebuie să fie din nou puternică și unită.”

Încă nesigură, Ninke a continuat să-i conducă înainte. „Avem o cutie privată din care să observăm ceremonia de încoronare. Zimia nu a fost pregătită pentru influxul de călători din întreaga Imperiu. Securitatea este extrem de strictă, pentru a preveni o altă reacție negativă și frenezie. Liderul Torondo nu a fost invitat, iar nici Directorul Venport. Prințul Roderick se temea că prezența lor ar putea provoca agitație inutilă.”

Și într-adevăr ar putea, s-a gândit Valya.

Când Surorile au ajuns în piața centrală, un nou drum s-a deschis pentru ele. Ninke a vorbit cu unul dintre soldații în uniformă care așteptau la o scară către pavilioanele de observație, iar un gardian imperial le-a însoțit pe femei într-o cutie privată. Din acel unghi, puteau vedea scena de încoronare și tronul din cristal verde care fusese așezat acolo. Un grup mare de susținători ai Doroteei așteptau sosirea lor. Valya îi cunoștea pe majoritatea dintre ei.

Sora Esther-Cano și celelalte Surori s-au ridicat în picioare și au făcut o plecăciune scurtă când Valya s-a apropiat; apoi toate au reluat locurile. Valya a simțit ezitare și neliniște, întrebări și provocări îngropate. Spera că, având patru Surori ortodoxe care să garanteze pentru pretențiile ei, susținătorii Doroteei vor onora acordul cu Maica Superior. Dacă nu, Valya era pregătită să se lupte cu ei în combatere personală și să-i omoare pe orice disidenți.

Cutii din apropiere erau aglomerate cu funcționari uniformizați strident, inclusiv cu Marele Purtător de cuvânt al Curții, Ministrul Protocolului I mperial și o varietate de invitați. În fața scenei stăteau rânduri de delegați îmbrăcați elegant din diferite case Landsraad și conglomerate comerciale de frunte. Valya nu a văzut niciun reprezentant al afacerilor VenHold.

Roderick Corrino a apărut de o parte a scenei ceremoniale acoperite cu steaguri, purtând o uniformă roșie și aurie împodobită cu epoleți de argint și medalii strălucitoare și panglici luminoase pe piept; o galaxie de mici stele de aur se întindea pe brațe și învăluia încheieturile. Un ac în formă de leu de aur strălucea la gulerul său. A așteptat în timp ce un perimetru de securitate suplimentar era stabilit în fața scenei de încoronare, un cordon de gărzi de onoare înarmate cu puști de proiectile.

Surorile ortodoxe s-au apropiat mai mult de Valya și de însoțitorii ei din Valahia IX. Esther-Cano s-a aplecat înainte. „ Avem multe întrebări pentru tine, Soră Valya."

Amintindu-și de personalitatea acestei femei, de stările ei de spirit și slăbiciuni, Valya a dat un ton mai aspru răspunsului ei, adâncindu-l. „*Maica Superior* Valya."

Esther-Cano s-a retras ca și cum ar fi fost lovită, apoi a luptat să se recupereze. "Da. Aceasta este una dintre întrebările noastre."

"Ați fost informat că eu sunt noua Maică Superior, conform dorințelor Maicii Superioare Raquella, întărite de sinuciderea Maicii Reverendă Dorotea."

"O sinucidere convenabilă…" Vocea lui Esther-Cano era plină de suspiciune.

"Ești un Spunător de Adevăr—deci ascultă adevărul. În ultimele ei zile de viață, Maica Superior Raquella a forțat-o pe Dorotea și pe mine să facem pace, pentru binele Surorilor. Amândouă am fost de acord. Surorile voastre au fost martore."

A văzut Surorile Salusane ascultând, știa că trebuie să-și aleagă cuvintele cu grijă. "După ce Maica Superior Raquella a decedat, Dorotea și-a înfipt un cuțit în propria gât. Ashes of both women are now scattered across the grounds of the new school on Wallach IX." A strâns privirea, și-a întărit vocea. "Eu sunt noua voastră Maică Superior."

Olivia a spus, cu ochii mari, „Ea spune adevărul."

Ninke, Esther-Cano și câțiva dintre tovarășii lor păreau îngrijorați, s-au uitat unii la alții. Ninke a spus în cele din urmă, „ Ea spune adevărul, fie că ne place sau nu."

Valya și-a folosit cea mai convingătoare și profundă voce pentru a-și întări cuvintele. „Nu mai suntem dușmani sau rivali. Tu și ceilalți de aici *veți* să mă acceptați ca pe Mama Superioară. Astăzi, avem un nou Î mpărat și o nouă Sororitate. Ajutați-mă să ne facem pe toți mai puternici.”

Ninke a fost prima care s-a aplecat în semn de acceptare. Apoi, celelalte Surori Salusane au făcut la fel, unele cu mai multă reticență decât altele.

Zgomotele mulțimii s-au diminuat când un Mare Preot îmbrăcat în verde a pășit pe scenă purtând coroana imperială neprețuită pe o pernă de aur. Un alt preot a mers alături de el ținând un tom prea mare, un volum special din *Biblia Catolică Portocalie.* Salvador fusese primul Împărat care a folosit noua publicație la încoronarea sa, iar Roderick intenționa să mențină tradiția.

Un bărbat înalt cu un bărbie adânc împărțită, Marele Preot stătea în spatele lui Roderick și ridica coroana împodobită cu bijuterii sus, în timp ce preotul său asistent citea un pasaj lung din paginile iluminate ale *Bibliei Catolice Portocalii.* Valya a fost impresionată că omul sfânt putea să țină coroana grea atât de sus atât de mult timp. Amplificatoarele transmiteau cuvintele peste mulțime și în întreaga Salusa; ceremonia era, de asemenea, înregistrată pentru distribuție imediată în întreaga Imperiu.

Când mulțimea a început să arate semne de neliniște, preotul asistent a încheiat în cele din urmă: „Imperiul este sufletul rasei umane, iar Împăratul este inima sa. Jurăci, Prințule Moștenitor Roderick Corrino, fidelitate față de poporul tău, față de onoarea ta și față de Imperiu?” „Pentru un atâta timp cât trăiesc.” Roderick s-a înclinat formal, așa cum a repetat .

Preotul Suprem a așezat coroana pe capul lui Roderick. „Trăiască Împăratul Roderick Corrino I. Fie ca domnia ta să strălucească atât de mult cât stelele!”

Plaza a erupt în aplauze zgomotoase și strigăte, cu atât de multă emoție și ușurare încât Valya se temea că mulțimile s-ar putea lăsa duse de val. Dar soldații imperiali fuseseră staționați în puncte strategice, unii cu săgeți cu electroșocuri sau cilindri de gaz soporific. Toți cei așezați s-au ridicat în picioare, în timp ce preotul asistent stătea în fața scenei, presărând un recipient cu praf sfânt de culoare roșie de fier asupra publicului.

În timp ce noul împărat încoronat privea mulțimea, a fost însoțit de soția sa, Haditha, și de copiii lor supraviețuitori, toți îmbrăcați în haine regale. Rochia lungă de culoare roșie și aurie a Hadithei strălucea cu o mie de bijuterii. Băiatul Javicco purta o ținută princiară, iar cele două fiice erau îmbrăcate în rochii asortate.

Valya l-a observat pe tânărul împărat cu intensitatea pe care o dezvoltase prin antrenamentele din Frăție și a observat că Roderick nu părea nici fericit, nici dornic să înceapă noul său rol. Se pare că nu va fi un împărat care să se bucure de atribute sau putere, ci un om care acceptă și*îndură* responsabilitatea sa. Zâmbetul său era forțat. Conform rapoartelor citite de Valya, Roderick și-a iubit cu adevărat fratele, deși Salvador nu a fost niciodată foarte iubit de poporul său, nici cunoscut pentru fapte mărețe.

După ani de conducere lipsită de inspirație, Imperiul se afla într-o stare fragilă și turbulentă. Împăratul Salvador comisese o eroare gravă, credea ea, când a decis să preia toate operațiunile de melanj pe Arrakis, chiar înainte de dispariția sa misterioasă (și convenabilă?). Un accident? O asasinare? Nu putea să creadă că Josef Venport ar fi fost atât de îndrăzneț.

Venport Holdings a reiterat, totuși, embargoul său împotriva oricărei lumi care a semnat angajamentul Butlerian, iar zvonurile persistente spuneau că Directorul Venport își creștea numărul de nave înarmate din forța sa. În ce scop?

Între timp, fanaticismul antitehnologic încă se răspândea, iar ea aflase că adepții lui Manford au invadat Școala Mentat de pe Lampadas. Și că Anna Corrino era dispărută. Valya știa că fata lipsită de substanță nu era capabilă să supraviețuiască în circumstanțe dificile, deși ar fi fost un bun ostatic. Valya a simțit o strângere de inimă; nu o displăcuse pe fata Corrino în timp ce se prefăcea că îi este prietenă... dar Valya trecuse la lucruri mai mari.

Aceasta a fost o perioadă incertă. Valya știa că Surorile—inclusiv cele loiale lui Dorotea—aveau surse excelente de informație, și a decis că va lua timp pentru a învăța detaliile, analizând motivațiile lui Roderick.

și alianțele ascunse în politică. Ca Maică Superioară, trebuia să înțeleagă întreaga țesătură dacă Surorile ei urmau să tragă sforile corecte. Odată ce avea toate informațiile noi, ar vedea că Surorile loiale erau repartizate în case importante din Landsraad, unde ar sfătui nobilii, știind în același timp planul general pe care Maica Superioară Valya urma să-l dezvolte....

După încoronare, s-a format o linie de recepție fără sfârșit. Procesiunea fusese organizată dinainte, totuși părea încă haotică. Stând formal și cu răbdare, noul Împărat a salutat sute de demnitari, inclusiv Surorile, care se înaintau ca o turmă de păsări negre.

Valya stătea în față, așa cum ar trebui să facă o Maică Superioară. Cu o plecăciune formală, s-a prezentat, nesigură că Roderick Corrino ar ști cine era, chiar dacă mai vizitase anterior curtea. Și s-ar putea să nu știe că ea își luase sora sub aripa ei la Școala Rossak.

„Eu sunt Maica Superior Valya, membru de rang înalt al Surorilor după moartea Maicii Superior Raquella. Surorile mele sunt aici pentru a vă servi, Domnule. Voi călători regulat între Wallach IX și Salusa Secundus pentru a coordona problemele."

Părea perplex. „Unde este adevăratul meu Dorotea?"

Valya s-a înclinat, evitându-i privirea. „Îmi pare rău să raportez că ea a murit pe Wallach IX dintr-o rană auto-provocată. Vom oferi Adevăratul de care ai nevoie, mai mult de unul dacă este necesar. Ne vom strădui să facem domnia ta cât mai puternică posibil. În Surorile noastre unite, ai un aliat și mai mare decât aveai înainte."

Roderick a păstrat tăcerea pentru un moment, apoi a spus: „ Pe măsură ce investigațiile mele continuă în legătură cu dispariția fratelui meu, s-ar putea să am nevoie de mulți Adevărători."

Valya a dat din cap și a mers mai departe, în timp ce celelalte Surori își exprimau felicitările. Se simțea puternică, mulțumită și încrezătoare că va fi amintită de generațiile viitoare—nu doar de Sororitate, ci și de Casa Harkonnen.

Folosindu-și influența în creștere rapidă, ea ar deschide uși în Landsraad pentru ca Harkonnenii să treacă. Poate că Împăratul ar putea găsi o poziție pentru fratele ei, Danvis.

Și într-o zi, se gândea ea, ar putea exista chiar un Împărat Harkonnen.

Crima este crimă, indiferent de justificare.

—NORMA CENVA

Uciderea unui Împărat nu era un lucru mic.

În timpul zborului de la Kolhar la Salusa Secundus—un moment respectuos după încoronare, așa cum a fost ordonat—Josef Venport și-a explicat acțiunile lui Norma Cenva.

Ea l-a ajutat să elimine Bargea Imperială de pe Arrakis, pentru că el i-a spus că este necesar, dar nu era sigur că ea înțelegea pe deplin raționamentul său pentru a face acest lucru. Gândurile și îngrijorările ei erau extrem de departe de realitățile cu care Josef trebuia să se co nfrunte. Acum, însă, avea nevoie ca ea să se concentreze asupra crizei și să înțeleagă importanța cursului politic pe care îl trasase pentru Imperiu.

Cu Roderick ca noul Împărat, un om rațional care era deja predispus să disprețuiască Half-Manford și barbarilor săi, nu mai trebuiau să se teamă de întunecatele epoci care se apropiau.

Pe puntea Navigatorului, în fața feroneriilor largi de observație care ofereau o vedere asupra întregului univers, el a vorbit cu străbunica sa chiar în timp ce ea îndoia spațiul și muta nava din Kolhar. Ea plutea în interiorul rezervorului său plin cu gaz portocaliu învârtit, dar el nu putea spune dacă ea asculta.

După ce afișajul de lumină aurorală din jurul navei s-a oprit și s-au stabilit înapoi în spațiul normal din sistemul stelar Salusan, el și-a repetat ultimele câteva propoziții, până când Norma l-a întrerupt. „Am auzit și am absorbit toate datele."

vocea suna metalic prin sistemul de difuzoare al rezervorului. „ Sunt antic, dar conștient.”

Ea putea să-l ajute să salveze Imperiul acum. Salvador, periculos de incompetent, și anturajul său dispăruseră în gura unui vierme de nisip; nu mai rămăsese nicio urmă a operațiunii cu mirodenii, iar Bargea Imperială era pierdută în vastitatea spațiului, din cauza sabotajului lui Taref. Acum că Roderick Corrino fusese încoronat, civilizația umană avea o șansă să supraviețuiască forțelor întunecate ale ignoranței, atâta timp cât colabora cu Josef. Viitorul sumbru pe care Norma îl prevăzuse nu mai trebuia să se împlinească.

„Este doar o chestiune de rațiune—” a început din nou, apoi s-a oprit cu un râs întunecat. „*Rațiune!* Imperiul are nevoie de mai mult din asta. Acum putem asigura o renaștere în loc de întuneric cultural.” A zâmbit cu ușurare și optimism.

Through the swirling orange gas he saw her tiny mouth form into a barely perceptible smile. “That would be preferable … but not assured.”

El s-a plimbat în fața rezervorului ei mare. „*Voi* asigura asta, Bunico. Roderick Corrino înțelege legăturile interconectate ale comerțului, afacerea de a guverna populații vaste, necesitatea comerțului în locul superstiției. El și cu mine trebuie să ne întâlnim în privat pentru a găsi o cale viabilă reciproc din mizeria pe care Salvador a creat-o.”

“The Emperor might consider you part of that mess. He did not invite you to the coronation.”

Josef frowned. It disturbed him that he had not been on the guest list for the grand coronation, but Manford Torondo had also been kept away. Perhaps the new Emperor wanted to appear neutral until he consolidated his power. Josef realized he might have pushed too hard and too quickly. He assumed Roderick would be anxious to disband the fanatical Butlerians, just as Salvador had broken up the Rossak Sisterhood.

În această călătorie, însoțit de Norma Cenva, el ar căuta să vindece rănile și să înceapă munca importantă de a avansa Imperiul.

Ea plutea în rezervorul ei în timp ce folderele spațiale intrau în orbită și se strecurau printre traficul spațial. „Viitorul imediat este evaziv,” a spus ea, „dar prevăd

mare turbulență.”

Tonul său era disprețuitor. „Roderick Corrino este un om care ia decizii bine gândite, iar noi avem aceleași obiective. Împreună, vom controla barbarul și vom înfrunta Half-Manford.”

Tancul detașabil al Normei se mișca pe suspensoare, iar ea l-a însoțit la naveta VenHold. Pe măsură ce nava cobora, Josef privea la vegetația luxuriantă, lacurile și munții acoperiți de zăpadă de mai jos. Salusa Secundus era una dintre cele mai frumoase lumi din Imperiu. Chiar și așa, el prefera Kolharul industrial, care îi aducea aminte de un viitor strălucitor și eficient.

Deoarece era Directorul Venport Holdings, Josef a asigurat un loc de aterizare de primă. În momentul în care a pășit din navă, cu ta ncul mare al Normei plutind în spatele său, a auzit un vuiet de zgomote ale mulțimii și muzică amplificată venind din oraș. Sărbătorile post-coronare au continuat, chiar și la câteva zile după.

Terenurile îngrijite ale Palatului Imperial și ale Sălii Landsraad asociate, împreună cu diversele ministere birocratice și clădiri de birouri, ocupau o suprafață mai mare decât restul orașului capitală. Apropiindu-se de palatul propriu-zis, el și Norma s-au oprit la o poartă de securitate, unde au fost supuși unor scanere care le-au confirmat identitățile. La câteva momente după, au fost însoțiți în palat de un contingent de gardieni, care au rămas cu ei. Li s-a spus să aștepte într-o cameră de așteptare din afara Camerei Imperiale de Audiență.

După încoronare, Împăratul Roderick își umpluse programul cu întâlniri, deoarece reprezentanții Landsraad, interesele planetare și afacerile încercau toate să câștige favoarea sa. Numirea lui Josef fusese prinsă în acel haos, dar el avea suficientă influență și a oferit suficiente mită din timp pentru a-și asigura un loc proeminent în calendarul lui Roderick. Totuși, chiar și Directorul Venport a trebuit să aștepte.

Când timpul său a sosit în sfârșit, cu o oră întârziere, Josef a trecut prin ușile mari centrale, cu umerii drepți și bărbia sus. Norma l-a însoțit î n tancul său purtat de suspensor, atrăgând priviri larg deschise și murmure de uimire. O duzină de gărzi imperiale i-au urmat îndeaproape.

Josef s-a uitat în sus la Roderick Corrino pe tronul de cristal verde, cu părul său blond des și trăsăturile patriciene. Dacă doar acel om s-ar fi născut înaintea fratelui său, istoria Imperiului ar fi luat o întorsătură complet diferită. În cele din urmă, după treisprezece ani de curs fals și distrageri distrugătoare sub conducerea lui Salvador, civilizația umană ar putea atinge măreția pe care o merita. Din nou pe drumul cel bun. Populațiile ar putea fi libere de tirania extremelor—atât tirania mașinilor gânditoare, cât și tirania fricii iraționale a Butlerienilor. Simțind o mare speranță acum, nu s-a putut abține să nu zâmbească în timp ce se apropia de podium.

„Împărat Roderick Corrino, vin să vă felicit și să-mi jur loialitatea. Aștept cu nerăbdare multe obiective mărețe pe care tronul imperial și Venport Holdings le pot atinge împreună." Poate că a zâmbit prea mult.

Roderick părea stânjenit pe tron. Expresia lui nu arăta nicio căldură. „Salvador ar putea să se întoarcă, Directeur. Soarta fratelui meu este încă un mister, iar investigația noastră co ntinuă. Am Adevărători care mă ajută să găsesc răspunsuri."

Josef simțea frigul din aer. Oare Roderick îl suspecta de ceva? Cioba îi spusese despre abilitățile Adevăraților din Ordinul Surorilor. Fuseseră atât de atent să nu lase nicio dovadă, dar dacă un Adevărat ar trebui să-l interogheze despre dispariția lui Salvador, se îndoia că chiar și Norma l-ar putea ajuta.

El a răspuns cu cuvinte atent alese. „Cu toții vrem adevărul despre împăratul nostru iubit, Sire." A tras o suflare. „Dar Imperiul este mult mai mare decât orice om, iar responsabilitățile dumneavoastră se extind acum pe sute de lumi și pe nenumărate trilioane de oameni care sunt supuși loiali — inclusiv eu. Sunt aici să vă ajut în orice mod considerați potrivit."

Din rezervorul ei, vocea Normei a rezonat, surprinzând publicul din cameră. „Condimentul este esențial. Operațiunile pe Arrakis trebuie să continue fără obstacole. Navigatorii noștri au nevoie de melange."

Josef era bucuros pentru distragerea atenției. „Stăpâne, ar trebui să discutăm a numite operațiuni cu condiment pe Arrakis, interacțiunile Imperiale cu Mercantilele Combinate."

Fratele tău a afirmat o pretenție asupra întregii industrii, dar implementarea unei astfel de idei este complexă și, sincer, impracticabilă. Ar perturba fără rost comerțul cu mirodenii în întreaga Imperiu pentru mulți care depind de acesta pentru sănătate și vitalitate. Ar trebui să procedăm cu prudență pentru a nu provoca vreo tulburare inutilă.” El și-a înclinat ușor capul în semn de deferență. “Desigur, în această chestiune și în toate celelalte, caut î nțelepciunea ta imperială.”

Cu luni în urmă, Draigo Roget estimase că numărul persoanelor dependente de melange se ridica la miliarde, iar Josef nu a așteptat liniștit în timp ce Salvador își făcea pretențiile stângace. El își înarmase deja majoritatea navelor VenHold și era pregătit să plaseze nave de război în jurul Arrakis, în cazul în care ar fi venit la o confruntare directă î mpotriva Forțelor Armate Imperiale. Roderick Corrino ar avea spioni, dar VenHold avea numeroase resurse ascunse de ale sale. Josef ar avea mai mult decât suficientă forță pentru a apăra atât Arrakis, cât și Kolhar, dar acesta nu era rezultatul pe care și-l dorea. Sperase ca noul Împărat să devină partenerul său, mai degrabă decât un obstacol.

Roderick a rămas tăcut în timp ce se gândea, apoi în cele din urmă a vorbit. „Director Venport, Imperiul trebuie să prospere, dar mai este mult de realizat. Tatăl și bunicul meu au ajutat la formarea acestui Imperiu după Bătălia de la Corrin, iar acum vreau să mă asigur că pune m o fundație morală și comercială stabilă pentru generațiile viitoare.” Expresia lui s-a îmblânzit și deja părea obosit de toate problemele. „Cu resursele și cooperarea Venport Holdings, este posibil să atingem împreună acea prosperitate. Cred că avem o viziune comună.”

„Sunt de acord, Majestate. Ar trebui să ne concentrăm pe *construire* mai degrabă decât pe distrugere. Trebuie să alegem speranța în loc de frică. În acest sens, te rog să iei în considerare eforturi intense pentru a controla pe Manford Torondo și fanaticii săi Butlerieni periculoși. Pe Baridge, au distrus una dintre navele mele, încărcătura, echipajul și un Navigator neprețuit. Aici, în Zimia, au ucis-o pe sărmana ta fiică și pe alții nenumărați, au ars părți din oraș. Împăratul Salvador poate că i-a lăsat să acționeze necontrolat, dar tu—”

Sunetele tumultului din rândul publicului—murmure de acord și dezacord—au crescut în intensitate.

Roderick părea gri și supărat. S-a aplecat înainte. „Sunt bine conștient de asta, Directeur Venport. Sunt de acord că trebuie să se facă ceva.”

Pentru a-și ascunde bucuria, Josef și-a plecat capul și a făcut pe umilul. „ Dacă există vreo modalitate prin care Venport Holdings poate ajuta, Sire, noi—”

Un curier a pătruns în Camera de Audiență, alergând spre tron. Garda imperială s-a pregătit să oprească intrusul, apoi și-a atins căștile, a ascultat anunțuri urgente și l-a lăsat să treacă.

Josef s-a uitat în jur, întrebându-se ce se întâmplă. Norma Cenva plutea în rezervorul ei, iar fața ei s-a apropiat de pereții transparenți. Cuvintele ei au ieșit din difuzor, adresându-se lui Josef, deși și alții din apropiere puteau auzi. „Bargea Imperială tocmai s-a întors, zdrobită, dar intactă. Au fost pierduți în foldspace, dar pilotul a fost talentat și disperat. A reușit să aducă barca înapoi acasă, iar echipajul supraviețuitor a transmis un mesaj urgent.”

Curierul a urcat pe trepte către tron, gâfâind, și i-a vorbit împăratului Roderick.

Josef se simțea de parcă lama unui călău s-ar fi îndreptat spre el. Bargea era intactă? Atunci martorii erau în viață! Taref nu reușise să saboteze corespunzător motoarele de urgență Holtzman.

Echipa imperială știa că Josef l-a trădat și l-a ucis pe Salvador, iar bargea însăși a scăpat cu greu de navele VenHold care atacau în jurul lui Arrakis. Dacă cumva au supraviețuit și s-au întors, l e-ar fi spus noului împărat că Josef Venport a cauzat totul.

S-a întors către Norma în rezervorul ei, șoptind: „Suntem ruinați!”

Chiar înainte ca curierul să-și termine mesajul gâfâit, Roderick Corrino s-a ridicat de pe tron, fața lui fiind plină de furie bolnavă. „Tu, Directeur Venport! Tu *ai asasinat* fratele meu!”

A strigat după gardieni, care au alergat înainte, scoțându-și armele. Josef era înconjurat de ei și de sute de membri ai publicului. Îl vor sfâșia. Nu vedea nicio cale de a scăpa.

„Acesta nu este un scenariu pe care l-am prevăzut”, a spus Norma Cenva. „Încă o dată, trebuie să te salvez.”

Josef a simțit o furnicătură, iar Camera Publicului din jurul său s-a estompat și a scânteiat. Cu un pocnet de aer deplasat, Norma a pliat spațiul în jurul lor și a dus-o pe ea însăși și pe Josef Venport departe.

Când studiezi istoria, eșecurile spectaculoase pot oferi o mare inspirație pentru a îmbunătăți.—ERASMUS, Jurnalele Laboratorului Zilelor de Apoi

Când spațiu-folderele care transportau nava lui Draigo Roget au ajuns la Denali, Erasmus s-a lăsat în sfârșit să creadă că erau în siguranță. Circumstanțele lor s-au îmbunătățit dramatic și era intrigat de toate noile experiențe care îl așteptau pe el și pe Anna Corrino.

Dar aceasta era o consolare mică pentru pierderea lui Gilbertus și foarte probabil sfârșitul Școlii Mentat; învățăturile ar fi fost fie interzise, fie drastic modificate de proștii Butlerieni. Î ncă experimenta o mare confuzie, o tulburare în procesele sale de gândire care îi era complet străină. Timp de secole, s-a străduit să înțeleagă emoțiile, dar acum că avea o mai bună înțelegere, robotul independent a descoperit că nu-i plăceau deloc.

Erasmus s-a simțit profund deranjat. S-a gândit la ziua precedentă, când nava de recunoaștere a lui Draigo a alergat spre folderul spațial secret în orbita deasupra Lampadas. Chiar și de acolo, robotul a continuat să observe prin rețeaua sa legată de ochi-spioni, dar fără detașarea analitică obișnuită. A simțit o curiozitate neliniștită în timp ce își privea tutorele dedicat îngenunchind în mijlocul barbarilor care râdeau, în plină vedere a școlii Mentat. Această senzație de pierdere nu era strict cuantificabilă.

Erasmus l-a salvat pe tânărul din cuști pentru sclavi de pe Corrin, mentorându-l pe Gilbertus și tratându-l extrem de bine. I-a schimbat viața băiatului sclav și pe a sa. Amândoi au crescut din această experiență.

Și totul s-a culminat în scena terifiantă de pe Lampadas. Înconjurat de butlerieni înfierați, Gilbertus își plecase capul și își închisese ochii. Interesant, expresia lui fusese plină de o satisfacție remarcabilă, o pace invidiabilă. Un zâmbet se formase chiar pe buzele lui în ultimul moment. Erasmus nu înțelegea.

Apoi, Maestrul Sabiei i-a tăiat capul, stingând o minte fină și eficientă.

La vederea morții studentului său, protectorului și prietenului său, un șoc a trecut prin gelcircuitul robotului - un flash orbitor care l-a făcut incapabil să proceseze pentru un moment. În ceea ce părea o eternitate, totul s-a schimbat pentru Erasmus, ca și cum legile fundamentale ale realității deveniseră diferite. Nu se aștepta deloc la asta.

Erasmus văzuse nenumărați oameni murind în secolele vieții sale, mulți dintre ei din cauza lui, dar niciodată nu simțise anterior ceva similar cu asta. Gilbertus era plecat! Însoțitorul care fusese un debater atât de interesant, un învățăcel atât de avid, un … un prieten atât de grijuliu și protector. Plecat. Mort. *Ucis!* Acest lucru nu putea fi reparat. Gilbertus nu putea fi înlocuit. Erasmus nu mai experimentase niciodată o *pierdere.* atât de ascuțită și dureroasă.

Ceva s-a schimbat în programarea sa maleabilă. Erasmus nu putea fi rece și obiectiv; mai degrabă, simțea dezamăgire, disgust și furie. Și apoi, cu o cascadă de realizări, datele legându-se de date, a avut o altă epifanie, o înțelegere complet neașteptată, o altă revelație fără suflare. Avea un răspuns pe care încercase să-l găsească timp de mai bine de două secole.

A fost *asta* ceea ce a determinat-o pe Serena Butler să intre într-o f urie irațională și plină de ură când el i-a aruncat copilul zgomotos și plângăcios de la un balcon? O furie incandescentă, neputincioasă și pierdere? Acum el credea că înțelege ce a produs reacția ei imediată și oarbă. Totul avea sens într-un mod în care nu avusese niciodată înainte. A înțeles scânteia care a aprins Jihadul, cu toate consecințele sale uriașe.

Gilbertus dispăruse. Butlerienii îl ucisese. Mintea lui era plină de nenumărate reacții, toate întunecate, violente, pline de răzbunare.

Și acum a adus acele sentimente cu el la Denali.

Deși Erasmus a ținut evidența diferitelor facțiuni ale umanității, în special a simpatizanților mașinilor și a fanaticilor antitehnologie, acum a experimentat o adevărată repulsie și *ură* față de oamenii care l-au rănit pe cel care devenise echivalentul unui fiu pentru el.

Da. Din toate studiile sale, aceasta trebuie să fie senzația pe care o experimenta. *Ura.* Împreună cu o tristețe inquantificabilă în timp ce privea sângele curgând și corpul fără cap al lui Gilbertus prăbușindu-se la pământ.

Erasmus *disprețuia* pe Manford Torondo. Erasmus plângea pentru Gilbertus, care își dăduse viața pentru a-și păstra școala iubită. Acei sălbatici violenți distruseseră totul. Erasmus simțea o resentiment puternic față de nedreptatea situației. *Nedreptate.* Aceste gânduri și emoții noi erau fascinante pentru el și destul de neplăcute. Amenințau să-i copleșească circuitele.

Gilbertus era *mort*! Și robotul a decis că va trebui să facă ceva în legătură cu asta….

Draigo Roget și Anna Corrino erau tensionați și speriați în timp ce coborau spre Denali învăluit în nori. Stând pe marginea unei bănci pentru pasageri, Anna a scos pachetul cu nucleul robotului, a desfăcut ambalajele și i-a arătat sfera de gel lui Draigo. După ce a evaluat expresia Mentat-ului, Erasmus a putut să-și dea seama că Draigo era impresionat și intrigat.

Mentatul a spus: „Anna, te duc pe tine și robotul într-un refugiu sigur, departe de politică și fani fanatici. Directorul Venport a stabilit acest loc ca un refugiu unde cele mai mari minți ar putea crea cele mai bune apărări pentru a salva civilizația. Acești cercetători vor găsi nucleul de memorie al robotului infinit fascinant.”

Erasmus a vorbit în transceiverul ascuns în urechea Annei, iar ea i-a repetat cuvintele cu voce tare. „Erasmus este încrezător că vom găsi centrul de cercetare Denali la fel de fascinant pe cât îl găsesc ei pe el.”

„Aceasta nu este o lume plăcută,” a avertizat Draigo, „cu totul diferită de capitala Imperială de pe Salusa. Și periculoasă, cu o atmosferă toxică—nu poți ieși afară din domuri fără echipament de protecție special.”

„Voi fi bine”, a spus ea, „atâta timp cât pot rămâne cu Erasmus.”

În timpul călătoriei lor, robotul a revizuit amintirile sale stocate despre Gilbertus Albans și a făcut proiecții ale prieteniei sale în creștere cu Anna Corrino. Da, îi păsa de ea, de asemenea. Ar fi fost extrem de supărat și întristat dacă ea ar muri, de asemenea.

De asemenea, și-a analizat furia sa indiscutabilă față de Butlerieni, un sentiment autentic de indignare brută. Era fascinant să-și canalizeze gândurile pe căi noi și neîncercate, *umane*. Îi ceruse lui Gilbertus să părăsească Lampadas cu mult înainte ca amenințarea Butleriană să devină incontrolabilă. Acum nu putea să se gândească decât la întoarcerea acolo pentru a distruge fanaticii în cuibul lor.

Asta ar necesita o planificare….

Draigo a pilotat nava în jos spre un complex de clădiri cu cupole. Deși echipamentul din interiorul acestei nave era primitiv în standardele mașinilor gânditoare, robotul putea totuși să-l folosească, așa că a accesat senzorii navei și a scanat vaporii toxici până când a discernut complexul de laboratoare și modulele de locuit. Acolo jos, cupolele erau pline de oameni de știință raționali și obiectivi care urau barbarul la fel de mult cum o făcea Erasmus - și el îi va găsi utili.

Existau multe posibilități noi. Poate că oamenii de știință de la Denali ar putea chiar să-i creeze un nou corp. Cu siguranță aveau resursele. Îl va convinge pe Anna Corrino să vorbească în numele său, iar apoi situația lui se va îmbunătăți considerabil. Da, multe lucruri s-ar putea schimba în curând.

Când nava s-a așezat pe zona de aterizare de lângă domul hangarului reconstruit, Erasmus a fost extrem de bucuros să vadă grupul de primire care a apărut pentru a-i întâmpina. Anna Corrino s-a apropiat de o fereastră laterală, privind mișcarea prin aerul tulbure.

Patru walker-i cymek se îndreptau spre naveta spațială, forme de războinici înarmate, asemănătoare cu crabi mecanici uriași, cu pistoane care pompa și picioare puternice care îi împingeau înainte. Erau puternici, amenințători, intimidanți—absolut minunați!

Erasmus nu mai văzuse cymek de mult timp, iar aceștia păreau a fi noi și eficienți.

Cel mai înfricoșător a vorbit. „Sunt Ptolemeu, șeful noului proiect Titan. Bun venit la Denali.” O jumătate de duzină de forme cymek au apărut din cețurile învălmășite și otrăvitoare. „Pregătim o armată.”

Erasmus a scanat formele mecanice uriașe și și-a dat seama că aște pta cu nerăbdare ceea ce acest loc avea de oferit. Dacă el, cymekii și oamenii simpatici ar colabora, ar putea realiza lucruri mărețe.

SERIA DUNE

DE FRANK HERBERT
Dune Mesia
Dune Copiii Dune
Î
mpăratul-Dumnezeu al Dunei Ereticii Dunei Casa capitolului: Dune

DE FRANK HERBERT, BRIAN HERBERT ȘI KEVIN J. ANDERSON

Th *Drumul către Dune* (include romanul scurt original *Planeta condi mentelor*)

DE BRIAN HERBERT ȘI KEVIN J. ANDERSON

Dune: Casa Atreides
Dune: Casa Harkonnen
Dune: Casa Corrino

Dune: Jihadul Butlerian
Dune: Cruciada Mașinilor
Dune: Bătălia de la Corrin

Vânătorii de Dune
Vermii de nisip din Dune

Paul din Dune
Vânturile din Dune

Sora Dunei

Mentatii Dunei

Povestiri din Dune

DE BRIAN HERBERT *Visătorul Dunei*(biografia lui Frank Herbert)

DESPRE AUTORI

Jan Herbert

BRIAN HERBERT, fiul lui Frank Herbert, este autorul a multiple *NewYork Times* bestseller-uri. A câștigat numeroase premii literare și a fost nominalizat pentru cele mai înalte distincții în science fiction. În 2003, a publicat *Dreamer of Dune,* o biografie emoționantă a tatălui său care a fost nominalizată la Premiul Hugo. Alte romane ale sale includ *Man of Two Worlds* (scris împreună cu Frank Herbert); *Sudanna, Sudanna; Ocean* (cu Jan Herbert); seria Timeweb; și *The Little Green Book of Chairman Rahma.*

KEVIN J. ANDERSON a scris zeci de bestseller-uri naționale și a fost nominalizat pentru Premiul Nebula, Premiul Bram Stoker și Premiul SFX Readers' Choice. Romanele sale originale, apreciate de critici, includ ambițioasa serie de operă spațială The Saga of Seven Suns, inclusiv *The Dark Between the Stars,* precum și epopeea fantastică Terra Incognita cu cele două CD-uri rock însoțitoare. De asemenea, a stabilit recordul mondial certificat de Guinness pentru cea mai mare sesiune de semnare de carte de către un singur autor.

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele prezentate în acest roman sunt fie produse ale imaginației autorilor, fie sunt folosite fictiv.

MENTATS OF DUNE

Artă de copertă de Stephen Youll

O carte Tor publicată de Tom Doherty Associates, LLC 175 Fifth Avenue New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Tor® este o marcă înregistrată a Tom Doherty Associates, LLC.

Datele de catalogare în publicație ale Bibliotecii Congresului sunt disponibile la cerere.

ISBN 978-0-7653-2274-6 (carte hardcover)
ISBN 978-1-4299-4976-7 (e-book)

e-ISBN 9781429949767

Prima ediție: martie 2014